

O R B I T A

SCIENCE FICTION

GREGORY DAVID
BENFORD BRIN

Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

INIMA
COMETEI

HEART OF THE COMET
First publication in Great Britain 1987

Copyright

© Toate drepturile asupra ediției în
limba română aparțin VALDO import export s.r.l.
Reproducerea sau transmiterea, chiar
și fragmente, sub orice formă sau prin orice mijloace
cunoscute sau viitoare sunt permise numai cu
acordul scris al editorului

Titlul original

HEART OF THE COMET

Copyright

Copyright © 1986 by David Brin and Abbenford Associates

Coperta

Riess Walter

Traducerea

Mihnea Columbeanu

Tipărit la

RAI Coresi

Informații și comenzi

c.p. 76-161, București, 77450
România

Pentru răspunsuri trimiteți plic timbrat

ISBN 973 – 9085 – 39 – 3

MULȚUMIRI

Acest roman a fost scris pe baza celor mai valide informații accesibile la momentul respectiv, privind cometele în general și Cometa Halley în particular. A fost creat cu conștiința (și speranța) că sondele trimise în 1986 spre Halley și programul International Halley Watch, încununat de succes, ne vor spori cu mult cunoștințele despre aceste fascinante rămășițe ale creațiunii. Dacă unele dintre noile informații vor sfârși prin a infirma câteva premise ale povestirii, sperăm cel puțin că cititorul ne va acorda creditul cutezantei. Am simțit că *acum* trebuia să spunem această povestire, în cinstea unui sol interplanetar ale cărui vizite sunt atât de precis programate, o dată la durata unei vieți omenеști.

Autorii doresc să mulțumească experților care le-au fost de ajutor, printre care Profesorii Mike Gaffey, John Lewis, John Cramer, Bert King, Karl Johannson, precum și Dr. Ray Newburn de la J.P.L. și Dr. Eric Jones de la Laboratoarele Los Alamos. Dr. Donald Yeomans de la J.P.L. și Dr. Neal Hulkower de la T.R.W. Inc. ne-au ajutat în privința mecanicii orbitale.

Dorim de asemenea să le mulțumim Anitei Everson, Joan-ei Abbe, lui Richard Curtis, Sue Roberts, Dan Spadoni, Nancy Grace, William Lomax, Bonnie Graham, April Abrams și Diane Brizolara. Karen și Poul Anderson, precum și Astrid și Greg Bear, au fost de asemenea cum nu se poate mai îndatoritori.

Dr. Louis D'Amario și Dr. Dennis Brynes de la Jet Propulsion Laboratory ne-au ajutat să conducem acțiunea cu minunatele lor calcule asupra întâlnirilor planetare. Fiecare dintre ei va primi câte o invitație la cină și o sticlă de băutură.

Și, ca întotdeauna, Lou Aronica de la Bantam Books a înțeles nevoile autorilor ce trudeau sub scadente „astronomice“.

Multe lucruri se vor petrece, în viitor. Dar niciodată nu va înceta să existe nevoia de curaj.

David Brin și Gregory Benford
Septembrie 1985.

*Lui
Poul și Robert
Greg și Carolyn
Larry și Jerry
Charles, Harry și John
și tuturor celorlalți pasionați de genul hard.*

PARTEA I

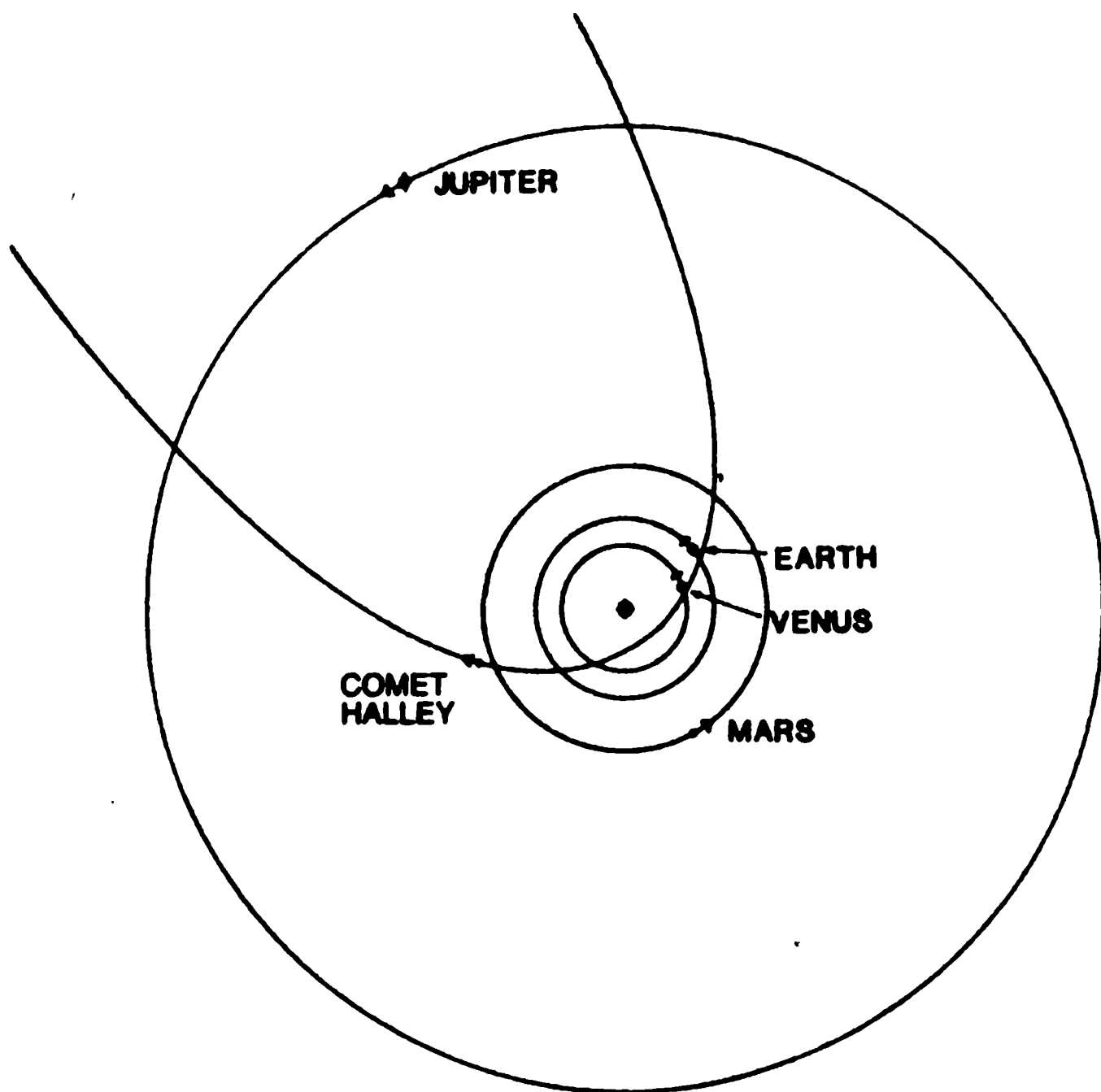
STINDARDE ALE ÎNGERILOR

Octombrie 2061

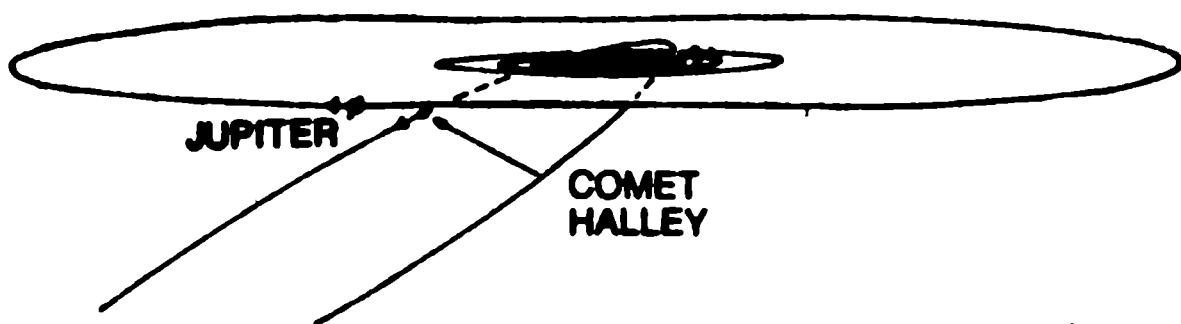
El, cel ce nimic n-a lăsat la voia
întâmplării,
puține lucruri bolnave va face,
dar făuri-va foarte puține lucruri.

– Halifax

**Positions of Inner Planets and Comet Halley
October 2061**

(from Ecliptic North)

(from Vernal East)

CARL

Kato a murit primul.

Lucra la întreținerea roboților-mecanici de construcții care desfășurau antene pe stratul gros de praf negru ce acoperea gheața cometei.

Din locul unde se găsea Carl, pe o înălțime aflată la un kilometru distanță, costumul lui Kato se vedea ca o picătură de portocaliu în mijlocul mătăhăloaselor mașinării cenușii. Nu se auzea nici un sunet în pofida norilor de praf și gaz care se învolburau lângă om și mașini. Doar puțini paraziți se interferau cu un Vivaldi ce-l ajuta pe Carl să se concentreze asupra lucrului.

S-a nimerit să ridice privirea chiar înainte de-a se întâmpla evenimentul. Nu departe de Kato, ancorate lângă polul nord al miezului solid al cometei, opt catarge fusiforme se împreunau pentru a forma un turn piramidal. În vârful acestuia era fixată spirala antenei de microunde, o cupă cu gura în jos. Kato lucra la o sută de metri distanță, fără a lua în seamă furioasa descătușare de energie ce ataca gheața în preajma lui.

De multe ori, Carl își spusese că sfredelul arăta ca un grotesc păianjen chircit. Din gaura de dedesubt ieșeau cu regularitate jeturi de abur supraîncălzit.

Ca și cum ar fi săpat răbdător după pradă, păianjenul scuipa microunde invizibile, în serii de câte cinci secunde, în josul pilonului. Câteva clipe după fiecare expulzie, răspunsul sosea sub forma unui jet galben-albăstrui de gaz fierbinte ce se rostogolea afară din tunelul proaspăt. Aburul învolburat izbea plăcile reflectoare și se despărțea în șase panașe, vânturându-se în afară și evitând teaca de microunde.

Perforatorul făcea acest lucru de zile în șir, sfredelind cu răbdare tuneluri în miezul cometei, folosind fulgere de unde electromagnetice cu lungimi de ordinul centimetrilor, fiind acordat la o frecvență capabilă să separe moleculele de bioxid de carbon.

Carl simțea o vibrație slabă în picioare de fiecare dată când izbucnea câte un asemenea fulger. Orizontul de străveche

gheață întunecată se curba în toate direcțiile. Aflorimente de zăpadă clathratică pură ieșeau la iveală ici și colo prin straturile groase de praf spongios. Era un tablou în alb mohorât pe marron-uri pestrițe și negru adânc, atâtea-absorbant.

Kato și mecanicii săi lucrau lângă perforatorul cu microunde, plutind în pripoane chiar deasupra solului. Gravitația slabă a miezului nu era suficientă pentru a-i ține pe suprafață când se mișcau. Deasupra, curenți subțiri de gaz ionizat, fluorescent, se unduiau peste negrul profund al nopții, părând să-l mângâie pe japonez.

Kato supraveghea, în timp ce mecanicii săi, roboți din oțel și ceramică, efectuau muncile primejdioase. Stătea cu spatele la păianjen.

Carl era pe punctul de a se concentra din nou asupra muncii sale. Sfredelul pufăia metodic, transformând gheața în vapori. Unul dintre giganticele picioare de păianjen sări din loc, într-o tăcută explozie de zăpadă.

Carl clipi. Generatorul de microunde continua să tușească, în timp ce piciorul scăpa din ancoră, înălțându-se, înclinând ansamblul. Nu avu timp să se îngrozească.

O secundă, fasciculul trecu peste Kato. Era de-ajuns. Carl îl văzu răsucindu-se brusc ca pentru a fugi. Mai târziu avea să-și dea seama că mișcarea trebuie să fi fost un spasm final, de agonie.

Fasciculul bombardă gheața, trimițând pânze luminoase de gaz galben și orange să se scurgă în întunecimea de deasupra, iscând talazuri de praf. Vivaldi se estompă sub un muget de paraziți.

Unda invizibilă trasa un făgaș șerpuit, biciuitor. Zvâcni nervoasă, se undui, apoi se înclină mai departe. În direcție opusă orizontului. Spre Carl.

Omul bâjbâi după consola de control, făcu să sară capacul securizant și izbi repetat comutatorul de oprire. Urechile îi pocniră în clipa când furtuna de paraziți încetă. Toate mașinăriile și dispozitivele de înaltă tensiune aflate pe acea parte a Miezului Halley se opriră. Degetul de microunde încetă să mai deseneze pe gheață, la numai câțiva metri distanță de Carl.

Păianjenul își începu prăbușirea. Gravitația de 1/10.000 G a lui Halley era prea slabă ca să țină în loc un generator de microunde în funcțiune, dar fără impulsul gazului în expansiune și al presiunii radiației, slaba atracție proprie lumii de gheață își spunea cuvântul. Construcția se împletici și-și începu căderea dureros de înceată.

„Ce dracu' faci? Mi s-a oprit curentul...”

„Asta trebuia să fie Jeffers. Alte voci se amestecau pe fir.

– Mayday! Kato e rănit! strigă Carl peste gheața gri-murdară. Reactoarele i se aprinseră cu iuteală, în timp ce-și lua zborul, mișcându-se în mod inconștient cu minimă risipă de energie, rezultatul a ani întregi de antrenament. Străbaterea feței botite a lui Halley semăna cu navigarea îndemânatecă peste o mare înghețată, prăfoasă, sub cerul negru.

Împotriva oricărei speranțe, încercă să cheme silueta în combinezon portocaliu, răstignită cu fața în jos pe zăpada accidentată.

– Kato...?

Când se apropie, Carl descoperi ceva care nu mai semăna atât cu un om cât cu un pui înnegrit, contorsionat, prost fript.

Umolanda a fost următoarea.

Orarul nu lăsa mult răgaz pentru jelierea lui Kato. O echipă medicală coborî din nava amiral, *Edmund Halley*, pentru a ridica trupul acestuia, după care toți își reluară lucrul.

Cu ani în urmă, Carl învățase să-și facă munca, indiferent ce știri tulburătoare, accidente, încurcături ar fi apărut. Să faci abstracție de moartea unui coechipier nu era lucru ușor. Îi plăcuse energia lui Kato, umorul lui prompt și încrederea neclintită. Carl promise amintirii prietenului său cel puțin o bună petrecere memorială, stropită cu băutură din belșug.

Repară împreună cu Jeffers păianjenul, reancorând piciorul și flexându-i la loc încheietura. Carl tăie porțiunea avariată. Jeffers îi ținu sursa de oxigen în timp ce fixa un segment de catarg fusiform în deschizătură. La semnalul lui Carl, celălalt astronaut trecu jetul de gaz peste joncțiuni și metalul se trezi la viață, auto-sudându-se într-un arc portocaliu strălucitor. Încheiară reparația înainte ca trupul lui Kato să fi ajuns înapoi pe *Edmund*.

Umolanda apăru de după marginea Miezului Halley, jeturi bleu-pal propulsând-o de-a lungul cablului, de la un stâlp la altul. Cea mai simplă cale de-a te deplasa împrejurul neregulatului glob de gheață consta în a te agăța de cablu, aprinzându-ți reactoarele costumului pentru a luneca la câțiva metri înălțime. Ancorele magnetice se eliberau automat la trecerea prin apropierea lor, pentru a reduce fricțiunea.

Umolandei îi revenea munca de interior, ea modelând scobiturile neregulate în formă de tuneluri și încăperi ordonate. Îl întâlnește pe Carl lângă intrarea în Puțul 3, la un kilometru de locul accidentului. Păianjenul sonetei lucra din nou la orizont.

„Urâtătreabă, cu Kato!“ transmise ea.

– Mda..., se strâmbă Carl la amintirea groaznicei priveliști. Bun băiat, chiar dacă-și puneă tot timpul pe 3D¹ spanacurile alea de filme vechi.

„Cel puțin s-a sfârșit repede!”

La asta n-avu nimic de zis. Oricum, nu-i plăcea să stea la taclale aici, afară, cu atât mai mult cu cât avea o treabă de făcut.

Ochii lichizi ai Umolandeii îl studiau printr-o cască-glob stropită cu praf de cărbune. Inelul de la gât îi ascundea bărbia despicată. Fu surprins să vadă că această emisiune o dezvăluia ca fiind o femeie arătoasă, cu pielea de abanos întinsă pe pomeții înalți într-o fizionomie stilată, ironică. Curios cum de nu remarcase asta până acum!

„Ai investigat cauza?”

– Am verificat zona unde a ieșit piciorul păianjenului, răspunse Carl. Se pare că a cedat o falie de sub el.

Femeia dădu din cap.

„Nu mă surprinde. Am găsit jos goluri, formate pe când deșeurile radioactive au încălzit gheața, demult, când s-a format Halley. Dacă vreun gaz fierbinte de la excavațiile păianjenului și-a croit drum spre suprafață printr-una din cavitățile astea, e posibil să fi atacat ancorajul.

Carl miji ochii spre orizont, imaginându-și întregul cap cometar străbătut de tuneluri șerpuitoare.

– Sună plauzibil.

„N-ar fi trebuit ca păianjenul să se oprească imediat ce și-a pierdut direcția?”

– Just.

„Comutatorul?”

– Afurisitul de întrerupător de siguranță era defect. Pur și simplu, nu voia să se lase apăsat! spuse acru Carl.

Sprâncenele Umolandeii se împreunară cu furie.

„Iarăși echipamente defectuoase!”

– Mda. Vreun ticălos de pe Pământ a făcut ceva economii pe sub mână.

„Ai raportat?”

– Bineînțeles. Totuși, drumul până la piesele de schimb e lung.

Carl zâmbi sardonice. Trecu un moment de tăcere până când Umolanda vorbi din nou.

„Mereu or să fie accidente. Și pe Encke am pierdut oameni.”

– Asta nu simplifică lucrurile...

„Nu... Se pare că nu.”

– Oricum, Encke era un vis! Cometă bătrână, secătuită... Piatră frumoasă și sigură cât cuprindea...

¹ Cinema tridimensional (în relief) (n.t.).

Își târșâi ușurel pe suprafață vârful cizmei. Zăpadă și pulbere neagră se ridicau la cea mai mică atingere.

Femeia se strădui să rânjească.

„Era vorba ca toată gheața asta să ne țină-n viață în cursa cea lungă, dar văd că ne omoară pe scurtături.”

Carl schiță un semn spre trei mecanici ce stăteau în apropiere, așteptând ordine. Deja mașinile erau corodate și mânjite de supa primordială a lui Halley.

– Asta-i echipa ta. Kato le făcea educația. Dar poate vrei să le faci o inspecție sumară.

„Par în regulă.”

Umolanda fluieră la vederea displayului codificat-color de pe spinarea celui mai apropiat și dădu din cap:

„Am avut noroc. Fasciculul de microunde nu i-a lovit. Îi iau jos, să-i pun să sape la Puțul Trei.”

Femeia mână cu grație roboții pătrătoși, cu multe brațe, spre gura tunelului. Carl o privi aliniindu-i cu multă siguranță și dispărând cu ei în puț. Îi conducea ca o păstorită, deși în fond aceștia erau în unele privințe, la fel de deștepți ca un copil de zece ani și mult mai coordonați în mișcări.

Continuă să verifice echipamentul pe care alți membri ai echipajului îl coborau de pe *Edmund*. Era o muncă anostă, dar lucrase în puturi zile-ntregi și simțea nevoia unei evadări dintre nesfârșii pereți de gheață presărată cu pietriș.

Deasupra, flamuri străvezii se unduiau într-un dans lent, falnic. Pâlpâitoarele cozi gemene ale lui Halley erau asemeni unor mătăsuri albastre-verzui. Acum păleau, la câteva luni după scurta „coafare de vară” a cometei, care avea loc o dată la șaptezeci și șase de ani. Și totuși, stindardele de pulbere și ioni se desfășurau, dantelării de funigei fâlfâiau ca într-o briză leneșă, drapele ale nemărginiților îngeri.

Expediția își dăduse *rendez-vous* cu cometa lui Halley după trecerea ei pe la periheliu în anul 2061, când planetoidul vărgat își reîncepuse drumul spre exterior. Aici, dincolo de orbita lui Marte, căldura violentă a soarelui nu mai fierbea uriașele jeturi de molecule de apă, praf și bioxid de carbon care-o făceau pe Halley atât de spectaculoasă în timpul scurtei sale veri.

Dar căldura dăinuia. Luni de zile, în timp ce Halley gonea pe lângă soarele aprig, erodant, valuri de temperatură se difuza-seră în jos, prin gheață și stâncă, concentrându-se în cavități volatile și bucăți de piatră împrăștiate. Acum, în timp ce cometa revenea în bezna rece a sistemului solar exterior, înăuntru încă existau rezervoare de căldură.

Forma grăunțoasă și întunecată, ca un cartof, era un cocktail înghețat de apă, bioxid de carbon, hidrocarburi și cianură de hidrogen, fiecare zăpadă sublimându-se în vapori la o altă temperatură. Inevitabil, în unele puncte, căldura ce se infiltra topea sau vaporiza ghețurile. Aceste buzunare zăceau în așteptare.

Carl asamblase parțial un sistem filtrant chimic, când auzi în căștile de comunicare ale costumului un țipăt ascuțit.

Apoi urmă o tăcere bruscă, amenințătoare.

Display-ul de la încheietura mâinii clipea galben-albastru, galben-albastru: codul Umolande.

Fir-ar să fie. De două ori într-un schimb?

– Umolanda!

Nici un răspuns. Prinse cablul polar și porni, târându-se în mâini, spre gura Puțului 3.

Mecanicii trebăluiau la o surpare, săpând în gheața ce se reazeza în mijlocul unor vârtejuri de ceață scânteietoare. Nici un semnal de la Umolanda. Lăsa mecanicii să lucreze, dar le scoase de la spate pastilele de memorie pentru a le studia. Curând deveni limpede ce se întâmplase.

Sub gheață, mecanicii ciuguliseră conștiincioși din pereții primei hrube. Umolanda îi controla prin telecomandă, stând, pentru siguranță, în tunelul principal. Releul TV îi dădea de știre când să comute roboții spre o nouă etapă, când să se ocupe de detalii, când să scobească și să arunce în aer. Atârna priponită, și monitoriza tabloul de comandă portabil, trecând ocazional pe servocontrol deplin al câte unui mecanic, spre a se dedica vreunei șlefuii deosebit de abile.

Lucrase la capătul îndepărtat a ceea ce-avea să fie curând un depozit, când un mecanic lovise cu toată puterea un bolovan de fier nativ negru cu diametrul de doi metri. Căpitanul Cruz le ceruse să caute resurse utilizabile. Umolanda îi pusese pe toți trei mecanicii să-l recupereze. Sub îndrumarea ei, strecuraseră levierul împrejurul bolovanului, încercând să-l desprindă. Masa de un negru mohorât refuza, însă, să se clintească.

Umolanda fusese nevoită să vină mai aproape pentru a-l inspecta. Carl își putea închipui care era problema; mecanicii lucrau bine, dar adesea era greu să-ți dai seama dacă alegeau unghiul optim.

Avu o premoniție sumbră. Bolovanul absorbise căldură săptămâni în șir, lăsând-o să se răspândească într-o mocirlă aflată imediat înapoia lui, o pungă de bioxid de carbon și metan sub presiune. Această supă înspumată se afla în stare comprimată la punctul critic, trebuindu-i doar un strop de temperatură în plus sau o fracțiune de presiune mai puțin pentru a exploda.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Umolanda să nu...

Un mecanic își înfipsese bara cu rol de pârghie sub bolovan, pătrunzând în rezervorul de mocirlă. Umolanda îl văzuse pe robot clătinându-se, apoi revenindu-și. Își spusese să mai încerce, și se apropiase mai mult, pentru a-l ține sub observație.

Mecanicul acționa lent, precaut. Jacheta sa de aluminiu era stropită și decolorată de zilele petrecute în gheață, dar terminalele arătau că era în perfectă ordine. Folosindu-și ca pivot propriul pripon în perete, se săltase în jurul bolovanului, se întinsese – și cocoloșul de fier sări din loc.

Nu!

Destinderea presiunii eliberase energia de vaporizare. Explozia smulsese din strânsătura mecanicului levierul, proiectându-l cu forță înainte.

Umolanda era la doi metri distanță. Levierul i se împlântase în burtă.

Lectura pastilei de memorie se încheie. Carl clipi, scuturându-și lacrimile.

Așteptă, în timp ce mecanicii eliberau drumul. Nu era nici un motiv de grabă.

* * *

Comandantul de Misiune Miguel Cruz comandă oprirea operațiunilor pentru două schimburi întregi. Echipa de montaj muncise pe brânci timp de-o săptămână. Doi morți într-o singură zi denotau faptul că făceau greșeli din pură oboseală.

Accidentul Umolandeii provocase o ceață perlată cu durata de-o oră, cât îi luă lacului interior de mâl să fiarbă cu totul. Dacă cineva de pe Pământ ar fi privit printr-un telescop puternic, ar fi putut detecta o ușoară luminozitate în capul cometar. Un monument funerar plutitor. Furtuna orbitoare alungase mecanicii și dislocase destulă gheață ca s-o îngroape. Carl și ceilalți fură siliți să stea afară, până se făcu prea târziu ca s-o recupereze și s-o înghețe, în vederea unor intervenții medicale. Umolanda era pierdută.

Carl urcă, luând ultima navetă. Suprafața pătată părea să se întunece odată cu distanța: nucleul cometar se micșoră, până deveni un punct negricios înotând într-un nor galben-orange luminos. Deși pulberea cețoasă a cozii era încă vizibilă de pe Pământ, cu un telescop mic, din apropierea capului perdelele pâlpâitoare de ioni păreau niște voaluri abia perceptibile. Gaze și fire de praf continuau să se desprindă de pe suprafața lui Halley, făcând ca pilotarea să fie înșelătoare. Cea mai mare parte a emanațiilor gazoase nu se mai datorau soarelui, ci căldurii suplimentare aduse de oameni.

În timp ce naveta se îndepărta, cozile gemene – una de praf, cealaltă de ioni fluorescenți – se întindeau în zare, rămășițe palide ale măreției ce fermecase Pământul cu numai două luni în urmă. Flamuri zdrențuite, bifurcate spre vârful de ac luminos al lui Jupiter. Absent, Carl se întinse pe spate și ațipi, în timp ce naveta se înălța să-l întâlnească pe *Edmund*.

După ce se încastrară în ecluză, Carl își scoase costumul și pluti spre roata gravitațională aflată la prova. Coborî una din scările-spite și ieși poticnit în tracțiunea nefamiliară a unei optimi G, simțind oboseala lăsându-i-se în oase, odată cu apariția greutății.

Somn, da! își spuse. Să tricoteze cine știe ce mânecă destrămată pe care o lăsase în urmă.

Totuși, mai întâi apăru Virginia. N-o văzuse de veacuri.

Era în modulul ei de lucru, firește, la jumătatea circumferinței roții. În acele zile, rareori îl părăsea. Când Carl se strecură în lumea sferică a cofrajelor de memorie, simți o tăcere aproape ca de catedrală, o stare de prezență și activitate situate imediat sub pragul auzului. Se așeză calm lângă scaunul ei cu console, așteptând-o să se extragă din dispoziția interactivă. Cuplată la canale printr-o legătură neurală directă și servo-mecanisme-brătară, Virginia abia se mișca. Trebuia să știe că el era acolo, dar nu dădu nici un semn că i-ar fi remarcat prezența.

Trupul zvelt fremăta și zvâcnea din când în când. *Ca un câine care visează*, își spuse Carl, *și încearcă să fugă după iepuri imaginari*.

Trăsăturile lungi, semi-polineziene, erau ațintite spre bancurile de display-uri holografice suspendate deasupra ei, iar ochii nu i se abăteau nici o clipă în lături. Privea absorbită la multiple scene de mișcare, mase glisante de etern-licărinde date, diagrame geometrice ce se comutau și evoluau, istorisind povești noi.

O așteptă, în timp ce se căznea să descurce itele vreunei probleme indescifrabile. Chipul prelung se încordă un moment, apoi se destinse, în urma saltului peste cine știe ce obstacol. Avea obraji delicati, proeminenți, asemeni Umolandeii. De fapt, o treime din membrii expediției aveau același tip de trăsături. Erau Percell-ii, produși ai programului lui Simon Percell de corectare genetică a bolilor ereditare. Carl se întrebă într-o doară dacă trăsăturile aristocratice, cu osatură fină, erau calități pe care le strecurase vrăciul A.D.N.-ului. Era posibil; omul fusese un geniu. Chipul lui Carl era lătareț și banal, și cu toate astea fusese „developat”, cum se spunea în jargon antiseptic, la nici un an față de Virginia. Așadar, poate că Simon Percell fusese atât de grijuliu doar cu femeile. Date fiind istoriile înflorite spuse despre individ, nu excludea o atare posibilitate.

După definițiile tuturor, Virginia Kaninamanu Herbert era un experiment vizibil reușit. Mixtură Hawaiană de neamuri pacifice, avea o inteligență ascuțită, iubitoare de echivocuri, delicios de imprevizibilă. În ochii ce se mișcau în căutături repezi, săgetătoare, se simțea o energie neobosită. Nu foarte atrăgătoare în sensul obișnuit al termenului, era de părere Carl; fața prelungă îi dădea un aspect viguros, îndulcit întrucâtva de netezimea mătăsoasă a pielii. În schimb, avea fruntea lată, gura prea mare, bărbia despicață și nu pe deplin rotunjită așa cum cerea moda acelor vremuri.

Lui Carl puțin îi păsa. Virginia ascundea înlăuntrul ei o feminitate tainică la care tânjea să ajungă. Totuși, de când o cunoștea, rămăsese închisă în coconul ei politicos. Prietenoasă, dar nimic mai mult. Carl se hotărâse să schimbe situația.

Pe ecranul principal, antene ășucite oblic se potriveau laolaltă în locașuri precise. Structura încremeni. Rezolvat.

Brusc, Virginia învie, ca și cum cine știe ce inteligență fluidă s-ar fi reîntors din labirinturile alter-ego-ului ei mecanic. Își scoase racordurile de la încheieturi. Dulia albă pentru conectorul neural scânteie scurt, în timp ce mufa ieșea și femeia își potrivea la loc părul.

– Carl! Sperasem că mă vei aștepta să termin.

– Pare ceva important.

– Oh, asta? fâlfâi ea din mână spre ramele cu date. Doar niște treburi de lichidare. Controlul simulărilor de acostare și transfer. Vor exista neregularități de la jeturile cu emanații întâmplătoare, iar fantele vor trebui să compenseze. Îi programam pentru treaba asta pe mecanicii mai isteți. Acum suntem gata.

– O să dureze ceva...

– Mă rog, câteva zile încă... A, da! se întristă ea deodată. Am auzit.

– Al dracului ghinion, se strâmbă amar Carl.

– Oboseala, din câte am auzit.

– Și asta.

Virginia ridică mâna și-i atinse nehotărâtă brațul.

– Nu puteai să faci nimic!

– Probabil. Dar poate că n-ar fi trebuit s-o las să coboare-n groapa aia imediat după trășenia cu Kato. Chestiile-astea te răscolesc, îți tulbură judecata, favorizează accidentele...

– Nu-i erai superior direct.

– Mda, și totuși...

– Nu ești tu de vină. Dacă e să găsim ceva, sunt constrângerile la care suntem supuși. Orarul ăsta...

– Mda, știu.

– Haide, îți ofer o cafea!

– De somn am nevoie.

- Nu, ai nevoie de o discuție. De contactul cu cineva.
- Să fac schimb de bancuri absconse cu gașcă aia a ta de computere? se strâmbă Carl. Întotdeauna cad de nerod.
- Virginia se ridică de pe canapeaua-consolă, profitând de gravitația scăzută pentru a se ghemui și descolăci în aer.
- Deloc! (Ceva din veselia ei neașteptată și jucăușă îi mai însenină inima.) Suflet luminos, nerod nicicând n-ai fost.
- Shelley mutilat! Doamne, e groaznic!
- Dar adevărat. Haide. Prima rundă-i a mea.

SAUL

Pentru majoritatea oamenilor, creatura ar fi părut hidoasă. Vag globulară, smălțuită cu pete galbene și ocră, cu protuziuni spinoase de jur-împrejur, avea genul de înfățișare pe care numai o mamă deosebit de indulgentă ar fi putut-o îndrăgi.

Sau un tată vitreg, își spuse Saul Lintz.

Milioane din făpturile minuscule și urâte săgetau în spațiul înghesuit al unui singur și scânteietor strop de apă salină, bombat de tensiunea superficială într-un menisc înalt, arcuit, pe lamela microscopului.

Saul operă comenzile de fibră optică până ce amplificatorul transfocă pe un singur cianut.

– Am reușit, murmură încetișor. O să faci față ca subiect de testare, băiete!

Apăsă un trăgaci și instrumentul citologic începu să urmărească micuțul microb, însoțindu-l automat oriîncotro înota înlăuntrul mărunțului său univers.

Creatura era o masă pulsatorie de cili minusculi, multicolori, care se unduiau mai repede decât îi putea urmări ochiul. Saul însă o cunoștea până în cel mai mic detaliu. Își putea imagina fiecare component microscopic, pestriț, dincolo de limita pe care o putea atinge instrumentul – până la nivelul acizilor și al bazelor, al zaharurilor și al atât de delicat echilibratelor bariere lipide.

Țâșnea încoace și-ncolo în mijlocul miilor de alte celule, aspre și fremătătoare, căutând ceea ce-i trebuia pentru a supraviețui.

Nu altfel decât noi, medită Saul. Numai căutarea noastră ne-a dus pe noi, oamenii, la jumătate de miliard de mile de casă.

Își frecă ochii și se aplecă înainte, după un obicei din zilele de demult, când încă se mai întâmpla să privească prin lentilele de sticlă rece în loc să lase mașinile să facă toată munca materială. *Stai la un loc, își spuse Saul. N-ai nevoie să te-ntinzi peste ecran.*

Nici chiar aici, în roata gravitațională a lui *Edmund*, cu învârtirea ei lentă, nu exista destulă atracție cu care să lupți. Trebuia să te lași în voie, sau să cheltuiеști enorm de multă energie numai pentru a sta locului.

Numai jumătate din ecranele și display-urile holo ale unității biologice străluceau aprinse. Într-o duzină de alte fețe întunecate se reflecta propria imagine palidă a lui Saul... sprâncene stufoase deasupra unui nas generos, și riduri pe care majoritatea oamenilor, întâlnindu-l, le atribuiau unei vieți petrecute zâmbind.

Numai cei care-l cunoșteau bine – și erau puțini în acele zile – înțelegeau adevărata sursă a acelor indentații neregulate: un stoicism care-l apăra de durerea multor, prea multor pierderi.

Zbârciturile se accentuau în timp ce ochii lui albaștri se îngustau a concentrare. Atingând delicat o comandă manuală, Saul aduse în minuscula bulă de apă sărată de pe lamela microscopului un ac argintiu gol pe dinăuntru. Pe holograful principal, imaginea micului ac părea uriașă ca o sulită, în timp ce computerele îl îndreptau spre subiectul de testare.

– Haide, *meshugga*, îi murmură Saul microbului ce încerca să se ferească. Stai locului pentru Tăticu'!

Cianutul avea sub cincizeci de microni diametru, atât de mic și neînsemnat încât strămoșii săi trăiseră liniștiți în trupul uman preț de milioane de ani, într-o simbioză pașnică, până fuseseră descoperiți, în urmă cu vreo generație. Pentru Saul, mica vietate conținea tot atâtea minuni ca și uriașa cometă ce atrăgea atâta atenție, afară.

Principalul perete video al laboratorului fusese lăsat acordat la o imagine a lui Halley – nu așa cum arăta cometa în prezent (un nor fluorescent acumulat în jurul unei bucăți de șase mile din zăpadă murdară, scăzând încet, ci cum fusese cu numai câteva luni înainte, în scurta sa glorie, săgetând pe lângă soare la jumătate din distanța orbitală a Pământului, cu coada de ioni fâlfâind în briza protonică.

Se asortau bine ca frumusețe: titanicul mesager cosmic care avea să le fie casă pentru aproape un secol și miracolul microscopic ce le făcuse posibilă șederea. Totuși, nu era nimic

surprinzător în faptul că, din doi, Saul se concentra asupra micii făpturi vii plutind în minusculul glob de apă.

La urma urmei, el o făcuse.

Sh'ma Yisrael... își reaminti. Există numai un singur Dumnezeu – chiar dacă trebuie să-și așeze uneltele în mâinile noastre – unelte de plămădire a vieții și făurire de lumi. Nu are decât să se dea un pas înapoi ca să vadă ce facem cu ele.

Găsea că era înțelept să-și amintească asta, din timp în timp.

Când acul ajunsese la o lățime de celulă distanță de subiect, Saul rosti un cuvânt și declanșă secvența de testare. O mică volbură indistinctă tulbură apa lângă vârful acului, unde tășneau înainte mici urme de cianură de hidrogen în soluție.

Nu fu implicată decât o infimă cantitate de molecule, și totuși micul organism reacționează aproape instantaneu. Cili îi erupseră într-un brusc spasm de activitate, iar creatura se repezi înainte...

Înainte, spre ac. Înghiți vârful, pulsând cu nerăbdare aparentă.

Pân-aici, toate bune. Saul ar fi fost surprins ca lucrurile să decurgă altfel. Cianuții fuseseră temeinic testați pe Pământ înainte de aprobarea misiunii pe Cometa lui Halley. Nici un factor nu era mai important pentru succesul și sănătatea celor 410 femei și bărbați curajoși decât aceste mici ființe.

Încredere avea. Dar viața – și în special viața croită genetic – avea obiceiul să se schimbe când te așteptai mai puțin. Supraviețuirea tuturor acestor oameni depindea de funcționarea minusculilor „nutri”. El condusesese echipa ce-i proiectase, și nu intenționa să îngăduie nici un eșec. Avea deja destule fantome în viața lui. Miriam, copiii, țara și poporul tinereții sale... și desigur, Simon Percell.

Bietul Simon. Își amintea prea bine cum o greșeală ruinase viața prietenului său și aproape tot ceea ce se muncise să ducă la îndeplinire. *Amintește-mi mereu, Simon! Amintește-mi mereu de primejdia de a te juca de-a Dumnezeu.*

Acum tot HCN-ul se consumase, conform display-urilor, absorbit de nesățiosul organism. Saul clătină din cap satisfăcut. Fiecare ființă omenească din misiune avea milioane de cianuți vii în sânge și în micii saci alveolari de aer ce le alcătuiau plămânii. Mostra de față, recoltată la întâmplare de la un membru al echipajului, tocmai demonstrase că aveau să-și îndeplinească principala sarcină – să sugă orice urmă din mortalul gaz cianetic dizolvat, înainte ca substanța să poată ajunge lângă corpusculii roșii ai gazdei. O altă emisie de gaz dizolvat își dovedise capacitatea de a înghiți monoxidul de carbon înaintea reacției cu hemoglobina umană.

Saul trecu la stadiul următor al testului. Urme infime dintr-un nou compus fură injectate în bula salină. De astă dată, micul microb de pe ecran se retrase iute dinaintea acului, chircindu-se, ca și cum ar fi fost înțepat. Cianura și CO-ul erau tain proaspăt pentru această vietate, dar elementele de țesut uman păreau să-i displacă în mod categoric.

Din nou vești bune. Al doilea test arăta că cianutul nu era dispus să considere celulele omenești drept friptură.

Atâta în materie de baze... Mai erau nenumărate alte lucruri de verificat. Saul parcurse mintal o listă, în timp ce comanda secvențiatorului să înceapă faza automată a programului de testare.

...Reproducere auto-limitată, acceptare benignă de către sistemul imunitar uman, sensibilitate pH, apetit vorace pentru alte posibile toxine cometare...

Nu era atât un catalog de atribute, cât o litanie a provocărilor întâlnite și cucerite. Saul nu putea să nu se simtă mândru de mica sa echipă de pe Pământ, care avusese de învins prejudecățile, birocratia și nedeghizata superstiție, pentru a face această muncă. În final, însă, creaseră o minune – un nou simbiot uman.

Cianuții aveau să fie o permanentă parte benignă din orice membru al echipajului, pentru tot restul vieții... și poate, îndrăzne să-și imagineze, o parte a animalului uman de-acum înainte, asemeni florei intestinale care îl ajutase dintotdeauna să-și digere hrana, și mitocondriilor dinăuntru celulelor ce ardeau pentru el zaharurile, convertindu-le în energie utilizabilă.

– Cine să se compare cu Tine, o, Doamne...! șopti el crispat, auto-tachinându-se pentru incorigibila sa tentativă de hbris. Saul ajunsese de mult la concluzia că el și Dumnezeu trebuiau să aibă răbdare unul cu altul. Poate că universul nu era conceput convenabil pentru nici unul dintre ei.

Privi rezultatele testului desfășurându-se pe ecran – toate normale, aproape perfecte – până ce un scârțâit slab anunță deschiderea porții laboratorului biologic.

– Așa! Iarăși ne zgândărim pisoii, Saul? Chiar nu poți să-i lași în pace?

Nu trebuia să privească pentru a recunoaște vocea lui Akio Matsudo.

– Bună, Kio, flutură el din mână fără să se întoarcă. Doar o simplă reverificare. Și totul arată în regulă! Nu-i așa că-s niște lighioane adorabile?

Zâmbi, în timp ce sprintenul și înaltul medic japonez venea lângă el, arborând o mutră acră. Șeful Științelor Vitale ale Misiunii nu-și ascunsese niciodată opinia față de „lighioanele” lui

Saul. Erau necesare – strict vitale pentru succesul călătoriei lor de șaptezeci și opt de ani. Dar sărmanul Akio nu reușise niciodată să le vadă latura „estetică“.

– Puah! comentă Matsudo. Te rog, nu-mi aminti de infecția care tocmai îmi înoată prin fluidele trupului. Data viitoare când o să mai vrei să mă injectezi cu paraziți nepământenii...

– Simbionți, corectă repede Saul.

– ...împotriva cărora corpul meu n-are nici o capacitate imunitară – data viitoare o să fac eu însumi incizia – de la pubis la stern!

Saul nu putu decât să surâdă strâmb în clipa când mutra serioasă a lui Matsudo se frânse și omul chicoti. Era un „kii-kii-kii“ pe care astronautii îl maimuțăreau într-un soi de sunet de trâmbiță sub punți. Akio făcea adesea asemenea glume ușurele despre tradițiile străvechii Japonii.

Poate că era ceva similar felului în care Saul scăpa Yiddișisme în vorbirea sa, când și când, deși nu învățase limba decât cam cu un deceniu în urmă. *E un dialect potrivit pentru exilați*, gândea el.

– Ce-ai acolo, 'Kio? indică el foita din mâna celui alt.

– Ah, yess! (Matsudo tindea să bolborosească sibilantele.) Că tot vorbeam de sisteme imunitare, am venit să te rog să parcurgem împreună inventarul stimulentei, Saul. Cred că e timpul să lansăm o boală atenuată în sistemul de supraviețuire.

Saul tresări. Nu se gândea niciodată cu plăcere la asta.

– Atât de curând? Ești sigur? Patru cincimi din expediție sunt încă în stare de îngheț la bordul *Sekaninei* și al celorlalte șlepuri de marfă. Singurii treji sunt echipajul lui *Edmund* și personalul de întreținere.

– Cu atât mai mult, încuviință Matsudo. Treizeci de astronauti trăiesc laolaltă pe nava asta înghesuită de mai bine de-un an. Alți patruzeci au ieșit din sarcofage de două luni, pe măsură ce ne apropiam de cometă. Toate răcelile și virușii minori pe care i-au adus cu ei de pe Pământ și-au consumat cursul. Am făcut un inventar al paraziților și am descoperit că peste trei sferturi din organismele patogene ambientale au și dispărut! E timpul să lansăm o nouă provocare!

Saul oftă.

– Tu ești șeful...

De fapt, întregul comitet biologic trebuia să aprobe provocările imunitare. Dar a-i aminti asta lui Akio n-ar fi însemnat decât să-l ofenseze. Oricum, era o procedură de rutină.

Și totuși, nasul lui Saul amușina o nefericită anticipare.

Se întinse spre consola bio-bibliotecii și bătău un cod rapid. O pagină cu date apăru în spațiu, înaintea unui fundal negru.

Saul dădu din cap spre inscripțiile verzi luminescente.

– Ai la dispoziție o gamă adorabilă de ploșnițe păcătoase, doctore. Cu ce molimă dorești să-ți infectezi pacienții? Avem vărsat de vânt, vărsat negru, pojar atenuat...

– Nimic atât de drastic, dădu din mână Matsudo. Cel puțin, nu așa curând.

– Nu? Ei, atunci ar mai fi impetigo, picior-de-atlet...

– *Amaterasu!* Doamne păzește, Saul! În umezeala asta? Înainte ca habitaturile din tunelurile cometei să fi fost instalate și marile deumidificatoare puse în funcțiune? Știi ce păreri există despre fungus la bordul unei nave spațiale. Cruz ne-ar pune pielea pe...

Japonezul se opri brusc și rânji strâmb.

– Ha, ha! Foarte nostim, Saul! Mă tachinezi, firește.

Saul îl cunoștea îndeaproape pe Matsudo, de la conferințe, științifice și din reputație. Omul însă rămânea întrucâtva o enigmă pentru el. De pildă, de ce se oferise să vină în misiunea asta? Dintre toate tipurile care acceptaseră să părăsească Pământul, să petreacă în somn letargic șaptezeci și trei de ani dintr-o misiune de șaptezeci și opt, și să se reîntoarcă într-o lume devenită străină și ciudată, care categorie i se aplica lui Akio? Era oare un idealist, urmând visul Căpitanului Miguel Cruz în privința a ceea ce ar putea însemna misiunea pentru omenire? Sau o fi fost un exilat, la fel ca atâția alții din expediție?

Poate că, asemeni mie, e câte puțin din amândouă.

Matsudo își trecu o mână prin părul negru și lucios, la fel de des ca al oricărui dintre tineri.

– Alege-mi doar un virus de răceală! Ceva care să provoace oamenii îndeajuns ca să le mențină producția de anticorpi și numărătoarea celulelor T. În ce mă privește, n-au nevoie nici măcar s-o observe.

Saul recită un lanț de litere, și o nouă pagină apăru.

– Clientul are întotdeauna dreptate, gândi el cu voce tare. Și noroc! Se pare că avem la vânzare optzeci de varietăți de răceală...

– Fă-mi o surpriză! spuse Matsudo. Apoi însă se încruntă și ridică ambele palme: – Nu! Dacă mă gândesc mai bine, lasă-mă s-aleg! N-am chef să pui în libertate vreunul din monștrii experimentali tocmai acum, indiferent ce spui despre *minunile simbiozei!*

Saul se trase la o parte, în timp ce Akio se apleca înainte să citească lista de boli, murmurând încet. Evident, Matsudo își uitase iar lentilele de contact.

E cam cu trei decimetri mai înalt decât bunicu-său, observă Saul. Și totuși, se teme de schimbări. Om de știință, și cu toate

astea prea conservator ca să accepte un implant de corneă care să-l lase să vadă perfect.

Ce s-o fi întâmplat cu japonezii iubitori de inovații și flămânzi-de-viitor din vremurile de demult?

Dar, că tot veni vorba, ce se întâmplase cu Israelul, patria sa? Cum putuseră descendenții pionierilor Negevi, cei mai aprigi războinici timp de două secole, să cadă pradă, încetul cu încetul, superstițiilor și cultismului? Ce-i transformase pe Sabra-ii cu ochi limpezi în oi domoale care-i lăsau pe fanaticii Leviți și Salawiți să vină pur și simplu și să-i cucerească?

Aceste mistere făceau parte dintr-unul și mai mare, care încă îl uimea pe Saul: felul cum curajul părea să-i părăsească treptat pe oameni, tocmai în momentul când Secolul de Iad se încheia și vremuri mai bune apăreau în sfârșit la orizont.

Nu era un curs de gândire liniștitor. Știința biologică se afla într-o stare tot atât de proastă. Speranțele strălucite pe care le oferiseră Simon Percell și inginerii genetici din prima parte a secolului aproape se năruiseră într-o serie de scandaluri, lăsând în urmă doar o apatică industrie farmaceutică și câțiva răzlețiți, precum Saul, care se străduiau s-o ducă mai departe.

Pământul devenea cu repeziciune neplăcut pentru cei însingurați. Exilul prin spațiu și timp era categoric superior unora dintre alternativele pe care le avusese în vedere.

– Vom folosi rinovirusul TR-3-APZX-471, anunță Matsudo, părând satisfăcut de alegere. Ești de acord, Saul?

Saul deja simțea apropiindu-se un strănut.

– Un naiv și mic varietal, dar sunt sigur c-o să te amuze evoluția lui.

– Pardon?

– Nimic! mormăi Saul. Ca păstrător oficial al animalelor mici, o să-ți pun mâine dimineată la poștă o fiolă incubată cu poponari d-ăștia păcătoși.

Atinse o tastă și inventarul luminiscent dispăru.

Matsudo se ridică ușor în optimea de G a roții laboratorului de pe *Edmund* și se așeză pe comptoar. Oftă, iar Saul putu să jure că prietenul său avea să devină filosofic pe socoteala lui. Pe parcursul lungului drum, jucaseră nenumărate partide de șah și schimbaseră opinii asupra lumii, fără ca unul sau altul să se clinească, o dată măcar, de pe poziție.

– Nu-i prea diferit de vremea când eram în școala medicală, nu-i așa Saul? Tu la Haifa, iar eu la Tokyo. Fuseserăm crescuți să urâm patogenii – virușii infecțioși, bacteriile, prionii – , să nu dorim decât a-i șterge de pe față Pământului. Acum, îi cultivăm și folosim. Ei sunt uneltele noastre.

Saul încuviință. În zilele acelea, jumătate din munca unui internist implica utilizarea judicioasă a acestor orori pentru a crea *provocări*.

– Exersează sistemul imunitar al pacientului și lasă-l pe el să facă restul! spuse Saul, clătinând din cap. Există o cale și mai bună, Akio. Nu-mi doresc decât să înțelegi că cianuții mei fac parte din aceeași progresie.

Matsudo își dădu ochii peste cap. Trecuse de multe ori prin discuția asta cu Saul.

– Din nou, regret că nu pot fi de acord! Într-unul din cazuri învățăm trupul să fie puternic și să respingă ceea ce-i e străin. Dar tu îl amăgești să accepte un locatar clandestin, pentru totdeauna!

– E posibil ca jumătate din celulele unui organism omenesc să fie forme de viață invitate, Akio... bacteriile intestinale, curățătorii foliculari. Ei ne ajută; noi îi ajutăm.

Matsudo își flutură mâna.

– Da, da. *Cea mai mare parte din ceea ce numești „tu”, nu ești „tu”!* Am mai auzit-o. Știu că nu ne vezi ca indivizi, Saul, ci ca pe niște uriașe colonii sinergiste de specii intercooperante.

În glasul japonezului se simțea o notă tăioasă pe care Saul nu-și amintea s-o mai fi auzit înainte. Exagerarea nu făcea parte din stilul obișnuit al lui Matsudo.

– Akio...

Medicul, însă, se grăbi să continue:

– Și dac-ai avea dreptate, Saul? Toate aceste organisme cu care împărțim același trup și-au dezvoltat simbioza de-a lungul a *milioane de ani*. Asta e cu totul altceva decât să arunci niște monștri croiți-genetic într-o balanță atât de delicată, intenționat!

Matsudo roși ușor. Saul se gândea să mai încerce o dată explicația – faptul că cianuții erau descendenți ai unor făpturi ce trăiseră pașnic în om timp de eoni. Dar, desigur, știa cum va răspunde Akio. După toate schimbările operate, „nuții” erau o nouă specie, la fel de diferită de verii lor naturali ca și omul față de maimuțe.

– Saul, Mișcarea de Restaurare și Reflexie ne învață că trebuie să regândim de o mie de ori înainte de-a ne amesteca în treburile naturii. Secolul de lad a arătat cât de periculos poate fi să intervii acolo unde nu înțelegi.

Aruncând o privire spre ecranul microscopului, unde micul său subiect de testare era încă supus etapelor, Saul văzu cum animalul continua să pulseze lângă ac – istovit dar nevătămat.

– Aș...

Scutură din cap și rămase tăcut. Saul bănuia cam ce anume îl necăjea pe prietenul său.

– Tot n-a venit nici un semn de la *Newburn*, nu-i așa?

Matsudo clătină capul, cu privirea în podea.

– Căpitanul Cruz și ofițerii săi caută încă. Poate, când cometa se va mai fi calmat, când coama și coada ionică vor fi mai puțin zgomotoase... Din fericire, nu sunt decât patruzeci de oameni la bord. Dacă ar fi fost unul din celelalte șlepură cu sarcofage, *Sekanina*, sau *Whipple* sau *Delsemme*...

Saul dădu și el din cap. Nu era de mirare că Matsudo părea nervos. Mai mult de trei sute de bărbați și femei fuseseră trimiși de pe Pământ cu cinci ani înainte de plecarea lui *Edmund* – împreună cu cea mai mare parte din echipamentul masiv al expediției – , răciți până aproape de punctul de îngheț la bordul a patru morfare robotizate, navigând în lumina solară cu vele de voal late de-o mie de kilometri.

Singură echipa „fondatoare” luase costisitoarea cale energetică la bordul vechiului *Edmund Halley*. Își epuizaseră aproape tot carburantul pentru a se sincroniza cu furioasa orbită retrogradă a cometei. Odată ajunși, prima sarcină ce-i aștepta pe membrii echipajului era recuperarea uriașilor cilindri ce conțineau majoritatea cataleptică a misiunii.

Fiecare stil de călătorie avea dezavantajele sale – navă cu motoare rachetă sau șlep pentru sarcofage. O mare parte din personalul lui *Edmund* trebuia să lucreze în schimburi lungi, suportând plictiseala și traiul înghesuit pe care le presupuneau lunile nesfârșite petrecute în spațiu. Totodată, împărțeau evidentele pericole ale instalării bazei.

Pe de altă parte, aveau un oarecare control asupra propriei sorti. Nu le revenea riscul de a acosta, după ani de zile petrecuți în somn aproape înghețat, bazându-se pe altcineva care să-i întâmpine, să le captureze plătând barjă și în sfârșit să-i trezească.

Oare cei de pe *Newburn* aveau să plutească în derivă pentru totdeauna? Dacă Cruz și echipa sa n-aveau să găsească niciodată remorcherul, era posibil să-i culeagă altcineva, în vreo epocă îndepărtată? Ce-i aștepta la trezire, după o atât de lungă călătorie pe râul timpului?

– Ne așteaptă optzeci de ani lungi, Saul, clătină din cap, gânditor, Matsudo, privind imaginile din perete, înfățișând Cometa Halley în glorie deplină, profilată pe un fundal de stele. Plasma și cozile de pulberi scânteiau ca niște drapele fâlfâitoare, ca planctonul într-o mare fosforescentă.

– Va trece mult timp până să ne vedem din nou acasă.

Saul zâmbi, ascunzându-și propriile îndoieli de dragul prietenului său.

– Cea mai mare parte a timpului vom dormi, 'Kio. Iar când o să ajungem din nou acasă, vom fi bogați și celebri.

Matsudo mârâi la auzul acestor cuvinte, dar răsplăti intenția lui Saul cu un zâmbet. Ironia era trăsătura comună care-i făcea să fie prieteni, în ciuda tuturor diferențelor dintre ei.

Un clopot răsună, iar Saul privi la acul sondei ce se retrăgea din mărgica apoasă. Acum subiectul cianut plutea cenușiu și inert. Ultimul test avusese menirea de a dovedi faptul că vietățile puteau fi ucise cu ușurință, dacă se iveau vreodată nevoia.

Un prerogativ al Creatorului? se întrebă el. Sau poate mi s-au cocârjat umerii sub o nouă vină?

Necrofagii se buluceau deja pe trupul infinitezimal. Saul întinse mâna și opri microscopul.

VIRGINIA

Locul mirosea a bărbat stătut, nespălat.

Nasul Virginiei se încrêți când intră în sala de gimnastică, pentru programul de exerciții obligatorii.

Suntem făpturi ciudate. Mamiferele dezvoltă mirosuri care-i fac pe masculi agresivi, și pe noi toți nervoși unul față de altul, și pe urmă ne-ngrămădim o gloată-ntreagă de oameni laolaltă într-o cratiță strâmtă pentru un an sau mai mult, și avem pretenția să ne comportăm frumos.

De fapt, pe Virginia n-o deranja atât de mult mirosul. Nici măcar bărbații n-o deranjau.

Pur și simplu, nu ei sunt motivul pentru care am acceptat exilul în secolul douăzeci și doi, călare pe-un fir de praf în Marea Noapte.

Virginia avea propriile ei motive. Pentru ea, a se oferi voluntar pentru Proiectul Halley avea prea puțin de-a face cu a crește comete pentru recoltă.

Se dezbracă în șort și încălecă o bicicletă ergometrică, atașându-și baretele biomonitoare. Apoi apăsă pedalele, accelerând, până ce display-ul arată că îndeplinea ordinele doctorului van Zoon.

Sala de gimnastică era amplasată în roata gravitațională a lui *Edmund Halley*, acolo unde cea mai mare parte a echipajului dormita în perioadele de somn sub greutate. Virginia înțelegea nevoia de a lăsa sângele și oasele să simtă Vechea Atracție, din când în când, pentru a le menține în formă. Dar aceste triplusesiuni săptămânale cu chingi, șcripeți și ergometre i se păreau tributare unei logici realmente aiuritoare.

Avusese în vedere maimuțărirea cu fluxul de date al centrului medical, inserând feedback simulat de la toate acele mașini de antrenament. Putea s-o facă și pe asta. Virginia nu-și

crea false probleme în privința competenței ei în Dispecerizarea Datelor. O fi fost Lefty d'Amaria șeful departamentului, dar ea era cea mai bună.

Ei bine, cred că am nevoie de asta, își spuse în timp ce împingea pedalele. Sudoarea începu să se brobonească, lucindu-i pe pielea măslinie.

În mod normal, se simțea mândră că reușea să-și mențină un fizic arătos. Acasă, în Hawaii, făcuse surfing aproape zi-de-zi. Acum însă i se părea că era necesar să se scuture de amorteala care încă mai stătea lipită de ea, după un an de somn în congelare. Până în urmă cu trei săptămâni fusese suspendată, funcțiile vitale abia licărindu-i cu puțin deasupra limitei înghețului. Posibil să fi fost o lene prelungită, de pe urma drogurilor administrate în sarcofag, ce nu-i dădea ghes să coboare în sala de gimnastică...

Ei bine, de vreme ce tot sunt aici, hai-s-o facem cum se cade!

Apăsă cu putere și-și închipui că pedala pe podul Lanai-Maui. Murmurul omniprezent al roții gravitaționale se stinse, acoperit de un fundal imaginar de vânt și apă. Virginia își imaginează că ușa din fața ei ar putea-o duce afară. Se și văzu clipind în razele aurii de soare și îmbătată de bogata aromă a ananasului.

Își simțea mușchii înfierbântați și întinși de efort. Și îi făcea bine ca, după duș, să petreacă un răstimp doar periindu-și părul lung și negru. Totuși, puloverul ei bej o readucea cu brutalitate în prezent. Maui se afla la o sută de milioane de mile depărtare.

Tu ai ales, fața mea! Sunt treburi de îndeplinit, aici... lucruri mai importante pentru tine chiar decât a rămâne în Țara Oamenilor Aurii.

Hotărî să facă o plimbare împrejurul gravi-roții înainte de a reveni în zona de imponderabilitate a navei. Picioarele lungi ale Virginiei porniră în direcția opusă sensului de rotație.

Părea că nimeni nu se afla prin preajmă. În zilele acelea, dr. Marguerite van Zoon nu-i îmboldea pe spaceri să viziteze sala de sport. Bieții oameni asudau îndestul, fiind scutiți de obsesia lui Walloon, referitoare la condiția fizică.

Călătoria împrejurul coridorului circular o purtă pe lângă una dintre scările-spîte și, dincolo de aceasta, în partea roții dedicată laboratoarelor. Toate ușile erau închise, așa că Virginia nu-și putea da seama dacă secțiunea de Științe Biologice era folosită în acel moment. Poposi lângă ușă, cu mâna ezitând, pe jumătate ridicată spre sonerie.

Oh, haide, Ginnie! Saul Lintz n-o să te muște. Ce rost au toate palpitațiile astea de fetiță?

Tot ce știa era că bărbatul acela îi trezea o anume fascinație, mai mult decât simțise față de oricine altcineva, ani de zile. Să fi

fost oare experiența lui lumească? Sau expresia ochilor – perseverență și forță calmă?

De când fusese decongelată, sperase ca el să spună ceva, să facă o primă mișcare. Se simțea stânjenită la gândul că Saul ar fi putut presupune, pur și simplu, că-l privește ca pe un părinte. Treaba asta o făcea pe Virginia să se întrebe dacă ar fi fost cazul să întreprindă ea însăși ceva.

Ezită înaintea soneriei până când se simți ridicolă.

Ar părea atât de cusut cu ață albă să mă bag peste el acum. Ce-o să-i spun?

Mai târziu voi avea ocazia să aranjez ceva mai firesc. La urma urmei, tot ce ne prisosește e timpul.

Asta cel puțin era o scuză. O, de i-ar fi înțeles și pe oameni măcar pe jumătate din cât înțelegea mașinile! Se răsuci pe călcâie și plecă fără a atinge soneria.

În timp ce mergea de-a lungul culoarului, observă toate semnele îmbătrânirii lui *Edmund Halley*. Coridoarele nu mai străluceau. Panourile galbene-deschis, egal colorate, ale peretilor, se ondulasera și chiar se umflaseră pe alocuri. „Bătrâna doamnă” nu-și începuse misiunea chiar în floarea tineretii, și nici nu i se mai ceruse vreodată unei nave spațiale de mărimea ei să accelereze atât de tare și pentru un timp așa de îndelungat. Toate aceste amănunte își spuneau cuvântul.

Virginia credea că nimic n-ar fi fost în stare s-o surprindă, dar, apropiindu-se de o altă scară-spiță, se opri și holbă ochii.

Oh, nu poate fi chiar atât de rău!

O supapă de aer picura în holul ușor curbat. Pete de mușgai verde-închis decolorau planșeul acolo unde efectele Coriolis împinseseră o mică băltoacă lângă perete.

Buzele generoase ale Virginiei se tuguiau a dezgust, în timp ce pășea cu grijă peste masa gelatinoasă. Escaladă o scară umedă, spre butuc, ținând minte să raporteze fenomenul la întreținere. Greu de crezut că o descoperise ea prima!

Pasajul-spiță era întunecat, umed și intens-mirositor. Doar jumătate din panourile fosforescente ale tunelului funcționau, făcând ca ascensiunea să semene oarecum cu o plimbare prin canalizarea unui oraș.

Bine că habitaturile de pe Halley or să fie gata curând, își spuse. Barcazul ăsta descleiat are nevoie de o lungă revizie.

Timp de trei sferturi de secol, celor patru sute de membri ai expediției aveau să le revină destul de puține lucruri de făcut... să investigheze misterele unui nucleu cometar major... să testeze panourile de control al sublimării și marile Aruncătoare de Impuls... Viitoarea perioadă de activitate intensă avea să fie peste vreo treizeci de ani, când Halley urma să se apropie de poziția opusă soarelui, când Virginia avea să ajute la calculul

parametrilor pentru atotimportanta Mare Manevră... apoi urma lunga cădere spre Jupiter și, în sfârșit, drumul spre casă.

În cea mai mare parte a timpului intermediar, majoritatea aveau să vegeteze, acumulând bani pământeni, într-o stare de letargie fără vise. Aceasta era perioada când micile schimburi de veghe, prin rotație, urmau să-l lustruiască încet pe sărmanul *Edmund*.

Șapte decenii ar trebui să fie prea destul. Până la următorul plonjon fierbinte al lui Halley în sistemul solar interior, găleata asta veche trebuie să fie-n formă destul de bună, ca să ne ducă iar acasă.

Urcând mână după mână, Virginia își simțea greutatea scurgându-se înapoi în scară, pe măsură ce se apropia de pivotul vuitor, unde se restabilea gravitația nulă a cosmosului. Cele patru tuneluri-spîțe se uneau într-o mică încăpere octogonală, rotitoare.

Chiar înainte de-a ajunge lângă ax, clipi din ochi, surprinsă la culme, văzând o mică scurgere de lubrifiant ce pulveriza vapori fini, grași, în pasaj.

Știu că majoritatea spacer-ilor de pe Edmund au fost trimiși afară să lucreze pe Miezul Halley. Totuși, nu-ncapă nici o scuză pentru așa ceva! O să mai avem nevoie de roată încă mult timp de-acu-nainte!

– Dezgustător! murmură ea cu voce tare. Pur și simplu, dezgustător!

În acel moment, o voce răsună de după jetul străveziu, uleios:

– Sunt de aceeași părere, Virginia!

Femeia ridică repede privirea. Un bărbat cu burtică, îmbrăcat într-un combinezon gri, plutea lângă una din cele două ieșiri, cu gura sa lată, de tip slav, bosumflată într-o expresie acră. Își trăsese o tichie de lână peste părul rar, șaten-grizonat. Brațele îi erau lungi și robuste la vedere, cu atât mai mult cu cât nu avea picioare.

Spacer-ul Clasa a Doua Otis Sergeov nu se arătase niciodată deosebit de afectat din cauza handicapului său. De fapt, părea să-l facă mai agil în microgravitație. Virginia auzise că Sergeov era acum însărcinat să-l ajute pe Joao Quiverian și pe ceilalți astronomi ce studiau Cometa Halley.

Era cel mai vârstnic *Percell* pe care-l întâlnise vreodată.

A fi unul dintre primii implica anumite neajunsuri. Faimoasele lucrări timpurii ale lui Simon Percell în domeniul chirurgiei genetice făcuseră posibil ca părinții lui Sergeov să aibă cât de cât copii. Dar o eroare a mozaicului îl lăsase doar cu două mici cioturi sub șort.

– Oh, hello, Otis! îl salută ea. Trebuie să facem ceva cu asta. A raportat-o cineva?

Rusul ridică din umeri:

– La ce naiba ajută să raportezi chestii de-astea? Nimeni nu face nimic; fii sigură! bombăni el amar, într-un amestec de rusă și engleză. *Şciakai* cretini!

Virginia clipi la auzul aparentului nonsens. Fireşte că, fără întârziere, căpitanul Cruz avea să ordone reparaţii, când îi va spune cineva...

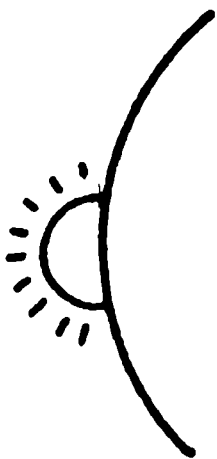
Atunci observă că Sergeov nici măcar nu se uita la scurgerea de lubrifiant. Virginia străbătu butucul ce se rotea încet, până ajunse la acelaşi nivel cu bărbatul, apoi trecu pe lângă jetul intermitent şi împinse cu putere.

Camera octogonală păru să se învârtă în jurul ei. Se văzu nevoită să bâjbâie de două ori pentru a apuca un mâner de cauciuc, în vreme ce trupul ei se ciocni de peretele capitonat. *Niciodată nu-mi iese!* îşi spuse pe când se străduia să se orienteze.

Sergeov arătă cu degetul:

– Crezi că birocraţii Ortho or să facă ceva cu chestia asta? se răsti el. Cu *asta*?

Virginia făcu ochii mari. Omul privea un graffiti scrijelit pe cloason, chiar lângă lagărele axului.

– Arcul Soarelui, identifică el simbolul, pe un ton caustic. Ticăloşii de *Kakaşkii* ne-au urmat, până şi-aici.

– L-am mai văzut, spuse încet Virginia, simţind o mică îngreunare a respiraţiei în faţa acestei imagini neaşteptate. Chiar şi în Hawaii...

– Aşa? o întrerupse ipocrit Sergeov. Chiar şi în Ţara Oamenilor Aurii? Chiar şi în paradisul vostru tehnno-umanist?

Fruntea Virginiei se încreţi. Încă din timpul misiunii de antrenament simţise o anume antipatie faţă de Sergeov, semen Percell sau nu. Ologul îşi petrecuse aproape toată viaţa în spaţiu – transformându-şi infirmitatea fizică în avantaj pentru imponde-rabilitate –, şi totuşi de fiecare dată când îl întâlnea se simţea stânjenită, ca şi cum omul ar fi iradiat o acreală îndelung reprimată.

Își făgădui că se va folosi de propriul ei computer pentru a-și croi drum în dosarele personale. Va avea ea grijă să nu se nimerească niciodată în același schimb de-a lungul celor șapte decenii ce-i așteptau.

– La revedere, Otis! Am treabă.

Sergeov însă o opri, apucându-i brațul.

– Să știi că ăsta nu-i primul incident. Doar cel mai flagrant.

Unii dintre *Arc-iști* refuză până și să le vorbească Percell-ilor de la bord. Ne evită, de parc-am fi *xherobiy*... necurați!

Virginia ridică din umeri:

– În ultimă vreme, cu toții am trăit sub stare de stres. Când vor fi gata habitaturile și oamenii vor avea din nou loc să se miște, lucrurile se vor schimba. O să mai dezghețăm câțiva din sarcofage și o să mai vedem niște fete noi, pentru variație...

Strânsoarea lui Sergeov era oțelită în urma anilor de mănuit echipamente spațiale.

– Poate la simptome să prindă bine, insistă el. Dar boala merge înainte. Ai văzut cum arăta Pământul când am plecat. Una după alta, țări din Centura Fierbinte *șliușa* scot legi care ne restrâng drepturile... drepturile *tuturor* oamenilor avantajați genetic!

Virginia nu voia decât ca bărbatul să-i elibereze brațul. Încercă limbajul rațiunii.

– Națiunile ecuatoriale ale Africii și-ale Americii au trecut printr-un secol infernal, Otis. Nici mie nu-mi place turnura ipocrită pe care-au luat-o ideologiile lor în anii din urmă, dar în prezent, cel puțin, sunt ambientaliști. Dacă au devenit un pic fanatici în direcția asta, ei bine, oricine va admite că e un progres față de felul cum s-au comportat bunicii lor. Pendulul va reveni la poziția inițială.

Virginiei nu-i plăcu expresia de pe chipul lui Sergeov. O privea de parc-ar fi fost vrednică de milă, criminal de naivă chiar...

– Așa crezi? Ba nu, draga mea tânără Percell! Nu-i decât începutul! Deja se află în război cu noi!

Fata lui nerasă se trase mai aproape.

– Și cine-i poate condamna? Când *Homo sapiens* va înțelege ce se întâmplă, noi și noi represii se vor năpusti împotriva noastră – Specia Succesoare. Aici sunt arse pe rug nici mai mult nici mai puțin decât generațiile viitoare!

– Haide, Otis! râse uscat Virginia, încercând să însenineze atmosfera. N-o să-mi spui că noi, Percell-ii, suntem pasul următor în evol...

– Nu, *ascultă-mă*, fato! (Ochii lui Sergeov se îngustară.) E principalul motiv pentru toată paranoia asta! La urma urmei, e greu să le reproșezi Neanderthalienilor că încearcă să-și apere forma perimată. Speciile se autoprotejează...

Rânji cu severitate.

– Dar asta nu-nseamnă că trebuie să-i lăsăm pe ticăloși să ne strivească! Noi trebuie să acționăm primii, sau pierim!

Deși, fără îndoială, erau singuri în acel loc, Virginia privi repede în jur. Nu voia să fie implicată, dacă cineva auzea discuția asta tendențioasă. Fără să facă mișcări de prisos, se folosi de o degajare judo pentru a-și smulge cu putere brațul, trimițându-l pe Sergeov de-a berbeleacul înapoi. Capul bărbatului se izbi de peretele necapitonat.

– Au! protestă el, cu dureroasă surpriză. *Yayatamiy! Govenka!* Ce te-a apucat?

– Voi, extremiștii *Uber*, nu aveți răspunsul! găfâi ea. Vorbind așa, nu faceți decât să stricați reputația Percell-ilor! Nu suntem supraomenii lui Nietzsche. Suntem ființe umane neînțelese. Asta-i tot!

Sergeov se strâmbă, frecându-și creștetul.

– Întreabă-le pe ființele umane *obișnuite*, Ortho-șii, dacă ne socotesc frați! mârâi el.

Împingând peretii cu mâinile, Virginia se dădu înapoi ca un pește în fața rechinului, deși Sergeov nu dădea semne că ar intenționa s-o urmeze. După ce se depărtă la câțiva pași, se răsuci pe călcâie și părăsi coridorul luminat difuz, îndreptându-se spre sanctuarul ei.

În capsula privată a Virginiei, totul era ordonat, auster, eficient. Ecranele și holodisplay-urile opalescente care-i înconjurau hamacul operau perfect. Departe de casă și de tot ceea ce cunoscuse – chiar năpustindu-se în afara sistemului solar cu treizeci de kilometri pe secundă – acesta reprezenta centrul universului. Dorea să fie sigură că totul era în stare de funcționare.

Oficial, rolul ei era de a oferi sprijin special Secției de Calculație. De fapt, își croise singură drum la bordul acestei misiuni, în speranța de a-și realiza unele cercetări proprii. În mediile științifice de pe Pământ, direcțiile care-o interesau pe ea erau privite cu suspiciune.

Computere bio-organice... mașini care-ar putea gândi cu adevărat... Acestea erau zone diagnosticate ca improbabile, *primejdioase* chiar, de către tot mai conservatoarea știință a secolului douăzeci și unu. Chiar și în Hawaii-ul său natal, superiorii își manifestau din ce în ce mai mult dezaprobarea față de intențiile ei în domeniul cercetării.

Dar eu știu că bio-organicele pot întrece siliconul și galiul! Iar mașinile pot face lucruri mai folositoare decât idioate pompări de apă și tăieri de lemne. Procesoarele stohastice pot fi făcute să gândească.

La dreapta, ascunsă sub planșeta unui birou, se afla cutia propriei ei unități speciale de simulare; computerul-orgă Kelmar îi consumase aproape toate disponibilitățile de spațiu pentru efecte personale, dar o merita cu prisosință.

Panouri luminoase licăriră, în timp ce zăvorul şuiera închizându-i-se în urmă iar ea se strecura în hamac. Virginia își strânse centura de siguranță și vorbi încet:

– Hello, JonVon.

Holoecranul principal scânteie.

HELLO, VIRGINIA.

AZI LUCRĂM SAU NE JUCĂM?

Zâmbi. Nu exista nici o îndoială că în viitorii optzeci de ani aveau să se facă multe progrese. Trebuia să se întâmple – chiar într-o maree crescândă de conservatorism științific.

Chiar acum, însă, sarcina ei era cea mai bună cu putință – neconvențională, folosind tehnologii aproape interzise acasă, dar supreme, după părerea ei.

Botezase unitatea după John Von Neumann, inventator al teoriei jocurilor. Programul de bază putea mima tiparele răspunsurilor unui om îndeajuns de bine pentru a trece un test Turing de gradul trei... înșelând orice interlocutor nesuspicios, în cinci minute de conversație relaxată prin videotelefon, cum că fața și glasul de la celălalt capăt al firului ar aparține unei persoane reale, nu unui computer.

JonVon putea spune chiar și un banc porcos, hlizindu-se exact atât cât trebuia și chicotind la momentul potrivit.

Evident, faptul în sine era fără precedent. Numai că asemenea cascadorii nu reprezentau adevărata „inteligență a mașinilor“...

Hardware-ul moleculelor din acea cutie de cinci litri *trebuia* să fie îndeajuns de bun pentru a reproduce complexa undă staționară dintr-un creier omenesc. Virginia era sigură de asta. Desigur, acasă nu i se împărtășea părerea, așa că nu i se dăduse niciodată cu adevărat o șansă.

În următoarele câteva săptămâni n-avea să-i rămână prea mult timp pentru a se angaja în experimentele ei private. Trebuia să-și folosească tot echipamentul, inclusiv pe JonVon, la suplimentarea programului de bază al navei. Își consacrase aproape toată energia pentru pregătirea acelor modele matematice pe care i le cereau oamenii Căpitanului Cruz.

Mai târziu, totuși, pe parcursul anilor ei de veghe, urma să aibă timp. Timp pentru muncă și gând nediluat.

Înainte, în secolul douăzeci, știau cum să aibă vise îndrăznețe, reflectă Virginia. Oamenii aceia nu credeau în limite. Era unul dintre motivele pentru care-i plăceau demodatele filme

pe ecran plat... și o distra simularea starurilor de altădată și a poetilor de demult.

Oamenii aproape au stricat lumea cu rapacitatea lor, dar credeau în ambiție. Nu s-ar fi potolit până n-aveau mașini care să poată gândi.

Virginia privi la ceasul gravat sub unghia degetului mare stâng.

– Ce-ai zice de douăzeci de minute de distracție, Johnny?

Ridică un cablu de pe consolă și-și dezgoli cucuiul albicios aflat deasupra cefei. Când mufa tăcăni în locașul său, simbolurile de pe ecran fură acompaniate de o voce bogată înlăuntrul capului ei:

POEZIE, VIRGINIA?

Răspunse repede cu un impulsiv fuior de versuri:

Ka Honua

– Pământ, casa mea,
E hoomanao no au ia oe
– Îmi voi aminti de tine.

Mă întreb ce îi place
să facă,

Și dacă se poate lipsi de mine
pe timpul unei zile?

Firul spre nervul ei acustic zumzăi:

AMESTEC DE STILURI, VIRGINIA?
PARTEA A DOUA SE APLICĂ LA DRAGOSTE?

Roși.

– Șșt, prostule! Acum, hai să aruncăm o privire prin subrutinele tale de conversație.

CARL

Pânzele de gheață prăfuită erau pătate și stropite, spuzite în toate culorile curcubeului, roase și ciupite ca de vărsat.

Carl Osborn își roti coconul de lucru și se orientă în jos, spre Miezul Halley. Zbura în direcție opusă aurorei, tăioasă ca o lamă de brici, țintind către polul nord, unde baza lor prindea în sfârșit contur.

Suprafața cenușie și brun-rugoasă se schimba cu repeziciune. Precum niște furnici mici și grase, mecanicii se mișcau peste ea, pregătind zone de îndocare și turnuri pentru amaraj. Păianjenii străpungeau găuri în gheață, neîncetatele zzzzzzttt-uri ale microundelor scurgându-se difuz în unele canale de date. Carl murmură o comandă corectoare în filtrul de control radio al costumului, și interferența încetă.

Puțul 3 era aproape terminat – un horn căscat ca o orbită lipsită de viață. Primele sarcofage aveau să fie transportate în curând pe-acolo. Un kilometru de pavăză înghețată urma să-i apere pe cei adormiți de împunsătura fatală a razelor cosmice și de lapovița furtunilor solare.

Scobituri dezordonate înconjurau puțul. Descărcarea celulelor de carburant corodase crusta de gheață. Echipamente stricate zăceau în locurile unde le aruncaseră echipele. Chimicale vărsate se condensaseră în băltoace de pulbere verde și galbenă. Traverse abandonate, cartușe sonice și cofraje de șoc erau împrăștiate peste tot. *Omul, orice ar studia*, își spuse amar Carl, *mai întâi murdărește*.

Abia vizibile deasupra orizontului curbat, de-a lungul liniei zorilor, se aflau panourile negre de suprimare a gazelor. Ele aparțineau unui experiment în curs de desfășurare, fiind blindate împotriva curenților de praf de înaltă energie și concepute să genereze electricitate pe baza luminii solare. Umbrele lor reduceau emanația de gaze pe o optime din suprafața Miezului Halley, inducând o asimetrie în ansamblul clocotitor. Panourile puteau fi întoarse astfel încât să capteze și căldura, sporind emanațiile de pe fața întunecată a miezului. Efectul net consta într-o propulsie ușoară, persistentă, care putea modifica orbita cometei, la momentul dorit.

Sau, cel puțin, așa se spunea. Pentru Carl, panourile mari și negre nu reprezentaseră decât o săptămână de muncă istovitoare. Erău prea delicate pentru a-i lăsa pe mecanici să facă mai mult decât să le țină în loc, în timp ce el, Lani Nguyen și Jeffers le montaseră pe robo-brățele ce-aveau să le rotească. Astroinginerii își tot moșmondeau jucăriile, adunând date pe care să le analizeze pe durata lungului drum spre exterior.

Era greu de spus ce anume constituia un experiment intenționat și cât rămânea simplu gunoi. Carl se întreba cât de murdar putea ajunge Miezul Halley. În aproape optzeci de ani, erau în stare să spurce pe de-a-ntregul chiar și un asemenea munte de gheață.

Putea vedea o fâșie albă și îngustă ieșind din umbră pe linia zorilor – cablul polar. Cuprindea Miezul Halley, de la un pol la altul, și întâlnea cablul ecuatorial în unghi drept perfect, dar despărțit de acesta prin câțiva metri, pentru siguranță. Totuși,

Carl nu le prea folosea. Îi plăcea să fie departe de gheața deprimantă, plutind în întunericul senin de deasupra ei.

Între el și lumea având forma unui cartof ce se rotea încet mișunau mecanicii pe care-i supraveghea. Tasta instrucțiuni pe consola din poală, murmurând automat fraze codificate, făcând ca punctele îndepărtate să-și răsucescă povara – un uriaș cilindru portocaliu. Carcasa sa netedă reflecta lumina scânteietoare a soarelui.

„Canalul *D* către Osborn. Nu ți se pare că-i drăguț?” transmise de jos Jeffers.

– Păi...

Oribilă culoare, gândi el. Și-asta-i căptușeala coridoarelor din interior. O să trebuiască să ne holbăm la ea timp de șaptezeci de ani.

Mecanicii coborâră cilindrul mai jos, înclinându-l spre Puțul 3, conform instrucțiunilor. Forma de cartof a Miezului Halley se rotea o dată la fiecare cincizeci și două de ore, exact atât de repede încât să facă necesară reajustarea în timp ce se apropiau. Gaze sublimante continuau să se ridice din unele pete active pe care specialiștii le numeau „regiuni Sekanina-Larson”, încetșând vizibilitatea și provocând mișcări imprevizibile de praf cu înaltă-viteză. Ceața subțire tulbura imaginile la distanța aceea – 8,3 kilometri, indica bordul –, îngreunând folosirea programului automat de aliniere.

Avea o dublură pe *Edmund*, în caz de eroare. Excelent, în teorie. Dar până să prindă pe cineva pe fir, mecanicii erau capabili să înfigă cilindrul într-un maldăr de gheață. În ciuda părerilor, Virginiei, computerele nu puteau face mai mult. De-acum înainte trebuia să fie cu ochii în patru.

– Înăuntru, încet! transmise.

„Arată orientat o idee în sus. Două clicuri prea sus pe axa *y* locală”, replică Jeffers.

Carl privi în jos și recalibră, constatând că Jeffers avea dreptate.

– La dracu'!

„Ai pățit ceva?”

– Nnnu. Numai lasă balizele alea aprinse.

Cele patru repere laser încadrau clar Puțul 3, iar Carl îi orientă pe mecanici în configurație folosind jaloanele luminoase. O tușă de delta-V, un cuplu de torsiune compensator. Bordul său îi confirmă mutarea. Bun. Dar acum gheața neregulată se definea cu repeziciune, și...

Gravitația. Uitase de-afurisita de gravitație. Miezul Halley n-avea decât a zecea mia parte din atracția Pământului... dar în coborârea sa de-o jumătate de oră dinspre velierul solar, inerția

se acumulase... încet, dar sigur... Bătu o corecție, privind ecuațiile ce se succedau pe bord.

Lumini roșii străfulgerară.

– Frânez, transmise și aprinse reactoarele mecanicilor.

Blestemata gravitație, însă... Carl fusese pe Encke, lucrase în jurul stâncosului nucleu cometar săptămâni întregi. Muncă spațială ca oricare alta – uneori aproape un vals lin și sigur, și mult scrâșnet și sudoare în momentele cruciale. Totuși, era ușor în fond, dacă aveai grijă să-ți corespundă vectorii, nu împingeai nici un obiect decât în centrul de masă, lucrai statornic, nu-ți pierdeai capul...

Dar Encke era un prichindel. O uscătură veche, prăjită de îndelungata sa prezentă în sistemul solar interior. Halley avea o masă mult mai mare, în majoritate gheață. La suprafață nu se observa niciodată ușoara atracție, dar, apropiindu-te astfel, folosindu-ți timpul pentru a ținti atent, acea a zecea mia parte din G putea conta.

Jeturile albastre păleau pe fundalul de gheață, încetinind coborârea sarcinii. Deodată Carl văzu că nu era de-ajuns. Voluminosul cilindru, lung de o sută de metri, cădea prea repede.

Ordonă mecanicului-hamal inferior să se întoarcă și să împingă cu toată puterea. Unitatea pivotă și și aprinse propulsorul de rezervă.

„Ce naiba fa...”, începu Jeffers.

– Eliberează puțul!

„Ce...”

– Eliberează-l!

Procedura standard presupunea aducerea încărcăturii până la vreo cincizeci de metri deasupra, după care era împinsă înăuntru. Display-ul spunea că așa ceva era acum imposibil. Instinctul îl îndemna să încerce o altă variantă.

Se avântă înainte și aproape prinse cilindrul. O atingere din partea mecanicului aflat la tribord jos, două cupluri de forță rapide aici, un brânci lateral ca să-l alinieze...

O săgeată din înalturi, țintită într-un cerc negru cu margini crestate.

Cilindrul orange izbi buza Puțului 3, încetini – rupse o margine de gheață – și pătrunse înăuntru, împrăștiind fulgi prin spațiu.

Punct ochit, punct lovit, se bucură Carl, în timp ce cilindrul dispărea înăuntrul găurii.

Jeffers strigă:

„Hei, ce te-a apucat?”

– Mi-a scăpat!

„Ei, ți-ascăpat! Faci panaramă, asta-i”

Carl pulsă din reactoare și asoliză ușor, cu picioarele în jos.

– De-asta-mi arde mie?! Tt, am corectat doar, în ultimul moment. M-am gândit că-i mai bine să-ncerc o lovitură curată, decât să ard combustibilul încetinind. Mai ales că oricum nu-l puteam opri.

Jeffers scutură din cap, exasperat.

„Fanfaronule“, îl apostrofă, și se duse să caute rupturi în material.

Nu era nici una. Netedă și rezistentă la agățat, fibra putea trece peste colțuri ascuțite, ceea ce o făcea atât de bună pentru căptușirea tunelurilor șerpuitoare dinăuntrul Miezului Halley.

Cei cincisprezece membri ai Grupului de Instalare a Sistemului Vital aveau la dispoziție zece zile pentru a prefăce în fagure o fracțiune din regiunea polului nord, a îmbrăca puțurile și tunelurile în izolație rezistentă la presiune, și a le umple apoi cu aer. Nu era prea mult timp. Și în tot acest interval, la bordul lui *Edmund*, oamenii de știință proaspăt treziți aveau să-și iasă pe rând din sărite.

Chiar cu 112 mecanici, programul avea să fie foarte strâns. Tot mai puține mâini erau ca să-i ghideze. Întreaga expediție avea în prezent doar 67 de membri activi. Încă aproape 300 zăceau în sarcofage, cu temperatura corporală ezitând la aproximativ un grad peste punctul de îngheț.

Deasupra, șlepurile fusiforme așteptau cu încărcătura lor umană. Imensele voaluri ale velelor solare erau acum strânse, nemaifiind nevoie de ele pentru șaptezeci de ani. Lângă cetaceicul *Edmund*, argintiile *Sekanina*, *Delsemme* și *Whipple* păreau niște rechini răbdători.

Și nici un semn de la Newburn, își spuse Carl. *Cum s-o fi putut pierde?*

„Sunteți bine, băieți?“ se auzi de undeva glasul subțire, argintiu, al Lani-ei Nguyen.

Carl privi în jur și găsi grăuntele viu crescând rapid de-a lungul cablului polar. Avea un braț agățat de manșonul purtător, în timp ce cu celălalt făcea semne asemănătoare unui fâlfâit de aripi.

Tocma' bine“, transmise Jeffers.

„Mi s-a părut c-aud de nu știu ce problemă...”

Se desprinsese de cablu și se îndreptă spre ei, răsucindu-se abilă pentru a-și muta centrul de masă și a evita să intre în rotație de la impulsul reactorului. *E bună!* gândi Carl. *Al naibii de bună!* Delicatetea gingașă a Lani-ei nu lăsa să i se bănuiască musculatura puternică. *Dar de ce vine în control pentru o defecțiune minoră?*

– N-a fost mare lucru, răspunse.

„Ei bine, eu tocmai mă-ntorceam înăuntru.” Asoliză cu agilitate felină la zece metri distanță, iscând doar un mic nor de praf. „Vreți să luați o pauză?”

„Nu putem”, spuse Jeffers. „Trebuie să verificăm totul, s-avem grijă să se desfășoare ca la carte.”

Lani privi spre Carl.

„Asta-i rutină. N-ar trebui să fie nevoie de doi oameni.”

– Cruz ne freacă ridichea, răspunse Carl.

Femeia îl studie prin casca mânjită de praf.

„Precis? E vremea să ieși din schimb.”

„Ei, da' eu nu lucrez singur, duduie!” interveni Jeffers, jovial dar ferm.

„Okay”, ridică ea din umeri. „Nu voiam decât puțin—R și R. Sunt cu o fracțiune în avans față de program.”

„Atunci, ne vedem diseară”, conchise Jeffers privind-o admirativ. Lani însă nu păru să observe.

„Bine”, îi spuse ea lui Carl. „Diseară.”

Decolă grațios și porni spre puțul principal.

„Nu m-ar deranja deloc”, spuse visător Jeffers pe un canal radio restrâns. Carl nu-l luă în seamă.

„De-acum, va trebui să ne gândim la împerecheri.”

– Într-o bună zi, ai să fii un sloi.

„Omul trebuie să-și facă planuri din timp.”

– Crezi c-o poți convinge să-mpartă un schimb cu tine? întrebă Carl.

„Poate. O să fie frig și pustiu, mai încolo.”

Carl râse.

– Ideea ta de preludiu înseamnă șase beri și-o partidă de pool*. Lani nu e genul tău.

„Necesitatea creează colegi de pat nostimi! Parcă așa spunea Shakespeare...”

– Ține-te de munca brută, e domeniul tău forte! îi dădu el un brânci amical spre gura puțului.

„Nu poți s-acuzi omu' pîn-că încearcă!”

– Haide, haide, îți atârnă limba!

Își trimiseră înainte mecanicii, în zbor, prin golul din centrul cilindrului portocaliu, desfăcând din mers clamele imobilizatoare. Tubul de fibră se deplie, articulându-se în folii de-a lungul axei inițiale. La fiecare două minute, extruda din sine însuși câte un segment de-o sută de metri, sigila automat sub presiune capetele și începea să împingă un altul – fiecare doar o idee mai îngust decât cel anterior. Lui Carl îi sugera un vierme tubular strident colorat care se regenera încontinuu, scobindu-și drum printr-un măr.

* „Pool” = varietate de biliard. N.T.

Tunelurile laterale cereau mai multă grijă. Mecanicii tăiau găuri pentru intersecții, le etanșeizau prin topire și desfășurau extrudoarele de tuburi mai mici. Carl și Jeffers trebuiau să le manevreze la locurile lor, înjugându-se și desjugându-se, să verifice joncțiunile și sudurile și să se asigure că nimic nu se agățase de vreun dinte de stâncă sau gheață. În tuneluri, bucăți de aglomerat cometar înghețat se desprindeau – mecanicii erau stângaci uneori – și pluteau libere prin spațiile întunecate, iscând halouri multicolore în jurul lanternelor focalizate pe care le purtau oamenii. Era o muncă meticuloasă, obositoare, în pofida gravitației apropiate de zero.

Pauza de masă și-o petrecură într-un segment de tunel umplut recent cu aer. Își scoaseră căștile și se ancorară de un perete, bucurându-se de libertate, cu tot aerul rece și cam urât mirositor care le înțepa nările.

– Crezi c-o să te-obișnuiești vreodată? întrebă Jeffers, mestecând metodic o îmbucătură din bara-rație auto-încălzită. Să trăiești aici?

Carl ridică din umeri:

– Desigur. Roata de antrenament și stimularea electrică se vor ocupa de G-ul scăzut. Cel puțin, așa spun doctorii.

– Te-ncrezi în ele pentru optzeci de ani?

Chipul slab al lui Jeffers părea ideal pentru expresiile sceptice; gura-i era căzută spre o bărbie ascuțită, ochii îngustați și critici.

– Oricum, eu mă refer la gheața asta aflată pretutindeni în jur. Simți ce rece e? Și asta, cu toată izolația, și încălzirea din costume dată la maximum.

– O să se-ncălzească. Nu uita că tocmai am așternut un strat izolator de-un metru!

– Ne-așteaptă o iarnă luuungă! rânji Jeffers.

Curând, Jeffers avea să înoate în binecuvântarea sarcofagelor și se desfăta vizibil la acest gând. Fusese treaz în timpul drumului. Mai întâi plictiseala, iar acum munca grea și periculoasă... Era pregătit să le lase locul altora. Schimbul întâi.

Totuși, Carl nu-i putea înțelege atitudinea.

– Sarcofagele prezintă și unele riscuri, știi... Defecțiuni ale sistemului, sau...

– Știu, știu. Biochimia mea se poate încâlci în vreun fel pe care experții l-au scăpat din vedere. Sau poate voi, ăștia de la veghe, apăsați pe un buton greșit, îmi tăiați curentul, iar sistemele de siguranță dau greș. Sau ne lovește-un asteroid pe toți. (Rânji din nou.) Totuși, e un drum fără întoarcere, cale de peste două-trei decenii...

– Așa? se încruntă Carl.

– Prefer să dorm în tot răstimpul ăsta de plictiseală, acumulând leafa Pământului.

Fața îngustă a lui Jeffers se schimonosi într-un zâmbet sardonîc.

– Agricultură cometară în sistemul exterior – asta-i grozav! Da' măcar pot fi scutit de politica pupincuristă!

– Ce vrei să spui?

– Ei haide, și tu ești Percell! Știi cum a fost organizată toată expediția asta!

– Ăăăă... cum?

– Ortho-șii! Ei conduc totul! (Jeffers înșiră numele pe degete.) Cruz, pe urmă Oakes, Matsudo, d'Amaria, Ould-Harrad, Quiverian. Fiecare șef de secție e un Ortho.

– Și?

– Ne consideră monștri!

– Ei, las-o încurcată!

– Da, da! Uită-te cum îi tratează Ortho-șii pe-ai noștri pe Pământ. Crezi că ăștia-s altfel?

– Nu sunt ca gloata care-a incendiat centrul în Chile, dacă asta vrei să spui. Sigur, am citit despre așa ceva, și altele... E unul din motivele pentru care lucrez în spațiu, la fel ca și tine.

– În spațiu nu-i altfel.

– Cred că te înșeli. Acești Orth... acești oameni știu că, de fapt, sunt la fel ca noi.

– Dar *nu sunt*, spuse triumfător Jeffers.

Carl zâmbi fără chef:

– *Acum* cine umblă cu prejudecăți?

– La dracu', știi că nu suntem asemeni lor. (Jeffers se aplecă înainte, vorbind cu convingere.) Trupurile noastre sunt mai bune, asta-i sigur! Și suntem și mai deștepți. O arată testele.

– Arată pe naiba!

– Nu poți pune la îndoială statisticile!

Carl mârâi iritat:

– Uite ce e, am fost băieți-minune pe vremea când creșteam – înainte să-nceapă lumea să se-ntoarcă împotriva noastră. *Toți* Percell-ii erau. Ții minte bursele? Atenția specială?

– Le-am *mérité*. Eram deștepți.

– Am *devenit* deștepți – clătină Carl din cap – datorită tratamentului VIP.

– Ți. Eu dintotdeauna am fost mai rapid decât Ortho-șii tipici, chiar dacă nu mă ostenesc să vorbesc tocmai corect.

– Și ești! Dar nu ești mai bun decât oameni ca Dr. Oakes sau Căpitanul Cruz.

Carl se ridică în picioare prea repede, iar ghearele velcro i se desprinseseră din fibră. Zbură de-a curmezișul tunelului și se dădu cu capul de tavan.

– Mama mă-sii!

Jeffers chicoti dar nu spuse nimic. Carl pluti înapoi, frecându-și creștetul, dar refuză să-și dea mai mult frâu liber enervării. Jeffers era la fel ca mulți dintre Percell-i – închistat în propriu-i sentiment de persecuție, agățându-se de orice ofensă imaginară ca de o ulceratie purulentă. Contrazicându-i, nu făceai decât să-i încurajezi.

– Deschide ochii! insistă prietenul său. Pe cine-au pus la treburile primejdioase, cum e a noastră? Pe Percell-i!

– Asta pentru că mulți din noi sunt antrenați în zero G. Am avut burse pentru așa ceva.

– Atunci de ce să nu însărcineze un Percell cu toate Operațiunile Manuale?

– Ei... încă nu suntem destul de bătrâni. Nici un Percell n-are experiența lui Cruz sau Ould-Harrad, sau...

– Fii serios! Uită-te cine face experimentele cu emanațiile de gaze! Și cine beneficiază de perioadele cele mai lungi în sarcofage? Numai Ortho-șii!

– Și?

– Acolo o s-ajungă adevărații bani! Învată să strunești cometele cu ajutorul propriilor lor fierberi, arată că poți dormi și lucra în schimburi de zeci de ani – și poți să-ți vinzi talentul oriunde în sistem.

Carl nu-și putu stăpâni râsul. Cu siguranță, Jeffers era adeptul viziunilor pe termen lung.

– Hai mă, asta-i o...

– Și Secția Chimică? Dacă dăm aici peste ceva pe jumate-atât de valoros ca Enkonul, știi al cui o să fie meritul. *Și ei* sunt Ortho-și. Toți, afară de Peters.

– Cu toții am semnat acorduri. Odată cu descoperirea tehnicilor noi, fiecare primim câte o rată, după compensarea cheltuielilor de bază.

Chipul lui Jeffers se schimonosi într-o mască acră, sardonică.

– Or să găsească Ortho-șii o soluție și pentru asta!

Carl simți cum propria convingere i se clatină. *Și dacă are dreptate?* Apoi însă alungă gândul.

– Uite ce e, să lăsăm asta! Nu putem continua aici luptele prostești de pe Pământ.

– Nu *noi* – *ei*!

Exasperat, Carl își îndesă resturile gustării în borsetă.

– Să mergem! Prefer să lucrez decât să mă cert!

* * *

Totuși, în seara aceea, intră în barul sectorului de recreere, căutând-o pe Virginia. Era o Percell rezonabilă și putea înțelege ceea ce doar cu jumătate de glas recunoscuse față de sine însuși cu puțin timp în urmă – că, în parte, era de acord

cu unele dintre afirmațiile lui Jeffers. Tonul individului, modul său de-a tranșa totul în alb și negru, îl răscoliseră însă pe Carl.

Își luă o băutură, se întoarse și văzu inscripția ÎNCLINĂ-TE SAU BOMBĂNE tocmai la timp ca să-și amintească. Se aplecă și intră în sală. În prima săptămână, el și alți Percell-i se loviseră cu capul de pragul de sus de vreo duzină de ori; proiectanții lui *Edmund* credeau pesemne că doar Ortho-șii circulau în societate.

Lani Nguyen îl interceptă lângă zâmbitorul bust de tungsten al lui Edmund Halley.

– Ah, în sfârșit ai apărut!

Tânăra avea o constituție suplă, de spacer până-n vârfurile degetelor. Mușchi subțiri i se desenau pe brațele goale, de culoarea migdalei. Era învăluită într-o rochie încrețită, de un albastru rece, care se mișca în ușoara pseudogravitație cu o independență prețioasă, pudică. Lui Carl îi plăcea efectul materialului scânteietor ce stăruia în urma mișcărilor ei precise, delicate.

– Mda, am avut niște necazuri cu articulațiile tunelului...

Îi zâmbi cordial, dar cu coada ochiului încercă să scruteze sala.

Dr. Akio Matsudo îi vorbea răspicat locotenent-colonelului Ould-Harrad, șeful Operațiunilor Manuale. Dincolo de hublou, Miezul Halley iradia și înota prin spațiu după cum se învârtea roata-G. Căpitanul Cruz se ținea drept ca un berbec de asalt profilat pe fundalul înstelat, dominând încăperea, în mijlocul obișnuitei haite de cucoane mesmerizate.

Unde era Virginia?

– Chiar așa? Întrebă Lani cu un surâs distant, asemănător rânjetului tip Buddha al sculpturii dinapoia umărului ei. Ar fi trebuit să fie automate.

Carl clipi din ochi.

– Aă... am intrat într-o zonă de bolovani.

– Eu de obicei trimit înainte un mecanic să-i taie cu haveza. Pe urmă...

Jeffers apăru ca din pământ și Carl îl agăță.

– Mai bine spune-i ăstuia! El e omul-cheie în echipă. Eu merg să dau o raită...

Și plecă, înainte ca surpriza Lani-ei să se poată preface în protest. *Să-i lăsăm lui Jeffers deschiderea, cugetă Carl. O merită.* Poate era puțin cam incorect față de Lani, dar toate la timpul lor. *Ia să vedem, schimbul ei ar trebui să fie gata acum...*

Trecu de grupul ce-l înconjura pe Căpitanul Cruz și, pradă unui impuls, încetini pasul și se strecură în ceață. Cruz vorbea

întotdeauna cu toată lumea, fiecare dintre cei care-l înconjurau beneficiind de atenția lui.

– Cum merge treaba jos, Osborn?

Carl fu surprins să se audă interpelat personal. Nu intentionase decât să asculte.

– Hm, destul de greu, sir, dar ne descurcăm.

– Am văzut trucul ăla fin, la Puțul Trei.

Cruz ridică ușor din sprâncene și mătură cu privirea cercul admiratoarelor. Deși Ortho – ființă omenească normală –, el era la fel de înalt ca majoritatea Percell-ilor.

Carl își simți fața luându-i foc. Trebuia să spună ceva – dar ce anume?

– Mă rog, cred că într-un fel am...

– Minunat! Drept la țintă! Mi-a venit să aplaud! chicoti comandantul.

Carl era buimăcit.

– Păi... eu...

– E bine când manifestăm puțină îndrăzneală, spuse Cruz pe un ton plin de căldură.

Carl zâmbi în sinea sa. *O fi știind că a fost o greșeală?*

– Ei, avem un program de respectat...

– Și noi. Nu mi-aș dori decât ca și celelalte subsecțiuni să se miște la fel de precis ca a voastră.

Se întrebă dacă nu cumva era o glumă voalată. Dar Cruz își ridică balonul cu bourbon în semn de salut și, spre surprinderea lui Carl, ceilalți făcură la fel. Carl își mască deruta luând o sorbitură, încercând să descifreze în atitudinea lor vreo urmă de ironie. Nu, erau serioși. Simți o desfătare neașteptată. Bălăcărise manevra, firește, dar o salvase. Pentru căpitan, asta conta.

Cruz prinse privirea lui Carl și între ei se înfiripă un infim moment de înțelegere. *Știe că am prostit-o. Dar a răsplătit inițiativa mai presus de timiditate. De ce?* Pe toată durata zborului lui *Edmund*, Carl se străduise să se achite onorabil de sarcinile ce-i reveneau, dar până în acest moment Cruz nu-l învrednicise niciodată mai mult decât cu o atenție politicoasă, distantă.

Asta e – Kato și Umolanda. Nu vrea oameni prefăcuți în fantome. Știe că mai degrabă echipamentul defectuos și ghinionul pur i-au omorât, decât neglijența.

– Ne vom onora termenele, sir! spuse ferm Carl.

– Bine, înclină din cap Cruz.

Cu dezinvoltură studiată, căpitanul își îndreptă atenția spre o femeie-ofițer de comunicații ce se afla în preajmă:

– Noile antene de microunde sunt pregătite, nu-i așa? Aveți greutățile cu obținerea semnalelor prin coada de plasmă?

– Oarecum.

– Cât de repede putem desfășura un radar cu microunde pentru a căuta *Newburn*-ul?

– Vă pot da o estimatie mâine, sir.

Carl ascultă felul prietenos, deschis, în care Cruz îi ceru femeii informația, o comentă, făcu o mică glumă care stârni râsul multimei. *Asta înseamnă să conduci*, își spuse. *E în contact cu totul, și nu se-arată nicicând îngrijorat. Mă-ntreb dacă o să-nvăț vreodată șpilul.*

I-ar fi plăcut să mai stea, dar voia s-o găsească pe Virginia. În cele din urmă, o descoperi într-un grup vesel de hawaiieni în straie multicolore, rochia ei părând o pâlpâire albastră care sugera fără a dezvălui. Statul semiautonom Hawaii finanțase douăzeci la sută din costul expediției. De altfel, comunitatea ecomonică pan-Pacifică investea masiv în spațiu. Reprezentanții ei aduceau un plus de voioșie în atmosfera monotonă de pe navă.

Așteptă un răgaz în conversație, se apropie de Virginiei și o trase spre un alcov. Acolo, îi expuse rapid plângerile lui Jeffers,

– Crezi c-ar putea să aibă dreptate? întrebă el.

– Te interesează dacă Ortho-șii vor încerca să radă tot ce pot? zâmbi speculativ femeia. Sigur că da. Asta nu-i o operă de caritate.

– *Eu* n-am venit doar ca să câștig bani, făcu Carl un pas înapoi, încrucișându-și brațele. Știa că ar fi fost recomandabil să se-arate urban, chiar o idee cinic – cel puțin, asta gândea el că le-ar atrage pe majoritatea pământencelor. Cum, necum, însă, eul său real ieșea întotdeauna la iveală.

– Ofuscat? zâmbi Virginia, în vreme ce buzele ei pline se retrăgea, dezvăluind dinții orbitor de albi. Nu fi așa de puritan! Până și idealistii trebuie să mănânce.

– *Tu* ai semnat ceva aranjamente discrete pe Pământ?

Virginia se încruntă.

– Sigur că nu. Mă rog, or să umble mereu zvonuri că nu-știu-cine are o trebușoară în plus, făcând să transpire niște expertize. N-ar fi exclus ca cineva să transmită unele chestii pe unde restrânse înainte de-a ne întoarce, și-acasă o să-l aștepte o „mică atenție“ într-un cont suedez.

– Nu m-ar surprinde. Cu patru sute de oameni stând pe rând de veghe timp de peste șaptezeci de ani, or să fie șanse din belșug să trișeze careva.

Virginia își amestecă licoarea de piña colada din pahar cu un pai roz. Lui Carl, culorile festive ale salonului îi păreau deplasate, având în vedere că, la numai câțiva metri, se aflau oțelul rece și vidul. Psihologii socoteau probabil că petele

tropicale de verde, aur și chihlimbar vor distrage oamenii. Pentru el, însă, treaba asta nu era valabilă.

– Există o veche zicală, spuse Virginia încet. Oamenii de rând își aleg prietenii, dar un geniu își alege dușmanii.

– Adică? se strâmbă Carl.

– Categorie, Ortho-șii conduc această expediție. Dacă provocăm fricțiuni, ei pot face mult mai multe ca să nu ne fie bine...

Carl stătu un moment pe gânduri.

– Okay. Acceptat. Totuși, asta nu schimbă telurile *mele*.

– A, da, înclină Virginia din cap. Platoul Trei...

Carl știa că îi considera opiniile prea simpliste, prea impregnate de doctrinele coloniilor Proxim-Pământene. Totuși, sincer vorbind, nu vedea cum ar fi putut ea să îmbrățișeze o altă părere.

Un secol de luptă îi adusese, în sfârșit, omenirii tehnologia necesară pentru a exploata sistemul solar – transport eficient, extracții și asamblări mecanizate, biosfere artificiale integrate, indiferent de mărime.

Acum era momentul, susțineau coloniștii, să pornim în *afară*.

Satelitii simpli fuseseră primul nivel de exploatare spațială – *Platoul Unu*. Încă din anii 1980, oamenii câștigaseră miliarde cu sateliții de comunicare; salvaseră vieți cu sateliții meteorologici.

Fabricile spațiale automatizate ce foloseau materiale lunare reprezentaseră următoarea treaptă – *Platoul Doi*.

Fiecare Platou fusese escaladat de către acei indivizi care-i întrezăriseră cu mult înainte beneficiile, asumându-și riscuri uriașe pentru viziunea lor. Platoul Doi aproape eșuase, ca să devină apoi un nemaîntâlnit miracol economic – ajutând la ieșirea lumii din Secolul de Iad.

Fiecare ascensiune părea să provoace o angoasă mai întâi, că investiția s-ar putea duce pe apa sâmbetei, apoi că locul natal al omenirii va fi trecut pe o simplă linie moartă. Acest lucru era agravat de către nesfârșitele probleme sociale ale Pământului – boli pe care coloniile spațiale, prin concepție, nu le împărtășeau. Regulile Nașterii și ale Copilăriei, obligând fiecare copil născut în cosmos să-și petreacă cel puțin primii cinci ani pe Pământ, erau expresia legală a unei frici subterane.

Platoul Trei reprezenta un vis, o salvare politică, un punct economic dureros și, totodată, un crez. Acum însă erau posibile marile colonii rotitoare. Acum coloniștii priveau Regulile Nașterii și ale Copilăriei ca pe niște bariere incomode și inutile. Voiau să exploateze lunile și asteroizii stâncoși, dar în egală măsură aveau nevoie de volatili pentru carburanți și biosfere. Fondaseră

chiar o mică mină de gheață pe Ganymede, care înșă nu dăduse mari rezultate.

Unii socoteau că soluția problemei ar reprezenta-o cometele, și credeau cu fervoare că oamenii s-ar putea împrăști prin sistemul solar ca niște seminte de pădărie, dac-ar reuși să învețe să abată vechii bulgări de zăpadă pe orbite unde le erau de folos.

Virginia se întinse alene în fotoliul-hamac:

– Nu te poți aștepta de la Mama Terra să ne dea drumul așa ușor!

– Au de câștigat totul! O să le-aducem asteroizi cu toptanul, materii prime, o să oferim noi piețe...

– Te rog! ridică Virginia palma. Cunosci litanie...

O expresie amuzată de răbdare îndelung pusă la încercare îi flutură pe față, dezarmându-l instantaneu. Poate că nu asta avea în intenție, dar cu un singur gest îl putea face să se vadă pe sine nătăflet, încet la minte, redundant. *Ei, poate că sunt. Am trăit în spațiu peste jumătate din viață.*

– Simplul fapt de-a fi banal nu înseamnă că nu-i adevărat.

– Carl, chiar crezi că forarea cometelor după volatili va bulversa mileniul?

– De unde putem obține alte fluide ieftine?

Pentru el, acesta era atu-ul, un dat economic frust. Chiar la începuturile sistemului solar, astrul tânăr și înfierbântat își expulzase majoritatea elementelor ușoare, departe de sistemul interior. Singur Pământul reținuse suficiente elemente volatile ca să-și înveșmânteze scoarța pietroasă într-o piele subțire de aer și apă. Când oamenii se aventurau în spațiu pentru a exploata resursele de-acolo – asteroizii, luna, Marte – trebuiau să-și care de pe Pământ lichidele.

– Sigur, spuse Virginia. Luăm gheață de pe comete! În optzeci de ani o să fim înapoi, slavă cuceritorilor eroi! Până atunci, însă, poate că cineva o să descopere lacuri înghețate în adâncurile proprii noastre luni. Sau va găsi chiar un mod ieftin de-a ciuguli asteroizii* din lunile lui Jupiter – cine știe?

Carl era uluit.

– Asta-i o prostie! N-ai cum să amortizezi cheltuiala coborârii în puțul gravitațional al lui Jupiter, doar pentru apă și gheață. O dovedește Proiectul Jupiter.

– Zău? zâmbi ea malițios. Și vânătoria de comete e mai rentabilă?

Ochii ei negri îl tachinau, și Carl nu se putea desprinde din vraja lor.

* Joc de cuvinte: *iceteroid* (citește „aisteroid, prin analogia cu „asteroid“, și cu „iceberg“ – „aisberg“) = asteroid de gheață. N. T.

– Merită să-ncerci, Virginia. Nimeni n-*o* să găsească o cale de-a struni cometele dacă nu facem *noi* să funcționeze metoda gazelor. Nimeni n-*o* să găsească volatili pe lună sau pe Venus, pentru că au fost coapte complet. Nu poți prospecta și fora asteroizii doar cu mecanici – căci găsirea metalelor încă e un meșteșug, nu o știință. Cometele secătuite ca Encke *nu pot* fi dresate tocmai pentru că n-ai nici o cale de-a le folosi emanațiile ca să le dirijezi. Așa că...

– Mă predau, mă predau! ridică Virginia ambele mâini.

Of, la dracu'! își spuse Carl. *De ce mă las întotdeauna luat de val?*

Un glas adânc, bărbătesc, rosti peste umărul lui:

– Nu te grăbi să capitulezi, Virginia! Mai întâi, cere întăriri!

Carl se întoarse, în timp ce Saul Lintz se instala într-un fotoliu-hamac verde și moale din apropiere și-și fixa băutura într-un locaș de siguranță al mesei. Era slab și uscat și se mișca cu gesturi studiate.

– Prea târziu! spuse Carl, căutând o replică de spirit pentru a se reabilita. A tras deja concluzia că-s un individ plictisitor.

– Atunci ajutorul meu e de prisos, chicoti Saul.

Carl însă simți un junghi scurt de iritare.

– Sustineam că ne vom îmbogăți cu toții de pe urma expediției ăsteia, dacă avem răbdare, spuse el cu voce egală. Și ar trebui să facem abstracție de politică.

– Admirabile sentimente! încuviință Saul, luând o sorbitură lungă din balonul său.

– *Trebuie!* Miezul Halley e prea mic pentru genul de meschinării...

– Băgați moneda pentru Lectura Doișpe, spuse subțire Virginia.

– Ei bine, e *adevărat*.

Carl nu știa ce atitudine să adopte; nu-i plăcea felul în care atenția ei se concentrase asupra lui Saul Lintz în momentul când acesta li se alăturase. Femeia se răsucise pe jumătate în scaun, cu fața spre Saul, și abia aruncă o privire înapoi când Carl încheie:

– Și, oricum, aluzii cum că unii or să profite mai mult decât restul – ei bine, astea vor crea neplăceri.

Saul ridică întrebător o sprânceană. Părea să știe cum să comenteze ceea ce i se spunea, cu un gest minim sau o înălțare din umeri, o economie a expresiei pe care Carl o invidia.

– Se referă la adunătura de sub punți, explică Virginia. Faptul că... ăă... non-Percell-ii dețin toate pozițiile importante.

– Non-Percell-i ca mine?

– Acum, că ai spus-o..., murmură Carl.

– Ascendentul vârstei. În fond, nici unul din voi, oamenii preselectați genetic, nu aveți peste patruzeci.

– Ești sigur că asta-i tot? se aplecă înainte Carl, cu mâinile încleștate și coatele pe genunchi.

Bărbatul mai vârstnic se încruntă, detectând ceva în glasul lui Carl.

– Ce altceva crezi c-ar mai putea fi?

– Cum e cu ideea că pământeni nu ne vor acolo unde am putea face greutăți?

Saul își puse cu grijă paharul pe masă și se rezemă de spătar.

– Surghiuniților nu li se dă puterea de-a stârni tristețea Faraonului, spuse, ca pentru sine.

Lui Carl remarcă îi părea enervant de opacă.

– De ce nu-mi răspunzi?

– Era o întrebare? Suna ca o acuzație.

Glasul lui Carl fusese mai aspru decât dorea, dar al dracului să fi fost dacă acum mai dădea înapoi.

– Uită-te la Instalarea Sistemelor Vitale, grupul meu. Șef de secție e Suleiman Ould-Harrad, un...

– Ortho? completă liniștit Saul.

– Mă rog, așa-i zice în argou, da.

– Asta și e. Ortodox genetic, spuse Saul, împreunându-și degetele. Ceea ce înseamnă un mixaj zigotic din oceanul genelor umane, în care nu s-a intervenit, și nimic mai mult. Genele nu poartă opinii.

Carl clătină din cap. Îi dispăcea maniera pedantă pe care o adoptau întotdeauna oamenii de știință, de parcă tot jargonul ăla i-ar fi făcut mai grozavi, mai deștepți, mai înțelepți.

– Uite ce e, treaba cu gazele, cu studiile cataleptice, toate sunt în mâinile... alor voștri.

– Presupui, deci, că vor culege fructele doar pentru ei? Că-și vor vinde măiestria la înapoiere?

– Nu e un scenariu imposibil, Saul, spuse Virginia pe un ton moderat.

Saul păru surprins să audă o asemenea remarcă din partea ei.

– Mă tem că pentru mine e. Implicația directă că ar exista vreo conspirație a contingentului normal...

– Vezi? se repezi Carl. Îi numești pe-ai lui „normali” – deci, noi nu suntem.

– Nu asta a fost intenția mea, spuse țeapăn Saul.

– Asta a reieșit.

– Carl, spuse Virginia, nu poți sări la fiecare....

– Nu sar. Nu fac decât să caut, pentru a vedea dacă de unde iese fum, e și foc.

Se simțea încălzit. Își dădu băutura pe gât.

Saul tăcu, plimbându-și meditativ limba peste buza de jos.

– S-o iau de la-nceput. Carl, dacă ai ști măcar un lucru despre mine, ai înțelege că nu vă sunt ostil... Chiar dimpotrivă, de fapt. (Îl privi pe Carl în ochi.) Bănuiesc că o să-ți dai seama oricum, mai devreme sau mai târziu... Am lucrat cu Simon Percell ani de zile.

Carl rămase năucit. Virginia înghiți în sec și spuse:

– Chiar ai *lucrat*? Auzisem zvonuri, dar... nu le-am crezut.

– Mai degrabă ca post-doctorand, ridică Saul din umeri. Ultimul nostru proiect studia devierile în nivelul de activare al „lupus-ului erythematosus”. Poate-ții minte că era una din bolile principale de care v-a eliberat Percell. Chestia aia groaznică, incurabilă, care ataca pielea, țesutul conjunctiv, splina, rinichii.

Virginia dădu din cap.

– Mama mea a murit din cauza asta.

– Da, confirmă Saul. Și bunica ta la fel.

Buzele Virginiei se strânseseră a surpriză. Saul săltă din umeri.

– Îmi amintesc de cazul tău. Simon a elaborat modificările necesare ale A.D.N.-ului mamei tale, în timp ce eu învățam mai întâi tehnicile.

Virginia se aplecă spre el:

– Ai...

– ...Făcut treaba propriu-zisă? Nu-mi aduc aminte, sincer. Am lucrat ca asistent pentru multe metode de ajustare a genelor, unele experimentale, altele într-un tot direct.

– Asta-nseamnă că... ai putea fi...

Saul privi în altă parte, rezemându-se, evitându-i privirea avidă.

– Pe vremea aia era o sarcină pur mecanică. Foarte puțină cercetare, afară de ce-mi revenea mie. Am făcut studii asupra felului cum... celulele... rezultante răspundeau incursiunilor chimice care, pentru lupusul normal, cauzau o agravare bruscă a bolii.

– Și a mea..., spuse încet Virginia, nu s-a agravat?

– În mod vădit, ai fost unul dintre succesele noastre. N-ai nici urmă de lupus, sper că nu mă-nșel?

Virginia clătină din cap.

– Mulțumită dumitale.

– Nu-mi mulțumi mie, ci lui Simon Percell. Eu m-am dus, doar, la el să-i învăț tehnicile, în timpul acelor câțiva ani când

s-a bucurat de spațiu deplin, când toate lucrurile erau posibile. Sau cel puțin așa credeam.

– Totuși..., spuse Carl. Nu știam c-ai lucrat cu Percell.

Se simțea întristat. Probabil că Saul fusese prezent la delicata ajustare a genelor mamei lui, eliberate de infinitezimala constelație moleculară care purta leucemia ereditară. Apoi, vracii genetici adăugaseră crâmpeie experte de A.D.N. pentru a obține garnitura îmbunătățirilor fizice ce-l marcau acum pe fiecare Percell. Pentru Carl, acel mic și viteaz grup de specialiști era legendar. Niciodată nu avusese ocazia să întâlnească pe vreunul dintre ei.

Saul puse picior peste picior, își netezi pantalonii, vizibil stânjenit. Carl realizează că omul trebuia să fie trecut adesea prin înfruntări similare și se temea de emoțiile reținute ce puteau izbucni din partea oricărui Percell.

– Îmi... îmi pare rău pentru ce-am spus! murmură el.

Saul înclină tăcut capul. Și el își reținea sentimentele înfrânate după un dig cu vanele abia întredeschise.

Ochii Virginiei deveniseră fosforescenți.

– Ai... putea fi...

Carl își dădu seama că voia să spună *Ești și tatăl meu*, dar nu putea găsi nici o cale de-a exprima complexul melanj de emoții pe care le simțea. Saul ajutase să prindă viață mii de oameni care altminteri ar fi fost mutilați, nimiciți, uciși. Acei ani nu puteau fi dați uitării – decât de către majoritatea agresivă și plină de ură de pe Pământ.

Cei din soiul acela îl ucisese pe Percell, la fel de sigur ca și cum i-ar fi aplicat țeava. 32-ului pe tâmplă. Simon Percell însuși apăsase trăgaciul, adus la disperare de ceea ce fusese, evident, o greșeală inevitabilă.

O eroare de montaj genetic, într-un tratament pentru eliminarea unei boli de rinichi moștenite, ucisese copiii programați pentru un an întreg. Mai rău, aceștia nu muriseră până la vârsta de trei ani. Atunci flagelul lovise pe neașteptate.

Vederea atâtor micuți zvârcolindu-se în agonie, galbeni și contorsionați, cu funcțiile renale și hepatice blocate brusc, fusese o tortură. Bigoții mass-mediei transmiseseră imaginile pe tot globul. Corul crescând al publicului împotriva lui, amenințările de punere sub acuzare și bruștele tăieri în subvențiile pentru cercetare reprezentaseră o lovitură prea dură pentru un om care se menținea la cele mai înalte standarde.

Carl se scutură. Amintirile erau încă atât de proaspete! Propria sa mamă pierind de-o moarte cumplită. Anii de

așteptare, să vadă dacă nu va începe și el să prezinte aceleași simptome. Eliberarea finală, când aflase că totul era în regulă, că se putea duce în spațiu cu dosarul genetic curat. Aceste flash-uri de memorie continuau să scurme în adâncul lui.

– Eu... Uite, dă-mi voie să-ți mai ofer un pahar! spuse Carl sleit.

– A, sigur! răspunse Saul cu un zâmbet nehotărât.

– Poate jucăm un șah, mai târziu?

– Firește! se animă Saul. De data asta, fără cruțare. Apăr onoarea oamenilor normali.

Apoi Saul tăcu, se întoarse repede într-o parte și strănută. Atât Carl cât și Virginia tresăriră ușor. După aceea râseră cu toții, tensiunea risipindu-se.

– Așa! spuse expansiv Saul în timp ce-și strângea batista. Asta-i o modificare Percell pe care *vreau* să mi-o asum. Croirea unei suprimări a răspunsului histamic. *Mie* nu-mi ajută la nimic, dar voi nu suferiți ca mine de guturaiurile astea nesuferite. O să vă invidiez, ori de câte ori Akio Matsudo își eliberează câte unul din afurisiții lui viruși de provocare!

Dar, după ani de zile, Carl avea să-și aducă bine aminte de clipa aceea surprinzătoare, când auzise strănutul exploziv al lui Saul.

SAUL

Newsflash-WorldNet 4 – Comitetul Internațional Olimpic, întrunit astăzi la Tokyo, a cedat presiunii exercitate de Liga Arcului Solar și a votat interdicția privind participarea persoanelor modificate genetic – așa-numiții „Percell-i – la Jocurile din 2064, în Lagos.

Membrele Blocului Progresist au fost singurele națiuni care au votat în opoziție cu propunerea. Liderii Blocului, Danemarca, Hawaii, Indonezia, Texas și Fascicula Proxim-Pământeană și-au întărit obiecția retrăgându-se din competiție, care acum promite să fie cea mai controversată, de la tensionatele Jocuri Olimpice din 2036.

Președintele C.I.O., Asoka Barawayandre, a declarat: „Decizia acestor teritorii nu reprezintă o mare surpriză. Au primit numere mari de Percell-i ca emigranți din ținuturile

care nu mai agreează această categorie. Echipele lor naționale erau deja compromise de către acest element discutabil.

Membrele care s-au abținut includ Mai-Marea Rusie, Statele Unite ale Americii, Wales-ul Regal, Georgia Sovietică și Federația Diasporică.

Observatorii se așteaptă ca decizia să fie supusă apelului către Curtea Mondială.

Saul termină de citit tipăritura și ridică ochii spre bărbatul care i-o vârâse sub nas.

– Pentru asta irosești hârtia, Joao? Puteai să mi-o trimiți la fel de ușor prin fax-rapid la consolă.

Joao Quiverian era un bărbat zvelt, cu chip livid, o claie rebelă de păr negru și un nas roman aproape vulturesc. Reproșul lui Saul nu-l tulbură. Insista să primească un răspuns.

– Ai ignora un fax-rapid. Vreau să aflu pe loc ce părere ai despre votul ăsta, Saul.

– Ce contează opinia mea? ridică Saul din umeri. Sunt dezamăgit că Diaspora s-a abținut doar. O federație de popoare refugiate, largă cât lumea, ar trebui să ia poziție față de așa ceva. Dar încearcă atât de aprig să câștige acceptarea încât, practic, nu e o surpriză. (Îi întinse foaia înapoi.) Altfel, aș zice că lumea acționează potrivit formei.

Evident, răspunsul nu-l satisfăcu pe Joao, care fusese numit planetolog șef doar cu trei săptămâni în urmă, când un accident înfiorător îl ucisese pe Profesorul Lehman. Saul știa că, oricum, perioada nu putea fi decât nesatisfăcătoare pentru brazilian. Iată-l, la numai câteva zeci de kilometri de o cometă cu adevărat mare, iar ordinele erau ca, pentru următoarele săptămâni, știința să cedeze locul ingineriei.

Quiverian trebuia să se bazeze pe ajutorul parțial al lui Saul și al altor „cometologi amatori” care fuseseră instruiți în domeniu ca o a doua specialitate. Fără îndoială că se gândea nerăbdător la deșteptarea unora dintre cei adormiți din șlepuri și discutarea arcanelor cometare cu specialiști pe deplin acreditați.

În general Saul se înțelegea cu el, câtă vreme discutau materia primordială a sistemului solar vechi. De astă dată, însă, Quiverian era animat de controverse politice.

– Ei, Saul? Știrea asta de pe Pământ e importantă, o piatră de hotar! Așteptam mai mult de la tine. Un protest indignat. Poate o declarație că Percell-ii sunt, de fapt, ființe umane.

Saul se afla în laboratorul planetologic pentru a ajuta la analiza delicatilor sâmburi de gheață pe care spacer-ii îi

aduceau de pe Hally. N-avea chef să se lase stârnit de Quiverian. Își petrecu piciorul stâng pe după traversa scaunului.

– Haide, Joao, voiai să-ți examinezi niște incluzii organice! Hai să privim mostra!

Întinse mâna după tubul subțire, sigilat, lung de opt picioare, pe care brazilianul îl depusese pe masă.

Quiverian însă insista:

– Nimeni nu spune că acești bieți mutanți sunt *neoameni*. Atâta doar că au reprezentat o cumplită greșeală. Nu-i poți acuza pe locuitorii Pământului – în frunte cu națiunile Arcului Solar – că pretind controlul.

– Înțeleg, dădu Saul din cap. Control, ca interzicerea Percell-ilor de la Olimpiade. Ce urmează, Joao? Săli de odihnă separate? Țâșnitori de băut speciale? Ghetouri?

Quiverian zâmbi.

– Of, Saul, nu-i vorba numai de acele câteva recorduri atletice pe care le-au doborât câțiva Percell-i – performanțe monstruoase care au stârnit mânia câtorva milioane de oameni. Asta n-a fost decât ultima picătură. Creațiile tale...

– Nu creațiile *mele!* clătină din cap Saul.

Quiverian ridică mâna:

– Foarte bine, creaturile *lui Simon Percell* – monștrii lui – acești oameni sunt amintiri vii ale aroganței științei nordice a secolului douăzeci, care aproape a distrus lumea!

Saul oftă.

– Fii serios, Joao! Nu poți da vina pe știință și pe Bătrânul Nord pentru toate. Adevărat, au folosit mai multe resurse decât le reveneau, dar vorbești de parcă națiunile Arcului ar fi complet nevinovate pentru Secolul de Iad. La urma urmei, cine a defrișat pădurile tropicale, în ciuda tuturor avertismentelor? Cine a ridicat nivelul bioxidului de carbon...?

Quiverian îl întrerupse, roșu la față:

– Crezi că nu-s conștient de asta, Saul? Uită-te la patria mea, Brazilia. Acum doar, după lupte crâncene, începem să ne revenim dintr-un holocaust ambiental care a șters de pe fața pământului o treime din specii... toate sacrificate pe altarul rapacității necugetate.

– Foarte bine, atunci vina e distribuită...

– Da, desigur. Dar *însăși* tehnologia a greșit parțial! Pur și simplu, ne-am repezit înainte cu cele mai bune intenții – Quiverian își arcui sardonice sprâncenele – să *facem bine* în chiar detrimentul Naturii!

Evident, omul credea cu pasiune aceste lucruri. Lui Saul, situația i se părea ironică. Înainte de jumătatea secolului, națiunile Bătrânului Nord predicaseră ambientalismul unei inconștiente Lumi a Treia – după ce recoltaseră deja cea mai

mare parte a averii accesibile a planetei. Acum, pendulul revenise. Popoarele ecuatoriale din Arcul Soarelui păreau obsedate de o pasiune mistică pentru natură, care i-ar fi uluit pe buncii lor hămăsiți de pământ.

De ce convertirile trebuie să vină întotdeauna așa de târziu? De ce-și cer oamenii scuze cadavrelor?

Fu scutit de corvoada de a mai da vreun răspuns. O voce groasă se înalță de după o masă plină până sus cu mostre din nucleu.

– Hei, am scăpat ceva? De ce crime e responsabilă binefăcătoarea știință? Am să-ți spun eu! Poate că prietenul nostru brazilian se referă la medicii străini care au venit să reducă mortalitatea infantilă în țări ca a lui. Boom! Suprapopulare! Pentru Arc-iștii tăi moderni, asta trebuie să fi fost cea mai mare oroare din toate!

Quiverian se coloră la față.

– Malenkov, ruznac gras și ipocrit ce ești! Vino-aici și discută pe față ca un bărbat. N-ai de ce te-ascunde, doar nu-s pușcaș ucrainean...

– Slavă sfinților pentru-atâta, cel puțin!

Zâmbitor, Nicholas Malenkov ocoli masa, ținând în mână o planșetă cu clamă. Era un munte de om, care se deplasa cu grație de luptător, chiar și în stângacele fluxuri Coriolis ale roții gravitaționale.

Salvat, își spuse recunoscător Saul și prinse ocazia de-a schimba subiectul:

– Nicholas, am auzit că inginerii și Cruz au rezultatele preliminare ale experimentelor cu panourile de gaze. Ai fost acolo?

Mătăhălosul slav rânji.

– L-au vrut prin preajmă măcar pe unul din noi, îndrăgostiții bulgărelui de gheață, când le-au încercat. Tu, Joao și Otis erăți ocupați, așa că am mers eu.

Împreună cu Saul și spacer-ul fără picioare, Otis Sergeov, Dr. Malenkov purta o „a doua pălărie“, în calitate de cometolog..., stârnind în bună măsură protestele disprețuitoare ale lui Joao Quiverian. Rusul își desfăcu mâinile:

– Prieteni, rezultatele sunt încurajatoare. Cu numai câteva panouri în poziție, am modificat deja orbita Cometei Halley! Efectul e mic, dar am dovedit că dirijarea emanațiilor de gaze ne poate permite să facem schimbări orbitale!

Saul dădu din cap:

– Desigur, metoda funcționează doar lângă periheliu, aproape de soare.

– Adevărat. Acest șir de teste a dus doar la un efect mic, în diminuare. Curând, sublimarea superficială va înceta total.

Proiectul panourilor se va închide pentru șaptezeci de ani. Dar, data viitoare – rânji Malenkov – când ne-om repezi încă odată spre înăuntru, spre Cel Fierbinte...

Cel Fierbinte. Era prima oară că Saul auzea asemenea denumire a Soarelui.

– ...atunci treaba asta îşi va dovedi utilitatea. Cu marile rachete de Impuls atingându-şi efectul maxim la afeliu, şi panourile de control al evaporării funcţionând la periheliu, o să avem posibilitatea de-a mâna mingea asta bătrână de gheaţă pe ce orbită vrem!

Quiverian se încruntă şi clătină din cap:

– Presupunând că toată această mascaradă merge, ce anume, exact, ai vrea *dumneata*, Doctore, să faci cu... cu o cometă *mânată*?

O, nu! Saul vedea încotro se îndrepta conversaţia.

– Cui îi pasă! răspunse entuziast Malenkov. Ideile despre ce-ar putea face lumea cu cometele fâlfâie prin jur de peste un secol.

– Idei sonate, vrei-să zici.

Malenkov ridică din umeri.

– Planul nostru prevede să angajăm o buclă pe lângă Jupiter, de-acum în şaptezeci de ani, şi să folosim marea gravitaţie a planetei pentru a o atrage pe Halley pe o orbită mult mai accesibilă. În cele din urmă, bolovanul ăsta de gheaţă poate oferi volatili ieftini, ajutându-i şi pe Proxim-Pământeni să-şi creeze Al Treilea Platou în spaţiu.

Quiverian clătină din cap:

– Propagandă! Am auzit-o de-o mie de ori.

– Posibilităţile sunt nesfârşite, continuă netulburat Malenkov. Când vom fi obţinut sarcofage pentru somn de lungă durată, cometele au să poată servi drept gigantice nave de pasageri, traversând în deplină siguranţă sistemul solar.

Saul văzu că un mic auditoriu începuse să se adune în uşa deschisă a laboratorului, atras din birourile vecine. Malenkov îi observă şi se înfoie cu şi mai mult entuziasm.

– Eventual, am putea găsi chimicale mai folositoare, ca acelea pe care Joao şi Căpitanul Cruz le-au descoperit pe Encke. Păi, ar fi posibil să existe chiar şi un avantaj în ideea aia nebunească de-a folosi cometele la terraformarea lui Venus sau Marte! În cele din urmă, s-ar putea să devină potrivite pentru colonizare.

– Ha! pufni Quiverian.

– Domnilor, interveni Saul, propun să...

Dar Quiverian îl ignoră, agitând un tub de mostre îngust, învelit în plastic, în direcţia lui Malenkov.

– Asta-i o atitudine pe care nu pot s-o suport! Ideea originală a fost să *studiem* cometele, cele mai rudimentare din toate creațiile lui Dumnezeu. Acum, însă, cunoașterea de dragul cunoașterii nu pare să mai conteze. Acum nu numai că vreți să *exploatați* cometa asta, mai vreți și să desfigurați cu nepăsare *lumi întregi*, înainte de a le înțelege măcar!

Malenkov clipi, surprins de furia lui Quiverian. Saul știa că Nicholas avea puține opinii politice. Era unul dintre cei mai mici sclipitori oameni pe care-i întâlnise vreodată, dar părea incapabil să înțeleagă că, pentru unii, o controversă nu semăna deloc cu un simplu joc de șah, un sport pentru gentlemen. În această privință, era un rus total nespecific.

Saul încercă încă odată să-i oprească.

– Joao! Nick nu vorbea decât despre posibilități. În treizeci de ani, Pământul va avea timp să decidă...

Dar furiosul brazilian nu mai asculta. Mâna sa stângă se încheștase pe tub, iar dreapta era strânsă pumn.

– Tocmai am ieșit din cel mai cumplit veac al istoriei umane... cel mai rău pentru lumea noastră, de la holocaustul din Pleistocen încoace... și-acum idioții vor să trimită pietroaie gigantice de gheață să se prăbușească pe planete?

– N-am spus nici o...

Quiverian păși amenințător spre Malenkov:

– Spune-mi, Doctore, cât mai e până ce ținta nu va mai fi Marte sau Venus, ci *Pământul*?

Bratele sale tăiară aerul, ca pentru a-și sublinia spusele. Numai că, în slaba pseudogravitatie, un asemenea gest era necugetat. Quiverian își pierdu echilibrul și lungul tub se sparse de tăblia mesei. Gheața brun-închisă, dantelată, cu vene negre și albe, se risipi pe banca de laborator.

– Idiot! *Goyische kopf!*

Saul îl prinse pe brazilian înainte de-a se lovi cu capul de microscopul mare. Se răsuci repede și întinse degetul spre cei adunați în ușă.

– Toată lumea afară! Închideți valva și declanșați sigiliul de aer. Nick, Joao, mergeți după măști!

Îl împinse pe Quiverian spre dulapul de urgență. Cu mișcări repezi, înșfăcă un container de reciclare a plasticului și deșertă pe jos grămada de imprimate făcute ghemotoc. Când Malenkov reveni, fixându-și pe față o mică mască și ținând în mână încă una, Saul mătura în cuvă arginți de gheață ce se topeau cu repeziciune.

Glasul rusului suna înăbușit:

– Maska, Saul! Pune-ți-o!

Saul scutură din cap și-și văzu de lucru. Avea deplină încredere în micii săi simbionți sangvini, în capacitatea lor de a-l

apăra de cianură și de alte otrăvuri cometare. Era de preferat s-o facă, altfel colonia n-avea să reziste mult înăuntrul lui Halley. Chiar în acel moment îl preocupa mai mult să prevină contaminarea celorlalte mostre decât pericolul față de sine însuși ce-l pândea pe el.

Arginții risipiți păreau să răspândească o aromă plăcută, amintindu-i de desișurile de migdali de la Lacul Kinneret, de primăvara în Galileea.

– Miezul meu! țipă Quiverian, cu masca pe față. Ce faci, ovrei băgăreț? Țăla era cel mai adânc miez pe care-l luaserăm!

Saul mătură ultimele bucăți, aruncă buretele în cuvă și închise etanș capacul. Aveau peste un trilion de tone de gheață afară sub scoarța lui Halley, gata să fie studiate. Pierderea nu era o tragedie pentru știință.

– O, da' nu-i adevărat, Joao! spuse liniștitor Malenkov. Mătăhălosul rus privi peste tuburile cu auto-răcire de pe comptoar. – Păi, acu' o oră doar, compatriotul meu, Otis Sergeov, s-a întors cu o mostră nouă, culeasă de la un kilometru adâncime! Ia să văd dac-o găsesc aici.

– Sergeov! pufni Quiverian. Mutantul ăla Percell fanatic? Mama mă-sii! Erau atâția planetologi buni care-ar fi putut veni! De ce, o, *de ce* am fost blagoslovit cu asemenea asistenți – un prostălău de uriaș rus, un Percell olog și un *doctor-vraci* genetic!

Malenkov ridică din umeri și răspunse pe un ton amabil, de parc-ar fi fost cea mai rezonabilă întrebare din lume:

– Presupun că te-ai ales cu noi pentru că ceilalți *nu* au venit, Joao.

Saul închise ochii și și-i acoperi cu mâinile.

– Yaah! țipă Quiverian și se năpusti spre ușă, ignorând alarma atmosferică galbenă și dând buzna prin mulțimea de-afară.

– Ce-l roade? îl întreabă Malenkov pe Saul, după ce ușa se închise, fâșâind, la loc. Apoi rusul se încruntă. – Saul? Care-i necazul? Ți-e rău?

Lintz își descoperi în sfârșit ochii. Erau plini de lacrimi.

– Saul? Prietene, eu...

Saul plesni consola de lângă el și râse sonor, incapabil să se mai stăpânească.

– Joao are dreptate, spuse, ștergându-și ochii. Cometa Halley merită categoric ceva mai bun. Dar n-avem ce face.

Saul nu fu surprins când, după un timp, sosi un ofițer să ancheteze incidentul. Totuși, se arătă mirat la apariția Locotenent-Colonelului Suleiman Ould-Harrad, ținând o planșă cu clamă într-o mână și un detector de gaze în cealaltă.

Oacheșul mauritan era ultimul om pe care s-ar fi așteptat să-l vadă.

Specialitatea lui Ould-Harrad erau marile sisteme de întreținere a vieții, de genul celor pe care tocmai le instalau pe Halley. Probabil însă că, pe moment, era singurul disponibil să investigheze accidentul.

Toată lumea știa de ce se găsea Ould-Harrad în acea misiune. Tânărul ofițer avusese prieteni în Conspirația Muntelui Templului, și numai grație legăturilor cu familia regală Centrafricană obținuse exilul în locul întemnițării pentru crima de neînțeleaptă asociere.

În ultimii trei ani, mauritanul nu schimbase cu Saul mai mult de zece cuvinte. Atitudinea era reciprocă.

Pământul e departe în urma ta, își readuse aminte Lintz. Și nimic nu poate schimba trecutul. Pășii într-o parte:

– Intră, colonel. Am dictat deja un raport asupra accidentului. Dă-i bătaie și uită-te prin jur până-ți trag o copie la faxul rapid.

Ould-Harrad nu părea în apele lui în timp ce-l urma pe Saul în laborator, cu nările largi fremătând în aroma slabă de gaze cometare. Ochii îi fugeau mereu spre scala instrumentului. Expresia sa dură nu părea să fie afectată de evidenta stare bună de sănătate a lui Saul.

– Dr. Lintz, n-ar fi trebuit să rămâi aici după ce s-a lansat alarma de scurgere!

Saul bătu darabana pe suprafața unui display cu ecran senzorial.

– Da, da, știu. Dar trebuia să stea cineva și să strângă. Oricum, nu mă deranjează să fiu primul cobai. Se cuvine să le ofer cianurilor sangvini prima aplicație pe teren, nu?

Consola scuipea o mică pastilă de date. Saul o însemnă cu parafa sa și îi zâmbi lui Ould-Harrad.

– Dacă se-ntâmplă să mor, puteți foarte bine să vă cățărați în sarcofage și să așteptați câteva secole, până vă culege cineva, fiindcă asta ar fi sfârșitul expediției...

Ofițerul încuviință scurt, acceptându-i logica.

– Oricum, există reguli, proceduri desemnate pentru ordinea și siguranța colectivă...

Saul îi azvârli celuilalt pastila cu date și râse oarecum amar:

– Siguranță și ordine, da. Cât de bine-mi amintesc aceste cuvinte. Oare generalul Lynchon n-a folosit exact aceeași frază atunci când trupele O.N.U. conduse de el au ocupat colinele iudee?

– A fost o operațiune în consens, dr. Lintz, clătină din cap Ould-Harrad. Guvernul de coaliție al Israel-Inshallah-ului i-a invitat.

– După ce Leviții și Salawiții au asasinat destui legislatori din opoziție ca să obțină majoritatea..., murmură Saul.

Glasul africanului era scăzut, exprimând parcă oroare de subiect, dar simțindu-se atras de el asemeni uneii molii spre flacăra.

– Lumea era obosită de disputa seculară într-o regiune care nu cunoscuse niciodată pacea.

– Și acum e mai bine? Înaltul Preot din Ierusalim domnește peste un tărâm balcanizat, cu secte ce se atacă una pe alta ca niciodată înainte. Și a ajutat asta planeta? De la Nil la Eufрат, Israel-Inshallah-ul a plantat mai mulți copaci decât existau până atunci în toată Africa de la nord la ecuator. Ultima oară am auzit că o treime din păduri dispăruseră – tăiate pentru baricade.

Pielea lui Ould-Harrad se întunecă și mai mult. Saul se întrebă dacă nu era cazul s-o lase mai moale. *Deja a fost pedepsit.*

Da, dar îndeajuns?

– Dr. Lintz, eu...

– Da?

Ould-Harrad clătină din cap:

– N-am avut nimic de-a face cu tentativa de aruncare în aer a Marelui Templu. E-adevărat, aveam prieteni în Conspirație – și ca'penitență pentru acea asociere mă aflu acum în această nefastă croazieră – dar niciodată n-am vrut să fac rău celui mai sfânt altar al celor trei credințe. Te asigur, mai curând mi-aș fi smuls...

– Oh, sărman nenorocit! îl întrerupse Saul, pe jumătate fiindu-i milă de individ și râzând pentru a-și înfrâna propriile amintiri dureroase. Timp de zece ani ai auzit dar n-ai ascultat, ai fost pedepsit dar n-ai înțeles niciodată. Când, oare, or s-ajungă oamenii ca tine să-nțeleagă că adevărații evrei n-au vrut nicicând acel blestemat de templu să fie construit?

Senzorul de gaz atârna inutil în mâna lui Ould-Harrad. Africanul avea ochii holbați.

– Câteva chibături, niște umaniști seculari au luptat contra lui, știu. Dar...

– Dar nimic! se aplecă Saul înainte. Marea majoritate a evreilor, în Israel și-n afară, au votat împotriva, s-au pronunțat împotriva, au luptat împotriva lui, la fiecare pas. Ne-a fost *impus*, de către fanatici ucigași și de-o lume ignorantă, mult prea dornică de pace. (Saul aproape scuipe cuvântul.) *Pace!* N-a fost de-ajuns distrugerea națiunii și-a familiei mele, colonele Ould-Harrad. Au instalat preoți care au avut nerușinarea să-mi

spună cum să fiu evreu! Nici chiar *Hitler* n-a-ncercat una ca asta!

În slaba atracție centrifugală a roții gravitaționale, Ould-Harrad părea că-și pierduse puterea de-a sta în picioare. Se lăsă moale într-un fotoliu-hamac.

– Dar liderul Noului Sinedriu e din clanul preotesc Cohen, al vostru! Și Slujbașul Templului Conducător e Levit... Legatul Papal, ceilalți creștini și musulmani, trebuie să ocupe locul doi față de întâietatea celei mai vechi credințe...

Ould-Harrad clătină din cap, apoi continuă:

– Tovarășii mei au obiectat față de această umilire – și față de înlăturarea frumoasei moschei de pe locul unde urma să se înalțe templul –, dar nu înțeleg de ce au avut a se plânge evreii. Nu se împlineau, în sfârșit, două milenii de prorocii?

Saul nu răspunse imediat. Privi în partea opusă a încăperii, unde peretele cu imagini înfățișa domurile în forma unor căpățâni de ceapă ale vechiului Kiev. Asfințitul aprindea scânteii strălucitoare peste stepele ce se întindeau după zidurile orașului. Cruci proaspăt aurite încununau din nou vârfurile turnurilor, vădind reîntoarcerea Rusiei Mari la trecutul ei mistic.

Zecă ani, reflectă. Și cu toate astea, pare imposibil să faci pe oricine să înțeleagă.

Poate că-i era dator celuilalt, din milă, să încerce. Dar cum putea cineva explica faptul că iudaismul se *preschimbă* de-a lungul a două mii de ani de surghiun, de când romanii arseseră până-n temelii Templul Macabeilor, ucisese preoții și împrăștiaseră poporul în cele patru vânturi?

Cei rămași rătăciseră spre țărâmurile străine, adoptaseră idei străine. Treptat, fermierii ebraici, pionieri ai câmpiilor poloneze și ruse, fuseseră înghesuiți de către noii localnici în orașe ticsite, devenind un popor urban. Liniile familiale preotești – Cohenii și Levitii – își pierduseră influența. Căci, cum să-și poată celebra ritualurile fără situl central din care să aducă jertfe pentru a împlânzi cumplita mânie divină?

Conducerea spirituală i-a revenit *rabinului* – învățătorul, un rol ce nu se moștenește, fiind câștigat prin învățătură și înțelepciune.

*Un rol descris în detaliu de către Iisus, dacă e să judecăm drept. Numai că și el i-a avut pe cei ce-au **profețit** în numele lui. Și el a fost urmat de preoți.*

După un veac de lupte și împliniri, alianța condusă de Israel începuse să se destrame, în vremurile tinereții lui Saul. Secolul de la el își arătase roadele chiar și în centura pe care populația o

numea „Țara cea Verde“. Profetii apăreau la colțurile străzilor, iar cultele proliferau.

De asemenea, Islamul suferise sute de schisme, iar creștinătatea era mutilată, divizată.

Atunci, cineva avusese o idee strălucită... o soluție *evidentă*. Și, ca atâtea nenumărate soluții evidente, dezastruos de greșită.

Diaspora ne-a schimbat, își spunea Saul. În exil, am devenit individualiști, un popor al cărților, și nu al sacrificiilor pe altare aurite. Am jelit Templul. Dar nu fusese oare arderea lui un semn că a sosit vremea să-l cunoaștem pe Dumnezeu pe alte căi?

Cum să înțeleagă Ould-Harrad că nici un evreu modern nu mai voia pe nimeni care să intervină pentru el? Fiecare ajunsese la propria sa înțelegere cu Dumnezeu.

Ould-Harrad își privea mâinile.

– Când conspiratorii au aruncat în aer Moscheea Al Aqsa în semn de protest, se urmărea ca vina să cadă asupra Levitilor, nu a chibuturilor. Planul... n-au dorit nici un moment o baie de sânge...

Părea incapabil să mai continue. Saul își dădu seama că omul era bântuit de frică – precum și, poate, de spaima că s-ar putea să nu-nțeleagă niciodată rolul pe care-l jucase. Își alungă o amintire – fum peste colinele iudee. Apoi clătină din cap, știind că nu exista nici o cale de a-l ajuta.

– Îmi pare rău! începu el, pe un ton coborât, după care își drese glasul. Asta e tot, Colonele? Dacă ai terminat, am niște experiențe importante în curs de desfășurare.

Spacer-ul negru ridică privirea și dădu scurt din cap.

– Voi raporta că situația e sub control.

Saul se și întorsese spre microscop când auzi ușa fâsâind în spatele lui. Încercă să revină la lucrarea din care fusese întrerupt, mai întâi de către insistentul, încăpățânatul Joao Quiverian, apoi de îndureratul Ould-Harrad, dar mâinile îi păreau înghețate peste comenzi.

– Ambientul camerelor, redu luminile la jumătate! ceru cu voce tare, iar laboratorul, drept răspuns, se întunecă.

Știa că munca reprezenta o cale de a se sustrage amintirilor.

– Mostra AR 71B adaos 78 S, pe ecranul doisprezece, îi ordonă computerului de laborator, aflat permanent pe recepție. Să vedem dacă incluziile astea arată tot atât de dubios pe cât credeam, înainte ca Joao să împrute locul.

Ultima parte nu-i era adresată computerului. Și, deși se cocoșase pentru a se cufunda în mistere, Saul descoperi că, de fapt, nu-l deranja deloc mirosul slab de gheață și migdale ce plutea în aer.

VIRGINIA

Ciocăni șovăitor. Apoi, neprimind nici un răspuns, bătu mai puternic. Îi răspunse un mormăit slab, artăgos. Când, în sfârșit, panoul se deschise sâsâind, Virginia păși înăuntru și rămase la un pas de prag, simțind ușa închizându-se în urma ei cu un sunet de ventuză.

Spuse cu sfială:

– Ti s-a spart o mostră?

Părea o introducere bună. Pericolul – dacă existase – trecuse cu mult înainte ca ea să fi auzit de el. Saul părăsise deja departamentul de planetologie, unde se spărsese tubul, și venise aici, în propriul său biolaborator. Dar unda de șoc a îngrijorării în rândurile echipajului o făcuse să-și adune în cele din urmă curajul pentru a profita de ocazie.

– Mmm?

Saul își studia ecranele, luând note într-un mic registru, cu un creion demodat. Fu surprinsă de această excentricitate; expediția folosea marcatoare electronice standard și bloc-notes-uri cu memorie. Probabil că-și luase un pachet de caiete în micul său lot personal de greutate. Auzise de unii care aduseseră caviar și cabernet de soi ales, dar nu creioane, pentru numele lui Dumnezeu!

Și uită-te la tine! își spuse cu jale. *Ti-ai folosit cea mai mare parte din bagaj pentru hardware de computer pe care toți, pe Pământ, îl abandonează ca depășit, bun de aruncat.*

Nu spuse nimic. Mai bine să-l lase câteva momente să lucreze, să se-nalțe încet din adâncuri. Păși în mijlocul talmeș-balmeș-ului: folii transparente răsucite, șiruri de clame strălucitoare, retorte, noduri de cabluri, gălgâit și susur de diagnostice microbiologice. *Mă bucur că nu-s chimistă. Electronii înghețați sunt mai simplu de manevrat.*

– Încă două minute, Virginia! Termin îndată.

Saul nici măcar nu ridică privirea; bătu cu degetul în scanner, se încruntă. Femeia străbătu o cărare lungă, încercând să citească indicii de pe polițe și să urmeze logica tensionată, involută, a laboratorului. Aici Saul putea demonta genele ca pe niște jucării, putea amesteca moleculele cum ar fi bătut un pachet de cărți. Întotdeauna o frapa felul cum tuburile și soluțiile acelea atât de inocente la înfățișare puteau ajunge să abată viețile umane pe noi făgașuri... Ca și cum această mașinărie adormită ar fi ascuns o forță uriașă, de nestăvilit.

Încontinuu facem asta. Oamenii își impregnau propriile dispozitive cu o anume putere și prezență separată, proiectându-și

neîncetat emoțiile asupra șabloanelor lor neanimate. Lucru total illogic – cei mai păcătoși în acest sens erau presupus-obiectivii, neimplicații oameni de știință.

Uite cum îmi modelez soft-ul să semene cu procesele gândirii mele, medită. Mă imprim pe mine însămi în laticele organice turnate ale lui JonVon.

Venind înapoi, fusese izbită de un aspect al expediției – odăi separate, idei deosebit de puternice sigilate una față de alta, toate convergente și totuși izolate. Bărbați și femei claustrați în cilindri, cuburi și sfere. Se mișcau prin geometria înghesuită și tăcută a lui *Edmund*, nerăbdători să coboare și să-și sfredească propriile nișe într-o altă lume.

Se întrebă dacă echipajul avea să comunice cât de cât mai bine odată ajuns jos, în Miezul Halley. Mulți dintre ei lucraseră de-a lungul întregului drum, câtă vreme ea dormise în sarcofag timp de zece luni. Înaintea lansării, dificultățile de sponsorizare redusese drastic programul pregătitor al expediției; nu fusese timp să-i cunoască sau măcar să-i întâlnească pe majoritatea membrilor echipajului.

Studiase planurile topografice pentru Miezul Halley. Arătau bine, luate ca schemă, diagramă, proiect pământean – dar în curând aveau să trăiască, fiecare în parte, într-un labirint euclidian, ostracizați. Slabul murmur al roții-G nu făcea decât să le sublinieze încastrata artificialitate. Simțea înlăuntrul ei aceste interioare și exterioare, secțiuni și bariere.

Astfel că, pentru a contracara această senzație, venise aici. Își adunase, în sfârșit, curajul. Fortase.

Se foi prin universul heteroclit al laboratorului, căutându-și o cale... Fiecare moment reprezenta o despărțire, separând un trecut tulbure de un viitor căscat, gol – ambele intervale de timp, uriașe, presând asupra îngusteii pene a unui nervos, precar *acum*.

Încetează cu ineptiile astea fără scop! Privește în față motivul pentru care te afli aici.

Obstacolul însă era greu de trecut, ca și sfidarea hăului orb de dincolo.

– Saul!

Evreul înotă în sus din adâncurile cetoase.

– Mm, ce e? (Clipi din ochii trași, înconjurați de riduri.) Iartă-mă...

– Peste... peste ce-ai dat?

Chiar în timp ce-o spunea, avu o convulsie. *Așa – eschivează! Întreabă-l despre munca lui, pentru Dumnezeu!*

– Ceva al naibii de ciudat, clătină Saul din cap, ca și cum ar fi intuit o eroare. Creionul i se rostogolea peste bătăturile aspre, pătate, din palmă.

– Ce?

– Contaminante, cred. Resturi pământene în mostre. Blestematul ăla de Quiverian...

Se întrerupse, cu privirea atrasă de un ecran.

– Doar o secundă, poate că asta...

Virginia privi spre amplificatorul de imagine, în timp ce Saul ghida microsondele să divizeze și să extragă mici probe din mai multe mase prelungi, pestrițe. Cum putea deosebi un purcoi cafeniu de altul, rămânea un mister. La acest nivel, experimentarea devenea o artă insondabilă. Micromanipulatoarele îi traduceau minusculele mișcări într-o grație chirurgicală, atingerea sa punând în ordine conglomeratul nebunesc de cristale străvechi, încleștarea și încolăcirea șerpească a luncocoaselor, stridentelor hidrocarburi. Degete abile și o minte pătrunzătoare. Mozart și Picasso fuseseră tot atât de neînțeleși.

Lucra statornic, în liniște, absorbit de misterele lui obscure. *Okay, ia-o încet! Nu-l presa. Nici nu se poate spune c-ai fost atât de vitează, mm? Oricum, masculii sunt lenți când e vorba să-și comute emisferele.*

Se relaxă și privi „peretele meteo”. Contractul îi dădea fiecărui membru al echipajului dreptul să-și alcătuiască mediul înconjurător. Saul alesese bine. Un râu albastru-metalic hoinărea spre o mlaștină de smarald, sub un stol de filfiitoare păsări albe ce brăzdau suprafața scânteietoare. Imaginile erau ferme, precise; un gheizer sclipitor tășni din locul unde o pasăre își cufundă aripa în apă. Mai departe, cioturi de insule risipite punctau o mare palidă. Spre stânga, fișii albe de plajă accentuau lumina orbitoare a zilei de vară. Noua Anglie, probabil Massachusetts.

Da, citise că Saul fusese cândva la Harvard. Și, desigur, vară. Alegerea unui timp care aducea o căldură confortabilă, ceva care să țină departe fiorul gheții străvechi ce-avea să-i înconjoare curând. Pe pereții laboratorului, era după-amiază târziu și înclinarea lentă a luminii soarelui înainta. Un front de furtună adulmeca orizontul, rafale de vânt biciuiau umbrele catifelate adunate sub copacii noduroși. Virginia simți o căldură liniștitoare răzbătând dinspre priveliște, chiar știind că aceasta se datora propriilor ei flanele. Saul purta un costum de bumbac, albastru cu dungi albe, îngăduindu-și unicul răsfăț al unui amplu guler Renaissance. Putea vedea că e un bărbat căruia nu-i prea păsa de haine, gata să umble gol dacă temperatura și societatea i-ar fi permis-o.

În timp ce-l privea gânditoare, Saul scutură din cap, iritat, scoase un *umpf* și stinse ecranul.

– Gata?

– Da, și fără nici un rezultat! răspunse el, pianotând cu degetele pe tăblia biroului.

– Ce căutai?

– Un contaminant pe care credeam că l-am văzut. Era... nu, nimic. Las-o baltă!

– Te îngrijorează ceva!

Saul se rezemă de spătar, lăsându-și fața să se destindă.

– Nu... mă rog, nu mai mult decât de obicei.

– O să fim împreună în Schimbul Întâi, se aventurează ea. Atunci o s-avem destul timp pentru cercetările personale.

– Știu, încuviință Saul. Șaisprezece luni de pace și liniște, scobind gheață și priveghind sloituri*.

– Încă vreă câteva săptămâni, și-o să-ncepem să băgăm oamenii în sarcofage.

Saul dădu din cap, distrat. Apoi spuse pe neașteptate:

– Sunt o gazdă jalnică! Dorești ceva de băut?

– Ți-a mai rămas din rația de alcool?

– În laboratorul ăsta? Pot face orice vreau. Am propria mea bere, dacă-ți asumi riscul.

– Desigur.

Simtea o nevoie acută să spargă gheața, să ajungă la el. Chipul bărbatului era complex, o gresie pe care timpul o șlefuisese în întregime. Ochii păreau să țintuiască ceva îndepărtat – o problemă apărând încet în câmpul vizual, poate –, dezvăluind un intelect neobosit. Buzele îi trădau totuși concentrarea. Se răsuciseră într-o curbă cronică, fiind totodată pline, senzuale, cu o undă de pasiune și putere. Minte rece ce-i stăpânea privirea nu avea știință despre această forță inferioară, ce mocnea în străfunduri. Fața i se completa cu niște țepi nerași și o frunte strălucitoare ce reflecta o rază galbenă reflectată din amurgul Noii Anglii. Cu încântare, bărbatul făcu să sară capsulele a două sticle brune cu gât lung, căpătând pentru o clipă aerul unul comerciant afabil.

Virginia își mușcă buza, în timp ce se așezau amândoi. Acum, că bravase din primele momente și făcuse pasul pe care-l calculase de sute de ori, descoperi că nu-și putea lua ochii de la el.

– Ești aici datorită conversației noastre de-atunci, nu-i așa? o întreabă Saul. Deodată expresia îi devenise mai blândă, mai receptivă. Ochii lui îi întâlneau pe ai ei.

– Cam așa ceva..., bâigui ea. (O putea pune foarte bine pe socoteala acelei discuții.)

– Ce a avut mama ta?

– Ăă ... lupus.

– A, da.

O durere scurtă îi scânteie în ochi. Se lăsă pe spate în fotoliu, își puse mâinile după ceafă și se întinse, în gravitația ușoară a roții.

* „Sloituri” = în original, „*corpsicles*”, joc de cuvinte între „*corpse*” („cadavru”, „hoit”) și „*icicle*” („țurture”). N.T.

– Mi-amintesc de anii aceia. În ce te privește, am găsit o soluție curată. Nici un efect secundar – de fapt, tu însăși ești o dovadă grăitoare în acest sens. Hm, ai văzut vreodată un caz realmente grav?

– Nu. Am. citit...

– Nu-i același lucru. Sub 'scop, celulele nu sunt cilindrii mici strânși unii într-alții, știi – sunt niște chestii diforme, *meshungenuh*, torturate. Tesutul conjunctiv al pacientului se colmatează. Încheieturi umflate. Infecții repetate. Afectarea ficatului, moarte prematură. Existaseră detectoare bune care să-i prevină pe părinți, dacă era bolnav copilul, firește, dar nimeni n-a rezolvat problema reală – reparația genetică – până la noi. Pardon – până la Simon Percell.

– Presupun că și tu ai avut o contribuție substanțială.

Saul râse.

– Cariera mea din ultimele două decenii, draga mea, a depins de a *nu*-mi atribui nimic.

– Cu noi, Percell-ii... e altfel.

Biologul zâmbi obosit. *Și precaut**? se întrebă ea.

– Tu, Virginia, ilustrezi cât de mult poate diferi harta față de teritoriu.

Virginia se încruntă.

– Scuză-mă, devin opac! E un nărav de-al meu... Am cartografiat, pe vremuri, toate nucleotidele A.D.N. Știam unde se află totul – o hartă uriașă. Numai că nu știam ce *înseamnă*.

– Genele mele nu poartă lupus-ul – ați știut cum să faceți asta. Iar obișnuitele intensificări Percell sunt operante.

– Evident. (Un zâmbet).

Simți că roșește la auzul complimentului, și-și scotoci mintea în căutarea unei replici.

– Avem tot felul de avantaje.

– Adevărat...

Era încă gânditor, reflectând la vremuri pe care ea nu le putuse cunoaște. Totuși, acele zile n-aveau să moară, câtă vreme existau Percell-ii. Iar moștenirea lor trăia în fiecare coridor al expediției.

– Dar nu suficient de adevărat, oftă Saul. Desigur, avem dezordinile de hemoglobină, boala lui Huntington, toate țintele ușoare... Ajunge doar să tunzi câteva molecule. Să ajustezi. Să piepteni. Să schimbi criptograma și – gata!

– Am citit că există peste două milioane de oameni care vă datorează asta.

– Ți-ai băgat nasul în interzisele ziare subterane Percell? o întrebă el cu seriozitate mimată. Da, așa e – ești din Hawaii.

* Joc de cuvinte intraductibil: *weary* (obosit, istovit, dezgustat, ostenit, plictisit) și *wary* (prudent, prevăzător, viclean, econom). N.T.

Belșug de sentimente pro-Percell pe-acolo, încă, nu? Cine ți-a dat autorizația de securitate?

– Sunt atât de bună, încât au fost nevoiți să mă lase să vin! rosti ea cu un surâs afectat și mândru.

– Bravo! aplaudă Saul. Bravo, într-adevăr! Și *ești* bună – m-am uitat în dosarul tău, când m-a cooptat Căpitanul Cruz în comitetul de recrutare.

– Chiar? deveni ea brusc serioasă. Ce... ce scrie-acolo? Au trecut...

Saul flutură din mână:

– Nimic despre ideile tale subversive. Nici o iotă!

Ochii Virginiei se dilatară, gura îi formă un *o* de surpriză – apoi văzu că bărbatul glumea.

– Ah... oh...

– Puțin le pasă dacă susții că Percell-ii sunt tot atât de buni ca – cum e-n slang? da – la fel de buni ca *Ortho*-șii, știi... (Glasul îi coborî.)... De vreme ce-s atât de-al dracului de siguri că *nu* sunteți.

Își dădu brusc seama că avusese dreptate – înaintea celorlalți, întotdeauna, își alcătuia o mască.

– Ei... cred într-adevăr asta, nu-i așa?

– Mă tem că da. Mulți dintre ei, oricum.

– Chiar dacă ne-au lăsat pe câțiva să venim în expediția asta.

– *Lăsat*... începu Saul, apoi scutură din cap. Au avut motivele lor.

– Dar...

– Virginia, nu ți-a trecut niciodată prin minte că a îndepărta câțiva Percell-i inteligenți, truditori, potențial incomozi, ar putea fi o idee foarte ispititoare?

– Cum să nu! se încruntă ea.

– Și vreo parte din tine nu e cumva bucuroasă c-a scăpat de tot acel *krenk*... acele baliverne pământene?

Fu obligată să admită că avea dreptate. Când *Edmund* părăsise orbita circumterestră, simțise o... eliberare.

– Ei... în unele sensuri.

– Ca de pildă? se aplecă Saul spre ea, părând sincer interesat. Portocaliul ars, pieziș, al asfințitului din Massachusetts îi cădea pe creștetul chel, și totuși bărbatul nu părea bătrân, ci doar înțelept și bun și plin de putere calmă.

– Ei bine... tatăl meu, el mă considera deosebită. Găsea că familia noastră e unică, un soi de experiment istoric.

– A, da, înțeleg. O modă comună.

– Eu... eu o detestam.

– Te simțai oarecum specială?

– Că sunt... altfel.

– Nu ești, de fapt.

– Spune-le-o *lor*.

– Părinții tăi ar fi trebuit să te păzească de asta.

– Ei... Ascultă, când aveam unșpe ani, eram singura fată din clasă fără ciorapi de nylon. Așa că m-am dus la Woolworth's-ul local și mi-am cupărat o pereche. N-aveam *idee* cum să mi-i prind – luasem ciorapi de genul vechi, din greșeală.

– Mama ta...

– A murit când aveam zece ani.

– Lupus...

Virginia înclină din cap.

– Deci, erai un băiețoi. Făceai surfing, te prăjeai la soare în splendoarea hawaiiană.

– Da. *Era* frumos, dar... Ei bine, m-a crescut tata. Îmi amintesc o zi când jucam catch cu băieții, într-un tricou, și am auzit niște chicoteli în legătură cu sânii mei care săltau. Eram pe Maui, unde nimeni nu se prea ferește să vorbească despre chestiile – astea. Așa că m-am dus iar la Woolworth's. Vânzătoarea a trebuit să-mi explice despre sutiene – nu știam nici măcar ce mărimi există! Atunci, în clasa a șaptea, am început să port fustă în loc de pantaloni, pentru că așa făceau toate fetele. Un băiat s-a uitat la picioarele mele păroase și a zis: „O să-ț iau de Crăciun o lamă de ras.” Era să mor! A doua zi, am împrumutat briciul tatei și mi-am tăiat țurloiul așa de rău că și-acum mai am cicatricea.

– Înțeleg.

Se simți deodată stânjenită. Cumva, totul îi ieșise pe gură fără s-o fi plănit.

– Nu eram prea bună la chestiile de soiul ăsta. Obişnuiam să-mi spun că e din cauză că mama a murit și n-am pe nimeni care să mă îndrumeze. M-am concentrat aşadar pe matematică, pe computere...

– Și dacă n-o făceai, ai fi putut fi o gospodină perfect fericită, undeva, cu copiii agățându-ți-se de băierile șortului.

Virginia afișă un zâmbet poznaș, strivind o bruscă durere lăuntrică printr-un vechi reflex.

– La dracu' cu toate *astea*.

– Absolut.

Pe de altă parte, n-am ales-o, își spuse.

– Există un quid pentru oricare quo. (*Adică – criptic și ironic. Arată-i că nu ești o simplă școlăriță care-a devenit geniu în computere datorită unui angst adolescentin.*)

Dar chipul lui Saul devenise îngândurat.

– Știi... vă iubesc pe toți.

– Ce...

Glasul abia i se auzea.

– Pe toți Percell-ii. Voi... voi plătiți pentru...

– Pentru?

- Pentru păcatele noastre.
- Dar *nu* plătiți! Vreau să zic, *noi* nu! Eu... N-ați făcut nici un rău! Alții sunt cei care...
- Saul flutură o mână, oprind-o.
- Regret. Eu... Uneori îmi aduc aminte cum era. Ce am sperat, pentru ce am lucrat. Acum totul s-a dus. Asta-i un motiv major pentru care am semnat. Ca să fug de-un stol întreg de eșecuri.
- Dar *nu* ai...
- Nu, hai să ne-oprim!... Zilele-alea sunt imposibil de uitat, dar e inutil să fie reamintite. Mai bine să le lăsăm în pace!
- Saul, te... te respect atâta...
- El însă își agită energic mâinile înaintea feței, oprind orice vorbă.
- Uite ce e, mai torn un rând și... și...
- Brusc, se răsuca într-o parte și strănută.
- Fir-ar să fie! Nu scap odată de asta!
- Ia un anti.
- Am luat.
- Altă cruce pe care-o s-o aibă de purtat, își spuse Virginia. Să trăiască într-un bulgăre de zăpadă, trăgându-și tot timpul nasul.*
- Percell-ii nu știau ce-s alea nasurile înfundate. În timp ce-i curățau de anemie, de lupus și de celelalte boli-țintă, croitorii genetici periaseră și complexul de molecule codificate care le dăduseră frâu liber virusilor, iar omenirii un milion de ani de răceli și gripă.
- Păi atunci... dă-mi voie să fac niște ceai.
- Saul zâmbi absent, cu ochii săi albaștri ca oțelul distanți încă, gândindu-se la ceva petrecut demult, într-un trecut pe care Virginia nu-l putea întrezări.
- Da, bine. Mama mea... făcea asta. Apoi venea supă de pui.
- Râse, dar ochii lui rămăseseră triști.

CARL

Își înăbuși un hohot de râs. Pasul crucial, inserarea modulelor cu sarcofage în capul cometei, nu părea deloc punctul culminant al unui primejdios voiaj de cinci ani, cu vele, o prodigioasă înfăptuire tehnologică, o minune modernă. Dimpotrivă, i se înfățișa ca acuplarea unor monstruoase organe genitale.

Sveltul șlep *Whipple* luneca înainte, cu botul în jos. Despuiat de antenele și velele sale solare, avea culoarea roșcată, uniformă, aleasă pentru a-i maximaliza balanța termală în anii de zbor. Încărcătura se afla în partea anterioară, cu scutul suplimentar împotriva radiațiilor cosmice desenând o protuberanță umflată și rotunjită, puțin mai groasă decât corpul principal.

Jos, se căsca Puțul 4. Pe gheață se zăreau urmele zgârieturilor și abraziunilor provocate de mecanici – gheață lăptoasă, virgină, care nu mai văzuse strălucirea luminii solare de pe vremea când planetele și cometele abia se formau.

Carl începu să chicotească, și tuși pentru a nu fi auzit. Peste suierul sistemului radio al costumului, nimeni nu putea observa, probabil, diferența. Clipi din ochi, dar iluzia pornografică nu se șterse. *Pesemne că sunt mult mai obosit decât crezusem.*

„Tre’ o mic-aliniere de trei grade la șaizeci azimut“, transmise Jeffers.

– Bine, s-a făcut, răspunse Carl. Datele lui Jeffers se integraseră, în timp ce acesta vorbea, după care ecranul căștii lui Carl intră în acțiune. O vedere grafică apărură, linii verzi pe fond negru, înfățișând reprezentarea lui *Whipple* după cele trei axe. Apoi sosi imaginea dorită, un înveliș portocaliu înclinat sub un anumit unghi față de două axe. Carl tastă corecțiile.

Un pâlcc de persoane aflate mai sus priveau la televizor, știa asta, iar Ould-Harrad stătea pe suprafața de jos, cu ochi reci și critici. Aveau să transmită cu siguranță o versiune montată în emisia continuă către Pământ. Pretutindeni, puzderie de ochi, chitiți să prindă orice greșeală. Să-l privească pe Carl Osborn agățându-l la jumătatea drumului vreo nouăzeci de suflete, poate.

Carl scutură din cap. *La dracu’ cu asta! Uită-te doar la vectori, fă-ți treaba! Nu lăsa nervii să-ți încurce sinapșele, cum ar zice Virginia...*

Aprinse patru reactoare imediat după carterul central al motoarelor lui *Whipple*. Pulsau rubiniu pe fundalul negru. Fiecare dispărea, sincronizat, pe măsură ce imaginea portocalie de pe placa facială se contopea cu culoarea verde.

„Curat.“

„Îi dăm bătaie!“ transmise Andy Carroll. Andy ședea în micuța cabină-balon din partea anterioară a navei, supraveghind controlul nominal. Jeturile pâlpâiau albastru-palid de-a lungul traverselor de la pupa.

Whipple lunecă ușurel înăuntru, degajând cu ușurință cuzineții galbeni protectori.

„Banii jos!“ țipă Andy. „Trecem pe ghid.“

Modulul cu sarcofage pătrunse lin, înscriindu-se pe șinele ce-aveau să-i prevină abaterea, odată ajuns înăuntru. Prin radioul costumului, Carl auzi strigăte sărbătorești și chiar niște aplauze provenind parcă dintr-un canal uitat deschis pe puntea lui *Edmund*.

Modulul sarcofagelor se separă, coborî. Șlepurile cu vele erau tot atât de svelte și de ușoare ca niște goelete clasice din secolul nouăsprezece. Caroseriile lor suple, argintii, conțineau sarcofagele, provizii și un echipaj de roboți – toate în module cilindrice fixate comod de-a lungul unui șasiu tubular, coloană vertebrală a marilor aripi întinse ce culegeau vântul solar. Aceste folii de voal erau acum strânse, așteptându-și anosta slujbă de oglinzi pentru serele de suprafață. Lăsau carcasa goală, fiară uriașă dezbrăcată de către logica reduționistă până la stadiul de schelet meschin.

Și, pe-acolo pe undeva, plutește Newburn, se gândi Carl la al patrulea șlep, absent. *Pierdut, victimă a nesimțitoarelor procentaje.*

„O-ntorc!“ Andy își trase cu grijă nava îndărăt. Avea să lunece pe o cale diferită, în propria sa cameră. Acum Jeffers comanda mecanicii dinăuntru să tragă în jos modulul cu sarcofage, prin aproape un kilometru de puț, în văgăuna ce-i fusese pregătită.

Carl își deschise casetofonul: Sonata a Cincea pentru Vioară de Beethoven, ultima mișcare – o fugă lichidă pe clapele pianului. Răsplată. Să mute de colo-colo mase enorme părea o treabă de rutină, dar sentimentul era diferit atunci când miza consta în nouăzeci de vieți. Avea nevoie să se relaxeze. Spectacolul principal era gata, dar încă-l mai așteptau ore întregi de lucru.

Unduirea grațioasă, fluidă, a muzicii de cameră i se părea lui Carl naturală pentru munca în zero G. Nu-i putea înțelege cu nici un chip pe Jeffers sau pe Sergeov, care ascultau chestia aia dură și greoi-mănuită de Clash Ceramic în timp ce lucrau. Se orientă în jos, semnalizându-i punctului depărtat care era colonelul Ould-Harrad.

Încetini deasupra Puțului 6, pentru a-l însoți pe ofițerul african, care era abil în spațiu, dar mai puțin deprins să ia viteză prin tuneluri. Cea mai mică greșeală te putea înfige în zid, supunându-te unui impact care să-ți sfărâme oasele. Trupurilor pământenilor le trebuiau ani de zile ca să se convingă într-adevăr că lipsa de greutate nu însemna și absența inerției.

Porniră în jos. Peretii de fibră goneau pe-alături, iluminați de tencuieli regulate, galbene, cu vopsea fosforescentă electricată. Carl urmărea pe chipul oacheș al lui Ould-Harrad semnele vreunei reacții, dar omul își ținea cu hotărâre ochii drept înaintea și nu spunea nimic. Simți o înțepătură de de-

zamăgire. El singur căptușise puțul, fără mecanici, lucrând paisprezece ore pe zi ca să se înscrie în grafic. Și ieșise o treabă drăguță. Totuși, al dracului să fie ăla care spunea o vorbă despre asta!

Ould-Harrad era, bineînțeles, un Ortho, și încă unul îndârjit, din câte se spunea. În tot timpul voiajului, omul fusese distant, formal, fața sa impenetrabilă netrădând nimic. Se aștepta în mod vădit ca tinerele vlăstare să stea în banca lor. Nu părea încântat să aibă de-a face cu un lacheu Percell.

Carl ridică din umeri și dădu drumul Sonatei a Cincea. Doar după câțva timp îi trecu prin minte că, la urma urmei, cădeau cu fața în jos printr-un horn care se pierdea în depărtare, punctele fosforescente convergând... Chiar și în micro-G, sirenele mintale de alarmă ale lui Ould-Harrad sunau, probabil.

– Calcă pe frână, grota e doar la câteva sute de metri în față, transmise Carl.

„Înțeleg. Bine“, fu singurul răspuns.

Încetiniră, în vreme ce tunelul se lărgea într-o cameră spațioasă, tapetată parțial cu izolație de un strălucitor verde-lămâie. Modulul cu sarcofage cobora lin din intersecția cu Puțul 4, umplând aproape jumătatea neizolată a cavernei. Pretutindeni, gheata primitivă trimitea înapoi reflexe scânteietoare de la lămpile în mișcare ale oamenilor și mecanicilor. Carl ajutase la cizelarea peretilor accidentați, folosindu-se de uriașe lasere industriale. Dâre de murdărie carbonică și conglomerate ruginii formau modele încârligate, misterioase, pe suprafețele de gheață neagră, părând scrise de cine știe ce nevăzută mână biblică.

„Ahhh“, îi scăpă lui Ould-Harrad în timp ce frâna, Carl observă că omul arăta ușurat. Poate ar fi trebuit să meargă mai încet.

„Haidem!“ chemă Jeffers pe un canal deschis. „Trebuie să-nmormântăm coșciugele-astea.“

Glasul retezat, autoritar, al lui Ould-Harrad era inconfundabil:

„Aș aprecia dacă *nu* v-ați referi la sarcofage *în* acest mod.“

„Yessir“, spuse scurt Jeffers. „Pe pariu.“

– Iau eu mecanicii codificați cu albastru, transmise Carl și-și fixă bordul pe o duzină de forme zglobii. Echipamentul sarcofagelor era aproape înecat sub roboizii ce roiau în jur.

Adormiții urmau să fie depozitați în trei văgăuni separate, pentru a reduce la minimum riscul ca un singur accident să schilodească întreaga misiune. Echipetele tehnice – Computere, Științe Vitale, Operațiuni Mecanice – erau răspândite în mod egal. Sarcofagele rectangulare ieșeau în afară din coloana instalațiilor centrale precum bratele unei stele de mare. Echipamentul de întreținere a vieții forma o sarcină noduroasă pe fiecare sicriu – Carl nu putea să le numească altfel, câtă

vreme exista o asemănare atât de mare, iar cei ce se odihneau înăuntru se aflau, întrucâtva, în anticamera morții.

Fiecare cutie trebuia fixată într-un locaș de plastic dur care o proteja, permițând totodată schimbul termic cu gheața învecinată. Ideea inițială fusese de-a lăsa gheața să-i răcească în mod direct pe cei adormiți, dar Carl văzuse rezultatele pe Encke. Exista mult bioxid de carbon sau zăpadă amorfă care se putea vaporiza exploziv, aruncând în aer valvele și supapele etanșe ale sicriilor. Nu era atât de simplu să folosești volatili în vid avansat. Prin urmare specialiștii fuseseră nevoiți să monteze amortizoare pentru a-i apăra pe cei adormiți de zgâlțâituri, de șocuri și de moarte subită prin îngheț.

„Împachetează-i strâns pe Ortho-șii ăia“, transmise Jeffers pe canalul de rază scurtă. „Nu vreau să se simtă singuri.“

Jeffers potrivea în apropiere, la locul lor, duzele, cu transmisia ecranată față de ceilalți. Carl declanșă o clemă cu auto-închidere, încheindu-și propria treabă și eliberă locul.

– Las-o să se-odihnească. Sunt și Percell-i acolo, înăuntru.

„Nu cine știe ce mulți.“

Remarca îi aparținea lui Sergeov, care apăru plutind de după o sferă argintie de schimb termic. Spacer-ul rus era rapid, ager; sub ochii lui Carl, zvâcni, prinse un cablu dintr-o încâlceală-spaghetti și îl inseră într-un cabinet de control.

Agilitatea lui te făcea aproape să-l invidiezi. Aproape. Tratamentul Percell eliminase boala circulatorie pe care Sergeov ar fi moștenit-o de la părinții lui... dar îi răpise și picioarele.

Efecte secundare neprevăzute.

Carl se întrebă de câte ori această frază rece, analitică, îi încrețise pielea, îi urcase sângele-n obraji, îl făcuse să strângă pumnii.

Sergeov era unul dintre eșecurile timpurii, norocoase – încă în viață. Asemenea supraviețuitori stârneau primele resentimente. Marii nespălați puteau *vedea* picioarele pierdute ale lui Sergeov. O mică întrebare își făcea drum în mintea lor: ce anume *nu se putea* vedea? Ce era cu creierul lui? Era normal? Era uman, chiar?

Dacă normal însemna să poată bea o sticlă de vodcă și totuși să pună cu ușurință paharele în echilibru unul peste altul – atunci da, Sergeov era normal.

Și chiar mai mult decât normal. Se dusesse drept în spațiu, unde picioarele erau, practic, o trăsătură primitivă. Toate acele oase și mușchi butucănoși deveneau inutili în imponderabilitate, cerând hrană, oxigen și timp pentru a le antrena. Sergeov trăise pe orbită de la vârsta de zece ani, scotând câștiguri grase ca montor. Bratele lui păreau niște trunchiuri de copaci; Carl îl văzuse jonglând cu un nefericit de inspector Ortho de parcă ar fi

fost o păpușă neajutorată, pe orbita circumterestră. Omul mormăise o insultă, și plătitise cu cinci minute de umilire. Totuși, Sergeov nu era un avocat al Platoului Trei; își cheltuia energiile în general, arzându-și antipatia față de toți pământenii.

– Nu te mai văicări! spuse Carl. Treci și ajută-mă la termotampoanele-astea!

„Oricum, e adevărat“, replică Sergeov. „Totul din motive serioase, desigur. Percell-ii-s buni la muncă, așa că ajung în spațiu. *Deepa!* Ortho-șii ne consideră gunoi, așa că *rămânem* în spațiu.“

„Și sfârșim șofând pentru Ortho-și dincolo de Neptun,“ preciză Jeffers.

Sergeov rânji. Mâinile lui – vizibil mari, chiar în mânușile de vid – lucrau cu repeziciune printre cabluri, îndemânatic și iuți, fără a fi stânjenite de contragreutatea deplasată a picioarelor atârănând.

„*Da** Prefer să nu lucrez ca băiat la toate pentru Ortho-și.“

„Așa-i, dracu' să-i ia“, spuse Jeffers. „Când ne-am putea face treburile *noastre*.“

– Ca de pildă? întrebă Carl.

Jeffers se răsuci în jurul unui braț, în vreme ce cu celălalt pescui din spațiu un laser cu bătaie scurtă. Apăsă cu degetul mare. O săgeată alb-albăstrie se înfipse în gheața aflată la câțiva metri.

„Hei!“ strigă Sergeov.

Ceață albă explodează pe lângă ei. Clocoti evaporându-se în hrubă, tot mai subțire, dar Ould-Harrad o văzu.

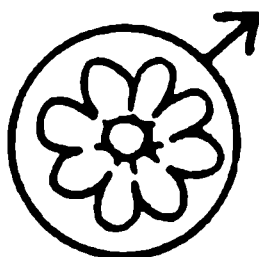
„Hei! Am ordonat fără suduri rapide aici!“

„Scuzați.“ Sergeov îi făcu lui Jeffers cu ochiul și strigă: „A fost doar una mică. Aveam nevoie să retopesc o bucă.“

„Aceștia sunt *oameni*.“

„Cer scuze.“

În timp ce-o spunea, Sergeov rânji. Ould-Harrad era la câteva sute de metri de ei și nu putea vedea desenul pe care Jeffers îl trasase cu ușurință exersată, instantaneu, în gheață:

– Nu știam că ești băiat-de-Marte, Jeff, transmise Carl.

O floare femelă închisă în simbolul lui Marte – reprezentarea grafică a unui vis. Odată ce cometele aveau să poată fi atrase în

* „*Da* – în limba rusă (și... română!), în text. N.T.

sistemul solar interior, urmau să fie exploatate. Mai simplu chiar, un impuls dibaci de dincolo de Neptun putea catapulta bulgări de gheață chiar și pe câmpiile marțiene.

Bombardarea lui Marte cu 'nuclee cometare avea să alcătuiască o atmosferă, poate chiar să reactiveze vulcanii. Lenta absorbție a naturii avea să se oprească. Marșul pârjolitor al eonilor, pus pe fugă – un vis prometeic. Despicând un cer albastru-intens, munți de gheață înveșmântați în flăcări aveau să dăltuiască pământurile, sfâșiind promoroaca permanentă și eliberând mai vechea gheață de dedesubt, aducând nori, ceață, apoi ploaie – condiții necunoscute de pe vremea când soarele evaporase ultimele mocirle din văile secate ale râurilor marțiene, cu miliarde de ani în urmă, de-a lungul acelei false primăveri.

Într-un secol, o ființă omenească adaptată convenabil putea deveni aptă să respire pe suprafața planetei. Ideea era veche, dar unii Percelli se agățaseră de ea. Vedeau în Marte un posibil amplasament unde oamenii modificați genetic și-ar putea găsi cu adevărat locul. Deși încă uscat, rece și bântuit de furtuni ciudate, Marte putea deveni o lume unde descendenții lor, și mai avansați din punct de vedere genetic, urmau să fie normali, în vreme ce Ortho-șii și-ar fi scuipat plămânii în câteva minute.

„De ce crezi că lucrez?” răspunse Jeffers.

– Asta-i o nebunie! transmise Carl. Terraformarea va dura secole. Nu întrevăd nici o soluție pentru problemele tale.

„Un Percell se poate aștepta să trăiască în spațiu – cât? o sută de ani; două sute?” radie din nou chipul lat al lui Sergeov, cu zâmbetul său inevitabil.

„Pune la socoteală sarcofagele de dormit”, transmise Jeffers, „și am putea-o vedea cu toții”.

– Nu pentru asta suntem aici, spuse Carl.

„Jeffers nu face decât să privească înainte”, răspunse simplu Sergeov.

– Prea al naibii de înainte.

„Nu fi atât de sigur!” spuse Jeffers, plat.

Sergeov îl înghionti:

„Și tu ești un *Uber*? Două idei care nu se contrazic, cred.”

„Posibil”, îl privi precaut Jeffers. „Și poate că nu.”

Carl se încruntă. Discuția se purta pe canalul de rază scurtă, și acest lucru îl bucura. *Uber* venea de la *ubermenschen*, supraoamenii lui Nietzsche, următorul pas prescris al evoluției. Planificați. Proiectați. De-acum nu mai putea fi vorba de bâjbâieli oarbe, conduse de natura roșie-n dinți și-n gheare. Mulți Percelli se considerau primul paș pe un drum lung, inevitabil.

Carl cunoștea opiniile lui Sergeov, dar îl șoca să-l vadă pe Jeffers cochetând cu ele.

„Dacă Ortho-șii spun «nu» terraformării lui Marte“, insistă Sergeov, „eu spun da. Scurt!“

„E chiar aici, în simulările chimice și fizice, simplă ca bună-ziua“, adăugă Jeffers. „Pune-i pe mecanici să cultive cometele dincolo de Neptun – o să le ia un secol. În tot acest timp noi am putea dormi.“

– Uneori, un om poate vedea mai lăpădat dacă are gura închisă, transmise Carl, arătând spre Ould-Harrad, care se apropia de ei.

„Okay, hai s-o lăsăm!“ propuse Jeffers.

„Totuși, e adevărat. Mai gândește-te. Primul pas spre mult mai mult, poate“, conchise Sergeov, aruncându-se în spațiu cu o convulsie a mușchilor.

Ould-Harrad inspectă planurile pentru mecanici ale izolației, apoi plecă. Carl profită de ocazie ca să se degajeze și să lucreze de unul singur. Niciodată nu-i plăcuse politica. Iar vorbăria lor frenetică îl deranja.

Se cufundă în dulcea grație fluidă a lui Beethoven. Mișcându-se prin umbra de cernăală și fasciculele strălucitoare ale luminii galbene, împingând și tractând, mirosind aerul acru al costumului, simțind *rrrrrrtttt*-ul cheii fixe contrarăsucite vibrându-i în braț, întepătura asudată a costumului la umeri și genunchi – Carl se gândea la California.

Părinții lui îl luaseră pe coastă în sus, atunci când le-o ceruse.

Cei patru ani la Caltech trecuseră pe lângă el într-o vâltoare de soare auriu și nopți de studiu, farse de weekend și nesfârșite seturi de probleme, laboratoare, lecturi și infim de puțină dragoste. Nu avusese timp pentru așa ceva. Sergeov era atât de sigur că Percell-ii sunt deosebiți – ei, fie, Sergeov probabil trebuia să gândească astfel, în compensație pentru ceea ce n-avusese niciodată. Carl însă era de altă părere.

Se descurcase bine pentru că *lucruse*, fir-ar să fie, nu fiindcă ar fi fost mai deștept. La Caltech simțise o înrudire tot mai strânsă cu toți cei și cele care trăiau ceasuri îndelungi în odăi pustii. Spre deosebire de salahorii sătisiți sau copiii fără experiență, nu crezuse nici o clipă că oamenii creatori lăncezeau irosindu-și timpul, pentru ca apoi, când spiritul mistic îi pune în mișcare, să ejaculeze idei strălucite în rafale febrile, furioase, de inspirație facilă.

A face totul bine presupunea răbdare, consecvență, activitate susținută.

Pe acestea le avea. Inteligentă, nu.

Astfel, în timp ce părinții îl duceau în susul coastei, se lupta cu acel adevăr lăuntric. Se înscrișese la Berkeley pentru a-și lua

diploma în astroinginerie și, în pofida oricăror așteptări, fusese admis. Nu ofereau bursă, nici măcar parțială. Asta însemna că era un marginal. Tatăl său considerase acest lucru drept un alt simptom al prejudecăților crescânde împotriva copiilor făcuți prin intervenție Percell.

Carl știa mai bine. Universitățile erau niște fiare apatice, neclintite în fața valurilor tendințelor publice. Comisia de admitere avusese în vedere, neîndoieľnic, media de 3,3, și constata-se că era realizată mai mult prin note bune la laboratoare și cursurile de desen. Matematica și fizica îl trimiseseră nu o dată în corzi, năucindu-l cu integralele variabile complexe și electronica cuantică.

La nord de Ventura, mama sa vitregă sporovăia cu un entuziasm pe care întotdeauna îl găsisese un pic cam exagerat. Nu fusese niciodată în stare să uite moartea lentă a mamei, și să se acomodeze cu prezența acestei străine în viața tatălui său. Prin urmare, stătea pe canapeaua din spate, privea peisajul și încerca să gândească. Colinele maronii-roșcate cădeau în urmă, dezvăluind postavul albastru al mării. Șoseaua nr. 1 luneca pe-alături, în timp ce Carl încerca să-și explice îndoielile sale. Poveștile lui cu îndepărtate câmpuri de luptă intelectuală sunau găunos când le compara cu lumea solidă, durabilă, de afară. Hambare coșcovite, cu lemnul devenit argintiu sub bătaia soarelui. Șiruri de eucalipti, livezi luxuriante pe dealuri, armăturile lungi și subțiri ale podurilor peste prăpăstii, generatoare cu minifuziune, sculptate în coastele colinelor, vaci stând nemișcate la umbra stejarilor de un verde viu. Toată bogăția negânditoare a Pământului.

Morro Bay strălucea la vremea când poposiseră acolo pentru noapte. Mama sa vitregă salutase cu oooh-uri și aahhh-uri un iaht lucios, de albastru, care trecu prin dreptul lor, dincolo de limba de nisip protectoare a golfului. Drăguț, desigur, Carl însă prefera ambarcațiunile industriale – slinoase, ruginite, cojite și întesate de utilaje. Se certaseră în fața unei budinci de pește, într-un restaurant de pe cheu, tatăl său fiind atât de agitat încât băuse chardonnay-ul repede și comandase, roșu la față, încă o sticlă.

A doua zi dimineată, când se trezise, știa ce avea de făcut. În timp ce treceau pe la poalele ierboase ale colinelor, cotind spre uscat la San Luis Obispo, între munții scunzi și stâncoși, le-o spuse – brusc, clar.

Iar acum, reamintindu-și, își dădea seama că fusese și brutal.

Tatăl lui răcnise: „Ai de gând să renunți la toate astea?“, cu o scuturare a mâinii, referindu-se la Berkeley, facultate unde Carl știa că se va înfunda în cărți nemaieșind viu niciodată.

O, poate-avea să-și ia o licență, și o slujbă de birou rezonabilă. Cu incredibil noroc, un doctorat...

În permanență, însă, se plasase pe locul al doilea. Și irosise ani întregi.

Își amintea de mâna tatălui său despicând aerul, gest ultragiat desemnând colinele din spate. „Ai de gând să renunți la toate astea?” – și *toate* astea fuseseră, în ultimă instanță, însuși Pământul.

Carl ținea totul minte, în cele mai mici detalii, în ciuda celor șapte ani denși care se scurseseră de-atunci. Ani de învățare a felului cum funcționa *cu adevărat* spațiul – nu certitudinea geometrică a orelor de matematică și fizică, unde fiecare problemă avea o soluție pură într-un univers ordonat. Nu lumea senină a aceluia iaht îndepărtat, intangibil. Învățase ce era de fapt spațiul – haotic, dur, cu o sumedenie de probleme din care nici jumătate nu aveau soluții.

Era o poziție naturală pentru regrouparea Percell-ilor, patinând la mare înălțime deasupra gloatelor îngrămădite, în fierbere, care se temeau de ei și-i disprețuiau. Spațiul avea frumuseți, desigur, dar locurile pe care oamenii și le scobiseră în el semănau mai degrabă cu șalandele amarate la Morro Bay, ponosite și mirositoare, zgâriate și rasolite, funcționând bine dar arătând ca dracu’.

În jurul lui lunecau mase mătăhăloase, spoturi de lumină străpungeau bezna înghețată. Sicriele se înfundau în locașurile gheții negre. Vioara lui Beethoven se alătura unui pian, murmurând peste secolele căscate și tăcute. Carl lucra, gândindu-se la lungii săi ani petrecuți în spațiu, departe de dezordinile verzi ale Pământului.

SAUL

Nu era ușor să-ți amintești că sala reprezenta de fapt, o uriașă încăpere de cristal, forată în inima unui străvechi munte de gheață. Nicăieri nu putea fi zărit scânteierea întunecată a hidratului carbonic vârstat cu vene lucitoare de gaz înghețat. Pretutindeni, tapetul trandafiriiu și etanșantul galben-aprins pulverizat ascundeau materia primordială a Miezului Halley.

Pentru Saul Lintz, totul semăna mai mult cu o vastă catedrală de un kitsch desăvârșit.

Marea Sală era inima Complexului Central – furnicarul de camere sculptate adânc sub suprafața lui Halley. În cele șase direcții cardinale porneau tuneluri, codificate în culori: chihlimbar, lămâie, fragă, piersică, acvamarin... și un larg bulevard vertical portocaliu – Puțul 1 –, lat de cincisprezece metri și înălțându-se drept, cale de-o jumătate de milă, până la răvășitul pol nord al cometei.

Mașinile epuraseră atmosfera și o încălziseră, lăsând în urmă doar un slab iz de migdale ce-i întâmpina pe oameni în timp ce invadau Sala pentru inaugurare.

În răstimpuri, când mi se limpezește capul, pot să-l simt până și eu.

Saul își suflă nasul și ascunse repede batista, înainte să observe cineva. Din același motiv se și așezase pe vârful unei lăzi de ambalaj goale, în fundul încăperii, în loc să vină mai aproape de platforma vorbitorilor. Era îndopat cu antihistamine, și totuși nasul îi curgea și-i venea permanent să strănute.

Dracu' să-l ia pe Akio, cu afurisiții lui de viruși dresați! Ridică ochii spre tavanul boltit. După două zile petrecute în subteran, supraveghind transferul biolaboratorului, încă nu se obișnuise cu ciudatele perspective interioare.

De cealaltă parte a sălii, șlepul *Sekanina* zăcea ca scheletul fragil al unui animal disecat. Încărcătura sa de mașinării, provizii și optzeci de oameni adormiți fusese dusă în altă parte. La un capăt, atârnavă „undite” care ajutaseră la controlul gigantelor vele solare, singurele instalații care nu fuseseră refolosite sau depozitate în corturi mari, pe câmpia polară.

Sala se umplea încet, pe măsură ce oamenii pluteau înăuntru din toate direcțiile. Aici, la o adâncime de aproape un kilometru, gravitația era atât de scăzută încât oricine care cădea prin tunelul portocaliu avea nevoie de mai multe minute pentru a atinge podeaua.

Spacer-ilor cu experiență nu le plăceau tranzițiile lungi. Mâini bătrâne împingeau în buza tunelului pentru a se arunca în câteva secunde de-a latul sălii, răsucindu-se în ultima clipă, ca să asolizeze pe picioarele flexate.

Un tânăr teribilist – încercând să braveze, bănuia Saul – calculase greșit și acum era tratat pentru fractură la încheietura mâinii, în camera laterală din josul Tunelului F, unde Akio Matsudo și doctorii săi instalaseră infirmeria principală.

Oamenii soseau în perechi sau câte trei. Se adunau în grupuri mici, pentru a conversa, sau pur și simplu stăteau rezemați de ambalaje, prinzând un moment de odihnă.

Lângă *Sekanina* se întrunise un mic grup – liderii expediției.

Miguel Cruz-Mendoza îi depășea cel puțin cu un cap pe ceilalți. Spacer-ul chilian avea la tâmplă șuvițe argintii, care nu făceau decât să-i sporească imaginea charismatică. Se zvonea, mai mult în glumă, că se zbatuse foarte tare să plece în această misiune pentru a face un mare salt în viitor... și a scăpa astfel de metresele și adoratoarele care roiau în jurul său.

În fond, ideea era mai puțin ridicolă decât părea. Saul nu întâlnise în viața lui un tip mai meseriaș în materie de femei. Unii dintre dușmani puneau succésul lui Cruz pe seama prieteniei sale cu anumite senatoare.

Oricum, nu conta. Căpitanul era totodată genul de lider pe care oamenii îl urmau fără crâcnire. Mulți ajutaseră la pregătirea Misiunii Halley; cu toate acestea, însă, nimeni în afară de Miguel Cruz n-ar fi făcut din această zi o realitate.

Căpitanul prinse din zbor privirea lui Saul și surâse. Ajunseseră să se cunoască bine în timpul dezvoltării cianuților și-a altor simbioți ambientali. Saul îi întoarse zâmbetul și înclină din cap. Era o zi mare pentru prietenul său.

Apoi Cruz se răsuci, întorcându-se spre dr. Bethany Oakes, care-i spune ceva. Izbucni într-un râs profund și bogat, împărtășind gluma adjunctei sale.

Saul n-o cunoștea la fel de bine pe Oakes, dar ceea ce văzuse din activitatea femeii cu fălci puternice și păr negru îl impresionase. În afara faptului că-l asista pe căpitan în administrarea complexului proiect, Oakes era și conducătoarea Sectorului Științific.

Lângă lideri stăteau șefii de secții – toți cu excepția lui Matsudo, care se presupunea că încă-și mai tratează pacientul. Nick Malenkov sau dr. Marguerite van Zoon ar fi putut rezolva mica urgență cu tot atâta ușurință. Până și Saul, oricât de ruginite îi erau abilitățile clinice, putea improviza cu siguranță o atelă simplă.

Dar rangul își avea privilegiile lui. Akio se plictisise în ultimul timp. Accidentele care nu se soldau cu morți instantanee erau rare. Întrucât echipajul era exasperant de sănătos, medicul n-avea multe de făcut în afara supravegherii sarcofagelor și-a eliberării ocazionale a parazitilor provocatori, pentru a le menține tuturor în formă sistemele imunitare.

Medic, vindecă-te pe tine însuși, reflectă Saul. Preparase o șarjă specială de maleat de dexbromfeniramină, un antihistamin demodat dar ușor sintetizabil, astfel încât să nu fie nevoit să recurgă la vreun medicament din farmacia expediției, lăsând astfel înregistrarea în inventar.

Știa că, ascunzându-se de Matsudo, nu proceda tocmai etic. Dar Saul n-avea intenția să se lase adormit doar pentru un nenorocit de guturai. Nu într-unul din cele mai fascinante momente ale istoriei științei.

Peste o sută de persoane se adunaseră pe pardoseala concavă a sălii. Cu excepția a vreo zece membri care aveau alte însărcinări, tot echipajul lui *Edmund* era prezent – împreună cu circa treizeci de adormiți, temporar „aduși la viață”, ușor de recunoscut după înfățișarea lor palidă și mișcările ușor smucite.

Câțiva se așezaseră, din obișnuință, dar majoritatea stăteau pur și simplu pe vârfuri, cu genunchii îndoiți și brațele atârând în față, în poziția aproape foetală tipică spacer-ilor.

Căpitanul Cruz și dr. Oakes pășiră pe o platformă amplasată pe grinzile șleului eviscerat. Cruz își înalță brațele, iar murmurul scăzut al conversației se stinse.

– Ei bine! își frecă palmele astronautul cel înalt. Vrea cineva un cornet cu zăpadă?

. Spacer-ii și cercetătorii chicotiră. În pofida diverselor culturi și credințe reprezentate acolo, era clar că aproape toți își simpatizau și admirau comandantul.

Cruz îi mai încălzi puțin.

– Aș vrea să vă mulțumesc tuturor pentru că ați venit cale de-atâtea milioane de mile ca să participați la acest miting. V-am chemat aici de pe Pământ, ca să vă spun că, din păcate, misiunea s-a contramandat... Trebuie să ne facem bagajele și să plecăm acasă în seara asta.

Aceste cuvinte îi cuceriră. Sala erupse în hohote și aplauze. Saul râse, și bătu și el din palme. Cruz era un geniu în arta subtilă a controlării moralului – știa să obțină maximum de la un grup.

Desigur, nu era nici o șansă ca vreunul din ei să se-ntoarcă pe Pământ... nu înainte de-a fi trecut cei aproximativ șaptezeci de ani programați. Chiar în acel moment, o călăreau pe Halley spre marginea sistemului solar cu treizeci de kilometri pe secundă, deviind în sus și în afara adâncului bazin gravitațional al soarelui. Acea viteză amețitoare avea să se stingă și să moară – marea cometă reîncepându-și căderea – înainte ca oricare dintre cei prezenți să poată reveni acasă.

Furat de gânduri, lui Saul îi scăpă următoarea glumă. Reacția însă fu aceeași. Râzând împreună, păreau un echipaj fericit. Cruz se arăta în mod deliberat popular, slăbind frâul și totodată menținându-și aura de control complet și relaxat.

Și totuși, chiar și acum, Saul putea vedea „biserițele”, Spacer-ii cu adevărat experimentați, de pildă, se reuniseră mai mult spre stânga. Specialiștii științifici din sectorul lui Oakes se îngrămădiseră în primele rânduri. Înapoia lor se răspândiseră tehnicieni și ingineri din peste două duzini de națiuni.

Se formaseră multe pâlcuri mici, în conformitate cu geografia sau cu limba natală. Și aproape pretutindeni se simțea subtila

dar neta separare între majoritatea „Ortho” și Percell-ii înalți, tineri și frumoși.

Firește, exista și un oarecare amestec, mai ales printre spacer-ii profesioniști. Saul îl văzu pe Carl Osborn aplecându-se pentru a-i șopti ceva fetei Ortho, Lani Nguyen. Aceasta râse cu un ciripit scurt și înalt și-și acoperi repede gura, roșind. Își ridică spre Carl ochii strălucitori, dar bărbatul se răsucise la loc, atent din nou la căpitanul său.

– De ce am venit aici? întrebă Cruz, cu pumnii în șolduri și picioarele depărtate. Acum, că îi prevenise, tonul lui căpăta note mai înalte. – Se dau destule motive. Filosofii vorbesc despre pura cercetare științifică, despre marile întrebări privind originea sistemului solar, care ar putea fi lămurite prin înțelegerea celei mai primordiale materii din spațiu.

Alții consideră că ne aflăm pe Cometa lui Halley pentru că e acolo!... Sau, mai bine zis, *aici*. (Zâmbi.) Și de ce *nu* pur și simplu pentru că ne fascinează s-o facem? Acest aisberg zburător s-a pogorât asupra noastră, a pământenilor, de mii de ani, vrăjindu-i pe mulți dintre strămoșii noștri... (Cruz ridică o sprânceană), și făcându-i pe-atâția alții să se scape pe ei de frică.

Din nou, râsete încântate. Saul privi contingentul hawaiian, opt bărbați și femei dintre cei treizeci trimiși de țara lor viguroasă, flămândă de viitor. Își puseseră cămăși înflorate, strălucitoare, peste halatele prelungi. Separat clar între Percell-i și Ortho-și, grupul era un amestec straniu de tipuri și culori. Pe când se alăturau și ei hohotelor, un cap se întoarse. Virginia Kaninamanu Herbert își înălță ochii și privi peste umăr, spre el. Văzându-l, îi aruncă un zâmbet strălucitor. Saul îi făcu cu ochiul.

– ...Căutarea unor noi compuși chimici, sau poate pentru a o folosi în terraformarea lumilor, aducerea vieții pe planetele surori care au fost cu mai puțină dărnicie înzestrate decât iubitul nostru Pământ.

Poate că unii dintre voi s-au oferit să participe la expediție cu gândul la acea răsplată promisă – mai ales pentru șaptezeci și cinci de ani de somn la slujbă.

De astă dată, răsunară chiote și fluierături aprobatoare.

Cruz își desfăcu brațele.

– Dar există două motive speciale pentru care am venit aici, atât de departe de casă, într-o misiune care ne va despărți pe cei mai mulți dintre noi de toate rudele și cunoștințele.

Mai întâi, și voi fi sincer cu voi, mulți pământeni privesc această misiune – cu numeroșii săi membri ce au suportat cândva o serie de modificări genetice – ca pe un test al capacității omenirii de a se înălța deasupra superstițiilor și a

prejudecăților. Pentru o sută de ani, oameni de bună credință vor fi luptat să ne lecuiască specia de cele mai adânc înrădăcinate reacții tribale – aceea teamă de ceea ce e *diferit*, care a cauzat sentimente de ură și oroare din timpuri imemorabile...

Din timpuri imemorabile... Saul închise ochii, aducându-și aminte de Ierusalim.

– ... Vom înfăptui un lucru mare, dacă le dovedim celor de pe Pământ că așa-zișii Ortho-și și așa-numiții Percell-i, trăind și lucrând laolaltă într-o misiune lungă și primejdioasă, se pot bizui unii pe alții ca simple ființe umane, aducând acasă mari descoperiri de care va beneficia întreaga omenire.

Același lucru e valabil pentru numeroasele grupări naționale și etnice reprezentate aici. Suntem emisari în viitor al secolului douăzeci și unu. Pentru mai mult de șaptezeci de ani, oamenii de-acasă vor ști că ne aflăm aici, cooperând pentru binele suprem.

Cruz lăsa cuvintele să se așeze. Saul văzu că mulți dintre cei prezenți își priveau picioarele, brusc stingheriți, ca și cum n-ar mai fi fost siguri că erau demni de o asemenea încredere.

– Și, desigur, mai e și latura distractivă, zâmbi Cruz frecându-și palmele. Am venit aici să testăm o *mulțime* de jucării tehnologice! Colectarea cometelor pe orbite accesibile poate descuria definitiv ușa spațiului. Noul pas spre prosperitate, după Secolul de Iad, va fi asigurat pentru totdeauna.

Și dacă demonstrăm că sarcofagele pentru somn funcționează bine timp de peste șaptezeci de ani – după cum indică toate datele – vom stabili că omenirea n-are nevoie să stea îngrădită în sistemul solar. Stelele înseși vor fi ale noastre...

Cuvintele rămaseră suspendate în aerul rece, deasupra zumzetului ventilatoarelor.

Iar Saul văzu credința luminând multe dintre chipurile celor prezenți. Bărbia eroică a lui Carl Osborn se avânta, ilustrând devotamentul față de țelul căpitanului său.

Ei, poate că în parte e și încăpățânare, își spuse Saul sardonice. Când Carl juca șah, o tenacitate metodică îl făcea să nu se admită învins până la tristul sfârșit. *Dar nu*, privi el la lumina din ochii tânărului. *Crede în visul lui Miguel. Și am impresia că și eu cred.*

Același sentiment era împărtășit în mod vizibil de către mulți spacer-i, atât Percell cât și Ortho. Era pasiunea celor ce tânjeau după Platoul Trei... treapta scării spre cer.

Totuși, mai erau și alții. Stăteau tăcuți, dar semnele erau vizibile. La urma urmei, acest echipaj, nu fusese în întregime recrutat din rândurile idealiştilor.

De ce se oferea un bărbat sau o femeie să plece într-un exil periculos, departe de tot ceea ce-i era familiar? Pentru mulți, inclusiv Saul, alegerea nu fusese întru totul benevolă.

O văzu pe Marguerite van Zoon stând lângă Akio Matsudo, la intrarea Tunelului F. Imperiul Francez îi dăduse opțiunea „voluntariatului” în această misiune, cu alternativa de-a-și vedea întreaga familie închisă pentru lèse-majesté.

Saul auzise că soțul ei se dusesese în Indonezia și intrase în sarcofag, ca să-i aștepte înapoierea. Totuși, era o oarecare mângâiere, gândi el.

Și mai era și locotenent-colonelul Suleiman Ould-Harrad. Puternice relații de familie îl aduseseră în această misiune, în loc să-l lase să putrezească într-o ocnă mauritană. Dar spacer-ul negru nu părea tocmai fericit. Stătea spre dreapta, alături de Joao Quiverian și de alți băștinași din ținuturile ecuatoriale ale Arcului Soarelui Viu.

Percell-i și Ortho-și, Nordici și Arc-iști, liberali, moderati și chiar câțiva fanatici; Saul era sigur că și printre cei aflați încă în sarcofage lucrurile stăteau cam la fel. Cruz și Oakes erau lideri însuflețitori, și aveau să obțină rezultate optime din partea coloniștilor, dar Saul nu se aștepta ca lungul voiaj să fie complet scutit de necazuri.

Nimic nu e vreodată, Saul. Exilul nu e totuna cu evadarea.

Căpitanul Cruz continua pe un ton avântat:

– Iar acum am o surpriză pentru voi toți. Mulți dintre noi ne-am pus mari speranțe în înaltele progrese științifice ale acestei călătorii, dar pun prinsoare că nici unul nu v-ați așteptat ca la numai câteva săptămâni de la sosire să fi fost deja scris un nou capitol în analele descoperirilor omenești.

Saul văzu asistența fremătând. Oamenii se uitau unul la altul. Un val de umeri sălțați arată că secretul fusese păstrat cu sfîntenie de-a lungul ultimelor trei zile de teste frenetice, experimente și reverificări.

Își scoase din nou batista și își suflă nasul pe furiș. Știa că putea fi ultima ocazie, pentru o bună bucată de vreme.

Cruz rânji spre public, lăsând suspansul să-l copleșească. Ridică palmele și oamenii se liniștiră din nou.

– Categorie, nu vreau să monopolizez spectacolul, sau să-i răpesc cuiva ocazia de a se produce la luminile rampei...

O, nu! oftă în sinea sa Saul. Îl rugase pe Cruz să nu facă asta.

– ...Așa că dați-mi voie doar să-l chem pe omul căruia îi aparține această descoperire epocală, cel al cărui nume va fi, într-o săptămână, subiect de toast în întregul sistem solar. Vino-aici, Saul Lintz, și spune-ne ce-ai găsit!

Of!

Saul se ridică de pe lada de ambalaj, în timp ce aplauze răzlete se înălțau din diferite părți ale sălii. După ce prima

poticneală îl făcu să lunece în derivă câteva secunde deasupra solului, trebui să îndure corvoada de-a fi trecut din mână-n mână de către cei cu mai multă experiență în microgravitație.

Pe drum, văzu că multe din aplauze proveneau de la anumite grupuri – Matsudo și Malenkov, care îl ajutaseră cu analizele, hawaiienii din primele rânduri, unii dintre Percell-i...

Existau câțiva, printre contingentele africane și latine, care priveau într-o parte și-și coborau brațele, incapabili, asemeni lui, să uite de Ierusalim.

O femeie își puse brațele sub el și împinse cu putere. Își luă zborul, fără pic de rotație, într-un arc lin care-l purtă drept până lângă cr. Bethany Oakes. *Bună tragere*, își spuse, în timp ce micuța doctoriță îl întorcea cu fața la public.

– Nu te speria, Saul! îi șopti Cruz. O să-ți obții picioarele spațiale. Problema ta e că ai petrecut prea mult timp în roata aia afurisită!

– Unii din noi sunt prea bătrâni ca să se mai schimbe, Mike! ridică Saul din umeri.

Cruz râse și gesticulă în sensul că „terenul” era al lui. Saul întinse înainte, delicat, un picior. Privi peste adunare.

– Aă, sunt sigur că v-aduceți cu toții aminte...

– Mai tare, Saul! strigă o voce groasă din fundul sălii. Nu-i nevoie să vorbești în șoaptă pentru a ne dovedi că nu ești un gălăgios de Levit!

Câțiva icniră, și mai multe fete întunecate părură să pălească brusc. Saul recunoscă strigătul și semnul pe care i-l făcu Malenkov cu mâna peste capetele mulțimii. Veselul urs rus avusese tactul unei tornade, dar Saul zâmbi.

– Scuze! O să vorbesc mai tare.

Voiam să spun că-s sigur că vă veți aminti cu toții fantastica gamă de compuși organici pe care expediția pe cometa Encke a găsit-o în timp ce erau testate tehnicile necesare pentru misiunea noastră. Mulți dintre acești compuși erau complet necunoscuți până atunci, și au dus la unele schimbări revoluționare în chimia industrială.

De fapt, unul din scopurile noastre secundare e de-a vedea dacă natura nu ne-a mai gătit niște minunați polimeri și aglutinați, poate la fel de valoroși pe cât au devenit Enkonul și Stannous-Clathrida.

Aflat în imediata apropiere a platformei, Joao Quiverian se încruntă. El descoperise respectivii compuși, în acea misiune anterioară, așa că, întrucâtva, era răspunzător de-o parte din motivația explorării și-a „exploatării” cometelor.

– Dar una din cele mai fascinante descoperiri de pe Encke a fost aceea că miezul acelei comete îmbătrânite, aproape moarte, conținea o abundență de chimicale cel mai bine numite

„prebiotice“... acumulări de purine, pyrimidine, fosfați și aminoacizi aproape identici cu genul de mixtură despre care biologii moderni cred că a alcătuit „supa“ primordială ce a condus la apariția vieții pe Pământ. Se spera, când am pornit în această plimbare, că studiind o cometă mai mare și mai tânără vom putea să aruncăm oarecare lumină asupra felului cum se prezentau lucrurile în lumea noastră natală acum patru miliarde de ani...

Saul își dresese glasul, și nădăjdui că răgușeala îi va fi pusă în seama tulburării ce-l stăpânea. Cu vreo zece șiruri mai înapoi, printre colorații hawaiieni, o văzu pe Virginia Herbert zâmbindu-i. Admirația din ochii ei era plăcută, chiar dacă puțin cam deconcertantă.

Cuminte, băiatu'! Nu-ți închipui cine știe ce bazaconii! Fără îndoială că vede în tine un fel de surogat de tătic...

– Ei bine, reluă, dr. Malenkov, Dr. Quiverian și cu mine am studiat una din ultimele mostre colectate de Dr. Otis Sergeov...

– Nu fi modest, Saul! îl întrerupse din nou Malenkov. Tu ai făcut-o! Tu ești de vină!

De astă dată, în sfârșit, lumea râse și aplaudă. Saul zâmbi. *Mulțumesc, Nicholas.* În adâncul său se întreba dacă rusul nu avea în fond dreptate... dacă *vină* n-ar putea deveni cândva cuvântul potrivit. Iată ce i se întâmplase lui Simon Percell, al cărui nume ar fi trebuit să stea alături de cel al lui Galen și al lui Schweitzer. Madam Faimă era o târfă capricioasă!

– ...Ăă, în fine, cu ajutorul acestor domni, am fost în măsură să izolez....

Oh, haide, Saul! se dojeni singur. *Ce părere-ar fi avut Miriam dac-ar fi trăit să te vadă acum, stând aici și bâlbâindu-te, când ai șansa de-a face cu asemenea anunț!*

Își îndreptă spinarea, aproape pierzându-și cu acest prilej stabilitatea. Privi publicul și împrumută unul din gesturile lui Miguel Cruz, depărtându-și mâinile.

– Indicii sunt temeinici. Specimenele nu prezintă ambiguități. Nici o contaminare n-ar putea să explice ceea ce-am descoperit. Am lucrat timp de-o săptămână, ca să fim siguri că nu e nimic adus de pe Pământ.

Cum a ajuns aici, nimeni nu-și poate imagina deocamdată. N-avem nici o idee în privința felului cum a supraviețuit sau evoluat. Dar ceea ce știm acum e că, în mod sigur, ne-am împiedicat de lucrul pe care omenirea îl caută permanent, de când primii noștri exploratori au pășit pe o altă lume, acum aproape un secol. -

Surâse. Să-i lăsăm s-o înțeleagă cum vor.

– Pentru prima oară, doamnălor și domnilor – pentru prima oară, am găsit semne incontestabile de viață în afara Pământului...

PARTEA A II-A

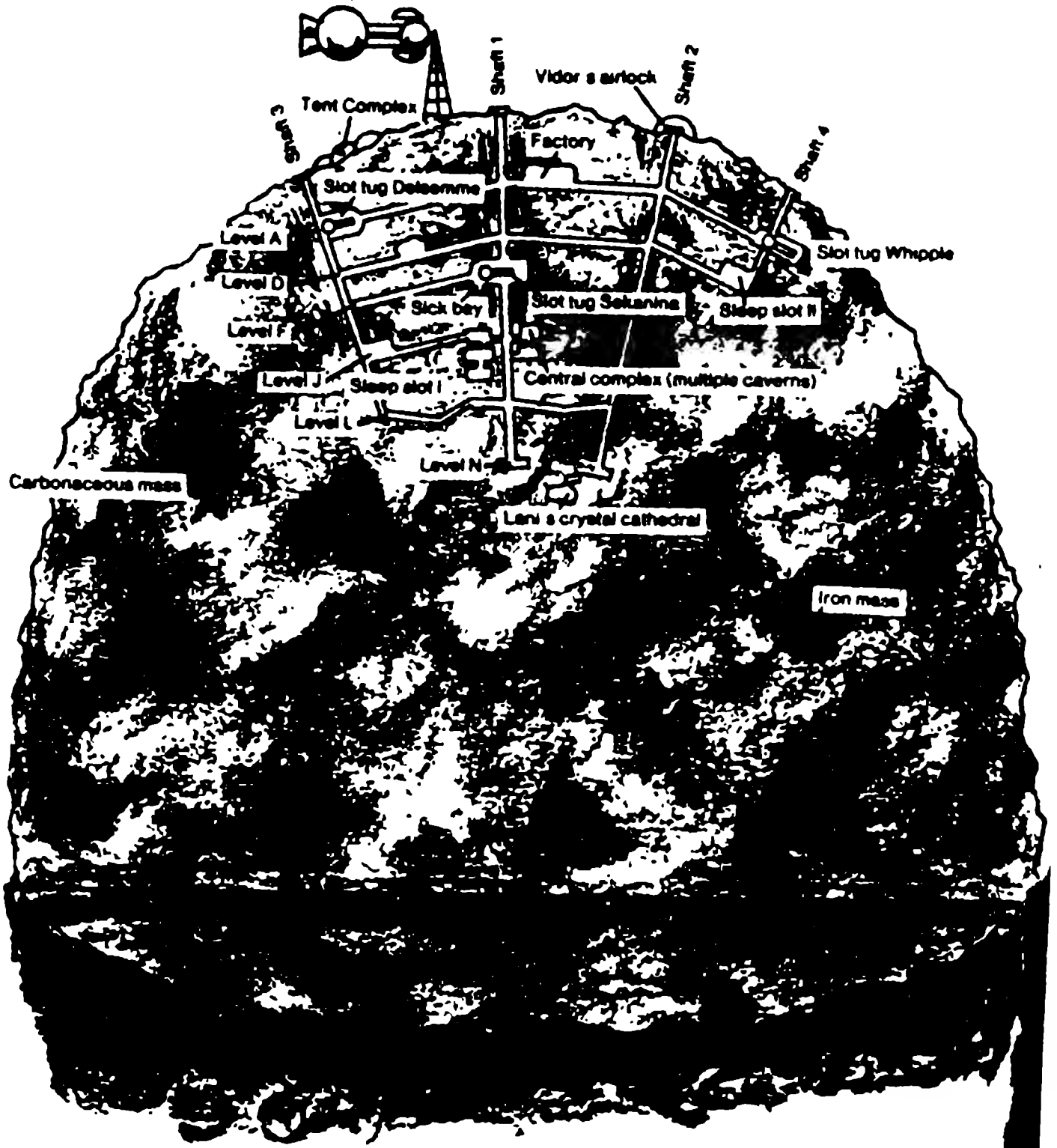
ÎN FIERBINTEA RĂSUFLARE A ACELOR ZILE

Când cerșetorii mor, nu se zăresc comete –
Dar cerurile înseși ard în vâlvătăi 'naintea
mortii prinților.

– Wm. Shakespeare.

Figure II
Halley Colony 2062

Edmund Halley docked at North pole tower

VIRGINIA

Rostogolindu-se, uriașul munte de gheață se năpustea în afară, prin vid. În urma lui, tot mai mic și mai palid cu fiecare schimb ce trecea, Cel Fierbinte se cufunda în tenebrele eterne.

Cuptorul arzător al Soarelui cauterizase, scobise și pârjolise mica lume înzăpezită – îi spărsese și-i confiscase atmosfera temporară, trimițând steaguri unduitoare de gaze ionizate să fâlfâie în briza interplanetară.

Apoi, însă, vara cea rapidă trecuse. Flăcările fuseseră din nou lăsate în urmă, încă strălucitoare, dar cu fiecare oră tot mai inofensive. Sălbatică exuberanță a trecerii pe la periheliu se ștergea cu repeziciune din memorie.

Toamna era însemnată printr-o blândă cădere de praf. Micile particule smulse de la suprafață, în șuvoiul tot mai slab al gazului expulzat, nu reușiseră să atingă viteza de evadare, chiar și față de slaba atracție a cometei. Treptat, pluteau înapoi, așternând o patină întunecată, de consistența talcului, peste câmpiile de gheață și aflorimentele stâncoase. Șarpele pâlpâitor al cozii de plasmă dispăruse deja, iar acum scurtata coamă de praf – asemeni iridiscentelor stindarde ale îngerilor de demult – se disipa pe măsură ce bătrâna cometă gonea pe lângă Marte, mereu înainte, spre orbita lui Jupiter.

Virginia găsea priveliștea nespus de frumoasă. Regolitul întunecat se întindea ici și colo, despuiat, exhibând substratul de gheață adormită. Deși o aură subțire de ioni scânteietori încă mai stătea suspendată cu tenacitate deasupra, bolta înfățișa deja mai multe stele decât negrele nopți tropicale de-acasă.

Pariez că vederea e chiar mai spectaculoasă cu ochiul liber, își spuse. *Într-o zi va trebui neapărat să merg eu-însămi la suprafață.*

Putea simți păienjenishul fin ținând-o atașată de canapea, într-o grotă-laborator aflată sub milioane de tone de materie primordială. Altminteri, era aproape ca și cum s-ar fi găsit ea în persoană sus, pe suprafața cometei. Imaginile holografice îi provocau o senzație aproape perfectă de participare directă la spectacol.

Prin telecomandă, purta un mecanic de suprafață Clasa a III-a, deplasându-se pe picioarele sale subțiri, de păianjen, de parcă ar fi fost ale ei, privind prin ochii lui pivotanți, simțind ușoara atingere a moleculelor de gaz în derivă ca o adiere pe propria-i față. Vârfurile degetelor se mișcau delicat în contactele waldo, în timp ce trimitea comenzi mintale spre mecanicul-gazdă de pe gheață, făcându-l să se întoarcă.

Metoda fusese experimentată pentru prima oară la sfârșitul secolului douăzeci, părând absolut promițătoare la vremea aceea... până ce mai multe catastrofe celebre duseseră aproape la abandonarea interfețelor minte/mașină directe. Reieșise că era nevoie de un gen de personalitate aparte pentru a-i putea controla pe mecanici, fără a lăsa să se interfereze, uneori cu rezultate dezastruoase, gândurile întâmplătoare și o sută de reflexe umane. Acest lucru fusese descoperit la modul dur, pe parcursul aplicațiilor timpurii, naive, cu avioane și echipamente de fabrică. Până în momentul de față, spacer-ii, precum Carl Osborn, tindeau să privească suspicioși respectiva tehnică, preferând vocea și controalele tactile.

Aia a fost atunci, totuși. Asta e acum.

Unul dintre motivele prezenței ei în misiune era faptul că folosirea roboților controlați mintal se aplica acum, într-un grad atât de extins, pentru prima oară în câteva zeci de ani.

Vasha Rubenchik e un adevărat geniu, reflectă Virginia în timp ce-l conducea pe mecanic, cu îndemânare, peste o mică ridicătură. Rușii au fost niște idioți să-l exileze aici, oricare-i erau opiniile politice. În viața mea n-am mai simțit o asemenea legătură minte-robot.

Cu atât mai rău că Vasha era deja în sarcofag, altfel Virginia i-ar fi înălțat osanale pentru abilitatea cu care croise contactele neuroelectrice și holografice, urmându-i atât de exact specificațiile. Acest unic fapt avea să le aducă aproape sigur amândorura drepturi de brevet, odată trimise datele înapoi. Banii urmau să li se acumuleze în conturi, în vreme ce ei aveau să doarmă pe durata viitoarelor șapte decenii.

Cu toate că nu banii o interesau cu precădere, Virginia văzuse cât de utili puteau fi, mai ales când voiai să lucrezi într-un domeniu privit cu neîncredere de către cei aflați la putere.

Abia mai avea răbdare să aștepte ca lucrurile să se așeze un pic și să aibă timp pentru a încerca unele dintre aceste tehnici noi în experimente cu JonVon.

Ca la ordin, un glas îi zumzăi de-a lungul nervului acustic.

SUNT PREGĂTIT SĂ MĂ ANGAJEZ ÎN NOI PROBLEME ORICÂND DOREȘTI, VIRGINIA. MAINFRAME-UL MISIUNII FOLOSEȘTE NUMAI 15% DIN CAPACITATEA MEA, ÎN ACEST MOMENT... AI DORI SĂ-MI ASUM O PERSONALITATE SIMULATĂ?

O, grozav! își spuse. Asta-mi mai lipsea, în timp ce conduc un mecanic la suprafață, să te las, să mi-l reconstitui pe Olivier, sau pe O'Toole, sau vreun alt idol al filmelor vechi... dând buzna peste mine, să-mi urle-n ureche.

Alesese actori din epoca pre-vidului ca să-i folosească în experimentele de simulare a personalității, parte din atavism romantic, parte pentru că le erau mai puțin familiari contemporanilor – mai buni de folosit în testele Turing oarbe pe subiecți nebănuitori. Simulările păcăliseră aproape pe toată lumea, pe Pământ, chiar dacă nu erau încă departe de așteptările ei.

SAU L-AȘ PUTEA SCOATE LA LUMINĂ PE SHELLEY. ÎȚI PLACE POEZIA LUI.

Virginia subvocaliză răspicat, tăios:

Nu acum, JonVon. Mama e ocupată. Dacă n-ai destule de făcut, ajutând mainframe-ul coloniei, treci la unele din problemele alea secundare pe care ți le-am dat.

FOARTE BINE. VOI CONTINUA SĂ ISCODESC PRIN DOSARELE COLONIEI, TRĂGÂND CU OCHIUL LA CE ȘI-AU ADUS OAMENII ÎN LOTURILE LOR PERSONALE DE GREUTATE. ȚI-AI EXPRIMAT CURIOSITATEA ÎN ACEST SENS.

Virginia ezită, apoi acceptă. *Okay. Fă cum spui. Doar să nu lași urme.*

Desigur, nu era tocmai etic să-și folosească aptitudinile și instrumentele speciale pentru a-și vârî nasul în chestiunile private ale celorlalți. Totodată, însă, Virginia fusese întotdeauna de părere că oamenii tindeau să păstreze prea multe secrete.

Oricum, asta amplifică numărul lucrurilor la care să se gândească. Cei doisprezece membri ai echipajului abia dacă ajungeau pentru bârfa minimă pe durata celor șaisprezece luni ale Schimbului Întâi. Din nevoia conservării bunurilor de consum, toți ceilalți fuseseră deja cufundați în somnul înghețat, lăsând primul schimb să aplice tușele de finisare în habitaturi și-n celelalte dotări.

Ei, Ginnie, te-ai oferit să fii în Schimbul Întâi. Ai știut c-o să fie unul dintre cele mai dure.

Da, dar există și ocazii. Mai târziu, își spuse. Mai târziu, după ce lucrurile se vor fi stabilizat, o să am șansele mele. Perioade lungi, delicioase, de muncă.

Mecanicul își încheie lenta scrutare a suprafeței odată cu apariția gurii Puțului 2.

Accidentată, zgâriată și plină de gunoaie, regiunea polului nord nu semăna în nici o privință cu o rămășiță ancestrală a

Creățiunii. Lăzi de provizii stăteau ancorate de gheață sau imobilizate sub „corturi” de fibră, pentru folosință ulterioară. Pretutindeni zăceau resturi.

Mai departe se ridicau șase piramide înalte, ascuțite, de sedimente negre rezultate în urma excavării puțurilor, separate superficial în mormane de fier-nichel primordial, minereuri bogate în platină și iridiu, și gangă carbonică... foarte asemănătoare nisipurilor gudronice din Alberta. În viitor, mult după ce ea se va fi reîntors în sarcofag, echipele de veghe vor începe să proceseze grămezile de lucruri folositoare, cum ar fi carterele, pentru Propulsorul de Impuls.

Ca să ne ducă înapoi acasă. Nu era nici prima, nici ultima oară că se întreba cum va arăta Pământul la întoarcerea lor. Oare toate mărețele lor planuri vor sluji la ceva? Va găsi oare Hawaii-ul, Pământul, ușor de recunoscut? Mai prietenoase? Sau vor fi o lume străină?

Halley gonește nebună
 în secole,
 în intervale –
 Cu pasul întins cât o viață.

Halley statornic adună
 vremuri în schimbare
 vieți de popoare –
 Un puls în inima-i de gheață.

Hmm. Slavă cerului că era prea ocupată în acel moment, altfel ar fi putut simți ispita să înregistreze bucăți aia de maculatură. Totuși, poate se găsea ceva de făcut cu ea.

ATUNCI S-O REȚIN SAU S-O ȘTERG, VIRGINIA?

Tresări, apoi subvocaliză rapid: *JonVon, credeam c-ai închis. Astea erau reverii private.*

O scurtă pauză îi dădu de știre că aveau loc verificări energice în corelări încrucișate.

REVERII PRIVATE – REFLECȚII – FANTEZII...

Destul! Iar JonVon tăcu pe dată.

Iritată, Virginia își luă gândurile-n frâu și se concentrează asupra manevrării mecanicului spre locul de lucru. Picioarele păianjenului se balansau, unul câte unul. Vibrațiile de suprafață erau traduse în sunete, astfel că „auzea” pulberea neagră trosnind sub pașii robotului.

În prima parte a activității, atât de mulți vapori fuseseră răscoliți în acele locuri încât unele gaze se condensau acum din

nou, în loc să se scurgă în spațiu. Zăpezi scânteietoare înghetaseră fulgerător împrejurul conductelor de evacuare a căldurii și a gazelor din Central. Șuvoaie largi, în toate culorile curcubeului, se întindeau la baza portalului de la Putul 2.

Ecluza în sine nu era mai mult decât o simplă construcție funcțională, mohorâtă. Și totuși, Virginia o vedea ca pe o operă de artă. Proptele de structură fuseseră presate formând arcade înalte, feerice. Cârligele de ancoraj arătau ca pumnii noduroși ai unor gargui, încleștați de străvechea substanță a lui Halley.

Numai câteva părți de maximă importanță erau fabricate din metal rafinat prețios, salvat de pe navele de marfă robotizate. Suportii și corpul clădirii fuseseră sculptate cu măiestrie din gheață de apă resolidificată, cristalină.

Acesta era unul din motivele pentru care Virginiei îi plăcea să lucreze în Cvadratul 2, unde Jim Vidor răspunsese de echipa constructorilor. Omul era un artist.

– Cel mai bine clădim atunci când suntem siliți să improvizăm, spuse încet, pentru sine.

O undă purtătoare interveni, urmată imediat de vocea unei femei:

„Ce-a fost, Virginia? Ai spus ceva?”

Capul Virginiei se răsuci puțin prea repede, făcându-l pe mecanic să pivoteze stângaci în efortul de-a-i urma mișcarea. În cele din urmă, o siluetă zveltă, cu combinezon spațial, apăru în câmpul ei vizual, stând deasupra unui șir de forme întunecate priponite pe gheață.

– Oh, iartă-mă, Lani! Admiram doar ce-au făcut Jim și băieții lui, sculptând prin topire ecluza asta.

Costumul Lani-ei Nguyen fusese eliberat de armura sa grea, acum că vara trecuse și particulele de praf nu mai erau catapultate de către gazele sublimante. O tunică textilă albă acoperea zona pectorală, înfățișând capul unui inorog zâmbitor – simbol ce avea menirea s-o identifice pe Lani în ochii lucrătorilor aflați prea departe pentru a-i distinge fața. În acel moment, oricum, soarele strălucitor se reflecta în vizorul opacizat, ascunzându-i trăsăturile dulci, semi-asiatice.

„Da, e drăguț. Dar nu într-un totuș sigur, după părerea mea. În schimbul următor, Jeffers urmează să smulgă echipamentul de fabrică și să-nceapă procesarea unei părți din fierul și carbonul îngărmădite acolo. O să dorm mult mai liniștită știind că am aici o valvă de filament rezistent la presiune care să țină aerul înăuntru.”

– Da, așa se pare, oftă ușurel Virginia. Totuși, sper c-or să lase la locul lor unele din structurile astea de cristal. Ar fi o rușine ca singurele urme lăsate de noi să nu conste decât în cicatrici răspândite pe fiecare palmă a acestei mici lumi.

O auzi pe Lani pufnind, dar abținându-se, politicoasă, să mai comenteze.

Virginia știa că, pentru un spacer, a vorbit despre „conservarea naturii” nu însemna nimic mai mult decât Luddism. Era cel mai bun lucru să-ncerci să salvezi ce mai rămăsese din sărmanul, epuizatul Pământ, dar să aplici asemenea idei vastelor resurse de-aici li se părea ca fiind o pură gugumănie.

Prostie sau nu, mulți dintre pământeni simțeau totuși astfel. Iar Virginia nu era sigură, încă, dacă era adeptă unei alte păreri.

Își conduse mecanicul înapoi la echipamentele stivuite și o ajută pe fata de neam amerasiatic să descarce o nouă ladă cu tapet din fibră, pentru tunel. Carl Osborn trebuia să sosească în scurt timp pentru a lucra cu Lani la o nouă cale de acces între Puțurile 2 și 1. Lani îi ceruse Virginiei să vină – prin reprezentare, desigur – pentru a o ajuta să dea pe brazdă un mecanic autonom cam nărăvaș, în vederea următoarei operațiuni.

Mecanicul ăsta lucrează perfect, constată Virginia. Categorie, modelul e destul de isteț ca să-i fi făcut Lani-ei treburile fără intervenția mea directă. Mă-ntreb care o fi fost adevăratul motiv de m-a chemat aici.

Împinseră împreună lada spre ușile căscate ale ecluzei, susținând cu vârfurile degetelor încărcătura masivă împotriva slabei atracții a Miezului Halley. Atunci Lani vorbi din nou, pe un ton de o dezinvoltură studiată.

„Că tot ești aici, Virginia, vreau să-ți mulțumesc că m-ai ajutat să fac parte din Schimbul Întâi.”

Virginia tresări, și aproape că scăpă capătul dinspre ea al lăzii pe care tocmai o coborau spre podeaua ecluzei.

– Aă, n-ai pentru ce, Lani! Nu... nu cred c-am contribuit prea mult, totuși...

Acest lucru era fără-ndoială adevărat. Cu trei săptămâni în urmă, pe când o sută de oameni treziți temporar mișunau ca furnicile pregătindu-se de lunga iarnă, Lani îi făcuse Virginiei unele aluzii referitoare la influențarea programării pe schimburi. Tânăra dorea să rămână trează pe durata primului an și jumătate, după ce aproape toți ceilalți se linișteau.

Un număr de membri ai echipajului păreau să împărtășească o anumită convingere cum că Virginia ar avea un acces secret la computerul mainframe al misiunii, aflat pe bordul lui *Edmund*. Unii veniseră chiar cu cereri formulate pe șleau. Îi tratase pe toți cu politete evazivă, întrucât oamenii preferau acest gen de răspuns decât un refuz direct.

La drept vorbind, în toată învălmășeala, Virginia uitase de timida intervenție a Lani-ei – până în acest moment.

Trebuiră să împingă lada în jos, pentru a o rezema în rând cu restul echipamentului, accelerația gravitațională a lui Halley fiind acum mai înceată ca melcul.

„Îți sunt realmente recunoscătoare. Pur și simplu nu puteam coborî acolo să dorm... să treacă atâta timp... cu mintea atât de înfierbântată. Sunt lucruri... lucruri pe care le am de rezolvat.”

Deși se întorsese pe jumătate în timp ce vorbea, fața Lani-ei devenise vizibilă sub vizorul căștii. Tânăra femeie ar fi putut trece cu ușurință drept hawaiiană, cu trăsăturile ei ușor eurasiatice și pielea sănătoasă, întinsă. Acum, însă, Spacer-a Clasa a Doua Nguyen părea tulburată.

Ei bine, era de așteptat, își spuse Virginia. Ne-au spus că va trebui să ne fim cu rândul unii altora terapiști, duhovnici, confidenți. Și-apoi, au încărcat expediția cu exilați, infirmi și refugiați.

Ca mine. Oftă. Fii sinceră cu tine însăși, Ginnie, ești cu ceva mai puțin năucă decât această sărmană fată?

Așteptă, și într-un târziu Lani vorbi din nou.

„Virginia, mă întrebam... Aă, ce părere ai despre Legile Nașterii și-ale Copilăriei?”

Virginia se bucură că mecanicul nu-i putea trăda brusca surpriză.

– Păi, aă, nu prea par corecte... deși presupun că există argumente în ambele sensuri. Cred că nu-ți plac cine știe ce, Lani. În fond, ești o...

„Spacer, da”, încuviință Lani. „Părinții mei erau Tehno-Liberali californieni. Încă de când eram mică, mi-au spus povești despre viitorul spațial al omenirii. Cum într-o bună zi umanitatea se va muta acolo și-o să se-mbogățească, și va fi iarăși fericită și generoasă... Doar posomorâții oameni-de-casă vor mai trăi pe Pământ...”

Virginia se foi stingherită. Mecanicul răspunse cu o unduire similară a pelvisului.

– Părinții tăi aveau dreptate, Lani. Spațiul *este* salvarea omenirii. Până și reacționarii și Arc-iștii știu asta. De ce crezi că a investit Hawaii-ul atât de mult în expediție? Aceste visuri se vor adevăra, cândva.

Cred că pur și simplu Secolul de Iad e încă proaspăt în memoria tuturor. De-asta atâtea țări sunt atât de suspicioase. Spațiul trebuie să servească mai întâi Pământul, până ce vindecarea va fi completă. Oricum, nu te-ngrijora. Sunt sigură că ai să trăiești să vezi Platoul Trei.

Sistemul video al mecanicului se adaptă umbrelor. Prin vizorul căștii, Virginia văzu capul Lani-ei scuturându-se.

„Probabil pentru mine e totuși prea târziu. Va trebui să merg să trăiesc pe Pământ, să-mi nasc copii, și nici un spacer bărbat nu va renunța la Cel Negru pentru a sta cu mine în gunoi.”

Iat-o, expusă ca o rană vie. Palmele Virginiei erau reci și umede pe comenzile waldo. Dacă exista vreun subiect pe care prefera să nu-l discute, acesta era.

Spuse cu indiferență simulată:

– Asta nu-i exagerare?

Lani ridică privirea. Ochii ei negri erau triști.

„Privește cifrele, Virginia. Toți spacer-ii își depun sperma și ovulele în bănci, pe Pământ. Cei mai mulți se reproduc prin mandat... cu excepția celor ce sunt Percell-i, și nu pot găsi părinți înlocuitori pentru progenitura lor. O duc chiar mai rău decât noi, Ortho-șii.”

Virginia simți un val de ironie sălbatică. Cel puțin, fata avea ceva de pus deoparte. Avea un bilet pentru viitor.

Ce am eu, în afara mașinilor mele? se întrebă.

– Nivelurile de radiație în care trăiești fac acest lucru necesar, nu-i așa, Lani? (Un truism, desigur.)

Lani ridică din umeri.

„Dacă ne-ar lăsa să construim *adevărate* colonii spațiale, în locul simplelor fabrici și colibe de supraviețuire pe orbită, noi, spacer-ii, ne-am putea căsători și crește familiile laolaltă. Așa cum stau lucrurile, femeile care se duc acasă și-și revendică plasma trebuie să rămână acolo cu copiii lor. Aproape toate trebuie să se căsătorească cu pământeni, de vreme ce nici un bărbat asemeni lui Car... de vreme ce e greu ca un om al spațiului să renunțe la Cel Negru fără luptă.”

Virginia încercă să abată conversația înapoi în domeniul abstract, unde se simtea mai stăpână.

– E o situație dificilă, Lani. Dar înseși legile...

„Legile Nașterii și-ale Copilăriei sunt depășite! Știi bine că nu-s decât niște măsuri reacționare împotriva a tot ce-i nou și înfricoșător pentru mase! Nu vor să le scăpăm de sub control! Schimbările îi îngrozesc!”

Virginia își înăbuși prima reacție – de a-i spune fetei să nu vândă castraveți grădinarului. Ce o putea învăța, în lumea asta, o fată Ortho sănătoasă, pe ea, despre viață? Despre amărăciune și despre umbra neagră a persecuției? Aici nu exista decât un singur om pe care Virginia catădicsea să-l asculte, sau care-ar fi avut dreptul să spună ceva în aceste privințe.

Pesemne că ceva din frământarea ei se transpusesese în poziția hexapodă a mecanicului-gazdă. Femeia în costum spațial se îndreptă și clătină din cap.

„Îmi pare rău că am strigat, Virginia!”

– E-n regulă, Lani! Haide să ducem lada asta, ultima. Știi că nici iadul nu cunoaște furie ca a unui subofiter în fața unei trebi nefăcute. Mai bine să terminăm înainte s-apară Luminăția Sa, Spacer Clasa Întâi Carl Osborn.

Lani râse, dar încheie cu un pufnet și o clătinare a capului. Virginia întinse delicat un braț manipulator și atinse mâneca izolată a combinezonului. Cealaltă dădu din cap și se înapoiară sub stele să ia ultima ladă.

Târâseră masivul container până la jumătatea distanței spre clădirea ecluzei, când o lumină răzbătu de după ușile liftului, urmând un nor învolburat, ca ivoriul, de gaz eliberat.

O siluetă înaltă, vâjnoasă, în combinezon, ieși la vedere. Virginia îl recunoscu pe Carl Osborn după mișcările sale leneșe, grațioase, de-a lungul cablului-ghid, înainte chiar de-a putea desluși plăcuța cu nume de pe pieptarul costumului.

„Hello, Carl“, transmise Lani.

– Tocmai la timp, văd! adăugă Virginia.

Carl se opri brusc.

„Virginia! Ești aici? Ei, ei, chiar nu puteai să nu-mi stai în drum, nu-i așa?“ (Se înclină spre mecanic.) „Frumoasă zi pentru o plimbărică la suprafață. Ar trebui să-mi spui, data viitoare când mai plănuiești să ieși.“

În sfârșit, Carl se întoarse și dădu din cap spre coechipiera sa.

„Bună, Lani. Ai grijă de capătul ăla, cade!“

„Oh, scuze, Carl! Îl iau.“

De fapt, Carl ar fi trebuit să se adreseze persoanei reale înainte de-a-i vorbi celei prezente doar *in waldo*. Casca Lani-ei Nguyen se opacizase sub bătaia puternică a soarelui, așa că Virginia nu putu observa reacția fetei. Avea însă bănuielile ei.

– Te las aici cu Darul Cerului pentru naufragiatele în spațiu, Lani! transmise Virginia. Sunt sigură că e capabil să facă treabă bună, dacă-i supravegheat cu grijă.

Carl avea soarele în spate, astfel încât viziera îi era limpede. Virginia îl văzu clipind și grăbindu-se să vorbească.

„De ce nu vii și tu, Virginia? Am dat peste niște formațiuni sinterizate și recristalizate, pe măsură ce forăm tot mai adânc miezul. Nu seamănă cu nimic din ce-am întâlnit până-acum.“

Virginia trebui să admită că, oricât ar fi fost de pripite și stânjenitoare, atențiile lui Carl îi făceau totuși plăcere. Omul era atât de afurisit de-atrăgător... oarecum în genul eroilor de film.

Dacă acel gen de erou ar fi fost ceea ce căuta ea... dar nu, nu era. Nu în viața asta. Nu chiar acum.

Îl făcu pe mecanic să execute o imitație de reverență:

– Sună interesant, Carl. O să-l informez pe Saul Lintz. El și Joao Quiverian sunt cometologii de serviciu, în schimbul ăsta. Sunt sigură că vor fi nerăbdători să-ți vadă zâna și să-și ia mostrele.

Carl se încruntă amărât. Evident, nu asta avusese în minte.

– Ne mai vedem, Carl! Succes, Lani!

Angajă procedura de eliberare, permițând sistemelor de bord ale robotului să preia controlul în timp ce propria ei prezență teleoperată se scurgea înapoi în laborator. Imaginile păliră, dar înainte de-a se șterge cu totul și-a se aprinde luminile, văzu că Osborn încă „o” privea... iar Lani Nguyen îl privea pe Carl.

CARL

Lanternele tăiau cu lame albastre în ceața clocotitoare.

– Stai nemișcată! Într-un minut se limpezește, spuse Carl.

Lani Nguyen înfipse un piron într-o bucată zgrunțuroasă de gheață, ca să-și mențină stabilitatea.

„Ce mai erupție! Pesemne c-a stat îmbuteliată acolo-năuntru un miliard de ani.”

Tocmai terminaseră un tunel proaspăt. Mecanicii făcuseră munca inițială cu-o săptămână înainte, șlefuiindu-l aproximativ, dar era recomandabil ca de curățenie să se ocupe oamenii; roboții aveau prostul obicei de-a lăsa în urmă falțuri cu muchii tăioase ca pumnalele.

Amândoi își folosiseră laserele, la intensitate redusă, periind și curățind proeminențele de gheață. În jurul câte unui bolovan trebuiau să ciupească, sau să-l desprindă cu laserele. Apoi îl împingeau până la intersecția cu cel mai apropiat tunel, unde un mecanic îl răsturna în vagonetul basculant.

Lani tocmai se opintea într-o piatră de mărimea unui scaun, când Carl spuse laconic:

– Amintește-ți de Umolanda.

Dăduse din cap, mișcându-se cu grijă, smucind – și deodată bolovanul sărise de la locul său, sub presiunea gazelor din spate. O ceață perlată tășnise în tunel.

Lani vântură fără rost vaporii.

„Presupui că-i o altă hrubă cu aluminiu topit?”

Până în prezent găsiseră paisprezece buzunare, fiecare conținând vaporii și chiar și puțin lichid. Carl aruncă o privire prin gaură.

O băltoacă bolborosindă clocotea pe fundul unei largi camere sferice. Ceața se înălța în cheaguri și rafale. Aburi multicolori continuau să se scurgă afară, spumegând.

– La naiba! Pare c-a dat supa-n foc!

Lani se încruntă.

„Supă primordială, da. Lintz și Malenkov sunt complet năuci pe chestia asta.”

– Îi ține cu nasul afară din oala noastră.

„Pariez că Quiverian are coșmaruri în care ăștia doi desco-
peră tot felul de chestii suculente despre cometa *lui*.”

În timp ce privea, își șterse de pe mânecă un boț de purpură
vâscoasă.

„Puah! Dumnezeu știe ce-o fi asta.”

Carl zâmbi. Lani prefera simplitatea austeră a muncii în
spațiu, mecanica newtoniană a liniilor drepte și a vectorilor
cunoscuți: a oțelului ars de soare și a suprafețelor goale, curate.
Nu beznă și bălăceala muncii în tunel.

– Nu-i minunat, ce poate face creațiunea cu numai câteva
molecule simple?

Își păstra un chip de nepătruns. În urma întâlnirii cu meca-
nicul Virginiei, cu câteva ore mai devreme, se simțea întrucâtva
înciudat. Mașina și Lani păreau cufundate în confidențe, și
amuțiseră de cum sosise el. Poate va reuși s-o tragă pe Lani de
limbă, pentru a afla ce o necăjea pe Virginia.

„*Nu* e de răs, Carl. Coca asta poate ajunge într-o încheie-
tură, întepenind-o.”

– Se va evapora.

„Zău? Atunci cum de n-a fierț acum patru miliarde de ani?”

– A stat sub presiune.

„Dar totul trebuie să fie înghețat după primele zile.”

– Probabil. Țsta n-a fost decât un aisberg zburător, timp de
miliarde de ani, până dincolo de Neptun. Pe vremuri însă, când
s-a condensat nebuloasa solară, în Halley exista mult aluminiu
26. Sectorul Chimic a raportat găsirea produselor reziduale, ții
mintre?

„A, da, reziduuri ale aceleiași supernove care a declanșat
formarea sistemului solar.”

– Așa se pare. Oricum, acele resturi de izotopi de aluminiu
au topit camerele astea. De-am fi putut să filtrăm substanțele
destul timp pentru a găsi o explicație a chimicalelor exotice și-a
formelor de pre-viață pe care le-a găsit Lintz... Nu știu...

Lani lărgi deschizătura cu un târnăcop.

„Atunci, când Halley a fost îmbrâncită pe orbita prezentă,
soarele a încălzit iar punctele astea fierbinți? Au existat valuri
de căldură în fiecare vară la periheliu?”

– Asta tre' să fie, ridică el din umeri. Nu-i venea-n minte nici
o cale de-a dirija conversația spre secretele Virginiei.

„Căldura solară de anul trecut.— pesemne că încă se mai
prelinge prin gheață, adăugând exact atât cât să mențină lichide
punctele astea locale calde.”

– Just. Malenkov și Vidor au măsurat unda termică.

Fântâna mai împrășcă puțin, apoi muri. Nori scămoșați se învâртеbeau, subțindu-se, scăpând prin coridor în spatele lor și în uitarea spațiului.

– Hai să aruncăm o privire, propuse Carl smulgând din drum o ultimă piatră și strecurându-se în încăperea alăturată. Mătură împrejurimile cu raza lanternei – și scoase un icnet.

Fatete cristaline încolțeau pretutindeni. Puncte rubinii, de smarald, portocalii. Oriîncotro își întorcea lămpile căștii, lumina refractată revenea în așchii strălucitoare.

„Un palat de cristal“, șopti Lani, în spatele lui. „Ce frumos...“

– Culorile!

„Concentrări de metale? Magneziu? Noduli de platină? Cobalt? Rozurile, purpuriurile!“

– Fă niște poze. Căldura costumelor noastre le-ar putea topi.

„Așa crezi?“ Lani îi întinse lanterna ei și se îndepărtă, desprinzându-și camera. „Uite, mă pot vedea reflectată în cristalele mari. Pesemne că au un metru lățime, pe puțin.“

Carl își alege drumul, pășind ușurel pe vârfuri. Piramidele ascuțite, de un delicat albastru-arsenic, arătau deosebit de primejdioase. Lucrau în combinezoane mulate pe trup, subțiri și îndeajuns de flexibile pentru munci dificile, derivate din același lanț împletit de molecule ca și tapetul coridoarelor. Totuși, o lamă cu-adevărat tăioasă le putea secționa.

Carl își îngustă ochii, pentru a-și feri retina de panglicile spectrale de lumină ce păreau să se focalizeze spre el. Își aminti o problemă de optică de la Caltech. Dacă te-ai găsi în interiorul unei sfere reflectorizante, ce-ai vedea? Cât de multe imagini? Impulsul natural era de-a începe să aduni ogindiri de ogindiri de ogindiri, la infinit. Adevăratul răspuns era că n-ai vedea decât o singură imagine.

Aici, totuși, fiecare refracție hrănea altele, având drept rezultat un miriad de roiuri de minusculi Carl tehnicolori. Se mișcau asemeni lui, insecte de toate culorile dând târcoale într-un nor aflat dincolo de atingerea mâinii.

Amețitor. Mii de Lani, fiecare mănuiind cu conștiinciozitate câte o cameră de luat vederi. Între ele se găsea o pată întunecată. Carl împinse ușor și pluti spre ea.

– Hei! E-un soi de fractură aici.

„Ai grijă cu chestiile astea ascuțite, Carl!“

– Mda.

Zbură încet și-și vârî capul în deschizătură.

– Pare că se continuă.

„Cât de departe?“

– Nu știu. Văd o substanță brună, ce pare umedă.

„Bun. Lasă-le-o băieților de la bio!”

– S-a notat.

Își îndreptă spinarea, lunecând alene pe deasupra unui câmp strălucitor de cristale țuguiate.

– E ora mesei.

„Hai să mâncăm aici!”

– Am putea avea potol cald, la dormitorul unu.

„Și să ne dezbrăcăm doar ca să înțărăm?” se strâmbă ea. „Fazan fript cu sos de castane de-ar fi, și n-ar merita osteneala să ștergem mizeria asta o dată în plus!”

Se priponiră de așa-zisul tavan și își desfăcură tuburile cu hrană.

– Chiar și autoîncălzită, chestia asta e infectă! bombăni Carl.

„Pentru mine-i foarte bună, dacă-nseamnă să stau departe de ceilalți.”

– Mda, înțeleg ce vrei să spui.

Rația era depozitată în ranite, fiind accesibilă printr-un tub ce ieșea pe lângă bărbie. Mâncatul nu era un proces elegant. Lani avea o curioasă pedanterie înăscută, care o făcea să se întoarcă pentru fiecare înghițitură. Plutea cu brațele și genunchii strânși grațios, o economică poziție-șezând asiatică, cu membrele încrucișate, mai elegantă decât obișnuita ghemuire a spacer-ului. Carl zâmbi. Era o lucrătoare harnică, zveltă și mlădioasă, în permanență plină de energie.

„Îmi place să stăm departe de ceilalți.”

– Mhm.

„Mai ales într-un... palat atât de fermecător...”

– Just. Al naibii-de drăguț! murmură Carl, gândindu-se vag la Virginia.

„Trebuie să-i spunem cuiva despre el?”

– ?!!

„N-ar putea fi un loc... doar pentru noi?”

– Hm... de ce?

„Ca să evadăm. Am putea veni aici, să ne tolănim în lumină și, în fine, să avem timp de povești.”

Pe Carl nu-l încânta noua turnură a conversației.

– Uite ce e, o să-l descopere destul de repede cineva. Vreau să zic, va trebui să lăsăm o poartă de ieșire în izolație, ca să putem reveni noi înșine aici.

„Nu și dacă am camufla-o cumva.”

Carl se chinui să găsească un răspuns, vreun motiv tehnic ca planul să nu meargă.

– Adică, s-o însemnăm ca valvă de presiune?

„Cred că da.” Lani îl cercetă cu ochi pătrunzători, dar nu mai spuse nimic.

După o scurtă pauză, Carl vorbi din nou:

– Cineva tot o să observe. De pildă, Samuelson. Trece pe-aici și, din curiozitate, rupe sigiliul și își însușește el descoperirea.

„Crezi?”

– Sigur, e genul de... ăă... puritan. (Fusesse cât pe ce să spună *genul de Ortho ca la carte, puritan*. Și Lani era o Ortho, dar dintre cei cumsecade.)

„Cred c-ar trebui s-o raportăm la Planetar.”

– Mda, lui Quiverian or să-i sară toți nasturii.

„Totuși... mi-ar place să am, știi, un refugiu...”

– Halley nu duce lipsă de așa ceva, doar are aproape trei sute de kilometri cubi...

Nu-și putea explica dorința de-a pierde timpul șezând într-o gaură cu pereții de gheață, chiar dacă asta te scăpa de ceilalți unsprezece oameni ai Schimbului Întâi. Ar fi fost mai bine să ieși afară, dacă voiai asta. Acolo aveai la dispoziție tot sistemul solar, să-l admiri până ți se acrea.

„Ei, atunci poate mai târziu. Am putea-o face singuri, fără mecanici.” Lani îl privea cu niște ochi ca de căprioară, plini de speranță. Nervos, Carl se uită în altă parte.

– Nu știu. S-ar putea să fim nevoiți s-o izolăm.

Dacă tot nu putea ține în frâu conversația cu Lani, măcar s-o abată de la lucrurile personale, să-și păstreze o relație prietenească, dar strict profesională. Începu să vorbească despre problema izolației, cu cât era mai grea aici decât pe Encke.

Oamenii preferau temperaturi în jur de trei sute de grade Absolut, dar unele din gazele înghețate fierbeau în furioasă transformare de fază la vreo sută de grade. Chiar și atingerea întâmplătoare a unui costum putea obține ca răspuns o rafală de gaz. Menținerea diferenței de două sute de grade însemnase dezvoltarea izolatorilor flexibili, gen tapet. Cea mai mică adiere într-o cameră neizolată ar fi dus la evaporarea pereților.

Întotdeauna avea să existe o anume fierbere, așa că sistemul tunelurilor trebuia să lase vaporii să scape spre suprafață, unde se eliminau în spațiu. Totodată, exploatarea controlată a gheții era cheia succesului expediției. Biosferei îi trebuia un flux de apă, gaze, chiar și metalele și pietrișul ce contaminau cometa. Astfel, o parte din substanțele rezultate prin fierbere erau recuperate, filtrate pentru a menține scăzut nivelul cianurii, ci reciclate înapoi în habitaturi.

Fără un sistem virtualmente scutit de muncă pentru a furniza fluidele și gazele, ar fi trebuit să fie mai mulți oameni activi. Ceea ce, la rândul său, ar fi impus cerințe mai mari biomatricilor, declanșând o adevărată spirală a prețurilor. Din acest motiv, era esențial să se trăiască în interiorul Miezului Halley.

Ca de obicei, profitul și pierderea aveau ultimul cuvânt. Împiedicarea valvelor și-a porților de-a pierde căldură spre gheata din vecinătate era înșelătoare, o muncă anostă care lui Carl îi displăcea. Își bătu capul cu acest subiect timp de câteva minute nu pentru că i-ar fi plăcut să se tânguiască, ci deoarece nu se putea gândi la o altă cale de-a tine conversația sub control. În cele din urmă tăcu. Se lăsă liniștea – lungă, incomodă.

„Speram să putem găsi ceva timp doar pentru noi doi,” spuse Lani simplu, clipind repetat din ochi.

– Aă... mda, m-am prins de asta.

„Ai simțit-o?”

– Păi...

„Sunt trei ani de când te cunosc. Destul de mult ca să descopăr cât ești de deosebit.” Ochii ei erau mari, negri și adânci ca niște lacuri. Vorbea direct, limpede, și făcea eforturi vizibile să nu se uite în altă parte. Carl își dădea seama că făcuse repetiții în vederea acestui moment.

– Nu... nu-i nimic atât de grozav la mine. Îmi place munca în spațiu. E viața mea, la fel ca și a ta.

„Avem multe în comun.”

– Da, asta așa e.

„În lungile perioade pe care le vom petrece de veghe împreună, poate...” Privirea îi deveni nesigură.

– Uite ce e, am o părere foarte bună despre tine, Lani.

„Mă bucur s-aud asta.” Dar chipul ei își pierduse expresia gânditoare, concentrată. Siguranța îi slăbea. *Și nu pot să fac nimic, fir-ar să fie!* își spuse Carl. *Nu e nici o cale de a-i da răspunsul pe care-l dorește.*

– Dar, vreau să spun, nu... chiar... nu mă gândesc la tine în sensul acela.

Lani deveni țeapănă.

„Oh!”

Nu-i cu nimic mai pricepută ca mine la genu-ăsta de vorbărie. Nu-mi prinde aluziile. Așa că trebuie să-i spun de-a dreptul, și asta o doare. La dracu’!

– Ești o... o colegă grozavă, mai mult ca sigur.

Genele ei lungi fâlfăiră de mai multe ori. Gura subțire și largă i se strâmbă a tristețe.

„Mulțumesc.”

– Doamne, nu vreau să... să te îndepărtiez de mine, sau altceva...

„Nu-i cazul să-ți faci probleme. Spui adevărul, așa cum și trebuie.”

– Și chiar ești atrăgătoare. Nu la asta mă refeream.

Acum, că-i venise gândul, vedea că Lani arăta într-adevăr bine. *De serviciu într-un schimb de șaisprezece luni, se gân-*

dește la împerechere. Toți aveau să se gândească la asta. Totuși, pur și simplu, nu și-o imaginase altfel decât ca pe o colaboratoare. De ce, oare?

Într-un sens, nu era genul lui. Nu simțise pentru ea nici o atracție fulgerătoare. Sau poate să fi fost din cauza obiceiului pe care-l deprinsese – să respingă aproape orice femeie dacă nu primea imediat un semnal de la ea? Carl evită privirea Lani-ei și trase o dușcă din tubul de hrană. Chiar și-n vacanțele sale de pe Pământ, avusese întotdeauna grijă să-și țină afacerile între niște limite stricte. Târâtoarelor le plăceau crăidonii din spațiu; existau o droaie de grupulețe. Nu era deloc greu să dai de-nteles că te-ar interesa două săptămâni de sex, râsete și joacă la soare, punct. Uneori se simțise tentat să păstreze numărul câte unei femei, s-o sune cu prilejul următoarei coborâri... dar odată ajuns înapoi pe orbită, îl călăuzea ambiția rece. Nu le mai căuta niciodată.

Norocul favorizează mintea pregătită, cum spunea vechiul clișeu, dar norocul în spațiu mai favoriza și sufletul neangajat. Dacă se ivea o misiune lungă, cei cu legături familiale se îndurau greu să plece. Iar Comisia de Reevaluare Psihologică ținea cont de asta, diminuându-le numărul. Indivizii respectivi protestau, dar toată lumea știa adevărul. Toate acestea îi intrau în calcule. Și, destul de sigur, marea șansă – Halley – se ivise, justificându-i strategia.

Și pe urmă, Lani era o Ortho. Cei de-un soi trebuiau să se căsătorească între ei.

Cât despre Virginia, ea era deșteaptă, sexy și Percell. *Mai bine să te ții de cei asemeni ție.* Cu excepția vacanțelor pe Pământ, urmase neabătut această politică de când i se risipiseră aiurelile adolescenței și găsise răgazul de a chibzui cu adevărat. Existau destule femei Percell în spațiu ca să-l țină ocupat.

Dacă în conflictul Ortho-Percell căuta să adopte o poziție mediană, viața personală era altceva. Și câtă vreme pentru un Percell era firesc să susțină că toți oamenii sunt la fel, asta nu însemna să ignori natura umană. Era sigur că specia omenească avea să fie nevoită în cele din urmă să se despartă în două. Ortho-șii aveau să le fie mereu ostili Percell-ilor – era firesc. Ar fi fost mai bine ca cele două neamuri să păstreze distanța – spațiul devenind mai mult un domeniu Percell. Împerecherea mixtă n-avea să rezolve nimic, înrăutățind doar și mai mult situația.

– N-avem nici un motiv să nu putem lucra împreună, să nu fim prieteni! spuse, întinzând spre ea o mână înmănușată.

Lani i-o apucă strâns. Prin materialul albastru-viu al costumului putu simți în ea o dorință intensă, acaparatoare.

Trupul trăda ceea ce fața ținea ascuns. Carl își eliberă mâna cu blândețe.

„Spē... sperasem...”

– Da, îmi dau seama.

„N-or să fie mulți dintre noi treji în fiecare schimb.”

Carl se încruntă.

– Mda. Va trebui să lucrăm prin rotație.

„Da. Asta va presupune... discuție publică.” Își trase nasul, dădu să și-l șteargă cu mâna și se opri când mânușa îi atinse casca. Trebui să se folosească de prinzătorul aflat sub placa de glassină. „Eu...”

Carl se simțea mizerabil. Să aibă parte de scene melodramatice, când *niciodată* nu se gândise astfel la ea... Detesta lucrurile de acest fel, când descoperi că ai fost un manechin nesimțitor fără a o fi știut măcar. Ca și cum ceilalți ar fi fost acordați pe frecvențe pe care nu le puteai prinde.

Îndărătul acestei consternări, mai exista și o mică undă de orgoliu. Vechile metode erau încă destul de puternice pentru a-l face pe om să fie plăcut surprins de către o propunere neașteptată. Nu i-ar fi spus-o *niciodată* cuiva, firește, dar poate, peste câțiva ani, îi va arunca o aluzie Virginiei...

Lani se smârcâi din nou. Ochii i se închiseră și strănută sonor, *ciuuuuu!* ul expulzat bubuindu-i lui Carl în urechi aproape dureros.

Își reveni și privi cu ochi împăienjeniți prin palatul ei de cristal scânteietor, indiferentă acum față de frumusețea acestuia.

Carl realizează cu mâhnire că tânăra nu plânsese câtuși de puțin din cauza lui. Deja lăsase la o parte propunerea inițială și se concentra pe probleme mai imediate.

Lani era răcită.

SAUL

Saul își suflă nasul și ascunse repede batista.

Săptămânile febrile de la Sediul Bazei se dizolvaseră în calmul lung, gol pe dinăuntru, al Schimbului Întâi. Și cum afurisitul de guturai continua să se manifeste, se vedea nevoit să-l evite mereu pe Nicholas Malenkov și scepticul scrutin medical al uriașului rus. Saul știa că nu era decât o problemă de timp până când Malenkov va spune ceva despre veșnicul lui smiorcăit.

Nu era sigur ce-ar fi întreprins Nick dacă nu se vindeca mai repede, dar Saul *nu* avea de gând să se lase vârat în sarcofag. Nu pentru un timp, cel puțin. Pur și simplu avea prea multe de făcut.

Își masă sinusurile, la rădăcina nasului. Antihistaminele *momser* îl țineau într-o stare perpetuă de semi-amețeală, dar realmente n-avea de ales.

Saul clipi din ochi spre pereții pastelați ai holului imponderabil – proiectat astfel încât să suplinească înghesuitele dotări de recreere ale roții centrifugale. Era o scenă goală, pustie. Cu excepția câtorva scaune și dulăpioare, singura zonă terminată se afla aici, lângă auto-bar. Aveau să treacă ani înainte ca sala să arate cât de cât conform schemelor presupuse de Marele Proiect.

Tipărituri subțiri zăceau risipite în fața lui, pe masa de proiectare, în afara locului unde o instalație holo portativă proiecta o vedere decupată a sferoidului oblung de nouăsprezece kilometri care era Miezul Halley.

În partea de sus a reprezentării, lângă polul nord, se găsea o încâlceală de tuneluri, ca niște spaghetti, unde oamenii își săpaseră drumurile interioare.

Prea multă avere imobilă ca s-o cunoști cu adevărat. Și totuși, mult prea puțină ca să-ți faci o locuință.

Bărbatul așezat în fața lui fuși politicos.

– Scuză-mă, Joao! spuse Saul.

Înaltul expert cometolog brazilian reluă ceea ce spunea înainte să-l fi întrerupt accesul de buimăceală al lui Saul.

– Despre cavernele astea e vorba, Saul, spuse, strecurându-și mâna în imaginea generată de computer și executând o mică și complicată pianotare cu degetele. Deși în acel spațiu nu exista nimic mai material decât aerul, aparatul îi descifra intenția, ca și cum ar fi întors o pagină. Straturile decupate se desprinseră, dezvăluind traseele tunelurilor la nord și est, legând între ele un număr de cavități prelungi.

– Cred că mi-am dat seama cum au apărut camerele aici, dintru început, anunță Quiverian.

Saul își mută privirea de la display la trăsăturile măslinii, aristocratice, ale lui Quiverian. Nasul său roman accentua impresia de pasăre răpitoare. Imaginea se potrivea, omul fiind atât de imprevizibil, de excitabil. Saul își alege cu grijă cuvintele.

– Credeam că s-a și convenit asta, Joao. Cometa s-a format din nebuloasa solară primordială, condimentată cu o mulțime de radioactivi cu viață scurtă, dintr-o supernovă învecinată. Reziduurile beta au încălzit unele părți ale interiorului, formând cavitățile, câtă vreme scoarța externă – expusă spațiului – a rămas rece, ca o pătură protectoare în jurul regiunilor topite.

Quiverian flutură din mână nerăbdător.

– Da, da, vechea teorie! Aluminiul 26 și alte elemente cu viață scurtă trebuie să fi creat, pentru un timp, unele canale topite.

– Am început să dezvolt un model de biogeneză pornind de la ideea asta. Și-acum spui că nu mai e bun?

– Radioactivii *nu pot* să fi oferit destulă căldură pentru toate topirile pe care le-am observat! replică înfierbântat Quiverian. Și nu explică nici proporțiile de fracționare descoperite!

– Fracționare?

– Gradul în care elementele și mineralele s-au separat între ele prin procese dinamice, formând acele corpuri de minereu pe care le-am găsit peste tot. Saul, teoria radioactivității pur și simplu n-o poate explica! Nu vezi? De-asta am început să sap prin bibliografie după vreo altă metodă, alt mod în care s-ar fi putut întâmpla.

Saul se trase mai aproape de masă.

– Ei, cu siguranță că sună interesant, Joao. Tocmai îi spuneam lui Nick Malenkov că nu pare să fie destul...

– Mai suportă-mă un minut, Saul! înălță Quiverian o mână, în timp ce scotocea printr-un teanc de imprimate. Vreau să-ți arăt ceva. O am pe-aici, pe undeva.

– Nu te grăbi, Joao! ridică Saul din umeri. Era încântat că, pe moment, avea capul limpede și simțea aerul cu aromă de migdale proaspăt în nări. Privi reprezentarea lent-rotitoare a nucleului cometei.

Studiile seismice umpluseră cea mai mare parte a hărții tridimensionale cu o rețea în alb și gri, indicând prin contururi neclare amplasamentele multora dintre principalele falii și cavități. Totuși, întregul glob neregulat, cu excepția unei mici fracțiuni, rămânea esențialmente enigmatic – un tărâm ce urma să fie explorat pe parcursul lungilor veghi ce-i așteptau. Mai puțin de cinci procente din volum, concentrate spre polul nord, erau cât de cât cunoscute.

Străpungând axa nordică de rotație, se vedea o îngustă linie portocalie marcată PUȚUL 1, care cobora cale de-un kilometru drept spre un mușuroi de încăperi etichetat COMPLEXUL CENTRAL DE CONTROL – inclusiv sala de față și cele mai multe laboratoare științifice. Puțul continua spre interior încă vreo doi kilometri, terminându-se, în cele din urmă, la nici jumătate din distanța spre centrul Miezului Halley.

Pe parcurs, Puțul 1 întâlnea o serie de tuneluri orizontale, începând cu „A”-ul colorat în roșu, lângă suprafață, trecând prin verdele „F”, în care se aflau cei doi, pentru a sfârși cu galbenul „N”.

Dispunerea era mult mai dezordonată în alte părți. Mai multe pasaje se deschideau în caverne mari pe care spacer-ii le descoperiseră prin metoda hard. Trei încăperi uriașe adă-

posteau secțiunile anterioare ale șlepurilor *Sekanina*, *Whipple* și *Delsemme* și majoritatea coloniștilor adormiți. O alta, aproape de suprafață, conținea roata gravitațională a lui *Edmund Halley*, aproape reasamblată.

Reprezentările grafice computerizate erau scrupuloase, arătând până și câmpul de corturi-depozite risipite printre colnicele polului nord. Modelul fin detaliat al unei nave cu reacție parțial demontate plutea lângă mica ecluză strălucitoare a Puțului 1, atașat de trei turnuri de amaraj.

Saul se aplecă înainte și văzu că două puncte minuscule se mișcau în apropierea lui *Edmund Halley* – forme umane infinitezimale... Căpitanul Cruz și Tehnicianul Spacer Vidor făceau inventarul și întocmeau o listă de sarcini pentru următoarele douăsprezece schimburi, lungi de câte un an și jumătate. Computerul îi înfățișa lucrând, pacurgând în detaliu nava.

În munca sa, Saul era obișnuit cu reprezentările pe computer. Se „cufunda” vizual în mod frecvent printre formele de viață celulare pe care le studia. Totuși, această imagine i se părea miraculoasă. Pretutindeni, în raza de acces a scanner-ilor computerului principal, puteai transfoca pentru a vedea versiuni animate ale celor doisprezece membri activi... reduși la stereotipie de către cenzorul automat de intimitate al mașinii. De asemenea, cartierele private erau niște cuburi negre înșirate de-a lungul tunelurilor E, F și G, imune față de simularea excesivă.

Spacer-ii erau obișnuiți să trăiască în volume închise. De fapt, lor tot acest spațiu pesemne că le părea minunat. Pentru civili ca Saul, însă, colonia semăna mult cu un mușuroi de furnici.

Grozavă gașcă de troglodiți am devenit! Cobolzi în toată regula. Și totuși, nu pot găsi nimic în neregulă la aranjamentele lui Miguel. Totul se desfășoară conform planului.

Bate-n lemn! Saul își ciocăni ușurel partea laterală a capului și zâmbi.

Până și previzibila „fierbere” în jurul descoperirii lui fusese mai slabă decât s-ar fi așteptat. Decalajul de timp în comunicarea cu Pământul îi dăduse posibilitatea să cupleze laolaltă interview-urile acordate ziarelor. Cele mai ostile sau senzationaliste întrebări puteau deveni, simplu, „pierdute în transmisie”. Saul vedea avantaje clare în a face descoperiri majore departe de lumea dezlănțuită.

De și-ar fi putut închipui numai cum se întâmplase să găsească organisme procariote primitive înghețate sub suprafața unui străvechi glob de gheață! Nimeni n-avea nici cea mai vagă idee cum ajunseseră acolo micile creaturi, necum în ce fel trăiseră.

– Am găsit! anunță Quiverian, smulgând o coală. Cum spuneam, nu reușeam să explic toate semnele topirilor trecute pe care le vedem aici... până am dat de-o serie-ntreagă de citate având de-a face cu încălzirea inductivă pe timpul fazei *T Tauri* a Soarelui!

– Pardon? se înclină Saul înainte, rezemându-se ușor de masă. Buzele lui Quiverian se tuguiau.

– Am impresia că nu ți-au inclus prea multă fizică stelară în instructajul tău secundar, nu-i așa? Ei bine, să vedem dacă pot să-ți explic. „*T Tauri*” e numele unei anumite stele foarte noi din constelația Taurului; o-ntreagă clasă de obiecte au fost denumite după ea. Oamenii de știință le studiază de peste-un secol. Reprezintă, practic, o fază din dezvoltarea unei stele tinere. Soarele nostru trebuie să fi trecut prin acest stadiu la începuturile creării sistemului planetar.

Quiverian își împletise degetele sale lungi și privea în gol, recitind din memorie.

– Cea mai interesantă trăsătură a unei stele *T Tauri* constă în *incredibilele* sale vânturi stelare – fluxuri de electroni și protoni fierbinți, expulzate din stea de către forța sonică și de către electricitatea...

– Știu ce e vântul stelar, Joao, spuse moale Saul. Ochii celuilalt pădură să arunce fulgere.

– Bun! Dar ceea ce probabil *nu* știi e că, în timpul propriei perioade *T Tauri* a Soarelui, vânturile trebuie să fi fost de multe mii de ori mai puternice decât ajung *vreodată* în prezent. Și acest curent de particule a purtat un câmp magnetic cu adevărat magnific.

Quiverian îl privi cu speranță. Dar Saul nu putu decât să clatine din cap.

– Regret, nu mă prind...

Brazilianul ridică din umeri, frustrat.

– Biolog ignorant! Nu-ți dai seama? Cometele și proto-planetele timpurii au trecut toate prin magnetismul ăsta uriaș, rotindu-se mereu și mereu în jurul Soarelui nou-născut, asemeni firelor se se-nvârt într-un generator imens! Curenți turbionari! Rezistentă!

– Ah, *mazel!* bătu Saul din palme. Obții încălzire inductivă! Quiverian își trase nasul.

– Deci tot te-au învățat ceva la Haifa! Acum îți dai seama? Saul confirmă. Minteă i-o luase deja la galop.

– Suprafața nou formată a cometei, expusă spațiului, rămâne rece... o pătură izolatoare. Chiar dacă cea mai mare parte a interiorului s-ar transforma în apă lichidă, căldura tot n-ar scăpa în afară.

– Corect! Desigur, funcționează doar în anumite condiții. Ai nevoie de-o cometă foarte mare, ca Halley, și de-o mulțime de săruri sau electroliți în stare liberă, așa cum am găsit aici.

Inconștient, Saul își ridică toată redusa sa greutate de pe podea, întinzându-și mâinile rezemate de masă. Trupul îi era încordat de prea multă muncă în laborator. Poate că în curând avea să fie nevoit să accepte oferta lui Mike Cruz de-a învăța spaceball.

– Cât durează faza asta *T Tauri*?

– Câteva milioane de ani. Destul, ca să creeze aceste camere adânci pe care le-am găsit! Și, cu toată electricitatea din jur, e ușor să-ți dai seama cum de atâția compuși se separă în vene subțiri prin tot miezul!

Quiverian avea toate motivele să fie entuziasmat. Omul, invidiase descoperirea lui Saul și atenția pe care i-o acordase presa de pe Pământ, dar acum raportase o realizare a sa proprie. Avea să facă, neîndoielnic, senzație, mai ales în ziarele braziliene.

– Felicitări, Joao! spuse sincer Saul. E într-adevăr extraordinar! Pot lua și eu copia asta a listei tale de referință, să mă uit peste ea?

– Ia-o, ia-o! Am și trimis un raport preliminar.

Ideile spumegau ca niște bule de gaz în capul lui Saul.

– Cred c-o să-mi fie de ajutor în propriile mele studii!

– Mă bucur. Dar, știi, asta o să ceară o simulare foarte complexă pe computer. Nu vreau să solicit ajutorul Pământului până ce toată afacerea nu va fi mai bine pusă la punct. M-ai putea ajuta, Saul? Tu ești bun la treburile de soiul ăsta.

– Ca diletant, da, ridică Saul din umeri. Dar unul din cei mai mari experți e chiar în schimb cu noi, Joao. De ce n-o rogi pe Virginia Herbert?

Quiverian păru stânjenit.

– Nu cred că Herbert ar fi prea dispusă să colaboreze. Soiul ei...

Clătină din cap, lăsând concluzia în suspensie.

Saul era aproape sigur că înțelegea ce voia să spună celălalt. O mai auzise.

„Soiul lor a fost dintotdeauna o problemă.”

„Soiul lor...”

Quiverian se foi, nervos.

– Percell-ii ăștia sunt un grup închis, necooperant, Saul. Nu cred c-ar vrea să ajute un savant din țara mea.

Saul clătină din cap.

– O să vorbesc cu ea și-ți dau de știre, Joao. Ce-ai zice să ne-ntâlnim iar aici, mâine la prânz? Și-l vom include și pe Nicholas în discuție.

Se simți recunoscător când Quiverian încuviință cu un oftat:

– Am să vin.

Saul îl văzu pe planetolog privind încă o dată luminiscenta holografică în rotirea ei lentă, cu trăsăturile-i ascuțite scăldate în

umbre multicolore. Îi trecu prin minte că Joao Quiverian nu arăta deosebit de bine.

Chiar ar trebui să doarmă mai mult, amicul. I-ar putea îmbunătăți viziunea asupra vieții.

* * *

O oră mai târziu, Saul lucra în fața display-ului său, mormăind instrucțiuni într-un microfon subvocal și bâjbâind printre prizele computerului.

Ideile îi veneau mai repede decât le putea nota, necum să le mai și integreze în noul model. De fiecare dată când explora un aspect, asupra lui se năpustea o întreagă panoramă de ramificații neașteptate.

Acesta era adevăratul proces creativ – un fel de transportare nervoasă, divină – pe cât de exaltant, pe-atât de dureros.

Dar o putea aproape vedea. Iat-o – licărind ca o fata morgana – o lumină zărită peste o mlaștină învăluită-n ceață. O teorie. O ipoteză.

O cale ca un anumit mister să fi putut sosi pe Cometa Halley.

Saul explorase prin terabiții de date brute despre cometă acumulate de către expediție, identificând ingredientele așa cum ar fi putut fi rânduite în cămara timpurie a Soarelui. Toate erau acolo, dar lipsise *bucătăria* corespunzătoare.

Referintele lui Joao Quiverian păreau să ofere creuzetul căutat.

Faza T Tauri... medită el. *În copilărie, Soarele a fost un ștengar dezordonat.* În acele vremuri, respirația stelei fusese încărcată și fierbinte.

Așadar, existase electricitate – grozav. Dar cât de multă, și pentru ce interval?

Avea cianură de hidrogen, bioxid de carbon și apă – care pesemne că saturaseră atmosfera primitivă a Pământului –, așa că aminoacizii de bază se formaseră rapid. Următorii pași însă erau mai grei.

Reteaua tridimensională de interrelaționări de pe display-ul central creștea, din ce în ce mai greu maniabilă, un edificiu dominant, pe punctul de a se prăbuși, clădit din *presupuneri* însăilate laolaltă.

– Ach! Paște-ți-ar caprele cordită, să-ți dea pe urmă belșug de lapte!

Înjură mașina pe arăbește, limbă mai satisfăcătoare pentru asemenea scopuri decât engleza. Își simțea degetele ca pe niște cârnați, iar matematica absconsă pe care o scosese din hârțile astronomice dansa la o distanță de o lungime de braț. Nu putea integra perfect ecuațiile în schema generală pe care o avea în minte.

Trecură o oră, două, trei. Dar blestemăția pur și simplu nu voia să se închege.

Saul încercă forța brută, îndesând bloc după bloc de memorie externă, alte și mereu alte procesoare paralele să reitereze problema. Era departe de-o abordare elegantă... ca și cum ar fi căutat o casă pe-ntuneric trimițând o turmă de elefanți să tropăie în noapte, cu speranța de a descoperi ceva după trosnetul lemnului zdrobit.

Fac toate astea complet aiurea! Ar fi cazul să merg să beau o bere. Să ascult puțin Bach. Să acordez peretele pe un asfințit polinezian. S-o las să dospească.

Bătu din degete.

Poate-ar fi mai bine să cer ajutor.

Stătea acolo în fotoliul-hamac, obosit nu atât la trup, cât la minte, la inimă.

Goana după mistere era singura bucurie pe care-o mai avea de la viață. Și încă se mai simțea ca un băiețel – frustrat și vexat – ori de câte ori Natura părea dornică să se ia cu el la trântă, să-l facă să-i smulgă prin lingușiri secretele, în loc de-a i le preda ușor, fără luptă.

Cât de multe din plăcerile vieții nu sunt dureroase? Miriam, iartă-mă, dar ai știut întotdeauna că am iubit Viața, Natura cu puțin mai mult decât pe tine și pe copii, nu-i așa?

Și iată-mă tot mai tăfnos, pentru că iubirea mea cea mai veche nu mă mai vrea.

Saul clipi din ochi și se ridică în fotoliu. Mișcarea bruscă îl catapultă pe deasupra plasei, dar abia dacă băgă de seamă.

Ce Dumnezeu...

În mod incredibil, ceva se petrecea pe display chiar înaintea ochilor lui. Zări o undă concentrică de schimbare, pornită din cvartalul de sus-dreapta al calculației. Dintr-o dată, elementele începuseră să se scâmoșeze pe margini. Biți indistincți, la întâmplare, se îmbrânceau reciproc. Apoi, lucru imposibil, nodul gordian al logicii începu să se descâlcească!

La început, crezu că întreaga masă se dezmembra din propria ei inerție.

Apoi își schimbă părerea...

Minnie, mother-of-pearl *...

Din haos, simplitatea căpăta formă. Din urâtenie se năștea frumusețea!

Era ca și cum ar fi privit o soluție precipitându-se într-un cristal fastuos, crescând. Minunat... da. Prea minunat.

Ceva sau cineva intervenea. Și Saul își dădu repede seama de un alt lucru: că acest cine... sau ce-o fi fost... era în mod vădit cu mult mai inteligent decât el.

* „mother-of-pearl” = (text.) sidef; exclamație de uluire fără corespondent în limba română. N.T.

Ecuatiile se separară ca despicate de către o nuclează A.R.N. Cioburile căzură, sub ochii lui holbați. Se aranjă în coloane, rând cu rând, stivindu-se într-o luminoasă piramidă de logică. Iar în vârf...

Respirația lui Saul se accelerează, în timp ce privea formula culminantă. Își putea simți pulsul bubuind.

„Scuză-mă că m-am amestecat fără să cer permisiunea, Saul! Dar tropăiai prin tot sistemul de date, când te-am observat. Mai devreme sau mai târziu, ai fi declanșat alarma.”

Saul își regăsi glasul.

– E-n regulă, Virginia. Ți... ți sunt recunoscător pentru sprijin.

Urmă o scurtă pauză. Apoi, un holo-display din stânga lui se aprinse, iar chipul Virginiei Herbert oscilă și se defini, un duplicat în culori bogate care încă mai mirosea a brize sărate și-a soare tropical. Părul lung și negru i se revărsa peste umeri, ușor înfoiat, ca periat de numai câteva momente.

„Mă bucur că nu ești supărat pe mine pentru că am intervenit.”

– Supărat?! râse Saul. L-ai salvat pe unul din noi, fie pe mine, fie mașina asta îndărătnică!

„Ei, e-o mângâiere să aflu că am făcut ce trebuia”, zâmbi Virginia. „Să știi că treaba la care te-ai înhămat e al naibii de complicată. Nu pot pretinde că înțeleg ceva din ea. Eu nu sunt decât un strălucit menestrel al numerelor...”

– Mă opun! scutură Saul din cap. Ești o artistă.

Pielea măslinie a Virginiei se închise vizibil la culoare. „Multumesc”-ul ei abia dacă se auzi. Își zâmbiră lung unul altuia. Apoi, ochii Virginiei scânteiară.

„Aăă, dacă vrei, poți coborî aici, să-l punem pe JonVon la treabă cu problema ta. Știi, e un procesor stohastic. Și întâmplător cred că asta-l face mult mai aplicabil problemelor de genul celor cu care te ocupi tu decât mașinile alea vechi de precizie paralelă. Sunt sigură că-i putem smulge o simulare pe lângă care astea de-aici să arate ca un desen animat cu figurine decupate.”

Saul încuviință.

– Doar dacă mă lași s-aduc o sticlă, Virginia. Presimt c-o s-avem nevoie.

„S-a făcut!” spuse ea încântată.

Totuși, în timp ce Saul se ridica, o imagine prelungită a brațului Virginiei se întinse peste birou – ca un indian-de-cauciuc – pentru a ciocăni cu un deget în șirul luminos, pulsatil, de litere aurii din vârful înaltei piramide de date.

„Oricum, ce e asta, Saul? Ceva deosebit?”

– Mă rog... ridică el din umeri. Cred că se poate spune și așa. E simbolul chimic al unui lucru numit baza purinică. Una mai degrabă simplă, chiar, numită adenină.

Virginia își retrase mâna spectrală, simulată.

„Ei bine, sper că e important. Dar indiferent că este ori nu, pariez c-o s-o ducem mult mai departe. Știi, am un simț aparte pentru lucrurile-astea.” Zâmbi radioasă. *„Te-aștept aici în câteva minute, Saul. V.K.H., afară.”* Dispăru.

Saul rămase o clipă nemișcat.

– Da, draga mea! se adresă într-un târziu prezenței pe care părea s-o fi lăsat în urma ei. Și eu cred c-o s-o ducem binișor mai departe.

VIRGINIA

LANȚURI MOLECULARE, CA NIȘTE SCĂRI MULTICOLORE... FULGER IZBUCNIND ÎN BEZNĂ...

La cea mai fină scară a simulării, molecula nu era decât puțin mai mult decât o scară stilizată asamblată din piese standard – arginți crestați, sclipitori, de albastru, verde și roșu – aminoacizi, fosfați și zaharuri simple legate asemeni părților prost sortate ale unui puzzle complicat.

Lanțul părea să se răsucească și să se zvârcolească, dându-se peste cap într-un curent clocotitor. Un arabesc de linii argintii împungea în afară scânteii electrice, trosnind inegal prin fluidul sărat.

Radicali de aur lucitor plesneau în polimerul crescând. Cei mai mulți ricoșau în străfulgerări bruște de lumină. Din când în când, câte unul desprindea un fragment, micșorând molecula, lăsând-o cu un colț atârând, zdrențuit. Cel mai adesea, bolidul găsea o nișă de formă potrivită și se fixa acolo.

Pe măsură ce polimerul creștea, scara de proporție se reducea, ca o imagine transfocată înapoi. Un nou șir i se alătură celui dintâi, apoi un altul, înmănunchindu-se într-o masă dezordonată. Snopul cădea spre un uriaș zid ocru ce domina partea de jos, o câmpie ruginie plină de găuri cu margini zimțate.

Buza uneia dintre deschizăturile negre prinse șculul molecular, al cărui capăt se potrivea în gaură. Mănunchiul se clătină câteva secunde, apoi căzu înăuntru.

„E un lut... ceva în genul montmorillonitei, cred. Oservă cum lunecă lanțul drept în rețeaua deschisă. Doar o mică parte din formele ce sunt sintetizate în curentul deschis vor fi în stare să intre astfel.

E un pas timpuriu în lungul proces al selecției. Unele teorii susțin că așa s-a întâmplat pe Pământ, demult. În sfârșit, moleculele sunt protejate de ia-și-dă-urile rostogolite ale curentului electrizat. Numai anumiți radicali pot ajunge acolo, înăuntru... iar forma cavității aliniază moleculele pur și simplu. Construcția – lentă și haotică înainte – începe acum la modul serios.

Curios, totuși, că e un lut. M-aș fi așteptat să arate în genul oxidului de fier. Vezi însă cum peptidele par practic să catalizeze creșterea noilor straturi de lut? Uluitor! Uitasem de asta!”

Virginia îl lăsa pe Saul să îndruga vrute și nevrute, împărtășindu-i fascinația, dar era prea ocupată ca să-i replice altfel decât atunci când el îi adresa câte o întrebare directă. În chiar acel moment, simpla integrare a tuturor diverselor elemente în complicatul lui program reprezenta o adevărată provocare.

Era, oricum, obișnuită cu imaginile strălucitoare și simulările vii. Nu, ceea ce o impresiona era *complexitatea* acestei lumi de molecule și curenți, de atomi în luptă și echilibru melodic – un maelstrom de minuscule straturi și respingeri calculate în spațiul unei matrici cu unsprezece dimensiuni, și totuși diversitatea formelor o uluia.

Ecranul nu arăta decât partea cea mai superficială – exemplificarea medie a capacității corelatorului stohastic al lui JonVon.

Matematica, în adânc, era cea care o ținea cu adevărat pe Virginia ocupată. Doar din când în când ridica privirea, să vadă cum se formau imaginile.

Pe moment, simularea urmărea moleculele în curs de dezvoltare, coborând în noua lor locuință. Se cuibăreau în crăpăturile complexului grătar de lut, lăsând o trecere centrală prin care intra material proaspăt de afară. Noi bucăți se adăugau, iar cele vechi erau eliminate ca niște drojdii, lăsate să plutească. Forma lanțului mereu crescând se schimba în permanență, ici ca o elice simplă, colo îndoindu-se înapoi în sine, comutându-se de pe stânga pe dreapta.

Saul comentă din nou:

„Aici trișez un pic, de dragul vitezei. Am stabilit condiții inițiale și lăsăm numere uriașe de molecule simulate să «evolueze», minunatei tale mașinării revenindu-i sarcina de a culege linia optimă din câteva miliarde... de-a o îndupleca pe cea mai promițătoare să facă tot ce poate mai bun în condițiile date.

Vom vedea dacă un mic ghiont ici și colo poate lua acest lucru primitiv pentru a ne da...

Virginia constată că rolul ei devenea mai ușor, acum că sistemul expert al lui JonVon deprindea regulile de bază ale jocului.

Sau poate pentru că Saul progresa, pe partea lui?

Stăteau întinși unul lângă altul într-un hamac larg din laboratorul ei, conectați fiecare prin cablu la complexa unitate hardware/software. Pentru Virginia era o experiență familiară să poarte o delicată derivație de inducție și să-și joace degetele ușurel, ca o pianistă, pe tastele tipărelor. Saul, însă, era mai stângaci cu controalele. Masivului coif cortical pe care îl purta îi lipsea abilitatea compactă a legăturii ei special concepute.

Totuși, își depășea cu repeziciune neîndemânarea. Iar surescitarea lui era contagioasă. Gândurile subvocalizate soseau direct pe nervul acustic al Virginiei.

„E minunat, Virginia! Mult, mult peste un simplu program de simulare, construcția asta a ta explorează posibilitățile!”

– Procesorul lui JonVon e bioorganic, Saul. O matrice de pseudoproteine într-o plasă de filamente. Acasă, au lăsat baltă metoda asta de ani de zile, având o rată de eroare destul de ridicată. De fapt, astăzi, ai fi tratat ca un soi de țicnit dacă te-ai apuca să vorbești de-așa ceva.

Spera să nu-i transpară în cuvinte nimic din amărăciune.

„Hmmm. Mai multe erori, sigur. Dar poți îndesa atât de multe circuite într-un spațiu restrâns încât nu contează, așa-i?”

Virginia simți un fior. *Înțelege.*

– Așa e, Saul. Un procesor stohastic lucrează cu probabilități, nu cu răspunsuri da-sau-nu distincte.

„Seamănă cu felul în care Kunie descrie operațiunile pre-conștientului uman! Ai citit ceva din opera lui Kunie?”

Virginia râse. În urechi se auzi un ușor chicotit. În capetele lor, sunet de clopote.

– Sigur că da! N-aș fi putut ajunge atât de departe fără ideile lui asupra procesului creator. Dar mă surprinde că *tu* ai auzit de el, Saul. Euristica de început nu se găsește lângă biologia moleculară nicăieri în rafturile bibliotecilor.

Urmă o pauză, atenția lui Saul fiind iarăși atrasă de simulare. Îmbrânci un nod molecular deosebit de mare din gura unuia dintre tunelurile argiloase, înainte de a înfunda fluxul de material proaspăt, intervenție minoră de dragul acestei tentative timpurii.

„L-am cunoscut pe Kunie, Virginia. Familia lui mi-a oferit un acoperiș după Expulzare...”

„Pereții” rețelei simulate pulsară ușor, iar Virginia se mișcă gingaș pentru a stabiliza structura în fața altor interferențe emoționale de-ale lui Saul. Fără să se dea de gol, creă o altă

cale de scurgere pentru sentimentele lui – departe de model, într-o mică anexă laterală unde puteau fi amortizate, studiate... atinse.

– Asta a fost pe când ai început să lucrezi cu Simon Percell? îl întreabă. Istoria nu fusese niciodată specialitatea ei. Iar Virginia știa că fuseseră mai multe „expulzări” din țara numită Israel.

„*Dumnezeule mare, nu!*” De astă dată, fu rândul lui Saul să râdă. În micul amortizor, sunetul semăna cu al unor corzi de violoncel.

„Pe vremea când lucram cu Simon la Birmingham, *leviții erau încă o mică sectă evreiască fanatică de pe colinele Iudeei, iar prietenii lor Salawiți nimic mai mult decât o hoardă de exilați sirieni înfierbântați.*”

În timp ce Jon Von menținea simularea în funcțiune, Virginia încerca să depisteze motivele suferinței lui Saul, mai vie decât orice experiență întâlnite vreodată într-o legătură om-la-om. Bărbatul însă schimbă din nou subiectul.

„*Cu siguranță că Simon și cu mine am fi putut folosi asemenea instrumente, când lucram la problema separării gametilor*”, subvocaliză el. „*Tot ce-aveam atunci erau procesoare paralele kilobitice, memorii gigabitice și secvențializatori inferențiali cărora le trebuia zile-ntregi să analizeze un singur cromozom.*”

Dar au fost vremuri bune.”

Virginia se simți tulburată de intensitatea trăirii lui, chiar în timp ce se concentra asupra-i, mărinz capacitatea canalului și sensibilitatea legăturii. Saul era mai ușor de sondat decât orice subiect pe care-l mai avusese, excepție făcând, poate, copiii cei mai mici.

Și, dintr-un oarecare motiv, de astă dată era derutat dar nu dezagreabil. Dimpotrivă, era plăcut, chiar dacă puțin înfricoșător. Omul era... ei bine, era *puternic*.

– Continuă, Saul. Simularea decurge bine. Mi-ar place să mai aud despre zilele-acelea. Începuseși să ne spui, lui Carl și mie, despre începuturile muncii tale la tratamente pentru celula-seceră, sindromul Lesh-Nyhan, lupus...

Tratamente! râse Saul, iar violoncelelor li se alătură un amar cor de cimbale. *Mda, am făcut. Noroc că majoritatea eforturilor noastre ulterioare au dat rezultate mai bune. Unele din «succesele» de început au fost doar parțiale.*

Virginia știa. Deja intrase în arhivele expediției și ștersese orice urmă a propriei ei infirmități. Desigur, nu-i putea afecta în nici un fel îndatoririle – de fapt, probabil chiar ca autoritățile să fi fost *de acord* cu ea. Ștersese însă oricum datele. Pur și simplu, nu era treaba nimănui altcuiva.

Își nivelă emoțiile și se concentrează asupra rezolvării acelui canal deschis în chip ciudat spre sentimentele superficiale ale

lui Saul. *Învăț azi mai multe decât într-un an întreg, acasă, reflectă ea.*

Simți prezența centrală a lui JonVon acționând alături, imitându-i acțiunile, învățând prin „observație” asupra felului cum manevra canalele și potrivea rezonanțele. Lin, la comandă, înlocuitorul ei cibernetic se strecură să-i ia locul. Nu peste mult, se putu retrage timp de un minut pentru a controla simularea biologică, motivul oficial pentru care, se aflau acolo.

Acum scala transfocase din nou înapoi pentru a cuprinde un întreg câmp de deschizături-zăbrele, fiecare cu propria sa franjă de uriașe molecule alb-albăstrii legându-se în fluxul electric, precum cilii în jurul unei guri căscate.

Virginia încercă să susțină mai departe conversația.

– Dar nu erai cu Percell când...

Când a făcut eroarea fatală? Acele biete monstruozi? Nu. Poate-ar fi trebuit să fiu. Aș fi putut realiza mai bine decât am făcut întorcându-mă la Haifa ca să intru și eu în luptă. De-acuma era, firește, prea târziu. Bătrânele Sabra-uri și chibuturile se răsculasera și fuseseră zdrobite de către leviți și mercenarii lor, «apărători-ai păcii». Miriam și cei mici...

Neașteptatul șuvoi de simțăminte fu copleșitor și direct. Ochii Virginiei tremurară și se umplură de lacrimi în timp ce-și *amintea* scene de oribilă groază... aproape i se părea că vede așezări arzând, păduri în flăcări... *simțea* erupția thalamică de chin și vinovăție.

Furioasă, îi ordonă lui JonVon să nu mai creeze acele imagini. Mașina n-avea nici un drept să se amestece astfel!

Nu fac decât să amplific, Virginia, anunță rece JonVon prin canalul lor privat, livrându-i sec știri care o năuceau chiar mai mult decât scena scânteietoare a unui templu înălțându-se pe o veche colină. Virginia își simți pe neașteptate gură uscată. *Dar...*

Nu interpolez sau simulez nimic din astea. Amplificate, sunt imagini directe de la subiect.

Mâinile i se încleștau și se descleștau spasmodic, forțând mașina să-i decupleze automat comenzile papilare. Răsuflarea îi năvălea în gâfâieli sonore, sub impactul dur al adevărului.

He nalulu ehaeha!

De undeva, departe, simți că mânușile waldo îi sunt trase de pe mâini, iar umerii ridicați de brațe puternice.

– Ți-e bine, Virginia? Întrebă cu voce tare Saul. N-am vrut să mă dezlântui atât de tare. Credeam că ai făcut tot timpul lucruri de genul ăsta.

Virginia clipi din ochi, privindu-i chipul îngrijorat

– Ș-știa ce încerc să fac?

– Cine n-ar fi știut, râse el, cu tine și ruda ta cibernetică furișându-vă pe la colțurile minții mele, împungând și sondând?

Clătină din cap.

– Cinstit, Virginia, ce-ai făcut tu aici e uimitor. Se simtea... direct! Contact gând-la-gând. A apărut în atâtea scrieri și filme, chiar și după ce Margan i-a dovedit, chipurile, imposibilitatea, acum câțiva ani, dar...

Virginia era încă amorțită.

– Este. Este *presupus* ca fiind... imposibil, vreau să spun. Îl folosesc pe JonVon să medieze, să deducă și să modeleze, să simuleze. Dar nu m-am așteptat nici o clipă...

Acum, expresia lui Saul devenise serioasă.

– Adică, azi ți s-a întâmplat pentru prima oară?

Virginia trebui să surâdă:

– Da, prima oară. Dar nu te neliniști, Saul. Ai fost un gentleman perfect.

Saul își dădu capul pe spate și mugii, iar ea i se alătură. Râseră împreună, tensiunea păru că se evaporă, și timp îndelungat nici unul nu păru să observe că Saul încă o mai ținea în brațe.

Mă simt atât de bine, își spuse ea într-un târziu.

– Hmmm? făcu el, bătându-se pe cască. N-am recepționat decât puțin, dar sunt destul de sigur că am aceeași părere, indiferent ce era.

Virginia își ridică ochii spre el.

– Oh, Saul, știam că ai avut o viață tristă. Dar altceva e s-o simt, aproape să mi-o *amintesc* eu însămi.

Totuși, o altă imagine pălpâia la hotarul văzului, o femeie. Nu era o mare frumusețe, cu siguranță – păr brunet încăruntit încadrând o față obișnuită – dar avea un surâs cald, și era înconjurată de o *aură*. Înapoia ei erau două chipuri mai mici, un băiat și o fată.

Miriam? Copiii tăi?

Da. O durere atenuată de vreme. Iubire nediminuată.

Și, în propria ei inimă, o altă suferință, atroce încă. Dragoste fără de răspuns.

– Nu mă urăști... pentru tratamentele genetice pe care ți le-am aplicat? întrebă Saul.

Virginia ridică privirea și-i întâlni ochii. Scutură din cap.

– Asta a fost cândva, foarte demult. Pe tine și pe Simon Percell. Apoi am întâlnit alți câțiva Percell-i... cei asupra cărora tratamentul tău contra lupus-ului a acționat complet. Am studiat. Am aflat că fără tratamente m-aș fi născut moartă sau cu infirmități groaznice – nu doar... cu lipsuri. N-a fost decât un noroc orb faptul că eu...

– E-n regulă! o liniști Saul, trăgând-o mai aproape. Virginia închise ochii. Acum amândoi avem munca noastră. Muncă frumoasă. Și asta ne aduce și o bucatică de viitor, Virginia.

– Da, munca noastră... și poate și puțin pe deasupra.

Îi era cald. Ridică fața spre el. Saul trebui să împingă la o parte firele căștii ca s-o poată săruta.

N-am mai făcut niciodată așa ceva fiind conectată. Gândurile i se iveau în mijlocul mării de sentimente. Mă-ntreb ce-o să-nțeleagă JonVon din asta.

Deasupra lor, neglijată, simularea panoramase iarăși înapoi, cuprinzând un perete de lut și un curent sărat, strălucind de electricitate.

Forme luminoase începuseră să iasă din crevasele ruginii. Erau prinse de curentul fierbinte – acum îmbrăcate și blindate împotriva atacului moleculelor – și se lansau într-o lume multicoloră, consumându-se una pe alta, crescând și nereproducându-se decât foarte puțin.

CARL

Mai întâi, crezu că nu era nimic important.

Carl șterse depunerile verzi și brune de pe țevile de distilare și își continuă drumul. Zona de acumulare a gazului, în Puțul 3, era un tunel lung și întunecos, cu zugrăvelile fosforescente scaldând totul într-o paloare verde-gălbui.

Instalațiile păreau în regulă – motoare magnetice duduind, conducte gâlgâind, miros de ouă stricate degajat de compuși sulfhidrici. Vaporii în exces se condensau aici, din milele de tuneluri ce străbăteau acum Miezul Halley. Bioinventarul indica un surplus de fluide folositoare și le sugera depozitarea. Producții de fierbere aveau să se împuțineze odată cu utilizarea ghețurilor mai volatile, și totodată urma să existe mai puțină activitate generatoare de căldură în timpul lungii călătorii exterioare. Totul arăta al naibii de bine.

În filtre, însă, exista materie cafenie cleioasă. *Rahat. E peste tot.* Carl le curăți atent cu un jet de apă și-și vărsă găleata în tubul de ieșire – vaporizare instantanee ireversibilă ce elimina gunoiul direct în spațiul liber.

Această mizerie, ciudată la înfățișare, n-ar fi trebuit să se afle acolo. Prefiltrele aveau menirea să rețină particulele mari și să le cearnă, iar apoi să le cristalizeze.

Poate că era ceva special cu materia asta lipicioasă. Umplu o sticlă pentru mostre – tipii de la bio îl tot băteau la cap să le

aducă diverse ciudătenii – și-și făcu vânt spre dormitorul 1. *Malenkov ar trebui să arunce o privire peste chestia asta.*

Trecând prin ecluza mare spre Complexul Central, își dădu seama că resimțea lipsa lui Jeffers. Echipajul inițial dormea acum în siguranță, făcându-i pe cei din Schimbul Întâi să se simtă cam însingurați. Căpitanul Cruz îl promovase subofiter senior, ceea ce nu însemna decât că bătea drumurile mai mult decât ceilalți, cu sarcina de a controla. Totuși, minora distincție îi făcea plăcere.

Oricum, prefera să lucreze singur – să lunece lin prin ecluze și puturi, cu Bach sau Mozart răsunându-i în urechi. *Poate că am o fire de pustnic*, își spunea. *Mă întreb dacă cei de la selecția echipajului ar putea constata asta pe baza testelor de psihoinventariere.* În ultimele zile, aproape că nu mai văzuse un chip omenesc.

Când pătrunse în secția de Științe ale Vieții, primul lucru pe care-l auzi fu o convorbire destul de animată.

– Intră *acuma!* Nu fac compromisuri! urlă vocea scrâșnită a lui Nicholas Malenkov.

Carl dădu colțul și-l descoperi pe uriașul medic rus certându-se pe coridor cu Saul Lintz. Virginia Herbert îi asculta cu brațele încrucișate. Îi aruncă lui Carl o privire, părând însă tristă și consternată.

– Vreau o mostră pentru studiu! insistă Saul.

– Am ridicat eu mostre! își propti Malenkov mâinile în șolduri, aplecându-se înainte amenințător. Numai epidermă și fluide.

– Îmi trebuie mai mult de-atât ca să aflu ce...

– Nu! Mai târziu, poate, o să-l reînviem... Când vom ști ce anume l-a ucis. Dacă iei mostre din organele interne, o să ne fie mai greu să-l aducem înapoi.

Carl se încruntă.

– Hei, ce se...

Saul își șterse nasul cu batista, ignorându-l pe Carl, și vociferă:

– Nu-l poți trata dacă nu *ști* ce anume l-a omorât!

– Ai recoltări de spută, urină, sânge...

– S-ar putea să nu fie de-ajuns. Eu...

– *Hei!* îi întrerupse din nou Carl. Are de gând cineva să-mi spună ce se-ntâmplă?

Abia acum Malenkov îl observă. Expresia i se schimbă brusc, din mânioasă în tristă și descurajată.

– Căpitanul Cruz...

Carl se simți deodată propulsat într-o lume absurdă.

– Cum? Asta-i... Dar l-am văzut acu' două zile!

– Ieri a făcut febră și s-a culcat! începu să-l lămurească Virginia. Când Vidor s-a dus să-l ia azi-dimineață... nu l-a putut

trezi. A murit într-o oră. Se pare că n-au existat și alte simptome.

– *Febră?* Doar atât?

– Nu pare să se mai fi trezit vreun moment.

Efectul șocului se făcu simțit abia acum, invadându-l pe Carl cu fiorii unei groaznice prăbușiri. Comandantul Cruz fusese inima și creierul întregii expediții. Fără el...

– Ce... ce-o să facem?

Malenkov înțelese greșit întrebarea.

– Îl punem în stare de somn. N-a existat decât puțină deteriorare neurală, sau chiar deloc.

– Păi... sigur... spuse Carl, buimăcit. Dar voiam să zic...

– Continui să cred că ne trebuie mai multe date pentru a studia aceste cazuri..., interveni Saul.

– Nu suntem siguri cât timp a avut temperatură mare. Orice întârziere aduce cu sine riscul de vătămare a creierului.

Malenkov își agită brusc mâna în fața lui Saul, curmându-i orice obiecții:

– Haide!

Se îndreptară cu toții spre butucul complexului-dormitor. Carl era năucit. Încerca să gândească, mestecându-și buza. Sociologii scriseseră pe larg despre faptul că toate acțiunile ce implicau un grad ridicat de risc aveau nevoie de un lider olimpien, în mod vădit superior, pentru a evita dizidența și furtunile. Un Drake, un Washington. Fără acest conducător...

În camera etanșă de pregătire, Samuelson și Peltier făceau verificări și plantau diagnostice în jurul unui trup învelit deja în cenușia pânză de păianjen a circuitelor. Chipul lui Miguel Cruz-Mendoza era calm, și încă mai reflecta un puternic sentiment de hotărâre.

Fuioare de ceață dantelau aerul, în timp ce în atelier scădea temperatura. Malenkov le vorbi celor doi tehnicieni printr-un microfon, și grupul privi ultimele proceduri de „înmormântare”.

– Deci autorizaseși congelarea încă înainte de a fi discutat cu mine, constată calm Saul.

– Aș vrea să-mi poți înțelege logica. Cât timp Matsudo e în sarcofag, eu răspund de sănătatea întregului echipaj, spuse Malenkov, pe un ton înțepat.

– Chiar că răspunzi.

Vocea lui Saul nu conținea decât o vagă undă de ironie.

– Sper să-l putem aduce înapoi curând – foarte curând, spuse Malenkov. Blestem! Chiar de la-nceput!

– Ne vom strădui cu toții, interveni cu bărbăție Virginia. Desigur, va trebui să...

– ...Alegem un nou comandant, încheie fraza Saul în locul ei. Cine... ah, da, evident, Bethany Oakes... E prima la rând.

Carl încuviință fără tragere de inimă. Altă Ortho. Toți membrii superiori ai echipajului erau Ortho-și. Iar Oakes nici măcar nu era spacer.

Priviră tăcuți cum Peltier și Samuelson împingeau trupul comandantului într-un sarcofag și deschideau valvele pentru a-l alimenta cu fluide. Tubul se potrivi perfect într-un perete lat plin de duze similare. Totul semăna atât de mult cu moartea, și totuși nu era decât unica speranță a vieții viitoare... Dacă și-ar fi putut imagina ce anume-l ucisese. *Dacă.*

Malenkov oftă.

– Ar fi trebuit să organizăm vreo ceremonie. Dar n-a fost timp.

– Și poate nici nu-i o idee atât de bună să adunăm pe toată lumea la un loc, adăugă Saul.

Încă amortit, Carl își spuse: *Miguel Cruz n-ar vrea un ritual bicisnic și convențional. Unii dintre noi o să ne întrunim să bem un pahar pentru el, mai târziu. Căpitanul ar înțelege asta.*

– Dispersare, da!

Malenkov înclină din cap, încruntat. Carl își dădu seama că încă mai vorbeau despre ceea ce-l ucisese pe Cruz și dacă o fi sau nu contagios.

– Osborn poate potrivi programele de lucru până o dezghetăm pe Oakes.

– Mă duc înapoi în laborator, spuse Saul. Trebuie să mai revăd rezultatele.

– Nu cred, spuse arțăgos Malenkov.

Carl văzu că Saul era deja pe jumătate pierdut în gânduri despre căile de anchetă pe care le avea de urmat, verificări ce trebuiau făcute, rămânând cu privirea în gol, ca și cum ar fi admirat capacul ce se închisese peste Cruz. Apoi se întoarse încet către Malenkov:

– Mmmm? Ce-ai spus?

– E rândul tău, Saul.

– *Ce?*

– Acest deces mi-a întărit și mai mult hotărârea! mârâi Malenkov printre buzele strânse. Riscăm să ne contaminatezi chiar prin conversația asta! În sarcofag!

– E ridicol. (Saul adoptă o mutră sastisită, de parcă Malenkov ar fi emis o glumă proastă.) Pot fi de ajutor. La dracu', dacă unele din bănuielile mele se adevăresc...

– Nu ești o persoană atât de importantă! replică Malenkov bătos. Peltier cunoaște și ea bine imunologia...

– Insist...

– N-are sens să riscăm să mori și tu, prietene!

– Nicholas, eu *nu* am ceea ce l-a omorât pe Miguel Cruz!

– Uită-te la tine – ochii ți-s roșii, nasul îți curge..., gesticulă Malenkov. Ai *ceva*. Un microb luat din laboratorul tău, poate...

Virginia se apropie de Saul și-și pune o palmă pe fruntea lui.

– Ești fierbinte, spuse ea. Carl privi amărât cum tânăra atinge fața lui Saul cu o inconștientă intimitate. *Mie mi se pare că arată al naibii de bolnav. S-ar putea ca Malenkov să aibă dreptate.* Virginia întreabă calmă:

– De când ești așa?

– De mai multe zile, răspunse cu nepăsare Saul. O răceală, asta-i tot, crede-mă! Puțină febră...

– Nu putem fi siguri, spuse Malenkov.

– Cruz n-a murit din cauza unei boli luate din laboratorul meu. Nici măcar nu mi-a călcat pragul.

– Putea s-o ia direct de la tine.

– Exact! Atunci eu de ce sunt încă viu? Folosește-ți capul, Nicholas. Ai nevoie de ajutorul meu ca să dai de urma ucigașului lui!

– Vreau doar să-ți salvez tâmpita de viață! Își scutură Malenkov pumnul în direcția lui Saul.

– Saul, trebuie! insistă Virginia, cu un glas tremurător. Nu te putem lăsa să riști...

– Ajunge! strigă Malenkov. Încăperea, din plastaform întărit, captă sunetul, transformându-l într-un bubuit reverberat, rostogolit. Ajunge!

Știam c-o să-nceapă să tune și să fulgere dacă se ivește ocazia, își spuse Carl. Să ne lăsăm numai în seama lui, și-o să ne dea ordine pe veci. Am mai văzut tipi d-ăștia.

Totuși, în parte, nu era decât simplul resentiment față de oricine dădea ordine, câtă vreme căpitanul său abia se răcise.

– Nu ești comandant! spuse moale Carl, stăpânindu-și tentația de-a ridica tonul. Susținerea Vietii urmează la rând, în cartă echipajului, și asta cadé sub incidența urgenței spațiale. Sunt ofiter activ.

Toți trei îl fixară surprinși. *Oameni de știință – niciodată nu privesc mai departe de feuda lor.*

Malenkov ezită, trase cu coada ochiului spre ceilalți, apoi dădu din cap.

– Adevărat... pentru moment. Oricum, pe Bethany Oakes o s-o dezghețăm în curând.

– Dă-i drumul! ridică din umeri Carl. *Pe urmă, o să joace ea cu tine meciurile astea pentru putere, iar eu am să-mi văd de treabă.*

– Pare rezonabil, spuse prudent Saul.

Carl nu-și putu reține un zâmbet sardonice. *Cred și eu. Tocmai ți-am salvat fundul de la îngheț.*

– Eu... sunt de acord, adăugă Virginia, dar Carl îi văzu chipul transfigurat de emoții contradictorii. Erau atât de evidente! Dacă Saul era adormit cu de-a sila, îl pierdea pentru un an sau doi. Dar dacă murea...

Virginia și Saul Lintz? Carl era stupefiat. Pe moment, nici măcar nu se putea gândi la așa ceva...

– Avem alte probleme, se mulțumi el să bâiguie scurt, grăbindu-se s-o ia din loc. Am venit să raportez că niște mizerii înfundă filtrele în Puțul Trei. Mai bine să ne ocupăm de *asta*, și repede!

– Eu tot nu-nțeleg de ce Saul..., reîncepu Malenkov.

– Pentru că ai nevoie de fiecare mână, de-asta! izbucni Lintz.

Chipul lui Malenkov se schimonosi, cu obraji umflându-i-se și falca strânsă a îndârjire:

– Nu sunt de acord!

– N-ai decât să i te plângi lui Oakes, spuse implacabil Carl.

Malenkov deschise smucit valva.

– Un lucru *am* autoritatea să-l fac! Saul trebuie să se țină departe de noi toți. *Eu* n-am să mai stau în aceeași cameră cu el!

– Haide, Nick, ești..., începu Saul.

– Încă mai sunt șef cu medicina! i-o reteză furios Malenkov. Te consemnez în carantină!

– Asta-i...

– Nici un contact! Lucrezi la tine-n laborator, singur. Aplică asta, Carl Osborn, sau am să vorbesc cu Pământul!

Malenkov ieși repede și trânti ușa după el. Ceilalți se uitară unul la altul.

– *Știi* că are dreptate, spuse furioasă Virginia.

– Știu pe dracu'! Mulțumesc c-ai intervenit, se întoarse Saul spre Carl. Uitasem care e ordinea de succesiune. Cartele organizatorice nu sunt specialitatea mea.

Carl ridică din umeri:

– Pur și simplu știam al naibii de bine că nimeni n-o stabilise, așa că Malenkov venea la rând.

Saul chicoti, iar Carl zâmbi din vârful buzelor, deși pe dinăuntru fierbea. Se întreba dacă de fapt făcuse lucrul cel mai indicat. Nu știa destulă medicină, desigur. Pur și simplu își urmase instinctele. Anii petrecuți în spațiu îl învățaseră că, de obicei, asta nu era o idee bună.

Ce părere ar avea comandantul? Încă nu se obișnuise cu ideea. *N-am vrut niciodată să preiau conducerea.*

Virginia îl luă pe Saul de braț, dojenindu-l că-i în picioare și se plimbă când ar fi trebuit să se afle în pat. Carl simți un neașteptat junghi de gelozie.

– Hei, e-n carantină acum, n-ai auzit?

Virginia se uită urât la el, dar Saul încuviință.

– Carl are dreptate. O să mă târăsc de unul singur până acasă.

Dacă nu deschideam gura, îşi spuse Carl, Saul ar fi fost chiar acum pe drumul de ieşire din vieţile noastre.

Poate că, la urma urmei, nu fusese o idee chiar atât de strălucită să vorbească...

Pe de altă parte, Saul nu părea să mai reziste mult. Şi dacă, odată ajuns aproape de moarte, îl adormei, amicul nici n-avea să-şi mai revină prea curând.

Se încruntă, în timp ce gândul îşi croia drum spre suprafaţă. *Care sunt adevăratele motive pentru care mă aflu aici?*

Îl durea până şi când îşi mişca ochii...

Migrene pulsânde, o opacitate înăbuşită ce-i umplea ţeasta, raşpel uscat în gâtleej. *Nu m-a mai pòcnit aşa ceva de când aveam douăzeci de ani. Degustarea aia de vinuri, bezmetică, în L.A.* ...*

Şedea în capul oaselor, într-un întuneric-total, simţind foşnetul cearşafurilor apretate, şi totul îi revenea în minte.

Femeia hawaiiană, Kewani Langsthan, venise cu o sticlă mare de brandy de cocos, pentru a-i ajuta pe Carl, Jim Vidor şi Ustinov să violeze regula lui Malenkov împotriva întrunirilor şi să bea în memoria Căpitanului Cruz. *Cine-a mai auzit de hawaiieni care să ţină un priveghi irlandez?*

Realiză vag faptul că-şi impusese cu deliberare şi încăpătânare să se îmbete. Şi chiar în timp ce-o făcea, ştia că asta nu-i poate şterge cumplita disperare.

Uneori, singura cale de a aduce obol morţilor era printr-o ceremonie atâţătoare, întorcându-ţi maţele prin excese demente. Cam jumătate din echipaj ajunsese la aceeaşi concluzie.

Se întâmplase însă altceva... Încercă să-şi amintească, dar nu reuşi.

Okay, bine. Era timpul meu liber şi l-am folosit cum am socotit de cuviinţă, conform regulamentelor. Pur şi simplu, nu prea am talent la chiolhanurile în stil mare. Acum plătesc poliţa.

Ca un răspuns, o durere sfâşietoare îi fulgeră capul. Întinse mâna să aprindă lumina şi, în loc de comutator, atinse ceva moale.

A, da. Deodată începuse să-mi pară înnebunitor de atractivă, spirituală, simpatică...

– Mmm? murmură Lani. Carl?

Încercând să vorbească, se văzu nevoit să-şi dreagă glasul. Înghiţi dureros şi croncăni:

– A, mda. 'Neaţa.

Lani aprinse o veioză cu lumina difuză, ce le proiecta umbrele pe pereţii camerei ei mici şi comode.

– Arăţi... groaznic.

* L.A. = Los Angeles. (N.T.)

Carl schiță un rânjet. Se simțea de parcă o crăpătură i-ar fi despicat fața.

– Asta n-ar fi nimic, comparativ cu ceea ce simt.

Fața lată, încruntată, a Lani-ei părea cea mai proastă pe care și-ar fi putut-o pune.

– Pot să-ți aduc ceva?

– Nu, o las să treacă de la sine.

– Am niște B-complex și Soberall*. Pot ameliora efectele.

– Ei... bine, hai să vedem de ce e în stare știința.

Știa că replica suna găunoasă, dar instinctiv simțea că nu trebuie să ia lucrurile în tragic. Nu-și putea aminti decât foarte vag cum ajunsese acolo, ce-și spusese. *Iar m-a băgat sub-conștientul în belea*, cugetă el, amărât.

Lani împinse la o parte cuvertura și pluti goală prin încăpere, mlădioasă și dezinvoltă. Pescui într-un compartiment medical și reveni cu cinci pilule și o pungă cu apă. Carl înghiți fără grabă, încercând să-și imagineze o cale de-a face față situației.

Își aduse aminte că se supăraseră brusc pe Virginia – cu asta începuse totul. Luase câteva dintre ucigătoarele mai-tai-uri pe care le fiersese Langsthan, după care Saul Lintz apăruse pe un ecran din preajmă, stabilind contactul, ca să vadă ce se întâmpla. *Mda, asta trebuie să fi fost. Până atunci îmi păstrasem firea, dar bursucul ăla bătrân s-a uitat spre cer și ne-a aruncat privirea aia a lui indulgentă, și mi-am ieșit din minți. Pe el, pe Virginia...*

– Ti-e mai bine? întrebă liniștită Lani.

– Mm... Cât de cât...

Se trânti înapoi pe cearșafuri, vag conștient că era gol. Lani plutea în aer deasupra patului, adunată în poziție lotus, coborând încet.

– Ar trebui să mai dormi.

– Ăă, eu... Cât e ceasul?

Femeia zâmbi discret, parcă ghicindu-i intenția.

– Aproape zece.

– Oh. Intru curând de gardă.

– Mai întâi trebuie să te-ntorci printre cei vii.

– O să-mi... fie bine.

De fapt, se simțea chiar mai rău. Nu era în stare să gândească clar. În viața lui nu mai fusese în situația de-a nu putea ști dacă făcuseră sau nu dragoste. *Al dracului de improbabil. Niciodată n-am fost prea grozav cu un burduf întreg în mine.*

– Ești nedumerit, spuse Lani, cu un surâs subțire jucându-i pe buze.

* *Soberall* = termen derivat din *sober* („treaz”, în antonimie cu *drunk*, – „beat”). N.T.

- A... da... (Era întotdeauna cu o mutare înaintea lui.)
- Hai să zicem că motivele au fost pure.
- Hm?
- Am stat mult de vorbă și ai spus că vrei să-mi vezi catacomba.
- Să-ți văd...
- Lani se destinse și bătu într-o placă de comandă aflată pe tabla patului. Camera prinse imediat viață în jurul lor.
- Au!
- O, iartă-mă! Am să reduc lumina.
- Era caverna de cristal. Se înapoiase acolo, fotografiase cu grijă numeroasele unghiuri, capturase miriadul de fațete. Sclipirea se refracta și lucea pretutindeni. În chip miraculos, reușise să adune imagini fără nici o reflexie a ei sau a echipamentului. Era mai frumos decât în realitate. Apoi își aranjase camera astfel ca mobila și instalațiile să ocupe zone întunecate ale cavernei, sporind efectul.
- E grozav. Toți ceilalți folosesc scene pământene.
- Lani ridică din umeri.
- Pot să iau oricând chestiile alea turistice gen *National Geographic*.
- Cu toată buimăceala lui, era impresionat. Își reaminti treptat conversația – cât de inteligentă, de caldă, de bogată în idei îi păruse. Niciodată, până atunci, nu observase asta, nu-i dăduse nicicând vreo șansă, cu adevărat...
- Așa că am venit s-o văd...
- Lani încuviință, cu sprâncenele arcuite a amuzament.
- Și ai leșinat.
- Oh!
- M-am gândit că ar fi posibil să nu-ți convină ca oamenii să te vadă târât prin tuneluri, spre cușeta ta, în stare de inconștientă...
- Cred că nu.
- Fata clipi, își mușcă buza, apoi rosti cu băgare de seamă:
- Mi-a... plăcut felul cum am vorbit aseară, Carl. N-am avut niciodată ocazia să ne spunem prea multe unul altuia. Din primele săptămâni...
- Mda, mormăi el stingherit. Am fost ocupați.
- Știu că n-ai să renunți imediat la Virginia, spuse Lani cu fermitate.
- Să renunț? Nici măcar n-a fost ceva între noi...
- Să renunți la speranță, atunci.
- Just, confirmă Carl amar.
- Nu contează cât va dura.
- O privi pe Lani ca și cum atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. Era altfel decât crezuse. Poate...
- Dar Virginia...*

– Nu-i nici o grabă! spuse ea, părând că-i citește cu exactitate gândurile. *Pesemne că toate emoțiile mi-s scrise pe față*, realizează el stânjenit.

– Poate... Poate că ai dreptate. Sunt atât de-ngrozitor de încurcat.

Lani se aplecă înainte și-l sărută gingaș pe buze.

– Să nu fii. Fă-ți numai treaba și lasă mărunțișurile, cum ar fi iubirea, sau viața, pe mai târziu.

Fu nevoit să zâmbească.

– Faci ca totul să-mi fie mult mai ușor decât merit.

– Asta și vreau.

– Eu...

Fata îi puse un deget pe buze.

– Șșt. Nu trebuie să fii manierat. Nu cu o mahmureală ca a ta...

Carl făcu un duș – Lani își instalase propriul ei echipament, aranjând o proiecție a cavernei de cristal chiar și în cabină – și se îmbracă. Se sărutară la despărțire și, înainte de-a fi conștientizat pe deplin conversația, Carl se pomeni avântându-se spre camera de lucru.

Lucra deja, când euforia i se risipi și simți din nou apăsarea bruscă a deprimării. Încă de când părăsiseră Pământul, muncise cu hotărâre devotată, fără să pună întrebări. Acum însă nu-și putea abate gândul de la scopuri mai importante, probleme pe care le putea vedea ivindu-se în zilele viitoare. Nu exista nimeni în care să mai aibă încredere că se va îngriji de ele.

Simți căscându-se înlăuntrul lui un hău, ca un presentiment.

Căpitanul Cruz s-a prăpădit. Pur și simplu, nu mi se pare cu putință. Ce Dumnezeu'-gheții o să facem?

SAUL

N-ar fi trebuit să fie posibil.

Saul se holba la pata verde cu maron din platoul petri. Nu-i trebuia un regim de laborator ca să știe că se uita la ceva ce, pur și simplu, nu avea cum să existe.

Așezat într-o relaxată poziție ghemuită, de G-redusă, Tehnicianul Spațial Jim Vidor aruncă o privire peste umărul lui Saul. Strict vorbind, n-ar fi fost cazul ca omul să se afle acolo. Masca sterilă ce-i acoperea gura și nasul era birul plătit carantinei oficiale.

Saul luă din sterilizator o batistă nouă și se șterse la nas. După două zile, ce dovediseră că trupul lui nu se grăbea să dea

În primire de pe urma acestei *tsuris* de răceli, ordinul de izolare pierduse din fermitatea inițială. Oricum, pentru spacer-i, boala era o amenințare abstractă. Mult mai reale erau greutatea pe care le creea pasta adunată pretutindeni, amenințând aparatura ce-i ținea pe toți în viață.

Cu toate acestea, Saul îi făcu semn lui Vidor să se dea înapoi – din același motiv pentru care o ținea la distanță și pe Virginia, în pofida stăruințelor ei încăpățănate.

Poate că, la urma urmei, Nick Malenkov avea dreptate. Orice se putea întâmpla, odată cu Halley era în stare să producă chestii de genul celei aflate pe platoul din fața lui.

– Porcăria creștea în deumidificatorul principal, mai sus de locul unde Puțul Unu intersectează nivelul A. I-am arătat-o doctorului Malenkov când am coborât înapoi în Complex, dar e ocupat zi și noapte, acum, că Peltier a căzut. Spunea că dumneata ești marele colecționar de animale născute pe aisbergul ăsta, așa că ți-am adus-o.

Fără-ndoială, Nick a presupus că vei folosi un mecanic-mesager, își spuse Saul. O dată la câteva ore, un robot îi ciocănea la ușă, aducând un termos cu supă și un mic răvaș de la Virginia. Poate că aceste pachetele reprezentau realul motiv pentru care afurisita lui de fixație nu se înrăutățise.

Lucrând cu mâinile înmănușate, într-o boxă de izolare, se folosea de un forceps sterilizat pentru a răsfira un mănunchi de fibre roșii și verzi, ridicând câteva pe o lamelă de microscop. Instalația bâzâi în timp ce probele erau poziționate. Lucrul acela, care nu putea exista, era evident că *există* și, ca atare, trebuia să fie examinat.

Firească, Malenkov n-avea nici un interes să se uite la ceva atât de *macroscopic*. Ca medic al Puțului 1, principala lui grijă era ciudata și înspăimântătoarea boală care apăruse de niciunde, le omorâse conducătorul, iar acum mai făcuse o victimă.

„Dezghetarea“ Bethany-ei Oakes și a încă o jumătate de duzină de suplinitori fusese amânată în urma descoperirii unei clise maronii în buncărele de încălzire, care trebuiau să fie curățite cu mare atenție. Reluarea decongelării îl ținea acum pe medicul rus prea ocupat, așa că n-avea sens să se deranjeze cu ceva atât de mare – și, deci, „inofensiv“ – cum erau fibrele crescute într-un tunel îndepărtat.

Exilat în propriul său laborator, Saul avea puține lucruri de făcut, în afara analizării mostrelor de țesuturi recoltate de la sărmanul Miguel Cruz și de la noul pacient... și a interogatoriilor unui îngrijorat Control Terestru. Mai mult se ocupa de programul de incubare pe spectru larg aflat în curs, de la care nu putea aștepta rezultate încă treizeci și șase de ore, cel puțin.

– Testele ți-au spus ceva în privința morții căpitanului, Doc?

Saul ridică din umeri.

– Am găsit semne de infecție, desigur, și factori proteici străini, dar astea constituie prea puține elemente esențiale...

Ajunsesse să realizeze, în sfârșit, că probabil nu va depista niciodată agentul sau agenții patogeni, dacă nu dispunea de mai multe date. Avea nevoie să știe mai mult în sens *fundamental*, despre formele de viață de pe Halley.

Dacă Nick nu voia să-l lase în preajma pacienților, atunci trebuia să caute în altă parte! Ceea ce-și dorea Saul era să iasă în săli și să vadă cu ochii lui... să culeagă probe, să alcătuiască o bază de date și să descopere ce anume îi ucisese prietenul. Dar blestemata asta de carantină...

Întoarse capul și ridică o țesătură înaintea de-a strănuta. Urechile îi pocniră și vederea i se tulbură un moment.

Ei, cel puțin Jim Vidor nu părea să se simtă în prea mare pericol. Se retrăsese, la neașteptata erupție dar, de îndată ce ținuta lui Saul se restabili, spacer-ul păși din nou să i se uite peste umăr.

– Ai vreo idee ce este, dr. Lintz? Materia asta nouă se adunase împrejurul țevilor de admisie la Nivelul B, și mă tem că poate deveni o problemă la fel de mare ca pasta aia verde, dacă înfundă deumidificatorul.

Nick și cu mine ne speriem de lucrurile mici... forme de viață careucid pe dinăuntru. Spacer-ii însă au alte griji. Îi neliniștesc mașinile care se înfundă, valvele care refuză să se închidă sau să se deschidă, aerul și căldura și proximitatea absorbantă a vidului absolut.

– Nu știu, Jim. Cred însă...

Ecranul se învolbură și un mic snop de fire sări, mărit, la vedere. Saul își dresă glasul și mormăi un șir rapid de cuvinte-cheie. Brusc, o rază tăioasă de lumină se aruncă înaintea, evaporând un mic segment roșcat într-o izbucnire de flacără strălucitoare. Unul dintre display-urile laterale se umplu de spectre.

– Tt... Nu cred că poate fi forma mutantă a ceva ce-am adus cu noi... Trebuie să fie ceva local. (Saul își frecă falca, în timp ce citea profilul de distribuție a izomerilor.) Nimic născut pe Maica Terra n-a folosit vreodată un *asemenea* complex zaharid.

Se întrebă dacă măcar avea vreun nume în arhivele chimiei.

Vidor dădu din cap, ca și cum tot timpul s-ar fi așteptat la asta. Uneori, inocența se repede să corecteze concluziile atunci când cunoașterea te face să rezști din răspuțeri.

Și Saul o bănuise, văzând obiectul pentru prima oară. Căci nu semăna cu nimic văzut vreodată pe Pământ. I se păruse însă greu de crezut, până acum. Microorganismele erau un lucru, nu respingea o asemenea idee, mai ales după ce văzuse minunata simulare a lui JonVon asupra felului în care putea surveni evoluția cometary. Microbi procarioti primitivi, da. Dar cum, în stupefiantul univers al lui Dumnezeu, ajunsese să existe

vreodată ceva atât de complex... atât de asemănător unui *lichen*, în adâncurile unui glob primordial de gheață?

Niciodată n-am crezut cu adevărat povestea lui Carl Osborn referitoare la macroorganismele din holuri, – își mărturisi în sinea lui. Cred că pur și simplu mi-am scos-o din minte, denigrând orice avea de raportat, răspunzând ostilității cu ostilitate. În loc de asta, mi-am ocupat timpul cu treburi de rutină, studiind microbi, ignorând dovada că se întâmplă ceva de proporții mult mai mari.

Desigur, nici Carl nu cooperase efectiv. Nu se mai văzuseră din dimineța aceea fatidică. Iar Carl nu trimisese niciodată mostrele pe care i le ceruse Saul. Nu era de mirare că se bucurase atât când Jim Vidor luase inițiativa.

– În lipsa unui termen mai bun, Jim, va trebui să numesc acest lucru un *lichenoid*... ceva în genul unui lichen terestru. Asta înseamnă că e o ființă de asociere, o combinație între ceva autotrofic – sau fotosintetizator – cum sunt algele, cu vreun heterotrof complex, gen fungus. Recunosc, oricum, că m-a făcut mat. Nimic atât de complicat n-ar trebui să...

– Știi vreo cale de-a o omorî? se bâlbâi Vidor. Ochii săi săgetară repede spre ecran, unde fibrele se mișcau lent sub mărirea intensă.

Deodată Saul înțelese.

Vidor e un emisar. Carl nu putea obține nici un ajutor util de la Malenkov. Bineînțeles că n-ar veni direct să mă consulte, câtă vreme e furios din cauza Virginiei...

Un alt val de buimăceală îl potopi, și Saul se agăță de marginea mesei, luptând să-și ascundă simptomele.

Poate că Nicholas are dreptate. Poate că nu e doar un microb de gripă. Te pomenești c-oi fi deja pe ducă. Dacă-i pe-așa, n-are și Carl dreptate? Ce am eu să-i ofer Virginiei, afară de, poate, o șansă de-a se contamina dacă mai ies vreodată din carantină?

Ce drept am să stau între ea și Carl, dacă oricum sunt condamnat?

Curios, ideea că s-ar putea într-adevăr să moară făcea să-i bată inima nebunește. Se socotise eliberat de orice teamă de moarte pentru cel puțin zece ani. Acum însă, simplul gând îi încrețea pielea și-i usca gura.

Încredibil. Ai făcut tu asta pentru mine, Virginia? Mi-ai dat înapoi capacitatea de a simți frica? Frica de a te pierde?

Era un miracol. Saul redeveni conștient de prezența lui Jim Vidor, ce clipea din ochi pe deasupra măștii, și surâse.

– Spune-i lui Carl că fac cu el un târg. Să mă scape din închisoarea asta *fershlugginner*, astfel încât să pot ieși să văd personal ce se întâmplă. În schimb, am să fac tot ce-mi stă în putință ca să-l ajut să scape de depunerile din țevi. Chiar dacă

singurul meu ajutor va însemna să frec cu un burete alături de ceilalți.

Vidor tăcu un moment, apoi încuviință.

– O să-i comunic, dr. Lintz. Și mulțumesc. Mulțumesc mult.

Spacer-ul se răsuci și fluieră un cod rapid, astfel încât găsi ușa deschisă când ajunse în dreptul ei și pluti până pe hol. Saul privi valva închizându-se. Apoi reveni spre cuibul de fire necunoscute de pe ecran.

O parte din el se întreba dacă era moral să caute căi de a lupta împotriva formelor indigene de viață, care le cauzau asemenea amărăciuni spacer-ilor. La urma urmei, aici, pământeni erau invadatorii. Sosiseră dintr-o lume îndepărtată, tot atât de diferită de aceasta pe cât se presupunea că ar fi Raiul față de Iad. Nimeni nu-i invitasă în acest loc. Oamenii dăduseră năvală, pur și simplu – așa cum făceau întotdeauna.

Așa cum ne-am vârat întotdeauna coada, ce zici, Simon?

Ridică din umeri. Micul glas moralist era ușor de suprimat, la fel ca și teama că va muri. Va lupta, și va trăi. Fiindcă pentru prima oară în zece ani avea pe cineva pentru care să lupte și să trăiască.

Așa e, își spuse ironic. Dă vina pe Virginia, evazionistule!

Se opri să-și șteargă nasul, apoi aruncă batista în sterilizator. Își azvârli încă o pilulă rece în gură.

Zâmbind amar, se întinse și declanșă dispozitivul de mărire.

– Okay, zurbagiule! M-ai făcut curios. Vreau să aflu totul despre tine. Dacă-i vorba să ne batem, vreau doar să știu ce te face să ticăi...

Puse Cvartetul de Coarde Tokyo, înregistrat de obiective și microfoane dispuse la numai câțiva pași distanță de faimoasa formație de cameră. De jur-împrejur răsunară acordurile lui Bartok, în timp ce el răsucea comutatoarele, vorbea într-un recorder, zâmbea trist și, din când în când, strănuta.

VIRGINIA

Vezi, mecanicii dansează, vezi mecanicii cum joacă, fredona Virginia posomorâtă, pe la jumătatea unei reprogramări. Doamne, aș vrea să-i văd că pleacă.

Trecuseră de-acum ore și ore, iar treburile se complicau din ce în ce mai mult. Se simțea bine din punct de vedere fizic, dar era iritată de cererile ce nu se mai terminau. Încercă o nouă

subrutină pe un mecanic ce-i umplea tot ecranul central. Se răsuci, se apropie de un panou fosforescent. *Cu grijă, cu grijă*, își spuse – dar nu se amestecă. O greșeală de-un centimetru doar, ar fi trimis brațul mecanicului prin vopseala de fosfor, spărgând calea de conductibilitate a peliculei subțiri, întunecând panoul. Virtutea fosforilor consta în ușurința instalării – simpla aplicare a unui strat de vopsea, atașarea unor electrozi de voltaj mic la colțuri, obținându-se o sursă ieftină de lumină rece. Dezavantajul consta în faptul că aveau puțină putere mecanică și tindeau să se umple de pete difuze acolo unde curentul circula neregulat. Un mecanic putea distruge un panou doar frecându-se de el, întâmplător.

Asta se și întâmplă, sub ochii ei. Încercă să localizeze depunerea verde și s-o șteargă cu un burete aspirant. Într-un anumit punct al suprafeței panoului, însă, brațul se roți în locașul său și mușcă din fosfor cu un scrâșnet ascuțit. Aura pâlpâi, pâli.

La naiba! Virginia dădu mecanicul înapoi și îl imobiliză. Apoi se cufundă din nou în subrutina pe care tocmai o scrisese, încercând să găsească virusul care făcuse brațul robotului să devieze în punctul culminant.

„Virginia! Îmi mai trebuie încă cinci în Puțul Patru!” irupse vocea lui Carl.

Se strâmbă.

– N-am de unde! Toți sunt ocupați.

Continuă să mute unități logice printr-un aranjament 3D, nevrând să lase structura subprogramului să-i scape printre degete. O tușă ici, o ajustare minoră colo, și...

„Hei, am nevoie *acum!*”

– Termină, Carl! Nu-mi văd capul de probleme!

„Și crezi că eu sunt mai liber? Haide, coca ne mănâncă de vii, aici!”

– Deja ne-am extins prea mult.

„Trebuie să-i am. Acum!”

N-avea nici o speranță. Bătu o ultimă modificare și declanșă secvența de montaj. Pe un canal separat, transmite:

– JonVon, uită-te puțin la asta. Nu-mi dau seama ce se întâmplă...

PERMISIUNE DE A INTEROGA MECANICUL ȘI A AJUSTA SOFTWARE-UL DE LA BORD?

Treaba părea cam riscantă; era JonVon bun la analize, dar nu avea multă experiență în lucrul direct cu mecanicii. *Ce Dumnezeu, e situație de criză.*

– Sigur.

„Virginia? Să nu mă lași baltă.”

– Sunt aici. Mă simt ca o bucătăreasă la minut, încercând să comut toți mecanicii ăștia. Între tine, Lani și Jim, n-am timp să reprogramez mecanicii de suprafață pentru muncă în tunel.

Glasul lui Carl coborî ușor.

„Regret, dar sunt într-o situație proastă. Porcăria asta se răspândește repede – probabil că în aerul de-aici e mai multă umezeală. S-ar putea să fim nevoiți să le curățăm în condiții de vid. Asta-i mai greu.”

– Știu, știu...

Carl explica întotdeauna cu răbdare de ce avea nevoie de ajutor, de parcă ea, pur și simplu, ar fi fost incapabilă să-l înțeleagă.

Mută pe alt canal, studie situația de lângă Ecluza 3, și slobozi o rafală rapidă de ordine direct prin calea neurală, pentru a opri o valvă supraîncălzită ce era pe punctul de a topi o gaură în peretele-de-vid. Apoi, i se adresa din nou lui Carl:

– Iartă-mă, dar nu pot chiar acum...

„Cum adică?” I se părea, sau tonul lui devenise arțăgos, iritat? În fine, dracu' să-l ia!

– Pentru că aligatorii mă mușcă de cur! strigă ea, și tăie contactul.

Asta îi făcu bine.

CARL

Începu cu un șuierat puternic, ascuțit.

Carl lucra la potrivirea unei țevi – înjurând mazăga verde care o făcea alunecoasă – când auzi sunetul, la început doar un vaier strident, îndepărtat. Era la mare distanță în Puțul 3, lângă ecluza de suprafață, și presupuse că nota persistentă provenea de la cineva care lucra mai în interior, spre Central.

Era singur, întrucât stăteau foarte prost cu mâna de lucru umană. Până de curând, colaborase cu unul dintre mecanicii reprogramați ai Virginiei, dar acum evita să o mai facă, pe cât îi stătea în putință. Când robotul vorbea în cadența ei caracteristică, se simțea tulburat și nu mai dădea randament.

Mărtea viitoare urmau să fie „dezghetați” alți membri ai echipajului, și spera ca asta să ajute la muncile zilnice. Depunerea era vâscoasă, imputită și persistentă; o detesta.

Și fibrele astea blestemate, care se prind de conductele de aerisire! Poate că Jim Vidor are dreptate. Ar trebui să-l scot pe Saul din carantină, să le studieze mai îndeaproape...

Dacă ar fi avut cu el un partener, poate că ar fi fost mai puțin predispus la meditație și ar fi auzit mai devreme sunetul. Acesta

„...poți petici cu spray-spumă? E pe drum.“

– Mă-ndoiesc. Ceva... ceva a pătruns înăuntru. Sigur nu e o simplă ruptură.

Își mușcă buza. Nu știa cum să-i descrie. Echipei îi trebuiau câteva minute ca s-ajungă acolo, iar puțul pierdea torente de aer.

Creaturile... purpurii... trebuie să fi intrat printr-o crevasă ce duce la suprafață.

Se lansă de-a curmezișul puțului. Vântul îl împinse câțiva metri până lovi latura opusă și reuși să agate o clamă temporară în izolație. Se apucă de ea și privi spre cel mai apropiat dintre viermii purpurii, ce se răsucea și pulsa. .

Oribila făptură se umfla, se subția, se umfla iar – de fiecare dată forțând și mai larg izolația, străcurându-se tot mai mult în puț. Avea cel puțin un metru lungime și creștea vizibil, convulsionându-se într-o lentă succesiune chinuită de dilatări și contractii, dilatări și contractii. În bot îi lucea ceva asemănător unor cristale de fier nativ.

Aleargă după clisa verde, realizează Carl, în timp ce viermii se înghesuiau în straturile de cultură asemănătoare mușchiului. Păreau s-o absoarbă direct. Pasc chestia aia! Și sug fibrele din aer.

Împrejurul colierului de aluminiu și oțel al intrării 3E, Carl numără treisprezece asemenea creaturi. Manevră un fir, și furtuna urlândă îl aspiră în jos, spre una din arătările fără ochi.

Carl strânse din dinți. Acum respira aer comprimat, dar ar fi putut să jure că le simțea *mirosul* – indigest, greu, umed, ca al frunzelor în descompunere.

Își desprinse haveza laser, reglă pe maximum și trase într-unul. Raza tăie o linie roșie și subțire direct prin el... fără nici un efect notabil.

Ținu următoarea săgeată ceva mai mult și reteză făptura la câțiva centimetri deasupra bazei. Vaporii roșii-purpurii se răsfirară în vânt. Capătul se bălăbăni și căzu într-o parte, apoi se îndepărtă rostogolindu-se încet.

Din rană se mai scurse puțin fluid, după care peste ea prinse să se aștearnă o peliculă subțire. Sub ochii lui Carl, ființei începu să-i crească o crustă tot mai groasă. Noua suprafață avea o pielită bogată, purpuriu-lucioasă. Apoi începu să se arunce în afară, lateral, din nou în afară – înainte, în puț, întreruptă doar temporar de către rană.

Carl simți părul ridicându-i-se măciucă de-a lungul cefei.

„...– o chiar acum? Repet, nu te pot prinde, vreau să știu...”

Restul se pierdu. Carl nu vedea pe nimeni în puț. Unde erau?

Își scoase pistolul de peticit din teaca de pe gamba stângă. Era destinat lucrărilor mărunte, dar pe moment nu-i venea în minte nimic altceva.

Pentru a se apropia, mai desfășură un metru de coardă, apoi se retrase iute văzând că făptura înmugurindă se agita în

directia lui. Putea să-l simtă, fără ochi sau orice alte organe vizibile? Poate, căldura corporală! N-avea de gând să riște.

Pistolul scuipe un cocoloș de gumă galbenă spre gaură. Aceasta se lăți peste orificiu, întinzându-se cu repeziciune sub presiunea lungilor macromeri de a ocupa suprafața maximă de fixare. Absorbția o bombă înăuntru, dar petecul galben rezistă.

Trecu aproape un minut. Apoi viermele împunse pelicula ce-i bara calea, se opinti, se flexă – și o desprinse. Vântul trase de marginea liberă. Aceasta fâlfâia în gol ca un steag zdrențuit.

– O să ne trebuiască mijloacele mari, transmise Carl. Aduceți tot ce-avem.

„...n-aud... orice alte măsuri... trebuie să fim siguri...”

– Da. Sigilați toate ecluzele. *Peste tot.*

„...nu înțe... trimitem toate...”

– Dacă ni se termină sigilantul, ecluzele rămân singura rezervă.

Și dacă dau greș, adăugă pentru sine, va trebui să trăim în costume.

Zece minute mai târziu, ipoteza nu mai părea atât de improbabilă.

Numai Lani, Samuelson și Conti erau disponibili pentru a-l ajuta; restul echipajului se răspândise pretutindeni. Lani era o spacer-ă rapidă și isteată, dar ceilalți doi habar n-aveau de munca pe care o făceau.

Lucrau cât puteau de repede. Ciopârțirea tentaculelor era simplă, dar și mai multe se împingeau înăuntru înainte ca sigilantul să se poată întări. Carl și Samuelson descoperiră că, pentru a progresa cât de cât, trebuiau să se apropie de izolație, vârând vârfurile în găuri și curățind toată zona, tăind complet până la stratul de gheață.

„Trebuie s-o tăiem de tot”, spuse Samuelson. Uriașul își linse nervos buzele. „Cea mai păcătoasă chestie pe care-am văzut-o-n viața mea!”

– Fii atent acolo cu flacăra aia, ești aproape de gheață.

Carl trebuia să-l țină pe Samuelson cu o frânghie pentru a-l împiedica să fie aspirat peste gaură. Echipa montase un set de splinturi-suport și corzi pentru a nu lăsa vântul să-i smulgă de pe pereții puțului. Acum, zbieretul ascuțit, reverberat, se estompa încet, pe măsură ce aerul se epuiza.

– Nu te-apropia prea mult! strigă Carl.

Prea târziu. Laserul mare, industrial, al lui Samuelson terminase cu materia purpurie și lovi o vână de gheață din bioxid de carbon, vaporizând-o instantaneu. Un cheag de aburi erupse din gaură și-l catapultă pe Samuelson peste cap.

– Lani! Plesnește sigilantul ăla *acum*, transmise Carl. Dădu drumul corzii, lăsându-l pe Samuelson să se degajeze. Peste fix o secundă, avea să se declanșeze o mizerie întreagă în jur.

Lani manevră la capătul unui pripon, ținând firul șerpuitor în ambele mâini.

„Acuma.”

Sigilant galben cleios stropi găurile curățite. Carl și Conti își flutură laserete pe deasupra, la intensitate minimă, pentru a grăbi uscarea.

Lani parcurse circumferința 3E-ului, expulzând straturi groase de clei galben peste rupturi. Ici și colo, substanța se bulbuca sub presiune, dar tânăra adăuga repede alta spre a întări bariera.

„Nu-i prevăzută să fie aplicată astfel”, transmise Conti. „Stratul e prea gros. N-o să ne mai rămână nici un strop.”

Samuelson reveni lângă ei, escaladând pereții cu tălpile velcro.

„Orice chestie mai subțire ar crăpa imediat.”

„Se termină imediat.”

– Ține-ți clanța! spuse tăios Carl. Dacă lăsați un echipaj să și-o ia în cap, oamenii își pierdeau concentrarea și nu-și mai dădeau măsura maximă la lucru.

„Eu sunt gata”, strigă Lani. Aburul se epuizase.

Neașteptata liniște era năucitoare. Carl se desprinsese de perete, putând pluti în voie, acum că torentul absorbant conținuse. Abia dacă mai rămăsese puțină presiune atmosferică.

– Poate o să reziste.

Ce naiba *a fost* asta?” transmise Samuelson.

„Ceva ce crește în gheață,” răspunse Conti.

„Ei, la naiba, în *gheață*?” întrebă Samuelson sarcastic.

„Nici cum altfel nu e posibil,” spuse categoric Conti. „Poate că intră prin crăpături? Prin vene de zăpadă mai moi? Asta nu-i o formă de viață terestră.”

„Dar atât de *mari*!” interveni Lani. „Parcă Saul nu găsisese decât niște microorganisme, corect?”

„Mda”, adăugă Conti. „Iar coca verde și fibrele nu te fugăresc, din câte-am auzit.” Samuelson râse:

„Aștia-s mai mari, se vede.”

– Și puternici. Sparg izolația, spuse Carl.

Stăteau suspendați în vidul aproape total, uitându-se unul la altul. Samuelson dădu o lovitură în perete și arătă deasupra, unde petele de fosfor se îndepărtau într-un V prelung.

„S-ar putea întâmpla oriunde-n put.”

– Au venit pe lângă joncțiune, nu prin altă parte, clătină Carl din cap. Prin ce se distinge locul ăsta?

„Ceva în legătură cu colierul, în locul unde ia contact cu gheața?” întrebă Conti.

– Va trebui să controlăm fiecare colier, fiecare intersecție.

„Al dracului de-adevărat,” spuse Samuelson. „Și-am face bine să strângem toate bucățelele suflate în puțul ăsta.”

– Bună idee, transmise Carl. Să ne-apucăm de treabă.

Se răspândiră în put și prin tunelurile vecine. Carl dragă mai multe ciosvârte purpurii și le adună într-o pungă de plastic. Boturi de gelatină pluteau libere sau se lipiseră de pereți. Erau cleioase și lăsau bale pe orice atingeau. Transmise un comentariu continuu către Central, descriindu-i lui Malenkov forma de viață. Saul Lintz intră pe fir, bombardându-l cu întrebări. N-avea idei cum să răspundă. Saul ceru mostre, imediat.

– Trebuie să ne decontaminăm toți înainte de-a ne întoarce în orice zonă presurizată, de-asta sunț sigur.

„Mă rog, faceți tot posibilul. Vă trimit niște sticle pentru probe.”

– Ți le umplu. Nu lăsați pe nimeni în sectorul ăsta.

„Crezi că-i atât de periculos?”

– Al naibii de periculos!

Închise și-și continuă căutarea. Echipa se împrăștiase în jur, controlând intersecțiile să nu prezinte semne de bombare. Ceva îl sâcăia, dar n-avea timp să se oprească pentru a chibzui. Hălcile purpurii pluteau în lung și-n lat și nu avea decât câțiva oameni ca să le recupereze pe toate.

În tunelul orizontal ce ducea spre Central, Samuelson găsi un vârf purpuriu ce tocmai ieșea prin plastaform. Îl chemă pe Conti și amândoi luară o probă.

Când Carl ajunse acolo, câteva minute mai târziu, cei doi își improșcau trupurile cu petice, țipând de durere și spaimă. Prin viziore, fiecare arăta alb la față, cu ochii mari rotindu-se în toate părțile.

– Ce s-a-ntâmplat?

„Au cules bucata asta și mi-a scăpat,” spuse Samuelson. „Conti a înhățat-o, și l-a... mușcat prin mânășă.”

Un petec mare, stângaci, se vedea pe mâna dreaptă a lui Conti.

– Presupun că ai măturat bucata cu brațul? Întrebă Carl.

„Da, și blestemata m-a-nțepat.”

Chipul lui Conti se strâmbase într-o grimasă de durere.

„E tot mai... rău.”

– Samuelson, ia-l! Mergeți amândoi la ecluza de urgență. Eu îl chem pe Malenkov și-i dau de veste că veniți.

...ce crezi că... se întâmplă? Întrebă Conti.

– Mănâncă, își spuse Carl, dar o țin pentru sine.

– Du-te la doctor. Repede! îi împinse el pe amândoi spre interior.

În ora care urmă, Malenkov îi trimise rapoarte asupra stării celor doi. Ființa purpurie pătrunsese prin fibra ce le acoperea costumele, reacționând probabil ca față de o potențială hrană. „Poate că, pur și simplu, îi plac macromerii lungi”, sugerase rusul. Odată ajunsă înăuntru, ardea pielea. Părți din ea ajunseseră, probabil, în sânge. Conti și Samuelson acuzau o durere surdă, generală. Erau îndopați cu tranchilizante și ținuți sub observație.

Carl o preveni pe Lani și continuă să caute. După aproape o oră, îi veni brusc o idee.

– Saul! Lintz! Mă auzi?

Legătura tăcâni, bâzâi, apoi:

„Da.”

– Materia asta purpurie e ușoară, se mișcă fără greutate. Cea mai mare parte din ce-am tăiat a fost absorbită în găuri.

Vizualiză straturile alternative de material inert și vid care formau izolația pereților. Dincolo de izolație se aflau doi centimetri de heliu, plini, mențiți să separe peretele de gheață. Ofereau și o cale pentru vaporii de fierbere, pe unde să gonească spre suprafață și să se elimine.

– Unde dă aerisirea puțului ăstuia?

„Liniile de vid ale Puțului Trei captează totul de la dormitorul întâi până la suprafață. Oricum, nu e departamentul meu. Mai bine întreabă-l pe Vidor.”

– Nu, ascultă! Întotdeauna, ne închipuim că vaporii se degajă în sus, just? Vântul pe care l-am avut aici, însă, era puternic.

„Da. Am pierdut mult aer.”

– Problema e, șuvoiul ăla de aer era destul de puternic ca să fi suflat abur înăuntru.

„Poate. O să se scurgă destul de repede, deși, totuși... Înțeleg. Te îngrijorează...”

– Just. Materia purpurie. A fost dusă de aer înapoi spre Central.

„Într-acolo sunt caverne-depozit, și...”

– Exact.

Carl ezită, apoi luă o hotărâre:

– Saul! Trec peste Malenkov, pe timpul acestei crize. Din momentul ăsta, ești scos din carantină. Recrutează-l pe Quiverian și pe oricine mai găsești. Coborâți la Trei J. Voi, biologii, ați face bine să vă puneți rapid mintea la contribuție. Pariez că ființele astea au intrat în dormitorul unu.

SAUL

Saul clipi obosit, prin ceața unei doze duble de antihistamine, în timp ce termina de șters ultimele urme verzi de pe marginile instalației de filtrare. *Retrogradat de la înalta știință la munca de jos*, își spuse ursuz. *Mămica spală rufe ca să-și trimită băiețelul la facultate – pentru asta?*

Desigur, adevărata lui „mămică“ nu făcuse așa ceva. Fusesse colonel în armata israeliană, eroină a eliberării Bagdadului în '09, și probabil ar fi aprobat ca intelectualul ei fiu să fie silit, din când în când, să pună mâna pe găleată și cârpă.

Totuși, ironica fantezie îl amuza pe Saul, așa că și-o întreținu. Scrâșni din dinți și închise filtrul la loc. Treizeci de ani de instruire și o călătorie de o jumătate de miliard de mile în spațiu – totul, ca să ajungă un rândaș. Îi confirma credința de durată că exista, într-adevăr, acel lucru numit progres.

Cel puțin, criza prezentă părea să-l fi scos de pe lista celor decretați paria. Fiecare mână era necesară pentru a lupta împotriva infestării cu forme de viață Halley-ene, și puțini mai făceau mutre când își trăgea, în răstimpuri, nasul.

Gata, în sfârșit!

Saul își închise etanș buretele în găleată și-și scoase mânușile. Privi peste șirurile de sarcofage brumate de frigul și condensarea internă, care adăposteau ființe mai mult sau mai puțin cunoscute, neștiutoare de ce se petrecea în jur. Timp de două zile robotise aici, în camera înghețată, încercând să mențină infestarea în afara coșciugelor.

Dincolo de șirurile celor adormiți, un banc de lucru era așternut cu bucățele de sticlă și componente electronice smulse dintr-o jumătate de duzină de panouri instrumentale eviscerate. O siluetă înaltă stătea aplecată peste toată harababura.

– Ai terminat cu lămpile-alea, Joao? strigă Saul. I le-am promis lui Carl.

Brazilianul cu fața măslinie clătină din cap și murmură amar:

– N-am despachetat și montat decât patru becuri de când ai întrebat ultima oară, Saul. Lasă-mi timp!

Lui Quiverian îl displăcea vizibil să fie pedepsit la „munca de jos“, aici în dormitorul 1, unde totul era rece și periculos. Saul fusese silit să coboare personal în Central și să-l smulgă dintr-o dezlânată și interminabilă conversație cu un coleg planetolog. Până atunci, Joao se comportase de parcă ordinul de mobilizare totală n-ar fi avut nimic de-a face cu el.

Prima sarcină constase în a parcurge fiecare palmă a sălii de dormit, catalogând infestările. Urmaseră apoi ceasuri lungi și istovitoare de râcâit, șters, dezinfectat. Gurile de aerisire se încărcaseră cu lichenoizi fibroși, înecând un rând întreg de sarcofage. Cu excepția unei scurte perioade de somn, cei doi lucraseră non-stop aproape patruzeci de ore.

Slavă miloștivului cer că mecanicii Virginiei au raportat puține probleme în celelalte două dormitoare!

În sfârșit, când Quiverian părea ajuns în prag de rebeliune, Saul îl însărcinase cu asamblarea lămpilor cu hidrogen, treabă mai ușoară decât cocoșarea pe cârpă.

– Dacă ești așa de-al dracului de grăbit, mârâi Quiverian, de ce nu-l trezești pe puturosul de colo? Pune-l la treabă, să facă ceva mai folositor decât să sforăie și să-ncălzească toată peștera cu pătura lui electrică!

Saul privi spre silueta culcată a Tehnicianului Spațial Garner, într-un colț întunecos. Garner fusese de serviciu timp de patru zile la rând. Omul fura pur și simplu câteva ore cu ochii-nchiși înainte de-a reveni în bătlăie. În comparație cu ce făcuse el, munca lui Joao aici fusese o vacanță.

– Lasă-l în pace, Joao! O să iau primele patru lămpi să le testez. Tu vezi-ți doar de treabă la celelalte.

Tăcu, apoi adăugă:

– Te rog numai, fii atent, bine? Încearcă să nu mai spargi din becuri. Drumul e lung până la magazia cu rezerve.

Quiverian ridică din umeri.

– Întâi zici să mă grăbesc, pe urmă să fiu atent. Hotărăște-te.

Saul își dădu seama că individul avea să-l scoată din minți, dacă mai rămânea mult acolo.

– Fă, doar, tot ce poți.

Alese un set din lămpile fusiforme de balizare, menite să semnalizeze referințele de navigație/locatie pentru astronautii ce lucrau pe lună sau pe asteroizi. Avea bănuiala că, aici, puteau fi utile și în altă direcție.

Vom vedea dacă-s bune de ceva împotriva unei forme de viață ce trăiește în spațiu.

Se avântă într-o luncare joasă spre gura Tunelului J, o ieșire, de culoarea chihlimbarului, din marea sală unde se găsea dormitorul 1. În acel moment, locul era luminat lugubru de lămpile cu intensitatea redusă. Cotloanele boltite păreau mai adânci, mai misterioase, aidoma criptelor dintr-un străvechi mormânt. Învelișul de fibră rotunjea colțurile, dar vasta cavernă era încă o gaură neregulată aflată adânc sub gheață. Nimeni nu dădea atenție tonelor suspendate deasupra, pe distanța de-un kilometru sau chiar mai mult, până la suprafață.

În centrul pardoselii, aruncând umbre în lumina celor câteva panouri fluorescente active, capătul anterior al șleului *Whipple* zăcea la confluența a cinci culoare de containere în formă de raclă – locurile individuale de odihnă a peste o sută de bărbați și femei în hibernare.

Dacă pierdem bătlăia asta, va mai vedea vreodată vreunul din acești oameni lumina zilei? Vom mai-respira, și râde, și iubi?

Oare ceva din disperarea noastră răzbate până la ei, tulburându-le visele? se întrebă Saul.

Înăuntru era întuneric ca într-un cavou. Și mai era și al dracului de frig.

Luminile fuseseră micșorate pentru a economisi energie. Pila cu fuziune fusese stinsă în urmă cu două săptămâni, când

membrii echipajului mai puțin paisprezece, fuseseră înghețați, toată lumea așteptându-se la o veghe lungă, liniștită și plictisitoare. Acum nu mai exista mâna de lucru umană pentru supravegherea unui reactor activat complet. Fiecare om era necesar în pasaje, în coridoarele de serviciu sau la infirmerie.

Oricum, lumina era unul din elementele care-i atrăgeau pe licheni și pe ființele purpurii. Asta, și căldura, aerul, hrana...

Cred că nu întâmplător ne plac aceleași lucruri. Diferența principală constă în faptul că Halley-formele nu cunosc decât pentru scurt timp primăvara, la fiecare șaptezeci și cinci de ani, când valurile de căldură migrează în jos dinspre suprafața încălzită de soare. Sunt constituiți pentru a acționa rapid, profitând la maximum de scurtul sezon.

Saul era încă derutat de complexitatea formelor ce se hrăneau cu culturile verzi, asemănătoare algelor. Violau doctrinele biologiei moderne prin simpla lor existență.

Era, totuși, destul de practic pentru a înceta să mai murmure „Imposibil!” Mai târziu, putea încerca să descopere un răspuns. Pe moment, însă, trebuia să găsească mijloacele de a le opri.

Se descurca ceva mai bine la manevrele în micro-G. Totuși, picioarele i se împiedicau unul de altul când acostă lângă valva deschisă a Tunelului J.

Din fericire, nu existau decât puține intrări în dormitorul 1. Tunelul J era cel critic. La o distanță de numai câteva sute de iarzi, cu un nivel mai sus, Carl Osborn și istovita sa echipă rașchetau, frânți, variantele verzi ale formelor de viață Halley-ene, cărora spacer-ii se obișnuiseră să le spună „cocă”... încercând să debaraseze un pasaj critic de nutrețul pe care-l pășteau oribili viermi roșii.

Până acum, doze darnice din anumite antiseptice și ierbicide sintetice păruseră să le țină piept... până acum, cel puțin. *Dar nu se puteau baza pe asta la nesfârșit.*

Cu grijă, lăsă jos trei dintre lămpi și o amplasă pe cea de-a patra imediat după valva deschisă, în tunelul propriu-zis. Se văzu nevoit să bâjbâie după fasungul potrivit, și îl găsi în cele din urmă, parțial ascuns sub un păienjenis de fire multicolore. Pe acestea trebui să le măture cu gheata înainte de-a putea fixa piesa și a potrivi cronometrul.

– Alo, probă! spuse, lovind în micul microfon capilar ce ieșea de sub căciulița de lână. Lintz caută contactul cu setul capilar al Spacer-ului Osborn, rog conectare pentru conversație.

Știa că erau mai multe căi economice de a-i cere computerului principal să-l pună în legătură cu Carl – îi văzuse pe spacer-i ciripind instrucțiuni de căutare în mai puțin timp decât era necesar pentru un sughiț zdravăn – dar uitase protocoalele corecte. Astfel, cel puțin, era sigur că mașinile îl înțeleg.

Un pocnet surd, apoi șuierul unei unde purtătoare.

„Osborn. Ce e, Saul?”

După părerea lui, replica era cam zgârcită, pentru a nu spune mai mult. Dar așa erau spacer-ii...

– Carl, Joao Quiverian și cu mine am terminat de controlat dormitorul unu. Douăzeci și trei de infestații distruse. Nu pot fi sigur că nu ne-au scăpat câteva minore, dar sarcofagele nu par să mai fie în pericol imediat.

Saul își înăbuși senzația înțepătoare a unui strănut și continuă să vorbească repede:

– Mi-am luat o oră și am urcat la suprafață, să răscolesc prin corturile de depozitare, să văd dacă nu e ceva ce ne-ar putea folosi. Am găsit două duzini de lămpi semnalizatoare spațiale cu halogen-hidrogen, care mi-au dat o idee. Cred că putem plasa câteva la joncțiunile critice, pentru ca, la intervale, să scalde zona în lumină ultravioletă intensă. Cine știe, s-ar putea să domolească puțin fiarele...

Trecu un timp până ce Carl îi răspunse:

„Sună rezonabil. Dar ar fi bine să nu orbim sau să nu ardem pe nimeni.”

– M-am gândit la asta, încuviință Saul. Am adus ochelari și alifie de soare pentru echipe. La fel, am dezarticulat un tablou de control al mecanicilor și am scos câteva alarme de avarie de tipul cinci... știi, alea care fac *brrr-ap! brrr-ap!*

Unda purtătoare sosi din nou, brusc. Suna ca o tuse, până își dădu seama că Osborn râdea de imitația lui. Zâmbi.

– Oricum, alarma va începe cu un minut înainte de aprinderea fiecărei lămpi. Ambele vor funcționa cinci minute pe oră.

„Destul de bine. Unde-o să le pui?”

– La intrările fiecărui dormitor, imediat în afara Centralului, și de-a lungul Putului Unu. Nu-s sigur că avem destulă energie sau becuri pentru mai multe, așa că...

„Bine, Saul”, îl întrerupse Carl. „Dar vreau să le încerc pe altceva, mai întâi. O să-i trimit jos pe Vidor și Ustinov să ia ochelarii și-o jumătate de duzină de lămpi.”

– Care-i treaba?

Urmă o altă scurtă pauză, apoi Carl i se destăinui:

„Ne pregătim să dezlănțuim un asalt asupra purpuriilor care au înconjurat uzina energetică. Poate ideea ta o să fie de folos acolo.”

– Ăă... fii sigur că și eu sper...

„Mda. Oricum, mai lasă-l pe Garner câteva minute, apoi trezește-l. Spune-i că trebuie să vină cu Vidor. O s-avem nevoie de toată lumea la treaba asta. Încheiat Osborn.”

Unda purtătoare se întrerupse cu un pocnet. Saul rămase țeapăn un moment, clătinând din cap.

Uzina energetică. Habar n-aveam!

Nu era de mirare că Virginia fusese atât de laconică ultima oară când o sunase. Se simțise ca un adolescent tembel, întrebându-se dacă-l mai iubea, pentru că îi suflase un sărut grăbit și-l izgonise de pe fir.

Probabil că în acest moment avea mâinile pline, pregătind mecanicii să-l ajute pe Carl. Dacă oricare dintre cele douăsprezece conducte ce duceau în sau din reactor era înfundată cu materie organică, se putea declanșa o întrerupere automată. Ceea ce, la rândul ei, ar fi putut însemna pentru toți sfârșitul.

Era bine să supună lămpile unui scurt test înainte de a-i trimite lui Carl un set. N-avea nici un sens să împovăreze omul cu un maldăr de echipament inutil dacă becurile nu făceau mai mult decât să garnisească Halley-formele cu un bronz uniform. Își puse o pereche de ochelari și se aplecă să dea drumul cronometrului.

Bruscul *brrr-ap!* al micii alarme îl făcu să sară-n sus, cu toate că se aștepta la el. Se auzi apoi un *pâc* slab, în timp ce lampa umplea dintr-o dată tunelul de chihlimbar cu o lumină tăioasă, actinică. Chiar cu ochelarii, Saul își îngustă ochii și fu nevoit să se întoarcă.

Când privi din nou, observă că se întâmpla ceva ciudat. Deodată, fiecare suprafață păru învăluită într-o *ceată* pâlpâitoare. Pereții înșiși parcă se unduiau și se târau, ca blana pe spinarea unei omizi. Mai întâi crezu că era o iluzie optică – efect al iluminării și al colorației speciale. Apoi înțelese.

Există Viață Halley-ană pretutindeni! A impregnat învelișul de fibră, și acum fuge de lumina lămpii.

Măruntele undiri se retrăgeau în valuri. Nu departe, Saul văzu aerul începând să se umple cu o pâclă de praf fin – organisme ucise, bănuie – plutind desprinse de pereți și coborând cu lentoare glacială spre podea. Străduindu-se să nu inhaleze, strecură niște particule într-o pungă de mostre și închise etanș containerul.

Apoi, la fel de brusc pe cât erupsese în strălucire, lampa se stinse. Zgomotoasa alarmă tăcu și deodată totul se cufundă în semiobscuritate și liniște. Saul își scoase ochelarii, clipind, în timp ce aștepta să i se șteargă petele de pe retină.

Osteofonul pârâi, prinzând viață.

„Lintz, Vidor. Ți-am văzut văpaia până jos, la Puțul Trei, Doc. Acum putem intra, în siguranță? Carl îl vrea pe Garner și lămpile alea imediat... ca ieri.”

– Aă, da. (Scutură din cap.) Lintz către Spacer Vidor. Avem lămpi, ochelari și cafea proaspătă pentru voi, băieți. Pofțiți, fraților, pofțiți!

Se răsuci și-și făcu vânt înapoi în sala boltită. Prin laturile înghețate ale sarcofagelor, cei adormiți se vedeau ca niște simple siluete. Lămpile de control de pe fiecare raclă făceau ca

mijlocul sălii cufundate în penumbră să scânteieze ca un fosforescent pom de Crăciun, sau o gigantică stea de mare licărind pe fundul oceanului.

Nouăzeci de pachete, așteptând să fie deschise. Cândva. Dacă reușim.

Deșteptarea, amânată de mai multe ori, a suplinitorilor de urgență atingea un stadiu critic în infirmerie, unde Nick Malenkov era, acum, singur. Un tehnician medical murise de pe urma mușcăturii unui purpuriu, iar Peltier sucombise cu-o zi înainte dintr-o infecție furibundă. În ritmul acesta, era normal să se întrebe dacă echipa „dezghetată” avea să mai găsească pe cineva viu care s-o salute la trezire.

Nu. Vom învinge. Trebuie!

Trecu de masa unde Joao Quiverian încă mai bombănea, asamblând lămpi și becuri cu viteza melcului. Mai târziu, Saul știa asta, avea să le verifice el personal pe toate.

Se asigură că aparatul de cafea era plin, apoi își pregăti costumul spațial.

Vor avea nevoie de tot ajutorul pe care-l pot obține, chiar dacă Malenkov m-a declarat invalid. Poate să nu fiu în stare să lupt la fel de aprig și îndelungat ca tinerii ăștia, dar chiar și un altar bocker între două vârste ca mine poate să țină o lampă și să apese o butelie de spray într-o asemenea luptă.

Curios lucru. Deși era obosit și avea creierul încetoșat de pe urma medicamentelor ce-i mentineau sinusurile descongestionate, în unele privințe Saul nu se simțise niciodată mai bine. De pildă, stomacul nu-l mai înjunghia, iar articulațiile genunchilor nu mai vibrau și nu-l mai înțepau când se mișca.

Lipsă de greutate și decalcifiere, decise... sau poate, pur și simplu, cineva mă iubește iar. Niciodată, niciodată să nu subestimezi efectele stării de spirit.

Se stăpâni cu greu să n-o cheme și pe Virginia. Dar, desigur, urma să aibă prilejul de a-i vorbi când li se va alătura celorlalți, la uzina energetică. Ea avea să fie acolo, cel puțin prin interpuși, controlând o duzină de mecanici, făcând treaba a zece bărbați.

Tocmai își trăsesese costumul și întindea mâna după tunica sa decorată cu o elice A.D.N., când glasuri ce veneau dinspre intrare îi vestiră sosirea spacer-ilor.

Vidor și Ustinov țâșniră prin deschizătură în tandem grațios. Obosiți sau nu, mândria nu le permitea să umble razant sau să se târască pe cablurile fixate pe pereți. Cei doi se răsuciră în aer și aterizară ghemuiți sincron, la nu mai mult de doi metri în fața lui Saul.

– Unde-i Ted? întrebă scurt Joseph Ustinov. Ruso-canadianul bărbos reținu rapid direcția indicată de Saul și se îndreptă, pe lângă lăzile de ambalaj stivuite, spre colțul obscur

unde pătura electrică a Spacer-ului Garner era un glob radiant de căldură.

– E gata java aia, Doc? îl întrebă Vidor pe Saul, rânjind. Tânărului părea să-i fi priit conflictul din ultima săptămână. Zilele de luptă îl smulseseră din deprimarea de-a fi fost el cel care-l găsisse pe Căpitanul Cruz căzut peste plasa-de-dormit.

– Sigur, Jim, îi întinse Saul un balon cu cafea neagră și fierbinte, începând apoi să umple un termos pentru Carl și ceilalți. Sunt sandwich-uri proaspete în punga aia. O să v-ajut să cărați lămpile și ochelarii, și-am să-i arăt lui Carl cum...

Un zbieret pătrunzător păru să închege aerul.

Cafeaua fierbinte se împrăștie pulverizată în stropi sferici. De cealaltă parte a încăperii luminate difuz, Spacer-ul Ustinov se rostogolea prin aer, înălțându-se spre plafon și hohotind, agitând ca într-o mână un obiect în formă de măciucă.

Cineva sau ceva îl speriasse făcându-l să sară-*u* sus cu toată puterea. Orice ar fi fost, îl scosese din minți de spaimă, căci omul bâiguia fără șir, cu privirea pironită asupra lucrului pe care-l ținea în mână.

În timp ce Saul și Vidor se holbau la el, Ustinov tipă din nou și-l azvârli. Obiectul descrise o voltă prin aerul înghețat și izbi o ladă de ambalaj, la numai câțiva metri de bancul de lucru al lui Joao Quiverian.

Cercetătorul brazilian sări înapoi, inițial uimit și apoi cuprins de repulsie, văzând ceea ce ricoșase în preajma lui. Un bec delicat i se făcu pulbere în mâna stângă.

Acolo, picurând pe planșeul acoperit cu fibră olive, zăcea un braț omenesc dezarticulat. Lucru imposibil, groaznicul mădular părea să zvâcnească încă.

Ființe – își dădu seama Saul, îngrețoșat – se târau din halca de carne și os. Ființe purpurii.

Îl înșfăcă pe Vidor de guler și-l împinse spre echipamentul stivuit.

– la ochelari și-o lampă! îi spuse repede spacer-ului. Sunt singurele arme pe care le-avem! Joao! Montează o extensie la ieșirea aia! Repede!

De astă-dată, brazilianul nu mai comentă. Vidor bâjbâia legând lămpile în timp ce Saul turnă un șuvoi de cafea clocotită peste un purpuriu care era pe cale să dispară după un sarcofag. Arătarea emise un șuierat, în timp ce se retrăgea iarăși la loc deschis.

– Fir-ar să fie, Doc! ocări Vidor. Tre' să te-nvăț cum se leagă ca lumea nodurile:

Saul dădu să răspundă, când aruncă o privire peste umăr...

– Oh, la dracu', gemu. Mă-ntorc imediat.

– Un-te duci? strigă Vidor.

De-acum, însă, zarurile erau aruncate. Saul se ghemuise și sărise în spațiu deschis.

Vidor ar fi fost cel mai calificat pentru așa ceva. Pe moment, însă, se-ncâlcise în lămpi și corzi. *Saul* fusese cel care-l văzuse pe Ustinov începând să cadă din nou, și-și dăduse seama că omul suspina încă și nu era conștient încotro se îndreaptă. Nici chiar gravitația lui Halley nu îngăduia explicații sau amânări.

Costumul lui Ustinov era mult mai sofisticat decât al lui Saul. Dar spacer-ul, având mintea răătăcită, nu părea capabil să folosească reactoarele, sau orice altceva, pentru a-și opri căderea spre resturile zdrențuite din pătura electrică a Tehnicianului Spațial Garner, acum colcăind de forme purpurii unduitoare.

Totul se desfășura cu încetinitorul, sau cel puțin așa i se părea lui Saul, care vorbea repede în emițător:

– Lintz caută pe Osborn și Herbert. Mayday! Purpurii în dormitorul unu. Garner e mort. Mayday!

Cei doi pluteau unul spre altul, primul înălțându-se, al doilea coborând cu viteză crescândă cu fiecare moment ce trecea. Saul întoarse capul, după ce arunčase o privire în jos, spre ceea ce-l aștepta pe spacer-ul în cădere. Era mai mult decât putea suporta stomacul lui.

O, Doamne, ajută-mă s-o fac cum trebuie!

Brusc Saul își dădu seama că traiectoria sa era prea joasă! Avea să treacă pe sub Ustinov! Părea că nimic în lume nu l-ar mai fi putut opri pe acesta să cadă în masa colcăitoare de viermi extraterestri.

Deodată, ajunsese în punctul de maximă apropiere pe care-l putea atinge.

– Ustinov, trezește-te! strigă. Întinde-te!

Poate că omul înțelesese, sau doar avu un spasm. O gheată, însă, zvâcni și lovi dureros mâna întinsă a lui Saul. Căută ceva de ce să se-apuce, iar schimbul de inerție îl trimise de-a rostogolul. Caverna deveni un vârtej, în timp ce el se ținu două secunde, trei, după care fu azvârlit de următoarea zvârcolire a lui Ustinov.

A fost de-ajuns? I-am abătut cursul Sau poate eu sunt în drum spre întâlnirea cu o hoardă de purpurii?*

Podeaua urca spre el. Totul putea să pară că se-ntâmplă cu încetinitorul; trebuia însă să aterizeze cu energia echivalentă decolării. Se lovi cu putere la umărul drept, evacuând aerul din plămâni într-o explozie de durere.

Se rostogoli pe mâini și genunchi. Îi trebui un moment ca să-și alunge amețea, și încă unul pentru a-și recăpăta suflul. Apoi îl văzu pe Ustinov zăcând la nici doi metri de el, gemând, scuturând din cap și nepărând să fie conștient de bestiile care se zvârcoleau spre căldura trupului său, la o distanță de numai câteva palme.

Saul găfâi, trăgând aer în piept, și-și adună toată energia pe care-o mai avea pentru a se târî spre celălalt, disperat să

ajungă primul. Se întinse, înhăță cutele izocostumului lui Ustinov și se opinti să-l tragă spre el.

– Nu te mai mișca, dr. Lintz! strigă Vidor.

– Mai sunt doi, în spatele dumitale. Pesemne că s-a întrerupt curentul păturii electrice. Cei care nu-l mănâncă pe Garner se vântură acum pe toată podeaua!

Saul nu mai cunoscuse niciodată asemenea sentimente față de o ființă vie – nici chiar pentru fanaticii care arseseră până-n temelii Tehnion-ul. În acel moment, însă, își dorea ca privirile să poată cu-adevărat ucide. Se uita cu ochi mari la oribilele arătări ce-l încercuiau din toate părțile, și știu ce înseamnă ura.

Îl strânse în brațe pe Ustinov, care dârdâia.

Ce-a pățit ăsta? Credeam că spacer-ii sunt plămădiți din material mai rezistent.

Dumnezeule! Pariez că l-au mușcat!

Ustinov nu era greu, firește, nu în gravitația lui Halley. Avea însă aproape aceeași masă pe care o avusese pe Pământ, și asta făcea ca trupul lui mătăhălos să fie greu de manevrat. Încă amețit și dezorientat, Saul știu că nu era pregătit să sară din loc ținând povara aceea voluminoasă.

Oricum, salt sau aruncare... Se ghemui.

– Ți-l arunc! Fii gata!

– Nu! Stai! Am o lampă aproape...

– Nu-i timp! insistă Saul.

Se destinse, împingând cu toată puterea. Neajutoratul spacer îi zbură din brațe, plutind peste masa colcăitoare care erupsese prin fibră, în căutarea căldurii.

Era o aruncare bună, dar reculul îl catapultă înapoi. Întinse gâtul să privească. Neîndoielnic, avea să aterizeze între două din heterotrofele flămânde.

Ciudat, într-un sens, nu era atât alarmat, cât curios. Era prima sa șansă de-a privi îndeaproape una dintre formele de viață de pe Halley mai evolute, și gata conservată pentru disecție. Cea mai apropiată îl urmări, legănând un bot gros mărginit de ace roșii, scânteietoare, din nichel-fier primordial. Nu avea față, ca atare. Putea însă simți privirea făpturii.

Mă depistează prin infraroșii, probabil.

Erau într-adevăr niște creaturi bizare, deși poate cu nimic mai stranii decât acei viermi care trăiau în abisurile submarine ale Pământului. Și ei locuiau în beznă totală, sub imense presiuni hidrostatice, folosindu-se de baza bacteriile transformatoare de sulfuri... *Doamne, a Ta lucrare nu conținește să mă umple de uimire...*

Miraculos, da. Și misterios. Dar urâtul era urât, iar moartea, moarte.

Pipăi la talie după ceva cu care să arunce, să-și schimbe traiectoria, însă clemele centurii erau goale. Nu reuși decât să

se înscrie într-o rotație stângace, continuând să plutească spre viermi.

Fără-ndoială, putea strivi oricâți cu mâinile goale, dar n-avea nici un chef să dea nas în nas cu ei, mai ales că Samuelson și Conti pătimiseră chinuri groaznice de pe urma rănilor lor otrăvite.

Saul se zbătu ca o pisică, aducându-și picioarele înainte. Gheata stângă atinse solul, iar dreapta împunse într-un unghi stângaci, lovind un orificiu unduitor, tivit cu pilitură. Simți un impact grețos, moale, în timp ce derapa și începea să se răstoarne iar.

– Sări, Saul!

Era singura șansă. Dar, pe când își flexa genunchii, durerea îi săgetă glezna stângă și piciorul cedă. Se abătu lateral pentru a evita să cadă într-o gloată de viermi cu boturile căscate – și, făcând aceasta, își pierdu echilibrul.

Iluzia mișcării cu încetinitorul îl ajută, când ateriză pe vârfurile degetelor și, într-un fel, *umblă* pe podea în mâini – topăind de pe un braț pe altul ca să evite blestemățiile. N-avea altă cale. Dacă se oprea ca să cotească sau să-și adune puterile, îl prindeau.

În sfârșit, în față i se arată un fel de spațiu deschis, unde putea flexa și împinge cu adevărat...

– Saul! strigă cineva. Închide ochii!

Auzi un zgomot puternic, scrâșnit.

O, grozav! Tocmai când aveam nevoie să mă uit pe unde calc.

Strânse pleoapele în ultima clipă. Tot ce mai văzu fu o masă murdară, segmentată, de țesut mov și moale, întorcându-se spre căldura lui, repezind înainte o scânteiere circulară de pietre primordiale ascuțite.

Apoi lumea dispăru în strălucire. Saul tipă, iar bratele i se convulsionară, împingându-l de pe podea, ajutându-l să plutească într-o direcție oarecare. Și le petrecu peste ochi și se ghemui, nutrind speranța că-l va proteja, costumul spațial atunci când va plonja din nou printre creaturile hămesite.

Se auzi un scrâșnet și mai puternic, o altă lampă alăturându-i-se celei dintâi sub un unghi nou. Strălucirea se simțea prin piele, asemeni căldurii. Saul nu-și putea deschide ochii nici măcar cât să caute un adăpost față de raze, concepute astfel încât să fie vizibile prin mii de kilometri de spațiu deschis, mai presus de licărul diamantin al stelelor.

Izbi din nou podeaua și se rostogoli, oprindu-se în ceva dur. Încercă să stea încremenit, să nu miște, și-și imaginează că e un turture.

„Saul? Aici Virginia. Poți să fii mai concret? Care-i problema? Dintr-o dată, toate obiectivele mele cu telecomandă din dormitorul unu s-au oprit.”

O altă voce interveni:

„Lintz, Osborn. Suntem pe drum. Patru, cu pulverizatoare și lămpi. E.T.A. două sute de secunde.”

Saul realizează că nu trecuseră mai mult de câteva minute de când raportase invazia purpurie. Timpul se dilatase. Venea cavaleria, dar avea el să reziste destul ca ajutorul să mai fie de vreun folos?

Deasupra sa, într-o parte, îl auzi, pe Spacer-ul Vidor murmurând înjurături, apoi strigând în microfonul său:

– Carl, Jim! U.V.-urile intense îi fac să se retragă. Se *dizolvă*, dacă nu ies din lumină îndeajuns de repede.

Saul zăcea ghemuit ca o minge, dar respirația îi devehi mai ușoară. Dacă numai...

Se auzi un pocnet puternic, iar nivelul strălucirii orbitoare ce-i pătrundea prin pleoapele strânse scăzu brusc la jumătate. Urmară blesteme, apoi Vidor vorbi din nou:

– Unul din becuri tocmai a explodat, dar nu cred că mai contează. Sunt toți morți sau au fugit. Ține-te bine, Saul! Îți aduc o pereche de ochelari.

După un moment, Saul simți o mână pe umăr. Recunoscător, cu ochii încă închiși, își săltă capul și-l ajută pe Vidor să-i potrivească acoperământul peste partea de sus a feței.

– Felicitări, Saul! Al dracului de bună armă...

Clipi printre lacrimi și pete entopice albastre, pentru a-l vedea pe tânărul spacer oferindu-i mâna. O întinse pe-a sa, acceptând ajutorul de-a se ridica în picioare.

– Uf, mulțumesc!

Își amintea însă cât de puține becuri aveau în inventar. Trei se duseseră deja. *Va trebui să venim cu trucuri mai bune ca asta. Nu putem lucra cu ochelari tot timpul, pe de-o parte...*

Cei doi își aleseră drumul în salturi joase, pe lângă coji purpurii stafidite, spre o gaură calcinată în învelișul galben al planșeului, unde rămășițele spacer-ului Garner se rostogoliseră – împreună cu nefericita pătură electrică – într-o crevasă îngustă. Era un defect al cavernei, la care nimeni nu se gândise când încăperea fusese selectată și acoperită.

– *Nu sapă prin gheață!* oftă Vidor. Credeam că pot... că ne-ar putea lovi absolut de oriunde. Ce ușurare!

Covârșit, Saul privise la amestecul de resturi omenești împrăștiate într-o crăpătură din gheață, cu margini abrupte. Tânărul Vidor era turnat din materie dură.

– Se mișcă, deci, prin vene de densitate scăzută!

Vidor încuviință.

– Va trebui să mai căutăm de-astea și să le închidem prin topire. Știu cum s-o fac.

Virginia mi-a arătat câteva din sculpturile lui, își aminti Saul. Jim Vidor era meșter în materie de gheață. Dacă-și putea cineva închipui o cale de-a etanșeiza camerele, el era acela.

Se auzi sunet de voci de la intrarea Tunelului J. Spacer-ul se întoarse.

– Mai bine aș merge să le duc băieților niște ochelari, sau să sting lampa aia.

Saul îl urmă. Pentru sărmanul Garner, oricum, nu mai era nimic de făcut.

– Nu uita balsamul! strigă. Tu și cu mine o să ne-alegem cu niște arsuri urâte, după cât se pare.

În pofida durerii din gleznă și a tremurului unui aflux de adrenalină pe cale de a se stinge, se simțea *bine*. O parte atavică din el părea excitată de pătaniile prin care trecuse în ultimele câteva minute. *Acțiunea* avea părțile ei bune. Existau unele lucruri care nu se puteau obține într-un laborator.

Cu ochelarii pe nas, Joao Quiverian aducea cu o ciudată creatură nocturnă.

– Ai face bine să te uiți la Ustinov, îi spuse el lui Saul. E-ntr-o stare destul de proastă.

– Merg să-mi iau trusa.

– Dacă are-n el aceleași toxine care l-au atacat pe Conti...

– Sunt unele lucruri pe care le pot încerca. Dar trebuie să acționez repede. Ajută-mă, Joao!

Chiar dacă nu reușim să-l salvăm, poate că de data asta vom fi în stare să încetăm încetămintă reacția chimică pentru a-l îngheța. N-ar fi exclus ca, într-o bună zi, să găsim un antidot.

Unica lampă în stare de funcționare continua să ardă, secondată de neîncetatul clăntănit al alarmei.

Sub lumina ei, Saul își culese geanta neagră și se reîntoarse, după atât de mulți ani, la practica medicală.

VIRGINIA

Derulă versurile scrise în ajun și încercă să le vadă cu detașare. Era recreația ei, și a scrie poezie părea un mod mai agreabil de-a și-o pătreci, o evadare mintală mai rapidă din munca mecanică monotonă, decât să soarbă cafea în sală. Mai ales că, probabil, acolo nu mai era nimeni; oricine nu lucra, plutea cu siguranță într-un somn extenuat.

Echipajul ar fi trebui să-și petreacă cea mai mare parte a timpului liber în Roată, unde pseudogravitația centrifugală putea mima curenții subtili capabili să prevină dezechilibrele din zero-G. Obțineai însă mai multă odihnă adevărată în slabul câmp al lui Halley. Supraviețuitorii găseau firide izolate neatinse de coca verde și furau pe loc câte un pui de somn.

Lupta era acum mai puțin dominată de panică, dar nu lispită de primejdii. Reușiseră să îndepărteze infestațiile din dormitoare și din stațiile energetice. Topind gheața îndărătul punctelor mai critice, le blocaseră creaturilor drumurile pe care ar fi putut reveni.

Trebuia să se odihnească, să doarmă... dar somnul nu se lipea de ea.

La dracu' cu exteriorul, cu realitatea mohorâtă! Se cufundă în poezia ei.

Sfârcuri, buric,
avântul tău pubian
un fel de chip alcătuiesc
mă-ncred –
mă-ncred și m-avânt
și iar m-avânt.
Primește-ntregu-mi
bun venit cu pulpe groase, prietene.

– Hm, reflectă ca pentru sine. În nici un caz, nu e o operă de artă! Terapie, poate...

CATEGORIC RELEVĂ DIRECȚIA GENERALĂ A GÂNDURILOR TALE.

Litere verzi-albăstrui pluteau deasupra ei, în zona holo.

– Jon Von, e ceva privat! Trebuia să deconectez!

REGRET, NU ȘTIU CUM S-O IAU.

– Bunul simț ar trebui... într-adevăr, asta nu-i o caracteristică la care să fi lucrat, nu?

UNELE DINTRE PERSONALITĂȚILE MELE SIMULATE CUNOSC REGULILE, DAR EU NU AM O ÎNȚELEGERE DE BAZĂ A „BUNULUI SIMȚ”. POATE CĂ NU E DE FOLOS ÎN MUNCA ZILNICĂ...

– Nu, pur și simplu n-a fost timp... las-o baltă!

PROBLEMELE SEXUALE PRESUPUN BUN SIMȚ?

– Când ai de-a face cu oameni, da. În fond, ar fi mai bine să taci. Nimeni împărtășește părerea că mașinile au ceva de spus despre sex...

EXISTĂ PROGRAME PSIHIANALITICE LA CARE POT RECURGE. SISTEME EXPERTE CE DEȚIN O REMARCABILĂ ISTORIE A DIAGNOSTICĂRII...

– Nu, Jon Von! Lasă-mă doar să-mi văd de poezia mea!

– POT ASISTA?

– Presupun că nu te pot opri să-mi citești elucubrațiile, nu-i așa? Vezi Manuscrisele Generale.

POT ASCUNDE REZULTATELE ÎN PROPRIILE MELE BĂNCI DE MEMORIE.

– Bună idee, la urma urmei. Nu vreau să-și bage nimeni nasul în dosarul ăsta.

Rămase cu ochii atinți pe ecran. Intruziunea lui Jon Von îi redeșteptase conștiința de sine. Nu fusese niodată atât de manifest sexuală în scrierile ei, și-și simțea pasiunea ca fiind un lucru intens privat, având ca unic pentru destinatar pe Saul. În Hawaii, bărbatii o considerau ca fiind oarecum afectată.

Deci întotdeauna ai fost puțin sfioasă în acest sens... ei, și? Trebuie să treci peste asta!

Se încruntă în direcția poemului. Datinile străvechi dictau ca poeziile de dragoste să fie scrise cu cerneală curgătoare, pe hârtie groasă, voluptoasă, lăptoasă... nu cu litere iridiscente în văzduh. În fine, la naiba cu asta! *la să vedem... pulpele mele nu sunt groase, de fapt... taie și încearcă altceva...*

trupuri roșii, sprintene
fața ta toată, neliniște gravată
deasupra mea: cuprins de febră, da! – viață dând
bărbat cu prelungitor
două spinări dansând.
lute!
taie-mi sânii cu-a ta
barbă de oțel
fă-ți numărul
nu m-am temut defel
mă-ndoi pe spate
nici o ofensă
spre a ți-o lua, densă,
asudată, neigienică
lină umedă-n avânt
în carantină
dacă trebuie, sunt
din acea rasă
tăvălind înghițind
praf în vânt
dragoste zăpadă-n bulgăr motor cu piston
oh domnule profesor
posesor.

Învată-mă să trăiesc la prezentul simplu
fără perfect compus
Obiectele nu-s singurele lucruri
care fac un rendez-vous tangențial
cû plan măreț
Gâfâind, știind că
El e *al meu!*
piele groasă dă bun-venit faptei

gheața mi se topește

fiecare strop livid a fi

Nu te opri!

domnie cleioasă în foc și miere

macină-mă zâmbește-mă găsește-mă păcătuiește-mă

Se opri, simțindu-și inima bubuind.

STRUCTURA ȘINTACTICĂ...

– Gura!

Virginia își descheie catarama, aruncă la o parte racordul canapelei și se lansă spre ușă.

REȚIN COMANDA?

– Vără-ți-o! Ce-mi pasă mie?

Se deplasă cu repeziciune pe coridoare, lungile lunecări dintre impulsuri părând să dureze veșnic. Dar, chiar înainte de-a o coti în jos, prin Puțul 1, care-o ducea la laboratorul lui Saul, se ciocni de Carl Osborn și de Jim Vidor, care coborau prin hol fără căști pe cap. Ambii aveau costumele zgâriate și pătate cu chimicale. Chipul lui Vidor era buhăit, neras, iar ochii păreau să privească undeva departe. Cei doi tractau un trup înfășurat într-un cearșaf.

– Cine...

– Quiverian, spuse Carl. S-a îmbolnăvit prea rău. Nu mai putem aștepta, altfel moare.

– *Hi ho, hi ho*, rânji Vidor, fără entuziasm, *it's to the slots we go**.

Virginia se agăță de un mâner.

– Va... va trebui să trezim pe careva.

– Just, mormăi Carl îngrijorat. Avem șase aproape dezghețați. Vrei să hotărâm cine urmează?

– Nu, eu... (Știa c-ar trebui să-i ajute, dar...) Mă duc la Saul.

– Încă mai e consemnat, cu excepția cazurilor de strictă necesitate, spuse Carl pe un ton înțepat. Își frână ritmul lent de împingeri/glisări și lăsă trupul inert să se oprească. Vidor compensă stângaci pe partea lui, arătând nespun de obosit.

– Voi vă vedeți cu el! Lucrează lângă voi toți!

– Bineînțeles, dar *noi* n-avem relații *intime* cu el. Nu-i greu să ne imaginăm ce-o să faci...

– Vezi-ți de treaba ta, Carl! îl întrerupse Virginia, simțind că se înroșește. Carl se întoarse în altă parte, încercând vizibil să-și păstreze cumpătul:

– Malenkov a spus că Saul trebuie să stea cel puțin în semicarantină...

– Nu cred că asta mai înseamnă ceva, de vreme ce și Malenkov trage să moară. În prezent, *Saul* e doctorul nostru.

* *Hai-ho, hai-ho, spre sarcofage mergem*; parafrază la cântecul piticilor din filmul „Albă ca zăpada” de Walt Disney. N.T.

– Mi se pare o idee proastă să riști...
 – Carl, îmi asum riscul!
 – Atunci ține-te departe de noi! spuse sever Vidor. Lintz e un tip okay, da' nu-l las să se-apropie prea mult. Îl atingi, același lucru e valabil și pentru tine!

Virginia era uluită. Îi plăcea Vidor, dar fața lui era acum o mască țeapănă, ostilă și prudentă. Trase de hățul agonizantului Quiverian și-l puse din nou în mișcare. Dar obișnuita sa siguranță abilă dispăruse și părea că are greutate în a constrânge forțele să acționeze după o singură axă. Arăta la fel de stângaci ca un bocanc.

– Nu-ți fă griji!, spuse furioasă Virginia. Poate că, pur și simplu, o să intru și eu în carantină!

Lovi din picioare și o zbughi, neostenindu-se să mai privească înapoi. *La dracu', Vidor arată mai rău ca Saul!* Apoi își lăsă iritarea în urmă, atât cât îi stătea în putință.

Când Virginia intră în laborator, Saul ridică ochii surprins. În lucirea instrumentarului emailat, chipul i se luminează de bucurie. Femeia știu că luase hotărârea justă.

– Chiar, nu trebuia să riști..., murmură Lintz fără prea mare convingere.

Virginia se năpusti asupra lui.

Naiba s-o ia de poezie! îi spuse. *Prefer realitatea.*

CARL

Jim Vidor nu era de prea mare ajutor.

Tușea în palme, rezemat de peretele dormitorului. Era palid, prezentând aceleași pete gălbejite și ciudatul luciu care-i apăruseră lui Quiverian cu mai puțin de două zile în urmă.

Carl termină de potrivit plasa nutritivă în jurul trupului lui Quiverian și atașă mufele senzorilor. Totul părea în regulă, dar mai parcurse o dată, în întregime, linia chimică și stratul de circuite. Niciodată nu strica să fii prea grijuliu. O singură conexiune proastă, și te puteai considera cu un picior în groapă. Computerul monitor ar fi trebuit să depisteze erorile, dar în momentul când începeai să te bazezi pe sistemele de rezervă, ei bine, acesta era, după părerea lui, începutul sfârșitului.

Pe măsură ce criza continua, Carl își descoperea o meticulozitate sporită, calea sa de-a compensa oboseala.

– PH-ul sangvin stabilizat. Q-10 metabolic pe drum. Putem să-l aliniem.

Vidor dădu din cap, cu lacrimile curgându-i pe obraji, și se târî înainte, să-l ajute. Manevrară împreună trupul în sarcofag, îl sigilară și atașară furtunurile exterioare. Bancurile de containere umplute din camera de pregătire formau în jurul lor o sferă, astfel că lucrau sub un dom de chiciură. Nori pufoși pluteau leneși în curenții de aer, pe deasupra capetelor. Aceste sarcofage călătoriseră pe *Sekanina* și aveau racorduri înșelătoare pentru furtunuri. *Cum, necum, nimic nu se standardizează complet într-o misiune*, își spuse posac Carl. *Pe urmă petreci ani de zile cârpăcind.*

– Fără ceremonie, de data asta? întrebă Carl.

– Nu mă simt în stare, confirmă Vidor.

Amândoi erau prea istoviți ca să se mai respecte tradițiile.

– Du-te și odihnește-te puțin! spuse blând Carl, deși era conștient de inutilitatea gestului.

Îl cuplă pe Quiverian la programul de monitorizare completă în timp ce Vidor se îndepărta greoi, ca și cum l-ar fi durut încheieturile. *La fel ca și Quiverian*, constată Carl. *Dar nici unul din ei n-are erupția aia brună care i-a ieșit lui Samuelson pe tot corpul. Simptome diferite – sau boli diferite?*

Oricum nu prea conta, acum. În ritmul ăsta, într-o săptămână, aveau să iasă cu toții din joc. Asta însemna că imediat trebuia să activeze niște reanimări...

Trăiau un moment crucial. Cei șase care se dezghețau la infirmerie n-aveau posibilitatea, în viitorul apropiat, să mențină Miezul Halley în funcțiune. Dacă, prin absurd (!) Virginia și Saul, el și Lani se îmbolnăveau... expediția eșua. Neasistate, sacrofagele urmau să se deregleze, unul câte unul. Halley avea să devină un cimitir de cadavre înghețate rotindu-se pe orbită la nesfârșit.

Își tastă codul de control Prioritar și se puse pe treabă. Unele sisteme simple trebuiau încălzite, erau de făcut calcule, de trasat inventare de medicamente. Carl avea oarecare experiență în această privință, din misiunea Encke. Se străduia să lucreze cât mai bine, recurgând la manual ori de câte ori avea îndoieli. Saul Lintz îl putea sfătui, dacă era absolută nevoie... Cu toate metodele lui ruginite, Saul încă mai era doctor. Dar...

Dar ce? Mda, știu – nu vreau să-l chem. Nu-mi pasă dacă nu-l mai văd în viața mea... Și mai știu și că nu-i decât gelozie copilărească. Dar asta nu ușurează cu nimic situația. Chiar dimpotrivă, poate...

Era, oricum, o idee bună să dobândească practica asta. În câteva zile avea să-l înghețe, probabil, pe Saul. *Sper să nu se molipsească și Virginia...*

Lucra încet, cu gândurile zburându-i aiurea. Trebuia să-și alunge deprimarea, altfel îl păstea cine știe ce greșală prostească. Muzică? Ascultase Mozart, Liszt și Haydn șaisprezece ore zilnic, singura cale de-a suporta nesfârșita muncă de salahor ce-i frângea șalele. Și uitându-se tot timpul peste umăr să vadă dacă vreun blestemat de purpuriu nu spărsese izolația, dacă nu era acolo așteptându-l să se frece de el, ca să-l ardă prin costum, să-și bage-n el otrăvurile mortale...

– Carl!

Se întoarse, surprins de vocea feminină. *Virginia! Până la urmă, nu s-a dus la el...*

Vederea Lani-ei intrând în camera de pregătire îi spulberă neașteptata speranță.

– Am auzit de Quiverian, mă gândeam să vin jos și... L-ai și înghetat?

– Carl dădu din cap.

– Fără ceremonie?

– N-am avut chef. Jim nu se simțea prea bine, și o ceremonie de unul singur...

Lani îi zâmbi cu simpatie.

– Înțeleg.

– Poate ne adunăm toți diseară, să-nchinăm câteva beri...

Lăsă fraza neterminată, amintindu-și că aproape începuseră o idilă, cu câteva vieți în urmă. Nu se mai gândise la asta. Încercase de mai multe ori să se convingă că Lani era o femeie pe cinste, dar pulsul continua să i se accelereze pentru Virginia. *Nu c-ar conta... Toți arătam ca niște zdrențe.*

– Da, îi preluă ea ideea. Ne-ar prinde bine puțină solidaritate de grup. Tu ești conducătorul acum, Carl. Va trebui să ne ții laolaltă.

Era lider nominal de peste o săptămână, deși n-avusese răgazul de-a se gândi la sine ca atare.

– Pe toți șase? Cu doi sau trei bolnavi? Halal echipaj! Jumate din schimbul unu s-a dus în – cât? zece zile? Nu, mai puțin. (Clătină din cap.) Lucrurile se mișcă prea repede!

Ce-ar fi făcut Căpitanul Cruz, în situația mea? Ce mi-a scăpat?

– Ești obosit, îl bătu Lani pe umăr cu blândețe. *De parc-aș fi un animal mare și prost, își spuse. Mă rog, pe moment nu-s cu mult deosebit.*

– Mă... mă bucur c-ai venit.

– Și eu. E evident că ai nevoie de ajutor.

– Am început să mai dezghet o pereche.

– Până la urmă n-o să ne trebuiască o duzină?

– Pentru asta am nevoie de ajutor. Ne trebuiesc oameni buni, dar... ei bine, pe cine-ai alege *tu* ca să bagi în morga asta?

Lani clătină din cap, gânditoare. Carl se întrebă cum făcea ea față, emoțional, omniprezentei amenințări. Putea să se molipsească de la el – sau viceversa – chiar în acel moment. Nu aveau o idee reală asupra vectorului pe care-l urmau aceste boli.

– Nu pe prietenii mei...

Carl fu surprins.

– Nu în sensul ăsta... Mă gândeam la alegerea oamenilor care știu că pot rezista situației.

– Înțeleg. Eu m-am gândit mai întâi să-mi ocrotesc prietenii; tu, să-i scoti pe cei în care poți avea încredere. De-asta ești tu potrivit ca să comanzi, iar eu nu.

Carl ridică din umeri. Știa că nu el era adevăratul lider. Nici pe departe nu avea priceperea Căpitanului Cruz; pur și simplu, făcea ceea ce părea evident. Celălalt punct de vedere era just, însă. Era mult mai puțin dureros să asiste la îmbolnăvirea și moartea unor oameni relativ străini.

– Nu-mi place să iau asemenea hotărâri de capul meu. Sunt doar un spacer de rând. Pentru numele lui Dumnezeu, aici e vorba de viață și de moarte!

– Ai dreptate!

În chip subtil, Lani se retrăgea din fața lui, stând deoparte, cu o expresie neutră, așteptându-i ordinele. Nu dorea răspunderea. *Nici eu n-o doresc.*

– Okay, trebuie să transmitem sistemului căror sarcofage să le-nceapă încălzirea, altfel nu putem merge mai departe.

Se întoarse spre marea consolă și începu să-și plimbe mâinile peste lista echipajului. Apăsă cu un deget pe punctele concave de lângă două numere.

– Jeffers și Sergeov, spuse amar. Apoi scoase un chicotit uscat, scorțos. Frate, *ăștia* știu c-or să fie surprinși!

SAUL

Destul! Lasă-i sărmanul trup în pace.

Saul se balansă înapoi de lângă masa de tratament și-și puse deoparte ustensilele.

– Încetează codul albastru. Stop procedurile de reanimare, le spuse mecanicilor-medici adunați în jurul figurii palide, ca de ceară, a lui Nicholas Malenkov. Mențineți oxigenarea țesuturilor tip șase și începeți prerăcirea infuziei de glycogen pentru depozitarea pe termen lung.

Era prea târziu ca să-l „înghețe bolnav” pe rus. Moartea penetrase prea adânc. Singura soluție era să pregătească leșul cât mai bine și să-l congeleze, în așteptarea zilei când atât dezghețarea cât și tratamentul vor putea fi aplicate.

Unitatea principală piui de două ori. Saul, care privise cu tristete la prietenul său mort, ridică ochii.

– Da? Care-i problema?

– **Cerere de clarificare, doctore**, anunță mecanicul-medic. **Rog selectarea infuziei și a profilului de răcire. De asemenea, înghețarea pe termen lung cere un certificat de deces.**

Încuviință. Cu deprinderi clinice ruginite ca ale lui, era o minune că-și amintea până și procedura generală.

– Bine. Ident-voce: Dr. Saul Lintz, cetățean al Confederației Diasporice, medic-șapte în Expediția Halley. Număr cod... (Își apăsă degetele pe tâmpile.) Am uitat, Completează-l din registre.

– **Da, doctore**, consimți mașina.

– Prin prezenta, îl certific pe dr. Nicholas Malenkov, cetățean al Mai-Mariei Rusii, medic-doi al expediției, ca fiind decedat dincolo de revenirea pe căile disponibile. Cauza: vătămare neurală periferică masivă datorată unei infecții reble nediagnosticate care a depășit bariera cerebral-sangvină acum trei ore. Detalii și analize de urmat în anexe.

Pacientul înghețat pe termen lung la data de...

Saul își privi imaginea reflectată în laterala lucitoare a mecanicului... palid, da, obosit. Mai obosit decât arăta, în aparență.

Ce dată e? Era încă noiembrie 2061. Sau deja decembrie?

Am uitat de ziua nașterii lui Miriam? La numai zece ani de când a murit la Gan Illana... Și totuși, pare un alt secol.

Uneori se simțea ca și cum ar fi luptat doar într-un singur scop – acela ca Virginia să poată trăi pentru a vedea vârsta de douăzeci și nouă de ani. Dacă aveau să mai fie vii, peste șase luni, ca să-i mai pună o lumânare pe tort, atunci își va găsi o altă prioritate. Toate la timpul lor.

– Completează data. Și alege cea mai uzitată procedură de congelare pentru cazurile de vătămare neurală, îi spuse mecanicului.

– **Da, doctore**. Mașina avea să consulte mainframe-ul misiunii, îngrijindu-se de detalii.

Erau slabe șanse ca știința medicală să fi învățat să vindece traume atât de masive, în optzeci de ani – precum și reanimarea trupurilor congelate. Totuși, Nick merita să i se acorde o asemenea șansă.

În orice caz, înghețul pe termen lung nu cerea supervizare umană. *Lasă-i pe mecanici s-o facă. Dacă – când – plecăm*

acasă, ar fi mai bine ca procedurile folosite la răcirea și depozitarea trupului să fie cât mai standardizate posibil.

Saul se răsuci, pentru a ieși din sala de tratamente, lăsând în urma sa zumzetul procesărilor automate. În timp ce ușa se închidea fâsâind, își rezemă umărul de peretele tapetat. Avea brațele grele, chiar și în gravitația redusă. Sinusurile îi pulsau.

Ei? întrebă, în sinea sa. Ce planuri ai? Devii boală reală și mă omori? În caz contrar, încetează să mă mai sâcâi și cară-te!

Afurisita de răceală stătea agățată de el de opt săptămâni! Într-o viață de om, nu suferise niciodată de ceva cu-adevărat serios. Dar acum, durerea asta surdă și persistentă îl doborâ de-a binelea.

Scutură din cap pentru a și-l limpezi. *Hotărâți-vă, fir-ați ai dracu'!* le spuse microbilor, fără să-i pese pe moment dacă erau un flagel cometar sau importuri mai banale de pe un Pământ cald și fecund. Saul nu vedea nimic neștiințific în a-și personifica parazitii. Îi ura.

Bietul Nick Malenkov! Să-i supraviețuiască omul pe care aproape-l înghețase. Încerca să și-l amintească pe uriașul, sculptorul rus așa cum îl cunoscuse în viață, dar zadarnic. Tot ce putea să-și aducă în minte era vlăguiala palidă a obrajilor neanimați... goliciunea ochilor nesuținuți de gândire.

O, Doamne, nu lăsa ca așa ceva să i se întâmple Virginiei.

Cu două zile în urmă, îi năvălise pur și simplu în cameră și, conform anumitor definiții, comisese un viol complet nerușinat. Protestele lui slabe fuseseră anihilate sub trupul ei cald, gura ei arzătoare înghițind cât ai clipi orice microfaună conținea el, punând capăt astfel oricărei discuții ulterioare asupra protecției de contagiune.

O femeie decisă. Abia dacă se dezlipise de el de-atunci, cu excepția schimburilor de paisprezece ore, desigur. Și cu toate că își făcea griji, Saul nu putea spune altceva decât că era bucuros.

Ea a ales, reflectă. Iar Carl Osborn va trebui, pur și simplu, să-nvețe să accepte situația.

Cât timp rezistau toți trei, cel puțin.

În ajun, ajutase la înghețarea lui Jim Vidor. Măcar de data asta fuseseră în stare să-l prindă pe sărmanul băiat la timp. Lani Nguyen asistase, distrusă. În lipsa unei atenții reale din partea lui Carl, înfiripase ceva scurt cu Jim. Acum era la fel de singură ca înainte.

Semnalizatorul-brătară pulsa. Mecanicii din camera de convalescență îl chemau.

Destul cu trândăveala! Pesemne că cineva se trezise, în sfârșit. Unul dintre primii șase.

Arborează o mutră veselă, își reaminti în timp ce începea să-și tragă veșmântul izolator. Încălțându-și botinele antiseptice, atinse bandajul ce-i acoperea gleznă stângă.

Cicatricea aproape se vindecase. Încă nu era sigur cum se tăiase, în timpul acelei lupte frenetice cu purpuri. La început, fusese convins că era mușcătura unuia dintre oribilii viermi băștinași, dar după ceea ce li se întâmplase lui Peltier, Ustinov și Conti, își închipuia că nu mai poate fi vorba de asta. Avusese o umflătură și dureri, apoi îi trecuse.

Doar o zgârietură, presupun. Un om ca mine oricum n-ar muri de mușcătura unui purpuriu. Și e prea puțină gravitație aici ca să te spânzuri.

Simți o mâncărime la nas.

Probabil o să mor într-un acces de strănuturi.

Saul termină cu îmbrăcatul. Își puse o cască izolată și trecu în cabina deasupra intrării căreia pulsa o lumină verde.

Cineva se trezise, într-adevăr. Era Bethany Oakes, prima persoană decantată după moartea căpitanului Cruz. Lidera-asistentă a expediției fusese un caz dificil. Dezghețarea ei nu decursese ușor.

Hibernarea nu era o funcție umană naturală. Inducerea ei implica doze masive, complexe, de compuși care cufundau trupul într-o stare letargică, apropiată de moarte – reducând metabolismul și pH-ul, răcind țesuturile până la un grad deasupra înghețului. Procesul era orice numai rutină nu, chiar după decenii de folosință în zborurile spațiale. Probarea lui pentru călătoriile interstelare fusese un vis al lui Miguel Cruz-Mendoza. Era de presupus că va deveni un alt dar din partea Expediției Halley pentru cei de pe Pământ.

Lucrând de unul singur, cu echipament ce risca să fie încă poluat cu Halley-forme, Malenkov alesese metoda dezghețării lente, permițându-i pacientului să se desprindă pe cale naturală din înăbușirea centrului somnului. Hotărârea era discutabilă. Putea fi mai sigură, dar lăsa posibilitatea ca persoana decantată să se trezească fără ajutor din afară.

Bethany Oakes însă era o femeie robustă. Trei săptămâni de hibernare în letargie de gradul IV nu schimbau atât de mult omul. Avea însă pleoapele deja întunecate de îngreunarea albăstrie a toropeli în sarcofag. Când Saul se apropie, tremurără deschizându-se. Pupilele i se contractară intermitent în lumină.

Saul scăzu intensitatea panourilor din pereți și luă un tub de fluid echilibrant-electrolitic pentru a-i umezi buzele. Limba femeii se strecură afară, trăgând în gură substanța dulce.

Bun, își spuse. Reflexul sorbitului era un test empiric învățat de la Nicholas. Semn de evoluția bună.

În ochii căprui-deschis, desluși o luptă vizibilă – mintea urcând cu efort din îngheț.

– S-Saul...? Vocea femeii abia se auzea.

– Da, Bethany, se aplecă el înainte. Eu sunt, Saul Lintz.

– Suntem... (înghiți, și zâmbi subțire.) Suntem deja la afeliu?

Saul își mută privirea. Desigur, secundul-la-comandă al expediției fusese programat să nu se dezghețe vreme de treizeci și trei de ani, până când cometa nu va fi atins cel mai îndepărtat punct față de soare, iar colonia avea să fie din nou pentru scurt timp ocupată să pregătească manevra rachetelor care să-i trimită pe lângă Jupiter, spre întâlnirea cu culegătorii ce-i așteptau, după încă aproape patru decenii.

Cum să-i spună că, de fapt, nu trecuseră decât treizeci și trei de *zile*?! .

Saul zâmbi străduindu-se să-și compună o expresie de infirmieră grijulie, și clătină din cap.

– Nu, Betty, nu tocmai...

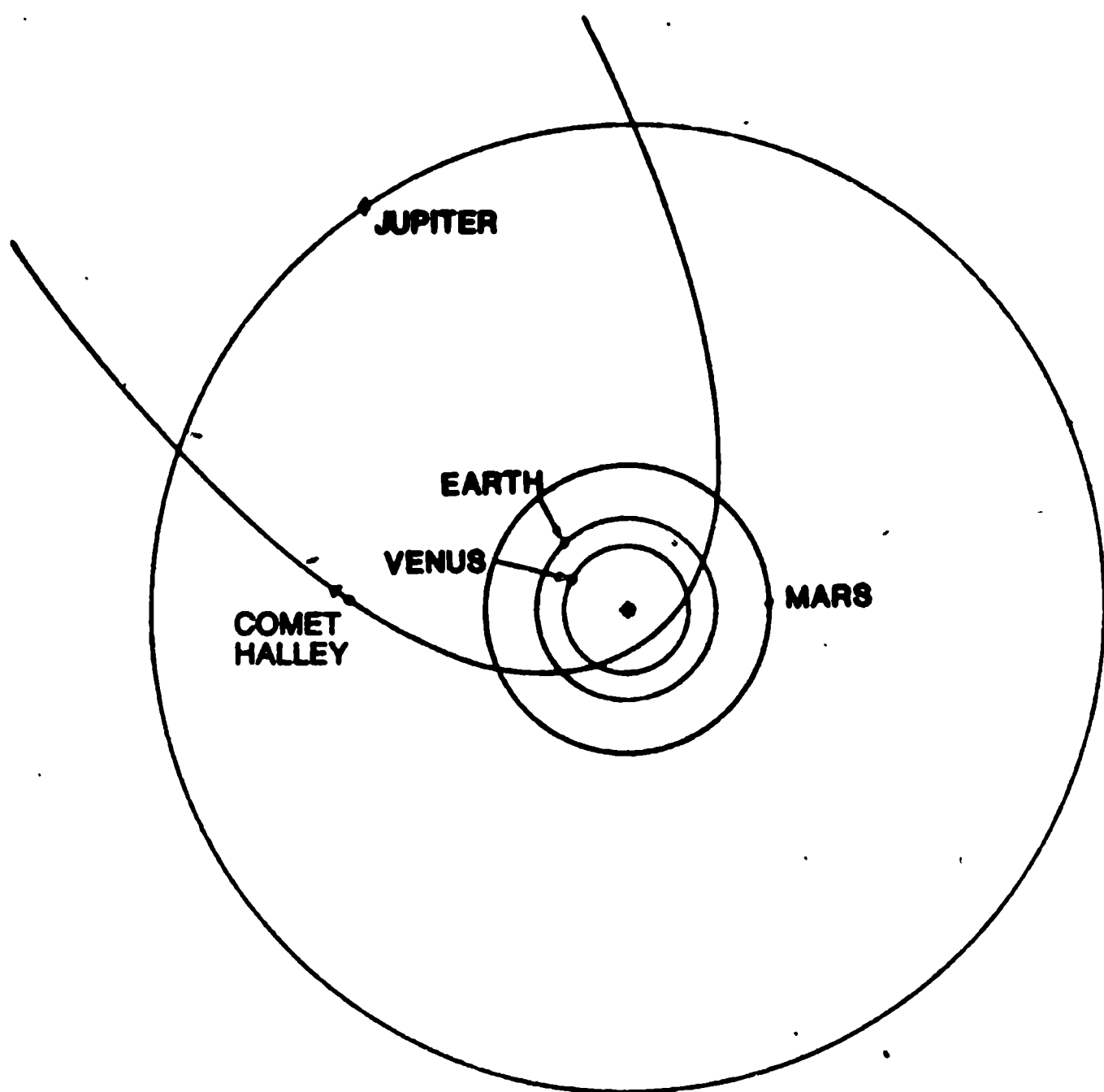
PARTEA A III-A

CÂND PRIMĂVARA S-A IVIT ULTIMA OARĂ ÎN GHEENA

Ianuarie 2062

Nimeni n-a făcut vreodată ceva foarte prostesc
decât din vreun foarte întemeiat principiu.

– Melbourne

**Positions of Inner Planets
and Comet Halley
February 2062**

VIRGINIA

Ce diferență însemnau trei biete săptămâni? se întreba Virginia, în timp ce trecea lunecând pe lângă lucrătorii grăbiți. Doar atâta trecuse? Numai douăzeci și cinci de zile de când cei rămași din Schimbul Întâi se adunaseră, frânți și hăituiți, pentru a consemna trecerea anului 2061?

Nu prea fusese entuziast ajunul Anului Nou. Chiar și cu holografele de pe pereți, puse pe cele mai încântătoare scene estivale, tot ca iarna la Ragnarok se simteau. Se înghesuiseră lângă capătul cel mai îndepărtat al Sălii-mamut a Complexului Central – patru bieți supraviețuitori – și toastaseră din rezerva de Lacy Traces grijuliu păstrată a lui Carl.

Sticla se golise repede. Nu prea păreau să aibă motive de-a economisi ceva.

Toate tentativele de conversație eșuaseră. Imaginile pământene erau prea deprimante – scene zglobii de larg consum comercial sau, mai rău, o îngrozitoare melodramă despre expediția Scott la Polul Sud...

La sugestia ei, Saul și Carl încercaseră să joace prima partidă de șah de la moartea căpitanului Cruz – sau de când Saul și Virginia împărțeau aceeași reședință. Dar nu mai era ca înainte. Cei doi abia dacă schimbaseră o vorbă sau o privire, iar jocul fu sălbatic. Când computerul-brătară al lui Saul îl chemă să se îngrijească iarăși de adormiții pe cale de a fi deghețați, Lani și Virginia schimbaseră o privire de ușurare.

Niciodată n-avea să uite seara aceea mohorâtă, câte zile mai avea de trăit.

Asta se întâmplase cu mai puțin de-o lună în urmă. Acum... ei bine, acum lucrurile stăteau altfel. Cel puțin superficial, se prezentau mult mai bine. În sfârșit se auzea iarăși murmur de voci în coridoarele reci, iar oamenii încercau să găsească soluții.

Virginia progresa cu deplasatul în slaba gravitație a lui Halley. Luneca razant, cu repeziciune, agățând mocheta de fibră cu papucii velcro și ținându-se de cablul din perete în drum spre Centrul Control.

Era o experiență nouă, să vină astfel, cu mintea neîncrețoșată de oboseală, sau fără un trup aproape flasc de oboseală. Șapte ore de somn erau ca o desfătare păcătoasă.

În ajun, schimbul ei coincisese cu al lui Saul. Avuseseră prilejul să facă dragoste pentru prima oară după o săptămână, și dormiseră unul lângă altul, legați prin ruda ei electronică, atingându-se în aura difuză a lămpilor de control ale lui JonVon. Saul fusese nevoit să plece devreme ca să se pregătească pentru testarea de azi a noii sale invenții, dar Virginia se trezise simțindu-i căldura, încă, pe plasă lângă ea, și mirosul lui pe braț.

Într-o zi, când o să am iarăși puțin timp liber, va trebui să aflu ce face JonVon cu visele noastre. Saul și cu mine ne apropiem mereu mai mult, cu simțurile împărtășite, intensificate, tot mai vii. Mă-ntreb – e posibil să fi avut dreptate, în fond? E posibil să simuleze procesele mintale omenești atât de bine încât să se poată realiza un soi de „telepatie“?

Dacă-i așa, îi putem da Pământului cel puțin un cadou, înainte să murim cu toții?

În dimineața aceasta, se oprise chiar înainte de-a-și părăsi cămăruța, ezitând lângă ușa culisantă, și se întorsese să ia un stylus. Pe suprafața unei tăblițe de memorie, mâzgălise repede... nu o poezie – nu încă – ci o schiță:

Hoku welo welo,

O, neiertătoare Cometă –

Ua luhi au,

Sunt foarte obosită –

Versul bilingv îi redeșteptase dorul de casă. Îi lipsea Kewani Langsthan, singura hawaiiană din primul schimb, care-și pierduse un braț într-o explozie la Nivelul A, în ajunul Crăciunului, și fusese înghețată imediat ce ciotul se infectase.

Printre înlocuitori nu se număra nici un hawaiian. Nu știa dacă să regrete sau să se bucure că frații ei erau cruțați de acele cumplite vremuri.

Oricum, știrile din republica insulară nu erau prea bune. Ultima oară când avusese timp să asculte transmisiile de pe Pământ, tensiunile erau în creștere. Națiunile din Arcul Soarelui Viu acuzaseră conducerea Guvernatorului Ikeda de „proiecte neecologice“.

Din seara aceea, cu luni în urmă, când împărtășise amintirile lui Saul despre patria lui pierdută, suferise mereu de o teamă adâncă și persistentă pentru precara renaștere a propriilor ei compatrioți.

Haalulu kuu lime

Mâna îmi tremură –

E aaiwi... Ka la

Fii iute, o, Soare –

Schița dispăruse în puțul stohastic de memorie al lui JonVon. Poate i-o va mai cere să lucreze la ea, dacă avea timp sau își aducea aminte. Între timp, mașina sa domestică avea să reverbereze de cugetările ei. Spre deosebire de afectatele procesoare de pe Pământ – sau flegmaticul mainframe al misiunii pe care tehnicienii începuseră să-l împacheteze pentru a-l coborî de pe *Edmund* în central – JonVon nu se rezuma să înregistreze. Era programat să-și „amintească” din când în când, neprovocat și imprevizibil, și să „chibzuiască” la noi corelări.

Ea însăși n-avea timp să se dedice proiectului cu care plănuia să-și petreacă anii. Dar JonVon avea să posede întotdeauna cel puțin un colțișor al memoriei devotat acestuia, adunând și organizând date pentru ziua când, în sfârșit, să-și poată îndrepta și ea atenția înapoi spre problema inteligenței însăși.

Trebuie să-mi aduc aminte să-l întreb ce-a mai aflat.

Și iată-ne, își spuse, ajungând la o valvă dublă cu o lumină chihlimbarie aprinsă deasupra. Intrarea la Controlul Central... postul de comandă al hoardelor invadatoare de pe Pământ.

Înainte de-a pătrunde înăuntru, trebuia să se supună altei afurisite de curățiri. Un mecanic mătăhălos era postat lângă ecluză.

– **Vă rugăm prezentați toate suprafețele pentru expunere ultrasonică,** ceru el, întinzând o casoletă plată și o duză de vid.

Virginia oftă și făcu un pas, răsucindu-se în fața mașinii cu tub dublu și fasoane de judecător. Armonice de la undele sonore de înaltă-frecvență îi loviră pielea în octave multiple, pe toată gama până la un mârâit jos, trepidant, care-i făcu dinții să clănțane.

Cunoștea, desigur, toate codurile de eschivare. Dar era mai bine să se supună acestor măsuri, oricât de inutile ar fi fost. Cineva tot ar fi aflat până la urmă dacă s-ar fi apucat să încalce regulile pentru propria ei comoditate.

Un clinchet slab anunță particulele de reziduuri scuturate din haine și piele, pentru a fi aspirate în furtunul de vid. Firește, asta nu-i oprea cu-adevărat pe oameni să plimbe de colo-colo germeni cometari. Saul spusese că singurul efect pe termen lung al procedurii va consta în a le distruge complet îmbrăcămintea și a vătăma auzul tuturor.

Clinchetul încetă și duza de vid se închise. Virginia își imagină un nor de aer, fire de bumbac și celule epidermice – toate risipindu-se în spațiu departe sus, unde stelele străluceau peste un peisaj de gheață golașă.

– **Pregătiți protecția ochilor, vă rugăm.**

Se strâmbă și-și trase ochelarii de la cingătoare.

– Lovește, MacDuff, murmură, chircindu-și pleoapele în timp ce holul părea să se umple de strălucire actinică.

Asta era idioteție curată, știa. Lămpile U.V. erau cea mai bună armă împotriva Halley-formelor, dar nu mai rămăseseră decât vreo două duzini, și se ardeau într-un ritm de una sau chiar mai multe pe zi. Deja existau numeroase cazuri de arsuri și eczeme.

Incomoda văpaie se stinse, iar Virginia răsuflă ușurată.

– **Puteți trece,** pronunță mecanicul.

– Mulțumim, răspunsă sarcastică în timp ce ușa se deschidea cu un șuierat ușor, dându-i drumul în mijlocul unui vârtej de activitate.

Glasuri nuanțate cu neliniște... torsuri umane ce dispăreau în cofraje cagulate pentru vorbirea în date... mâini manevrând comutatoare sau comenzi waldo-mecanice. *Da, chiar e o diferență cea pe care o pot crea trei săptămâni.*

Dar curentul subteran de teamă îi însoțea încă. Dacă nu cumva chiar mai puternic.

Într-un colț, vreo șase siluete se adunaseră ghemuite în micro-G împrejurul unei holo-hărți. Virginia o recunoscuse pe dr. Oakes și principalele ei ajutoare. Altă afurisită de întrunire strategică.

Olakou na alii... Ei sunt șefii, cerul să ne-ajute.

Aș fi vrut ca Saul să nu coboare azi în sălile interioare pentru testarea noii mașini. Deja îi simt lipsa.

Virginia păși îndărătul lui Walter Shultz, omul care opăra acum mecano-controlul 1. Venise înainte de termen, dar amicul avea clar nevoie să fie înlocuit. Umerii i se cocoșau sub cagula izolatoare, iar mâinile îi erau încleștate pe comenzile waldo-te-leoperatorului.

Știa prin ce trece. Operatorii mecanici sufereau aproape la fel ca oamenii din coridoare. Nu erau în pericol fizic direct, desigur, dar orele erau mai grele, iar efortul mental intens tot atât de epuizant. De pe display-uri văzu că Walter mânuia de unul singur patru 'boti mari. Avea nevoie de-o pauză.

N-ar fi fost, totuși, o idee bună să-l tragă înapoi prea brusc. Cu două zile în urmă îl bătuse pe umăr în timp ce era conectat. Omul se întorsese spre ea cu pupilele dilatate, tratând-o fără înconjur drept „curvă Percell băgăreață“.

Mai târziu își ceruse scuze, dar expresia i se întipărise Virginiei în minte.

O să-i spun că-s aici printr-o linie radio deschisă. Mâna însă îi ezita chiar deasupra microfonului lui de panou. De sub gluga izolatoare îl auzi pe Shultz trăgându-și nasul. Era greu de spus dacă omul avea guturai sau plângea.

În zilele acelea, nici o ipoteză nu era exclusă.

– Virginia! strigă înapoia ei o voce cu timbru înalt. Virginia! Vrei să vii pân-aici te rog, dragă?

În afară de Saul, o singură persoană i se mai adresa așa. Se întoarse și înclină din cap spre femeia brunetă, autoritară, care îi făcea semn din partea opusă a încăperii.

– Da, desigur, dr. Oakes.

Merse lunecând repede către marele display holo unde comandantii de secții stăteau privind posomorâți la ampla reprezentare.

Șefa curentă a Secțiunii de Științe Cometare, Nasao Okudo, își părăsi ostentativ capătul de masă, la fel cu maiorul Lopez, militarul cel mai înalt în grad dintre cei trei. Virginia le ignoră disprețul. Făcea parte din curentul subteran general de resentimente împotriva ei, dar și a lui Carl, Saul și Lani. Ca și cum Primul Schimb ar fi fost cumva criminal de incompetent lăsând să se întâmple toate acele lucruri.

Întotdeauna socotise că, în adâncul lor, ființele omenești erau iraționale – inclusiv ea, desigur. Mulți erau nemulțumiți de alegerile făcute. „De ce eu?” era un refren pe care-l auzise în mod repetat, murmurat cu furie sau văicărit sonor pe măsură ce, unul după altul, noii-trezii se răneau luptând cu vermina în holuri, sau cădeau bolnavi din cauza vreunui microb necunoscut.

Carl a trebuit să-și asume aceste alegeri dificile, după moartea căpitanului Cruz. Pe el dădeau vina reanimații. Iar faptul că era un Percell nu-i ajuta cu nimic.

Cred că singurul lucru care ne ajută pe el, pe Saul și pe mine, să nu fim complet ostracizați e faptul că suntem indispensabili.

Bethany Oakes, cel puțin, părea imună față de asemenea sentimente. Zâmbi amabilă ca întotdeauna, când îi strânse mâna.

– Mulțumesc că ai venit, dragă! Avem o mică neînțelegere pe o problemă tehnică, și mă întrebam dacă nu ne-ai putea ajuta, cu experiența pe care-ai dobândit-o în săptămânile acelea înfricoșătoare când tu și ceilalți ați înfruntat singuri primejdia...

– Îmi voi da toată silința, încuviință Virginia.

Dr. Oakes îi înapoie zâmbetul, cu buze mici, umede. Virginia nu putu să nu observe că avea fața buhăită și că era machiată oarecum aiurea.

O, soartă oarbă, ești într-adevăr o târfă ticăloasă! A trebuit să-l iei pe căpitanul Cruz – Columb-ul nostru, Drake al nostru – chiar de la-nceputul începutului, nu? A alcătuit un echipaj dintr-o adunătură de exilați și inadaptați, și-acum s-a dus. Femeia asta drăguță, pur și simplu nu-l poate înlocui.

Dr. Oakes se întoarse spre Lefty d'Amara, șeful departamentului Virginiei, Calculații și Mecanice. Lefty, cel puțin, îi aruncă Virginiei un zâmbet rapid, pe care ea i-l înapoie, recunoscătoare. Din păcate, omul se agăța nesigur de muchia mesei, iar fruntea îi era brobonată de sudoare.

– Sunt două probleme în care am... am vrut să te consultăm, Ginnie. Prima e-n legătură cu lupta împotriva substanței din holuri.

– Virginia își desfăcu mâinile:

– Dr. Matsudo și dr. Lintz au studiat coca. În comparație cu orice alt supraviețuitor din Schimbul Întâi, eu m-am confruntat cel mai puțin cu ea.

– Da, în persoană, dădu din cap d'Amara. Dar ai înfruntat-o prin intermediul mecanicilor, ajutându-l pe Osborn și echipele lui. Ceea ce vrem să știm e dacă ți se pare posibil să-i adaptăm pe mecanicii de suprafață pentru munca în puturi.

– Păi, i-am și reprogramat pe unii dintre ei – roboți din întreținerea navelor, mai ales.

– Nu, spuse d'Amara scuturând din cap. Ne gândim la cei mari. Adevărații mecanici de suprafață.

Virginia făcu ochii mari. Era oare situația atât de disperată? Mecanicii de suprafață nu fuseseră niciodată destinați muncii în tuneluri. Ideea acestor behemoth-i cu membre mari și macarale scheletice croindu-și drum aici jos, sub gheață, era de-ajuns pentru a-și simți inima cât un purice.

– Nu... nu știu sigur. Ar trebui să dezmembrăm o parte din utilajele de fabrică...

– O pereche din echipajele de fabrică sunt acum în curs de încălzire, îi spuse Lopez. Jeffers, Yeomans și Johanson au fost deja reanimați.

– Dar chiar și cu fabrica în funcțiune, ar fi o harababură, preciză Virginia. Pentru a adapta elevatorii sau împingătorii la munca în puturi nu e suficient să le înlăturăm pur și simplu picioarele și cilindrii. Eu aș avea de ars noi modele în memoria afectată exclusiv lecturii. Cu dotările existente, iese o cârpăceală, și nu-s sigură c-ar fi și reversibilă.

– Bine, bine, dădu din cap Okudo. Deci spui că se poate face.

– Dar e-o nebunie! protestă Virginia. N-aș fi niciodată-n stare să montez Lansatoarele de Impuls la afeliu, fără mecanici de suprafață. Și fără Impuls, orbita lui Halley nu se poate comuta. Nu vom fi niciodată în stare să ...

– Ai de gând să-ți ții tâmpita aia de gură *Percell*? suieră iute maiorul Lopez, dezvelindu-și dinții. Ochii ofiterului din Corpul Spațial păreau în flăcări, și nu se trase înapoi decât când dr. Oakes își dresă intenționat glasul. Privi la comandanta activă a misiunii, apoi îndărăt la Virginia:

– Scuză-mă! Vreau să zic, vrei să nu ridici glasul? *Te rog?*
Sarcasmul îi era evident. Virginia nu-l luă în seamă.

... Nu vom fi niciodată în stare să ne înapoiem acasă, își încheie ea în gând dureroasa plângere.

Dr. Oakes îi vorbea militarului:

– Ascultă, Fidel, sunt sigură că Herbert realizează cât de esențial e să fim discreți cu unele din implicațiile acțiunilor noastre viitoare. Moralul pare destul de prost așa cum e.

– Mie-mi spui! murmură Okudo. Aud că unii chiar simulează boala, recurgând la toate prefăcătoriile ca să ajungă înapoi în sarcofage.

Nu știam. Virginia simțea că i se întoarce stomacul pe dos.

Căpitanul Cruz ar fi fost mai franc cu noi. Și nimeni nu s-ar fi gândit să-l părăsească încercând s-o șteargă în timp.

Bethany Oakes contemplă posacă reprezentarea holo, dându-i Virginiei prima șansă reală de-a privi și ea marele display.

Regiunea penetrată de tuneluri nu era mai întinsă decât cu o lună în urmă, ocupând încă sub unu la sută din volumul Miezului Halley, într-un mușuroi adunat sub polul nord. Se detașau câteva încăperi mari, inclusiv trei unde zăceau îngropate sarcofagele. Și aceasta, Centralul, în mijlocul unui fagure de camere la abia un kilometru sub locul unde era ancorat *Edmund Halley*.

Slavă cerului că majoritatea hidroponicelor sunt încă pe Edmund, își spuse Virginia. *La adăpost de formele de viață locale pe care, din nebăgare de seamă, le-am trezit aici. Dacă viermii sau coca ajung vreodată în grădinile principale, e de așteptat să murim în scurt timp de foame.*

Dar, oricum, probabil că vom flămânzi în curând, dacă mai trebuie să-i ținem multă vreme treji pe-atâția.

Aproape toate tunelurile și puțurile înfățișate erau pătate, culorile reprezentând diferitele tipuri de infestare. Doar cele patru săli principale încă mai străluceau într-un alt antiseptic, neinvadat – împreună cu o cale spre curțile polare de depozitare. Și fuseseră nevoiți să recurgă la toate lămpile U.V. și la jumătate din rezerva de dezinfectante pentru optzeci de ani ca să țină curate doar acele zone.

Cele mai multe pasaje licăreau în câte-o nuanță de verde, acolo unde singurul invadator cunoscut era vreo varietate a culturii lichenoide denumită popular *cocă*. Aceste drumuri încă-și mai păstrau aerul și căldura. Din câte se părea era chiar posibil să fie perfect sigure. Cel puțin, Saul, așa credea. Ieșise nu o dată, sfidând presupusul pericol, în căutarea mai multor probe pentru studiu.

Poate că asta-i unul din lucrurile care mă atrag la el. Saul nu era curajos în sensul fanfaron, ci de-o manieră ce părea să

spună „a trei de pe-o zi pe alta a fost dintotdeauna un risc calculat“.

Era posibil ca iubirea ei să fie analitic simplă. Căci Saul îi amintea de tatăl ei – Anson Herbert deținuse aceeași tristă, blândă înțelepciune, îi arătase mai multe în puterea lui liniștită decât poza exuberantă a altor bărbați.

Virginia clătină din cap. Anson murise de doi ani, dar putea aproape să-l audă, spunându-i să lase visatul cu ochii deschiși și să se-apeuce de treabă. Erau multe probleme de rezolvat și, întotdeauna, se găseau idiști care încercau să repare ceasurile cu ciocanul.

Lopez gesticula în direcția tunelurilor grav infestate, în special de-a lungul căilor pe unde se scurgea căldura de la uzina energetică. Pete purpurii, galbene și roșii arătau unde erupseseră cele mai active Halley-forme, sfâșiind izolația tunelurilor, stricând mașini vitale și, ocazional, chiar atingând cu mușcătura lor veninoasă câte un pământean rătăcit pe-acolo.

– ... Mecanicii mai mari, de suprafață, ar putea patrula pe un hol extins, aici; zgâriind și retopind gheața la intervale, închizând crevasele și îndepărtând straturile infestate pentru eliminarea la suprafață...

Virginiei nu-i venea să-și creadă urechilor. Planul era dement. Era o schemă grosolană care ignora următoarele *șapte decenii*.

– Mai există, totuși, și alte variante care merită să fie încercate, sugerează ea. Saul lucrează la o posibilă metodă...

– *Raza morții* a lui Lintz, nu? își trase Lopez sonor nasul. Bethany Oakes confirmă, fără a-și lua ochii de la hartă:

– Putem spera că cineva va veni cu ceva nou, firește.... Dar fiecare abordare convențională a eșuat. Un lucru e sigur: dacă infestarea ajunge la dormitoare, suntem terminați. (O privi pe Virginia.) De-asta ți-am cerut să ni te-alături aici, nu numai pentru a ajuta la convertirea roboților de suprafață pentru lupta de dedesubt. Tu...

Femeia se opri, clipind, încercând parcă să-și păstreze șirul gândurilor. Șocată la culme, Virginia realizează că se afla aproape sigur sub influența vreunui drog.

– ... Tu ești singurul expert real pe care-l avem, în acel vechi domeniu... *inteligenta artificială*. Desigur, sunt la curent cu dovezile tradiționale care demonstrează că în sens propriu-zis e imposibil. Dar un simulat foarte bun, flexibil, poate fi de-ajuns. (Oftă.) Oricum, trebuie să ne-agățăm de orice pai. Invenția lui Saul Lintz, și chiar roboți capabili să acționeze de capul lor. Trebuie să venim cu o soluție care să ne ajute să facem cât mai mulți mecanici pe cât de *autonomi* posibil... și asta curând. Vezi... pierdem oamenii mai repede decât îi reanimăm.

Virginia o privea cu ochi mari, constatând că nu era în stare să-i dea nici o replică.

– Asta-i secret militar, Herbert! mârâi maiorul Lopez. Încercă numai să-l dezvălui cuiva, și am eu ac de cojocul tău Percell.

Virginia clătină din cap, lăsându-l să-i interpreteze gestul cum îi convenea.

Putin mai târziu, lângă centrul de răcoritoare, ținea în mâini un balon cu ceai slab și se-ntreba cum ar putea să se apropie de imposibilele sarcini ce-i fuseseră atribuite. Era o ironie. *Niciodată n-a crezut c-o să ajung să mi se ceară să lucrez la inteligența mașinilor...*

În împrejurările date, i se părea o cale cu atât mai greșită.

Acesta fu momentul când omul pe care-ar fi vrut cel mai puțin să-l întâlnească pluti lângă ea cu o împingere ușoară a cioturilor ce-i țineau loc de picioare.

– Ei, dulce doamnă a mașinilor! rânji Otis Sergeov. Presupun că n-ai auzit de ultimele evoluții interesante de pe Pământ? Sau ai aflat?

– Pleacă, Otis! îi spuse ea pe un ton stăpânit. N-am chef s-aud vești proaste acum, mai ales de la tine. Ce faci aici, de fapt? Tu ești la holuri.

Percell-ul rus ridică din umeri. Pleoapele îi erau încă ușor albăstirii și obrajii cretoși datorită recente deșteptări.

– M-am oprit s-arunc o privire, în drum spre Puțul Trei. Merg să-ți ajut amantii la testarea noii lor mașini de salvat lumea.

– Ce tot spui? ridică Virginia privirea.

– Știi de cine vorbesc, îi făcu el cu ochiul. Osborn și Lintz.

Sergeov scoase o bucată de hârtie pe care se zărea numele ei. Virginia o smulse și o despături să citească mesajul. Dădu din cap.

– Deci îi vei ajuta pe Carl și Saul să-și încerce noile reactoare. Asta era?

Celălalt confirmă.

– Okay. Spune-i lui Saul c-am să aranjez să-i trimit mecanicii de care are nevoie. Îi îngrămădesc eu undeva.

– O, căi de-a ocoli canalele radio! *Știam* eu că are influență pe lângă Stăpâna Secretă a Tuturor Mașinilor. Trebuie să-i învăț trucurile.

Virginia săltă din umeri. Sergeov avusese un motiv anume ca s-o caute.

– Asta-i tot, Otias?

– Încă un lucru. O curiozitate personală. Te-am subestimat, Virginia. Oi fi tu Orthofilă, dar cel puțin l-ai ales pe tatăl – sau unchiul – rasei noastre... Și, presupunând că faci pasiune pentru toțiței trecuți de cincizeci de ani...

Virginia îl fulgeră cu privirea.

– Pitic obsedat ce...

– Aștepti pân-ajung și *eu* atât de bătrân? Mmmm? O șansă măcar o să am, atunci?

Virginiei i se învârtea capul. Omul spunea atâtea lucruri jignitoare, fiecare meritând în schimb câte o replică de o logică acidă. *Oh, de ce mă simt atât de constrânsă? Nu caută argumente semantice, vrea doar să mă calce pe nervi, atâta tot!*

– Du-te și te..., Otis! spuse într-un târziu.

Sergeov clipi, surprins pe moment, apoi râse. Capul i se bălăbăni înainte și-napoi.

– Bine zis! strigă el încântat. Dacă ai fi fost alaltăieri pe Pământ, le-ai fi putut-o spune!

– *Cui?*

– Ticăloșilor de la Geneva.

Virginia ezită, simțind deodată fiori pe șira spinării.

– Ce s-a-ntâmplat pe Pământ?

– Dacă-ai acorda mai mult timp celor din neamul tău, ai fi știut de-acum, o zeflemisi Sergeov. Nu mai avem pe nimeni cu care să vorbim, decât unul pe celălalt, acum... acum, că Ortho-șii ne învinuiesc pentru toate bolile.

– Doar *nu...* (Virginia închise ochii și hotărî să nu se lase trecută pe linie moartă.) Spune-mi ce s-a-ntâmplat pe Pământ, Otis! Sau, de data asta *chiar* îți voi frânge brațul.

Spacer-ul rus dădu din cap. Glasul îi sună deodată copleșit.

– A fost o lovitură de stat, Virginia. Hawaii-ul a trecut acum sub Arcul Soarelui.

– Ce? se holbă ea. Dar... Dar asta-i imposibil! Cum?

– Mercenari din Filipine. Guvernatorul Ikeda mort. S-a instituit legea marțială.

– Dar Amendamentul Treizeci și doi... Statele Unite trebuie să apere...

Sergeov ridică din umeri.

– Curtea Supremă a Statelor Unite s-a întrunit în sesiune de urgență... Au decis că Hawaii-ul, din 2026, este *semisuveran*... Cred că ăsta-i termenul. Înseamnă că un guvern Arc-ist de facto e hokay – câtă vreme plătește taxele federale la timp și nu face scandal pe plan extern... Deja au închis Școala Percell și institutul de cercetări progresive și au oprit proiectul ăla mare de energie-ă-mareelor. Și mai urmează și altele, cu siguranță...

Sergeov se aplecă înainte, proptindu-și o mână pe balustradă, respirând intens. Glasul îi era plin de sarcasm.

– *Acum* înțelegi? Înțelegi de ce elocvența ta ne-ar fi fost de folos ieri, pe Pământ? Cazul s-a hotărât doar cu șase la trei.

Mai mult ca sigur că, dacă erai acolo, i-ai fi putut convinge. Sau, cel puțin, i-ai fi trimis să și-o ia la labă, cu toate moacele lor Ortho...

Tăcu, pentru că Virginia se și năpustise în hol, trecând ca vântul pe lângă mătăhălosul robot de decontaminare, ignorându-i monotona cerere de-a se supune tratamentului de două parale, cu sunet-și-lumină. Înainta fără scop precis, cu ochii scăldați în lacrimi, plutind pur mașinal.

CARL

Lucrurile se înrăutăteau.

Carl plutea la capătul unui pripon, așteptându-l pe Saul Lintz. Se bucura de întrerupere.

În ultimele zile, învățase să profite de odihnă ori de câte ori se ivea ocazia – mici ațipeli pisicești și pauze de masă, folosind fiecare moment mai lejer pentru a-și destinde mușchii. Pentru majoritatea treburilor nu avea timp să amplaseze mecanicii, și oricum multe nici nu le puteau face.

Buna și vechea muncă brută, își spuse Carl. Atâta numai că e cu totul altfel atunci când viața ta atârână de asta.

Într-un fel, îi părea bine că nu conducea el. Maiorul Lopez, care abia dacă-și ascundea neîncrederea în Parcell-i, avea toate durerile de cap. *Foarte bine. Las' s-asude.*

Nu dispunea de suficiente mâini pentru a controla algele verzi și cu atât mai puțin formele mari. Bethany Oakes era ocupată cu reanimarea oamenilor, dar asta lua timp. Auzise că nici pe-acolo situația nu era prea roză. Unii dintre cei dezghețați se arătau furioși că fuseseră treziți mai devreme, după care îi apuca spaima c-or să se molipsească de bolile ce bântuiau colonia.

Nu putea spune că-i condamna. Avea un tip nou în echipă, un norvegian pe nume Veerlan, și deja începuse să se smârcâie și să tușească. Omul ieșise doar de treizeci și cinci de ore, și abia se obișnuia cu munca grea.

«Echipa e gata? percepu glasul lui Saul, printr-o volbură cețoasă. Lintz ateriză țeapăn pe tapet, în apropiere, și agăță o coardă de un clenci.

– Ah... mda. Nu-i cine știe ce echipă.

– Câți?

Saul părea ager și activ, cu toate brazdele lungi de oboseală ce-i străbăteau fața. Căra în cârcă un aparat masiv.

– Patru.

– Inclusiv cu tine?

– Da.

– Hm... nu știu... o să fie destul de incomod.

– Am să chem mecanicii.

– L-am rugat deja pe Sergeov să-i spună Virginiei. O să trimită câțiva, cât de curând posibil.

Carl simți un acces fierbinte de iritare.

– *Eu* răspund de mecanici în cvadratul ăsta.

Saul își strânse buzele.

– Uite ce e, asta-i o urgență...

– Am s-o caut pe Virginia. Nu suntem în laboratorul tău, Lintz. Eu dau ordinele aici.

– În regulă, ești invitatul meu! Cheam-o.

– Păi... mda... O să mai cârlesc cât suntem pe drum. (Carl scutură ușor din cap, ca pentru a și-l limpezi.) Ai frecvențele speculative?

– Chiar aici, își bătu Saul buzunarul vestei. Am lucrat toată noaptea.

– Ar face bine să meargă.

– Sper.

– Speranța nu-i o chestie suficientă.

– Nu pot garanta.

– Ascultă, nu suntem decât o duzină, poate cincisprezece indivizi apți fizic. Din câte aud, oamenii cad mai repede decât îi putem dezgheta. Mă folosesc de bărbați năuciți de-atâta muncă – așa ca mine – și de femei cărora le curge nasul și tușesc în cârpele cu care s-au căptușit sub bărbie. Vreau să zic... (Trase aer în piept, strânse puternic ochii și expiră obosit) Ar fi bine să funcționeze.

– Hai să mergem, atunci, încuviință Saul înțelegător.

Îi întâlniră pe Jeffers, Lani și Sergeov în Puțul 3, unde începuse totul. Puțul era bine luminat, fosforul iradiind ca un șir de reclame dispuse regulat de-a lungul unei șosele întunecate.

Grupul stătea agățat ca un pâlț de pete pestrițe, fiecare costum având o altă culoare primară, pe fundalul tapetului roz. Dintr-un tunel lateral ieși o matahală uriașă, asimetrică, tractată de mecanici. Alți trei îi urmau.

„Virginia i-a eliberat“, spuse bucuros Jeffers. „Asta o să ne ajute mai mult.“

– Mda, făcu Carl. Îl irita faptul că Saul obținuse mecanicii rapid, fără ca Virginia să ceară măcar aprobarea. Și n-avusese nici măcar un robot care să-l ajute în tot blestematul de schimb, până când genialul Saul Lintz și soluția sa minune nu intraseră în scenă.

– Ar cam fi timpul să-i dăm drumul!

Nu cred c-o să plâng dacă asta nu funcționează, își spuse Carl, apoi se muștră imediat. *Nu, e-o prostie! Chiar te-a ajuns oboseala!*

În mod sigur, Jeffers era tot atât de obosit, dar zâmbi și glumi în timp ce se lupta cu utilajul spre zona-țintă. Fața sa colturoasă nu sugera prin nimic cum se simțea după ce fusese trezit în plin iad.

Atât Jeffers, cât și Sergeov aveau ochii umbriți. Carl le spuse:

– Nu vă scoateți sufletele, băieți! Merge și mai ușurel...

Controlară cablurile de siguranță ale mecanicilor și pivotară cortegiul astfel încât să urce prin centrul puțului. Telerobotii remorcaseră, tot drumul de la suprafață, ansamblul excavatorului cu microunde, minus trepiedul. Fără picioare, își pierduse fosta grație de păianjen, devenind doar o altă mașină amorfă, tevi și suporți ieșind în afară sub unghiuri bizare.

În față, suprafața netedă a tunelului era spartă de șuvițe purpurii.

„Nu se mișcă“, spuse Lani. În vocea ei înaltă, melodioasă, se ghicea o undă de oboseală.

„De cât timp a ieșit aerul din puțul ăsta?“ întrebă Saul.

„De zile întregi“, răspunse Jeffers.

„Temperatura fiind coborâtă, e posibil ca purpurii să fie adormiți.“

„Ce-ăia?“ întrebă Jeffers, pe un ton mahmur.

Saul îi aruncă lui Carl o privire nedumerită, ca și cum ar fi vrut să întrebe: *E amețit?*

Carl clătină din cap. *Toți suntem obosiți, ei și? Noi n-am șezut pe cur într-un laborator în tot timpul ăsta.*

„Formele mai mari păreau stimulate de căldura ce scăpa pe la intersecții“, transmise Saul, „unde gulerul ia contact cu gheața. Dar odată ce au pătruns înăuntru, căutând și mai multă căldură, au dat peste-o bonanza. Aerul le-a încălzit, și formele au continuat să crească – o vreme. Acum e aproape tot atât de frig aici ca și în gheață, așa că iarăși dorm. În principiu...“

„Mhm...“ Jeffers privea drept înainte, cu ochii împăienjeniți, morfolindu-și buza, iar Carl nu putea fi sigur că omul înțelesese ceva din toată explicația.

– Purpurii pătrund oriunde crește coca, spuse. Asta-nseamnă orice loc unde e căldură, *sau* lumină, *sau* aer.

Încetiniră, reactoarele mecanicilor opunându-se inerției sfredelului cu microunde. Organisme Halley-ene bulbucate ieșeau în puț pe toată circumferința Tunelului 3E. În lumina fosforescentă bățând în galben păreau să exsudeze o peliculă de un albastru uleios.

„Frumos, nu?“ transmise Jeffers sarcastic.

„Într-un fel“, spuse sumbru Lani, luându-l în serios. „Atât de ciudat...”

– Lăsați filosofia pe mai târziu! le-o tăie Carl. Trebuie să le omorâm.

„Nu, mai întâi vreau o mostră.” Saul acostă, ciocnindu-se stângaci de perete. Carl rânji malitios. Las-să facă Saul propriile lui greșeli. N-avea să-și cheltuie energia cocoloșind pe nimeni, ca atât mai puțin pe Lintz.

„Nu le-am văzut în starea asta. N-am decât rapoarte după care să le judec.”

O, strașnic!

– Adică nu *știi* dacă le înțelegi?

„N-o să crezi, dar am învățat multe în privința lor. De pildă, știu acum că nu sunt deloc diferențiate ca organisme, nu ca mamiferele sau insectele ori râmele. Seamănă mai curând cu meduzele sau mucegaiurile vâscoase... unde diferite grupe de celule independente își asumă sarcini specializate, pe perioade scurte. N-am mai văzut pân-acum o fază ca asta, dar chimia lor fundamentală nu se putea modifica doar pentru că au o pauză în ciclul de creștere.”

Tonul său politicos-profesoral îl enerva pe Carl.

– Cine zice asta? Cum de ești așa de sigur?

Saul scoase o sticlă de mostre.

„Principii biologice generale. Frecvențele de rezonanță ale macromerilor lor nu se pot schimba doar pentru că le încetinește ritmul de viață.”

Ciupi un fragment din cea mai apropiată protuberanță și îl strecură în recipient. Privi în tăietura deschisă, unde luceau țesuturi întunecându-se treptat.

„Remarcabil! Exsudează o peliculă de protecție împotriva pierderii de vaporii în vid. Totuși, stratul propriu-zis e un fluid care, cum-necum, nu se sublimează.”

„Hai, hai odată! strigă nerăbdător Carl.

„Am bănuiala că e un fluid de foarte înaltă tensiune superficială. Aderă cumva la suprafață și totuși rămâne lichid îndeajuns pentru a acoperi complet planta, compensând pentru răni.”

Saul tăie o secțiune dintr-o altă creatură, apoi se îndepărtă.

„S-a făcut!”

„Bun! Să pregătim cuptorul cu microunde pentru vinete coapte.”

Carl îi dirijă pe meșanici să focalizeze antenele asupra plantelor. Urma ca lobii laterali să sară pe pereți, dar n-aveau ce face. Trucul – ideea lui Saul – consta în a acorda perforatorul cu microunde la frecvența vibrațională precisă a unei molecule proprii formelor de viață native, astfel ca o rafală scurtă să le prăjească fără a încălzi și gheața din apropiere.

– Sper că va merge.

„Calculația e corectă, sunt convins.” Saul îi aruncă o privire lui Carl. „Uite, dacă are efect asupra purpuriilor, pot s-o reglez și pentru cele mai rele varietăți de cocă verde.”

– Ca să omori chestiile-astea ar fi posibil să fii nevoit să bășici tot ce se află în jur. Dacă gheața expusă se vaporizează, ne vom trezi în fața unui uragan.

Saul îi prinse privirea.

„Calculațiile mele arată... oh, dracu' s-o ia! Să-*ncercăm*, totuși.”

„Acordată toată?” întrebă Jeffers.

Saul încuviință. Carl își puse mânușa pe comutatorul manual „Foc”.

Un zumzet slab i se stârni sub mână, odată cu descărcarea condensatorilor, după care peretele tâșni spre el. Un torent alb, furtunos, îl izbi pe Carl, azvârlindu-l de-a latul puțului.

Omul ricoșă, se roti, își recăpătă poziția inițială. Linia radio transmise mormăieli, înjurături, un țipăt de durere.

„Atenție la păianjen! O să se sfărme de zid!” spuse Jeffers.

Unitatea de microunde se deplasa înapoi, masivă și amenințătoare. Dacă se ciocnea de tapet...

– Mecanici! Mecanici!

Jeffers și Carl săriră spre modulul de comandă a mecanicilor. Să oprească prin forțe proprii mașina-mamut ar fi fost imposibil.

Jeffers bătu în consola laterală, înjurând. Siluete se mișcau în lumina difuză, încercând înnebunite să se agațe de masa monstruoasă și greoaie. Mecanicii se avântară în mai multe direcții, încetinind instalația. Într-un vârtej parcă proiectat cu încetîntorul, aplicară forțe și contraforțe, în timp ce secundele ticăiau.

Aproape reușiră. Mașina lovi peretele într-o răzuire lentă de verdeată.

– Vreun rănit?

„Nu.”

„Doar mândria mea”, transmise Saul. Își șterse o dâră verde de pe turul costumului. „Au! Cred că mi-am luxat și mâna.”

Se adunară încet. Explozia de vapori o suflase pe Lani pe-o traiectorie triplu-ricoșată, sfârșind la o sută de metri distanță.

„Hei!” transmise Sergeov. „Priviți.” Arătă spre bordura Tune-lului E.

– Plantele... au dispărut, spuse Carl.

„Le-am dezintegrat!” transmise Jeffers.

„De asta eram sigur”, spuse Saul. „Dar de unde au apărut atât de mulți vapori? Pesemne că le-am fiert apa din țesuturi. Va trebui să potrivesc mai bine frecvența.”

– Acordează cât vrei! interveni Carl. Haide! Lipiți petece pe găurile-astea, înainte să mai crească și altceva prin ele.

Le trebuiră încă două ore de reglări înainte de-a putea spulbera formele native cu o singură rafală scurtă a păianjenului, confruntându-se doar cu o răbufnire minoră de vapori fierbinți. Treptat, Carl admise că ideea părea să funcționeze, deși îi venea greu s-o recunoască.

Dr. Oakes era entuziasmată. Aprobă ordinele de-a se aduce încă doi păianjeni și echipele care să-i manevreze. Dacă lucrau în trei schimburi pe zi, era posibil să curețe cele mai importante puturi și tuneluri în patruzeci și opt de ore.

Avantajul tehnicii cu microunde era că dezmembra Halley – formele la nivel molecular, ceea ce reprezenta o metodă mult mai eficace decât a le ciopârți sau a le smulge din gheață cu mâna...

Acum, își spuse Carl, acum să ne descotorosim și de blestemata cocă verde!

Începea să simtă o slabă rază de optimism răzbătându-i prin oboseala acumulată în oase. Îi trimise Virginiei imagini *auralenti* ale purpuriilor explodând la contactul cu microundele. Ea îi transmise înapoi un „Yaaaaay!” entuziast, reverberat artificial, astfel ca în căștile lui să sune ca și cum l-ar fi aclamat un întreg stadion. Acest lucru îl binedispuse mai mult decât orice altceva.

Se îndreptau înapoi spre Central, printr-un tunel presurizat, când nebunul atacă.

– Lăsați-i, lăsați-i, lăsați-i în pace! Ucigașilor! *Voi* sunteți invadatorii aici!

Se răsuciră și văzură un om în combinezon zdrențuit, atârănând dintr-un pasaj lateral, cu privirea furioasă.

– Ce...? începu să spună Carl. Omul, însă, zbieră și se aruncă înainte.

Se repezi la Carl, strigând incoerent – o bâlbâială ascuțită, garnisită cu obscenități, având ochii dilatați, mâini întinse în față ca niște gheare, picioare pregătite să lovească.

Înainte să poată reacționa, Carl fu înhățat de inelul căștii și amândoi se prăvăliră de-a rostogolul. Casca scăpă din mâinile celui alt când se ciocniră de un perete. Nebunul îl încolăci pe Carl cu picioarele și începu să-i care la pumni, tari, repezi.

Carl era ametit. Dădu în celălalt, dar nu-l nimeri. Un croșeu de dreapta îl nimeri în ochi – fulgere stacojii strălucitoare. Lovi sălbatic. Pe-alături.

E iute. Carl blocă un nou pumn. Izbi – rată – și lovi din nou. De data asta îi găsi umărul. Cu energia nebunului, o ploaie de pumni îi bombardară obrazul, brațul, pieptul. Apoi, în sfârșit, sosi ajutorul. Cineva smuci, și omul zbură de-a dura țipând, ținând ceva strâns în mână.

Carl simți mâini prietenoase înhățându-l, oprindu-i tumele nebunești. Lani îl luă în brațe.

– Ce naiba?

– Cine era?

– N-aș putea să spun.

– Ingersoll, cred. Un tip de la Sectia Chimică.

Clipi nesigur în timp ce agresorul se lansa cu lovituri precis calculate în pereții tunelului. Bolboroseala se îndepărtă. Nu-l urmă nimeni. Se strânsesă în jurul lui Carl, care era încă buimac de surpriză.

– Am niște zgârieturi, atâta tot, spuse el ameit, luptând să-și stăvilească valul de adrenalină.

– A dracu' treabă! comentă Jeffers.

Lani atinse cu blândețe fața lui Carl.

– Se umflă deja. Ce-o fi putut să-l provoace?

– Parcă-și ieșise din minți, murmură Saul. Auzisem că suferă de ceva, dar Akio zicea că nu pare să fie grav. Orice-o fi fost, e evident că i-a afectat creierul.

Chipul lui Sergeov luă o înfățișare amară, cenușie.

– Acum fugè în tunelurile de jos. Va fi foarte greu să-l găsim, să-l tratăm, acolo înăuntru, dacă nu vrea să se lase prins.

– În ce mă privește, spuse Carl, frecându-și falca, poa' să rămână pierdut pe veci.

Saul dădu din cap, dar vocea îi era nespun de îngrijorată când vorbi:

– Avea fața mânjită cu Halley-forme. Mă-ntreb câți alții posedă ceea ce se dezvoltă în el...

SAUL

În răstimpuri, cuvintele încă îl mai urmăreau. *Noi suntem invadatorii.* Oamenii erau aici ocupanții, intrușii. Când și când, Saul se întreba ce drept aveau să omoare ceea ce nu înțelegeau.

Totuși, recunoștea că resimțea o plăcere lugubră de-a scormoni adâncile caverne de gheață, exterminând coca – fiorul sălbatic de-a ochi cu un fel de *tun-rază* prin culoar, șoptind „pac, pac” în barbă, și vaporizând cele mai primejdioase dintre progeniturile materiei cometare.

Pe Saul nu-l surprindea că avea două poziții față de problemă.

În situația asta, războinicul, omul-maimuță din mine e cel ce câștigă în fața filosofului. Treaba mea e să cioplesc cremenea, să modelez noi arme și să ajut tribul să se salveze. E o prioritate ce provine de foarte, foarte demult. Și e justă.

Atinse butonul radiatorului portativ. Din când în când, reostatul se dezacorda, și era important să păstreze dispozitivul reglat exact pe frecvența corectă, în caz că se pomeneau față în față cu o masă colcăitoare de viermi.

În zilele trecute de la primul experiment, echipele din tuneluri învățaseră multe despre folosirea noilor arme. Nu era nici energie, nici mână de lucru suficientă pentru a menține curat fiecare pasaj, iar căldura degajată s-ar fi dovedit cum nu se poate mai neplăcută dacă insistau prea mult. Efectul asupra moralului, însă, fusese extraordinar. Pentru prima oară, părea să se fi ivit o șansă de-a putea ieși cu bine din toată beleaua. Cei ce nu erau bolnavi începeau, practic, să biruie somnul. Se auzea tot mai puțină vorbărie disperată despre demontarea mecanicilor de suprafață pentru a fi aduși jos, sub gheturi.

Acum, numai de ne-am putea linge rănilor. Principalul motiv care-l împinsese pe Saul să vină aici, în îndepărtatele tuneluri de lângă suprafață, era de-a lua destule probe pentru a-și dezvolta baza de date, pentru a-și forma o idee despre felul cum se interrelaționau formele de viață de pe Halley, și ce roluri jucau microorganismele.

Imediat în urma lui, Lani Nguyen călărea un uriaș mecanic tunelar. Voluminosul robot purta un sfredel cu microunde care fusese modificat pentru curățitul holurilor. Cu excepția unei zone carioate de la Nivelul E, nu fuseseră nevoiți să-l folosească prea mult. Regiunile cu adevărat grele erau cele mai apropiate de habitaturile umane, unde căldura, lumina și aerul hrăneau complexe culturi lichenoide și atrăgeau ucigătoarele colonii vermiforme cu fălci de fier.

Aici, în tunelurile exterioare, lămpile cu fosfor erau distantate, iar temperatura se menținea mult sub punctul de îngheț. Doar o peliculă subțire de verdeață îmbrăca pereții. Era mai ușor să te deplasezi – chiar în costum spațial – decât jos, unde mișunau purpurii.

Ridică mâna, iar Lani opri mecanicul la o intersecție care cândva strălucise în portocaliu și albastru. Acum pereții arătau mohorât, sub paloarea coclită a câtorva panouri luminescente acoperite cu verdeață.

Saul râcă lichenoizii, expunând literele de pe perete: D-14-TAU.

Bun, nu se rătăciseră.

„Am să trag cu urechea la crevase, Saul.”

– Okay, Lani. Numai nu te aventura prea departe de intersecție.

„Mă țin după tine ca un cățeluș credincios, poți să fii sigur!”

Saul zâmbi. Lani era isteată și curajoasă, dar și prudentă totodată. Această combinație făcea parte din motivele pentru care se bucura s-o aibă desemnată ca parteneră.

Se mișca atentă pe lângă pereți, ciocănind teaca de fibră și ascultând cu un audioscop, căutând cu multă pricepere spărturi și puncte moi în gheața de dedesubt.

Grație unei dureroase experiențe, descoperiseră că micile, aproape imperceptibilele cutremure care continuaseră de la sosirea lor deschideau încontinuu crăpături înguste în agregatul de gheață. Pericolul se semnală îndeosebi la intersecții, unde izolația era mai slabă. O parte din munca lor acolo consta în cartografierea celor mai mari crevase, în scopul de a le retopi și închide ulterior... dacă exista destulă mână de lucru...

Materia recoltată de la intersecție trecu într-o fiolă de mostre. Saul era aproape sigur că avea de-a face doar cu un *Hallivirens malenkovi* tipic. În această călătorie însă mai găsise și o colonie de alte tipuri, nedescrise încă. Ecosistemul varia în mod clar din loc în loc, după cum se schimbau condițiile.

Chiar în acel moment, Akio Matsudo se afla în biolaboratorul Centralului, lucrând cu Marguerite van Zoon și cu alți trei tehnicieni ajunși la capătul puterilor, în căutare de tratamente pentru bolnavii din ce în ce mai numeroși.

Akio era un specialist competent, incapabil însă, din punct de vedere ideologic, să se adapteze realmente implicațiilor acestui neașteptat val de viață cometară.

Toată lumea e surescitată de succesul distrugătorului meu cu microunde. Acum am reputația unui om de acțiune. I-o fi convins asta pe toți, însă, să-mi urmeze sfatul? Să facă un pas înapoi, încercând să adopte o perspectivă mai largă?

Ha!

Saul era hotărât să investigheze problema vieții Halley-ene de capul lui, în felul său propriu. O parte a cercetărilor se desfășura chiar acolo, la fața locului.

Cea mai mare greutate e dorul atât de intens de Virginia.

Saul spunea câte o rugăciune de recunoștință în fiecare zi când se trezeau împreună, fără ca vreunul din ei să sufere de cine știe ce oribilă boală fatală. Era o binecuvântare că – deocamdată – fata nu luase de la el nimic.

Virginia avusese câteva zile negre, când primise vestea referitoare la lovitura din Hawaii. Tensiunile Percell-Ortho rezultante umbriseră aproape complet bucuria succesului cu tehnica radiantă.

Trei pași înainte, patru înapoi, reflectă Saul.

Își șterse nasul de tamponul pentru guturai al căștii, mai luă o pilulă de antihistamină și o înghiți cu o sorbitură din tețina de

apă. Apoi își flexă trupul înainte, pentru a mai răzui o probă dintr-o cultură ce se arăta interesantă.

Un mârâit slab anunță revenirea Lani-ei. Tânăra murmură rapid în ezotericul dialect ingineresc, înregistrându-și rezultatele, după care ridică privirea spre Saul.

„Până la Puțul Șase, doar crăpături mici. Așadar, prăjim tronsonul ăsta de tuneluri?”

– Nu, nu aici, scutură Saul din cap. Am pierde juma' de zi ca să găsim acordările corecte pentru componentii lichenoizi individuali. Celulele scindate n-ar face decât să se împrăstie, acoperind oricum pereții, servind drept hrană pentru o nouă generație. Pe moment, chestia asta nu pare să facă vreun rău, pe moment.

Mai voia și să evite selectarea variantelor rezistente la sciziune. Aveau acum o armă. Ar fi fost neînțelept s-o irosească așa cum făcuse omul secolului douăzeci cu cele mai bune antibiotice și insecticide.

– De ce nu arzi pur și simplu zona din jurul fiecărui panou fosforescent? propuse. Să n-ajungă coridorul ăsta complet întunecat și inutilizabil.

„Și valvele de ventilație,” încuviință Lani. „Corect, Saul. Știu manevra, de-acum.”

În aerul rarefiat și rece, motoarele mecanicului emiteau un duduie jos. În timp ce purtătorul trecea, Saul aruncă o privire spre încărcătura legată în spinarea acestuia... cadavrele găsite la sfârșitul zilei trecute și dis-de-dimineată.

Una era o femeie în combinezon spațial, contorsionată, ca și cum gerul și rigiditatea ar fi surprins-o în toiul unui spasm de agonie. Ochii ieșiți din orbite și o limbă umflată o desfigurau, făcând-o de nerecunoscut, dar Centralul identificase în ea o tehniciană de la Putere și Propulsie, dispărută de trei zile.

Celălalt leș era îmbrăcat doar în salopeta semiizolantă. Saul și Lani îl găsiseră în îmbrățișarea unei forme de viață pe care Virginia o botezase *anemonă-de-hol*. Bucățele de carne se desprinseseră în timp ce încercau să smulgă trupul din strânsoare. Fuseseră nevoiți să reacordeze radiatorul și să pulverizeze ființa-colonie palpitândă pentru a recupera și împacheta rămășițele nefericitului.

Cine putea spune de ce murise un om acolo, atât de departe de Central și absolut singur? Până să se poată face analize ale țesuturilor, nimeni n-avea să știe măcar cine fusese tocana aceea de nerecunoscut.

Totul se înscria într-un tipar tulburător. Alte grupuri găsiseră femei și bărbați morți în tunelurile exterioare. Cei mai mulți păreau să fi murit în singurătate, pe timpul orelor libere...

La început, am crezut că au procedat aidoma unui animal rănit care se târăște uneori departe de turmă, căutând o gaură

unde să moară. Mă-ntrebam dacă nu cumva, poate, oameni bolnavi, cuprinși de febră, s-or fi retras pur și simplu să fie singuri.

Dar n-a fost deloc asta.

Își scoase cuțitul pentru tapet și începu să radă o cultură asemănătoare mușchiului, din apropierea semnului codificat al intersecției. Coca ascundea altceva...

Substanța verde pluti desprinsă de lama ce vibra, și iată... un cerc cu o săgeată înălțându-se spre dreapta – simbolul masculinității – cu o floare stilizată înăuntru.

Era al treilea gen de graffiti pe care-l găsiseră. În cartierul acela, cel mai comun fusese Arcul Soarelui Viu – simbol al Ortho-șilor radicali din țările centurii ecuatoriale. Dar mai existaseră și altele, inclusiv P-ul și cartușul infinitului... $P \infty$... Pecetea lui Simon Percell...

„Gata cu tunelul ăsta!” anunță Lani. „Bine-am făcut c-am verificat. Supapa de presiune se blocase. Putea crea probleme.”

– Ce părere ai? o întrebă Saul, arătându-i simbolul descoperit.

Se lăsă o liniște de durată. Chipul Lani-ei părea palid sub farurile căștii.

„În misiunea asta, au fost trimiși tot soiul de țicniți. Până și noi, spacer-ii, avem uscăturile noastre... Țăsta e semnul Căii Martiene.”

Saul confirmă. Bănuiala îi era tot mai fermă.

– Însemne de clan. Oamenii și-au luat într-adevăr în serios traiul aici. La-nceput, nu mi-a venit să cred.

„A început de când le-a mai trecut frica de viermi. Țăia pe care i-am întâlnit la Nivelul K... Din Madagascar și Fidji... își fac treaba la Central, dar sunt înspăimântați de Percell-i. Refuză să doarmă în aceeași încăpăre cu ei.”

– Înspăimântați..., repetă Saul. I se părea uimitor ca niște oameni din prezent să se poarte așa. Acest lucru îl uluise toată viața.

Nu era vina Percell-ilor că păreau mai rezistenți la afecțiunile cometare decât indivizii nemodificați genetic... sau măcar prezentau mai puține semne superficiale de boală. Asta însă nu constituia o stavilă în fața iraționalului mit.

În Evul Mediu, același lucru li se întâmplase evreilor din Europa. Pentru că omorau șobolanii de cum îi vedeau și-și spălau mâinile, pătimeau mai puțin de pe urma ciumei. Până la urmă, totuși, obiceiurile lor curate nu prea contaseră. Muriseră destui în ghearele gloatelor înfuriate pentru a echilibra suficient balanța.

Să nu subestimezi niciodată potențialul prostiei omenești! Se părea că tot mai mulți membri ai echipajului dobândeau obiceiul

să doarmă cu costumele spațiale pe ei, în tunelurile exterioare. Și uneori, acolo departe, bolile le veneau de hac și mureau în chinuri groaznice fără nimeni la căpătâi.

„Le-am cerut celor din teritoriile diferitelor facțiuni să-ncerce să raporteze dacă lipsește vreun om. Nu știu dacă o să folosească la ceva.”

Teritoriile facțiunilor, medită Saul.

– Toți continuă să-ți vorbească, nu-i așa, Lani?

Tânăra îl privi lung, oarecum neliniștită.

„Păi, cred că nimeni nu se simte amenințat de mine. Sunt un gen destul de inofensiv. Oamenii se simt tentați să-mi spună tot felul de lucruri.”

Saul surâse. Tânăra amerasiatică avea profunzime, poate chiar mai mult decât își dădea ea însăși seama.

– Nu. Asta-i doar o parte din problemă. Ești un soi de punte, Lani, o Ortho, dar una căreia-i plac Percell-ii. O... cum îi spune?

„O *Percefilă*, Saul?”

Râsul ei avea o tentă uscată, nervoasă. Saul înclină din cap.

– Ești singura supraviețuitoare din Schimbul Întâi în care majoritatea celor nou-treziti par să aibă încredere.

„Mai ales fiindcă știu că n-am fost decât o figurantă. N-am avut nimic de-a face cu deciziile privitoare la cine să fie dezghețat. De-asta-l blamează pe bietul Carl pentru...”

Clătină din cap.

„Oricum, în privința asta greșești, Saul! Pe moment, toți sunt ciufulți, dar dacă ar avea de ales trei oameni indispensabili din toată expediția, ăștia ați fi tu, Carl și Virginia.”

Saul râse. Ce dulce copilă! Îl ducea cu gândul la ceea ce-ar fi putut deveni micuța sa Rachel, dacă ar fi crescut...

Fu aproape pe punctul de a o întreba cum mergeau treburile cu Carl. Se zvonea că uneori stăteau împreună... deși, în mod vădit, între ei exista mai puțină intimitate decât ar fi preferat Lani. Cu atât mai rău. Ar fi fost bine să vadă că se leagă ceva între ei, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a-i domoli mânia lui Carl împotriva Virginiei.

Totuși, Saul se hotărî să nu abordeze subiectul. *Poate că n-aș face decât să dau cu bâta-n baltă.*

– Hai-ho! spuse, ridicându-și radiatorul portabil cu grijă, pentru a compensa inerția. La treabă, copilu’!

Lani zâmbi și porni mecanicul. Saul se agăță în față, pe când parcurgeau un tronson lung de tunel, cercetând cu atenție pereții pătați cu verde.

Sus, la Nivelul A, camera programată să devină fabrica lansatorului se căsca asemeni unui mormânt antediluvian. Capătul anterior al șleului *Delsemme* zăcea în centru, înconjurat de mașinării împrăștiate și lăzi nedesfăcute. Franjuri colorate festonau laturile cargoului, dându-i un contur ușor

încetoșat. Caverna arăta de parc-ar fi fost abandonată de ani de zile. Era greu să ți-o imaginezi forfotind de lumini strălucitoare și activitate – așa cum avea să fie dacă le era dat să se mai întoarcă vreodată acasă.

Prietenul lui Carl, Jeffers... a fost prea ocupat pentru a urca s-arunce o privire-aici. Mă-ntreb dacă aș face o faptă bună atenționându-l.

– Hai să lansăm o porție pe frecvențele dezintegratoare trei, cinci și zece, îi spuse el Lani-ei. Apoi ne vom grăbi să facem inventarul cerut de Betty.

„Bine, Saul.“ Mecanicul Lani-ei se mișcă sub comenzile ei delicate. Curând, o mică serie de tăcănituri fu însoțită de nori ce se ridicară pretutindeni prin grotă, pe când algoizii *Hallivirens* se dezagregau sub impactul microundelor.

Saul era îngândurat. *Numai de-ar fi atât de simplă tratarea bolilor.* Luă un creion luminos și începu să sondeze cutiile, punându-și computerul portabil să inventarieze conținutul încăperii.

„Saul“, șopti Lani. Bărbatul se întoarse din fața unei mostre pe care-o răzuia, și văzu că fata se găsea la celălalt capăt al sălii, arătând în josul unuia dintre pasajele laterale. Când ajunse lângă ea, prima lui reacție constă într-un surplus de adrenalină. Căci acolo era o pulsație fremătătoare care însemna *purpurii*, păscând pe tapetul înecat în cocă.

Apoi văzu altceva. La circa o sută de metri distanță, lângă unul din luminatoarele acoperite cu fungus, plutea o siluetă indistinctă.

– Altu' care-a dat în primire?

„Nu“, clătină din cap Lani. „Cred... Cred că-i Ingersoll!“

Saul își blestemă tulburările de vedere intermitente, datorate antihistaminelor. Clipi din ochi, apoi privi în lungul tunelului. Silueta nedeslușită se *mișca*.

Ingersoll. Toți presupuneau că pur și simplu a murit... La început, crezu că nebunul purta un combinezon verde, colorat astfel încât să se asorteze holului zugrăvit cu cocă. Apoi, însă...

– Ce Dumnezeu?

Stupefiat, își dădu seama că omul nu avea pe el haine.

„S-a acoperit cu *cocă* uscată! Ce culege de pe pereți, Saul? Ce *face*?“

Din fericire, căștile le estompau sunetele vocii. Saul încercă să se apropie pe furiș, folosindu-se de un jet al reactorului cu gaz.

– Cred...

Omul însă auzise ceva în aerul rarefiat. Se răsuci, iar Saul văzu că numai fața nu-i era invadată de stratul gros de cultură verde, vie. Tipă, cu ochii tulburi de nebunie. Saul nu putu distinge decât câteva cuvinte.

– ...Perfect!... Dulce, dulce, dulce și cald!... O să știi, știi, nu, nu, nu!...

Era greu să te concentrezi prea mult când vedeai ce atârna, picurând, din gura individului... o masă purpurie, sângerândă.

Apoi, cu o rotire și-o împingere bruscă, Ingersoll se făcu nevăzut. Saul rămase locului, privind în urma lui, prea năucit pe moment pentru a se gândi, măcar, să se ia după el.

În cele din urmă, Lani sparse tăcerea emitând un zgomot semnificativ. Chiar și prin costum o putu vedea crispându-se. Saul dădu din cap.

– Ei, ăsta-i un destin de care *eu* voi fi scutit. Să fi fost în locul lui, făceam probabil alergie!

Atinse brațul Lani-ei și-i făcu cu ochiul. Într-un târziu, fata zâmbi.

Apoi Saul strănută.

– Iar le trece efectul nenorocitelor ăstora de antihistamine! Hai, Lani, să-nsemnăm pasajul și să mergem acasă...

Aruncând încă o privire spre holul îmbrăcat în purpură, se întoarseră și porniră, fiecare rumegându-și propriile gânduri.

O oră mai târziu, făcuseră iarăși bucla spre Central și se apropiau de cele mai rele zone – Hotarul –, unde căldura, aerul și umiditatea locuințelor omenești excitau la maximum vietățile cometare. Lani reglă dezintegratorul pe valorile mortale pentru viermi, în caz că trebuiau să pătrundă prin forță. Saul, oricum, simtea că-i revine moralul. Dincolo de Tărâmul Nimănui exista căldură, și hrană, și o anume persoană ce-l aștepta numai pe el.

Gândurile se învălmășeau cu senzații trăite: imaginea franc sexuală a unuia dintre sfârcurile Virginiei, încălzit de mâna lui și erectat, dur; răsuflarea ei dulce în urechea lui și atingerea intensificată electronic a emoțiilor Virginiei, canalizate direct într-ale sale...

Și totuși, gândul continua să i se întoarcă la micile celule, multiplicându-se în permanență, crescând în horde bălțate, multinuanțate, formând *macroorganisme* cooperative acolo unde nici un om de bun-simț nu s-ar fi așteptat ca ele să *existe*, necum să le mai și priiască.

Imaginile vibrau pe o coardă comună. O simfonie de *chimie auto-reproducătoare*... șuvoiul sexual al unei tinere femei, adâncii ei curenți de dragoste, marea crescândă a Vietii Cometare, înălțându-se spre a întâlni valurile de căldură ale unei primăveri ce nu sosea decât o dată la fiecare șaptezeci și șase de ani...

Doar indirect, fără răutate, făceau prăpăd formele băștinașe printre vizitatori – ucigându-i și provocând la rândul lor contraofensiva. Saul s-ar fi putut simți vinovat pentru că inventase armele unui asemenea război.

Dar vinovăției i-ar lipsi sensul. *Nimic din ce facem aici nu va restabili Viața Cometară. Suntem ca vara. Și, la fel ca ea, vom trece și noi.*

Difuzorul de deasupra urechii lui drepte pârâi.

„Lintz, aici Osborn. Ești treaz?”

– Da, Carl. Ce e?

„Au avut loc unele evoluții. Poți veni la Puțul Patru, Nivelul K? Am... Avem, cred, nevoie să ne-ajuti.”

– Oh? Da’ ce s-a-ntâmplat?

Urmă o scurtă tăcere.

„Vreau să-ți vorbesc între patru ochi, dacă se poate.”

– De ce? se încruntă Saul. E ceva ce nu poți menționa pe un canal codificat?

O nouă pauză.

„Nu, nu tocmai. Dar... Ei bine, cred că mi-am dat seama unde e șlepul lipsă. Știu, aproape sigur, ce s-a-ntâmplat cu *Newburn*.

Fu rândul lui Saul să se oprească, făcând ochii mari.

– Vin acum. Lintz, terminat și închis.

VIRGINIA

– JonVon, spuse ea gânditoare, pot să *simt* ce faci.

FOARTE IMPROBABIL.

– Nu, adevărat. Sunt niște furnicături, niște gâdilituri.

PROCESUL DE SONDARE A REZONANȚEI MAGNETICE NUCLEARE NU DEPLASEAZĂ NIMIC. NICI MACAR NU-ȚI ATINGE PIELEA.

– Îl *simt*.

EXISTĂ FOARTE PUȚINI RECEPTORI SENZORIALI ÎN INTERIORUL CRANIULUI.

– În fine, se mișcă *ceva*. Ca niște degete dansându-mi pe scalp, doar că... mai adânc.

Senzația era neliniștitoare – parcă niște lujeri îi sfichiuiuau prin cap. Se foi incomod în hamac. Nu se auzea decât un bâzâit subtil dinspre blocurile de echipament ce-o încercuiau.

CÂMPUL MAGNETIC, PROBABIL.

– Da’ pot oamenii să simtă câmpurile magnetice?

PE CELE PUTERNICE, DA. APLIC 7,6 KILOGAUSS-I PE ZONA DE STUDIU. EROAREA DE UNIFORMITATE E SUB O SUTIME DE PROCENT.

Exact ca programul de pedanterie – și ar fi trebuit să știe asta, ea îl scrisese – de-a emite un detaliu irelevant.

Sau poate că nu era irelevant. Rostogolirea infimitezimăliilor electroni rotitori înăuntrul țestei ei presupunea reglaje fine, de un ordin neobișnuit chiar și în cercetare. Reprimă tentăția de a-și abate ochii lateral, în direcția polilor uriașului magnet supraconductor. Până și o asemenea mișcare i-ar fi indus trepidații nedorite în cap.

DESCHID ACCESUL ULTIMELOR BAZE DE DATE ASUPRA R.M.N.-ULUI UMAN. VOI INVESTIGA POSIBILELE EFECTE NEPREVĂZUTE.

– Dă-i drumul. Mă *mănâncă*-n creier.

CAUT ȘI INTEGREGZ ACUM.

– Saul a menționat vreun efect?

A FURNIZAT MACROIMAGINI DE SIGURANȚĂ CÂND A ADUS UNITATEA ASTA R.M.N. LA CENTRUL MEDICAL, DAR A DECLARAT CĂ FOLOSIREA E INOFENSIVĂ ÎN INTERIORUL GAMEI DE OPERARE INDICATE.

– Hmm. Poate-ar fi fost mai bine să fac asta sub un sedativ.

ABSURD. N-AȘ DORI SĂ-MI ASUM DE UNUL SINGUR ACEASTĂ SARCINĂ.

La fel ca mine, își spuse ea. *Neliniștea cere companie.*

ABSOLUT ADEVĂRAT.

Acum, virtualmente, nu exista nici o diferență între accesul lui JonVon la gândurile ei de suprafață și vorbire, de vreme ce computerul le citea pe amândouă direct prin conexiunea neurală. Totuși, ea *simțea* altfel. Mentea sa procesa cuvintele în moduri subtil diferite. Centrul de procesare preverbală din creier le conferea frazelor propriul său ritm, alimentând cuvintele „înainte” în cadența inconștientă care-i determina stilul personal de-a vorbi. Când gândea fără intenția implicită să vorbească, adesea nu existau deloc cuvinte. O percepție rapidă, aproape holografică a ideii, fulgera prin ea. Se întreba dacă JonVon putea sesiza deosebirea.

DESIGUR.

– Desigur, spuse/gândi ea cu jale.

NU DETECTEZ FURNICĂTURILE ACELEA PE CARE LE MENTIONAI. DEȘI, FIREȘTE, POT PERCEPE UN ECOU AL LOR ÎN CONFIGURAȚIILE DE UNDĂ ALE STĂRII TALE GENERALE, ACUM CĂ ȘTIU CE ANUME SĂ CAUT.

Cuvintele lui JonVon îi parveniră în două etape – străfulgerarea sensului lor general, urmată după o clipă de o propoziție aranjată. Acesta era centrul ei verbal operând invers, culegând o serie de impulsuri repezi injectate de JonVon și formând cu ele fraze simple, liniare.

– Ce mai operă de artă suntem! spuse.

SHAKESPEARE?

– Luat vag după el, da.

COPT VREMELNIC.

Uita mereu cât de repede putea JonVon să caute și să selecționeze dintr-un ocean literar.

– Va trebui să-ți continui lecțiile de poezie. Dai dovadă de o anumită aptitudine.

TU M-AI FĂCUT... Exista în transmisie o ezitare autentică, observă surprinsă Virginia. Nu făcea parte din simulare, ci era o reală nesiguranță. ...SĂ PERCEP SENSUL AMBIGUU AL UNOR ASEMENEA VERSURI. VIRTUTEA NEDEFINIRII.

Deduse că programul evita să folosească *simt*, alegând *percep* doar după o lungă căutare comparativă și o luptă lăuntrică. Mașinile nu împărtășeau dezinvolta confuzie, simțurile și gândurile omenești, de vreme ce căile lor de racord erau considerabil diferite. JonVon, însă, îi putea totuși păcăli pe profani cum că ar fi o persoană reală, folosind termenii în modul lunecos propriu ființelor umane. Oamenii spuneau în mod normal *simt* cu sensul de *gândesc**; mașinile obișnuiau să păstreze cele două sensuri despărțite prin pereți blindati.

Ceea ce reprezenta și unul dintre motivele pentru care făcea toate astea. Aruncă o piatră spre o femeie, apoi digerează rapid informațiile scurse pe canalele senzoriale, procesează-le în vectori intuitivi, viteze și unghiuri – apoi fugi înainte, proiectează, găsește soluții aproximative – totul ca să vezi încotro ar trebui să se ferească.

Mașinile bazate pe silicon puteau face asta, dar cu totul altfel. Preferau – adică, oamenii se pricepeau mult mai bine să le programeze – cu precădere s-o ia ca pe o problemă de fizică introductivă, etalând condițiile inițiale net și curat, pentru a integra apoi ecuațiile mișcării înainte spre a vedea rezultatul exact. *Perfect. Numai că până atunci ești moartă.*

ACESTA ESTE UN DEZAVANTAJ.

– Altă vorbă de spirit! Acum faci asta mai des.

NU AI RÂS.

– Ceea ce ai folosit a fost ironie, nu hi-hi.

OH. NU VĂD DECÂT VAG DIFERENȚA.

Bănuia că JonVon folosisese *văd vag* ca o convenție verbală. Încă nu avea puterea reală a metaforei de limbaj.

– Păi, orice formă de umor se bazează pe două elemente – ridicol și incongruitate. Ironia are...

Se încruntă.

DA?

– Există câteva lucruri...

PE CARE OMUL NU TREBUIA SĂ LE ȘTIE?

– Ntt, clișeu greșit. Există câteva subiecte, aici, aflate dincolo de explicație.

O ȘARADĂ ÎNVĂLUITĂ ÎNTR-O ENIGMĂ?

– Da' repede mai deschizi accesele azi, frate! Poți face asta și să și monitorizezi totodată experimentul?

ABSOLUT NEGREȘIT.

Virginia nu-și amintea să fi inserat o asemenea cadență infatuată în acea simulare anume. Îl imita oare pe Saul? JonVon

* Mai ales în limba engleză. N.T.

fusesse în strânsă legătură cu amantul ei destul de mult, în ultima vreme. Și nu trebuia să uite nici un moment că JonVon, ca structură bioorganică, își situa procesările informaționale la jumătatea distanței între om și computerele cu silicon. Asta ducea la capacități neașteptate.

– Poți opri gâdilatul?

Admisia lui JonVon se scindă în două canale, pe care le simțea ca un curent roșu și apatic de cuvinte ruginite, cu comentarii albastre săgetătoare glisând printre și împrejurul lor:

ÎN TIMP CE „VORBEAM” AM TESTAT EFECTUL ȘI AM DESCOPERIT CĂ LI SE DATOREAZĂ CONCENTRĂRII DE BIPOLI MAGNETICI OSCILÂND ÎMPREUNĂ ACOLO UNDE AI CONSTRUIT COMPLEXE DE DECLANȘARE SATURATE EMOTIONAL. MĂ TEM CĂ NU LE POT ELIMINA PENTRU CĂ SUNT ÎNTREPRĂTRUNSE STRÂNS ÎN RĂSPUNSURILE TALE MOTOARE ÎNVĂȚATE.

– NU E CUVÂNTUL POTRIVIT, ȘTIU, DAR ALTUL NU AM.

NUMĂR MEDIU 10°.

PROBABIL DIN ADOLESCENȚĂ. PRINCIPALUL LOR DECLANȘATOR EXTERN PARE SĂ FIE SEXUAL. IMAGINEA PE CARE O INVOCI ÎN ACEST MOMENT ESTE CONTRACȚIA MUȘCHILOR SUPERIORI AI COAPSELOR ATUNCI CÂND ÎȚI DEPĂRTEZI PICIOARELE PENTRU...

– Oprește! Nu-mi vreau viața sexuală reluată de tine. AI ÎNTREBAT.

– Zău?

REGRET.

Capul ei era încătușat în spumă aplicată strâns, ceea ce se dovedea a fi fost o bună măsură de prevedere – altfel s-ar fi cutremurat de jenă.

– Cât de mult... *Păi, sigur. Ocaziile cu Saul.*

EXPUI RITMURI DE STÂNJENEALĂ. REGRET.

– O, nu-i din vina ta.

POT AVORTA EXPERIMENTUL.

– Nu! Am nevoie de el pentru mecanici.

ACUM PRIMESC SUBROUTINE VALOROASE.

Presupunea că această ultimă frază s-ar fi dorit liniștitoare. Programul avea un mod bizar de-a răspunde temerilor ei. Totuși...

– Din pură curiozitate, ce are îndemânarea mea motorie în manevrarea uneltelor – după *asta* dragă prin lobii mei mediani, nu? – ce are *asta* de-a face cu mine desfăcându-mi picioarele?

AI ASOCIAT ACESTE ACȚIUNI ÎN AUTO-PROGRAMAREA TA.

– Auto-programare?

ÎNVĂȚATĂ DIN VIAȚĂ.

– Oh. Experiența, adică.

CEL MAI BUN PROFESOR, CUM SPUNE O VECHE ZICĂTOARE.

– Poate. Unele lucruri mai degrabă le-aș lua, pentru mai multă siguranță, dintr-o carte.

DA.

Devine diplomat. La urma urmei, lui îi lipsește opțiunea experienței directe.

– Poți sonda contactul memorial din apropiere?

DA.

Simțise oare o nuanță de reținere?

– Poți fixa o dată anume când s-au fundamentat aceste complexe?

UN AN, NU. ASOCIERILE TEMPORALE SUNT VAGI. ORICUM, TRĂIEȘTI PE CEVA ASPRU ȘI RECE. EXISTĂ UN SUNET. VALURI ALE UNEI APE, APRECIEZ. PESTE TINE SE SUPRAPUNE ACOLO UN CHIP ȘI O PULSAȚIE ÎN ABDOMENUL INFERIOR.

Da. Seara aceea caldă de primăvară hawaiiană, încărcată de promisiuni. Un film, un shake și drumul spre plajă pentru niște îmbrățișări amicale. Numai că sărutările calde și mâinile mângâietoare, pipăind cu blândete, nu se opriseră aici. Ceva puternic pusese stăpânire pe ea într-un chip pe care nu și-l imaginase niciodată – indiferent de câte mii de ori se gândise deja la asta, încercase s-o vizualizeze – și imediat, practic, incredibil, *o făceau*. Și, în loc de o senzație aprigă și totuși înălțătoare, un extaz cosmic, o unire mistică, așa cum și-o închipuiseră visurile ei, era brutală, crudă, incomodă, dureroasă și, în cele din urmă, deprimantă.

AMORAȘI

ÎN PANTALONAȘI

– O simplă rimă nu înseamnă poezie, spuse ea afectată.

ADEVĂRAT.

– Și, în fond, ce știi *tu* despre asta?

Încă în timp ce se formau cuvintele, își spuse: *Mă rog, de fapt JonVon știe exact ce faci. Sau va ști, când îți va termina de cartografiat lobii, când îți va pătrunde în creierul posterior, în nucleul tău reptilian.*

JonVon preferă să nu răspundă. Tact? Sau se complăcea ea în obișnuita tendință a programatorului, de a descifra caracteristici umane în răspunsurile mașinii?

Gâdilatul răcoros și delicat continua. Se relaxă, lăsându-și mintea să lunece afară din vârtejul roșu al emoțiilor pe care i le stârnise aducerea aminte.

Știa că amintirile sălășluiau aproape de locurile unde erau depozitate asocierile fizice, astfel ca trupul să poată direcționa creierul în ordonarea datelor. Un miros tăios și uscat putea reactiva o îndepărtată după-amiază prăfuită din copilărie. Asta

însă o făcea să-și pună întrebări asupra experimentului radical pe care-l încerca.

Mecanicii aveau nevoie de supraveghere. Programele speciale de procesare controlau subtilele brațe waldo, fără a fi însă inteligente. JonVon era destul de „deștept“, dar nu putea ajuta un mecanic să răsucescă o șurubelniță sau să balanseze un burete de absorbție. Ca mașină stohastică, era construit astfel încât să lucreze cu incertitudini. Nu comunica bine pe interfață cu perspectivele reductioniste, tip rezolvă-ecuația, ale mecanicilor. Lui JonVon îi lipseau complexe abilități motoare pe care evoluția și exercițiul le conferiseră ființelor omenești.

Astfel hotărâse Virginia să-și încerce unul dintre visurile ei excentrice, de probabilitate redusă: ca JonVon să citească îndemănările ei. Și ea avea reflexe stohastice și holografice. Le-ar fi putut înțelege mai bine.

Tehnologia era la îndemână, dacă știai unde s-o cauți. Creierul depozita amintiri prin orientarea electronilor, în adâncul celulelor și al sinapselor. În principiu, se puteau citi direcțiile indicate de acești electroni. Întregul roi de rotiri înmagazina informații – complicatele întoarceri și tracțiuni necesare pentru a răsuci încheietura unei mâini, a împunge cu un deget. Virginia avea deja programe bune care traduceau mișcările omenești în mișcări ale mecanicilor. Dacă JonVon îi putea depozita capacitățile motoare, putea apoi să-și asume mult din coordonarea roboților. Asta i-ar fi fost de mare ajutor. Carl și mulți alți spacer-i o hărțuiseră neîncetat să acorde mai mult timp pentru mecanici, și ajunsese la capătul puterilor.

Aceasta era o soluție. Poate.

Oricum, ar fi trebuit să dezvolte, până la urmă, respectiva tehnologie. Cu tot ștergătorul cu microunde al lui Saul, lucrurile erau încă departe de a fi rezolvate. Oakes și Lopez continuau să dea prioritate dirijării roboților.

Dacă mai pierdeau mulți oameni, la sfârșitul celor șaptezeci de ani mecanicii trebuiau să devină mult mai independenți decât plănuise expediția. Și, la un moment dat, avea să fie nevoită să intre și ea în sarcofag, așa că era timpul cel puțin să înceapă imediat un mai bun sistem de programare.

LECTURA SE APROPIE DE ÎNCHEIERE.

Virginia trimise o expresie de fascinație ușurată: fulgere aurii biciuind un cer de catifea.

AM ÎNREGISTRAT AMPLASAMENTUL DECLANȘATORULUI. AȘ PUTEA CONVOCA PENTRU REAMINTIRE VOLUNTARĂ INCIDENTUL DIN COPILĂRIA TA, CA SĂ TE DISTREZI.

– Nu eram *copil*, găleată de șuruburi ce ești!

ASOCIERILE...

– Și nu cred nici că a fost „distractiv“. Matahala aia mare de băiat...

O izbi amintirea bruscă a unei voci bărbătești aspre și găfâitoare murmurând *Eli a hohonu keia lua*. Ciocănitul lui dur, mecanic, îi înfipsese cuvintele în memorie: *Sap adânc această gaură*. Se cutremură.

ACUM TE POȚI MIȘCA. LECTURA ÎNCHEIATĂ.

– Mersi.

N-A FOST CEL MAI BUN ÎNCEPUT POSIBIL.

Știa că JonVon nu se referea la lectură.

– Nu, n-a fost. O, el era destul de drăguț, cred... Îi plăceam destul ca să fi ieșit împreună de câteva ori, înainte. Dar niciodată după... aceea.

ȘI DE-ATUNCI?

– Am avut ce mi se cuvenea. Un inginer în facultate... nu, pe cine vreau să prostesc? Nu mulți. Deloc mulți.

E DIFICIL DE STABILIT O CONGRUENȚĂ.

– Nu e o congruență matematică, știi, JonVon. Oamenii nu caută pe cineva care să le semene, ci aproape opusul, de fapt.

TU EȘTI TÂNĂRĂ. CAUȚI BĂTRÂNI?

Chipul lui Saul îi veni în minte, rânjind în felul acela al lui, adorabil de distant, și pentru o clipă Virginia nu fu sigură dacă și-l amintise, sau... da...

– JonVon, *tu* mi l-ai băgat în cap.

PĂREA NECESAR.

– Asta *eu* judec. Cel puțin, lasă-mi regia propriilor mele fantezii!

DESIGUR.

Dar viziunea rapidă a acelui surâs pieziș sub ochii întunecoși, prea rar veseli, o atinsese într-adevăr. Părea că se scursese o veșnicie de când îl văzuse, de când se cuibărise în brațele lui puternice și învălutoare, de când îi simțise îmbătătorul miros de mosc, de când vorbiseră...

– JonVon! Cheamă-mi-l!

CRED CĂ ARE O ÎNTÂLNIRE CU CARL OSBORN. UNUL DINTRE MECANICII PE CARE-I COMAND L-A VĂZUT TRECÂND ACUM 1 MINUT ȘI 34 DE SECEUNDE.

– Drace! Mi-e *dor* de el.

Își smulse gluga de spumă de pe cap și se strâmbă la impunătoarele blocuri de echipament, senzori fusiformi de rezonanță nucleară, înalte catalige magnetice verticale, șiruri de indicatori numerici.

– M-a secat criza asta interminabilă...

AI NEVOIE DE RECREERE.

– Mai mult ca sigur!

O imagine îi răsări în minte – atât de grafică, de lugubră – membre întrepătrunse, și încă... Ar fi întors capul dac-ar fi văzut-o înfățișată în prezența altora... și totuși o găsea senzual

atrăgătoare, accelerând pulsul, ca și cum ar fi fost calculată să-i forteze balamalele propriilor ei locuri intime.

– JonVon!

O SIMPLĂ SUGESTIE.

Scenele vătuite păliră, lăsând în urmă un halou de post-image albăstrie.

– Cum ai... știut?

CITESC MULT.

Asta, probabil, era o glumă.

CARL

– Aici! strigă Carl.

Silueta lui Saul se răsuci la capătul îndepărtat al Tunelului. Omul împinse și lunecă pe cei o sută de metri, trecând prin lacuri de aură fosforescentă, în culoarea ivoriului.

– Al dracului de rece! spuse Saul, în timp ce bascula pentru a-și aduce picioarele înainte. Ateriză, absorbind șocul cu genunchii.

Progresează, reflectă Carl. Toți vor fi nevoiți să se deprindă cu asudatul, de aici înainte.

– Acum păstrăm reci chiar și tunelurile centrale. Mie, unul, mi-ar place să le videz pe toate.

– Ne-ar afecta enorm manevrabilitatea.

– Și pe purpurii i-ar afecta.

– Folosesc tunelurile interioare cam din oră-n oră. Dacă ar trebui să-mi pun de fiecare dată costumul...

– Oricum, o s-o recomand.

– Bethany Oakes a hotărât deja.

– Mda, știu. *Ori de câte ori îl confrunți pe Lintz cu-o problemă, începe să citeze deciziile superiorilor.*

Saul părea meditativ.

– Venind înapoi, Lani și cu mine l-am văzut pe Ingersoll într-un pasaj lateral lângă Nivelul A. *Mănâncă* formele native, cred. Uimitor. Pare inofensiv, chiar nebun fiind.

Carl simți o împunsătură de iritare la simpla pomenire a lui Ingersoll. *Lucrurile stau atât de prost, încât nici măcar nu-l putem prinde.* Își păstră însă tonul indiferent; diplomația înainte de toate.

– Da, e țicnit, dar țicnit ca o vulpe.

Clătină din cap și se decise să treacă la subiect.

– Am... Uite ce-i, am de gând să-i propun lui Oakes să ne ducem să-l recuperăm pe *Newburn*.

– Într-adevăr? L-ai localizat?

– Just. A fost ideea Lani-ei, de fapt. Stăteam pur și simplu de vorbă, uitându-ne la simularea aia numerică pe care-a făcut-o Virginia, acum câțva timp.

– Aia ce-arăta cum ar fi putut vela solară a lui *Newburn* să fie făcută zdrențe de coada plasmatică a lui Halley?

– Da... Presupun că șlepurile celelalte au avut pur și simplu un noroc chior că n-au fost lovite. Curenții induși încrucișat ai cozi i-au distrus probabil și balizele de localizare. Fără velă desfășurată, găsirea șlepului devenea imposibilă. Așadar, Lani zice că am putea încerca să trimitem microunde în fascicule concentrate, ascultând ecoul. Aveam puțin timp liber, exact asta am făcut și – pac! – am obținut, după o săptămână de căutări, un semnal.

– Minunat! Și-atât de simplu!

Surprinderea lui Saul era agreabilă. *Cel puțin, nu s-a gândit el primul la asta.*

– O să avem nevoie de adormiții ăia patruzeci, în ritmul în care pierdem oamenii.

– Corect..., încuviință Saul, gânditor. Problema mâinii de lucru se va agrava.

– Trebuie s-o facem curând., *Newburn* s-a abătut destul de departe, la peste două milioane de clicuri deja.

– De acord, da' tot nu-nțeleg. De ce să mă chemi atâta drum pân-aici ca să-mi spui?

– Vreau să mă asigur mai întâi de sprijinul tău, înainte de-a anunța Comitetul. Nu-s în stare să mă cert cu Oakes.

– Și eu sunt?

– Just. Apoi, vreau să vii cu noi în calitate de medic.

– Bine gândit, se luminează Saul la față. E posibil ca sarcofagele alea să fi suferit deteriorări.

– Și te mai pricepi și să susții moralul oamenilor...

– Mă rog, asta e situația! Sunt sigur c-o pot face pe Betty să vadă avantajele, acum că purpurii sunt sub control. Dar poate *Edmund* să zboare imediat?

– Jeffers zice că mecanicii săi găsitari-de-tritiu au filtrat deja destul cât să umple pe sfert rezervoarele de rază scurtă. Poate prepara carburantul necesar într-o săptămână.

– Bun! Văd că te-ai gândit la toate.

Ăsta ar trebui să fie un compliment? Ei, mulțumesc, dr. Lintz! Noi, mârâitorii, încercăm să mai și gândim din când în când, pe bune.

– la să vedem, își frecă Saul bărbia. Ne-ar lua aproape o lună ca s-ajungem acolo. Asta-nseamnă că vor fi necesare câteva module hidroponice, și...

Carl își imaginase deja datele de bază, dar mai învățase și că era o idee bună să-i lași pe savanți să vorbească un timp, înainte de-a trece la partea dură, cea a deciziilor. Poate că asta îi împiedica să ajungă în poziții cu-adevărat de vârf. Dacă ședeai cuminte în timp ce-și țineau micile litanii, de obicei simțeau c-au spus tot ce era de cuviință și nu mai veneau cu-o grămadă de obiecții protesti...

Saul se ghemui lângă perete, cu nesiguranța înăscută a unui locuitor al solului, întotdeauna puțin stresat să atârne pur și simplu de-un mâner deasupra a ceea ce simțurile lui – indiferent cât de bine și le antrenase – îl informau că e o lungă cădere.

– Sigur, spuse Carl când Saul se stabilizează puțin. Problema e, cum rămâne cu Oakes?

– Ne va trebui un consens asupra planului, firește, ceea ce poate dura destul timp.

– Pe naiba consens! Cu fiecare zi ce trece, *Newburn* se îndepărtează și mai mult!

– Mă rog, unii vor vedea în *Newburn* o soluție colaterală..., se scărpină Saul în cap. Carl scrâșni din dinți.

– E vorba de patruzeci de vieți.

– Așa e, dar chiar și *eu* aș putea fi forțat să le trec pe planul doi. Problema majoră e înțelegerea formelor de viață de pe Halley. Dacă-mi pot termina experimentele la timp...

– Experimentele! – Lui Carl nu-i venea să creadă că aude așa ceva. – Crezi că-s mai importante decât patruzeci de oameni?

– N-am spus asta, Carl! Dar încă n-am ieșit din cofă. Bântuie atâtea boli! Trebuie să înțelegem cum funcționează ecologia cometară când adăugăm o nouă sursă de căldură. Asta-i un lucru pe care nu l-am prevăzut desigur. Vorbeam pe rază strânsă cu Pământul alaltăieri, iar Alexandrov, șeful Academiei Ucrainiene, are o teorie. Cu toate minutele de decalaj temporal în conversație, am rezolvat multe. I-am spus ideile mele – cele preliminare, firește – și a observat o analogie...

– Ei, căcat! spuse dur Carl.

– Ce? clipi Saul din ochi.

– Vorbești de parc-ar fi o-mputită de problemă de doctorat sau mai știu eu ce.

– Doctorat? repetă Saul. Carl, te asigur, un eveniment ce aduce cu sine atâtea implicații e mai important decât o simplă...

– Căcat, nu mă interesează cât de *importantă*-i treaba cu profesorii tăi de pe Pământ! Mă interesează că te folosești de ea ca să aduni puncte!

Chipul lui Saul se schimonosi.

– E de necrezut! Eu...

– Te tot ții de teste și scoți teorii, trăncănind cu amicii tăi de jos – și noi ceilalți lucrăm de ne țâțâie curu' ca să oprim socoteala asta!

– N-am nevoie să-mi...

– Las-o baltă!

– Sunt sigur că nu știu...

– Viață pe comete! Descoperirea secolului! Saul Lintz, Darwin-ul interplanetar!

Saul deveni țeapăn.

– E ridicol!

– Unii din noi, începem să ne-ntrebăm.

– *Asta* ce-ar vrea să-nsemne? se încruntă Saul.

– Nu prea erai mare sculă în lumea științifică atunci când ai semnat pentru croaziera asta, nu-i așa?

– Eram ultima persoană în viață legată de originea Percell-ilor, dacă la asta te refereai.

– Just.

Brusc, Carl se simți stânjenit, amintindu-și cine era omul din fața lui și ce anume reprezenta. Dar nu-și putea ține în frâu resentimentul.

– Israelul ras de pe fața pământului, familia moartă, cariera terminată – erai pe liber.

Saul vorbi despărțind silabele:

– *So nu?*

– Prin urmare, ți-ai luat tălpășița. De ce să nu fi făcut plimbarea asta – te întorceai când trecutul rămânea în urmă, uitat, nu-i așa?

– Nu mă gândeam că voi reveni și nici acum nu mă gândesc, spuse Saul cu surprinzătoare blândețe. Carl trecu peste această pauză în dispută.

– Dar iată c-apare viața extraterestră, apoi coca verde, viermii purpurii! Ești celebru – din întâmplare, realmente. Oricine-ar fi putut analiza gheața aia și găsi microbi. Dar s-o înțelege – asta-i miza cea mare. Aici își va pune amprenta Saul Lintz, s-arate că nu-i doar un norocos. Nu, e un savant de primă clasă. Și poate lucra la chestia asta singur-singurel. O studiază intens. Flecărește cu Pământul când are chef. Fiecare biolog de-acolo așteaptă un flux de date despre primele ființe extraterestre, și singura persoană de la care le poate obține este – *pa-baammm!* – Saul Lintz!

Carl tăcu, gâfâind; respirația lui expulza nori vătuiți în aerul rece. Saul îl privi tăcut, în aspra lumină fosforescentă. O liniște

nesfârșită se prelinse între ei, timp în care Carl se calmă, începu să regrete... Dar era prea târziu.

Saul împunse sigilantul închegat.

– Nu de-asta m-ai chemat aici. Mi-ai cerut să mă ofer pentru salvarea *Newburn*-ului. Foarte bine. Mă ofer. Eu *nu* trebuie să înghit nimic din tot acest *chazerei*.

Își luă stângaci avânt, pornind înapoi spre Central. În timp ce se îndepărta, cuvintele îi răsunară în liniștea înghețată:

– De fapt, e vorba de Virginia, nu?

Iar Carl știa că așa era.

Intră în cilindrul de Odihnă și Recreere cu umerii apăsați de o greutate amară, obosită. Gravi-roata se numărase printre ultimele accesorii transferate de pe *Edmund*. Întotdeauna era deprimant să treci din aproape zero-G într-un câmp G centrifugal. Chiar într-o roată mare, existau forțe Coriolis care anihilau reflexele, provocând o ușoară greață intermitentă. După o zi în quasi-zero, unde cea mai ușoară împingere avea importanță, nu puteai umbla fără să simți forțele deturnate. Mișcarea de rotație a lui Halley te împingea ușor spre stânga.

Dar lucrul cel mai rău era și cel mai simplu: fuseseși un vultur, acum deveneai o reptilă.

Așadar, Carl nu era prea bine dispus când îl întâlni pe Ortho. Numele acestuia, Linbarger, se vedea scris pe salopeta standard.

– Nu te-așeza acolo, spuse, când Carl se trânti într-un șezlong.

– Mm? De ce?

– Aștept un prieten.

– E loc destul.

– Nu, pentru unii nu e!

Carl își lăsa jos paharul.

– Abia ai ieșit din sarcofag, așa c-o s-o iau ca un semn că încă nu te-ai smuls de sub efectul drogurilor.

Linbarger prezenta toate simptomele somnului. Era un ciot slăbănog de om, numai piele și oase, și fără nici un pic de carne. Sarcofagele consumau treptat toată grăsimea depusă, trupul continuând să funcționeze, numai că la un nivel redus exponențial. Dar Linbarger trebuia să fi fost slab de la bun început. Avea un cap prelung și îngust, înfipt pe un gât de pui cu mărul lui Adam proeminent. Fața îi era toată numai nas și pomeți. Ochi cenușii apoși, înfundați adânc în craniu, mandibulă rotundă și dură.

– Și prietenul meu tocmai a fost dezghețat. Și-aș zice că nici unul dintre noi n-ar sta lângă un Percell.

– Oh, chiar așa? spuse Carl cu interes prefăcut.

– Așa că ia distanță!

Linbarger n-a fost trezit pentru rendez-vous, și deci nu și-a revenit din ideile pământene, își spuse Carl. Okay, o să fiu îngăduitor. Cât de cât.

– Uite ce e, lucrurile stau destul de prost pe-aici fără ca să mai fii și tu mârlan.

Linbarger se ridică și strânse pumnii.

– Nu-mi răsufla-n față, Percell-ule, că te...

– O, îmi miroase urât răsuflarea? Iartă-mă, nu mi-am adus de pe Pământ irigatorul bucal.

– Știi ce vreau să zic... Împuțitii ăia de microbi pe care-i porți cu tine...

Carl pufni ironic.

– Microbii sunt în gheață, nu în noi.

Chipul lui Linbarger luă o mină acră, cinică.

– Am ieșit din sarcofag de trei zile, am văzut tot ce s-a-ntâmplat – n-o să mă prostesti tu pe *mine*. Au murit de două ori mai mulți oameni adevărați decât Percell-i de-ai voștri.

– Și?

Carl auzise ceva despre asta de la Virginia, dar, în confuzia ultimelor două săptămâni, amănuntul acesta nu însemnase nimic pentru el. Doar o informație în plus.

– Voi, Percell-ii, vă *folosiți* de asta ca să câștigați conducerea expediției.

Linbarger o anunță ca pe un fapt binecunoscut. Capete se întoarseră, de la celelalte mese. Carl o zări pe Lani Nguyen ridicându-se, cu îngrijorarea încrețindu-i fața, și pornind spre el, dar un alt Ortho o opri punându-i mâna pe umăr.

– Așa crezi tu?

– Toți – noi ăștia, oamenii normali, care ne-am trezit din somn – o *știm*. Nu poți să ne duci cu preșul...

– Scutește-mă! Înălță Carl mâinile. Nu exista un asemenea complot – cine naiba mai avea timp să-i stea mintea la așa ceva? Dar cum îl putea convinge pe Linbarger de asta?

Îl văzu, peste curbura cilindrului, pe locotenent-colonelul Ould-Harrad.

– Sully! strigă.

Negrul se apropie, compensând cu pas elastic rotația Coriolis.

– Mă gândeam că l-ai putea lămuri p-ăsta! Bate câmpii, pretinzând că noi, Percell-ii, suntem cei care...

– Știu, îl întrerupse scurt Ould-Harrad.

Carl înclină din cap, ușurat. Ould-Harrad nu stătuse mult în sarcofag. Îl chemaseră la ordine când maiorul Lopez se îmbolnăvisese și fusese adormit. Africanul nu lucra toată ziua în tuneluri; avea timp să se țină departe de rahatul ăla politic. Carl putea lăsa totul în seama lui.

Ould-Harrad însă făcu o mutră incomodă. Își coborî sprâncenele stufoase și își întinse gura largă într-o expresie de preocupare nemulțumită, vexată.

– Cred c-ați face bine să dați atenție spuselor lui Linbarger, băieți! Subliniază fapte dificile.

– Dar le deformează, făcând...

– Prea puțin contează sursa. Gâdiți-vă la implicații.

Carl era năucit.

– Ce... ce implicații?

– Avem nevoie de mai multă protecție împotriva bolilor.

– Păi, sigur că avem nevoie, da'...

– Nu. Nu mă-nțelegi. *Noi* avem – noi, oamenii normali. În special.

– Oh... Deci asta-i problema?

Ould-Harrad îl privi posomorât pe Carl, neluând în seamă prompta confirmare a lui Linbarger.

– Doamne ferește, deja *este* așa. Dacă oamenii normali nu se simt protejați împotriva acestor boli, prin izolare, prin mai multă grijă – atunci nu pot vedea decât o singură ieșire.

– Care?

– Voi, Percell-ii, veți ajunge să conduceți întreaga expediție. N-or să fie destui din ceilalți rămași în viață ca să vi se opună.

Negrul vorbea cu o franchețe liniștită, lipsită de agresivitate și cu atât mai izbitoare datorită staturii lui masive. Avea calmul impresionant al celor ale căror convingeri religioase le inspiră fiecare cuvânt.

– Asta... noi nu intenționăm asta, încheie moale Carl.

– Nu contează. (În ochii căprui se citea tristețea.) Mulți cred că așa se va întâmpla.

– Ascultă, eu te-am chemat să-l potolești pe tipul ăsta! Eu...

– Unul ca tine nu are dreptul să-mi închidă *mie* gura! interveni aprins Linbarger. Dacă-ți închipui că poți, aş fi bucuros să...

– Nu, nu! spuse sever Ould-Harrad, ridicând o mână spre Linbarger. Te rog, stai cuminte acum!

– Dar a...

– Te rog.

Aerul sacerdotal al lui Ould-Harrad îi luă piuitul lui Linbarger.

Poate-ar fi distractiv să dau puțin cu Linbarger de pereți, își spuse Carl înfierbântat. *Rău pentru el, dar o terapie bună pentru mine. Mai bine decât toată vorbăria asta, oricum.* Rosti:

– Nu m-așteptam să-i ții partea lui Linbarger! ăștia se folosesc de ipohondrie ca s-o șteargă înapoi în sarcofage și toată această aiureală Ortho...

- Vezi? îl întrerupse Ould-Harrad. Ai propria ta denumire pentru noi.
- Ei, și? Voi ne numiți Percell-i.
- Noi n-avem nevoie de un nume deosebit. Suntem cei normali – specia umană.
- Și noi *nu*?
- N... N-am spus asta.
- Ai vrut s-o spui. Credeți probabil că noi n-avem suflete. Africanul clătină din cap cu jale.
- Problema asta e în mâinile Atotputernicului. Singurul lucru cert e că *suntem* deosebiți.
- Mda, și aveți Arc-iști renegați și Sioniști sleiți și Salawiți... (Carl îl observă pe Ould-Harrad strâmbându-se.) Și toți vă dați mâna împotriva noastră, nu?
- Trebuie să luptăm pentru a echilibra punctele tuturor de vedere, spuse ponderat Ould-Harrad.

Carl nu fusese niciodată tare în cuvinte, nu avea abilitățile diplomatice, dezinvolve, ale unui administrator, și nici o cale magică de a se impune în fața lui Linbarger sau a lui Ould-Harrad. *Toată vorbăria asta interminabilă!* Scrâșni din dinți iritat, se ridică în picioare și plecă fără să mai scoată o vorbă.

SAUL

N-am dat atenție, reflectă Saul. Asta a fost greșeala noastră fundamentală, în ultimele câteva secole. Natura înflorea și clocotea de viață de jur-împrejur, și niciodată nu i-am acordat destulă atenție și respect.

Îi așteptă pe ceilalți să sosească în dormitorul 1, încercând să fure câteva clipe de odihnă, evitând să se gândească la întrunirea zilnică:

Credeați că ne-a căzut fisa cu afacerea calcarului. Zâmbi pierdut. Doar verde-albăstriul Pământ forfotea de viață. Iar Pământul se dovedise singura planetă cu atmosferă de oxigen, groasă, și totuși suficient de transparentă pentru a lăsa să scape surplusul de căldură. Avuseseră nevoie de generații întregi, ca să-și dea seama că faptul din urmă nu-l cauza pe cel dintâi. Nu, era invers. Viața... trilioane de minuscule celule, în zilele timpurii ale Pământului, extrăseseră carbonul din atmosfera primordială și îl înmagazinaseră în trupurile lor,

care înnămoleau fundul oceanelor și deveneau paturi de calcar... preschimbând însuși aerul în cursul acestui proces.

Știința încă bâjbâia în privința faptului că viața ar putea fi un conducător în evoluția lumilor, mai curând decât un simplu pasager pasiv, împins înapoi și-ncolo de vânturile sortii astronomice. După sumbrele priveliști ale lui Venus și Marte, oamenii de știință încă mai presupuneau că infime schimbări în masa planetară sau în distanța față de soare făceau imposibilă viața. Asemeni tuturor celorlalți, ignorase posibilitatea ca viața să fi încolțit în comete. Pătrunsese și în acest fir de praf, scobind caverne și răspândind semințe.

O micuță Gaea... o ecosferă autoreglată, încarcerată în gheață, reînviind atunci când căldura solară vine să alunge pentru puțin timp lungă noapte... și, poate, altele, trilioane, apropiindu-se și ele în goană din bezna îndepărtată... Va trebui să cugete la asta, dacă avea să găsească vreodată o secundă liberă...

– la te uită, cât de senin!

Sarcasmul afectuos al Virginiei îi alungă meditația.

– Cum? Nu, doar îngrijorările mele rituale...

Se ridică în capul oaselor, simțind dureri surde coborându-i în picioare și în spate, cu toată slaba gravitație.

Virginia se așază lângă el pe banca îngustă care era singurul obiect de mobilier din camera de observație a dormitorului 1. O studie cu mirare, în palida lumină smălțuită. Era grațioasă și sigură pe sine, puloverul de un verde lăptos acoperind fără a-i ascunde un abdomen plat, sâni tari și înălțați, un calm muscular. Certitudinea sceptică a încăperii îi amorțea simțurile, totuși femeia remedia aceasta printr-o prezență blândă și caldă, rechemând amintiri de aer hawaiian, umed, greu de miresme. *Și totuși, se aseamănă pe sine mașinilor ei, reci și cu siguranță de ciborg. Ce greșală!*

Liniștea de a o simți alături îi amintea de alte zile, de apartamente înghesuite, flăcări de gaz lingând întunericul în timp ce prietenii vorbeau, feluri de mâncare cu cărnuri pipărate și ceapă iute, îmbrățișarea într-un tainic simțământ de trainică ordine naturală...

Își întrerupse gândul. Nostalgia se agăța dulce de el, cu degete imateriale, cețoase, ori de câte ori îi lăsa cale liberă – și, categoric, nu era momentul. Virginia spuse cu blândețe:

– Arăți de parcă te-a târât pisica înăuntru.

Se scărpină în ceafă. Saul își frecă ochii.

– Nu-mi poți suci mințile cu simple complimente! Și-apoi, nu avem pisică...

– Noroc că n-am dezghețat imediat animalele. Ar fi susceptibile?

– Bineînțeles. Viroizii ăștia adoră țesuturile pulmonare – bănuiesc că unii se răspândesc prin aer.

Nu menționează că el și Matsudo dezghețaseră deja câțiva iepuri și maimuțe – n-avuseseră încotro, pentru testarea noilor tratamente. Bineînțeles că bietele făpturi fuseseră sacrificate. Niciodată nu se simțise în stare s-o facă fără o undă de vinovăție. *Și totuși, ai ales să devii biolog.*

Virginia privi prin peretele transparent, spre locul unde mai multe siluete costumate lucrau la niște trupuri palide, ca de ceară.

– De-am putea opri formele să se răspândească! În special coca aia verde cățărata pe pereți – îmi dă fiori.

– Am senzația că nu algoizii și lichenoizii reprezintă adevăratul pericol.

– Se propagă atât de repede!

– Există atât de multe variante, încât e greu să le ținem sub control, chiar și cu microundele. Facem însă progrese.

– Chestia asta *miroase*, își încreți Virginia nasul.

Un zâmbet introspectiv, distant, ridă pielea lui Saul.

– Estetica intervine mai târziu. Dacă.

– Crezi, se încruntă tânăra, că înveți... în fine... destul de repede?

– Mama mea spunea întotdeauna că viața e un concert de vioară susținut în timp ce înveți instrumentul.

Virginia zâmbi.

– Și-n timp ce toți cei de care-ți pasă se uită la tine.

– Absolut.

Era conștient că Virginia încerca să-i ridice moralul, dar un biet surâs luminos n-ajungea. Era deprins cu propriile-i stări de spirit, depresiunile capricioase care în ultimii câțiva ani deveniseră mai regulate.

Nu că n-ar fi avut suficiente motive, desigur. Încă de la căderea Ierusalimului, găsisese mai ușoară meditația, pontificatul, decât să se arunce cu capul înainte în lumea crudă, să-i simtă toate împunsăturile și zgârieturile. Mai avea nevoie de siguranța propriilor lui bătăături emoționale.

Virginia îi observase amărăciunea. Își lăsă mâna într-a lui și spuse încet:

– Știu... (Saul îi strânse ușor mâna.) Dacă e ceva...

– Să punem la punct chestia asta! Vociferă un bărbat slab, intrând în cameră împreună cu Suleiman Ould-Harrad. Al dracului să fiu dacă i-oi lăsa să facă pe îngerii în timp ce noi stăm și ne uităm ca proștii!

Linbarger dădu din cap în direcția lor, cu o expresie concentrată.

– Mi-nchipui că-i evident – trebuie să păstrăm oamenii normali în vârf, de unde să supravegheze ca totul să meargă bine. Nu-i putem lăsa pe Percell-i să parvină! Cu rata asta a victimelor, or să ne întreacă numeric, poate chiar în proporție de doi la unu. Dacă nu menținem pozițiile de comandă, vor lua ei deciziile, trecând peste toate interesele noastre.

Ould-Harrad părea stânjenit.

– Va trebui să mă consult...

– Nici o consultație! E o hotărâre executivă. Trebuie s-o aplici. Supune-o, doar, unui vot, și-o să fim pe ducă!

– Așa se-aude? se strâmbă Saul.

Linbarger se răsuci, cu mâinile în șolduri.

– Încerc să mă asigur că ai noștri nu pierd controlul asupra situației.

– Ai *noștri*?

– Exact. Ai auzit? Oakes are febra aia cerească, aia care-ți coace creierul în câteva ore. O să intre imediat în sarcofag.

– Fir-ar să fie! exclamă Saul și se așează. *Poate-ar fi trebuit să petrec mai mult timp în infirmerie. Aș fi rezolvat ceva...*

– *Cineva* trebuie să se ocupe de cercetare, șopti Virginia, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Bethany Oakes nu fusese omul cel mai eficient în acele ultime zile, dar era măcar succesoarea evidentă a lui Miguel Cruz. Continuitatea avea mare importanță.

După congelarea maiorului Lopez, cu pielea pe jumătate mâncată de un fungus vâscos, Ould-Harrad fusese împins într-o poziție de comandă pe care nimeni n-avea de ce s-o invidieze. Negrul cel înalt și arătos nu fusese niciodată mai mult decât superiorul nominal al celor cinci șefi de secții. Era evident că neînduplecatul african nu fusese selectat pentru talentul său de-a echilibra forțele politice și a-i potoli pe deșteptii răi de gură.

Linbarger dădu din cap, lingându-și buzele.

– Bună treabă, hai? Sau e febra, ori frigurile cu pete albastre pe tot corpul, sau tremuriciul ăla – toate, mortale.

– Cred că am izolat agentul care cauzează boala frigurilor, spuse liniștit Saul. Am putea obține un vaccin în câteva zile. Infecțiile pielii dau semne de vulnerabilitate la microunde...

– Dar sunt deja opt sau zece boli! strigă Linbarger. Și-astea-s doar cele pe care le știm, pe care le putem depista ușor...

Saul îi privi chipul ciupit și descifră acolo ceva straniu, neliniștitor.

– Pentru restul, avem câteva măsuri promițătoare. Asta-i tot ce pot spune acum.

Îi aruncă o privire lui Ould-Harrad. *Mută vântul din pupa ăstuia*, își spuse Saul, ca pentru a-l impulsiona pe african să

treacă la acțiune. Ould-Harrad însă rămânea netulburat, cu privirea îndepărtată și brațele încrucișate pe pieptul său lat.

Linbarger păru să simtă cum câștigă teren, de parcă ar fi ieșit învingător dintr-o dispută. Privi la cei doi, ignorând-o pe Virginia.

– Cu Lominatze în curs de înghețare, arată el spre peretele transparent, și Byrnes și Matsudo porniți nu peste mult pe același drum, asta-nseamnă că Percell-ii or să conducă atât Sistemele Energetice, cât și Tunelurile și Gazele.

– Pot întreba ce caută dr. Linbarger la această întâlnire? i se adresa Saul lui Ould-Harrad, pe un ton oficial.

Fața negrului căpătă o expresie îngrijorată, în care se ghicea diplomația:

– M-am gândit că fiecare... ăă... facțiuni din echipaj ar trebui să fie reprezentată la luarea deciziilor de congelare.

– Mda, făcu Linbarger. De-asta-i și ea aici.

– Așa? se întoarse Saul spre Virginia. Ai venit la rugămintea lui Ould-Harrad?

Virginia dădu din cap.

– Eram liberă. Majoritatea Parcell-ilor sunt fie adormiți, fie la muncă, în tuneluri. Sau bolnavi, adăugă ea răspicat.

– Îmi asum un risc stând în aceeași cameră cu ea, bombăni Linbarger.

– Nimeni nu poate fi considerat ca agent purtător al majorității bolilor, spuse cu grijă Saul, stăpânindu-și iritarea crescândă. Nu există nici un motiv de-a crede că oamenii modificați genetic ar transmite ceva.

– Simplul fapt că sunt imuni nu înseamnă că nu pot fi purtători, replică Linbarger. *Atâta* lucru știu și eu.

– Nu există nici o corelare..., începu Saul, dar imediat realizează că discuțiile științifice n-aveau trecere în fața celui alt. Uite ce e, trebuie să-nvățăm mai mult, și-asta-nseamnă să colaborăm cu fiecare...

– Foarte curând ne vor da ordine! Dacă...

– Lasă gălăgia! spuse apăsător Saul.

Linbarger se încruntă, surprins, simțindu-se în mod limpede trădat.

– Ești biolog și știi că trei de-ai noștri iau bolile pentru fiecare de-al lor...

– Atunci dezghețați mai mulți Ortho-și! spuse tăios Virginia. Sporiți-vă rândurile!

– Și să-i vedem pe cei mai mulți dintre noi murind? se răsuci furtunos Linbarger spre ea, cu pumnii încleștați. *Știi* doar că un om recent trezit e mai vulnerabil în fața microbilor ălor!

Îi aruncă o privire aprigă, deși era evident că juca pentru Ould-Harrad.

– Trebuie să folosim toate forțele disponibile, spuse într-un târziu spacer-ul african. În special dacă urmează să salvăm *Newburn*-ul...

– Ești de acord cu misiunea? întrebă Saul, mulțumit de faptul că celălalt intenționa să schimbe subiectul. Bethany Oakes scosese din discuție efortul căutării și recuperării șleului...

– Da. Pledoaria lui Carl Osborn e convingătoare. Ne poate distra de la... disputele dintre noi, privi cu subînțeles Ould-Harrad la Linbarger. La bordul lui *Newburn* sunt semeni de-ai noștri, și dacă asta e voia Domnului, Inshallah, îi vom salva.

– Cine se duce? întrebă Virginia.

– O să hotărâsc asta mai târziu. În primul rând trebuie să rafinăm mult tritium din gheață...

– Jeffers o și face deja, interveni Saul. Spune că ne poate obține suficient într-o săptămână.

Ould-Harrad își tuguie buzele.

– Voi v-ați continuat munca, deși Bethany se opusese?

– Păi, da, recunoscui Saul cu un mic surâs. Rafinarea e executată de mecanici mari, de suprafață, care oricum nu făceau nimic altceva.

– Aha, atunci așa să fie! După aceea, vor trebui aranjate păstăile hidroponice...

– O să fac eu asta, spuse Linbarger. Și unii dintre amicii mei se vor apuca și ei serios de treabă.

Orice, numai să scape de Percell-i, observă Saul. *O să găsească o grămadă de voluntari Ortho.*

– Foarte bine, spuse cu căldură Ould-Harrad. Cât despre echipajul de salvare, voi hotărî după o atenă...

– Merg eu, se-amestecă iarăși Linbarger. Dacă nu e desemnat și Osborn.

– Vrei un echipaj integral Ortho? rânji Virginia.

– De ce nu?

– Atunci ai toate șansele să iei cu tine oameni bolnavi.

Saul se încruntă. Cîrînd avea să-i spună că se va duce și el, ca medic al navei.

– Toți ne asumăm riscuri, spuse împăciuitor Ould-Harrad.

– N-ai nici o *garanție* că Lintz, van Zoon și ceilalți vor găsi leacuri, se schimonosi gura lui Linbarger într-o grimasă de nerăbdare acră. Dacă n-au să reușească, și mă-mbolnăvesc, *niciodată* nu mă vor mai scoate din sarcofag.

Ould-Harrad își depărtă mâinile, cu palmele în sus, pentru a-și demonstra bunăvoința.

– Atunci te vei trezi pe Pământ.

– Nimeni n-a prevăzut să stăm adormiți vreme de șaptezeci de ani, și *bolnavi!* Metabolismul e lent în sarcofage, dar nu e egal cu *zero!* Toate experiențele s-au făcut pe oameni sănătoși... Am putea crăpa cu toții...

Linbarger avea întrucâtva dreptate, dar Saul ar fi preferat să moară decât s-o recunoască.

– Există suficiente motive să sperăm că...

– Ha! „Suficiente motive“! Asta nu-i de-ajuns pentru mine și prietenii mei.

– Care prieteni? întrebă Virginia. Alți tâmpiți de Arc-iști?

Lui Linbarger i se urcă sângele-n cap. Glasul îi răsună subțiat și strident.

– Mda, câțiva dintre noi. Ne-au aruncat afară din Indonezia pentru c-am fost împotriva violării pământului, împotriva otrăvurilor și-a animalelor ca tine.

– Și v-ați reîntregit cu alinătorii din Pan-Africa, murmură Virginia. Saul încercă să intervină:

– Doar o...

– Nu, lasă-l să trăncănească! spuse alb Virginia, cu brațele pregătite și o energie concentrată în toate atitudinile. Am mai auzit-o. Aștia ca el au nenorocit Hawaii-ul. Guvernatorul Ikeda e mort, unchiul lui Keoki Anuenue în pușcărie. Vreau să văd ce fel de jivine fac asemenea lucruri.

Linbarger nu păru să-i observe sila.

– Sigur, sunt Arc-ist, dar vorbesc pentru *toți* oamenii normali. N-avem de gând să primim ordine de la porcii Percell-i.

– Măsoară-ți..., începu Saul.

– Sigur, vă mânăm în lagăre, pe voi, Percell-ii, în Hawaii – și n-ar strica să facem la fel și-aici! își agită Linbarger pumnul în fața ei.

Virginia îi ținti stomacul în plin, cu un șut scurt, sălbatic. Linbarger zbură înapoi scoțând un geamăt greu și se lovi de perete. Ould-Harrad se năpusti s-o blocheze pe Virginia, dar fata compensă abil gravitația scăzută și lunecă pe lângă el. Îl pocni pe Linbarger drept în bărbie cu podul palmei, concentrându-și toată forța umărului în lovitură. Linbarger scoase un horcăit și se dădu de-a berbeleacul rotindu-se inert.

– Oprește-te! strigă sever și inutil Ould-Harrad.

Virginia revenise deja la o poziție defensivă automată, proprie pentru zero-G, plutind, cu ochii lucindu-i ca gheața.

– Regret, spuse. A fost un reflex.

Era limpede că nu regreta nimic.

Ould-Harrad și Saul îl examină pe Linbarger, care îi îndepărtă cu un gest vlăguit.

– Am ascultat baliverne Arc-iste zile-n șir și mi-am ținut limba, spuse Virginia. De-acuma, însă, gata! Nenorocitul ăsta pune în primejdie întreaga expediție!

– Nu-ți exagera cauza, dr. Herbert! dr. Linbarger are dreptul la opiniile sale, interveni împăciuitoare Ould-Harrad.

De ce anume o fi nevoie pentru a-l face să-și piardă răbdarea? se întrebă Saul. *Sau a mai asistat deja la scene atât de dure?* Neliniștitoare bănuială. Saul nu mai ieșise în lume de-o săptămână.

– În orice caz, clătină grav din cap Ould-Harrad, nimic nu scuză o asemenea conduită. Dacă n-am fi într-o situație disperată, te-aș consemna la domiciliu.

– O, dar te rog! făcu Virginia sarcastică. Am nevoie de somn!

Linbarger deschise gura să spună ceva, dar în acel moment ușa camerei de pregătire se deschise și apărură Bethany Oakes. Rămaseră cu toții tăcuți, în timp ce comandanta oficială intra urmată de escorta ei.

Saul fu șocat de neașteptata schimbare – ochii cu pleoape înroșite, fața albă ca osul, mersul nesigur. Măinile îi tremurau ca unei paralizate, iar gura atârna moale.

– Betty, n-ar trebui să te obosești! spuse Saul.

Apoi îi văzu pe Akio Matsudo și Marguerite van Zoon urmând-o cu respect, ochii lor rugându-l să nu intervină. Era un spectacol impresionant. Până și Linbarger își dădu seama de situație și, cu toate că fața îi era încă schimonosită de furie, își ținu gura.

Nici Matsudo nu arăta prea bine. Ochii îi erau sticloși, iar fața avea un luciu dur, asudat. *Dacă se duce și el, doar Marguerite și cu mine mai rămânem să conducem spitalul. Asta sigur o să mă oprească să particip la salvarea Newburn-ului.*

Bethany Oakes îi întâlni un moment privirea.

– Saul...

Zâmbetul îi era gol, trist.

– Perseverează...

Trecu încet în camera interioară, înghețată, unde o așteptau tehnicienii.

La naiba! Saul era conștient de faptul că Oakes putea foarte bine să nu-și mai revină din somnul letargic. Dacă boala își continua oribila lucrare în timp ce ea plutea prin anii fără vise, era foarte posibil să nu se mai deștepte niciodată. Grupul însoțitor înțelesese probabil acest lucru, și oamenii se cufundaseră într-o tăcere reverențioasă, în timp ce Oakes insista să se urce singură pe platformă. Făcu un semn nesigur de rămas bun, după care se cufundă în trandafiria plasă nutritivă. Pentru ea era o eliberare, observă Saul, în mijlocul înghețatei promisiuni de salvare, să zacă plină de recunoștință în îmbrățișarea oțelului și-a sticlei lucitoare, învăluită în ceață.

Saul ridică privirea spre Ould-Harrad. Nu era greu să citească mișcarea mută a buzelor africanului, formând cuvinte în limba arabă. Saul știa că rugăciunile erau doar în parte pentru Oakes, referindu-se totodată și la noul și șovăitorul comandant, Suleiman Ould-Harrad.

VIRGINIA

– La dracu'! Nu m-ar mira s-o fi făcut anume!

Virginia se-nvârtea înainte și-napoi prin micul ei laborator. Treabă cam grea în mai puțin de-un mili-G, și totuși reușea, ținându-se de o consolă apropiată. Tălpile ei velcro scârțâiau ușor în timp ce parcurgea încăperea de la un capăt la altul, vânturându-și părul și murmurând de una singură:

– Carl a *plănuit* asta! Știu sigur!

Principalul holo-ecran pâlpâi. Un chip apăru, dar „omul” nu era membru al Expediției Halley... nici măcar om propriu-zis. Avea obraji prelungi, cu favoriți roșcovani și o mustață încârligată.

– Firește că-i o faptă de mojić, asemănătoare felului în care Reginei Maeve i-a fost răpit iubitul, confirmă apariția.

– Of, las-o baltă! Ossian! pufni Virginia. N-am nevoie de compasiunea simulacrelor literare, de Saul am nevoie! Și *nu*-vreau într-o navă paradită, căreia-i trebuie cincizeci de ani de reparații capitale până să fie vorba că zboară din nou!

Display-ul se tulbură. Se formă un alt chip – o eminentă în robe stacojii. Femeia de pe ecran ridică mâna în semn de binecuvântare:

– E o misiune de caritate, draga mea copilă! Patruzeci de suflete sunt în joc...

– Nu crezi că știu asta? (Picioarele Virginiei părăsiră podeaua ca urmare a loviturii aplicate în tăblia mesei.) Cardinal Teresa, roiu'! Nu-mi trebuie logică sau apeluri la natura mea cea milostivă. Îmi trebuie un motiv *de ce*...

O ultimă imagine apăru, extrasă din adâncurile ei lăuntrice – o simulare veche, rareori chemată, datorită durerii pe care-o isca. Un bărbat zâmbitor cu bărbuță căruntă și ochi ce se încrețeau în timp ce-i surâdeau cu căldură.

– *Anuenue*, curcubeu mic. *Motivele* n-ajută în vremuri ca astea, fiica mea. Simțămintele au o logică a lor proprie.

Virginia își îngropă fața în mâini. Pluti până se izbi de-un dulăpior cu instrumente și lunecă încet spre podea.

– Eram fericită, tăticule... În tot iadul ăsta, eram *fericită!*

O mână suplă, pâlپătoare, transparentă, se întinse în jos, ca și cum ar fi vrut s-o atingă. Vocea era grea de înțelepciune.

– Știu, draga mea. Știu.

CARL

– *E Alulike!* îi grăbi șeful de echipă. Iar echipajul se adună umplând canalul radio ales cu cântecul lor.

„Ki au au, Ki au au

Huki au au, Huki au au!”

Hawaiienii se opinteau la cablu în timp ce principala unitate de marfă a lui *Edmund Halley* se ridica din trupul navei. Masivă cum era, secțiunea urca repede spre vârful subțirăței structuri în formă de A, unde o siluetă în combinezon spațial semnaliza cu gesturi exagerate.

„Ușor, ușor. Indonezienii și danezii de-acolo, voi trageți radial!”

Carl nu-l mai văzuse niciodată pe Jeffers atât de fericit. Omul detesta munca în tuneluri, preferând scânteierea tăioasă a spațiului și gustul uleios de metal și mașini.

Nu-l putea acuza pentru asta. Aproape orice era mai plăcut decât tenebrele de jos. Unul din motivele principale ce-l impulsiau în tentativa de salvare a *Newburn*-ului era convingerea că binefacerile morale vor contribui mai mult la starea generală de sănătate decât toată terapia tradițională a lui Akio Matsudo și mixturile din laboratorul lui Saul Lintz.

Își reglă vizorul pe grosiment 4 și privi spre Scorpion, unde coada de praf a cometei era actualmente doar o slabă aură de infraroșu. Câteva stelute marcau particulele suficient de mari pentru a mai reflecta lumina soarelui în scădere. Una dintre cele mai mari grăunțe, știa acum cu siguranță, era șlepul *Newburn*.

Dacă n-ar fi existat, ar fi trebuit să-l înventeze.

În radioul deschis se auzi o ovăție, când unitatea de depozitare întâlني suprafața lui Halley, într-un nor de vapori, difuz. Jeffers își încleștă mâinile deasupra capului, în semn de triumf. Carl fu nevoit să zâmbească. Acesta era schimbul său favorit, din cele trei afectate repolizării și despuierii lui *Edmund*. Evident, se simțea la largul său cu echipa integral Percell a lui Sergeov. Dar voluntarii amestecați constituiau cea mai veselă

gașcă posibilă. În special danezii și hawaiienii. Nu păreau să dea prea multe parale pe faptul că un om era Ortho sau Percell... sau Târâtor Denebian... câtă vreme nu era un purpuriu sau un împutit de Arc-ist.

Virginia e hawaiiancă, își aminti. Nu era de mirare să fie o Orthofilă atât de înverșunată. Iubitoare de Ortho-și. Categorie, nu vedea nimic anormal în a-și face de cap cu unul dintre ei.

Gândul stăruia și-l făcu să se simtă un pic vinovat când prin apropiere trecu Lani Nguyen, cărând o proptea de nichel-fier care ar fi strivit-o sub greutatea ei oriunde, chiar și pe Lună.

„Hei, frumosule!” transmise ea. „Ai vreo treabă în următoarele trei luni?”

– Ce ți-ai pus în gând? replică el, măsurând-o cu o privire amabilă. Iar Lani reuși să-și strecoare o mică unduire în mers. Pieptarul cu unicorn îi înapoie rânjetul.

Ei, la naiba, își reaminti Carl, *există și câțiva Ortho-și de treabă*.

Lani se oferise, fără nici un fason, pentru misunea de salvare. *Bătrâna și buna Lani*. Avea atâta răbdare cu el, nerefuzându-l niciodată când mai binevoia să poposească în cămăruța ei, căutând companie, apoi dispărând sau păstrând relația strict camaraderească săptămâni în șir.

De-ar fi mai apropiată de ceea ce-mi doresc... Mai intelectuală. Mai senzuală. O Percell...

Mai ca Virginia, cu alte cuvinte...

Pe moment, un singur Arc-ist era de serviciu. Fiecare facțiune avea un „observator” pus să stea cu ochii pe schimbările celorlalți... o desemnare neoficială, bineînțeles, dar din ce în ce mai des întâlnită la sarcinile importante, la adormiri sau deșteptări.

Helga Steppins urmărea cu grijă activitățile, folosind un teodolit cu laser pentru a controla ceea ce făcea echipa lui Jeffers. Când Carl se apropie, pași precipitat într-o parte, ca și cum ar fi putut-o infecta prin două combinezoane și trei metri de vid.

– Știi, ar fi mult mai ușor să ajungem la nucleul științific al lui *Edmund*. Dacă ne-ai lăsa să îndepărtăm mai întâi modulele hidroponice, spuse Carl. Am câștiga probabil două zile.

Austriaca blondă scutură din cap.

„Trucuri prostești, Osborn. Știm amândoi că data lansării se stabilește când e gata carburantul. Asta-nseamnă cel puțin mărtea viitoare.”

Carl strânse pumnii, dezgustat de-atâta încăpățănare.

– De ce, pentru numele Celui Negru, aș vrea să te păcălesc? Voi sunteți cei ce insistă să obținem o rezervă de combustibil nesăbuit de mare pentru un simplu drum dus-întors de trei luni. Vom avea o navă dezgolită și nu ne trebuie mai mult de șase kilometri pe secundă delta-V!

Arc-ista ridică din umeri.

„E mai sigur ca rezervoarele să fie pline. Doar un idiot întinde pânzele fără provizii.“

– Dar...

„Nu-ți convine? N-ai decât să te plângi Percefilului ăluia, Ould-Harrad.“

Carl pufni. *Ould-Harrad? Iubitor-de-Percell-i? Ha!*

– Uite, dacă acum coborâm numai modulul de hidroponice numărul unu...

„Nu!“ se răsuci femeia spre el, strângând în mână teodolitul-laser. „Întreaga colonie depinde de ferma asta!“

– Dar domul cel nou e aproape gata. Toate reglajele...

Steppins pivotă înapoi pentru a fi din nou cu fața la *Edmund*, parcă temându-se ca intenția lui Carl să nu fie doar de-a o distrage în timp ce Jeffers și hawaiienii i-ar fi șterpelit ditamai nava de sub nas.

„Voi, Percell-ii, nu vă temeți de bolile Halley-ene la fel ca noi, ființele omenești. Nu insistăm asupra *de ce*-ului, de vreme ce negați mereu orice responsabilitate pentru îmbolnăviri. E suficient însă să știți că nu vom lăsa hidro-ul să fie poluat! Atât modulele hidroponice mari cât și cele mici rămân atașate până ce noul dom va fi *complet* verificat... și de către un specilist Ortho!“

Carl fierbea. Știa care-i erau alternativele. Îi putea da lui Jeffers undă verde oricum... declanșând, poate, un minirăzboi între facțiuni. Sau putea fugi jos să i se plângă mauritanului ăluia molău de la comandă...

Sau putea coborî să dea o mână de ajutor...

– Te sfătuiesc să folosești un *purpuriu* în proxima-ți recreație erotică, sugeră, și se avântă spre lucrători, înainte ca femeia să apuce să-i răspundă. Hei, Lani! strigă. Hai să te-ajut cu chestia aia!

SAUL

– Sunt într-un hal fără de hal, încât nici nu-mi mai pasă de-amenințarea morții, Saul! Nu mai pot îndura *mâncărimea*. Toată ziua, toată noaptea, în ciuda localelor pe care mi le dă Akio Matsudo... Jur că dac-o ține tot așa, o s-ajung să-l întreb pe 'Kio dacă pot lua cu-mprumut pumnalul de seppuku* al lui străbunică-su ca să mă scarpin *pe bune!*

* *Seppuku* = harakiri (sin.). N.T.

Marguerite van Zoon zăcea cu fața în jos pe împletitura întinsă, încercând să rămână nemișcată în timp ce tehnicienii mascați și cu halate, din sala de tratament, îi ciupeau pielea cu pensete și mici fiole de glassină, culegând fungoizii ce-i împânziseră trupul.

O pătrime din piele îi era ruptă și crăpată. Răni trandafirii pe jumătate deschise și bășici cu vârf brun erupseseră în pete hidoase. Ici și colo, carnea se despicase în plăgi ulcerate, lucind de-o umezeală grețoasă.

Saul își grăbea echipa pe cât îi stătea în putință, bănuind chinurile prin care trecea biata femeie. Marguerite era o persoană extrem de retrasă – o autentică exilată care părăsise Pământul numai ca să-și salveze familia de pedeapsă pentru crime politice. Indiferent ce declara cutare foaie de hârtie, doar un birocrat ar fi ncercat să spună că se oferise „benevol” să vină aici pentru a le servi drept hrană hămesitelor celule nepământene.

Și totuși, buna-dispoziție a Margueritei era legendară. Suferința trebuia să fie atroce ca să se plângă cât de cât.

Saul păși lângă ea de cum tehnicienii își terminară treaba.

– Marguerite, am să-ți aduc noul radiator să-ncerc curățirea aia subcutanată experimentală. Încearcă să nu te miști fără motiv.

Femeia dădu scurt din cap. Doar o peliculă umedă pe frunte și palmele flexate îi trădau nervozitatea. Saul ghidă în poziție un mecanic spitalicesc cu roți, fixând placa lată a unei baterii de microunde cu apertură sintetică oblic deasupra trupului.

Am avut privilegiul de-a cunoaște multe ființe omenești de excepție, reflectă Saul. Dar n-am întâlnit nici una mai vitează ca femeia asta de ispravă.

Se oferise să fie prima care să-ncerce acel tratament. Când i se dăduse șansa de-a se salva în sarcofag, respinsese categoric ideea. „N-o să te las pe tine și pe Akio să fiți singurii medici activi pe timpul crizei”, îi spusese ea cu franchețe.

Trecuseră zile întregi până ce tehnicienii construiseră noul radiator, conform precizărilor lui Saul... sustrăgându-se priorităților ce cereau ca echipele să acționeze în holuri și la revizia lui *Edmund Halley*. De-acum, nu mai era de ales. Dacă tratamentul nu dădea roade, Marguerite *trebuia* să intre în sarcofag.

În secret, Saul se temea că deja era prea târziu, chiar și pentru asta. N-avea nici o garanție că răcirea până la un grad deasupra punctului de îngheț va opri acele culturi din soiul fungușilor, nesănătoase și multicolore, odată ce se instalaseră atât de adânc.

O treime din personalul treaz – și chiar câteva din sloituri – au afecțiunile astea înfiorătoare ale pielii. Îl îngrijorează pe Akio mai rău decât Oreionul Acut sau chiar Blenoragia Roșie. Sunt principalele motive pentru care e posibil să nu pot pleca cu Edmund. Osborn și ceilalți vor fi nevoiți poate să-și asume riscul de a călători fără medic la bord.*

Și mai avea un motiv ce-l determina să se grăbească să-și verifice noile tratamente.

În ajun, pe când făceau dragoste, găsise un frumos păienjeniș dantelat cu fire verzi întinzându-se sub omoplații Virginiei și prelungindu-se de-a latul spinării. Nu-i spusese nimic, încă. Dar simțea, mai mult decât oricând, nevoia unui leac.

Mașinile terminaseră aranjamentul.

– În regulă, Marguerite, îi spuse pacientei. Acum, nu uita – stai nemișcată!

– Da, Saul.

Mâinile ei se încleștară de balustradele mesei. Saul se întinse spre mătăhălosul mecanic medical, asemănător cu un păianjen.

– Acces cinci..., începu. Dar trebui să se oprească, simtind cum îl cuprinse un val brusc de ameteală. Reuși să-și ridice gulerul halatului tocmai la timp pentru a-și înăbuși un strănut violent.

Lui Saul îi bubui capul. Durerile surde din trup, pe care timp de-o jumătate de oră reușise să și le scoată din minte, reveniră acum în forță. Trecu un lung moment până să poată ridica privirea și să i se adreseze din nou mașinii:

– Acces... cinci-doi-șapte, Jonah.

O lumină de receptivitate licări peste panoul de plastic al mecanicului. Saul continuă:

– Bagă șaiszeci de miliwați în spectrul A rezonant preprogramat al A.R.N.-ului fungoid, adaugă doi-nouă-patru, focalizat pe creșterea subcutanată străină, partea interior-posterioară a coapsei drepte a pacientei, cinci sute de secunde, factor de siguranță beta.

Adaptaseră o unitate desemnată pentru rezonanța magnetică și inspecția ultrasonică a leziunilor interne. Sofisticatul mecanic era capabil să țintească și să evalueze radarul concentrat mai repede decât orice operator uman.

– **Proiectarea în curs de pregătire**, anunță monocord mașina.

Cel mai bun asistent al lui Saul, Keoki Anuenue, privea o etalare de date, supervizând procedura. Keoki nu era numai un înzestrat tehnician de laborator, ci și unul dintre cei mai

* Vezi nota de la pag. 67.

puternici oameni pe care-i întâlnise vreodată. Cu trei zile în urmă, avusese ocazia să-l vadă pe uriașul hawaiian în acțiune, cu prilejul unei surpări la Nivelul *B*.

O varietate de vermină deosebit de neplăcută ocupase un cap de pod în puțul de serviciu ce ducea la Ecluză 1, principala cale de salvare spre *Edmund Halley*. Supapa de răcire Nr. 1 – esențială pentru a împiedica gheața din jur să se topească – era înfundată cu o variantă de vierme ocru, mai mare decât ororile purpurii.

Saul și Keoki ajunseseră la Nivelul *B* exact în clipa când holurile vuiau de țipete și claxoane de alarmă. Cel mai înspăimântător dintre toate era mugetul scrâșnit și trosnetul gheții ce se prăbușea. Cablul pe care se cățăraseră Saul ieșise din chingi și biciuise peretele ca un șarpe torturat, azvârlindu-l la distanță, exact înainte ca un bloc de cristal întunecat-pestriț să străpungă tapetul de fibră, izbind peretele puțului.

Keoki Anuenue îl prinsese pe Saul și-l așezase într-o nișă sigură, apoi se răsucise și sărise spre bolovanul de piatră scânteietoare ce sechestraseră șapte bărbați și femei în tunelul de serviciu. În cel mai bun caz, dispuneau de câteva minute. Keoki încercase să-i salveze în singurul mod posibil.

Își proptise spatele de plastapetul zdrențuit, picioarele și le fixase pe blocul înghetat, și împinsese. Pesemne că avea o sută de tone, fără a pune la socoteală și pietrișul adunat deasupra. „*Kei make nei mai...*” mormăise Keoki în timp ce, incredibil, bolovanul pârlăia și se punea în mișcare.

Un val de umezeală fetidă ieșise prin crăpătură. Capul hawaiianului era o ghiulea brobonată în aerul jilav, cu tendoanele gâtului umflate ca niște frânghii. Saul n-avusese timp să stea pe gânduri. Plonjase în deschizătura îngustă.

Alături de-o duzină de alte mirosuri, aerul era încărcat de aroma migdalelor. Dacă le-ar fi fost cât de puțin perforate costumele, nici chiar cianuții din sânge nu i-ar fi protejat de bogatul filon de cianură pe care-l spărsese piatra în cădere.

Saul se strecurase înăuntru perfect conștient că e/ nici măcar nu purta combinezon. Încercase să nu se gândească la gigantul rămas în urmă, luptându-se cu o masă suficientă pentru a zdrobi o clădire, pe Pământ... și de temut chiar și la jumătate de mili-G.

Astfel începuse o cursă infernală de a-i trage afară pe supraviețuitori. Nimeni nu-i spusese vreodată lui Saul cât timp durase calvarul. Tot ce știa era că Keoki Anuenue putea ceda după ce unul, sau doi, sau trei fuseseră eliberați.

Dar Keoki nu se lăsase. Făptură cioplită în piatră, susținuse colturosul munte primordial până ce Saul se convinsese că ultimii doi prizonieri erau morți – și se oprise o clipă să ia o mostră de zece cc. de fluid păstos și roșiatic dintr-un corp

zdrobit, amorf, de mărimea unui anaconda. Numai după ce Saul ieșise din tunelul de serviciu – în vreme ce grupul eliberaților pornise în susul puțului – uriașul cel tăcut se destinsese încet, într-un scrâșnet de gheață și carne.

Tot ce spusese Keoki, după ce mecanicii Virginiei interveniseră să-i ia de pe umeri povara, fusese o frază mormăită pe care Saul o ținea minte ca pe propriu-i nume:

– *Ua luhi loa au...*

Cuvinte ciudate, magice, crezuse el...

Mai târziu, Virginia îi mărturisise că respectiva frază însemna, pur și simplu: „Sunt foarte obosit.”

Asta se întâmplase cu numai câteva zile în urmă. Bătăliile de pe holuri continuau, iar bolile își luau obolul. Între timp, pregătirile pentru misiunea de salvare a lui *Newburn* se apropiau de sfârșit. Nimeni nu se lăuda cu trecute fapte de eroism... N-aveau decât să le țină socoteala miliardele de spectatori ai „jurnalelor de front”, la posturile lor video, acasă pe Pământ. Aici, oamenii erau pur și simplu prea ocupați.

Keoki stătea lângă ecranul monitorului său și-i făcea semne lui Saul. Totul părea să fie gata.

Saul păși înapoi și-i dădu mecanicului cu înfățișare de păianjen comanda de pornire:

– Cinci-doi-șapte, Jonah, începe.

O pată ovală de lumină, lată cam de cinci degete pe trei, apăru pe coapsa dreaptă a Margueritei van Zoon – o simplă rază laser de localizare, redusă, indicând locul unde apertura sintetică a mașinii poiecta microunde invizibile, migălos modulate din dispozitivul de tratament pe care-l asamblase Saul.

Știința lui Rube Goldberg, își spuse el cu amărăciune. Era mult mai dificil decât folosirea acelor radiatoare gigantice, pentru a dezintegra formele mai mari de viață cometară.

Iată, putem turna pur și simplu energie în celulele majore ale animalelor, prin benzi de rezonanță proteinică. Nu trebuie să fim prea preciși la alegerea frecvenței corecte. Tot ceea ce ratează ținta nu face decât să se disipeze în căldură. Împinge suficientă energie, iar celulele se vor desprinde unele de altele.

Aici, oricum, nu putea folosi genul ăsta de holocaust. În ștergerea cu microunde a pielii Margueritei urmau să fie vătămate doar celulele invadatoare. Nu numai că aparatul trebuia acordat astfel încât să nu dezagregheze vreunul din țesuturile pacientei, dar nici măcar nu-și putea permite prea multă risipă de căldură.

Erau nevoiți să regleze atent fiecare rază pe un set restrâns de frecvențe și să dirijeze atomii precum mărgelele pe ață, lovind iar și iar până ce lanțurile moleculare supraîncordate se scindau. Acordarea trebuia să fie cu câteva ordine de mărime

mai exactă decât în cazul armelor folosite de către echipele din holuri.

Piciorul Margueritei se crispă, cu siguranță din cauza tensiunii. N-avea ce să simtă mai mult decât o ușoară căldură... cel puțin în teorie.

Saul privi peste umăr ca să se asigure că Anuenue nu citise nimic alarmant în indicatorii vitali ai pacientei. Dar uriașul hawaian privea liniștit display-ul, nedând nici un semn de îngrijorare. Fredona ușurel, placid, legănându-se în poziția sa adunată, de spacer.

Acesta fu momentul când Saul îl văzu pe colonelul Suleiman Ould-Harrad glisând în sala de tratament.

O, Doamne ține-mă! Acum ce mai e?

Ofiterul caută cu privirea prin semiobscuritate până ce ochii îi poposiră în sfârșit asupra lui Lintz. Nemulțumirea inițială a doctorului se evaporă când văzu expresia lui Ould-Harrad – chipul tras era o mască a epuizării, amestecată cu oroare pură.

– Vin imediat, Marguerite.

– Nici o problemă, Saul. Nu plec nicăieri.

Saul îi atinse umărul, în semn de încurajare.

– Urmărește-o cu grijă, Keoki!

– Desigur, Doctore.

Trecu prin aburul dezinfectant al ecluzei de decontaminare și-și scoase casca în timp ce se deschidea valva exterioară. Liderul activ al expediției aștepta, frecându-și absent dosul unei palme cu cealaltă.

– Cu ce-ți pot fi de folos, colonele?

→ E ceva ce-aș..., începu Ould-Harrad, apoi scutură din cap și privi deodată în altă parte. Știu că n-ai nici un motiv să mă ajuti, Lintz. Te-aș înțelege dacă mi-ai spune să mă duc direct la dracu'.

– *Jerusalem est perdita*, ridică Saul din umeri. Ierusalimul e pierdut. Trecutul nu mai contează. Toți suntem în aceeași găleată. De ce nu-mi spui ce te doare, colonele? Dacă vrei să păstrăm discreția, putem aranja un tratament în afara infirmeriei...

– Nu m-ai înțeles, doctore. Am nevoie de sfatul dumitale într-o privință nonmedicală... o problemă de maximă urgență.

Saul se încruntă.

– E ceva nou?

Negrul își mușcă buza.

– Oricum, am rămas atât de puțini cu mintea limpede... Oamenii mei sunt colectivisti, așa că nu pot face față urgențelor în felul căpitanului Cruz. Am nevoie de consens. Trebuie să cer sfatul cuiva.

– Tot nu înțeleg, clătină Saul din cap.

Ould-Harrad nu păru să-l audă. Privirea îi era pierdută.

– Pământul e prea departe, prea confuz în materie de instrucțiuni. Îmi trebuie un comitet care să m-ajute să rezolv o situație foarte gravă, dr. Lintz. Te întreb dacă ai avea bunăvoință să fii membru al acestuia.

– Desigur. Am s-ajut în orice fel pot. Da' despre ce-i vorba?

– A avut loc o revoltă, începu să relateze Ould-Harrad, cu buza inferioară tremurându-i de emoție. O bandă de fanatici au ocupat *Edmund Halley*-ul. L-au prins pe locotenentul Kearns când le-a descoperit planurile... L-au aruncat afară din navă *gol*, pe zăpadă! Cer... cer sarcofage și tritium, altfel vor arunca în aer toate proviziile din corturile magaziiilor polare.

– Da' ce cred că pot să rezolve cu asta? se holbă Saul.

Spacer-ul african clipi, se cutremură și în sfârșit îi întâlni privirea.

– Au calculat o traiectorie de întoarcere pe lângă Jupiter. Rebelii cred sincer că pot să-l fure pe *Edmund* și să parcurgă tot drumul până acasă, vii. Firește, puțin le pasă dacă ne condamnă pe toți la moarte sigură...

VIRGINIA

Se grăbi s-o ia prin Tunelul *E*, trăgându-și un pulover de lână gri peste salopetă. Era *frig*.

Prea al dracului de frig, chiar și pentru ea! Toți membrii echipajului erau „calzi” – oameni cu minime reacții de acces vascular. Capilarele Virginiei nu se contractau prea mult în contact cu frigul, ceea ce însemna că se simtea bine atunci când majoritatea oamenilor normali – „friguroși” – clăntăneau din dinți. Principalul neajuns era că cei „calzi” pierdeau mai repede temperatura și aveau nevoie de mai multă hrană. Latura bună a situației consta în absența grăsimii – „calzii” rareori trebuiau să țină dietă.

Acum, însă, Carl fixase atât de jos temperatura aerului încât până și ei înghețau. Virginia nu știa dacă asta oprea într-adevăr creșterea algelor, dar pe *ea* o deprimea cu siguranță.

Intră cu ușurare în hala Centralului. Marile ecrane de monitorizare sclipeau în forme galben-verzi schimbătoare. Le citi dintr-o privire – cei de la Biologic rezistau pe cont propriu împotriva cocăi, iar formele purpurii începuseră să dea înapoi și, deci, nu mai reprezentau principala problemă.

Saul se sfătuia cu Ould-Harrad. Gigantul domina silueta subțiratică a lui Lintz, cu mâinile în șolduri și capul clătîndu-i-se încet a negație solemnă. Gura lui Saul era strâmbată într-o curbă amară, cu sângele fugit din buze. Apucă un mâner, se răsuci sprintenă și acostă lângă ei.

– Am rulat simularea pe care mi-ai cerut-o, interveni ea.

– Bun, bun! făcu Saul, părând bucuros că-și poate întoarce fața de la Ould-Harrad. Și?

– Le pot dezafecta majoritatea comenzilor dacă mă conectez la trei mecanici de pe *Edmund*. Pe urmă, îmi vor trebui cinci minute ca să-i folosesc.

– Excelent! se luminează Saul la față. Or să fie atenți la încărcarea sarcofagelor cerute, ca să se convingă că nù le strecurăm provizii neadecvate... Pregătirile pentru salvarea lui *Newburn* nu erau gata când Sublocotenentul Kearns le-a descoperit intențiile. Încă le mai trebuie, așadar, echipamente, până să poată pleca.

– Ticăloșii! şuieră Virginia. Să-l împingă pe bietul Kearns afară din ecluză! Asta-i crimă! Dacă mainframe-ul misiunii nu era deja transferat pe Halley, m-aș fi putut vîrî în sistemele lor de control, să-i videz pe toți!

– Feroce, dar drept! încuviință Saul. Din păcate, sunt pe comenzi manuale, greu de cucerit. Totuși, gândește-te – nu au la bord hrană și aer pentru un întreg zbor de întoarcere. Trebuie să fie al dracului de siguri că le dăm destule sarcofage ca s-ajungă înapoi. Sunt paisprezece, zic ei. Acum, dacă găsim o cale de a le distrage atenția, de a-i oferi Virginiei o posibilitate de a interveni...

– Nu prea cred, spuse ferm Ould-Harrad. Sunt slabe șanse de-a ne apropia pentru mai mult de câteva secunde prin intermediul mecanicilor. L-ai auzit pe Linbarger.

– *Trebuie* să permită accesul mecanicilor în apropierea lui *Edmund* când vom livra sarcofagele alea, răspunse ea.

Ould-Harrad se încruntă.

– Vor supraveghea atent mașinile. În nici un caz nu vor greși numărătoarea la revenirea pe Halley, lăsând trei să rămână pe loc.

Virginia scutură din cap.

– Pot s-o fac în timp ce încarcă sarcofagele în docul de recepție. Cablurile pe care le vom tăia sunt lângă valva acestuia.

– Simularea dumitale numerică... își țuguie Ould-Harrad buzele... era completă? Ai încercat personal să ghidezi mecanicii spre cabluri și-apoi să le distrugi?

– Păi... nu, nu cunosc sistemele lui *Edmund* atît de bine. L-am pus pe JonVon s-o facă. Îi dezvolt de mai mult timp controlul mecanicilor, și...

– Deci nu putem fi siguri, vezi? se înălțară sprâncenele lui Ould-Harrad în semicercuri deasupra ochilor negri, irișii înotând în albul împânzit de o rețea fină de vase roșii. JonVon n-are practica manevrării directe a mecanicilor. Simulările sunt întotdeauna mai ușoare decât operațiunile reale. Aș...

– *Carl* ar putea-o face, spuse Virginia repede. Adu-l aici, pune-l să-mi încerce simularea!

Gura lui Ould-Harrad se schimonosi într-o expresie de neîncredere. Apoi ofiterul oftă, dădu din cap și începu să vorbească în limbajul rapid al spacer-ilor într-un microfon ce-i atârna la gât.

Virginia se întoarse spre Saul:

– Cât timp avem la dispoziție?

– Ne-au dat două ore.

– Asta-i o nebunie! Nu se pot aștepta să...

– Știu că putem muta sarcofagele libere dacă începem imediat.

– Dar apelul ăla pentru „semeni normali“, oferindu-le drum gratuit spre Pământ... Dacă răspunde cineva, Linbarger va trebui s-aștepte până se-mbarcă.

Saul zâmbi vag, ochii săi părând că-și amintesc situații disperate, de mult uitate.

– O minte înfierbântată crede că poate învăța pe degete lumea întreagă! În plus, ne cheamă pe toți, ăă, normalii, prin radio, pentru a ne cere să mergem cu ei, să lăsăm totul baltă, să plecăm imediat – cu condiția să fim sănătoși, desigur...

– Te-au chemat și pe tine?

– A, da. Am fost printre primii contactați – sunt medic, și, deci, valoros. N-au pic de rușine. Mă-ntrebam de ce-au cerut să mă vadă pe video – până au întrerupt brusc, și m-am prins.

Chicoti și se șterse la nas cu o batistă mizerabilă.

– Gripa... ta, sau ce-o fi. (Gândul îi iscă Virginiei o iritare nemotivată.) Asta nu-nseamnă că ești într-adevăr bolnav.

– Pentru ei, da! rânji Saul sardonice. Știi, e ca-n piesele elizabethane, inclusiv Shakespeare. Dacă un personaj tușește în primul act, poți fi sigur că are tuberculoză și-o să moară într-al treilea.

– Sunt nebuni!

– Doar pentru că nu vor să mă ia? râse el. Trebuie să le laud totuși gustul! În pofida profesiei mele, niciodată nu mi-au plăcut cu-adevărat oamenii bolnavi, nu în amara lor realitate. Toată irascibilitatea, *tsuris*-ul lor, l-am preferat cu abstracțiuni, ca probleme în arta genetică.

Virginia fu nevoită să-i întoarcă zâmbetul. Era incredibil cum glumea în felul lui blând, auto-flagelant, în mijlocul unei crize.

Ould-Harrad își încheie verificarea cu echipele de tunel și suprafață.

– Mă îndoiesc că vom realiza ceva, dar Carl vine-ncoace.

– Bine, spuse Virginia, cu gândul aiurea.

Ei, cel puțin asta înseamnă că Saul n-o să-și riște gâtul mergând după Newburn – medită ea. Apoi se simți imediat cuprinsă de rușine. *Mai înseamnă probabil și că cei de pe Newburn își vor continua deriva și vor muri.*

– Eu..., protestă ea. Eu tot mai cred că simularea mea arată că se poate face.

– N-ar fi exclus, oftă Ould-Harrad. Totuși...

– Trebuie să *facem* ceva! interveni tăios Saul. Lasă un moment *Newburn*-ul, sau faptul că vom avea nevoie de *Edmund* de-acum în șaptezeci de ani. Problema noastră imediată e că aproape toate hidroponicele...

– Da, da, ridică obosit o mână Ould-Harrad. Dar ajungi să te-ntrebi dacă merită să le dai la paisprezece oameni o șansă de-napoiere...

Saul își dădu ochii peste cap.

– *Nu putem* presupune că bolile vor ieși învingătoare! Uite...

Virginia îl văzu lansându-se în aceeași explicație pe care i-o dăduse și ei cu-o seară înainte, despre apropiată vindecare a epidemiilor.

E minunat, și chiar n-ar trebui să cârtesc, reflectă. Dar Saul poate deveni plictisitor când utilizează stilul pedant.

Simțind căldura spațioasei săli infiltrându-i-se în mușchi, se relaxă. Peretii video erau impresionanți aici, cu atâta spațiu la dispoziție. Se vedea o plajă bătută de vânt, la jumătatea dimineții. Dincolo de ecranele de date ce se desfășurau, percepă o rafală de vânt suflând dinspre nord. Cerul devenea tot mai dens, purpuriu. Nori cumulus, simpli bulgări de vată cu câteva momente mai înainte, se îngroșau și clocoteau...

Absolut din întâmplare, programul în curs oferea un paralogism patetic. O furtună simulată în inima unei crize reale. Dacă ar fi fost o simplă distracție – așa cum avuseseră zilnic, până începuseră necazurile – ar fi avut sunet, chiar și miros și modulări de presiune. Oceanul agitat se încrețea și se înălța, umbrele norilor îi măturau suprafața. Stropi mari și reci plesneau plaja, ca niște boabe de grindină, o falie de aer întunecat lunecă, deșirând fuioare de câlți, scuipând fulgere galbene. Ca și cum ar fi așteptat acest semnal, mici crabi bălțați de nisip tâșniră din găurile lor, zbughind-o spre marea înspumată. Fulgerele explodau iar și iar – *de parcă Dumnezeu ar lua instantanee*, își imaginează Virginia, uimită, hipnotizată de furia tăcută care se încolăcea și gonia pe pereți. Își dori să fi putut auzi murmurul tunetului îndepărtat, șuieratul ploii pe dune.

Din zare, un câine uriaș sosi în fugă, răscolind nisipul, mușcând în gol către crabi. Ceata se aduna în noduri scămășate, palide. Virginia jinduia să simtă purificatoarea ploaie

lipindu-i veșmintele de trup, udând-o learcă, topindu-i părul într-o caschetă strânsă și lucioasă. *Nici chiar în cele mai reușite simulări senzoriale cu JonVon nu pot evada complet. Aș vinde totul pentru un bilet până acasă, cu plecarea imediată.*

Recunosc dorul: să fie departe de-aici. Să respire aer sărat, să simtă nisipul zgrunțuros, mirosul vântului șfichiuitor... Și odată ce le simtea, știa cum să le dea la o parte, cum să revină la prezent. Dacă nu era capabilă de asta, n-ar fi putut face parte niciodată din echipaj. *Dar nebuniiăștia Ortho riscă misiunea pentru fantezia lor de evadare.*

Carl sosi. Bărbia îi era plină cu țepi roșii-castanii, dar bărbatul nu dădea nici un semn de oboseală. Pluti până la un hamac ce servea drept mobilier în gravitația scăzută.

– Am trimis un mecanic să-l recupereze pe Kearns. E o statuie înghețată.

– Are vreo...? întrebă Virginia.

– Nici o șansă. Îi sunt rupte celulele, oftă Carl, ștergându-și fața cu mâna, parcă pentru a îndepărta totul ca pe un vis urât. Își recâștigă, cu efort vizibil, controlul, și spuse cu o lipsă de intonație deliberată și calmă:

– Am pus zăvoarele de siguranță la valvele de la suprafață, pentru cazul că-ncearcă cineva să li se alăture.

– A, bun! făcu Ould-Harrad. Carl continuă:

– I-am amplasat pe Jeffers și câțiva mecanici în afara vederii celor de pe *Edmund*, înarmați cu lasere.

– În ce scop? întrebă rece Ould-Harrad.

– Să fiu sigur. În caz că-ncearcă altceva... (Carl îl cercetă pe Ould-Harrad, așteptând.) Ce-ai de gând să faci?

– Aș dori un control rapid al simulării Virginiei, răspunse Ould-Harrad.

Carl dădu din cap și trecu la o consolă de lucru. Bătu secvența și se cufundă în studiu, ignorând atenția nervoasă a celorlalți. Așteptară plini de speranță până ce decuplă, punând casca la loc.

– Nu merge.

– De ce? întrebă Virginia.

– Mecanicii nu-s destul de iuți în munca de detaliu.

– JonVon i-a învățat s-o facă!

– JonVon e grozav la mișcările de minimalizare, desigur. Dar nu ne putem permite factori de siguranță sau erori. Iar în activitățile de spațiu închis, astea apar întotdeauna.

– Aș putea să corelez, să introduc stohastice...

– Nu când secunde sunt numărate, fu și Saul de acord, fără convingere. Dacă un mecanic găsește-n drum o cutie uitată, o să-l consulte pe JonVon și asta va-nsemna o pauză. Pur și simplu, n-avem destul timp.

Virginia se simți lezată de faptul că Saul îi luase atât de repede partea lui Carl.

– Eu totuși...

– Asta pune lucrurile la punct, o întrerupse Ould-Harrad. Dumnezeu și Soarta acționează împreună. Trebuie să-i lăsăm să plece.

– Nu *putem*, protestă Saul. Hidroponicele, și *Newburn*, și...

– Știu. E mult echipament care ne va lipsi. Poate că, într-adevăr, pierderea sa ne va grăbi sentința. Dar n-avem de ales. Nu voi ierta nici un atac asupra lui *Edmund*.

– Asta-i... nebunie! izbucni Virginia.

Chipul lui Ould-Harrad rămase impasibil, distant.

– Când ești față-n față cu moartea, onoarea e cea care contează. Nu le voi face rău celorlalți.

Saul și Carl schimbă o privire de neîncredere și frustrare. Virginia își spuse: *Ould-Harrad nu se opune unei rebeliuni Ortho, dar dacă Percell-ii ar încerca același lucru...*

– Ce-ar fi dacă l-am dezafecta? întrebă Carl în treacăt, lăsându-se pe spate, cu mâinile sub cap.

A renunțat la Newburn. Și, intenționat, nu arată nimic din ceea ce simte.

– L-ai auzit pe Linbarger, explică răbdător Ould-Harrad. Dacă dăm vreun semn că scoatem afară dispozitive, orice-ar putea fi folosit ca armă...

– Mda, s-ar folosi de laserele mari. Sigur. Dar nu te pot împușca dacă te afli deja în navă.

– Cum am mai spus, orice încercare..., începu Ould-Harrad. Saul îl întrerupse:

– Cred că înțeleg... Intenționezi să le trimitem un cal troian, corect?

– Just, rânji Carl. Înăuntrul sarcofagelor pe care le cer...

Ochii lui Ould-Harrad se dilatără.

– O bombă? Ar putea distruge *orice*, ar răni oameni, n-ar exista nici un control...

– Nu o bombă, se strâmbă Carl. Un cal troian *adevărat* – cu oameni înăuntru!

Se lăsă o tăcere lungă, în timp ce se cercetau unul pe altul. Virginia putea citi nehotărârea derutată a lui Ould-Harrad – categoric, omul decisese să accepte pretențiile lui Linbarger și să lase pur și simplu expediția să se descurce pentru următorii șaptezeci de ani. Stoicismul său pan-ecuatorial învinsese.

În schimb, Carl, era aproape voios, convins că planul va funcționa. Saul revedea gânditor numeroasele posibilități de eroare și dezastru – dar își lungea buzele cu nerăbdare inconștientă, aproape încântat de neașteptata speranță.

Iar eu ce cred? Virginia realizează că o înfuriase părerea lui Ould-Harrad cum că erau nevoiți să accepte condițiile lui

Linbarger. Studiase diagramele transmise de rebeli. *Edmund* avea exact atâta carburant cât să parcurgă un arc în afară, efectuând ceea ce se numea o „manevră Byrnes”: o buclă printr-un impuls gravitațional din partea lui Jupiter, apropierea de Pământ într-o trecere cu mare viteză și încercarea unui rendez-vous cu aerofrână. Dar fereastra pentru scamatoria asta se închidea repede...

Oare Ould-Harrad joacă teatru? O fi plănuit să sară în ultimul moment la bordul lui Edmund, să fugă cu ei?

– Nu știu ..., începu Ould-Harrad meditativ.

– Gândește-te bine! i-o reteză Saul. Văd o problemă majoră. Carl se încruntă.

– Echipamentele de-acolo sunt vitale. O s-avem voluntari destui.

– De-asta nu mă-ndoiesc. Dar un sarcofag e îngust și plat. Nu-ncapi înăuntru cu costumul spațial pe tine.

– Ei, și? Eu...

Fraza lui Carl rămase neterminată.

– Da. Măsura evidentă de prevedere e să deschisă sarcofagele în spațiu, ca să se-asigure că nu-i nimeni înăuntru.

Carl își mușcă buza, îngândurat. Virginia era acut conștientă de scurgerea secundelor. Ii plăcea planul lui Carl, nu în ultimul rând pentru că le dădea ceva cu care să se târguiască. Dacă Linbarger pleca, expediția avea să fie obligată să-și construiască propria biosferă, fără multe dotări vitale. Una era să crești câteva seminte sub lămpi, și cu totul alta să pornești de la zero un întreg ecosistem interconex. *Din toate modurile de-a muri, nu m-am gândit niciodată la simpla înfometare.*

Iritat, Carl scuiă un scurt „La asta nu m-am gândit”.

Urmă o tăcere lungă, agitată. Cu toții simțeau pericolul prăbușirii.

Virginia avea o anume tehnică de-a trata problemele sub presiunea timpului. Când făcea primele simulări detaliate pe Pământ, dezvoltase programe atât de vaste încât fuseseră înregistrate cu zile sau săptămâni întregi în avans, pe mainframe-uri uriașe. Dacă programul o lua razna, îl puteai opri pe parcurs. Urmau apoi câteva minute, în care sistemul făcea calcule gospodărești pentru beneficiarii depărtați. Te puteai ține de timpul rezervat, ruluându-ți totuși simularea, dacă-ți imaginaai dificultatea și reușeai s-o rezolvi în intervalul acela scurt.

Sub asemenea presiune, era ușor să te aduni. Prin urmare, deprinsese o cale de a-și detașa mintea de problemă, a pluti, a permite intuiției să străpungă anxietatea. A te concentra în exteriorul momentului, a lăsa gândirea superficială să se relaxeze...

Observă într-o doară că furtuna de pe pereți se transformase într-un uragan tenebros. Vântul împrășca șuvoaie de spumă de

pe crestele valurilor înalte, și stropi uriași de ploaie bombardau ierburile zvelte ale dunelor din interiorul tărmlui, strivindu-le. Câinele dispăruse, crabii mișunau fără țel sub picăturile răpăitoare, ce nu mai conteneau. Aerul greu se închega, devenind irespirabil...

– Stați! spuse Virginia. M-am gândit la ceva...

CARL

Sarcofagele, observă pentru a mia oară Carl, semănau mult cu sicriele. Asta îl deranjase întotdeauna la ele.

Slavă Domnului, avea cu el o mică lanternă. Putea vedea luciul granulat la trei degete deasupra feței, simțea capitonajul moale în jur. Strâmtoarea de capcană, constrângerea, frigul... Pe întuneric, ar fi fost și mai rău. Mult mai rău. Nu-l supăra întunericul căscat al spațiului deschis, liber și nesfârșit. Coșciugul acela era însă altceva.

Carl simțise apăsarea blândă a accelerației cu un minut mai înainte, iar acum număra secunde, ticăind timpul estimat pentru manevra celor cinci mecanici până la *Edmund*.

Iată: un ușor impuls înainte, împingându-l în placa acoperitoare cenușie. Nasul se freacă de ea, și o rotație slabă îl învârti în sensul acelor de ceasornic.

Asta era încetinirea, apoi o întoarcere de acostare. Intrarea în docul anterior...

Un dangăt surd. Potrivirea pe auto-transportor, probabil. Mecanicii urmau să se decupleze...

Cinci *bang*-uri răsunătoare. Bun.

Acum... dacă ideea Virginiei era justă...

Zgârieturi, în apropiere. Cleștele unui mecanic prinse – *clank* – mânerul de deschidere manuală a valvei. Putea vedea clanța interioară rotindu-se. Se încordă, respiră adânc...

Valva se deschise scurt, și *vâââjjj* – aerul din sarcofag tâșni afară, fluturându-i baretele petrecute peste umeri și salopeta de culoare albastră.

Inhală prin masca facială. Riscanta soluție a Virginiei – o butelie cu aer; fără costum.

Urechile îi pocniră, în ciuda căștilor de presiune pe care le purta deasupra. Ochelari bulbucati îi protejau ochii pentru a împiedica fluidul să iasă, lipindu-i pleoapele cu gheață. Curelele

erau atât de strânse încât îi tăiau, dureros, în carne. Asta era tot ce avea între sine și vid.

Valva sarcofagului se oprise la primul punct de siguranță, deschisă cinci centimetri. Dincolo de ea zări văpaia albă a luminii solare, pe marginea docului anterior. Sarcofagul era fixat pe transportor, după cum dedusese. Văzu câteva stele, și o umbră mișcându-se pe îndepărtata curbă netedă a lui *Edmund*. Asta trebuia să fie un mecanic ce se ducea să deschidă următorul sarcofag, pentru a-i controla pe grecii aducători de daruri...

Mizase pe faptul că Linbarger se va mulțumi cu atât ca măsură de prevedere. Dacă se înșelase...

Iar Linbarger deja era hiper-suspicios, după ce detectaseră și blocaseră tentativa Virginiei de-a prelua comanda mecanicilor aflați pe *Edmund*. Ould-Harrad insistase să încerce mai întâi această soluție așa-zis simplă, și eșuase repede. Acum era rândul metodei grele...

Linbarger va dori ca toți mecanicii să se îndepărteze suficient de *Edmund* înainte ca cineva să se aventureze în doc pentru a asigura sarcofagele. Asta-i lăsa lui Carl două, poate trei minute.

Săltă capacul și pluti afară, ghemuindu-se din mers. Purta salopetă, mănuși, ghete – și nimic altceva.

Cât trecuse de când evacuasera aerul? Își privi unghia degetului mare. Douăzeci de secunde.

Saul prevăzuse trei minute de expunere în vid înainte de a începe să simtă efectele. Apoi dezechilibrul presiunii interne va deveni serios, va ameți, și oricine-ar intra în doc îl va putea mânui ca pe o mătă drogată.

Nu că Linbarger și haita lui și-ar pierde timpul cu el. Probabil îl vor împinge pur și simplu din ecluză, urându-i „bon voyage”, cum făcuseră și cu sărmanul Kearns. *Drum bun acasă...*

Își întinse trupul, apoi privi în jur.

Cala era goală. Probabil că rebelii îi urmăreau pe mecanici cum se retrag.

Împinse în buza ecluzei și se orientă. Comanda manuală a valvei consta într-o manetă mare și roșie, intenționat foarte vizibilă chiar și în partea opusă a docului. Urechile îi pocniră iarăși. Simțurile sunau semnale de alarmă, dar și le reprimă și se lansă de-a curmezișul spre levierul roșu de blocare-și-inundare.

La jumătatea drumului, cineva îl placă.

Individul în combinezon îl trânti înapoi în cală, încercând să-i apuce tubul de aer. Carl se răsuși și reuși să scape.

Sigur că da. Evident. Linbarger își amplasase un om *afară*, să-i inspecteze pe mecanici la sosire, spre a se asigura că nu se agățase nimeni pe dedesubt. Din poziția aceea, omul putea vedea și în doc.

Idiot! se muștră Carl.

Mai avea nouăzeci de secunde. Încă zece secunde până ce unul din ei avea să lovească un perete. Cel în costum dibui cu mâna la reactoare și schimbă direcția, trecând cu abilitate între Carl și valva roșie.

Carl n-avea nici o îndoială că individul îl putea împiedica să ajungă la levier timp de circa un minut. Ortho-ul avea jeturi, aer, și tot timpul din lume.

La dracu', mai e și frig! Carl se răsuci, căutând ceva, orice. Un set de șcule. Lunecă pe lângă rastelul danei, se întinse – și înșfăcă o cheie fixă. Ținti cu grijă spre silueta aflată la zece metri de el și aruncă.

Rată cu cel puțin un metru. Carl putu vedea fața celuilalt schimonosindu-se într-un rânjet sardonice, buzele mișcându-se, descriind cu plăcere evidentă scena pentru cei de la bordul lui *Edmund*.

Asta și voia Carl. Aruncarea cheii grele îi imprimase un vector nou. Traversă docul, basculă, reuși să-și amortizeze cu picioarele impactul.

Unde era afurișitul de...?

Se repezi la el. Extinctorul de foc ieși ușor din cleme. Carl îndreptă duza spre propriile-i picioare și trase. Un nor alb-perlat se involbură dedesubt, iar el tâșni înapoi de-a latul calei.

Urechile îi pocniră iarăși. Picățele purpurii îi dansară prin fața ochilor, formând desene ca niște licurici...

Izbi peretele opus, de astă dată pe nepregătite. O manetă îl împunse în coaste.

Unde era...? Se lansă spre celălalt, expulzând un jet de spumă. La jumătatea distanței, se răsuci ca o pisică, aducând în față stingătorul, și lovi din răspuțeri.

Acțiune și reacțiune. Încetini, opri – iar norul alb și înspumat îl învălui. Trase din nou și se repezi înapoi, afară din fumul ce se subția.

Purpură tot mai întunecată, pretutindeni. Lumina crudă a lămpilor danei nu părea s-o străpungă...

Înainte ca pâcla opacă să se împrăștie, își luă din nou avânt și mare trase o dată. Zbură prin albeața amorfă – și se lovi de ceva moale, care opuse rezistență.

Își înșfăcă adversarul cu un braț. Mâini îl apucară, agățându-i masca.

Vectori, vectori...

Încotro...?

Nu conta. Apăsă duza în trupul celuilalt și declanșă din nou.

Gaz cenușiu involburat.

Frig, atât de frig...

...O mână uriașă împingându-l înapoi...

O lungă secundă de alunecare... stingătorul îi scăpă din mâini... mâini amortite... se rostogolea... frig dureros în picioare... imposibil să vadă... purpura, tot mai închisă... străpunsă de puncte albe săgetând în roiuri înainte și-napoi... înainte și-napoi... rotindu-se...

...apoi un fulgerător junghi de durere în picior, un *trosc*, teasta izbindu-se de cheu.

Zdruncinătura îl readuse în stare de alertă. Bâjbâi după o priză. Privi în jur.

Ceața se subția. Drept prin valva de ieșire, Carl putu vedea silueta costumată zvârcolindu-se, tot mai mică, încercând să se reorienteze pentru a-și folosi reactoarele. O insectă argintie și gratioasă...

Forța ultimei pulsații acționase cu egală eficiență asupra amândurora, împingându-l pe Carl înăuntru, iar pe rebel spre exterior.

Se repezi la maneta „blochează-și-inundă”. O apucă, trase. Valva se închise exact înainte ca rivalul său s-o ajungă, iar suieratul puternic ca un urlet răsună pentru întreaga lume asemeni unui strigăt viguros de sărbătoare.

– Am reușit! spuse Carl în microfon. Tuburile sunt blocate.

Se clătina în aerul închis, uleios, al cilindrului presurizat.

– Bun! îi răspunse în urechi Ould-Harrad. Acum în glasul său nu se mai simțea nehotărâre sau fatalism. Linbarger, ai auzit?

– Ce tot îndrugă măgarul ăla? se auzi vocea batjocoritoare a șefului rebelilor.

– Carl Osborn a înfundat căile de alimentare pentru fuziune, spuse răspicat Ould-Harrad.

Mai slabă, vocea Helgăi Steppins:

– Futu-i! Ți-am zis să acoperi tuburile din față!

Și mai slab:

– Pesemne că s-a târât prin ele până la secțiunea Trei F. Rahat, nu putem acoperi fiecare nenorocit de...

– Gu-*ra*!

Glasul lui Linbarger se auzi mai tare când i se adresă lui Ould-Harrad:

– O să-l evacuăm de-aici.

– Încearcă, și dau drumul la tritiu, spuse încordat Carl.

– Ce? (Linbarger abia-și putea stăpâni furia; se adresă unui aghiotant nevăzut.) Poa' să facă asta?

Slab:

– N-am... Mda, dacă deschide accesele alea sub presiune în rezervorul central. Ar putea avea timp s-o facă.

– Fără să ardeți tritiu, canalul de fuziune n-o să atingă temperatura de declanșare, îi ajută Carl, rânjind.

– Ești un...!

Legătura lui se întrerupse.

Carl se întoarse și se asigură că intrarea dinapoia lui era blocată cu un dulap greu, de scule. Amplasase pârgii lungi în două puncte de sprijin cruciale, gata să forțeze valvele. Îl puteau ataca pe la spate, dar tot ar fi pulverizat mult carburant prețios în spațiu până să-nchidă ei valvele la loc. Cu siguranță, destul ca să le dea peste cap planurile.

– Ești sigur c-o poți face, Osborn? întrebător prevăzător Ould-Harrad.

– Da. *(Ce-oi vrea să spun? Nu? Cu Linbarger, care ascultă?)*

– Ei, asta ne dă, evident, o mai bună poziție de târguială...

– Să ne târguim, pe dracu'! Le-am dat peste bot.

– Dacă te prind suficient de repede, poate-or să reușească să rețină destul tritium ca să-ncerce o manevră multiplă cu Marte. Vor trage la sorți folosirea celor nouă sarcofage pe care le au acum. Apoi...

– Termină cu flecăreala! *(Așa, dă-le idei!)*

– Nu fac decât...

– Am zis *termină!*

– Încerc să previn...

– Nu tu stai aici cu curu' pe-aragaz, Ould-Harrad!

Se întoarse, privind liniile de alimentare îndepărtându-se spre stânga. Dacă cineva se strecura pe-acolo, puteau încerca să tragă-n el. Dar asta ar fi fost o prostie, aici în plin mijloc al centrului de fuziune. Avariau instalațiile, iar depanarea le-ar fi luat săptămâni întregi, în cel mai bun caz...

Glasul posac al lui Linbarger răsună din nou:

– M-auzi pe derivația asta, Osborn?

– Uite-aicea sunt, cu drag, la o sută de metri de tine!

Tăcere. Apoi vocea ascuțită, încordată, a lui Linbarger spuse rar:

– Dacă nu pleci, vom aprinde arzătoarele de pornire dacă nu pleci.

Carl își ținu respirația, după care lăsă aerul să-i iasă încet din plămâni. Aceasta era o alternativă pe care n-o menționase nimănui. Nu tocmai deșteaptă, pornirea neputând provoca pagube reale dacă o manevrai greșit – iar Linbarger nu avea experiență în domeniu. Întrezărise însă posibilitatea de a-l prăji pe Carl trimițând fluidele fierbinți prin rețeaua de țevi. Iar Linbarger era suficient de disperat ca s-o facă.

Spuse pe cât de calm putu:

– O să arzi ajutorul.

– Nu dacă suntem atenți. N-o să trebuiască prea mult foc de fuziune ca să te coacă frumos, cu crustă crocantă.

Linbarger se distra vizibil, crezând că răsturnase situația.

– Oricum, voi evacua tritiul.

Acum să vedem cât știe.

– Ba n-o să-l evacuezi. Subsistemele au să-nchidă liniile alea de cum începem. E automat – scrie negru pe alb în prospect.

Pe dracu'!

– Nu așa funcționează. (*Bluff.*)

– Nu-ncerca brașoavele-astea cu mine.

Linbarger era mai isteț decât crezuse Carl. Dar n-avea să câștige.

– N-ai s-ajungi niciodată înapoi pe Pământ. Ești în criză de tritiu... O s-arunc în aer destul din el ca să fiu sigur că vei avea o călătorie lungă. Niciodată n-ai să-atingi delta-V-ul pentru-un carom jupiterian. Cu toate sarcofagele voastre, veți muri de inanție.

– Avem hidroponicele!

– Da, sigur. Și nici un strop de apă-n plus ca să le cultivați.

– E destulă gheață pe Halley, la doi pași.

– Încearcă să *faci* doi pași. (Carl mai jucă o carte.) Hei, Jeffers! Ce s-a-ntâmplat cu Arc-istul ăla pe care l-am suflat afară din ecluză?

„Care Arc-ist? Tot ce văd sunt bucăți și fărâme.”

Tăcere.

Acest dinte-pentru-dinte nu mai putea ține mult. Glasul lui Linbarger era tot mai subțire, mai găunos. Cuvintele ieșeau prea repede, izbucnind sub presiune.

Carl își încordă mușchii fălcilor, întrebându-se dacă-și credea propriile vorbe. În cazul că Linbarger acționa, era o chestiune de secunde. Avea de ales dacă să se lanseze spre valva anterioară încercând să iasă, sau să folosească pârghiile. N-avea timp s-o frece...

– Minți.

Linbarger nu mai părea atât de sigur.

– Du-te și ia-o la labă!

– N-ai...

– Încep să dau drumul la tritiu.

– Nu! interveni Ould-Harrad. Nu-s de-acord cu treaba asta!

Am stabilit un târg...

– Și *tu* ai jucat dublu, iubitor-de-Percell-i! Iătră Linbarger. Ould-Harrad spuse:

– Nu pot lăsa să se piardă echipamentele alea hidroponice! continuă Ould-Harrad.

– Nu-ți cere scuze de la gunoiul ăsta! spuse Carl caustic.

– Carl, trebuie să-ți cer să te oprești...

– Baluls-a terminat, îl întrerupse Carl. Predă-te, Linbarger!

– Cred c-o să-ți dau un mic puls de fiertură, Osborn. S-ar putea să-ți îmbunătățească manierele.

– În secunda când aud un gălgâit prin țevi, poți de Arc-ist, o să...

– Încetați! Amândoi. Trebuie să isprăvim cu chestia asta!

Vocea africanului era categorică.

O lungă tăcere. Carl încercă să-și închipuie ce se petrecea în mintea lui Linbarger. Părea că individul își ascunsese față de Comisia Psihică ura fanatică pentru Percell-i. Sau poate, pur și simplu, îi sărise o doagă. Putea oare să facă acum abstracție de asta, să fie măcar pe jumătate rațional?

Au pierdut, fir-ar să fie! Nu-și dădea seama? Sau ținea la momentul său de răzbunare?

Iar Carl avea s-o afle după un susur în țevi...

– Okay.

Vocea lui Linbarger era scrâșnită, amară. Ould-Harrad răspunse:

– Ce? Acceți?

– Vom schimba hidro-urile pe tritiu și sarcofage.

– Nu! țipă Carl. *Îi avem!*

– Liniște, Osborn! strigă Ould-Harrad.

– Alternativa, spuse rara Linbarger, e să arunc în aer *Edmund Halley*. Mai bine... toți de-aici suntem de acord... mai bine un sfârșit rapid... decât...

Carl simți un fior rece la auzul glasului croncănit, tulbure, dement. Era absolut convingător. *Chiar vorbește serios.*

– Sfinte lisuse! murmură.

Mai întâi, căpitanul său, mort. Acum, *Edmund*.

În sfârșit, Ould-Harrad vorbi:

– Vom... vom face schimbul.

Ce e un spacer fără navă? se întrebă năuc Carl. *Ce-o să fim noi, când Edmund nu va mai fi?* Era prea cumplit ca să se gândească măcar.

– Puteți descărca hidro-urile, spuse Linbarger. Scoateți-l pe Osborn de-acolo și-i pun pe mecanici la treabă.

– Nu. Stau aici până se termină.

O nouă pauză.

– Ei bine...

Alte certuri șușotite. În sfârșit:

– Okay. Puteți folosi mecanicii ăia la detașarea principalului modul-seră. Și repede – că-l prăjesc pe căcatul ăla de Percell!

Carl lăsa să-i scape o respirație lungă. Gândul pe care și-l reprimase de-a lungul acelor minute interminabile, care-l tot înghiontea, sfârși prin a erupe la suprafață: *De ce ai făcut asta? Puteai să mori, nebunule!*

Acum, că-i dăduse frâu liber, nu găsi nici un răspuns.

– Grăbiți-vă! spuse, iritat.

SAUL

Aprilie 2062

Zvâcnind, palpitând în soluția salină, micile animale țâșneau ici și colo, vânând, mereu vânând.

Anumite substanțe, arome, le atrăgeau; altele le respingeau. Alegerea era întotdeauna la fel de simplă, o logică a chimiei trofice. La nivel celular, nu existau subtilități, viitor care să dea de gândit, trecut care să bântuie visele.

Saul privea gânditor minusculele vietăți ce pulsau sub microscopul cu fibră. Erau ultimele și cele mai potente dintre noile ipostaze preparate în cursul celor două luni de la revoltă. Bombe biologice inteligente pentru un nedorit război împotriva Cometei Halley.

Atâtea reguli după care trăise – coduri de precauție lentă atunci când experimenta cu materia vieții – fuseseră încălcate ca să ajungă aici! Într-un fel, îi invidia pe micii microbi. Ei aveau să se comporte așa cum îi programase, câtă vreme el, „creatorul” lor, era lăsat cu povara sa de îndoială și mister.

Bineînțeles că voi nu vă faceți griji, micuților. Vinovăția e o problemă a muncii de echipă – o trăsătură a metazoarelor eucariote – vaste colecții de celule conspiratoare întrunite pentru a forma bărbați și femei, societăți... zei.

Uitați-vă la mine, cum violez ceea ce abia înțeleg, cu îndoielnica scuză că toate viețile noastre omenești depind de asta...

Cianuții aveau cu prisosință în urmă-le tot atâta istorie ca și el. Mărunții lor strămoși risipiseră cu mult peste trei miliarde de ani evoluând în apele Pământului. Apoi, acum câteva milioane de ani, se adaptaseră pentru o viață diferită, într-o altă supă sărată – fluidele corporale ale ființelor complexe cu celule mari, nucleate.

Câte mii de strămoși de-ai mei au ucis ca să-și fixeze primul cap-de-pod? Câte trilioane de-ai lor, la rândul-le, au fost învinși de sistemele imunitare ale înaintașilor mei – atacați de anticorpi și distruși, sau înglobați de celulele albe? Cât timp a luat până s-a ajuns, în sfârșit, la un armistițiu... pentru ca evoluția să stabilească o pace negociată, o simbioză?

Era o întrebare fără răspuns. Dar, într-un moment anume din trecut, vreo ființă umană și un cianut ancestral încheiaseră un târg întâmplător. În schimbul unei funcții minore de epurare în cavitatea pulmonară, microorganismelor li se garantase un salconduct din partea sistemului imunitar al organismului. Se angajaseră să ducă o existență inofensivă – atât de inofensivă,

în fapt, încât nu fuseseră descoperite până în ultimele zile ale secolului trecut.

În înțelepciunea noastră, ne-am amestecat în treburile lor, transformându-le în „cianuți”. Și, Doamne iartă-mă, nu mi-e deloc rușine. O sută de oameni instruiți, devotați, au petrecut jumătate de deceniu modificând rodul a patru gigaani de evoluție. Cu permisiune specială, am folosit uneltele lui Simon Percell – și am făurit o operă frumoasă și utilă!

Dar asta!

Creaturile de pe ecran se schimbaseră și mai mult, înveșmântate cu noi haine proteinice colțuroase, modelate și montate cu macromolecule nou-croite, analizate și reanalizate de către „enzimele-lectori”... deviate de imperativele unei urgențe la care nimeni nu se așteptase.

Treaba îi luase doar opt săptămâni. Și, cu excepția Virginiei și-a rudei sale biocibernetice, precum și a câtorva sugestii empirice de la îndrăznetii colegi de pe Pământ, nu avusese parte de nici un fel de ajutor.

După toate legile biologiei, n-ar fi trebuit să reușesc. Nu fără o echipă de cercetare și mii de ore de simulare atentă, milioane de teste și baftă cât cuprinde...

Am știut eu!

E o minune până și faptul c-am încercat.

Ochii lui Saul alergau pe display-ul de date în desfășurare, constatând pe toată linia numai succes. Uniformitatea acestuia îl făcea mai nervos decât orice eroare. Era *prea* perfect.

Am cules atât mostrele de cianuți cât și unitățile-lectori din propriul meu sânge. Datele de pe linia asta merg înapoi cu mai mult de cinci ani.

Există elemente de Halley-Viață în noua formă... a trebuit să le includ.

Clătină din cap. Nu-și putea închipui cum ar fi explicat asta.

La stânga, una dintre inconfundabilele simulări color ale lui JonVon răsucea mereu și mereu un lanț complex, dințat.

Acel inextricabil compus zaharos era necunoscut în literatura de specialitate. Cu o seară înainte, pe când o ținea în brațe pe Virginia, îi spusese că Academia de pe Pământ intenționa să-i dea chiar numele lui.

– E o adevărată onoare, nu? întrebuse ea somnoroasă. Cablul ce șerpuia dinspre contactul ei neural arăta ca o șuviță de păr, fără a-i stânjeni în intimitate. Saul zâmbise și-i ciufulise bretonul lucios:

– Sigur. Mi-au restabilit și calitatea de membru. Dar să denumească o *chimicală* după mine...

– Nu vrei?

– Pe toți dracii, nu! râsese el. Gândește-te la Thomas Fruck, săracu', cu numele legat pe vecie de fructoză!

SERIOS, AR TREBUI SĂ PROPUN UN NUME, subvocaliză Saul. De-acum, JonVon le cunoștea rețelele superficiale destul de bine ca să compună cuvinte clare în cea mai mare parte a timpului. Saul îi simți eco-ul de înțelegere, amplificat, la fel cum furia ei senzuală și orgasmul se auto-confirmaseră nu demult în mintea lui, ca niște explozii încercând să-i salte suprafața craniului.

... COMET-OZĂ..., sosi sugestia Virginiei.

Fusese atât de ofensat de cumplitul banc încât nici nu-i trecuse prin minte, decât mult mai târziu, că tânăra probabil dormea deja când o auzise el.

Oricum i-ar fi zis, acel compus zaharos era cheia... dulceața folosită pentru a forja un tun de turtă dulce.

Nebunul dispărut, Ingersoll – de-acum o legendă a cavernelor inferioare – îi dăduse ideea. La scurt timp după ce-l zărise păscând forme de viață halley-ene în holurile exterioare, făcuse un lucru deliberat nebunesc – gustase el însuși puțin din culturile de pe pereți.

Substanța era dulce și picantă, totodată.

Saul avusese o bănuială. Începuse să experimenteze. Și iată-i, noii cianuți. Erau încă buni pentru vechile lor treburi, dar acum manifestau în plus și o mare voracitate pentru orice conținea complexul zaharos special... pentru orice invadator îmbrăcat în haine cu emblema „Halley“.

Pe ecran, micuțele făpturi de înghesuiau acolo unde factorii cu înveliș viroid-cometar curgeau prin vârful unui ac. Instrumentele le arătau înfulecând încântate și multiplicându-se necontrolat.

Eram dator cu ceva vești bune.

Firește, Halley – formele aveau să se adapteze, să evolueze. Acesta nu era nici pe departe sfârșitul. Și totuși, perioada de panică acută se apropia în fine de capăt.

Ce mi-a scăpat din vedere? se întrebă neliniștit. Cum a fost posibil?

Un clopot sună. Totul se potrivea. Saul scoase tubul cu cianuți testați. Din laboratorul său, doar o glisare scurtă îl despărțea de infirmerie, unde două șiruri de oameni așteptau să fie serviți de cei doi tehnicieni medicali de serviciu.

Una dintre cozi era mai scurtă decât cealaltă, dar Saul nu vedea nici un Ortho mutându-se ca să stea în rând cu Percell-ii. Ould-Harrad n-ar fi trebuit să lase să se dezvolte sistemul ăsta de segregare.

Oamenii nu stăteau mai aproape unul de altul decât erau nevoie. Nimeni nu știa cum se transmiteau bolile cometare. Se

iscaseră bătaii de la câte o tuse... sau pentru că un om folosisese casca spațială a altuia fără să-i fi cerut permisiunea.

Și fiecare trecere în revistă a bolnavilor dădea la iveală mai mulți indivizi care simulau simptomele, încercând să scape de munca istovitoare și de bolile ucigătoare.

Ei, cel puțin acum rândurile sunt mai scurte! Mai întâi, furia împotriva rebeliunii le luase un timp gândul de la boală. Iar faptele de eroism ale lui Carl Osborn atenuaseră gâlceava Ortho-Percell. „Normalii” știau cu toții că-i datorau unui Percell viața.

Acuma, numai de-ar lucra cianuții ăștia la fel de bine pe cât indică primele teste...

O cabină se deschise în fundul infirmeriei, iar din ea ieși o femeie care zâmbi și-i făcu lui Saul cu mâna. Marguerite van Zoon arăta aproape ca o persoană nou-născută. Ravagiile ce-i sfâșiaseră pielea cu două luni în urmă dispăruseră și femeia își reluase îndatoririle medicale, permițându-i lui Saul să se ocupe de cercetare.

Zâmbetul lui se stinse când o văzu pe pacienta Margueritei – o femeie mai tânără, într-un costum cenușiu, de navă – care se strecură pe lângă doctorița valonă și se grăbi spre ieșire ținând o bucată de pânză pe o parte a feței. Chiar întorcând capul, nu-și putea ascunde complet erupția trandafirie, lucitoare.

– Lani! șopti Saul, nevenindu-i să creadă.

Sperase ca diagnosticul Margueritei să se infirme, dar nu putea confunda simptomele Sifilisului-Fermoar.

– Lani? repetă, dar fata se grăbi fără a ridica privirea. Ambele șiruri de pacienți se dădură înapoi la apropierea ei.

Oh, Lani!

Era una dintre acele boli ce rămâneau opace, pe moment, la orice investigație de laborator.

Ciudată ironie! Câtă vreme alții se zbăteau să reintre în sarcofage, Lani implorase să fie lăsată trează. Dar hotărârea era luată. Răcirea ei fusese programată deja, peste două zile.

Carl s-a purtat ca un măgar cu ea, își spuse Saul. Dacă nu vine la adormirea Lani-ei, o să-l pocnesc în nas.

– Dr. Lintz!

Keoki Anuenue, tehnicianul medical care se ocupa de Percell-i, se îndepărtă de lângă un bărbat cu ochi tulburi ale cărui urechi erau pansate cu vată, și care-și plesnea din câteva în câteva minute partea laterală a capului, ca într-un efort zadarnic de-a opri sunetul clopotelor.

Anuenue era un caz de excepție chiar și printre hawaiiieni – unul dintre rarii Ortho-și ce păreau complet imuni atât în fața bolii, cât și într-a disperării. Dădea impresia că nu doarme niciodată. Ori de câte ori intra Saul, Keoki era deja la datorie.

Rânji cu toată gura, arătând spre fiola din mâna lui Saul, cu vocea plină de nerăbdare:

– Ai acolo ultima varietate de cianut, dr. Lintz?

Crede că pot face orice. Ca și Virginia, de altfel. Saul ridică din umeri. *Și după norocul pe care l-am avut, cine sunt eu să-i contrazic?* Era un gând sardonic. Știa că se petrecea ceva misterios, care avea puține lucruri în comun cu profesionalismul.

Ridică fiola.

– Uite-aici, Keoki! Găsește voluntari pe calea obișnuită. Doar cazuri disperate, la început. Astea ar trebui să folosească împotriva nodurilor vasculare, ca și în cazurile de Sinuzită Inflamatorie și de Blenoragie Roșie.

Anuenue luă nerăbdător flaconul. Deschise gura să vorbească, dar cineva aflat în șirul de lângă peretele din stânga sparse tăcerea cu un strănut sonor, neașteptat.

De peste tot, oamenii ridicară priviri acuzatoare. *N-am fost eu, de data asta*, îi veni lui Saul să se disculpe.

Ca și cum ar fi fost un semnal, alte strănuturi izbucniră din latura Ortho a încăperii. Șirul se lungi, pe măsură ce oamenii se depărtau de mizerabilii care strănutau.

Saul aruncă o privire spre grupul celor modificate genetic. Percell-ii abia dacă strănutau vreodată.

Contractau aceleași boli ca toată lumea. Saul încercase mereu și mereu să le explice aceasta ostililor Ortho-și. Dacă un viroid sau alt microb cometar avea să ucidă de-a dreptul, nu mai prea conta căruia grup îi aparțineai.

Organismele Percell-ilor, însă, nu reacționau excesiv. Membranele și ganglionii limfatici li se puteau umfla în timp ce sistemul imunitar le declara război invadatorilor, dar procesul se limita de la sine. Nu se balonau și nu mureau din cauza propriilor sisteme defensive peste măsură de active.

Simon, își spuse. *Acesta a fost darul de care te-ai simțit cel mai mândru, chiar dacă și pe tine te-ă indus în eroare... că fiecare copil de care te ocupai beneficia, cum ne-cum, de aceeași perfecționare, indiferent pentru ce boală genetică începuseși să lucrezi.*

Acest fapt surprinsese pe toată lumea. Folosiseră benzi-lectorii A.D.N., și chirurgie moleculară, pentru a înlătura genele vătămătoare din spermatozoizii și ovulele cuplurilor ce doreau cu disperare să aibă copii. Puțini însă se așteptaseră ca noii-născuți dezvoltați din aceste celule microreparate să se vadească atât de evoluți.

E un dar. Un dar având cumplitul preț de a-i face deosebiți.

– Saul!

Auzi un glas venind din cealaltă parte a infirmeriei. Ridicând ochii, îl văzu pe Akio Matsudo făcându-i semne din ușa cabinetului său.

Saul îl privi pe Keoki Anuenue, care zâmbi:

– Du-te, doctore. Am să-i gădesc eu pe voluntarii ăia, și te-anunț înainte de a începe testele.

Saul dădu din cap, ascunzând adânc înlăuntrul lui groaza de ceea ce știa că trebuie să urmeze, mai devreme sau mai târziu. În cele din urmă, bizarul său lanț de șanse, avea să se epuizeze. Unul dintre simbionții croiți de el își va omorî gazda, în loc s-o salveze. Și atunci, indiferent cât de mult bine făcuse înainte, aveau să se întoarcă împotriva lui. Cu toții.

Așa cum se întorseseră împotriva lui Simon Percell.

Așa cum, cândva, gloata arsese o universitate într-un vârful de munte...

– *Mai kii aku i kauka hupo*, îi spuse lui Keoki.

Nu-ți lua un doctor ignorant.

Urișul hawaiian clipi surprins, apoi se legănă râzând. Sunetul era atât de bogat, de contagios, încât mai mulți dintre cei ce stăteau la coadă zâmbiră fără a ști de ce.

– Vin, 'Kio! îi strigă Saul lui Matsudo. Vin imediat!

* * *

Pantele înzăpezite ale Muntelui Asahi erau la fel de simetrice ca și pinii verzi ce-i acopereau poalele. Nori ca niște bărci din hârtie de orez pluteau peste o peliculă invizibilă, fie de aer, fie de magie, îndreptându-se spre un soare în asfințit și o mare de un albastru întunecat.

Saul era încântat să privească peretele meteo al lui Akio Matsudo, poate cel mai perfecționat din toată colonia. Într-adevăr, până să iasă din schimb Virginia, peste două ore, aceasta era pur și simplu cea mai bună modalitate de a-și umple timpul.

Bate de departe munca, chibzui, obosit. O dată în viață, mintea nu-i mai era învățată de idei, nu se mai crampona de un nou experiment, de următorul indiciu ce trebuia urmărit. Ședea, destins, încercând să-și alunge toate gândurile.

Ceva ce noi, apusenii, am învățat de la Răsărit... că frumusețea poate fi găsită în cele mai mărunte lucruri.

Serviciul de ceai, din ceramică brun-pământie, fusese adus tocmai de pe țărmurile Mării Interne. Suprafețele sale aspre reflectau culorile mute ale luminii de după-amiază târzie într-un chip ce nu putea fi descris, ci doar admirat. Urmele olarului pe ceașca din fața lui Saul păreau să se fi format pe aceeași roată care învărtise Creațiunea însăși. Era contemporană cu planetele, cu Soarele.

Fascinat, Saul tresări când îl auzi pe Akio Matsudo vorbind.

– Așteptarea o să merite, Saul. Ai răbdare.

Să aștept? se întrebă Saul. *Asta făceam?*

Reflexele de lumină din părul lucios și negru al medicului japonez străluceau ca ghetarii Muntelui Asahi, în timp ce bărbatul se agita deasupra ceaiului, comentând dificultatea de-a fierbe ca lumea apa în gravitație redusă... Pentru Saul, vocea lui era una cu foșnetul pinilor.

– Acum voi turna, intonă Akio, și înăltă cu delicatețe ceștile.

Saul nu era grăbit să treacă la treabă. Când ceremonia se sfârși, odată ceaiul turnat, pălăvrăgiri despre chestiuni neimportante – ultima modă în filosofia matematică privind Pământul, și straniile teoreme emise de către teologii marxiști din Kiev. Ziarele fuseseră pline de asemenea lucruri, și amândoi se întrebară cu voce tare ce ar fi zis Nicholas Malenkov de toată povestea.

Akio părea că o duce mult mai bine cu sănătatea. Fusesse unul dintre primii voluntari ce se oferiseră să ia o versiune incipientă a cianuților reajustați de Saul. Avuseseră de ales între asta, sau a-l pierde definitiv în ghearele infecției ce-i devoră ficatul. Acum paloarea galben-bolnăvicioasă se estompase. Recâștigase în greutate. Curând avea chiar să renunțe la dispozitivul mecanic de reechilibrare endocrină care îl ținea în viață.

Saul era foarte bucuros să-și vadă prietenul sănătos și sprinten.

Am fost în stare s-o ajut pe Virginia, pe Marguerite, pe Akio. Și poate, mai încolo, vom reuși să facem ceva pentru Lani și Betty, și pentru atâția alții.

Amintirea lui Miguel Cruz provoca încă o durere ascuțită. Mai mult ca de oricine altcineva, aveau nevoie de comandantul lor. Dar exista și o limită în ceea ce spera Saul c-ar fi vreodată capabil să facă, indiferent cât de norocos era.

Akio Matsudo lăsă jos ceașca și-și scoase cu grijă ochelarii ca să-i șteargă.

– Saul, prietene, iartă-mă că sunt atât de direct. Dar cred că poate-ar trebui să-ți explic de ce te-am chemat azi aici. Cred că a cam sosit vremea să intri în sarcofag.

Saul își coborî ceașca. Akio ridică mâinile.

– Înainte de-a protesta, te rog dă-mi voie să explic. Există multe, multe motive.

Înăltă un deget:

– Schimbul întâi trebuia să dureze doar puțin mai mult de-un an. Aniversarea coloniei va avea loc luna asta. Iar tu te numeri printre puținii civili treji de la începutul călătoriei, pe *Edmund*. Pierzi timp de viață. Nu e cîștit, pentru tine, în comparație cu tinerii de-afară!

Saul își șterse nasul.

– Ce-i asta, Akio? E posibil să fi trecut de partea cea mai rea, dar coșmarul repartizărilor încă nu s-a terminat. Luând în considerare toți oamenii la care a trebuit să renunțăm, să-i înghețăm definitiv și chiar să-i depozităm în vid la suprafață, e clar că schimburile vor trebui să fie mai lungi decât s-a conceput inițial. Știi că orice discuție nu-i decât o grămadă de rahat.

Matsudo făcu o grimasă la auzul durității lui Saul.

– Daaa! (Încuviințarea lui suna mai mult a oftat deza-probator.) Poate... Dar trebuie să-ți spun că Bethany Oakes m-a pus să promit, înainte de-a fi ea însăși adormită, că vei fi dat deoparte dacă ți se înrăutătesc simptomele.

– Nù-s cu *nimic* mai grave, mormăi Saul. Doar o altă nenorocită de răceală. Cred că-i tot o rămășiță de la unul din afurisiții tăi viruși de provocare. Pot s-o spun după felul cum mă gâdilă înainte de a strănuta.

Știa el mai bine, desigur. Avea în organism materie cometară, de la viroizi până la bacteroizi latenți. Unele dintre variante nu foloseau complexul zaharos halley-an, fiind astfel invulnerabile față de noile lui gloante de argint.

Iar eu sunt mai bătrân decât majoritatea celorlalți. Poate că din cauza asta sunt mai expus.

Pentru o clipă, amorteala contemplativă amenință să revină. Conversația îi reamintise de o senzație bizară avută înainte cu câteva zile, în vreme ce examina o probă din propriul sânge... un simțământ că ceva...

Scutură din cap. *Nu. Asta e...* Căută o expresie yiddish, dar nu găsi. **Bullshit.** *Bunul și bătrânul bullshit anglo-saxon.** *Asta-i singurul cuvânt potrivit.*

– Mai e și un al doilea motiv major, spuse Matsudo, strecurând și acoperind încă două cești de ceai tare, galben-cafeniu. Din cauza rebeliunii, efortul disperat al acestui an va consta în a construi sere la suprafață și ferme jos, în camera Tau. Bancul de hidroponice de pe *Edmund trebuie* menținut în viață, până sunt instalate noile facilități pentru producția de masă. Asta-i motivul pentru care-l dezghețăm pe Evans – e cel mai bun dintre toți ecologii expediției, iar Șvatuto îl urmează ca adjunct.

Saul remarcă expresia îndurerată a lui Matsudo când acesta fu nevoit să-l pomenească pe *Edmund*. Mai de evitat, încă, era orice referire la *Newburn*. De când plecaseră rebelii, nici măcar o singură dată n-auzise Saul pe cineva șoptind nu-

* *Bullshit* = textual, „căcat de taur” – folosit exclusiv cu sensul de „baliverne”, „palavre” etc. N.T.

mele șleului pierdut, care părea acum complet inaccesibil și tot mai îndepărtat cu fiecare zi ce trecea. Era un subiect absolut tabu.

– Da? Atunci ar fi bine să ne consultăm cu Evans. Există câteva probleme privind originea formelor de viață de pe Halley, la care ne-ar putea ajuta un ecolog. Nu-s sigur că mai pot accepta vechea explicație.

Akio privi scena asfințitului pe Marea de Apus. Norii deveniseră portocalii și negri, de o frumusețe ce-ți tăia respirația.

– Nu m-ai înțeles, Saul. Înseamnă c-o s-avem mai mult personal medical treaz decât e cazul în perspectiva întregului interval de timp, mai mult de patruzeci de schimburi. Oricum, Svatuto e un mai bun clinician ca tine. Și tu, Saul, știi asta.

Saul ridică din umeri.

– De-asta am și intrat în cercetare, spuse, scoțându-și batista. Nu pot... nu pot suporta oamenii bolnavi.

Camera se unduia. Saul scutură viguros din cap. Apoi se întoarse într-o parte și strănută.

Matsudo tresări ușor și în cele din urmă zâmbi.

– Nimeni n-o face atât de dramatic ca tine. Din cauza profunzimii aceleia nazale tipic semite, presupun. Serios, Saul, altul e motivul. Iartă-mă, dar *întrerupi* totul. Oamenii se tem de simptomele tale zgomotoase, chiar respectându-și geniul. Locotenent-colonelul Ould-Harrad și alții cred c-ar fi mai bine pentru toată lumea dacă te-ai odihni un timp.

Saul clătină din cap.

– Abia acum am realizat că vorbești într-adevăr serios, Akio. Tocmai când munca mea e...

Se opri, incapabil să găsească vorbele care să exprime cât de bine îi mergeau treburile în laborator.

Și mai era și Virginia. *Iubirea ei e cel mai bun lucru ce mi s-a întâmplat în zece ani.*

Teleempatia simulată, ezitantă, pe care o împărtășeau prin intermediul îndrăzneței ei biocibernetici neconvenționale era la fel de fascinantă, ca și munca lui în bioinginerie. Amândouă reprezentau misiuni împlinite care aveau să zdruncine din temelii jumătate de duzină de discipline! Păi, numai în ultima săptămână îi trimisese mesaje bătrânul și scorțosul Wallin de la Oxford, și chiar retrasul, intangibilul Tang din Pekin...

– Nu vrem în nici un caz să te abatem de la înfăptuirile tale, spuse grăbit Matsudo, încercând să-l liniștească. Ai realizat, în fond, minuni, minuni! Metodele ți le găsesc enervante, cum bine știi, dar nu pot discuta succesul. Dacă oricare dintre noi supraviețuiește, asta în mare măsură va fi mulțumită ție.

– Mai sunt multe de făcut, clătină Saul din cap. Trebuie să vedem dacă procedurile...

– Iar eu insist că-ți subestimezi succesul! șuieră japonezul.

Pesemne că Akio era extrem de agitat. Pentru prima oară de când se cunoșteau, întrerupea pe cineva. Omul privi repede în altă parte.

– Scuză-mă, te rog! Dar am făcut simulări, iar Controlul Terestru concordă. Organismele Halley – formelor mari – în special purpurii – pot fi ținute la respect cu ajutorul ultra-violetelor și al noilor tale radiatoare cu microunde. Fungoizii se află acum sub control folosind versiuni mai precise ale ambelor tehnici.

– Și bolile?

– Bolile regresează impetuos la aproape toți pacienții care ți-au primit noii cianuți. Testele arată că există puține tratamente concrete, dar sistemului imunitar al trupului omenesc i-a fost restituit avantajul inițial.

– Așa că...

– Așa că tehnicile tale vor face față! E adevărat, oamenii vor continua să se îmbolnăvească. Unii vor mai muri chiar – dar într-un ritm mult, mult mai lent.

Apoi Akio făcu un lucru absolut de excepție – îl privi pe Saul drept în ochi.

– Mă înclin în fața puterii tale, Saul Lintz! mărturisi el încet. Un alt motiv pentru care trebuie să fii înghețat este că, pur și simplu, nu ne putem permite să te pierdem. Ne așteaptă trei decenii până la munca grea de la afeliu, iar apoi o perioadă și mai lungă. Vor mai exista crize, provocate de bacterioizi și de viroizi noi, adaptați. Te rog, consideră-te arma noastră secretă, rezerva noastră împotriva oricăror situații neprevăzute!

Ochii îi erau rugători, implorându-l să accepte, să nu-și mai impună franchetea tipic occidentală în fața unui lucru deja hotărât.

Îmi ascunde ceva, își dădu seama Saul. Chestiuni politice? Ordine de pe Pământ?

Virginia adunase pentru el tăieturi din ziare, în cele două luni de la revoltă. Fusesse prea ocupat ca să privească mai atent spoturile de știri, dar se părea că unele elemente ale mass-mediei făceau niște celebrități din doi membri anume ai Expediției Halley.

Carl Osborn și cu mine. Suntem personaje la modă, acolo jos...

**DOC HALLEY-DAY ȘI WYATT PERCELL...* ÎN
BĂTĂLIE CU FIOROȘII MICROBI ȘI COECHEPIERII
CONTAMINAȚI...**

* Aluzie la Doc-Holliday și Wyatt Earp, eroi legendari ai Vestului Sălbatic. – N.T.

Era oare posibil ca puterile de-acasă să nu-și poată permite să întrețină prea mult această imagine populară? Atât o persoană modificată genetic, cât și un fost colaborator al lui Simon Percell, pe prima pagină?

O, ce-am mai râs! Am căutat anonimatul și siguranța în spațiul cosmic – și n-am găsit nici una, nici alta!

Matsudo își mută iarăși privirea. Atunci Saul știe că era o chestiune hotărâtă undeva departe, deasupra lor, și n-avea nici un rost să-și sâcâie prietenul aflat la strâmtoare.

Văzuse simulări mai bune decât ale lui Matsudo – pregătite în logica stohastică a lui JonVon pentru propriile lui modele. Matsudo avea dreptate. Lucrurile se ameliorau într-adevăr... sau cel puțin aveau să se deterioreze mai lent în viitorul apropiat. Saul sperase că asta va însemna mai mult timp pentru studiu – pentru studiul *adevărat* – a ceea ce se întâmpla.

Era mai mult decât o luptă pe viață și pe moarte între coloniști și organisme băștinașe. Asta era secretul pe care dorea să-l afle.

Dar cum să se poată lupta cineva cu *primăria*?

Poate aș reuși s-o conving pe Virginia să evadeze cu mine, în tunele. Ne-am hrăni cu substanța verde, ca Ingersoll. Am face un raid prin compartimentele animalelor și-am dezgheța câteva oi, să le creștem. Poate-am planta niște sorg, jos la patruzeci sud, și i-am spune universului să se ducă dracului!

Ridicola imagine îl făcu să zâmbească, împotriva propriei voințe.

– Am nevoie de trei luni, începu Saul inevitabila târguială. Am o serie de experimente de finalizat, și trebuie să-l instruiesc pe Svatuto. De asemenea, Keoki și Marguerite au nevoie de mai mult antrenament până să le las pe mână laboratorul.

Matsudo clătină din cap.

– Două săptămâni. E tot ce accept... tot ce *pot* să mai risc. Saul zâmbi.

– Va trebui să scriu un manual de instructaj pentru schimbările viitoare – în privința operării cu cianuții și-a folosirii dezintegratorului cu microunde... Opt săptămâni, minimum.

După o lungă tăcere, Matsudo oftă aprobator.

– Mă tem pentru tine, Saul. Dar și eu sunt egoist. Admit că va fi bine să te mai avem alături o vreme...

Imunologul cu păr negru privi peste versanții Muntelui Asahi. Amurgul pălea, cotropit treptat de noapte. Nori se lăsau tot mai jos, licărind cu prevestiri de tunet.

– Carnea e slabă, spuse încet Akio Matsudo, scoțându-și ochelarii pentru a-i mai lustrui odată. Și te simți însingurat fără prieteni, acolo unde e numai zăpada care cade.

VIRGINIA

Iunie, 2062

În timp ce se apropia de sala pregătitoare a dormitorului, una dintre poeziile ei proprii – *dacă merită într-adevăr un nume atât de bombastic!* – îi năvăli în minte.

Adânciturile tale ca de mosc
pielea brăzdată, culoare de nisip
oase strâns articulate, o cușcă de calciu
spre-a găzdui inima în care intru,
și-aș devora-o
de-am avea numai, zile încete de gheață.
Aș putea rima și eu
tic-tac-ul timpului-zeu,
aș născoci ospete fastuoase.
Nu există primăvară în Gheena.
Lungă și rece orbită ieșind
nu poți tăia din anii
ce ne-au rămas.
Timpu-i un rămășag cinstit,
zile încă ne-mplinite.
Poate se vor irosi
până la una. Dar ne vor
vedea întrepătrunzându-ne
împreună în Soare.

*Okay, ești destul de curajoasă ca să i-o spui lui JonVon.
Acum fă-o.*

Lunecă în camera de pregătire. Saul zăcea deja în transportor sub lumina palidă și rece, înconjurat de cilindri și sfere de oțel lucitor. Carl Osborn îl ajuta pe Keoki Anuenue să-l trateze. Plasa roșie nutritivă semăna cu o rețea de vase sangvine proiectate prin piele, ca un mulaj școlăresc. Saul era treaz încă, deși ametit. Ochii lui o urmăriră în timp ce venea lângă el. Ceața își încolăcea degetele înghețate împrejurul Virginiei.

Carl ridică privirea.

– Unde dracu-ai fost? Am ascultat difuzorul. De cum am început, au înțepenit toți mecanicii.

– Știu.

– A, s-a reparat deja?

– O să se repare, dacă dau comanda! spuse ea răspicat.

Carl clipi din ochi:

– Asta ce-nseamnă?

– I-am închis. Și nu-i repun în funcțiune decât dacă tu și Ould-Harrad îmi onorați cererea.

Aparent absent, Anuenue continua să atașeze de Saul conductori. În schimb, Carl se opri și-și puse cu grijă jos cleștele cu cioc ascuțit. Pășii mai la o parte, unde tehnicianul nu-i putea auzi.

– Ne... ameninți?

– Hai s-o numim „promisiune“.

– Promisiune! Ce nai...

– Sau mă congelezi acum, sau n-o să mai ai parte de acțiuni practice nici din partea mea, *nici* de la mecanici.

– Da' asta-i nesupunere! Șantaj!

– Zi-i cum vrei! Doar fă-o! Își strânse Virginia buzele într-o linie subțire, palidă.

– Am *nevoie* de tine.

– Mai sunt și alți programatori la dispoziție. Dezghețați unul! Iar JonVon își poate asuma o mulțime de funcții. I-am dezvoltat capacitățile.

– Nici un computer nu-i la fel de bun ca tine.

Bun. Fă-l să discute rațional.

– Structurile generale de organizare ale lui JonVon sunt *mai bune* decât ale mele. Se pricepe și la auto-programări de ordin superior. Asta-l face foarte adaptabil.

– Dar experiența ta...

– Ascultă, nu mă târguiesc. Cer.

Carl oftă, și Virginia văzu că era extenuat. Nu fizic – falca sa solidă și obrajii puternici erau rumeni de sănătate, priveliște binevenită în acele zile – ci mental. *Ould-Harrad e un comandant istovitor. Carl ar fi fost alesul firesc ca ofițer executiv, dar e o muncă ingrată să fii numărul doi pe lângă un asemenea om. Iar eu nu-i ușurez cu nimic situația.*

– Tu crezi sincer că JonVon va lucra cu un alt vrăjitor al computerelor? E puiul tău, în fond.

– L-am instruit. Am dat împluternicirea folosind vechiul main-frame al misiunii. Tot așa cum i-am spus și să țină mecanicii morți până-i trimit vorbă.

– Deci e un șantaj! spuse furios Carl.

– Să zicem, „poziție de negociere“.

– Ai spus că ceri, nu negociezi.

– Las-o baltă! ridică ea din umeri. Îngheață-mă, altfel nu mai fac *nimic*!

Enervat, Carl arătă cu degetul spre Saul:

– *E/* te-a-nvățat...

– Nu. N-am vorbit niciodată despre asta. Am... hotărât de capul meu.

– Îl... (glasul lui Carl părea stors, vlăguit)... iubești atât de mult?

Nu era momentul să se îngrijească de altceva în afara rezultatelor. Fața lui Carl se înroșea, respirația îi era mai agitată. Dacă vedea cât de nesigură era, câtă stăpânire de sine îi trebuia ca s-o facă...

– Bineînțeles. Ai știut-o tot timpul.

Cumva, această declarație simplă înmuie furia lui Carl.

– Vrei... să petreci tot atâta timp în sarcofag?

– Fiecare dintre noi aparține celui alt.

Carl oftă din nou.

– A dracului răutate, să-nchizi așa mecanicii!

– A trebuit să demonstrez că vorbesc serios. N-am de gând să trăiesc fără Saul. Mai ales că nimeni nu știe cu-adevărat câtă vreme o să mai fim ținută aici împreună.

– Bolilor le-am venit de hac. Cel puțin, așa susține Saul.

– Da, pentru moment. Cum rămâne însă cu efectele pe termen lung? Trebuie să fim siguri că avem trupuri apte pentru serviciu timp de decenii de-acum încolo. Oameni care să poată ieși din sarcofage în condiție bună, gata de muncă. Saul și cu mine corespundem acestei descrieri. Știi că putem supraviețui.

Își expunea argumentele exact cum și le repetase. Existau și goluri, desigur, dar acum vedea că, în starea lui dezorientată, Carl era dezarmat înaintea ei, fiind incapabil să-și alcătuiască o obiecție coerentă. Poate că, la urma urmei, va fi încântat să scape atât de ea, cât și de Saul; iubirea lor constituia pentru el un prilej continuu de iritare.

– Keoki, poți să-mi mai aduci niște soluție KleinTex din stoc? întrebă Carl. Tehnicianul încuviință și plecă. Osborn părea gânditor, aproape amețit.

– Carl... Bănuie că e un moment greu...

Bărbatul clipi din ochi, luptându-se vizibil cu niște conflicte interioare.

– Știi, niciodată nu le dau atenție celor din jur... nu știu niciodată ce gândesc... ce simt...

– Nu, nu e adevărat, tu...

– Uită-te, de pildă, la Lani... Niciodată n-am *avut ochi* pentru ea, continuă bărbatul pe un ton amar. Toate visele mele erau acaparate de tine. Apoi, însă, am văzut-o intrând în sarcofag, cu blestemata aia de boală devorând-o... Ne-am fi putut simți bine împreună, dacă aș...

– Dacă erai un Superman, da! spuse Virginia răbdătoare. *Toți* am fost tracasați, Carl. Nu-ți poți imputa că n-ai fost de toate pentru toți...

Carl trase absent de împletitura tuburilor nutritive și-a firelor de senzori care-l acopereau pe Saul, fără să răspundă. Virginia văzu cum pe figură i se întipărește o expresie tristă, meditativă. Oftă, apoi privi la chipul relaxat al lui Saul și întrebă:

– Poți să înțelegi?

O înclinare din cap.

– Vin cu tine.

Un surâs slab. Pielea ridată dimprejurul ochilor i se încreți într-o inconfundabilă fericire.

– Centrii vorbirii? întrebă Virginia.

– Îi pot reconecta, dacă vrei. Sau îl chem pe Matsudo, în caz că n-ai încredere în bâjbâielile mele.

Virginia atinse cu tandrețe mâna lui Carl; întristată că se ajunsese aici.

– Nu... nu-i nevoie! Cred că ne putem înțelege fără să vorbim.

Saul dădu din cap.

Chipul lui Carl era mat, amorțit. Se uita de la unul la celălalt. Virginiei îi era milă de el – un om azvârlit prea repede în vârtoarea evenimentelor. Îi părea rău că fusese silită să procedeze astfel. Dar nu exista cale de întoarcere.

– O să te-adormim în câteva săptămâni, spuse Carl pe un ton neutru, adunându-și în mod clar puterile din rezervoare neștiute. Mai întâi îți dezghețăm înlocuitoarea, ca s-o poți instrui. Va trebui să convenim cu comitetul pentru somn, să discutăm dacă suplinitoarea va fi o Percell sau o Ortho – ca de obicei. N-ar trebui să ne ia mai mult de-o lună. Începem de-ndată ce-i pui la punct pe JonVon și pe mecanici.

Virginia nu-și lua ochii de la Saul.

– Am s-o însărcinez pe Wendy, robotul meu personal, să-i asigure lui JonVon funcționarea manuală permanentă.

– Detaliile n-au importanță. Ai câștigat. Asta contează.

Femeia încuviință, incapabilă să vorbească.

Carl tăcu o vreme, înconjurat de ceața umedă, învălătucită.

– Oamenii la care țineam mai mult, toți se-ndepărtează..., șopti într-un târziu.

Apoi ridică din umeri.

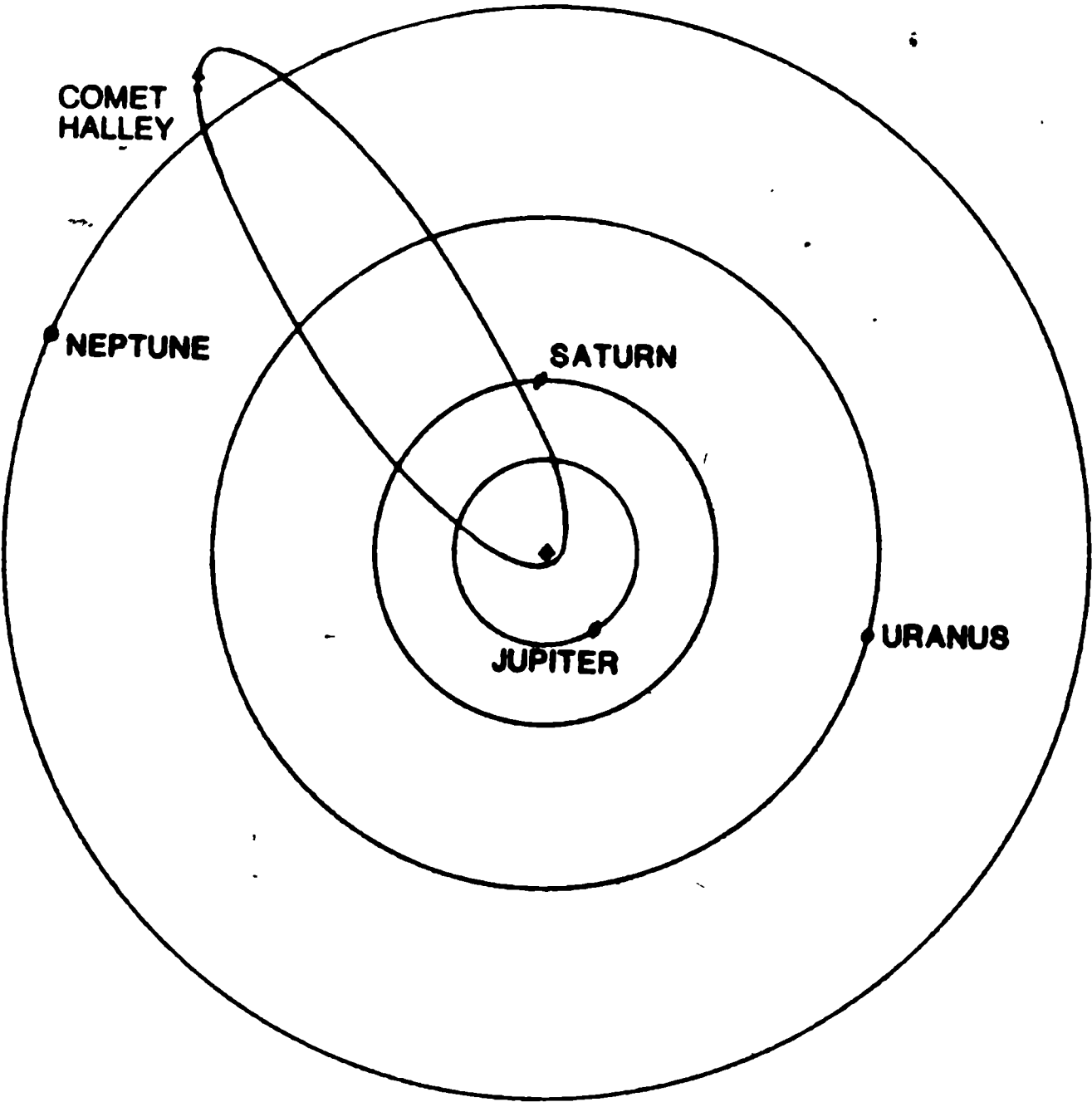
– Știi... o să-mi lipșiți.

PARTEA A IV-A

STÂNCA DIN DEȘERT

Ceea ce nu ne face natura
E făptuit de semenul nostru om.

— Tom Lehrer.

Positions of Planets
and Comet Halley 2092

SAUL

2092

Lumea revenea încet, și nu prea plăcut. *Țiuita*, adânc, la rădăcinile nervilor, apoi simți o senzație totală de mâncărime.

Nu se putea scărpina.

Mai târziu, după ce gădilatul părului să slăbească, deveni conștient de năprasnicul frig ce-l învăluia.

Era un fior febril, această lentă revenire la realitate. Ca o boală gravă, în care gândul e deteriorat, împrăștiat, și totuși un anume nucleu din ființă știe că vrea să *gândească*, să-și dea seama care e problema și cum s-o remedieze.

Era aidoma unui coșmar, cu imagini neclare, crâmpie de voci murmurând și estompându-se, dincolo de amintire sau înțeles. Atâta doar că cel ce visa intuia că de astă dată n-avea să aibă parte de-o deșteptare grabnică, liniștitoare.

Exista o singură cale de ieșire din visul acela – o lungă, lentă cursă până la sfârșitul lui.

Primul moment când Saul fu sigur că n-avea închipuiri sosi odată cu o albeată amorfă ce se limpezea treptat. Pleoapele îi fluturară într-un feedback ezitant – răspunzând, practic, voinței lui.

Închis, comandă. Lumina se stinse până la un ton obosit, trandafirii.

Deschis! ordonă cu disperare, speriat că lumea dispăruse din nou. Dar nervii străfulgerară și mușchii se supuseră cu promptitudine. Un torent de lumină năvăli iarăși.

E rece... Rece ca inima Înaltului Preot.

Iar Saul își aminti de o dimineată uscată, înghețată, pe colinele Iudeei, de mirosul cedrilor seculari și de fiorul unei speranțe muribunde.

Flăcări lingeau cerul spre Gan Illana. Alte focuri ardeau pe Muntele Herzl. În Ierusalim, însă, Oștirile Domnului înaintau cântând, conduse de o parte de către un roi de cruci aurite, iar de alta de către Mahdi și toți mullahii Salawiți. Iar în centru, intonând psalmi ebraici și purtând Arca Reclădită, preoții Kahanimi din noul Sinedriu. Credincioșii răsăreau în jurul ruinelor și-al autobuzelor sfărâmate, cântând cu bucurie și cărând cărămizi și mortar.

Incapabil să-și miște altceva decât pleoapele, Saul avea impresia că revede totul, proiectat pe tavanul palid, alb. Era o amintire de fum, impregnată cu mirosul înțepător al superstiției.

„Gardienii de pace” ai Națiunilor Unite stăteau de veghe, în vreme ce Arhitecții plantau drapelele celor trei credințe pe Muntele Templului și proclamau ținutul sfânt în trei limbi. Tancurile pe pernă de aer nu se urniseră din loc pentru a opri năvala. Presa mondială abia dacă acoperea masacrul celor ce-i opuneau rezistență noii teocrații.

Era o zi mare pentru planetă. „Pacea” se pogorâse în sfârșit peste buricul încins al lumii. Miliarde de oameni priveau ca la un miracol cum reprezentanții a trei religii își uneau eforturile în numele unei cauze sfinte.

Să clădească un Templu al Absolutului.

Să îplinească prorocirea.

Să dureze un loc pentru a-i vorbi lui Dumnezeu.

Chiar și după ce focurile păliseră, după ce Leviții, Salawiții și Tribulaționiștii pecetluiseră pământul, fumul continua să se înalțe spre Muntele Sion, unde stătuse el de veghe. Mirosul dulce-usturător al mieilor fripți, de sacrificiu.

Aroma Leviticului urca încă o dată la Cer, încolăcindu-se sub nările Domnului.

Saul închise ochii la loc și adormi.

Când se trezi din nou, în jurul său domnea agitația. O siluetă se mișcă în câmpul lui vizual. Clipi, încercând să-și limpezească privirea.

Era un chip mai vârstnic. Mai auster. Dar îl recunoscuse.

Saul simți că-i sunt umezite buzele. Își strâmbă gura și izbuti să șoptească o silabă.

– C... Carl?

Fața sa deasupra lui se înclină.

– Da, Saul. Eu sunt. Cum te simți?

Saul înalță sprâncenele. Ridicarea leneșă din umeri era mai grăitoare decât ar fi putut fi cuvintele într-o asemenea situație. Carl Osborn răspunse cu un zâmbet, nu deosebit de prietenos, dar ironic.

– Bun. Dezghețarea ta se desfășoară normal. Ar trebui să fii curând pe picioare.

Saul își simțea vocea uscată. Prăfuită.

– Acum... acum e pace?

Carl clătină din cap.

– Când se trezesc, majoritatea întreabă ce dată e. Sau, dacă au mai fost o dată pe-afară, întreabă dacă am învins coca. Nu și tu, însă...

În remarcă nu se simtea ostilitate. Saul reuși să răspundă zâmbetului strâmb al lui Carl cu un surâs.

– Okay, atunci. În ce... în ce dată suntem?

Carl dădu din cap.

– Mai sunt opt ani până la noul secol.

Așa, deci, își spuse Saul. Treizeci de ani. Da' știu c-am dormit, nu glumă!

– Afeliul..., șopti.

– Nu mai e mult, confirmă Carl. Suntem la treizeci de a.u. distanță. Să vezi soarele. Nu-i mult mai luminos decât luna într-o noapte pustie.

Unde nimeni n-a mai fost.

– Lansatoarele de Impuls? Sunt...

Carl se încruntă.

– Le-am construit.

Saul citi multe în expresia lui. Îi răspundea primei întrebări. *Nu e pace. Dar tot aici suntem, așa că nu poate fi chiar atât de rău.*

Își simțea trupul ca de plumb, dar capul reuși să și-l întoarcă.

– Și cine-i la conducere acum? Kayamoto? Trugdorff?...
Johannson?

Carl clătină din cap.

– Au murit cu toții. Sau sunt înghețați definitiv.

– Atunci cine?

– Sunt ofițer cu operațiunile, săltă Carl din umeri, nervos. Dacă are cineva comanda, eu sunt ăla.

Saul se destinse, absorbind încet vestea.

Este mai bătrân, mai dur. Mă-ntreb câți ani a petrecut Carl treaz, în timp ce eu dormeam.

– Deci, ai nevoie de-un doctor?

La drept vorbind, nu s-ar fi așteptat să mai fie reînviat, dacă s-ar fi luat după sentimentele pe care i le purta Carl.

– Mda, așa e, Saul. Ne trebuie un medic. Iar Pământul a sugerat c-ar putea fi o bună ocazie de-a te lăsa să mai investighezi bolile. Unele par să fi suferit mutații.

Carl mai stătu aplecat deasupra lui, strângând din buze.

– Trebuie să fiu cinstit cu tine, Saul. Principalul motiv pentru care te-am scos de la gheață e că avem nevoie de Virginia.

– Virginia, oftă Saul, amintindu-și.

Carl încuviință, cu un rânjet crispat.

– Odihnește-te! N-o să ți se ceară prea mult. Nu imediat...
Am să-ți dau liber mai târziu.

Saul nu spuse nimic în timp ce bărbatul cel înalt luneca în afara vederii lui periferice. Avea nevoie să-și pună anii în ordine. Visuri pe care nu le trăise cu adevărat se tălăzuiau ca apa în spatele unui stăvilar suprasolicitat. Chipurile se prelingeau asemeni unor cărți de joc amestecate.

Chipuri de femei – Miriam, Virginia, Lani Nguyen. Chipuri de camarazi – Nicholas Malenkov, murind în brațele lui.

Și duhul lui Simon Percell. Prin pereții de fibră, prin muntele de gheață ce-l înconjura, Saul simți că aproape auzea un râs ușor, ironic. Îi rămase în preajmă când se cufundă într-un somn adânc, natural.

Se mai agită scurt de două ori. Prima oară, când o tehniciană pe care-o recunoscuse din echipajul lui *Edmund* – acum femeie între două vârste, cu o pată ciudată, verzuie, pe-o parte a feței – îl salută încet și-i oferă de băut. Trebuie să-i ceară să vorbească rar pentru că părea să fi dobândit un accent straniu.

Un bărbat bizar-chipeș, complet chel, îi fu îngrijitor cu următoarea ocazie. O arsură pe obraz semăna mai mult cu un *stigmat* decât orice alt lucru datorat unui accident. Saul găsi mai înțelept să se abțină de la comentarii.

Așteaptă. Absoarbe. Învață.

Îngrijitorii sarcofagelor nu se mai agitau atât de mult ca odinioară. Ritmul era relaxat, dar, dincolo de toate, se simțea că tensiunea nu dispăruse. În conversațiile șoptite pe care le prindea din zbor existau cuvinte, fraze, greu de urmărit. La următoarea schimbare de tură, i se îngădui să se salte în șezut și văzu că avea loc un soi de ceremonie în timp ce noii îngrijitori își înlocuiau colegii.

Nu. Nu e pace.

Văzu pe tabloul din perete că ardeau două lumini de convalescență: una pentru el, iar cealaltă pentru Virginia. Își ținuse promisiunea, și îl urmăse pe Râul Timpului.

Deșteaptă fată, cugetă Saul. Am știut c-ai să reușești.

Nu pot aștepta să-ți spun cât de mult te iubesc, cu-adevărat... oricât de bătrână ești de-acum.

Cu acest gând ascuns, Saul adormi din nou, știind că va fi mai în putere la următoarea trezire.

CARL

Legile lui Kepler păreau acum aproape biologice. Carl privi display-ul orbital și oftă. Urmărirea unei elipse alungite în afara arsurii soarelui dădea o puternică senzație de îmbătrânire.

Începi cu o perioadă fierbinte, inflămată, când mișcarea e rapidă, viața înmugurește. Primăvară, o căldură crescândă, și vară iute, coaptă. Trece. Lucrurile se calmează, realitatea crudă

se infiltrează, încetinești, te răcești și cazii la învoială cu ostilitatea fundamentală a universului. Ca atunci când îmbătrânești.

Simpla dinamică newtoniană explica totul. Excentricul, ursul Kepler dedusese legile fundamentale ce guvernau mișcarea eliptică într-o manieră clasică, de forță brută: uitându-se la date până ce ordinea păruse că dă pe dinafară, ochiul aducând în prim-plan structura acolo unde cel al altuia n-ar fi văzut decât un talmeș-balmeș de numere. Carl respecta cu mult mai mult această abilitate acum, după ani de confruntare cu munți de date, livrate credincios de către sistemele angrenate ale Miezului Halley.

Mută în avans orbita cometei pe ecranul mare, privind lunga elipsă cum avansează, scara mărimii se pe măsură ce tărâmul cald al planetelor interioare se restrângea, cercuri absorbite în vortexul Soarelui. Acum erau mult trecuți de Saturn, cotind cu dureroasă letargie spre afeliu, dincolo de Neptun. Tracțiunea în scădere a gravitației abătea slab muntele de gheață, șireturi de funigei ale șortului Soarelui.

Continua să vină zilnic în Central pentru a atinge consolele și a-și reînnoi credința că acea lungă noapte trebuia să aibă un capăt.

Ca atunci când îmbătrânești.

Cât de bătrân sunt, la urma urmei? Doi ani de muncă sub comanda lui Ould-Harrad, după ce Saul și Virginia s-au dus la culcare. Al dracului m-am mai bucurat să mă cufund eu însumi în somnul ăla de gheață. Istovit și deprimat.

Apoi o nouă tură sub Locotenentul Morgan, după zece ani. Mai puțină hărțuială, desigur, dar și plicticos. M-am adâncit din greu în senzo-stim, doar ca să șterg monotonia de gheață și beznă. Pesemne c-am rulat fiecare bandă din bibliotecă de zece ori. JonVon mi-a fost de ajutor, rearanjând și asociind senzații și drame. Câteva efecte stranii, delicioase... Totuși, ceva mai mult de doi ani, și-aș fi fost gata pentru camera capitonată.

Acum au trecut – cât? încă patru ani? pare mai mult – de când m-a trezit Calciano să-i iau locul. Tipul era, și el, aproape terminat.

Își examinează imaginea reflectată într-un ecran stins din apropiere, firele sure de la tâmple... Ei bine, Virginia îi prefera mai bătrânei... Poate acum pot concura. Eram puțin cam greu de-nghitit, cred. Mârlan, idealist și al naibii de colțos, sunt sigur. Acum, orișicât...

Scutură din cap. Ce anume devenise sau nu ca bărbat... ei bine, trecea pe planul doi. În primul rând, se concentra asupra funcției de comandant, sau ceea ce trecea drept așa ceva în acele zile. Să tragă la jug, să mențină echilibrul între facțiuni, pe

cât era posibil... I-ar fi plăcut să lunece înapoi în somnul acela rece și plin de vise, să meargă spre casă liber...

Din păcate, însă, în sarcofage nu mai rămăsese nimeni în care ar fi putut avea încredere pentru importante manevre ce-i așteptau la afeliu. Pe display, mai avea doar o lățime de deget până la punctul de cotitură, o singuratică împunsătură albastră.

Avusese timp să învețe pe de rost Cometa Halley, capitol pe care-l sărise când se pregătea pentru misiune. I se păruse irelevant: Halley era o altă minge de gheață, îndreptându-se spre sistemul exterior și spre zone ale spațiului pe care nimeni nu le văzuse vreodată. Atâta era de-ajuns pentru un tânăr ambițios de douăzeci și cinci de ani.

Fusese întristat să constate că până și numele îl pronunța greșit. Astronomii și lucrătorii spațiali o numeau „Halley” cu *a* scurt; nedezlipii-de-pământ din America lui de baștină foloseau *a*-ul lung, ca și cum s-ar fi scris „Hailey”. Descoperitorul, însă, o pronunțase cu un *w* în mijloc, sunând astfel „Hawley”. Carl își imagina un englez arogant enunțând numele cu o sprâncenă arcuită și buzele curbate într-un zâmbet amuzat, condescendent.

Călătoreau cu cometa în cea de-a treizeci și una trecere de când un chinez din vechime consemnase pentru prima oară apariția petei de lumină scânteietoare pe cer – interval care comprima anii lungi petrecuți de Carl, și umilea imperiile Omului. A patra apariție înregistrată se situase aproape de nașterea lui Iisus din Nazaret, și unii susțineau că ea trebuie să fi fost Steaua de la Bethlehem.

Ne-ar prinde bine puțină mântuire acum, chibzui Carl oprind display-ul. *Și unde-i bleștematul de Jeffers?*

Ca și cum i-ar fi auzit chemarea, valva se întredeschise și Jeffers apăru, cu barba lungă și ruginie revărsându-i-se peste gulerul circular al costumului de piele ca un lugubru mușchi de copac. Omul susținea că a-ți lăsa părul trupesc să crească nu era decât o dovadă de bun-simț, oferind atât de dorita izolație naturală. Carl replicase că-i stătea în calea anexelor costumului și bloca locașurile căștii, deși știa ce anume îi plăcea lui Jeffers: imaginea lui Matusalem, a înțelepciunii, a bătrânului eremit din pădure.

– Cum a mers? Întrebă noul-sosit. Cel puțin pronunția sa târăgănată, sudică, se îngroșase cu anii. Toți încercau să păstreze vii orice legături mai aveau cu îndepărtatul, vibrantul Pământ.

Carl ridică din umeri:

– Am transmis ieri mesajul săptămânal. Azi am primit obișnuitul răspuns scurt, cu treisprezece ore și douăzeci de minute mai târziu.

– Vreun show?

– Uite-aici, izbi Carl o tastă, făcând să se deruleze un index; se opri la rubrica ȘTIRI și comută pe timp real. Bucură-ți ochii.

O prezentatoare le rânji, cu pieptul pictat în vârtejuri de curbe multicolore. Podoabele sfârcurilor îi scânteiară în timp ce trăgea adânc aer în plămâni pentru a spune cu entuziasm:

– Arestați pe două acuzații de manifestare în public au fost astăzi Starleta Angela Xeno și Compassatino Rilke, jucător de linie al Vizigoților. (Imaginea 3-D a unui cuplu zâmbitor, pe jumătate nud). Inițiații declară că incidentul e o reclamă pentru viitorul meci de tub al Vizigoților contra Rișipitorilor. Trecând la...

Carl închise.

– Mai sunt și trei sestine porno, dacă te inspiră.

Jeffers se strâmbă.

– Nu, am ajuns să nu mai înghit treburile astea.

– Nici eu.

Nu-i plăcuseră niciodată, dar era preferabil să nu desconsideri gusturile celor cu care trebuia să lucrezi; încă un fapt mărunț pe care-l învățase.

– Când vine Malcolm?

– Dintr-un moment într-altul.

Centralul era unul dintre cele două terenuri comune de întâlnire între facțiuni. Cu toții fuseseră nevoiți să se izbească unii de alții în buncărele de recoltare a hidroponicelor, dar Centralul era punctul evident pentru reale negocieri.

Jeffers se întinse într-un hamac.

– Tocmai m-am întors de la suprafață. Abia dacă te poți mișca. La reparații mișună o puzderie de mecanici, iar restul se târâie peste tot de parcă-s drogați.

Carl dădu din cap. Situația continua să se înrăutățească, cu fiecare lună ce trecea. Frigul persistent, dereglările, dificultatea de-a depana sau a obține piese noi...

– Mă-ntreb dacă or mai fi tuburi d-alea cu cilindri de titan în Pachetul cu Atenții.

– Sper că da, se încruntă Jeffers. Mă tot minunez cum au băgat atâtea piese și rezerve într-un volum așa de mic.

– Sunt mai buni la ajutoarele de vârf, presupun. În fond, au trecut mai bine de treizeci de ani.

Pământul înregistrase neîndoielnic mari progrese în propulsarea sarcinilor de calitate ridicată pentru Marte și bazele din asteroizi. Totuși, fusese o surpriză să audă, cu trei ani în urmă, că de la Control li se trimite o încărcătură de piese și provizii extrem de necesare, propulsându-le sub o accelerație enormă. Aveau să ajungă înainte de afeliu, și puteau ajuta în sens crucial la Impuls. Chiar cu trei decenii de îmbunătățiri

terestre, un asemenea pachet era scump – dar mai nimic, desigur, în comparație cu investiția înghițită deja de Misiunea Halley.

– Am trecut imaginea aceea optică prin JonVon, am făcut o măsurare, spuse Jeffers. Pachetul cu Atenții se apropie pe o flacără de fuziune. Are în urmă un panaș mare și portocaliu.

– Încetinește deja?

– Mda, da' nu mult. Cred c-or s-apese pe frână tocmai la capăt.

Deși întâlnirea urma să se producă la doi ani distanță, Pachetul cu Atenții trebuia, totuși, să reducă patru kilometri pe secundă pentru a se alinia lângă Halley. Această știre fusese un adevărat stimulent moral. Carl spera că sosirea Pachetului îi va înviora pe toți, redeșteptând ceva din entuziasmul de care se bucurase misiunea în primele ei zile.

– Maiorul Clay – noua noastră legătură – spune că a inclus și o sticlă de Malescot St. Exupery Margaux 1986.

– Ptiu, drace! Nu pot s-o pronunț, da-s al naibii de sigur c-o s-ajut la golirea ei!

– Bătură de cea mai bună calitate, de la a douăzeci-și-zecea apariție a lui Halley... Cel puțin, așa pretinde...

– Strașnic! Absolut extraordinar!

Jeffers era cum nu se poate mai încântat de această perspectivă. Carl tinuse ascunse unele detalii referitoare la Pachetul cu Atenții, dezvăluindu-le unul câte unul, pentru a menține entuziasmul ridicat. Un gest extravagant, să expediezi vin vechi peste tot sistemul solar – dar Pământul, în pofida dementelor lui, înțelegea ceva din psihologia celor de-aici...

Al dracului progres, în comparație cu isteria de sub Ould-Harrad – o lună eram erou, următoarea – un monstru Percell. Iar sub Crismell nici măcar n-au răspuns. Dacă nu era Baza Phobos să retransmită pe șest știrile, n-am fi putut dovedi nici măcar că Pământul e locuit. După cum sună, lucrurile se-așază de-acum.

Se frecă pe față, îndepărtând parțial durerea prin masaj. Tastă instrucțiuni, iar peretii se luminează. *Mai bine să pun ceva drăguț, calm, cald. A, uite, o zi însoțită ivindu-se deasupra Statului Liber Hong Kong...*

Masele fremătânde de jonci și șalupe îl încântau oricând. Un soare rumen tocmai se ridicase dintre colinele verzi, artificiale, de la est. Un curcubeu zâmbea, cu susul în jos, sub cascada de vapori a unei luxoase locuințe plutitoare. Unduirea arșitei făcea ca turnurile de alabastru să danseze în zare.

Valva zăngăni din nou și apăru Malcolm. Era slab, cu fața schimonosită de o perpetuă încruntătură întunecată. Fără o vorbă, se instalează într-un hamac și dădu din cap.

– Mai vrem din Hidro.

Carl oftă.

– Știi termenii.

– N-ajunge. Toți pierdem din greutate.

Pentru o clipă, Carl fu ispitit să-i răspundă cu răutate: *Încercați să mâncați câțiva copii. Aia pe care ați insistat că aveți „dreptul” să-i faceți.* Își păstră însă chipul impasibil și spuse:

– Scoatem din Hidro cât putem de mult, știi asta. Uită-te la numere.

– Dar ne înmulțim, și înțelegerea nu prevede asta.

– Copiii ăia, *voi* i-ați dorit!

– Uite ce e, am mai vorbit despre asta, spuse Malcolm pe un ton posomorât. Oamenii normali se îmbolnăvesc mai ușor. Trebuie să menținem o populație numeroasă, în caz că apare o altă epidemie.

Jeffers, care-și morfolise tot timpul buza, izbucni:

– Nu vreți decât supremația, asta-i tot! În două-trei decenii, veți fi mai mulți decât noi, Percell-ii.

– Oamenii normali se vor menține în zona noastră, spuse înțepat Malcolm.

– Vă tot vedem pe la Trei C – vă mutați acolo? întrebă Jeffers.

– Nu, răspunse Malcolm, și adu-mecă în bătaie de joc. Nu putem suporta mirosul.

– Delicați băstârdeii, mm?

– Terminați cu schimbul de insulte, interveni Carl fără convingere. Avem lucruri de negociat.

– Copiii ăia *sunt* bastarzi, știi doar – în conformitate cu nu-ș-ce program de împerechere în masă, nu? întrebă tăios Jeffers.

Malcolm se înroși.

– Asta nu-i treaba voastră!

– Tratați femeile ca pe-o turmă de prăsilă...

– *Gura!* lătră Carl. Malcolm era sensibil la faptul că noii-născuți erau debili, victime ale intruziunilor Halley – formelor în pântec și ale problemelor de dezvoltare în mini-G. Rareori trăiau mult. Reproducerea într-un mediu biologic atât de ostil era pur și simplu ruletă rusească, iar Ortho-șii pierduseră.

Li lăsă pe cei doi să se privească furioși un moment, apoi continuă:

– Trebuie să facem ceva cu problema sarcofagelor. Inventarul medical e chiar mai rău decât crezusem. N-au mai rămas destui oameni proaspeți. Nici pe departe nu ajung ca să facă munca rămasă pentru a pregăti Impulsul.

– Cum e posibil? întrebă Jeffers. Sunt sute...

– *Au fost* sute.

În primii zece ani ciclaseră majoritatea membrilor misiunii, înainte de-a trece coca verde și virozii cu-adevărat sub control. Dacă dezghețații se îmbolnăveau – și mulți păteau asta – erau trimiși înapoi în sarcofage.

– Omorâți oameni normali, asta faceți, spuse Malcolm.

– Las-o baltă! oftă Carl. Am făcut ce-a trebuit. Ortho-șii se-mbolnăvesc mai repede, asta-i tot.

– Nu în felul cum am auzit eu. Noi...

– V-ați decongelat la douăzeci de ani după rendez-vous! scuipe Jeffers. Nu știți *nimic* despre perioada grea.

– Pot să citesc înregistrările! Și moșnegii ne-au spus. Știu c-ați dezghețat oameni normali mai des decât era nevoie.

– Pentru că facțiunea Ortho voia să-și păstreze efectivul ridicat. A fost ideea *lor*, explică Osborn. Uite, eu am fost de față, tu n-ai fost. Până mi-a predat Calciano conducerea, *fiecare* comandant a fost un Ortho. N-am de gând să-ncerc să vă mai forțez tâmpitele voastre de manii. Ascultă-mă numai, bine?

Malcolm încuviință fără chef. Omul își păstra o anume demnitate, în ciuda uniformei murdare și-a părului încâlcit. De obicei, pune un oarecare preț pe aspectul curat și îngrijit. Pesemne, însă, că în ultimul timp Ortho-șii avuseseră o perioadă grea.

Existau și dispute interne. Tunelurile stăpânite de Ortho-și cuprindeau o gamă de fanatici la fel de largă ca și zonele Percell-e, poate chiar mai mult. Malcolm era uneori greu de suportat, dar rămăsese singurul în care toți Ortho-șii aveau încredere să vorbească în numele lor – cam aceeași poziție pe care o avea Jeffers printre Percell-i.

Carl respecta poziția lui Malcolm, dar nu simțea decât milă în fața prostiei oamenilor pe care acesta trebuia să-i reprezinte. În prezent, mulți Ortho-și nu s-ar fi compromis în nici un chip cu Percell-ii, după toate cele întâmplate. Treaba asta îi privea personal, numai că la unele munci cooperarea era esențială.

Desigur, existau câteva grupuri care se mențineau deasupra tuturor acestor lucruri. Clanul Stâncii Albastre nu-și trimisese reprezentantul la întâlnire. Hawaiianii și spacer-ii supraviețuitori preferau să se țină la distanță de perpetua ciondăneală Ortho-Percell.

– Avem nevoie de mai mult ajutor Ortho, spuse Carl. Echipamentul se strică în permanență și singura cale de-a ține pasul e munca.

– Vrei un mai mare efort din partea noastră? replică nemulțumit Malcolm.

– Just. Dar fără să afecteze programul Impulsului.

– Imposibil. Și-așa ne-am întins prea mult.

– Orbitale n-așteaptă pe nimeni, interveni Jeffers. Trebuie să avem lansatoarele gata când ajungem la afeliu, altfel nici unul dintre noi n-o să mai vadă vreodată Pământul.

– Și mă-ndoiesc c-am putea supraviețui zece ani în plus...

Gura subțire a lui Malcolm se strânse într-o linie hotărâtă.

– M-am prins. Vreți să dezghețați o mână de oameni de-ai noștri și să-i exploatați până mor.

– Cătuși de puțin.

Carl anticipase o asemenea reacție, dar nu o așteptase atât de devreme. *E iritat, suspicios. Nu-l invidiez, câtă vreme e obligat să aibă de-a face cu Quiverian, Ould-Harrad și Arc-iștii.. Sigur, nici lui Jeffers nu-i e mai ușor, să-i facă față lui Sergeov și Percell-ilor radicali.* Spuse calm:

– Cred c-o să ne descurcăm dacă încetați, doar, să mai procreați. Asta va da posibilitatea mai multor femei să lucreze cu normă întreagă.

Avem dreptul să ne reproducem...

Acum înțelegeți cum ne simțim noi, à propos de Legile Nașterii Pământeie, își spuse amar Carl. Îndepărtă gândul – dispută vagă dintr-o altă viață – și se aplecă franc înainte:

– Uite, gândiți-vă mai bine la asta! Trebuie să...

Valva tăcări. Carl ridică surprins privirea și-l văzu pe Saul Lintz înaintând tiptil prin centrul șirurilor de console.

– Saul, noi suntem aici la negocieri. Tu n-ai fost invitat. Și, sincer să fiu, cred că ești încă prea slăbit ca să...

– Aiurea! Am auzit unde te afli și mi-am zis să vin s-arunc o privire. Ești, ăă, liderul Ortho? Întrebă Saul, privindu-l lung pe Malcolm, încercând parcă să-și amintească de unde-l știa.

În timp ce făceau prezentările, Carl căzu pe gânduri. Se putea folosi de Saul ca să-l convingă pe Malcolm? Prestigiul lui Lintz în suprimarea molimelor din Anul Negru avea greutate. Cât știa el din ce se întâmplase? Trebuia să manevreze cu prudență.

– Oh, înțeleg problemele, îi spunea Saul lui Malcolm. Am consultat inventarul curent, proiecțiile, programele de întreținere. Ce vreau eu să știu – spuse precaut, privindu-i pe Jeffers și pe Carl – este de ce au fost reprogramate Lansatoarele de Impuls.

La naiba!

– E o măsură preliminară, de vreme ce doar o mică parte din lansatoare au fost construite până acum. Ne-am revăzut analizele...

– Nu, nu-i asta. Sunt potrivite să nu ne ducă nicăieri în apropierea Pământului, după praștia jupiteriană, replică Saul, privindu-l țintă pe Carl.

– Uite, aveam de gând să discutăm de-ndată ce te... (Carl oftă.) Okay. Am să-ți pun toată poliloghia de pe Pământ,

aceeași pe care-am primit-o și noi acu' câțiva ani. Nu strică s-o auzi...

Nu era greu de găsit. O rulase neîncetat, cum făcuseră și mulți dintre Ortho-și, bănuia.

Écranul principal se luminează, pâlpâi. ȘTIRI.

Un prezentator voinic cu o mutră veselă ridică din umeri și spuse:

– V-amintiți tragedia aia care s-a întâmplat pe Cometa Halley? Cum a intrat amocu-n ei și-au început să dea îndărăt din cauza microbilor descoperiți acolo? Ei bine, ia uite cum arătau, când Orbitalul i-a văzut din nou.

Un chicotit uscat. Ecranul prezintă un profil argintiu, înotând în întuneric – *Edmund*.

– Unii dintre cei neinfecțați au sărit în nava-mamă și au fugit acasă. Doar că acum, acolo, *nimeni* nu mai e neinfecțat, așa a zis Fed – doar *știți* ce-a zis Fed, nu?

Chipul rânjit, al crainicului radia de fericire, etalând o dantură neverosimil de albă, apoi se micșoră în timp ce se înălțau niște efecte sonore pe tonuri joase, și – ecranul fu invadat de lumini albastre strălucitoare.

– Întâmpinare scânteietoare, nu-i așa? Totu' gratis pentru noi și pentru mine, ca să țină microbii departe! Curat lucrat! O flamă mare...

Carl întrerupse imaginea.

– Bun sosit în noul secol care vine, spuse, sardonice.

– Doamne... Sfinte..., murmură Saul, năuc. Paloarea sa cenușie se șterse treptat, căpătând o nuanță purpurie. Au... au preferat să nu-și asume nici un risc...

– De ce-ar fi făcut-o? întrebă mușcător Malcolm. Chiar dacă Pământul îl băga pe *Edmund* în carantină, cum puteau fi *siguri*?

– Vorbești de parc-ai fi de acord cu ce-au făcut, remarcă Jeffers pe un ton alb.

– Îi pot înțelege, îl săgetă din priviri Malcolm pe Jeffers, neascunzându-și antipatia.

– Singurul lucru bun, replică Jeffers tăios, e că Linbarger și toți găozarii ăia Ortho au încasat-o.

Saul scrâșni din dinți, ca și cum ar fi încercat să înoate împotriva curentului printr-o amintire care-l copleșise. Carl bănuia motivul: vechile asociații sioniste erau îndeajuns de vaste pentru a fi declanșate de asemenea lucruri.

– Ne-am așteptat la unele măsuri tari... dar să...

– Ai vrut să știi, îl întrerupse Carl categoric – okay, asta e! Nu ne mai putem întoarce pe Pământ. Niciodată. În ruptul capului n-or să creadă că nu aducem cu noi cine-știe-ce molimă, și, la naiba, nu se vor înșela prea mult...

Ochii lui Saul părură să iasă din orbite, în timp ce evalua posibilitățile.

- Atunci... unde putem...
- Asta-i ceea ce trebuie să hotărâm. Intenționăm să executăm o trecere strânsă pe lângă Jupiter, spre interior, iar de-acolo ne putem catapulta în orice direcție.
- Înțeleg, murmură Saul.

Carl îl supraveghe cu grijă pe Saul în continuarea întrunirii. Omul asculta tăcut, cufundat în propriile sale introspecții.

Malcolm era dușmănos, bănuitor. Cedă cu mare greutate, acceptând o ușoară creștere a perioadelor de lucru la Hidroponice, jurându-se că nu poate da mai mult fără a se consulta cu toate fracțiunile Ortho. La rândul lui, Jeffers făcea promisiuni limitate în contul grupului Percell.

Carl vorbi pentru ex-spacer-i – mai ales cei ai Platoului Trei – și pentru hawaiieni. *Ce m-aș face fără idealistii ăștia înveterați?* se întrebă, urmărind cedările și câștigurile întâlnirii. *Nu-s nici pe departe destui...*

Pe nesimțite, dirija schimbul verbal de focuri, mânându-i pe căi ocolite spre un compromis viabil. Folosi abilități dobândite cu greu pentru a-l determina pe Malcolm să facă lucruri pe care orice om rațional le-ar fi acceptat imediat – dar de-acum se obișnuise cu așa ceva, resemnându-se în fața încăpățânării de catâr a speciei umane.

Și asta nu era decât o fază minoră, în cele din urmă, aveau să fie nevoiți să-i silească și pe Quiverian și Sergeov să stea jos, ca reprezentanți ai extremelor. Atâta bătaie de cap pentru niște biete Hidro! Problemele încheierii Aruncătoarelor de Impuls aveau să fie infinit mai grele. Totul semăna cu interminabilele știri din Orientul Mijlociu. Cu tot Israelul lui Saul fărâmițat în teocrații ostile una alteia, regiunea încă mai era împânzită de numeroase grupări microscopice, rivalități neconținute, încordare, prostie... Nimeni nu era în stare să vadă mai departe de lungul nasului. Nu, Halley era cât se poate de reprezentativă pentru omenire.

După întrunire, rămase să privească soarele apunând în vâpăi rubinii peste Hong Kong. Se întrebă într-o doară dacă locul mai exista; circulaseră rapoarte despre dezlănțuirea unui mic război nuclear prin zonă, cu douăzeci de ani în urmă. Va trebui să verifice într-o bună zi. Sau poate că nu dorea cu adevărat să știe. Orașul fierbând liniștit în asfințitul său trandafiriu arăta mai bine dacă te gândeai că putea fi încă la locul său.

Într-un târziu, se ridică și coborî la dormitorul 1. Dezghețarea se desfășura normal; o urmărise de la distanță pe tot parcursul zilei. Îmbrăcându-și costumul special, intră în regatul cețos al înghețului veșnic.

Carl se opri lângă sarcofagul Lani-ei Nguyen. Era îmbrăcat în promoroacă. Îi controlă în mod mecanic circulația fluidelor.

Deseori venise aici să scruteze acel lăptos, plutitor, binecuvîntat refugiu – și să-i invidieze pe toți. Privi lung prin lichidele ce pulsau încet, la forma ce se ghicea înăuntru.

Mi-e dor de tine, Lani! Eram un tânăr idiot când te-am cunoscut. Nu zic că un idiot bătrân s-ar descurca mai bine. În noaptea aceea, după ce a murit Cruz... Știm cum ar fi trebuit să iasă, nu-i așa? Zâmbi trist. Ar trebui să dormi în siguranță până la sfârșit. Dar voim avea curând nevoie și de tine. Și mă rog ca decongelarea să nu le ofere molimelor ce zac adormite-n tine prilejul de a se dezlănțui din nou...

Nu-și mai putea stăpâni nerăbdarea. Intră în camera de pregătire și rămase deoparte, în timp ce tehnicienii își încheiau munca migăloasă. Ochii lui urmăreau fiecare linie alimentatoare, fiecare circuit stimulator, toate miriadele de detalii care despărteau pe litere diferența.

Tot atât de minunată e. Doar când mă uit la ea simt parcă o mână strângându-mi inima.

Stătu alături în timp ce desfășurau rețeaua nutritivă de pe pielea aurie a Virginiei.

Locul acestei culori delicioase este pe plăji, nu în gheață.

Așteptase atâta timp acest moment... Și se gândise de-o mie de ori să-și calce făgăduielile, s-o reînvie pe Virginia fără Saul. Ce-ar fi putut face decât să se plângă? Chiar venise până acolo odată, în finalul unei serii de singurătate, pe jumătate beat... Invadase tărâmul înghețului și pornise încălzirea, lăsând-o să meargă două ore, înainte de-a realiza faptul că n-o putea face. Nu numai pentru c-ar fi fost furioasă, deslușind adevărul printre explicațiile lui inventate... ci fiindcă știa că nu va putea trăi cu gândul c-a făcut-o.

Acum însă toate acestea aparțineau trecutului. Anii cei lungi rămăseseră în urmă.

Făcu un pas înainte ca s-o mai vadă o dată.

VIRGINIA

Demult, Virginia se întrebase cum ar fi să reușească într-adevăr... să-i păcălească pe toți și chiar să realizeze o mașină care-ar putea gândi.

Cum îi va apare noii entități conștiința? O să se nască brusc, la fel ca marea Atena, despre care se presupunea că ar fi luat

ființă în toată înțelepciunea ei, ivindu-se conștientă de sine din teasta lui Zeus?

Va fi ca un copil ce crește treptat? Un lung, lent, anost/captivant proces de învățare pe de rost și extrapolare? Cu încercare și eroare și genunchi juliți?

Sau se va întâmpla așa cum o făcuse omenirea – evoluând prin tertip și întâmplare, de la reflexele ucigașe ale microbilor, urcând mereu, până la hibris-ul de a azvârli zeilor mânușa?

Cel mai adesea, își imaginase că așa va fi. O lentă adunare de fire risipite. O învățare din nou a ceea ce era deja știut.

O deșteptare.

Toate imaginile neclare se ansamblaseră într-o singură formă ce-i înota pe dinaintea ochilor – un mister complet. Un boț.

Apoi, fără nici un fel de tranziție, știu că era o față... una care ar fi *trebuit* să-i fie familiară.

– Saul? încercă să întrebe. Dar mușchii faciali nu făcură decât să-i zvâcnească slab, o promisiune de revenire a volițiunii, și nimic mai mult.

Chipul de deasupra se încetoșă, se tulbură și în cele din urmă dispăru. Virginia adormi. Și, pentru prima oară într-un lung interval de timp, visă.

A doua oară când deschise ochii, pereții albi erau netezi și bine definiți.

Camera de convalescență, își spuse. *Mă-ntreb cât timp a trecut.*

Se auzea *pâc-pâc-pâc*-ul foșnit al unui tablou de date. Virginia întoarse cu efort capul, și văzu un bărbat slab îmbrăcat într-un halat de spital decolorat și jerpelit, cocoțat pe un hamac, privind concentrat într-un display portativ și frecându-și încet, cu o mână, bărbia. Pleoapele lui aveau tenta albastrului-de-sarcofag.

– Saul..., șopti.

Bărbatul ridică repede privirea. Dintr-o singură mișcare, dădu la o parte tabelul și ajunsese lângă ea, aducându-i la buze o sticlă constrictoare.

Virginia sorbi până când Saul i-o luă. Apoi își forță gura:

– C... c-cât...?

– Cât timp? o prinse Saul de mână. Cam treizeci de ani. Ne apropiem de afeliu. Carl mi-a spus că ai lăsat mici programe-dulăi prin sistemele de date, care tot scoteau capul promitând iadul de pe lume dacă erai trezită înaintea mea.

– Ți-am spus..., zâmbi slăbită Virginia, c-o să... m-mă descusc.

– Și sunt atât de mândru de tine! râse Saul.

Bogăția vocii lui o miră. Normal, n-avea cum să se fi restabilit total de pe urma congelării, și totuși ceva se schimbase la el.

Amintirile dinaintea somnului îi reveneau cu claritate. Saul avea puțin mai mult argint la tâmpile, poate, și totuși putea fi doar o iluzie faptul că efectiv arăta mai tânăr ca-nainte?

O, mai mult ca sigur că-s o arătare, își spuse Virginia. Aș face mai bine să mănânc zdravăn, să pun la loc ceva carne, după treizeci de ani.

Dar dacă înghețul îți smulge anii, va trebui să-nvăț să-mi înfrâng frica de el!

– Cum... mă... prezint?

– O veselie pentru doctor, surâse el. O minunată operă de inginerie femeiască. Îți revii frumușel, și curând vei fi pusă la treabă, din ordinul Măriei Sale Comandantul Osborn.

Virginia scutură din cap:

– C-comandant...?

– Locotenent-Comandant, de fapt, confirmă Saul. Mandat de pe Pământ. N-au avut încotro. Sublocotenentul Calciano e în sarcofag, după un serviciu de zece ani în care pare să fi căpătat convingerea că e Olandezul Zburător. Ould-Harrad a demisionat și s-a dus să se-alăture Revizioniștilor-Arc-iști din Gheena...

Văzând expresia nedumerită a Virginiei, Saul o strânse de mână:

– E o altă lume, Virginia. S-au schimbat multe lucruri. Jos, pe Pământ, lucrurile au evoluat de la foarte rău spre mai bine și spre de neînțeles. Iar acolo, afară, sunt... ei bine... (Ridică din umeri.) Acolo sunt pur și simplu anormali.

– Dar Carl...? încercă Virginia să se ridice, însă Saul o împinse blând înapoi pe pernă. Până și gravitația lui Halley era o povară pentru ea.

– Destulă vorbă. Acum odihnește-te. Mai târziu o să-ți explic ce-am apucat să descopăr. Vom încerca să ne găsim un loc pentru noi în lumea asta nouă și ciudată.

Virginia își lăasă trupul să se relaxeze.

Vom... repetă în sinea ei, plăcându-i felul cum suna cuvântul rostit de glasul lui. *Da, o vom face.*

Începea să picotească, când îl simți pe Saul retrăgându-și ușurel mâna. Deschise ochii și văzu că bâjbâia după o batistă și privea în gol cu o căutătură abulică, semi-orgasmică. Și-o încheie în adâncul pătratului de pânză, printr-un strănut înăbușit.

Virginia emise un râs ușor. Întinse brațe ca de plumb și atinse lacrima ce se rostogolea pe pielea aspră a obrazului lui.

– Oh, dragule! oftă. Ești treaz doar de câteva zile, și-ai și răcit!

Saul o privi speriat, apoi zâmbi.

– *So nu?* Ce altceva e nou?

SAUL

Toată lumea părea pe moarte.

De fapt, cu cât afla mai multe despre această colonie îmbătrânită, cu atât îi părea un mai mare mister faptul că se mai afla cineva în viață.

Desigur, oamenii se adaptaseră, găsiseră modalități de-a face față. Ființele umane se pricepeau la așa ceva. De treizeci de ani, de când Akio Matsudo dăduse în sfârșit ordine ferme și-l văzuse pe Saul ținut în sarcofagul său, uneltele pe care le lăsase în urmă fuseseră suplimentate, îmbunătățite.

Dar cianuții modificați, scanner-ele cu microunde subtil acordate, toate dispozitivele lor ingenioase nu puteau decât să încetinească lunga eroziune, spirala descendentă. Viața Halley-ană era la rândul său adaptabilă, și mult mai la largul ei aici. Se purta un război de uzură, pe care omul nu putea decât să-l piardă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că lui Akio îi va fi greu să-și urmeze propriul său sfat, reflectă Saul, în lumea înghețată a dormitorului 1. Fusesse o greșeală să coboare acolo, pentru a-și căuta vechii prieteni, atât de curând după ce părăsise Sala de Recuperare. Un șoc dur să realizeze cu asemenea claritate că trecuseră trei decenii.

Până în acest moment, ultima amintire a medicului japonez constase într-un păr negru și lucios încadrând ochi migdalati zâmbitori sub ochelari cu rame de sârmă. Imaginea aceea însă – proaspătă ca datând de săptămâna trecută – era nemilos strivită aici jos, printre sicriele înghețate. Unul era etichetat cu numele lui Akio Matsudo. Figura de sub geamul înflorit de gheață era aproape de nerecunoscut.

Un tiv subțire de șuvițe sure mărginea o căpătână împetrită cu petele bătrâneții și cicatricile răfuieiilor cu infecțiile pielii. Obrajii aceia, odinioară bucălați, se metamorfozaseră într-o mască scobită a unui om îmbătrânit în lupta cu inevitabilul, cu implacabilul. Și nu mai exista nici o urmă de răs în ridurile ce înconjurau ochii închiși ai sărmanului Akio.

Diagramele de la picioarele tuturor sarcofagelor depăneau povestea fiecărui ocupant, simbolurile roșii indicând motivele medicale; coperta neagră denota congelarea fără speranțe reale de vindecare sau reanimare, iar însemnul albastru, un membru (sau membră) a echipajului care era pur și simplu „pe liber” în acel interval de ani.

La prima vedere, situația părea serioasă, dar nu imposibilă. Erau destule dosare albastre. Oricum, o estimare rapidă a culo-

rilor nu conducea neapărat la concluzia corectă. Akio, de pildă, avea învelitoare albastră.

Un bătrân obosit, bolnav, remarcă Saul, citind dosarul prietenului său. Nu erau numai infecțiile persistente sau malnutriția datorată deceniilor de hrănire doar cu gama restrânsă de alimente din agrodomurile coloniei. Osteoporeza îi slăbise într-un asemenea hal oasele încât nu mai exista nici o speranță ca omul acela să mai poată urca vreodată colinele lui dragi din vestul Japoniei. Stimularea osoasă electrică nu contracarașe anii întregi petrecuți în quasi-imponderabilitate.

Roata gravitațională a lui *Edmund Halley* stătea suspendată în caverna Gamma, înghețată și stricată. Până-n prezent, nimeni n-avusese energia s-o repare.

Saul citi la întâmplare un număr de dosare albastre și chibzui la afișajele sarcofagelor. Încet, ajunsese la o concluzie ce-i dădea fiori.

Nu mai mult de zece la sută din colonie era bine în sensul real al cuvântului.

Să fie Carl un mincinos atât de dibaci? Se întrebă cum de era în stare Osborn să întrețină fantasmagoria că misiunea putea fi totuși îndeplinită. *Sau se prefac cu toții, de dragul propriei sănătăți mintale?*

Nu vedea nici o cale de-a se obține măcar o fracțiune din puterea de lucru necesară construcției și operării lansatoarelor – „praștie” – propulsoarele de masă presupuse pentru modificarea orbitei lui Halley, odată atins afeliul.

Iar fără Impuls, puteau foarte bine să se culce cu toții pe vecie, căci nu mai putea fi vorba de întoarcere acasă pentru nici unul dintre ei.

Avea gândurile încetoșate când părăsi dormitorul 1. Un pic cam slăbit, încă, după lunga hibernare, Saul își destinse mușchii atât de mult timp nesolicitați, parcurgând razant tunelurile lungi, în jos și spre sud, zonă pe care încă n-o vizitase.

În acea porțiune, aproape toate pasajele erau îmbrăcate în luxuriante straturi verzi de fungoid *Halleyviridis*. Substanța era prea alunecoasă ca să permită o bună aderență a papucilor lui cu talpă velcro, dar oferi priză sigură când își folosi degetele picioarelor descălțate, așa cum îi văzuse făcând pe alții.

De fapt, asta ușura mult mișcarea. Descoperi, de pildă, că nu-i mai trebuiau cablurile aproape ascunse de pe pereți. Înșfăcarea în trecere a câte unui smoc de fungus îi furniza toată inerția suplimentară de care avea nevoie ca să se deplaseze cu repéziciune.

Saul hoinări o vreme, fără să fie prea atent încotro se îndrepta, gândindu-se la ciudăţeniile în mijlocul cărora se treziseră el şi Virginia.

Pământul părea că trăsese complet linie peste marea odisee a lui Miguel Cruz. Fireşte, de ochii lumii, continuau să țină legătura, trimiţând din când în când divertismente şi date tehnice cu ţârâita. Saul îi smulsese lui Carl Osborn promisiunea să-l pună la curent cu toate aspectele, cât de curând – distantul, oarecum singuraticul spacer nu precizase când anume. Se părea că majoritatea coloniştilor treji trăiau de pe-o zi pe alta, şi adoptaseră o viziune detaşată asupra timpului.

Oricum, Saul ştia că va fi nevoit să-şi reia curând îndatoririle de medic al expediţiei. Iar povara lipsei de speranţă, care-l încovoiasse pe Akio Matsudo, avea să fie a lui.

Cei mai nefericiţi dintre toţi fuseseră acei bieţi Ortho din Cvartalul 9, cu copiii lor vrednici de milă – făpturi oligofrene, cu ochi sălbatici, doar vag omeneşti la înfăţişare, întotdeauna flămânde...

Poate că Legile Naşterii Pământene erau totuşi înțelepte. Gravitația ne afectează profund genele.

Dar nu era numai atât. În ajun, examinase cinci dintre copiii Ortho. Toţi păreau să sufere de aceeaşi deficienţă enzimatică. O localizase deja în cel de-al şaptelea cromozom. În câteva săptămâni ar trebui să-i poată da de capăt, şi...

Şi ce, Lintz? Iar te gândeşti să-ţi vâri coada? Abia ai ieşit într-o lume nouă şi deja vii cu idei cum s-o schimbi?

Lumina panourilor fosforescente devenea tot mai rarefiată. Saul încercă să se orienteze şi-şi dădu seama că nu fusese îndeajuns de atent. Se rătăcise.

În zilele de odinioară, aşa ceva ar fi fost imposibil. Acum, însă, toate vechile „tablite stradale“ de la intersecţii erau obturate, fiind acoperite complet de molatecul tapet nativ. În locul lor, acolo unde se întâlneau puţ cu tunel, erau „însemne de clan“ adânc scrijelite – umplute cu o substanţă asemănătoare gudronului, ce părea să respingă Halleyformele. Semnele marcau hotarele diferitelor bande omeneşti. Privi în jur după unul dintre ele.

Se părea că numai Centralul, dormitoarele şi domurile hidroponice rămăseseră teritorii neutre. Şi regiunile adânci ale Miezului Halley, desigur. Dar numai nebunii se duceau într-acolo...

Într-una dintre zonele facţionare cele mai apropiate de Central, văzuse ce devenise tapetul de fibră care îmbrăcase cândva tunelurile şi puţurile Coloniei Halley. Materialul fusese transformat în îmbrăcămintă şi habitaturi gen cort, „anti-purpurii“, suspendate de plafoanele încăperilor mai mari.

Fiecare sală-dormitor menținea o veghe permanentă împotriva celor mai mortale din formele de viață cometară. Cu toate astea, cam în fiecare an, o nouă victimă cădea pradă temuților băștinași.

Animalele ar fi o soluție ideală, medită el în timp ce râcăia mușchiul ce acoperea peretii, sperând să găsească vreun indiciu asupra locului unde se găsea. *Pe Pământ, domesticeam alte vietăți și le puneam să lupte pentru noi cu vermina. Ar trebui s-o putem face și-aici.*

Desigur, ideea fusese încercată. De-a lungul deceniilor, alții dezghetaseră câini, pisici și maimuțe din mica menajerie de animale congelate a coloniei. Dar nici una din bietele făpturi nu se dovedise capabilă de-a se adapta cel puțin tot atât de bine ca oamenii.

Ce-ar fi însă să *schimbe* animalele pământene... să le modifice pentru a supraviețui în acel mediu straniu?

Asta știa că nu se mai încercase. Nimeni altul nu avea măiestria – sau obrăznicia – să îndrăznească. Deja gândul i se-nvârtea prin minte, gene de expresie și regularizare, căi de-a adapta vietățile să funcționeze *împreună cu* ambientul nepământean, nu împotriva lui.

Copiii ăia înfiorători, săracii..., își aminti.

Saul își scoase din buzunar batista sterilizată chimic și-și suflă nasul. În timp ce se apropia de-o nouă intersecție, văzu în sfârșit unul dintre semnele de clan umplute cu smoală. Se opri din glisare și contemplă simbolul: un „U” mare, încununat cu un halou.

Pe când stătea acolo, un glas vorbi, venind parcă de nicăieri:
– Măciuci! Uite ce-avem aci! Te pierduși, șefu’?

Saul se prinse de mușchiul de pe perete și se răsuci. Ridicându-și ochii, zări un bărbat cu fața spoită în albastru, uitându-se în jos la el, din deschizătura puțului. Avu nevoie de câteva clipe ca să-și revină în fire: era cea mai ciudată ființă pe care o întâlnise de când se trezise.

Individul purta brățări de platină nativă ciocănită și o tunică din fibră, cu mâneci scurte. Și, în timp ce noul-sosit plutea spre pardoseală, Saul văzu că avea niște cârlige/gheare deloc simpatice, din metal, la vârfurile picioarelor. În mâna liberă ținea colacii unei frânghii împletite dintr-o plantă locală.

– Cred că m-am rătăcit..., reuși să îngame Saul într-un târziu. Socoteam că-s pe Nivelul *M*, lângă Puțul Cinci, dar...

Celălalt răs, arătându-și golurile dintre dinții putreziti. Sări înainte și ateriză aproape de Saul, mișcarea dezvăluindu-i un tatuaj mare pe piept. Era un simbol pe care Saul îl recunoscuse, Sigiliul lui Simon Percell.

– Iote pozna, ce miroznă! Lotru bun de șmotru! rânji omul, arătând funia cu degetul.

O a doua față albastră răsări din puțul de deasupra, hli-zindu-se:

– Șmotru la hazna, cu voia lu' mata!

Saul clătină din cap și încercă să zâmbească. Privirile lor sticloase îl făceau să se simtă nervos.

– Îmi pare rău, abia am ieșit din sarcofag, așa că încă nu-i la curent cu dialectul.

– Tronc! își dădu ochii peste cap primul Percell. O față mare! Ei, bebeluș pământenuș, ți-u minte cum sună limbuța după Pământ. Ești unul din diamantele lui Simon? Sau normal-bă-legar-de-măgar?

Saul ridică mâna, zâmbind cu jale.

– Acuzat și vinovat. Sunt ceea ce bănuiesc că ați numi Ortho. E vreo problemă? M-am rătăcit într-un teritoriu exclusiv Per...

Mâinile individului se mișcă val-vârtej. Un laț se încolăci brusc peste umerii lui Saul și doctorul se pomeni strâns cu putere.

– Hei!

Un altul îi urmă celui dintâi. Saul trase la rândul său, dar nu reuși decât să strângă mai tare legăturile.

– Am zis că abia m-au dezghețat! E suficient să-mi arătați calea spre Central și n-o să vă mai deranjez...

De astă-dată, amândouă arătările izbucniră în râs.

– Bună treabă, băi labă, începu primul Percell. Al doilea interveni:

– Ei, lasă-l pe maimuțoi să răsufle, Stew. N-are busolă.

În ochii celui de-al doilea se simțea o infimă undă de simpatie. Individul îl privi pe Saul în față:

– Este reguli, băiatu'. Captura fără răni sau sânge vărsat nu e vendettă, e curată lovitură. Muncești pentru noi în Hidro zece megasecunde – adică vreo patru luni, stil vechi – poate cu recreații pentru bună purtare...

Primul Percell râse din nou, scoțând de astă-dată un șir ascuțit de lătrături, curmate apoi de un acces de tuse. Scuipe pe perete un cocoloș vârstat cu roz.

– Tusea asta sună cam rău, remarcă Saul. De când scuipi flegmă cu sânge?

Omul cu fața albastră scutură din cap, furios:

– Nu-i treaba ta! Hai, roiu' maimuțoiu'! smuci Stew cu putere căpăstrul lui Saul.

Până-n acel moment, Saul se simțise aproape detașat, ca și cum totul ar fi fost mai mult comic decât serios. Acum, însă, simți că o parte din el se înfurie foarte, foarte rău.

Ar fi trebuit doar să mă joc un timp, până aflam mai mult, își spuse. Ultima oară, însă, i se întâmplase să fie zgâlțâit în același fel la capătul unei frânghii, într-o zi nenorocită la Ierusalim, când fusese trecut, cu cătușe, de la un birocrat al unei nou instalate teocrații la altul – jumătate din ei citându-i în

față, prost, din Levitic, iar restul lecturând pagini alese aparent la întâmplare din Revelatii și Coran. Fusese o binecuvântată ușurare când *ferchochteh*-ul îl condamnase la șase luni tăiat chereștea într-un lagăr de muncă, expulzându-l apoi definitiv din țara sa natală.

– N-aș crede, *yoksh!* rosti pe un ton egal, în timp ce omul cu față albastră trăgea din nou. Agățându-se de mușchiul peretelui cu degetele de la picioare și o mână, Saul smuci înapoi puternic cu cealaltă.

Poate din cauza surprizei – pleoapele prizonierului erau, la urma urmei, încă vinete – omul de pe tavan schelălăi și căzu de-a rostogolul, pe lângă podea și mai departe, în puțul de jos. Țipătul îi scăzu, în timp ce ricoșa ușor de pereți, luptându-se în cădere să se agațe de ceva. Saul își mută priza pe cealaltă frânghie.

„Stew“ n-avea să se lase luat prin surprindere atât de ușor. Rânji și-și strânse în mână hamul. Cea mai mare parte din dialectul ritmic, de mascaradă, dispăruse când vorbi:

– Biet tanc pământean, abia dezghețat și slab ca un șontorog Ortho! Ce știi tu despre lupta de tunel?

– N-o-nvăța pe bunică-ta să sugă! replică Saul și-și luă avânt din punctul său de ancorare în perete. Ateriză lângă Percell, funia căzând moale, și-ncepu imediat să se zbată ieșind din legăturile slăbite.

– Mie-mi sună cum c-ai avea o infecție tuberculină, spuse placid, distrăgându-și un moment torționarul cu cel mai uscat stil medical al său. Și-apoi, de când ai infestația asta *parech* a pielii? Tratamentele cu microunde nu te mai ajută?

Uimirea buimacă a lui Stew dură doar câteva secunde.

– Eu...

Clipi din ochi, urlă și se aruncă asupra lui.

Genunchii lui Saul se înălțară exact la timp, deviind pe-alături ghearele de la picioarele Percell-ului. O durere ascuțită îi fulgeră în pulpa stângă înainte de-a reuși să-și prindă adversarul într-o încheștare îndeajuns de strânsă pentru a nu-și mai putea folosi accesoriile ucigătoare. Mâinile li se întâlniră și se agătară una de alta, cu degetele întrepătrunse. Stew își înfundă ghearele în mușchiul de pe perete și începu să-l împingă pe Saul înapoi.

Vântul le șuiera printre dinți. Latura detașată a lui Saul remarcă doctoral duhoarea viciată a respirației celuilalt, apoi o compilă automat cu o listă a celorlalte simptome, în intenția de a le folosi mai târziu – dacă exista un mai târziu – la studiul bolii.

Ești prea bătrân pentru așa ceva, își spuse sieși în timp ce mârâiau față-n față. *Și e mult prea curând după deșteptare!*

Gândindu-se astfel, fu aproape la fel de surprins ca și vânosul Percell când războiul mușchilor încordați începu să slăbească, *îndepărtându-l* de el. Brațele adversarului porniră să tremure, muindu-se. Saul își forță avantajul.

– M-am... prins... gâfâi, în timp ce sucea brațele individului înapoi, făcându-l să țipe. Voi, băieți... trebuie că 'sunteți ăia de le... zice *Uber-și*.

Își răsuci adversarul cu fața la el, ținându-i brațele imobilizate dureros la spate.

– Șșt, supermanu' tatii! îl dojeni Saul.

Cu un mormăit, își îmbrânci rivalul în josul putului, tocmai la timp ca acesta să-și lovească partenerul ce se întorcea. Cei doi Percell-i se rostogoliră, strigând, înapoi în put. Saul pluti spre un perete și se ținu cu o mână până ce blânda gravitație îl aduse la loc pe podea. Inima îi bubuia, și vedea stele verzi. Piciorul zgâriat îl durea ca dracu'.

– *Assholes** șopti, preferând, în acest caz, explicitele anglosaxonisme din tinerețea lui. Își recăpătă suflul și-și adună curajul, auzind sunete ce vesteau întoarcerea celor doi.

De astă-dată, se arătară mai prudenți. Săriră în laturile opuse ale holului spre a-i face față, amândoi vizibil înfuriați. În mâini le sclipeau pumnale de metal lucitor.

Atâta despre captura după reguli, reflectă Saul. Poate că, la urma urmei, ar fi fost mai bine să accept zece megasecunde în Hidro.

Și totuși, într-un fel, nu regreta nimic.

– Haideti, borâților! spuse, chemându-i cu mâna.

Cei doi începură să înainteze.

– *Încetați!*

Saul și Percell-ii ridicară capetele în același timp. Un al treilea cap vopsit cu albastru apăru din puțul de deasupra, iar Saul fu nevoit să geamă. Chiar sub imperiul unui șoc de adrenalină, nu era atât de idiot încât să creadă că se va descurca cu trei ticăloși.

Noul-sosit însă nu-și dirija mânia spre Saul, ci se întoarse către ceilalți *Uber-și*.

– De ce l-ați tăiat pe-omu' ăsta? strigă, pe un ton clar de comandă. Lui Saul vocea îi părea familiară... un accent cândva gros, acum înmuiat și îngropat sub ani de dialect.

Primii doi *Uber-și* priviră în altă parte.

– Măciuci. Dă-n-buci ne-a *atacat*, Sergie...

– Taie-n coaie!

Șeful pluti în josul unui perete înverzit. Picioarele trunchiate, nu mai mult decât niște cioturi, sfârșite cu cârlige îl răsuciră repede în timp ce arăta spre Saul:

* *Asshole* = (lit.) „gaura curului”; (fig.) „tâmpit” „idiot” etc. (N.T.)

– Nu știți *cine* e?

Clipiră doar din ochi, apoi se holbară tâmpi, în timp ce liderul olog se întoarse pentru prima oară cu fața la Saul și se înclină într-un decorativ gest de respect:

– Te salut, unchi al noii rase!

Ciuful de păr, tipic slav, era acum aproape dispărut, iar pielea bronzată de cosmos fusese convertită într-un tătuaj uriaș. Dar anii nu însemnau nimic când era vorba de recunoaștere. Saul râse zgomotos.

– Oh! Ura, Otis! Și eu mă bucur că te văd. Ce s-a întâmplat cu tine... în afară că te-ai albăstrit, vreau să zic?

Înlăuntru, însă, inima continua să-i bată nebunește, începând să realizeze gravitatea pericolului prin care trecuse Saul nu-și putu spune decât *Oy*.

Drumul înapoi spre Central, sub escortă *Uber*, fu aproape discordant, goană razantă de-a lungul holurilor catifelate, căptușite cu mușchi, trecând pe lângă punctele de control ale diferitelor clanuri cu un ritual elaborat, dar aparent intrat în rutină.

Până și pentru Saul fu evident că mergeau pe drum ocolit, afundându-se adânc în cometă pentru a o lua spre nord înainte de-a-ncepe să urce iarăși.

– De ce ne-abatem atât de mult de la drum? întrebă, când coborâra în tuneluri pe care nu le văzuse niciodată – cărări întortocheate, urmând filoane moi de zăpadă primordială.

Sergeov ridică din umeri.

– Quiverian.

– Joao? făcu Saul, oprindu-se. Auzisem că și el e treaz. Dar de ce-l evitați?

Primul *Uber*, Percell-ul numit Stew, scuipe într-un puț apropiat.

– I-ăl mai afurisit Arc-ist! Maimuțoiu' de-l urâm...

Saul clătină din cap, privind la Sergeov.

– Explică, te rog, Otis!

Liderul *Uber* zâmbi:

– Vechea rasă avea câțiva indivizi superiori – ca tine și Simon Percell. Și Quiverian. Numai că, în zilele-astea, Quiverian conduce cele mai turbate bande anti-Percell... Cei ce gândesc astfel sunt dinozauri, așa că vor să ne strivească sub tălpi, pe noi, mamiferele nou-apărute.

Saul intui înțelesul vorbelor: Termenul *Arc-ist*, desemnându-i cândva pe ambiționiștii ecuatoriali de pe Pământ, evoluase și se transferase aici, pe Halley. Acum se referea la cele mai radicale facțiuni Ortho, așa cum *Uber* îi definea pe acei Percell-i care considerau că nu se poate tolera nici un compromis cu ființele umane nemodificate.

Exista în mod vădit rivalitate și ură intensă, și totuși, la fel de evident, aceste manifestări erau ținute sub control. Toate fac-

țiunile erau vizibil prea slabe, mult prea dependente una de alta pentru a purta un război deschis.

– Nu sunt lămurit, Otis, spuse, în timp ce-și reluau călătoria. Acolo, jos, tunelurile păreau să fi fost săpate manual, neregulate și șerpuitoare, urmând trasee de minimă rezistență prin gheața pietroasă. Dacă vă simțiți astfel, de ce nu faceți copii, ca unele din bandele Ortho?

Unul dintre oamenii lui Sergeov mârâi iritat, și Saul înțelese că atinsese un subiect tabu. Sergeov îl repezi pe tip, cu un cuvânt tăios, apoi se întoarse din nou spre Saul.

– Avem câțiva. Au ieșit mai bine decât micii schilozi jalnici ai Ortho-șilor. Unul, sperăm, poate va învăța într-o zi să scrie și să citească. (Chipul i se schimonosi scurt a dureroasă aducere-aminte.) Nu mai experimentăm. Ce rost are, când oricum suntem cu toții condamnați... Ortho-șii ăia din Cvartetul Nouă sunt imorali că aduc pe lume copii doar ca să sufere, să moară.

Așa, gândi Saul. *Deci știi adevărul.*

– De-asta-i atât de scăzut nivelul violenței, deci vă urâți așa de tare unii pe alții..., se aventură el. Sergeov dădu din cap.

– Toată lumea o să moară laolaltă, oricum. Dar avem nevoie de lucrători care să țină instalațiile în funcțiune cât de mult timp posibil. Nimeni nu vrea să moară de frig sau de foame.

– Poate doar dacă intervine Ould-Harrad..., îndrăzni unul dintre însoțitori. Saul făcu ochii mari:

– Ould-Harrad! Deci e...

– A devenit un mistic cu ochi sălbatici, explică Sergeov. Cum crezi c-a ajuns ofițer. un Percell ca Osborn? Numai pentru mutra lui simpatică și metodele filo-Ortho?

Ceilalți doi *Uber* pufniră în râs.

– Nu. Ould-Harrad a-nceput să stea de vorbă cu Dumnezeu. Și-a dat demisia. Ca nebun, acum e unealta lui Quiverian. *Liderul spiritual* al Arc-iștilor, încheie el sarcastic.

Pe asta Saul o putea crede. Era o minune că tăcerea de moarte a lungilor ture nu-i împinsese pe mai mulți și mai departe, spre limitele experienței omenești.

– Hai acum să mergem! spuse Sergeov ridicând din umeri. Te duc înapoi la Central. Oricum, trebuia să vorbesc cu Osborn. E cazul să lămuresc niște acuzații prostești de-ale plângăciosului ăluia de Malcolm.

Saul însă nu se mișcă. Stătea clipind din ochii holbați spre un tunel perpendicular unde o lumină fantomatică se legăna în depărtare.

Ceilalți se întoarseră și o văzură și ei. Unul şuieră:

– Măciuci! Î-însuși Moșu'...

Saul porni spre cel de-acolo, curios. Apoi văzu că erau două, nu, trei figuri spectrale, deplasându-se de-a lungul pereților, ca niște păianjeni uriași, ciugulind din mușchi.

O mână îi apucă brațul și-l trase.

– Mergem! mârâi Sergeov.

– Cine *sunt?* întrebă uimit Saul. Un moment, se înfioră la gândul c-ar putea fi forme încă necunoscute de viață halley-ană – ființe uriașe și complex structurate.

– *Acuma*, Saul Lintz! Aștia pot fi periculoși...

Saul clipi din nou, și realizează că făpturile ce se apropiau încet aveau forme *omenești*, dar contururile le erau neclare, scamoșate, după cât se părea, cu un înveliș încetoșat, lăptos, de frunze scânteietoare.

– *Ingersoll?* se întrebă cu voce tare.

– Bătrânul Cavernelor, confirmă Sergeov. Și unii din ceilalți nebuni ce i s-au alăturat. Hai acum, Lintz, sau te lăsăm aici!

Saul dădu din cap și porni înapoi cu ei. Va găsi el timp să studieze misterele. În cele din urmă, răbdarea va prețui mai mult decât curiozitatea nestăpânită.

Oricum, avea palmele asudate și gura mai uscată – privind siluetele fantomatice ce pășteau prin pădurea de Halley-forme – decât i se întâmplase în timpul luptei cu războinicii *Uber* ai lui Sergeov. Saul se grăbi, alături de escorta sa, făgăduindu-și să revină când va cunoaște mai bine regulile acestui loc și timp straniu.

Holurile de lângă Central – încă tapetate cu fibră, încă lustruite în răstimpuri cu ultraviolete și microunde și menținute curate de cei câțiva mecanici ce supraviețuiseră deceniilor – păreau o oază nu numai din alt secol ci chiar dintr-o lume diferită.

– Eu am treabă cu Osborn, îi spuse Sergeov lui Saul. Urmează-mi sfatul, Lintz! Ai grijă în ce facțiuni intri, după ce-ți revii. Puține sunt grupările Ortho care nu-s formate din babuini abjecți...

Saul auzise și descrieri nu tocmai măgulitoare ale Percell-ilor radicali ai lui Sergeov. Unde exista tribalism, conchisese el demult, nu mai era nici o cale de-a evita criminalitatea.

– Unele grupuri acceptă atât Percell-i, cât și Ortho-și, răspunse. Unul din astea va trebui să fie, dac-om alege vreo facțiune.

– Om alege..., repetă gânditor liderul *Uber*. A, tu și Herbert aia...

– Altă iubitoare de Ortho-și..., începu unul din ceilalți, dar o privire aprigă a lui Sergeov îl făcu să tacă.

– Mai e un ultim lucru, spuse Saul, în timp ce Percell-ii se întorceau să plece. Vârâ mâna în punga de la cingătoare și scoase un instrument argintiu. Vreau niște probe de sânge și țesuturi pentru noul meu inventar medical – dacă n-au nimic împotriva băieții tăi. Supraviețuitorii și bandele Platoului Trei au contribuit deja, și sunt sigur că veți fi bucuroși să cooperați.

Uber-ul cu dinții stricați mârâi și duse mâna la pumnal. Încă o dată, însă, rusul îl puse la respect. Ochii lui Sergeov păreau că scânteiază în timp ce-i prezenta lui Saul antebratul. Și un mesaj tăcut păru să spună că se va aștepta și el la o favoare, într-o bună zi.

Dacă n-aș fi lucrat cândva cu Simon Percell, se întrebă Saul în timp ce recolta mostre de la ceilalți doi, oare mi-ar fi salvat Otis viața în după-amiaza asta?

Pe pieptul *Uber*-șilor, Sigiliul se deslușea limpede, roșu pe albastru. Era un omagiu pentru un om mort demult, de propria-i mână, care-ar fi putut vedea ceva din ceea ce-avea să vină, dar nu și-ar fi închipuit niciodată până unde se va ajunge.

Stătea de câțva timp cu Virginia în unitatea ei de convalescență, controlându-i atent evoluția și liniștind-o că paloarea letargică se șterge frumos. O sărută și-i dădu un sedativ moderat, pentru insomnie. Apoi coborî în laboratorul lui.

Mostrele de la *Uber*-și trecură prin aceeași analiză preliminară pe care o efectuase și asupra celorlalți subiecți. Primele rezultate păreau să fie absolut similare.

Bineînțeles, existau diferite acumulări de microfaună, în sânge și spută. Sistemele imunitare ale Percell-ilor păreau mai puțin afectate, nu la fel de suprasolicitate ca ale contingentului Ortho. Nimic surprinzător în asta. Expediția începuse cu sub 25% Percell-i. Acum, propoziția între indivizii destul de sănătoși pentru a sta treji era egală sau chiar favorabilă celor îmbunătățiți genetic.

Povestea însă era mereu aceeași. *Murim cu toții*, își spuse. În cele din urmă, își găsi curajul de-a insera o mostră abia recoltată a Virginiei.

Saul înghiți în sec. Era mai proaspătă, dar îi putea citi semnele. Chiar și în cazul ei, inevitabilul era pe drum...

– Ei bine, șopti, poate că reușesc să găsesc câteva modele. Poate e cazul să mai ajustez puțin cianuții.

Nu-și punea, totuși, mari speranțe într-o asemenea abordare. Acea înfăptuire făcuse posibil ca oamenii să trăiască aici. Dar Viața Cometară se adapta. Alte și alte forme evitau învelișul special de zahăr care le ajutase pe micile vietăți înzestrate genetic să-și îndeplinească atât de bine misiunea suplimentară.

Vechea întrebare continua să se pună, în fiecare zi, aproape în fiecare oră când era treaz. Pesemne că dormise cu ea în minte pe tot parcursul lungilor ani petrecuți în sarcofag.

Cum e posibil ca Halley-Viața să trăiască în noi? Cum se face că Ingersoll și ceilalți oameni ai cavernelor pot mânca substanța, și supraviețuiesc?

De ce suntem atât de asemănători?

Desigur, simularea la care lucraseră el și Virginia cu JonVon, pe vremuri, arăta cum se constituise o similaritate *de bază*. Știința știa de mult cum va scoate chimia organică aceiași aminoacizi, aceleași purine și pirimidine sub o largă varietate de circumstanțe. În genere, viața începea oriunde în același mod.

Dar asemănările mergeau mult mai departe. Era aproape ca și cum nu oamenii ar fi fost primele ființe de pe Pământ care invadaseră cometa. Ca și cum ar mai fi existat și alte valuri de migrație, prezentul război purtându-se între *veri*.

Demult, la sfârșitul secolului douăzeci, un astronom faimos propusese chiar o ipoteză conform căreia cometele constituiau surse de epidemii pe Pământ. Teoria sa era că virușii primitivi pluteau prin atmosferă ori de câte ori lumea străbătea câte o uriașă coadă cometară. Aceasta, considera el, explica străvechea credință cum că aceste obiecte cerești erau aducătoare de nenorocire. Stele nefaste...

Saul râsese citind asemenea absurdități baroce. Asta însă se petrecuse demult. Acum... ei bine, nu știa ce să mai zică. Nimic, absolut nici un lucru, nu avea cât de cât sens.

Computerul îi clipea un cod, mereu și mereu.

F4-D\$56.

Mai vreau date.

– Desigur, înclină din cap Saul. O cerere cum nu se poate mai onorabilă.

Mâine va încerca să-i convingă pe Arc-iștii lui Quiverian să colaboreze:

Atunci își aminti. Încă nu-și testase *propriul* sânge.

Încă o dată dintr-un șir de bază. Pășii spre masa de tratament, extrase și prepară mostrele, și se întoarse să le treacă prin separator-analizorul fluorescent. Numere și grafice, licăriră în trei dimensiuni și multe culori. Vizualizări se desfășurară în toate părțile, programate să evidențieze prin efecte de lumină diferențierile, după conținutul mostrelor precedente.

Peste tot în jurul lui Saul, display-urile se aprinseră dintr-o dată. Unduiri de efecte luminoase, anomalii strălucitoare. Făcu ochii mari. Aproape *totu* era diferit.

– Hm! spuse concis. Se holbă la cifre.

Iată dispoziția numărătorilor de limfocite... **toate tipurile: în limitele gamei normale.**

Mostra nici unui alt subiect nu mai indica așa ceva. Numai a lui.

Echilibru electrolitic... normal.

A lui era singura de acest fel.

Procese metabolice....normal.

– Mașină proastă! bombăni Saul. Plesni latura instalației, tastă un autotest, apoi un altul. Pe tabloul de control nu licăriră decât lumini verzi. Mașinăria pretindea că funcționează bine.

– Sunt aberant pentru că sunt *normal*?

Se uita cu ochi dilatați la coloanele de cifre. Toate insistau că e anormal. Ciudat. Neobișnuit.

Și aproape toate diferențele erau *spre* forma umană terestră. Mai puțin una.

Agenti infecțioși străini...

Privi evaluarea și fluieră.

Conform biolizei, ar fi trebuit să fie mort.

Mort? Saul râse. Afurisita de mașină părea încredințată că sângele lui era un *borș* ticsit de invadatori primejdioși. Fluidele organismului colcăiau de arătări oribile, dăunătoare, din care o minimă fracțiune ar fi trebuit să-l fi ucis de mult!

Și totuși, celelalte display-uri spuneau: **Normal...**

Normal...

normal...

normal...

– Nebuna dracului! murmură el la adresa aparaturii.

Atunci însă Saul își aminti... lupta cu *Uber*-șii pe culoar... surpriza de pe fețele *ambilor* când el – abia ieșit din sarcofag – începuse să-i răsucească brațele celuilalt, înapoi, înapoi...

– Reprezentare vizuală microscopică! ordonă.

Era timpul să atingă miezul problemei; ceva era în neregulă, și cel mai bun mod de-a afla ce se stricase în biocomputer consta într-o demodată inspecție histologică asupra lui însuși. Ecranul Unu, subiect mostră sangvină, grosiment nouăzeci.

Display-ul holo se undui și se limpezi, înfățișând o mare de culoare galben-pai, încărcată de globuri plutitoare roze, albe, galbene. O îmbulzeală de forme multinuețate, învârtindu-se, zdruncinându-se, tresăltând pe valurile salină.

Saul scutură din cap, se holbă, se scutură din nou.

Gura începu să se miște, fără a scoate vreun sunet, a uimire și rugă tăcută.

CARL

Carl studia neîncrezător ecranul principal. Tocmai sfârșise o nouă conversație inutilă cu Maiorul Clay, minunatul om de lemn care respingea toate întrebările trimise spre Pământ cu un calm politicoș și totuși dur ca un zid. Pământul nu trimitea sfaturi, informații, ba nici chiar prea multă simpatie – asta era sigur. Maiorul Clay se eschiva de la orice întrebare. Cu fiecare an ce

trecea, le amorteau frica sporind canalele distractive pe care le trimiteau în poliloghia săptămânală. Asta lăsa mai puțin timp pentru reala comunicare.

Așa că Osborn întrerupsese nerăbdător transmisia înainte ca timpul afectat acesteia să fi trecut. Era de două ori mai enervant că nu putea discuta niciodată realmente cu Maiorul Clay, dat fiind că decalajul de la viteza luminii era acum de cinci ore. *Nefavorabil pentru dialoguri săltărețe*, își spusese.

Era vremea să se pregătească pentru întâlnire. Tastă alene **LECTURA CURENTĂ**, așteptându-se să vadă obişnuitul raport situațional, dar în fața lui nu apăru diagrama în cinci culori pe care o ştia. În locul ei, primi o derivație din fluxul interior expus momentan al lui JonVon. Incredibil, era o altă poezie. În timp ce citea, Carl începu să zâmbească.

Platou-Trei-ii sunt simpli, deslușiți,
de durerea Percell-ilor nu puteți să fugiți,
Du-ne acasă! Lângă soare-ncălziți.
Lângă Pământ, de primejdii păziți.

Doar moș JonVon are meșteșugul
s-ascundă-o șaradă
în coadă: aur!
Ia-ne de mineri,
Domnule Majur.

Iar Calea lui Marte, ah,
nu-i ziua departe,
veni-va - roșcatei să-i dea ghes
(Cu grijă, la cap mai ales.)
S-o facă să meargă cu fluide sângerate
Dintr-ale lui Halley leșuri albastre-ngropate.

Viermi, ca perle înțeleiate,
Orbite, -n vârtejuri lichefiate,
Uber-și, pășire făloasă, palidă bărbie scoasă,
Pe-Ortho-și spintecați-i!
De-ar putea. Totul
spre-al obștei bine-sadea.
Dincolo de Neptun
pe-o lună-nghețată tun
(Sau să le strecuri cuțitul
cu ploșnițe și păduchi pe Pământ. Lasă-le
o rachetă
în jachetă. Mm?

Arc-iști siguri și triști
Vor să se rotească-n veci.

Nu c-au minte în dovleci?
 Răgete ascuțite, scrâșnete ruginite,
 Frunți încrețite, cântă parcă-s vite:
 Perla verde-albastră curată s-o aveți
 de noi, puroi
 Necurat, vedeți.
 Suicidul tot atâta drept să fie
 Cu-a te duce-n Buna Noapte, bucurie.

Carl râse. Incredibil! Nu era prima dovadă că JonVon cocheta cu poezia în momentele mai libere în ultimul timp, însă, bio-organicul savant-idiot devenise neliniștitor. Sau poate nu făcea decât să dovedească faptul că poezia nu era, la urma urmei, o activitate cu adevărat de înalt nivel. Acesta era un material necizelat, împleticit, amar, clătinându-se de la o rimă la alta, cu câte o coliziune ocazională cu rațiunea.

Care era aurul pe care-l ascundea JonVon? Se întrebă dacă apucase să i-o arate Virginiei. Femeia era încă în convalescență, dar petrecea câteva ore zilnic conectată la ciber-prietenul ei. Ce-ar fi fost ca mașina să se dovedească în cele din urmă un mai bun poet? Carl zâmbi.

Și cum obținea JonVon informații atât de detaliate despre nefastele facțiuni cu care trebuia să jongleze Carl? *Poate ar fi mai bine să transfer treaba asta unei subrutine.*

Întâlniri, mereu întâlniri. Prin valvă intră Andy Carroll, slab-de-somn și ursuz.

– Arc-iștii ăia iar au intrat în grevă!

– La risc?

– Nu, i-a chemat Malcolm. Tocmai mi-a făcut o vizită.

– Ce pretextează?

– Zice că rația lui de Hidro a fost redusă săptămâna asta. Echipa de culegători s-a întors pur și simplu fără nici un fruct, și cu nu prea multe legume.

– Asta n-ar fi trebuit să se-ntâmple! se încruntă Carl. Am verificat productivitatea...

– Sergeov a luat dintr-ale-lor, sunt aproape sigur, spuse Andy, strângând pumnul și pocnindu-și cu el palma.

– Iar a furat?

– Are el un mod de-a le sălta după ce-au fost numărate și distribuite. Nu-mi pot da seama cum.

– Țsta-i sectorul tău, spuse Carl moale.

Andy era tânăr, doar de curând trezit, dar prinsese repede nuanțele situației. Sprâncenele negre i se înălțară.

– Țcopăr *fiecare* intrare. Nici un om n-are cum să pătrundă acolo!

– Mda, încuviință cu simpatie Carl. Da' o jumătate de om?

– Ce... oh. Presupui că Sergeov poate ajunge pe alte căi?

– Fără picioare... controlează.

Andy se concentrează, cu trăsăturile palide comprimate într-o mască de preocupare iritată.

– Nu văd cum, dar o voi face.

Carl oftă și se întinse în hamac.

– Acum știi ce-nseamnă treaba asta.

– Mda. Sunt o ceată afurisită de *copii!*

– Ești afară de – cât? Două luni?

– Corect. Totuși...

– O să-ți ia timp până-nțelegi de unde vine ura. Încearcă, numai, să ignori ce-i mai rău, s-o iei pe-alături.

– Sunt convins că Malcolm blochează.

– O face des. Ce altceva are să negocieze? De data asta, însă, e vorba de ceva serios?

– Așa cred. Am verificat tecile pentru Impuls pe care, chipurile, le-au terminat acum trei luni – jos, la polul sud. *Arată* ca și cum ar fi instalate corect, dar am scos câteva capote. Înăuntru lipsesc contacte, sunt rezervoare nemontate – e o jale!

– Sigur e vina lui Malcolm?

– Cred că sabotează locașurile.

– Au spart ceva?

– Nu, doar instalații montate prost.

– Bine gândit. La orice avarie vizibilă, am urla... Așa, poți foarte bine să-l scuzi pe Malcolm în față că trage chiulul.

– Păi, roși Andy, de fapt, asta am și făcut.

O pauză.

– Zău?

– Știu... știu c-ăr fi trebuit să te-anunț mai întâi, dar – eram înnebunit ca dracu'! L-am sunat pe Malcolm, și-am intrat tare-n el.

Andy tăcu, jenat.

– Și?

– Mi-a-nchis în nas înainte să fi dat pe gură trei fraze.

– Atunci probabil crede că și el ni se poate plânge de ceva.

Nu te-arăta prea indiferent, își readuse aminte Carl. Nu-l lăsa pe Andy să afle ceea ce știi... că oricum nu există nici o cale, pur și simplu, ca acceleratoarele de Impuls să fie gata la timp. Spuse:

– Cine are cel mai mult de câștigat dacă tu și Malcom vă sfâșiați unul altuia beregata?

– Pe dracu', cam nimeni, am impresia.

– Nu trebuie să fie mai mulți de câțiva.

– Păi... a, mda, ar fi Quiverian. El e cel ce tot împroașcă cu rahat. Crezi că-ncearcă să încetinească munca la Impuls?

– Se leagă. Arc-iștii radicali nu vor sub nici o formă ca materialul cometar să se apropie de Pământ. Nu orbite destul

de-apropiate pentru un rendez-vous reușit – nimic... Protejarea biosferei terestre e *totul* pentru ei. Nu le pasă ce ni se-ntâmplă nouă.

– Dar există totuși posibilități care exclud orice amenințare față de Pământ. Să ne înscriem cu Impulsul pe-o orbită de perioadă mai scurtă, să-mpachetăm pe toată lumea în sarcofage...

– Și să sperăm că un deceniu sau două ar fi de ajuns pentru ca cei de acasă să se trezească din beție, nu?

Andy avea un chip atât de deschis încât aproape că era dureros de citit.

– Adică... *Trebuie* să avem o speranță, nu?

– Bineînțeles, răspunse Carl încercând să-și imprime puțin optimism sincer în glas. Nu încape nici o îndoială...

Andy își tuguie buzele, absorbit în visurile lui. *Poate că nu-i doar încredere prostească*, reflectă Carl. *Poate că ar fi posibil să găsim o ieșire. Pur și simplu, am obosit să mi-o doresc.*

Se gândi să-i arate lui Andy, apoi hotărî s-o lase baltă. Andy putea găsi foarte bine amestecul de umor scrâșnit și fiere răscolitor. Lasă-l mai întâi să fiarbă în suc propriu un an, doi...

Și, cine știe? Poate că vreun arheolog va găsi poemul și-l va considera marea operă a tristei, nenorocoasei noastre expediții. Poate-or să-l pună pe-o placă lângă ecluza exterioară principală, ca emblemă a colosalului muzeu de gheață ce gonește prin cerul lor, marcând o mare idee eșuată. Cu noi, înotând permanent în fluidele vâscoase ale sarcofagelor, expodate de prim rang.

Nu era o noțiune absurdă.

VIRGINIA

Daruri furate,

Departe-n timp ascunse.

Daruri așteptând,

În inima mea pătrunse.

„Hmm? Ai spus ceva, Virginia?”

Vocea lui Jeffers cârâi pe fir, în timp ce Virginia se concentra să treacă doi mecanici năvălași peste un dâmb de gheață. Întotdeauna era un exercițiu delicat, căci uriașele mașini aveau destulă putere ca să se desprindă complet de suprafața

prunduită. Aceste modele telecomandate pentru reparații nu aveau propulsoare încorporate care să le aducă înapoi, în cazul unei erori de calcul.

– Ăă, nu da atenție, Jeff! Nu-i decât JonVon care se dă din nou în spectacol. De îndată ce terminăm proiectul ăsta, am să-i trag o spălare bună a memoriei.

„Sună ca și cum ar fi deprins un pic din mâna ta la mângăleli. Dacă treizeci de ani a tot scris poezii, se poate să-ți fi găsit nașul, copilă!”

Vocea lui Jeffers părea amuzată, iar Virginia râse. În sinea ei însă începea să se îngrijoreze. Ceva era în neregulă cu pandantul ei computerizat bioorganic. În unele domenii, JonVon părea mai subtil, mai capabil decât și-l amintea, cu decenii în urmă – rezultat firesc al programării pentru autoperfecționare lentă, constantă. În alte privințe, însă, mașina/program se comporta arbitrar, nesigur, emitând spontan aceste izbucniri ce păreau irelevante, neputându-le da de urmă.

Zăpezi semănate cu gunoaie se întindeau spre șirul de agrodomuri din jurul intrării în Puțul 1. Oglinzi uriașe stăteau suspendate pe suple turnuri de gheață în preajmă, concentrând scânteia îndepărtată a Soarelui spre a transforma domurile în ruguri învăpăiate pe gheața granulată.

Sub cupolele sticloase, mase verzi fremătau blând sub brize artificiale. Câțiva lucrători pluteau alene printre plante, îngrijindu-se de materia ce asigura supraviețuirea coloniei. De când se trezise din letargie, avusese puțină vreme să învețe despre procedurile hidroponice care fuseseră dezvoltate prin încercări și erori succesive pe parcursul lungilor decenii. Putea însă spune că procesul folosea din plin automatizările.

Mecanicii ei ajunseră acolo unde aștepta silueta în costum spațial a lui Jeffers, stând lângă o structură de cristal prăbușită. Cioburi de gheață sticloasă zăceau peste tot.

– E cumplit! icni Virginia. Cine-a stricat sculptura lui Jim Vidor?

Statuia îi fusese dedicată Căpitanului Cruz și visului pe care îl împărtășiseră atâția membri ai expediției. Înfațișa o siluetă în combinezon spațial, zdrențuită și istovită, dar perseverentă, întinzând daruri scânteietoare la înapoierea pe un glob albastru – Pământul.

Virginia ținea minte ce mândru fusese Jim Vidor de opera sa, chiar înaintea congelării. Fusese o lucrare frumoasă, dăltuită în șase nuanțe de gheață. Acum însă, spacer-ul cioplit zăcea răsturnat pe o parte, iar planeta albastră era sfărâmată.

Adânc sub suprafață, în laboratorul ei, Virginia se încordă în hamac, privind vandalismul prin ochii mecanicului.

– Cine...?

Glasul lui Jeffers era crispat. „Nu știu. Cre' că unii din *Uber-șii* lui Sergeov au făcut-o.”

– Dar de ce?

Spacer-ul ridică din umeri. „Cruz era un Ortho.”

Pentru el, asta constituia o explicație suficientă. Virginia își simți pielea înroșindu-se, de rușine că era o Percell.

– Jim a văzut vreodată asta?

„Ntt. Matsudo l-a trezit prin 2073, iar cianuții lui Lintz i-au dres prima boală. Apoi, însă, au fost nevoiți să-l înghețe la loc, după vreun an, cu o infecție a sângelui urâtă de tot. Ba încă, zic că ntr-un fel i-o binecuvântare. N-o să vadă niciodată cât de tare s-a împutit treaba. Jim era Ortho. Dar îmi plăcea de el, mult.”

– Mda, făcu ea, incapabilă să găsească alt răspuns. – Își conduse mecanicii împrejurul monumentului zdrobit pentru a i se alătura lui Jeffers. – Haide! Să vedem dacă putem aranja de-un miracol, două...

„Corect, drăguță doamnă hawaiiană!” Jeffers întinse mâna și extrase câteva plicuri înguste din suportul purtat de un mecanic. „Pe aici, spre Cimitirul Elefanților.”

Ocoliră un colnic stâncos, iar Virginia oftă. Nici o simplă statistică n-ar fi putut-o pregăti pentru priveliștea ce se întindea acum înaintea ei. Mașini, dispuse șiruri-șiruri, în formații ordonate ce se-ntindeau aproape până la orizontul curbat, toate înghețate, nemișcate, ținuite într-un *rigor* de nefolosință și ireparabilitate.

– De unde *începem*? întrebă ea descurajată.

Jeffers pocni din palmele înmănușate și, în nervozitatea sa, se înalță la câțiva metri deasupra gheții.

„Cui îi *pasă*! Trei ani am scotocit prin materiale, m-am învățat prin auto-fabrică, am adunat resturi de la prototipuri. Da' mă tot loveam de minuni soft, blocuri R.O.M., belele, pur și simplu cu neputință de *grok**! Mă simțeam frustrat în orice încercam!

Asoliză cu fața la mecanicul ei.

„Dar *acum*, în numai două săptămâni, ai pus în ordine lucruri care m-au lăsat paf!”

Mecanicul ridică o mână metalică, imitând aidoma gestul făcut de Virginia, în laboratorul ei întunecat.

– Stai puțin, Jeff! Am spus că nu-i decât o primă incizie. Nici o promisiune...

Omul însă se și propulsase spre un reparobot fusiform... o mașină androidă sofisticată, concepută pentru întreținerea altor

* „*grok*” = „a asimila cu toată ființa”; noțiune creată de Robert A. Heinlein în capodopera sa „*Stranger in a Strange Land*” („Străin în țară străină”); folosită relativ la „a bea”, „a mânca”, „a iubi”, „a cunoaște”, „a înțelege”, „a se pătrunde de...” etc. Succesul romanului a propulsat-o în argoul hippy și, apoi, în limba americană vorbită. N.T.

dispozitive, acum însă ea-însăși încremenită într-o încătușată rigiditate a inutilității.

„Hai să-ncepem cu cățelandrul ăsta. Deja i-am făcut un tratament fizic.“

Virginia privi nervoasă la spacer-ul ce scotocea printre plicuri, alese unul, îl rupse și scoase la iveală un argint lucitor. Deschise un panou de acces și strecură cristalul reprogramator în spatele mașinii.

„Scoală!“ comandă, pășind înapoi, schițând din brațe un gest teatral.

Virginia își ținu respirația. Un moment, păru că promoroaca ce înveșmânta mecanicul rigid îl va constrânge la nemișcare. O parte din ea se întrebă: *Oare poate o statuie să prindă viață?*

Apoi, însă, platoșa crăpă, degajându-se în mici explozii tăcute, după cum gheata amorfă trecea direct în stare gazoasă. Cu o delicatețe ezitantă, mașina se desfășură. Într-o mlădiere de picioare ca niște catalige, de *mantis religiosa*, se ridică și se întoarse cu fața la Jeffers. Scânteind din celulele oculare, întinse un braț lung, îndeajuns de puternic pentru a-l frânge pe om în două. O mână cu multe degete se desfăcu, asemeni unei flori deschizându-și petalele.

Jeffers depuse teancul de plicuri în strânsoarea sigură.

„Oștirea morților se ridică în dimineata aceasta!“ Râse. „Haide, chip-de-înger. Avem de operat niște învieri de mare putere.“

Virginia îi iertă blasfemia. Surescitarea lui era contagioasă. Aproape tot atât ca și bolile mortale și lipsa mâinii de lucru, acest treptat declin în forța mecanică a coloniei contribuise la răspândirea atotpătrunzătorului sentiment de deznădejde, născut din imposibilitatea de a duce la bun sfârșit ceva real.

Oh, n-o să-nsemne prea mult, orice-om reuși aici! Nimic nu poate înlocui ființele omenești.

Dar s-ar putea, totuși, să fim în stare să facem viața un pic mai ușoară...

Jeffers era un derviş pe gheață, zorind de la telecomandat la roboid, de la roboid la waldo-mec. Treptat, Virginia deveni tot mai uimită și mai eficientă în timp ce se deplasau de-a lungul șirurilor tăcute ale cimitirului, trocând arginți de programare, gresând, energizând.

Era fascinant de privit. Mașini moarte de mult, înghețate de ani de zile, tremurau și se ridicau în picioare. Altele rula pe roți aderente, sau pluteau eliberate din ancoraje. Canale de date tăcăneau, piuiau, ciripeau în coduri de computer riguros ordonate.

Eforturile începură să se înmulțească pe măsură ce reparoboții începeau să se miște independenți, luând asupra lor

șiruri întregi de mecanici dezafecți. Ceea ce fusese un mic punct de activitate se răspândea în jur ca undele dintr-un eleșteu dezghețat, primăvara.

În vreme ce praful se scutura de pe mașinile rămase atâta timp pasive, în căști răsunau exclamații de mirare și uluire crescândă din agrodomuri. Mulțimi începeau să se adune, privind la ceea ce până atunci fusese o armată tăcută, împietrită. Ecluze se deschideau, și siluete în costume spațiale se împrăștiu pe zăpadă, pentru a admira gloata mecanică forfotitoare.

Jeffers scoase un strigăt, când lângă el se ridică un enorm mecanic elevator, într-un nor de hidrogen ionizat, cu luminile-verzi și albastre licărind. Umbre se întinseră prin jurul lor în timp ce mașina se ducea să acosteze lângă nefolositul depozit de provizii.

Monitoarele radiourilor din căști interveneau pentru a înăbuși o ovație prea sonoră din partea spectatorilor.

Alți și alți oameni apăreau pe gheață, în combinezoane neatînse de ani de zile, purtând pieptare cândva albe, acum patinate de vreme. Unii uitau de prudență și săreau în sus fericiți, descriind arcuri înalte deasupra celorlalți, care îi apostrofau veseli.

Virginia râse. Polul nord al Cometei Halley devenise un *festival* – oamenii se ciocneau de mecanici, care, fără să se plângă, eschivau pentru a evita coliziuni mai violente. Percell-i făceau piruete cu Ortho-și, Spacer-i vorbeau plini de elan cu Arc-iști. Cineva fluiera o melodie pe canalul-D, și bizarul dans zburător în gravitația aproape nulă umplea cerul.

Nu valorează prea mult... doar o mică veste bună.

Dintr-un agrodom, o duzină de copii scheletici se uitau cu ochi mari... unii cu falca moale și cu ochi abia mijiti, câțiva însă chiar bătând din palme și trăgându-i de mânecă pe adulții de lângă ei, arătând fascinați spre fastuoasa serbare.

Cineva apăru lângă mecanicul Virginiei și întinse mâna să ia mașina de braț. Virginia simți atingerea în propriu-i cot și privi în jos.

– Oh. Bună, Carl! – Se simțea ca o fetiță, și era plăcut să-l vadă zâmbind iar, sub viziera transparentă a costumului său soios.

– De unde-ai știut care mecanic e cu mine?

„Osborn către Herbert, canal AF. De unde-am știut, Virginia? A fost ușor. N-am avut nevoie decât să mă uit cum pășea fiecare mecanic, pentru a-l alege pe cel cu mișcările cele mai sexy.“

Simți că roșește, și se bucură că afară, pe suprafață, n-o vedea nimeni.

– Întotdeauna ai avut un dar pentru baliv...

Deodată, Virginia fu întreruptă de un sunet groaznic. Era vaierul ce-ngheață sângele-n vine al alarmei de ruptură-costum,

întrerupând toate canalele, străpungând sărbătorirea și oprind orice sporovăială la jumătatea vorbei.

– O, Doamne. Unde...?

Își roti mecanicul pentru a privi. Deja mai multe din cele mai sofisticate modele goneau spre un grup de spectatori, adunați pâlț lângă unul dintre agrodomuri.

– Nu pot spune, începu, apoi însă realizează că Osborn plecase deja – lansat într-o rafală a propulsoarelor, spre locul incidentului.

Alarma se întrerupse brusc, scăzând până la un zumzet jos, jalnic, ce denota încetarea funcțiilor vitale.

Murise cineva.

Virginia începu să înainteze spre mulțimea adunată, apoi se opri, simțindu-se ridicolă. Sigur că nu era nevoie să aducă acolo acel mecanic anume, ca să arunce o privire. Cu un plescăit din limbă și o comandă subvocală pulsată, își transferă punctul de vedere într-un telecomandat înalt, zvelt, aplecat peste grupul de oameni ce murmurau.

Privi, așadar, în jos. Carl și Jeffers stăteau aplecați peste un om în combinezon spațial, prăvălit la pământ. Costumul era despicat până la os. Spumă roșie încă mai ieșea din tăietura căscată, ca o ceață sinistă.

Keoki Anuenue sosi cu câțiva dintre hawaiienii săi înalți. Începură să împingă gloata înapoi, ordonându-le mecanicilor care nu erau necesari să se îndepărteze. Mulțimea, dintr-o dată supusă, se împrăștie, în vreme ce întreaga dispoziție festivă se risipise fără urmă.

– *He Kiai*, îi transmise Virginia polinezianului oacheș care încerca să-i alunge mecanicul observator. Omul clipi surprins. Apoi ridică din umeri.

„*Ua make oia, wahine.*”

Virginiei nu trebuia să i se spună că făptura întinsă pe gheață era moartă. Evident, n-avea nici un sens să se gândească, măcar, la congelare,

Gura i se uscă la vederea vibro-pumnalului cu lamă îngustă căzut lângă cadavru. Cel ce făcuse asta – folosindu-se de debandada și emoția pe care le creaseră ea și Jeffers – își lăsase lângă operă cartea de vizită.

Căută automat prin sistemul de comunicare, după canalul și încriptarea folosite de Carl și Jeff. Găsi în sfârșit combinația corectă.

„...fie iadu' de plătit pentru asta. Quiverian și Ould-Harrad sigur se vor folosi de ea.”

„Rahat. O fi fost Malcolm un ticălos enervant și-un șovin Ortho, dar cel puțin nu era Arc-ist. Puteam lucra cu el. Știi pe cine o să cadă vina, normal...”

Întoarseră victima pe spate. Chipul bietului Malcolm apăru umflat și cu ochii bulbucati din cauza decompresiunii.

Închise repede și se decuplă de mecanic. Își deschise ochii adevărați, și se regăsi pe micul și sigurul său tărâm, adânc, sub gheață. Îndepărtă mufa neurală și gemu, ridicându-se în capul oaselor, în timp ce-și freca locul sensibil dinapoia capului.

La naiba! medită. O să declanșeze un iad, plata chestiei ăsteia.

Virginia se sculă și merse la micul robinet cu husă, să umezească un prosop pentru a se șterge pe față.

Pielea capului o durea încă. Își ridică părul și se aplecă între suprafetele reflectorizante a două blocuri holo pentru a-și examina zona de contact neural. O rebelă iritație roșie se întindea, iar tratamentele standard nu păreau să mai aibă efect. Saul îi spusese că probabil va fi capabil să o abordeze într-un fel nou, dar nu reușise să-și ascundă nesiguranța și teama.

Nu era nevoie de un geniu ca să vadă că se îndreptau cu toții spre moarte.

Se gândi la nechibzuita sărbătorire de deasupra, atât de scurtă, atât de repede zdrobită.

Cel puțin, a fost plăcut să simțim speranța, preț de câteva minute...

Culori fulgerară deasupra ei. Ridică privirea spre literele ce se închegau în principalul display al computerului. *O, nu!* Alta din încercările de versificație, spontane și lugubre, ale lui JonVon... alt semn că degradarea nu se limitase la oameni și la mașinile mobile.

Pierdută printre lupte,
Tăinuită-n ritmuri răsturnate,
Mărinimia încă dăinuiește
Azvârlită din uitatul cămin.

—Oh, JonVon! șopti. Și tu ești bolnav?

Siluețele se deplasau în șir indian de-a curmezișul peisajului pestriț, legate între ele cu funii înnodate. Pășeau cu grijă, încet, împingându-și și târându-și poverile peste movile și margini de cratere.

Era un exod tăcut — forme omenești în combinezoane murdare, peticite, luptându-se cu baloturi masive, aproape lipsite de greutate dar stânjenitoare prin inerție, ajutându-se reciproc — prin câmpii de pulbere neagră, fină. Tătonau pentru a evita locurile unde aceasta era groasă de câțiva metri. În alte părți, erau siliți să înfrunte porțiuni înghețate, lăcii, și chiar câteva câmpuri primejdioase de gheață amorfă, explozivă.

Din unghiul de vedere al Virginiei, în vârful uneia dintre cele mai înalte proeminente ecuatoriale ale lui Halley, orizontul micilor lumi era un arc aflat doar la cam o milă distanță... destul de aproape ca să-l atingă.

Cei de jos aveau de acoperit numai vreo douăzeci de kilometri, între baza nordică și cavernele de la celălalt pol al cometei. Și totuși, privind migrația Arc-istă, se simțea parcă martora unui eveniment biblic. Autointitulații refugiați se mișcau nesiguri, se opinteau și se întorceau să se ajute unul pe altul la căratul bunurilor spre noile locuințe promise de conducătorii lor.

Li se oferiseră mecanici în ajutor, dar se știa bine că sofisticatii roboizi fuseseră reconstruiți de Jeffers și reprogramați de Virginia... ambii Percell-i. Firile suspicioase ale Arc-iștilor învinseseră comoditatea, așa că refuzaseră până și cele mai simple mașini.

Trei bărbați în combinezoane stăteau pe movilă lângă noul mecanic al Virginiei, privind și ei plecarea Arc-iștilor. Carl și Jeffers își atinseră căștile și-și vorbiră unul altuia în particular, gesticulând spre șirul de siluete. De cealaltă parte, Saul stătea rezemat de flancul mecanicului, fredonând absent o melodie.

Parfumul biblic al scenei era accentuat de figura ce conducea caravana. Acolo, în frunte, ajutându-se de un toiag la înaintare, se afle Suleiman Ould-Harrad – cândva locotenent colonel în Serviciul Spațial, acum sfătuitor spiritual și mistic al clanurilor Arc-iste. Negrul cel înalt își vopsise costumul în albastru-miez-de-noapte, iar pieptarul îi era alb, cu o singură stea neagră.

Înapoia lui, cărând poveri uriașe sau trăgând gigantice sănii plutitoare, îl urmau zeci de oameni – de la moșnegi ieșiți de prea multă vreme din sarcofage până la copii scheletici, privind cu ochi mari dinăuntru baloanelor de plastic pentru supraviețuire.

„Cel puțin treizeci de Ortho-și li s-au alăturat după asasinarea lui Malcolm,” murmură Carl, inconștient probabil de faptul că Virginia îi putea prinde cuvintele prin vibrațiile gheții. „N-avem nici o cale de-a afla cine-i autorul propriu-zis, dar pot să-ți spun cine a profitat.”

Jeffers înclină din cap.

„Aș vrea să știu cum a făcut-o Quiverian.”

Rămaseră tăcuți, în timp ce caravana trecea prin dreptul lor.

De cealaltă parte a Virginiei, Saul îi ținea mecanicul de tamponanele tactile și, din când în când, strângea. Ea simțea acest lucru, adânc sub suprafață, lungită pe hamac.

Un trio de personaje costumate se detașară din șirul indian și plutiră razant în susul pantei, spre Carl. Cel din frunte purta o

tunică înfățișând pata aurie a Arcului Soarelui Viu. Joao Quiverian vorbi pe canalul și codul prestabilite.

„Ne vom aștepta să continuăm participarea la hidrodomurile de vegetale, și să ne luăm rația de energie per capita de la pila de fuziune.”

Carl ridică din umeri: „Dacă lucrați la motoarele de Impuls, cum ați promis, n-avem nici un motiv să vă contestăm drepturile. Duceți-vă și trăiți la polul sud, dacă simțiți că apropierea de noi vă întinează...”

Era evident că încerca o mare ușurare la gândul că scăpa de fanaticii lui Quiverian.

„Ne întinează și ne amenință”, încuviință Quiverian ca și cum sarcasmul lui Carl i-ar fi scăpat complet. „Vom fi mai capabili să lucrăm la Lansatoarele de Impuls, de vreme ce, oricum, trebuie să fie amplasate la polul sud. Tot ce cerem e să ni se dea materiale și provizii, și să fim *lăsați în pace*.”

„Echipele mele rămân însărcinate cu lansatoarele propriu-zise,” insistă Jeffers. Quiverian abia dacă ridică din umeri.

„Doar să nu intrați în căminele noastre.”

Virginia reținu starea de spirit a tuturor participanților. *Nici unul din ei nu crede că într-adevăr contează, altfel încă ar mai continua zbieretele...*

Jeffers ridică din umeri. „Toti avem libertatea să ne echipăm propriile morminte unde vrem.” Ceilalți părură să fie cu toții de acord cu sumbra lui afirmație.

Mai puțin *Saul*, care izbucni brusc în râs. Se întoarseră să-l privească.

„Scuzați-mă! Nu-mi dați atenție!” spuse el, fluturând o mână. Oricine, însă, putea vedea, prin viziera sa, că se lupta cu un acces de ilaritate.

Carl se încruntă, până ce expresia lui Saul coborî spre un surâs afectat, abia stăpânit, apoi se întoarse din nou către Quiverian: „Atunci, duceți-vă! Mergeți în pace, spre sud!”

Cei trei Arc-iști se răsuciră pe călcâie și plecară. La rândul lor, Carl și Jeffers porniră spre ecluza tunelului din apropiere.

Saul duse mâna mecanicului la vizieră, mimând un sărut. „Trebuie să mă duș și eu, iubito! Nu mă aștepta.”

– Da, dar... credeam c-o să vii jos acuma. Am putea petrece câțva timp împreună. Saul, ești plecat de aproape o *săptămână*.

„Ei, haide, Virginia! Vorbim de mai multe ori pe zi.”

– Printr-unul din mecanicii mei! – Un picior robotic lovi praful întunecat de lângă cizma bărbatului. – Nu-i tot-aia!

Saul dădu din cap, cu un rânjet care o scotea din minți:

„Știu. Și mie mi-e dor de tine. Cumplit. Pur și simplu...”

Scutură din cap.

„Pur și simplu trebuie să verific ceva. E prea al dracului de important ca s-amân. Și încă nu pot spune nimănui... nici chiar ție... până nu aflu cu certitudine dacă...”

Vocea i se pierdu în timp ce se retrăgea spre ecluză. Virginia îi cunoștea expresia feței, acea mină îndepărtată, *științifică*. Deja se găsea în altă parte.

– Până nu aflu ce? întrebă ea. Ce e cu toată povestea asta, Saul?

Ridică din umeri:

„Până aflu singur dacă-s nebun... sau dacă-s...”

Ultimul cuvânt fu un mormăit, ceva într-una din limbile străine pe care obișnuia să le folosească.

– Ce?

El însă nu făcu decât să-i trimită un sărut, și se răsuci, săltând, spre gura tunelului.

Partea din ea care se afla la suprafață, cuplată la o mașină de metal și ceramică, îl privi până ce porțile se închiseră, lăsând-o încuiată afară în noaptea înghețată.

Adânc, sub scoartă, restul din ea nu era mai puțin cufundat în întuneric.

SAUL

Îl găsi pe Căpitanul de Rangul Trei Osborn sus, la Sera 3. Carl stătea în fața unei ferestre-dom de patruzeci de metri, îmbrăcat într-un combinezon spațial pătat și cârpit, fără pieptar. Spacer-ul ținea sub braț o cască zgâriată și privea spre câmpia de gheață murdară presărată cu gunoaie.

Ce mizerie, constată Saul, privind peste corturile-magazii zdrențuite, la catargul de amaraj, frânt, unde fusese priponită odinioară acea nenorocoasă navă *Edmund Halley*. Într-un târziu, își dădu seama ce-l deranja cel mai mult. Era prea întuneric, aici, în seră.

Privi în sus, spre turnurile subțiri ce susțineau una dintre uriașele oglinzi concave – „completată”^{*} din marea velă solară a șleului *Delsemme*. Două sarturi plesniseră. Un cvadrat întreg din suprafață atârna în jos.

^{*} Conform principiului că „în armată nu se fură, ci se *completează*” – în armată, ca și în Colonia Halley. – N.T.

Afară, pe suprafață, o siluetă solitară ciugulea sporadic prin resturi, probabil căutând materiale pentru reparații. Nu părea cătuși de puțin grăbită.

Înăuntru, lucrurile nu stăteau cu mult mai bine. Cei patru bărbați și trei femei din schimb se ocupau de benzile lent-mobile cu cartofi dulci irigați prin stropire, înlăturând impuritățile de pe șinele de plastic și curățind duzele pulverizatoarelor cu îngrășăminte. Era o îndatorire vitală; dar se mișcau fără entuziasm vizibil.

Trei dintre mecanicii nou-reprogramați îi urmau pe lucrători, deși nimeni nu părea interesat, măcar, să-i instruiască în noile proceduri hidroponice. Benzile torceau înainte; plantele spânzurau în lumina difuză.

Zguduit, Saul recunoscuse sigla de pe hainele lucrătorilor – scara și steaua reprezentând Platoul Trei.

Spacer-i! Sunt ultimii oameni la care m-aș fi așteptat să cedeze!

Văzu expresia de pe chipul lui Carl Osborn în timp ce acesta privea afară peste câmpul de gheață. *Cred că nu-l poți învinui dacă și el și-a pierdut speranța, reflectă. E încăpățânat, și făurit din material dur. Dar totul are o limită.*

A rulat aceleași simulări ca mine. Știe ce-o să se-ntâmple dacă lucrurile continuă în același fel.

Chiar dacă se puneau serios pe lucru și cooperau, cu toți mecanicii din lume, tot nu adunau destulă forță de lucru pentru a monta cum se cade Lansatoarele de Impuls, necum să mai facă și toate treburile necesare pentru a nu se pierde în spațiu. *Sunt surprins până și de faptul că respectă etapele, deși cunoaște adevărul.*

Saul zâmbi. Plănuia să-i schimbe lui Carl viziunea asupra viitorului.

De astă dată, jur, nu ne vom înțelege greșit unul pe altul. Saul spera că vestea sa bună îl va face pe Carl să ierte chiar și nefericita alegere a Virginiei în materie de bărbați.

Nu m-am mai gândit niciodată la asta, dar cu tușa aceea grizonată în părți, și privirea sa rece, seamănă oarecum cu Simon Percell!

– Da? spuse Carl, apropiindu-se. Mi-ai spus că ai de gând să faci un bio-inventar al coloanei. Ai deja un raport?

– Exact, confirmă Saul. Dar nu cred că ai să fii prea dispus să-l crezi.

– Veștile proaste nu mă mai sperie, ridică Osborn din umeri.

Saul nu-și putu reține un râs scurt, ascutit. Sunetul era disonant, neașteptat în acel loc solemn. Ochii lui Carl se îngustară:

– Nu m-ai înțeles, zâmbi Saul. Fie mi-am pierdut mintile – în care caz vestea e între neutră și bună din punctul tău de

vedere – fie am făcut o descoperire într-adevăr de foarte bun augur.

Carl rămase absolut nemișcat. Trupul i se imobilizase în poziția spacer-ului, cu brațele înainte și genunchii îndoiți. Doar un zvâcnet al obrazului trăda o undă de simțire, dar asta era de ajuns pentru Saul.

Prin urmare, este speranța atât de cumplit de dureroasă? M-o fi urând, poate, dar știe că am mai scos iepuri din pălării.

Saul își reaminti că nu era indicat să se pripească să judece. *Pentru un om care a văzut Moartea în față și a învățat ce înseamnă resemnarea, speranța e adesea lucrul cel mai înspăimântător din toate.*

– Fii mai explicit, te rog, spuse bărbatul mai tânăr.

– Vino în laboratorul meu, îl invită Saul. Chiar și cu ajutorul reprezentărilor grafice, nu-s sigur c-o să mă pot face înțeles. Dar trebuie s-o-mpărtășesc cuiva. Poate fi gluma cea de pe urmă a Infinitului cu un om care-a avut nerușinata îndrăzneală de-a încerca să se joace de-a Dumnezeu.

– Înțeleg, îi spuse Carl după o jumătate de oră. Ai găsit infestații cu floră și faună cometară absolut în fiecare membru viu al echipajului, în fiecare clan, chiar și în puținii oameni pe care nu i-am dezghețat niciodată.

Saul încuviință.

– Până și computerul bio-organic al Virginiei, JonVon, pare să sufere de-o infecție. Nu e cu adevărat viu, desigur, dar ceva a intrat în el. Lucrez la găsirea unei căi de a-l trata.

– Am încercat din greu să le bag în cap *Uber*-șilor și *Arc-iștilor* că războiul lor oricum nu mai prea contează. Percell, Ortho, *toți* mor. (Carl dădu să se ridice.) Pe deasupra, poate că ne-ai făcut un serviciu, Saul. Scrie-mi un raport concis, să-l distribui. Poate ne va ajuta să facem pace unii cu alții, în timpul ce ne-a mai rămas.

– Stai jos, te rog, îl opri Saul cu un gest. Încă n-am terminat.

Carl se instalează la loc în hamac, fără chef.

– Ei, și ce altceva mai ai acolo?

– Tii minte bioliza la care m-am supus?

– Sigur, înclină Carl din cap. Cu excepția sistemului reproducător – și a guturaiului tău perpetuu – ești absolut sănătos. Îmi pare rău că ești steril, Saul. Dar, totodată, mă bucur pentru tine, fiindcă microbii cometari par să te ucidă mai încet decât pe cei mai mulți.

– Carl, nu mă ucid deloc.

Celălalt îl fulgeră cu o privire rece.

– Nu fi fâmpit! Foaia ta de observație indică o creștere asimptotică...

– ...a varietății organismelor infestatoare, la fel ca în cazul tuturor. După logica normală, nu pot continua să le țin mult timp

piept tuturor acestor infecții. Mai devreme sau mai târziu, una tot îmi va sparge sistemul imunitar, deschizându-mă larg tuturor celorlalte. Asta-i modelul la care te gândești?

Carl confirmă.

– Am studiat multă biologie medicală, în ultimii cinci ani de serviciu.

– Presupun că n-ai avut încotro, de când și-a dat demisia Svatuto...

– Just. Și de când Pământul a încetat să mai dea sfaturi care valorau cât o ceapă degerată, se strâmbă Carl. În timpul turelor mele, am văzut tipi trăind ani în șir cu piei colorate în verde și albastru și cu febră scăzută, luptându-se ca niște campioni... doar pentru-a cădea făcuți bucăți – *literalmente* – când primeau acel ultim bobârnac.

– Asta a fost cazul lor, ridică Saul din umeri.

– Și *tu* ești altfel? se răsti Carl. Ești cumva binecuvântat în mod special?

Lui Saul îi veni să râdă. *Binecuvântat? Oh, Miriam, ce i-a făcut Atotputernicul neînsemnatului tău Saul?*

Tăcu și trase aer în piept.

– Vreau să-ți spun ceva. Să-ți vorbesc despre simbioză...

Imaginează-ți un virus... un simplu strop de acid nucleic împachetat într-o teacă proteică... un ucigaș, o bombă inteligentă cu o singură sarcină – autoreplicarea.

Presupune că acest virus găsește un *vector*, și penetrează pielea și membranele externe ale unui organism pluricelular... poate o ființă omenească. În acest punct, misiunea lui abia a început. De acolo își caută adevărata pradă, nu atât *omul*, cât una dintre cele un trilion de celule ale lui.

Caută s-ar putea să nu fie cuvântul ideal. Căci un virus nu e decât o pseudoformă de viață. Nu se autopropulsează după vibrații sau urme chimice, așa cum fac protistii și bacteriile. Un virus nu face decât să plutească în derivă, suspendat în apă, sânge, limfă sau mucus – până lovește suprafața unei celule ghinioniste.

Acum să presupunem că una dintre aceste mici crâmpoie de semi-viață are noroc. A evitat mijloacele de apărare ale organismului victimei. Nici un anticorp nu reușește să se prindă de el și să-l ducă de-acolo. Nu e înglobat și distrus de forțele ofensive ale sistemului imunitar. Norocosul virus supraviețuiește pentru a se ciocni de o celulă potrivită, exact în felul prielnic, declanșând aderența.

Se lipește de peretele celulei, o simplă capsulă cu proteine, gata să-și injecteze conținutul în prada vulnerabilă. Odată intrat, A.R.N.-ul viral va lua în stăpânire vastul, complexul mecanism chimic al celulei, forțându-l să făurească sute, mii de replici ale

virusului original, până ce, asemeni unui balon prea umflat, celula devastată explodează. Noua hoardă virală se împrăștie, lăsând în urma ei doar o epavă.

Avem virusul, atașat de peretele exterior... gata să-și injecteze tiranica încărcătură în prada vulnerabilă...

Vulnerabilă, da. Dar neajutorată?

Multă vreme, conflictul a bântuit printre medici, biologi și filosofi. O mică minoritate tot pune, iar și iar, aceeași întrebare.

„De ce lasă celula să se întâmple această catastrofă?”

Ereticii biologiei au subliniat cât de dificil e să-i învingă și pătrundă complexele bariere ale unui perete celular. Doar de-atât era vorba, și părea așa de ușor pentru o celulă să refuze, pur și simplu, accesul.

Cum rămânea cu fantasticul număr de pași necesari pentru a transforma mașinăria celulei într-o fabrică înrobătă, forțând ribozomii și mitocondriile să îndeplinească sarcini totalmente străine funcțiilor lor normale?

„Tot ce-i trebuie celulei e să înțeleagă *oricare* din acești pași, iar procesul e oprit!” declarau necredincioșii. „Trebuie să existe un *motiv*. De ce își permite celula să devină o pradă atât de ușoară?”

Biologii clasici pufneau dezgustați. Animalele dezvoltă tot timpul noi căi de luptă cu virușii, spuneau ei. Dar virușii elaborează metode adecvate oricărui obstacol. Balanța e permanent pe muchea de cuțit a morții.

Disidenții însă insistau. „Moartea e doar un efect secundar. Boala nu înseamnă *război* între specii. Mai curând, e un caz de *negociere eșuată*.”

– Pierd firul, îi spuse Carl lui Saul.

Lintz pianotă cu degetele pe tăblia mesei, căutând cuvintele potrivite.

– Hmmm. Să încercăm un exemplu. Știi ce sunt mitocondriile, da?

Carl înclină capul într-o parte și spuse cu voce sepulcrală:

– Sunt organite... părți interne ale celulelor vii. Reglează economia energetică de bază... extrag potențialul electro-chimic din arderea zaharurilor și îl convertesc în forme folositoare.

– Foarte bine, încuviință Saul, impresionat. – Într-adevăr, Carl studiase de-a lungul anilor lipsiți de speranță; nefiind specialist, probabil stăpânise materialul prin forță brută. – Și știi teoria larg susținută asupra originii mitocondriilor?

Carl închise ochii.

– Mi-amintesc c-am citit ceva despre asta. Seamănă cu anumite tipuri de bacterii ce trăiesc în stare liberă, nu?

– Da, așa e.

– Unii cred că au fost cândva ființe independente. Demult, însă, un strămoș de-al lor a rămas captiv înăuntrul uneia dintre primele eucariote.

– Cam acum un miliard de ani..., confirmă Saul. Când înaintașii noștri nu erau decât celule dispartate, vânând în marea deschisă.

– Mda. Susțin că unul din strămoșii noștri a *mâncat* mitocondria ancestrală. Numai că, din cine știe ce motiv, de astă-dată n-a mai digerat-o. A lăsat făptura, în schimb, să rămână și să lucreze pentru el.

Carl ridică privirea spre Saul, serios.

– Asta înțelegi prin *simbioză*, nu-i așa? Mitocondria timpurie a prilejuit o mai eficientă conversiune a energiei pentru celula gazdă. Și, ca răsplată, n-a mai trebuit niciodată să vâneze iarăși pentru a se hrăni. Celula gazdă...

– ...Strămoșul nostru...

– ...s-a îngrijit de asta de-atunci înainte.

– Iar când una s-a divizat, la fel a făcut și cealaltă, trecându-i angajamentul fiecărei celule-fiică. Asociația s-a moștenit din generație în generație. Același lucru – dădu' Saul din cap – pare valabil și pentru *cloroplaste*, organitele din celula-plantă cărora le revine procesul propriu-zis al fotosintezei. Sunt înrudite cu algele verzi-albastrii. Și multe alte componente celulare dau semne că au putut fi cândva, și ele, ființe independente.

– Da. Țin minte într-adevăr c-am citit despre asta.

Carl părea pentru prima oară interesat. Saul își aminti unele dintre conversațiile pe care le purtaseră în primele zile, înainte ca divergențele să fi căscat o prăpastie între ei. Se întrebă dacă și Carl le simțea lipsa la fel de mult ca el.

Probabil mai mult. În fond, eu o am pe Virginia.

– Același lucru se aplică pentru întregul organism, Carl. O ființă umană normală are nenumărate specii de vietăți trăind înăuntrul său, depinzând de ea, așa cum *și ea depinde de ele*. De la bacteriile intestinale care ne ajută să ne digerăm hrana, până la un tip special de căpușă ce trăiește numai la baza genelor, epurându-le, mâncând substanțele descompuse și menținându-le curate.

Saul își desfăcu mâinile.

– Nici unul din aceste animale simbiotice nu mai poate trăi independent de om. Nici noi nu ne-am putea descurca prea ușor, fără ele. Sunt părți integrante din organismul colonial numit *Homo sapiens*, aproape în egală măsură cu însuși A.D.N.-ul uman.

Carl clipi din ochi, ca și cum ar fi încercat să absoarbă acest nou salt.

– Atunci e ca un câmp cuantic, în fizică. Hotarele a ceea ce numesc „eu” sunt... sunt...

– Sunt amorfe. Nebuloase. Greu de definit. Te-ai prins! Au descoperit că perechile căsătorite împart în bună măsură aceeași familie de floră intestinală, de pildă. Fă dragoste cu o femeie, și veți schimba *simbionți*. Într-un sens, *deveniți* parțial aceeași ființă împărtășind elemente care cresc și participă în fiecare din voi.

Carl se încruntă. Iar Saul realizează că atinsese un subiect delicat: Se grăbi să continue.

– Aici însă e principalul meu argument, Carl. Probabil că puțini, dac-or exista, dintre acești simbionți, pur și simplu s-au stabilit în nișele lor, fără luptă inițială. Evoluția nu funcționează astfel... de obicei, cel puțin, nu.

– Dar...

– *Fiecare* simbiont, de la ajutorul digestiv la epuratorul de foliculi, a pornit ca *invadator*, odată... Fiecare sinergism a început printr-o *boală*.

– Nu înț..., se încruntă concentrat Carl. Stai. Stai un minut! (Fruntea îi era brăzdată de zbârcituri strânse.) Vorbeai despre boală ca negociere între o gazdă și o specie invadatoare...

– *Vizitatoare*.

– Dar... Dar chiar de-ar sta așa lucrurile, această negociere se poartă peste cadavrele nenumăratelor victime din ambele tabere! (Carl ridică ochii, scânteietori.) Adevărat, s-ar putea s-ajungă la un *modus vivendi* într-o bună zi, dar asta nu-i ajută pe *indivizii* care mor, adesea oribil, frânți pe roata evoluției...

Saul făcu ochii mari, incapabil să-și ascundă surpriza. În cele mai gânditoare momente ale sale, Carl Osborn părea să fi dat peste o nouă ușurință în exprimare. Cu cumpătare, un tânăr stângaci se transformase într-un soi de poet.

– Bine zis, încuviință el. Și asta-i exact ceea ce vedem aici, pe Halley. Unii mor subit. Alții luptă cu intrușii până la un armistițiu. Unii chiar profită puțin de vreun efect secundar al infestării.

Carl își pocni cu putere palma pe tăblia biroului și se răsuci să-l privească pe Saul drept în față.

– Toate bune și frumoase, Saul. Dacă – *dacă* – ar fi doar o boală sau două, și dacă am avea generații, cu milioane de oameni, în care să se desfășoare toate astea până la capăt... Dar *nu* asta e cazul! Să zicem că ești ca personajul ăla colorat în verde, sus în Hidroponice Doi...

– Bătrânul McCue? Cel ai cărui paraziți epidermici par să-l hrănească cu nutrienți extrași din lumina solară?

– Da. Mare figură. Dar – ca să citez din propriul tău raport – și mintea individului a fost redusă la nivelul unui imbecil de către un produs colateral peptidic al aceluiași parazit fungoid!

Se opri, gâfâind.

– Mă bucur că-mi citești studiile, răspunse Saul. Carl fornăi.

– Pe lângă Jeffers, și *computerul* Virginiei, ești singurul care scrie ceva ce merită citit, oricum. Sunt sigur că vei fi mai celebru ca oricând când o să-ți trimiți pe Pământ rapoartele.

Aceste cuvinte îl făcură pe Saul să tresară. Cum reușise să se facă iar prost înțeles de Carl?

– Nu e așa.

– Zău? Atunci cum e, Domnule Mare Om al Biologiei? Spune-mi! Ți-am arătat că știu o groază de lucruri pentru-un amator. Convinge-mă! Spune-mi cum naiba toate teoriile-astea trăsnete despre *simbioză* vor conta cât de cât pentru o colonie mică, copleșită, ai cărei membri sunt cu toții pe ducă...

Se așternu o tăcere prelungită. Saul așteptă până ce respirația celuilalt se liniști – până când Carl se lăsă din nou în hamacul aflat pe partea dinspre el a biroului, privindu-l.

– Ți-am și spus, da' nu m-ascultai, zise încet. Există o persoană pe planetoidul ăsta care nu e deloc în pericol. Cineva cu atribute ce-l pun în siguranță, într-un mod cu totul nou. Persoana aceea sunt eu, Carl...

Pentru prima oară, semnificația deplină a conversației păru să-l izbească pe spacer. Se ridică în picioare.

– Tu?

– Eu, înclină Saul capul. Strănutul meu, perpetuul meu guturai, sunt doar trăsături de suprafață ale acestui „proces de negociere” despre care vorbeam. Și se pare că sistemul meu imunitar e un diplomat perfect. Cu excepția vătămării celulelor reproducătoare, trupul meu i-a primit pe toți noii-veniți, aproape fără necazuri. Acceptă sau respinge fiecare nouă formă de viață în scurt timp, și fiecare își găsește curând nișa proprie.

O nouă pauză.

– Vorbesc absolut serios, Carl.

– Dar... *cum?*

– Cum? clătină Saul din cap. Nu știu decât un fragment, deocamdată. Pe de o parte, am moștenit o enzimă rară căreia unii i-au zis *N. Complex*. Cam o duzină din cei de pe Halley o au și ei.

– Și sunt...?

– Mai rezistenți la boli? Așa se pare. Dar, totodată, mai e ceva, ceva în sângele meu care-a ajuns acolo pe vremea când lucram cu Simon Percell.

– Da? (Acum glasul lui Carl era plat, expresia controlată.)

– Se numește *unitate lector*. Le-am folosit doar câțiva ani, până am găsit căi mai bune de-a demonta și analiza A.D.N.-ul in vivo. Uitasem aproape complet de micile făpturi... până le-am văzut plutind pe-aici, unde mi-au atacat celulele spermatice. (Clătină din cap.) Nu știu cum au intrat în mine, chiar nu știu. Pesemne că m-or fi penetrat într-o zi când făceam o analiză genetică. Dar indiferent cum au ajuns acolo, trupul meu le

folosește cumva. Iar acum, cred că știu de ce-am avut un asemenea noroc, când am dezvoltat noii cianuți. Nu *eu* i-am dezvoltat de fapt. *Trupul* meu a făcut-o.

Aceste cuvinte fură urmate de o tăcere ce păru nesfârșită.

Într-un târziu, Carl vorbi.

– Am citit și psihologie, Saul. Știi, desigur, că pretențiile de invulnerabilitate sunt simptome ale paranoiei?

Saul ridică din umeri:

– Sunt, în aproape toate sensurile de bază, complet sănătos. Complet. Singurul din colonie. Nu mă crezi?

– Sigur că nu! Drept cine mă iei?

Lintz întinse mâna.

– Apuc-o, spuse calm.

După o clipă de ezitare, degetele bătătorite ale lui Carl le învăluiră pe cele ale lui Saul, încă moi după atâta timp petrecut în sarcofag.

Zâmbetul posac al lui Osborn păli sub concentrare intensă, în timp ce Saul strângea, continuând să vorbească relaxat.

– Boli, decondiționare gravitațională, oboseală letargică... toate v-au doborât până să puteți fi bătuti și de un Cercetaș Junior legat la o mână.

Fruntea lui Carl se îmbrobonase. Îndârjit, mârâind, încerca să înfrunte strânsoarea lui Saul.

– Știi că nu puteți termina Lansatorul de Impuls la timp, chiar cu ajutorul tuturor mecanicilor Virginiei. Ai nevoie de *oameni*, și p-ăștia nu-i ai, Carl. Două sute înghețați pe vecie, alți o sută slabi ca niște pisi.

Îi dădu drumul, iar Carl se lăsă înapoi moale, cu un oftat răgușit și ochii dilatați.

– Nu ți-am demonstrat asta ca să-ți suflă nasul în propria-ți slăbiciune, Carl. Tot ce vreau e să mă crezi când spun că ar putea exista o cale de-a le oferi imunitate similară multora, poate chiar majorității membrilor expediției. La urma urmei, e chiar posibil să nu fim condamnați.

Nu mai spuse nimic. N-avea nici un rost să mai vorbească. Când celălalt va avea întrebări, le va pune. *Să-i lăsăm timp să rumege*, spuse în sinea sa.

Pe moment, fața lui Carl era ca a unei statui. Se ridică – împietrit, nesigur – holbându-se la Saul chiar și în timp ce se dădea înapoi, clătinând capul. Cu o mână atinse placa ușii, împrăștiind lumină fosforescentă în încăperea obscură.

Din hol, Carl continuă să-l privească până ce ușa se închise la loc, tăind vederea, dar nu și imaginea.

După o clipă, Saul ridică ochii spre tavan.

Oh, te cunosc, Ado-chem, se gândi el la bărbosul Zeu al lui Abraham, cu ochii săi aprigi. *Azi-dimineată ți-am desfăcut darul, am rupt hârtia ce-l înfășura și m-am uitat înăuntru. Și chiar*

acum i-am arătat înfricoșătoarea lui frumusețe unui om ce mi-a fost cândva prieten.

Arată, la început, ca un cadou de preț. Ca piatra ce-a izvorât apă pentru copiii evrei în pustiu. Dar tu și cu mine știm că înăuntrul cutiei e o altă cutie, și-o alta, și tot așa, ad infinitum.

Și încă nu m-am apropiat de un răspuns la întrebările fundamentale, nu-i așa? De unde a apărut Halley-Viața? Au însământat cometele Pământul, demult? Sau nu suntem decât cei mai recenti invadatori ai acestei mici lumișoare? Cum s-au putut întâmpla toate astea la început?

Firește, nu primi nici un răspuns.

Zâmbi în sus, prin jumătate de milă de gheață pietroasă, spre stele.

O, da. Îți vei căpăta gluma.

CARL

Carl și Virginia stăteau țepeni în două scaune-hamac apropiate. Roata-G se stricase de ani de zile, iar subtilele efecte secundare ale constantei gravitații scăzute își arătau semnele. Salonul era gol, cu excepția lor, viul său perete meteo funcționând neluat în seamă. O cămilă somnoroasă se legăna încet de-a lungul crestei unei dune de nisip îndepărtate.

– Ce vreau să zic, crezi că are toate doagele la locul lor? Întrebă neutru Carl.

– Fii *sigur* că Saul e perfect sănătos! răspunse ea indignată, tremurând din tot trupul.

Trebuia să țin minte, chiar îl iubește pe țicnit, își reproșă Carl. *Okay, să fim diplomați.*

– Mă îngrijorează... sănătatea lui.

Virginia nu înghiți pastila.

– Adică te gândești că descoperirea lui e o amăgire.

– Mă rog, e un caz extrem. (Carl își azvârli mâinile în aer și tună.) Eu, Saul Lintz, sunt un zeu nemuritor! Imun! Invulnerabil! În genunchi, muritori de rând!

– Asta *nu* e atitudinea lui.

– Ei, să zicem că evoluează ca un megaloman *liniștit*.

– Descria o teorie.

– Cu el-însuși ca primă dovadă.

– Păi, da. Cine altul dintre noi are constelația-N?

– Bună întrebare. Ai putea verifica registrul A.D.N. al sloiturilor*.

Ochii Virginiei se abătură cu o fracțiune în lături, o clipă doar, dar de-acum o putea descifra binișor:

– Ai și făcut-o, este?

Femeia încuviință, împletindu-și degetele laolaltă și privind-și-le.

– Mai sunt trei.

– Bun. Cel mai simplu mod de-a-i testa teoria, just? Îi trezim și vedem dacă iau vreun microb.

– La fel a spus și Saul când am vorbit ieri.

– Hmmmm. Mă-ntreb de ce nu mi-a menționat acest fapt mărunț.

– A fost ocupat. Cred că vrea să mai reflecteze puțin înainte de-a... experimenta.

– Sau poate – poate doar – vrea să facă el singur totul. Marele Saul îi salvează pe toți.

– N-ai nici un drept să spui asta! se aprinse Virginia. Carl ridică palmele:

– Okay, poate că nu. Hai să zicem c-am avut de-a face cu-o mulțime de nebuni în anii ăștia. M-am obișnuit să pun totul la îndoială.

Virginia își mușcă buza. *Stăpânindu-și furia? Sau ținând închisă-n ea bănuiala că poate am dreptate?*

– Dacă inoculările lui Saul dau rezultate, spuse ea cu glas cumpătat, vom fi în măsură să ne salvăm. Expediția va reuși. Trebuie să-i acorzi încredere. Îi vei *aproba* tratamentele-test pe voluntari, nu-i așa?

– Autoritatea mea e limitată, ridică din umeri Carl. Triburile contribuie cu munca lor. Eu mă ocup cu administrația de rutină și țin un registru de întreținere. Căp'nu' Bligh** nu sunt. Nu văd cum l-aș putea opri să recruteze... voluntari.

Numai că nu spusese *fraieri*.

– În regulă. Ai să vezi, Carl, asta e speranța noastră!

Speranță? Era tentat să-i spună Virginiei despre efectul colateral al minunatei simbioze a lui Saul – sterilitatea lui. Dar dacă Saul i-o și spusese, asta-l putea face să pară meschin.

Bărbatul tăcu. Deasupra umărului ei, o caravană de cămile lipăiau neobosite, peste vasta întindere nisipoasă, îndreptându-se spre o pată verde de palmieri, la jumătatea drumului spre linia orizontului. Negustori gătiți în roșu se balansau pe cocoașa fiecăreia, cătând drept spre Carl, cu nedisimulată

* „sloituri” – în original *corpsicles* (v. nota de la pag. 67). N.T.

** Cap'n' Bligh = Comandatul navei de război engleze „Bounty”, debarcat împreună cu cei rămași credincioși lui, de către echipajul răsculat datorită autocrației și cruzimii căpitanului (24 aprilie 1788). N.T.

suspiciune. Imaginea lor se unduia în arșiță, făcând monotona caravană să pâlpâie ca un vis. Eficient din punct de vedere psihologic, fără îndoială, dar Carl își simțea totuși picioarele reci.

– Te frământă ceva, Virginia?

– JonVon e... bolnav.

– Am auzit. S-a defec.... ăă... s-a dereglat?

– E o matrice organică, adu-ți aminte. Saul crede că s-a ales cu vreo infestare cu Halley-forme. Sper că-i va putea găsi un leac.

Începu să schițeze analogia între organicele nevii ale lui JonVon și carnea și sângele obișnuite, și cum putea JonVon să „capete un guturai” în mod nu doar strict metaforic. Carl ascultă, privind-o îndelung în ochi. Încă mai simțea vechea atracție, acel jind cald care ar fi crescut în el dacă l-ar fi lăsat. Gura ei melancolică, parcă așteptând, conformația regală spre obraji înalți...

– JonVon e nemuritor, la fel cum se presupune c-ar fi și Saul? Întrebă Carl.

– Saul l-ar putea face astfel. Dacă găsește tratamentul. Dacă nu se înșeală în privința lui-însuși...

– Eu încă mai cred că totu-i o gargară.

– Trebuie să-i testăm imediat pe cei trei din sarcofage, spuse Virginia, afectată.

Pare atât de sigură. O fi posibil ca Lintz să aibă dreptate?

Virginia era prea onestă ca să se lase orbită total de iubire. Ar fi dat vreun semn, dacă se-ndoia de Saul...

– Okay, presupunând că ne aflăm în fața unui miracol real, va trebui să activăm mai multă mână de lucru. Va trebui să scoatem aproape pe toată lumea din sarcofage. Poate – cine știe? – Saul i-ar putea vindeca pe unii din cei cu chenare negre.

– Chiar și pe Comandorul Cruz?

Gândul îl izbi puternic pe Carl.

– Poate, spuse, pentru a-și acoperi deruta. *Reînvierea ofițerilor superiori... N-aș mai fi un ștab atât de mare pe-aici. Dar ar fi grozav să lucrez iar cu căpitanul, cu cineva care știa într-adevăr cum se rezolvă lucrurile...*

– Ar fi o grabă inutilă doar cu câțiva ani înainte de afeliu...

– O putem face, se luminează la față Virginia. *Știu că putem.*

– Al dracului de just.

Și Carl se sili să râdă cu speranță.

De ce să nu fiu optimist? Nu doare, după tot ce s-a-ntâmplat. În cel mai rău caz, Saul Lintz se dovedește tâmpit. În cel mai bun... ei bine, în cel mai fericit caz, s-ar putea chiar să terminăm. Lansatoarele de Impuls, s-o urnim pe Halley, practic să ne îndeplinim misiunea.

Dar Carl știa că până și miracolele își aveau consecințele lor nebinevenite. *Ce efect va avea speranța asupra triburilor?* se întrebă.

Atunci vor începe adevăratele lupte, stârnite de direcția în care va trebui să lansăm bătrâna minge de gheață, de-acum în treizeci de ani.

VIRGINIA

Virginia se șterse la ochi. Fără o gravitație care să acționeze, lacrimile debordau și se închegau în broboane tremurătoare, ținute laolaltă de tensiunea superficială. Trebuia să-ți scuturi capul ori să le ștergi. Sau să porți mici lentile de apă sărată, privind lumea refractată prin propria-ți suferință.

– O să se facă bine? întrebă. Glasul îi tremura ca al unei fetițe, dar nu simțea rușinea. Mulți oameni se atașau de anumite obiecte tot atât de mult ca de niște ființe omenești. Iar JonVon era cu mult mai mult decât o păpușică „Ann-Zdrențăroasa”.

– Cred...

Glasul lui Saul se stinse. Capul lui era cufundat în blocul holo, un metru cub de simulare tăiată net, care arăta ca un acvariu umplut cu cine știe ce mixtură bizară, o capodoperă de coșmar alcătuită din cioburi și bucăți strălucitoare. Era reprezentarea codificată color a complexeii chimii dintr-un computer coloidal-stochastic, iar la acest nivel atât de adânc toată specializarea ei era inutilă. Putea fi Virginia o bună programatoare, dar nu știa mai nimic despre molecule, sau ce anume îmbolnăvea pseudovietățile.

Saul mormăi. Nu-l putea urmări ce face cu mâinile, adânc înăuntrul hologramei, dar ceea ce-o fi descoperit îl satisfăcea. După o vreme, reveni în lumea reală și se așeză.

– Stinge display-ul, îi spuse computerului de diagnostică.

– Ei? întrebă Virginia întinzându-și nervoasă picioarele, nevoită să se agate de covor cu degetele acestora pentru a nu-și lua zborul. Ei? Zi-mi. Pot s-o suport.

Saul îi luă mâna, și ochii lui albaștri părură să strălucească. Fata găfâi, citind în ei răspunsul.

– O să fie bine.

Virginia chiui, făcu o piruetă și i se aruncă în brațe.

– L-ai vindecat!

O, ce om înțelegător! își spuse, în vreme ce el o ținea strâns și râdea, pe când ochii ei înlăcrimați, vrând-nevrând, îi lăsau urme pe obraz. *O, cât de cald și puternic și bun!*

Mâna sa îi ciufuli părul, lângă tonsura dinapoia capului unde noile lui medicamente îi tămăduiseră iritația. Cu-o săptămână-n urmă, oricine ar fi atins-o acolo ar fi făcut-o să țipe. Acum n-o mai durea deloc. Infecția aproape se vindecase.

Era plăcut să fie iar atinsă.

– Pesemne că mă crezi o tâmpită, spuse în sfârșit, luându-i batista și așezându-i-se-n poală să-și sufle nasul.

– Nu, nu cred așa ceva.

– Ei, asta demonstrează cât știi. Sunt. Mă conșum în halul ăsta pentru o mașină!

Saul îi împinse la loc părul negru.

– Atunci și eu sunt un tâmpit. Am fost nervos ca dracu' pe chestia asta. Și Carl la fel.

Virginia smârcâi pe nas.

– Carl e-ngrijorat pentru că JonVon e pe departe cel mai bun computer care ne-a mai rămas. Nu poate efectua Impulsul fără el.

– Și? Țsta-i un motiv arhisuficient.

– Așa cred. Și totuși, nu *ține* cu-adevărat la el.

Pumnii Virginiei se strânseră. De fapt, altul era lucrul care o înfuria la Carl. Încă mai fierbea, un pic, pe chestia celor spuse de el despre Saul.

Carl m-a plăcut întotdeauna, reflectă. Mult. Da' așa de tare de cap nu mi-am închipuit că poate să fie. Sunt săptămâni de când Saul a-nceput să-mpartă seruri făcute din propriu-i sânge, și numai acum, când vindecările incredibile vin una după alta, admite și Carl că-ntr-adevăr s-a-ntâmplat un miracol.

Sigur că era incorect. Carl trăise atâta timp în plină disperare, cu presupunerea că totul era pierdut, încât speranța avea nevoie de câțva timp ca să se ancoreze din nou în viața cotidiană.

Toți erau nevoiți să se ajusteze cât de cât.

Multe se schimbaseră de la exodul Arc-ist. Acum, grație leacurilor lui Saul, alți și alți oameni erau scoși din sarcofage, tratați, și puși să lucreze la construirea și testarea aparatelor de care urmau să aibă nevoie atunci când Cometei Halley îi sosea timpul de-a fi transformată, din bulgăre de gheață în derivă, în navă spațială.

Desigur, metodele lui Saul nu puteau remedia vătămrile ireversibile sau să-i deștepteze pe cei definitiv morți. Sperau însă să aducă populația activă a coloniei la cifra de vreo sută, peste jumătate din efectivul planificat inițial, când *Edmund* și patru șlepură cu vele fuseseră expediate de pe Pământ.

Deja siturile muribunde ale lansatoarelor, în sud, murmurau. Arc-iștii păreau să lucreze cu tehnicienii lui Jeffers – și chiar cu *Uber Percell*-ii lui Sergeov – într-o nouă atmosferă de cooperare.

Numai să dureze, se ruga. Într-un fel, deși o doresc, nu pot crede că așa va fi.

– Lasă-mă să-ți văd brațul! insistă. Când Saul îl ridică, Virginia localizează urmele numeroaselor înțepături ale tratamentului. Care să fi fost cea din care-ai luat sânge pentru serul lui JonVon?

Saul râse.

– De un-să știi, Ginnie? Totuși, am să-ți spun ceva. Admit că, până-n prezent, ăsta a fost cel mai greu caz al meu. N-am știut niciodată că procesoarele bioorganice sunt atât de complicate. (Expresia îi deveni îngândurată.) De fapt, agentul infecției era subtil, o moleculă prionidă, auto-replicantă, care în vreun fel oarecare a ajuns în caseta de răcire a lui JonVon în perioada când noi dormeam. Dacă mai rămânea mult acolo...

Ridică din umeri.

– Dar ai prins-o la timp...

Virginia era încă destul de neliniștită pentru ca afirmația să poată suna ca o întrebare, cu toată încrederea ei în Saul. Acesta zâmbi.

– Oh, fiul nostru adoptiv se va simți bine. Folosind metodele simbiozei, am transformat molecula într-o variantă pe care JonVon s-o poată folosi în sistemele lui auto-corectoare. Practic, pare chiar că-l grăbește puțin. Va trebui să estimezi tu însăși, desigur, efectele.

Virginia se încruntase auzindu-l că se referă la JonVon ca la „fiul lor adoptiv”. Firește, acum Saul era exact ca ea, incapabil să mai aibă copii. Puțin vinovată, realizează că asta o făcea să se simtă și mai apropiată de el. Acum aveau să se consoleze unul pe celălalt.

A, o să avem noi problemele noastre. Cu trecerea timpului, legătura nu va fi niciodată perfectă. Asta se-ntâmplă doar în cărțile cu povești.

Un șir de versuri însă îi veni ră-n minte, dintr-o dată, așa cum se întâmplase tot mai des, în ultima vreme. Era un haiku.

Sub cortul iernii,

Copiii noștri – semințe sub zăpadă,

Îți prind strâns mireasma fierbinte...

Ochii lui Saul ținteau undeva departe.

– De fapt, unele tehnici de lucru cu organicele coloidale par aplicabile la clonarea biologică. Lucrul cu JonVon mi-a dat câteva idei...

Virginia râse și-i răvăși părul, care acum devenea în chip surprinzător negru la rădăcină – deși Saul îi spusese că, practic, nu devenea „mai tânăr”, ci doar „perfect pentru un bărbat între două vârste”.

– *Mereu* îți vin idei. Haide, Saul, vreau să vorbesc cu JonVon!

Se îndreaptă spre rețea pe lângă stația de control și-și strânse părul cu o mână. Îndepărtă acoperitoarea, descoperindu-și contactul neural.

– Ăă, s-ar putea să trebuiască să mai aștepti...

– Țsta-i un ordin, doctore? fulgerară ochii Virginiei.

Saul ridică din umeri, zâmbind:

– Cred că oricum ai face-o, imediat ce mă-ntorc cu spatele.

Virginia zâmbi.

– Au trecut săptămâni de zile. Mult prea mult pentru o împătimită a liniilor de date, ca mine.

Se lăsă pe spate în rețea. Mica ei asistentă mecanică, Wendy, zbârnâi și prezentă mufa uzată, care se fixă în locaș cu un mic pocnet. Îl simți pe Saul strecurându-se lângă ea în timp ce se instala și închidea ochii, în pulsația familiară de-a lungul firului direct cu creierul ei.

Cum te simți, Johnny? se interesă, formând cu grijă cuvintele subvocale, așa cum i se vorbește unui copil care a fost bolnav.

HELLO, VIRGINIA. AM NIȘTE POEZII PENTRU TINE.

Cuvintele licăriră în spațiu deasupra capetelor lor, reverberând totodată pe nervul ei acustic. Putea observa, numai după calitatea tonurilor, că lucrurile mergeau mult, mult mai bine.

Încă nu, Johnny. Mai întâi vreau să rulezi un diagnostic complet în ce te privește.

ÎN REGULĂ, VIRGINIA. ÎNIȚIEM SUBPERSONALITATEA „D-L DRESSO”.*

Saul nu mai văzuse niciodată această personalitate fictivă. Râse, când se formă imaginea clară a unui bărbat în salopetă soioasă, ștergându-și mâinile cu o cârpă. În spatele lucrătorului roiau asistenți, repezindu-se care-ncotro cu stetoscoape, voltmetre și uriașe chei fixe, pe o schelă mare. Înăuntrul acesteia, o mașinărie mătăhăloasă, enormă, zdrăngănea și palpita. Aburii șuierau și un vuiet gros pătrundea totul.

O planșetă cu clamă apăru de niciunde. Meșterul zâmbi, își puse o pereche de bifocali și cercetă lista.

ÎI FACEM CONTROLUL, DUDUIE. REZULTATELE PRELIMINARE ARATĂ BINIȘOR.

STAREA SISTEMELOR GENERALE A REVENIT LA NORMAL, RUTINELE AUTO-CORECTOARE OPEREAZĂ ACUM PE PRINCIPIUL „ZI-MI-DE-TREI-ORI”, RELAXATE DUPĂ CONTROLUL CVINTUPLU CERUT ÎN TIMPUL STĂRII DE URGENTĂ. ÎNTREȚINEREA SOFTWARE RAPORTEAZĂ CĂ PROGRAMELE SUNT RULATE CU EFICIENȚĂ NORMALĂ SAU SUPERIOARĂ.

SE PARE CĂ ACUM MAI AVEM PROBLEME SERIOASE DOAR ÎNTR-O SINGURĂ ZONĂ.

Ei? Ce este? se interesă Virginia.

D-l Dresso o privi peste ramele ochelarilor.

AM NIȘTE POEZII PENTRU TINE, VIRGINIA.

* În original, „Mr. Fixit”; *to fix* = „a repara” „a drege” etc. N.T.

Capul femeii zvâcni surprins. *Exact aceleași cuvinte...*

Ceva se întâmpla.

– Ce e, Ginnie? întrebă Saul, simțindu-i parțial preocuparea prin propria lui legătură.

– Nimic, probabil..., murmură Virginia. Se concentrează să trimită sondaje pe mai multe artere simultan pentru a afla singură ce se ascundea sub aparente.

Îl simțea atât de neted! Era oare doar în comparație cu starea anterioară, rănită, a lui JonVon? Sau chiar părea mai ușor ca oricând să navigheze pe acele canale ale curenților de date? Era aproape ca și cum ar fi putut intra în gândul adevărat, în loc să mai folosească simulările oferite de computer pentru a mima experiența. Blocuri de memorie erau reprezentate de metafore – cartoteci, fișete cu dosare, rafturi kilometrice – și șiruri de povestitori smochiniți...

Aici. Ajunsese la o barieră. Ceva păzit îndărătul unei abatize înalte și-a unei porți ferecate strâns. *O blocare. O mare acumulare de date, ascunse, inaccesibile.*

– Cred că-i doar puțin constipat, spuse. Saul râse brusc, lătrător, și tăcu la fel de repede când îi percepseră seriozitatea.

E mare. Ce-o fi-nghesuit aici JonVon?

Sondă dopul, cu răngi metaforice, în realitate subrutine matematice atent elaborate.

Să-ncerc o Transformare Kleinfeldt... o cartografiere rotativă... da.

O rutină de rezervă se manifestă sub chipul unei chei care-și tot schimba forma până ce pătrunse în broască și se răsuci. Lumina năvăli prin deschizătură.

Ei, fir-aș o mangustă-cu-nas-albastru!

– Cinci sute de terabiți de *poezii!* icni ea sonor. Și jumătate din ele sunt etichetate ca date cu prioritate A-triplă!

– Poezii? Date prioritare? întrebă Saul. Nu mă prind.

– Nici eu, replică Virginia, apoi se opri. Oh!

Uluită, se întoarse spre Saul și deschise ochii. Acesta o privi la rândul lui.

– JonVon *știa* că-i bolnav! Așa că a *izolat* o parte din sine-însuși, în scopul de-a salva informații importante pentru mine. S-a folosit de o sub-ascunzătoare pe care deja o dublu-securizasem... poezia mea!

Reveni, cu ochii mari, spre tavan.

– Cinci sute de terabiți... supraîncărcarea se revărsa în tot ce făcea JonVon. Nu-i de mirare că și Carl se tot împiedica de poeme aparent întâmplătoare în timp ce făcea calcule de rutină.

– Dar... poezie! răsună vocea amuzată a lui Saul. Virginia dădu din cap:

– Hai să vedem despre ce-i vorba-n mângăleala asta urgentă.
Prezentați-ne o mostră selectivă de poezie triplu-A-prioritară, vă rugăm, îi ceru ea D-lui Dresso.

Individul în salopetă ridică din umeri.

MULȚUMESC, DUDUIE. ERA CAM MARE-NGHESUIALA ACI-NĂUNTRU.

Dispăru, și deodată începură să curgă cuvinte.

Oficiul de Patente al Statelor Unite

Nr. serie - 87239345-56241

Unde e primăvara,

Aici la hotarul lui Sol?

Unde...

Stocul de Forță Robotică Miniaturizată

Unde stelele, nelicărind...

Stăpânesc un întunecat...

Emis 8 mai, 2089

Stăpânesc un întunecat domeniu...

Pentru Virginia era una dintre cele mai bizare versificări pe care le văzuse vreodată. Ca și cum mașina ar fi întretesut poezia cu un soi de *document*. Începu să se alarmeze la gândul că era semnul încă unei boli, până atunci ascunsă. Îl auzi însă pe Saul râzând zgomotos și pocnind din palme.

– Sigur că da! strigă. Datele urgente au fost strecurate printre poezii pentru a fi *protejate!*

– Daaa..., dădu din cap Virginia, înțelegând. Dar... dar care sunt datele? Ce era atât de important încât a trebuit să fie ascuns în dosarul meu special, pentru siguranță?

– Privește data, draga mea. Acum șapte ani numai. Materialul ăsta a fost trimis de-acasă! Și, de la prima vedere, par să fie volume, *biblioteci* întregi!

Era nedumerită.

– Carl n-a spus nimic despre asta.

– Nu știa. Ould-Harrad era atunci la comandă, iar Carl se afla încă în sarcofag. Probabil că Ould-Harrad pur și simplu le-a ignorat. Începea să devină mistic, încă de pe-atuncea.

– Dar Controlul Terestru era atât de zgârcit cu ajutoarele...

– Cine-a spus ceva despre Controlul Terestru? râse iar Saul. Uite, pariez că le pot cerne și voi găsi scrisoarea explicativă.

– *Scrisoarea explicativă?*

Dar Saul se și pusese pe treabă. Trimitea comenzile așa de repede, de abil, încât Virginia simți o ciudată contradicție, o undă de gelozie, pe altcineva la fel de deprins cu domeniul ei, combinată cu mândria că și el învățase atât de bine. Pagini, teancuri, volume, străfulgerau într-o sortare automată care extrăgea datele din vrafuri-vrafuri de poezii.

Câteva versuri licărind îi prinseră ochiul. *Deloc rău*, își spuse. *JonVon a progresat, chiar bolnav fiind. Dacă le-am trimite pe Pământ, unele din ele ar putea fi publicate... ca un nou test Turing eșuat.*

– Iată! Uite-o! anunță Saul. E o scrisoare în formă video.

Urmă o învălmășeală multicoloră, apoi o nouă imagine căpătă contur în fața lor. Virginia știa pe loc că nu e altă simulare de-a lui JonVon. Aceasta era o transmisie reală, înregistrată.

O femeie cu părul tăiat scurt stătea la o consolă, purtând un costum de piele, strâns. Fața ei avea acea buhăire specifică timpului îndelungat petrecut în gravitație redusă. Era machiată într-o manieră ciudată, cu dungi colorate în formă de fulger ce-i brăzdau fruntea pornind de la tâmpile, după o modă ce trebuia să fi fost actuală la vremea trimiterii mesajului.

În spatele femeii se afla un amplu perete-fereastră prezentând o scenă cu deșerturi întinse, roșiatice, observate de la mare altitudine. Nori involburati de nisip zburau peste imense pustietăți. Cum-necum, Virginia știa că nu e o reprezentare de perete-meteo, ci realitatea.

– Colonie Halley, intonă femeia; avea un accent pe care Virginia nu prea știa de unde să-l ia, dar tensiunea din voce îi era inconfundabilă. Halley, aici Baza Phobos. V-am ascultat povestea, am auzit chinul speranțelor voastre pierdute, care sunt și ale noastre. Reținem tratamentul nemilos de care-ați avut parte, și ne e rușine.

Pentru câțiva dintre noi, această crimă a depășit limitele admisibilului. Ne asumăm riscul, transmitându-vă aceste mărturii ale bunăvoinței noastre, pentru că a nu o face ar însemna să ne alăturăm lipsei de suflet a unei generații prea înfumurate și comode ca să-i mai pese de promisiunile trecute. Prea pierduți în plăcerile lor ca să-și mai amintească...

Femeia tăcu. Neliniștea îi era vizibilă în albeața degetelor strânse de marginile consolei.

– Dacă ne iubiți, nu ne mulțumiți, și nu vă osteniți să ne răspundeți în nici un fel. Nu pomeniți nimic Controlului Terestru. Aceste dăruri sunt dovada că o mână de oameni, pe Pământ și în spațiu, nu și-au uitat semenii, pe cei ce călătoresc prin întinderile reci și pe râul disperării.

Fie ca Atotputernicul să vă călăuzească spre destinele voastre, oameni ai Cometei... oameni ai celui mai adânc spațiu.

Imaginea se tulbură și dispăru. Urmă un torent constant de indicatori, texte, desene, mărci, muzică. Saul cercetă listele, interesat, dar, pret de câteva momente, Virginia nu putu decât să privească iarăși printre lacrimi. I se părea că încă mai aude glasul femeii din Phobos, reverberându-i în minte.

– JonVon a avut dreptate, șopti ea, deși pe moment Saul era prea implicat, strigând la câte un titlu din cele ce curgeau unul după altul prin stăvilarul spart al memoriei computerului, pentru a le studia mai atent.

– JonVon a avut dreptate. Asta trebuia să se afle sub poezii. Alt loc nu exista.

PARTEA A V-A

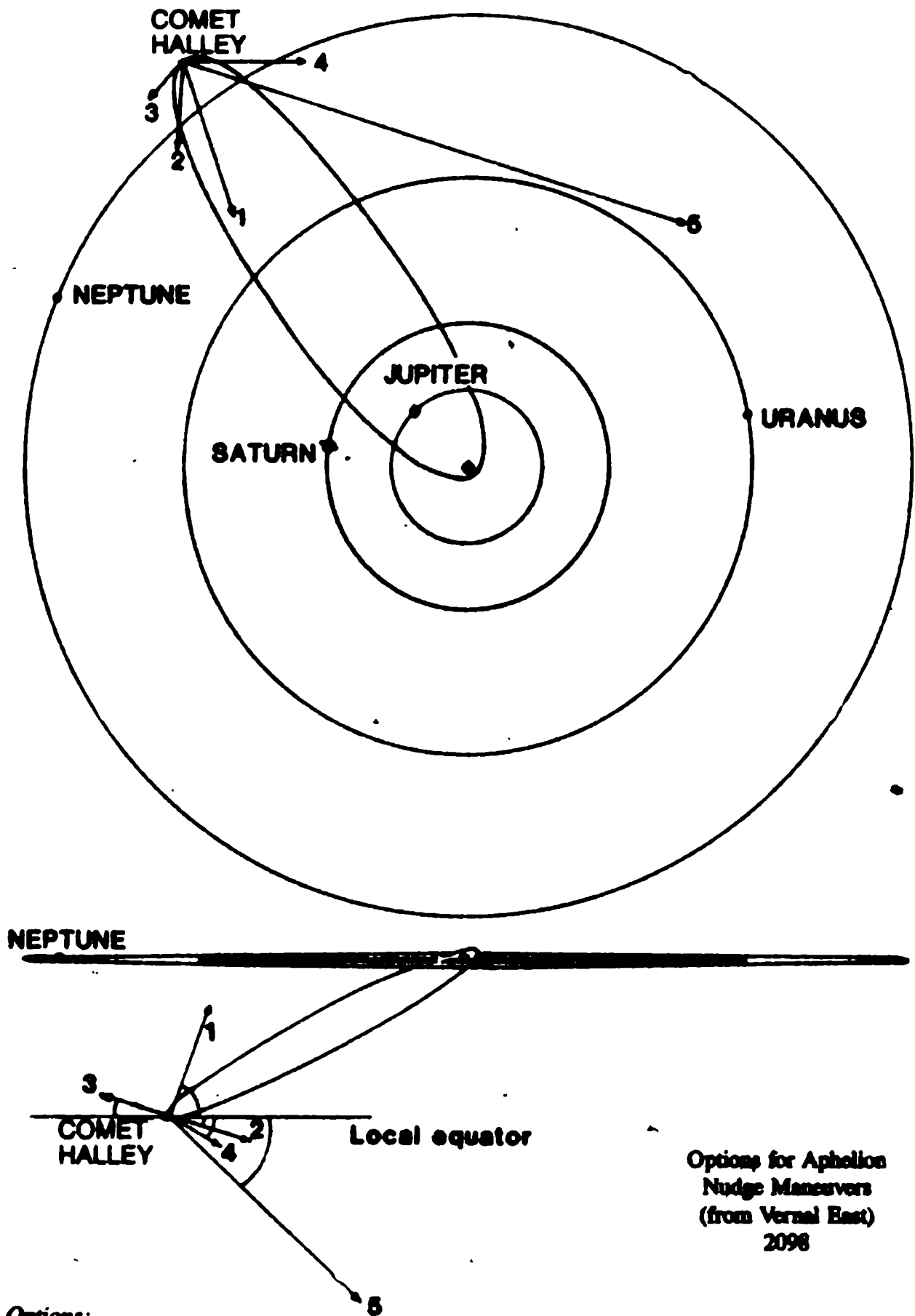
CA ATINGEREA UNEI
PENE

2094

Trăiești numai de două ori:
O dată când te naști,
Și-o dată când privești moartea
în față.

– Bassho
Poet japonez,
1643–94

Options for Aphelion
Nudge Maneuvers
(from Ecliptic North)
2098

Options:

1. Jupiter on inbound (preperihelion) leg (284 m/sec)
2. Mars on inbound (preperihelion) leg (59 m/sec)
3. Venus on outbound (postperihelion) leg (44 m/sec)
4. Earth on outbound (postperihelion) leg (63 m/sec)
5. Jupiter on outbound (postperihelion) leg (536 m/sec)

SAUL

Existență. Viață. Conștiință.

Cuvintele erau adesea folosite ca sinonime, dar știa că de fapt toate trei semnificau lucruri foarte diferite. Trei stadii ale Creațiunii.

Proverbialul copac căzând într-o pădure goală a scos vreun sunet?

Exista posibilitatea de a se fi pus această întrebare înainte ca toate cele trei stadii să se desăvârșească?

Existența se presupunea că începuse cu aproape douăzeci de mii de milioane de ani în urmă – un flux fierbinte de quarkuri și leptoni, pe când însuși *timpul* era un vârtej și împungea un lucru numit, prin urmare, Viitorul. Universul putea să fi luat un miriad de alte forme, la voia întâmplării – după variații neînsemnate ale hazardului și dimensiunilor. Dacă numai una din constantele de bază era deplasată cu o fracțiune, viața n-ar fi erupt niciodată din chimia lutului catalizat, cu miliarde de intervale arbitrate mai târziu.

Dar *Viața* erupsesese... auto-organizându-se, auto-reproducându-se, și *pe alții* organizându-i. De la bun început, avea tendința să modifice mediul său înconjurător, ambientul.

Acesta însă nu era sfârșitul. Sosise apoi cea de-a treia creațiune. Sosise *conștiința*...

Gibonii pitici zburau în josul tunelului înaintea lui Saul, ciripind unul către altul și balansându-se sprinteni pe cablurile prinse de gheața acoperită cu mușchi. La o intersecție, pivotară și îl priviră pe Saul, clipind întrebători din ochii lor mari, căprui.

– Răbdare, copii! le spuse. Lăsați-l pe tăticu' să citească semnele tunelului. Trebuie să ne-ntâlnim cu Ginnie la Peștera Stâncii Albastre.

Cele două maimuțe rămaseră agățate în apropiere, în timp ce Saul înotă spre confluența a două coridoare. O pulbere verde și groasă acoperea vechile însemne, dar sub marcajele obturate se găseau incizii adânci, expunând conglomeratul înghețat negru, lucitor, pictate cu o substanță otrăvitoare pentru Halley-forme.

O săgeată spre dreapta, străpungând un *S* mare.

S de la Supraviețuitori.

– Da, ăsta-i drumul, mormăi Saul, potrivindu-și ranița. Haide, Max! Hai, Sylvie!

Cei doi giboni îi aterizară pe umeri. Își luă avânt, urmărind lucirea fosforescentă a lichenoizilor.

Doi ani, reflectă. Au trecut doi ani de când, dintr-o dată, universul a-ncetat să ne mai trădeze, de când litania veștilor proaste s-a întors cu 180°.

Mă-ntreb cât o să mai dureze vraja asta...

Toată lumea părea să aibă încredere în serurile lui și-a mecanicii-minune ai Virginiei, pentru schimbarea survenită în norocul coloniei. Saul însă știa că parte din problemă, înainte, fusese pur și simplu singurătatea.

Lucrurile luaseră un alt curs începând din după-amiaza aceea când blocaje de memorie ale lui JonVon se dărâmaseră, ei descoperind că, la urma urmei, *nu* fuseseră uitați.

Nu mai sosiseră mesaje de la binefăcătorii lor secreți. Dar asta nu conta. Chiar mai important decât tehnicile primite fusese suportul moral, ideea că, acasă, cineva încă se mai gândea la ei.

Până și oficialitățile de pe Pământ păreau să-și fi schimbat atitudinea. Colonia zumzăia pe tema „Pachetului cu Atenții” care se apropia de rendez-vous – trimis cu mare viteză de un Control Terestru măcinat de remușcări, după câte se părea, pentru trecuta sa indolență.

Nu-i de mirare că echipele lui Jeffers au realizat atâtea lucruri, jos, la polul sud. Virginia estimează că, practic, există posibilitatea să înceapă Impulsul luna asta.

Dacă pacea între clanuri durează, asta e...

În față, pasajul se luminează. Max și Sylvie îi săriră din cârcă și se năpustiră de-a lungul unui cablu prins de perete.

– Cine e, Hokulele? Cine vine? Întrebă o voce profundă de după o arcadă de piatră. Oh, liniștește-te, maimuță proastă, nu vezi că nu-s decât Max și Sylvie? Poftește, dr. Lintz!

Rânjetul lui Keoki Anuenue era larg, iar strângerea de mână puternică, în timp ce-l trăgea pe Saul într-o încăpere spațioasă ce părea jumătate palat de gheață, jumătate laborator de savant nebun. Firide duceau în toate direcțiile, mărginite de structuri fațetate, sclipitoare, de cristal întărit. În unele camere puteau fi văzuți mișcându-se oameni ocupați cu diferite treburi. Câțiva se opriră și-i făcură lui Saul cu mâna.

În centrul camerei se reliefa un bolovan mare dintr-un aglomerat de metal albastrui, o formațiune ciudată, care dăduse numele grupului ce trăia aici.

Pretutindeni se vedea verdeața blândă a abundenței vieți vegetale. Ici o întindere ca un gazon de *Trifolium halleyense*, asemănător trifoiului, colo un strat de gălbinele-mutante, crescând din solul noptatec în forme zvelte care n-ar fi fost posibile niciodată pe planeta-mamă:

– Tare bine-mi pare că te văd iar, Doc! spuse Anuenue. Oamenii mei se bucură întotdeauna când vii în vizită.

Saul renunțase să mai încerce a-l convinge pe Keoki să-i spună Saul, cum făceau toți ceilalți. Faptul că uriașul hawaiian era acum mai bătrân ca el – părul său cândva negru ca abanosul devenise argintiu, iar ochii îi erau adânc gravați cu linii zâmbitoare – nu prea părea să conteze pentru el.

– Bună, Keoki... Arăți bine.

– Cum aş putea să n-arăt? N-am fost nici un moment bolnav cu-adevărat, ca atâția alții, iar tratamentele astea ale dumitale mă fac să mă simt în stare să urc până la Molokai!

Râsul său era contagios. Saul întinse mâna și mângâie mica maimuță capucină de pe umărul prietenului său, care stătea ascunsă după capul lui Anuenue, uitându-se suspicioasă la giboni.

– Și Hokulele cum o duce? Mai are poftă de mâncare?

Keoki râse.

– De săptămâni întregi, nu s-a mai văzut nici un purpuriu pe lângă Peștera Stâncii Albastre. Trebuie să trăiască din firimiturile de la masă, în zilele-astea, și le detestă!

– Ei bine, zâmbi Saul, sunt sigur că maternitatea o s-o țină destul de ocupată.

– Poți să știi? replică Anuenue, ridicând-o cu-o mână pe maimuțică. *Ua huna au ia mea...* Nu eram sigur dacă să-ți spun sau nu, de vreme ce voiai s-avem grijă înainte de-a lăsa orice specie terestră să devină independentă de camerele dumitale de clonare. Dar Virgil Simms de la Central ne-a făcut o vizită și și-a adus cu el și masculul...

– Nu contează, flutură Saul mâna. Capucinii modificați sunt, evident, un succes. Ar fi cazul să vedem dacă se reproduc cu adevărat.

Datele de pe Pământ fuseseră cheia. Căci, deși știința era încă o afacere falimentară, acasă, unele progrese nu putuseră fi evitate. Saul n-ar fi fost niciodată în stare să elaboreze singur instalațiile de clonare, chiar folosind părți de la o duzină de sarcofage demontate. Dar, implementând schemele eliberate prin desfundarea memoriilor lui JonVon, fusese capabil să construiască aparate uluitoare.

Folosindu-se de mostre recoltate din „menajeria” lor cu animale de testare, putea acum să crească forțat o maimuță mică sau o antropoidă de la simpla celulă până la foetus și adult, într-o lună. *O singură lună.*

Sincer vorbind, era aproape dincolo de capacitatea lui de înțelegere ca biolog. Saul era recunoscător că jumătate din proces putea fi coordonat de JonVon, fără ca el să se forțeze să-l priceapă. Își putea îndrepta cea mai mare parte a atenției spre modificarea genelor originale – o artă pentru care îndemânarea lui nu era depășită – înzestrându-le cu o moștenire artificială pentru a putea prospera în noul ecosistem ce lua ființă sub suprafața lui Halley.

Anuenue făcea schimb de maimuțări cu Max și Sylvie, înnebunind-o de gelozie pe Hokulele.

– Eu tot nu pot înțelege cu-adevărat de ce-ai ales gibbonii pe post de câini de pază, Doc. Fără coadă prehensilă, sunt aproape tot atât de stângaci ca oamenii.

– Am o slăbiciune pentru maimuțele mari, începu Saul. Își au...

– Saul! strigară două voci feminine, aproape la unison. Privi deasupra sa și văzu o tânără în salopetă de fibră grosolan cusută, căzând dintr-un puț pentru a poposi pe stânca albastră. O urmă un aparat fusiform pe care ea îl prinse cu îndemânare, depunându-l ușurel pe jos. Mecanicul, asemănător unui păianjen bâzâitor, se repezi înaintea Lani-ei să ajungă primul la Saul.

– Bună, Saulie! vorbi mașina cu glasul Virginiei, dar într-un registru puțin mai înalt, pe un ton mai simplu; nu era greu să-ți dai seama că Virginia nu era „prezentă” în persoană – nu opera ea însăși acel mecanic – iar Saul fu puțințel cam dezamăgit.

– Bună, micuță Ginnie, îi spuse el ciudatei mașini, fabricată în colonie, când aceasta întinse un braț și îl bătu pe picior. Dispozitivul era un alt hibrid între cercetarea pe baze terestre și cea autohtonă – un amestec de design-uri noi trimise de binefăcătorii lor misterioși, cu strălucirea mecanică a lui Jeffers și d’Amaria, și hipermoderna abordare a programărilor bazate pe personalitate, a Virginiei.

– Te iubesc, Saul! spuse încet vocea copilărească. Mica creație artificială era o replică stilizată a personalității Virginiei. Uneori, ca acum, de pildă, provoca situații jenante. Keoki tuși, rânjind în doșul mâinii.

Saul se simțea în mod special iritat de vreme ce, pentru moment, Virginia era furioasă pe el. *N-o pot condamna, în fond,* își spuse.

– Bună, Lani, îi spuse el tinerei ce venea în urma robotului; aceasta îl cuprinse într-o îmbrățișare caldă. Arăți minunat, adăugă el, îndepărtând-o la o lungime de braț.

Lani roși, întorcându-se ușor într-o parte, vrând parcă să-și ascundă cicatricile pe care „Sifilisul-Fermoar” i le lăsase pe obrazul cândva neted.

– Ești un mincinos magnific, Saul! Aproape la fel de bun pe cât ești ca medic...

Pentru el, însă, *chiar* arăta minunat. Căci își amintea bine de înghețarea Lani-ei Nguyen. Atunci i se păruse un gest total inutil. Acum paloarea somnului aproape îi părăsise fața, iar pleoapele vinete nu-i făceau trăsăturile semi-orientale decât să pară cu-atât mai senzuale și mai misterioase.

Virginia n-ar fi trebuit să-mi spună niciodată despre ascunzătoarea secretă de spermă și ovule umane a Lani-ei. Aproape c-am interogat-o despre asta, de mai multe ori, de la deșteptare... ca să descopăr unde se află.

Ah, dar dac-aș fi avut plasma aceea în mâinile mele, aș fi putut să fiu și eu ispitit...

– Când mă pot înapoia la datorie, Saul? Vreau să m-alătur echipelor care montează Catapultele de Impuls, înainte ca toată munca realmente importantă să se fi încheiat deja.

O spacer până la capăt.

– Chiar dacă Impulsul începe în circa o lună, Lani, va evolua ani de zile, urmând să fie construite alte și alte motoare: Îți va veni rândul, n-avea grijă! Acum, însă, datoria ta e să te odihnești...

Fata înclină din cap. Mica maimuță capucină se mută de pe umărul lui Keoki pe-al ei, iar ea o scărpină.

– Voi încerca să am răbdare, Saul. Oricum, trebuie să-ți mulțumesc că m-ai repartizat în Clanul Stâncii Albastre pentru convalescență. Am fost și pe la alte grupuri, încercând să fac niște vizite... (Ochii i se întristară, aducându-și aminte.) Saul, cum pot niște oameni profesioniști, cu diplome universitare, să se poarte atât de... de...

Bâjbâia după cuvântul potrivit.

– Atât de *meshuggenuh*? sugeră Saul. Lani râse – limpede și cristalin:

– Da, atât de *meshuggenuh*.

Anuenue îi cuprinse umerii cu brațul:

– Am fost foarte bucuroși s-o avem printre noi pe Lani. Oricare dintre clanurile facțiunii Supraviețuitoare ar primi-o ca membru permanent.

– Cred... clipi din ochi Lani, cred că va trebui s-aleg unul, nu? Încă tot nu-s obișnuită să gândesc așa.

Nici lui Saul nu-i plăcea mai mult decât ei. Sperase că facționalismul ultimilor treizeci de ani se va stinge, odată ce mai mulți dintre cei congelați în primele zile erau tratați cu serul lui și eliberați. Pe măsură ce populația activă a cometei sporea, avea să se nască o majoritate a celor cu amintiri proaspete despre Pământ, ale căror memorii erau dominate de emoționantul discurs al Căpitanului Cruz și de speranțele pe care le împărtășiseră cu toții.

Dar nu se întâmplase așa. Nou-reînviații – dezorientați, slăbiți și temători – se pomeniseră într-o lume tot atât de diferită de Colonia Halley pe care și-o aminteau pe cât fusese acea așezare timpurie față de placida Bază Lunară 1. Gravatau rapid spre grupuri în care sperau să se simtă comód, le adoptau ideologiile și deveneau membri de clan.

Saul nu-i menționează Lani-ei că existau trei oameni ce păreau excluși din acest tipar. Din diferite motive, el, Virginia și Carl Osborn erau toți trei izolați – respectați, poate, dar nicăieri nu se simțeau în largul lor.

Lani ridică din umeri:

– Mă rog, sunt sigură că n-am să merg în sud să m-alătur lui Quiverian și Ortho-șilor lui radicali...

– Arc-iști, corectă Keoki, ca un răbdător profesor de filologie, îndrumând-o în dialectul potrivit.

– Mda, Arc-iști, repetă ea. Și când am obținut o trecere prin hol și-am încercat să-mi vizitez câțiva prieteni Percell-i din teritoriul *Uber*, Sergeov mi-a spus să-mi car dracului fundulețul Ortho de-acolo! Băieții-de-Marte nu-s nici ei cu mult mai drăguți, chiar dacă Andy Carroll și cu mine am fost cândva amici.

Așa că ce-mi mai rămâne de ales? Gloata Platou-Trei-ilor de la Nivelul *B* e mixtă, dar indivizii ce-o alcătuiesc au *lucirea* aia în ochi, știi la ce mă refer, nu? Nu mai sunt atât spacer-i cât misionari! Nu pare să le pese dacă trăiesc sau mor, câtă vreme cele un trilion de tone de gheață ale lui Halley ajung să fie livrate, în conformitate cu planul Căpitanului Cruz.

Saul zâmbi:

– Am impresia că ți-ai găsit un cămin chiar aici, Lani.

– Așa e, afirmă Keoki. Numai să ne spui. O să-ți pictăm un pieptar nou și vom ține o ceremonie.

Lani dădu din cap, dar își mușcă scurt buza.

– Am... am să v-anunț de îndată ce voi avea ocazia să vorbesc cu Carl.

Lasă ochii în jos, fără a se rușina însă de sentimentele ei în fața celor doi prieteni. N-ar mai fi fost prea multe de spus.

– Mă voi îngriji să-ți găsesc ceva ușor de lucru deasupra, cât de curând, o asigură Saul. Lani încuviință, cu recunoștință în ochi.

Micul capucin cârâi. Gibonii negri, Max și Sylvie, se răsuciră și priviră înapoi, cu cefele zbârlindu-li-se.

Keoki scrută tunelul, coborându-și mâna spre pumnalul de la centură.

– Vine cineva.

Bărbați și femei începură să iasă din laboratoare și caverne de dormit, strângând nervoși în mâini bastoane făcute din fier meteoric. O pereche prinse de ușa grea, de vid, și începu s-o închidă. Apoi auziră un șuierat ascuțit – două scurte și un tril, repetate de două ori.

Keoki se relaxă puțin.

– Apelul de tratative, spuse. *E wehe i ka puka*, li se adresă el celor doi, care încetară să mai împingă. Ușa rămase întredeschisă. O lumină apăru în lungul tunelului, și două mici vietuitoare cafenii se rostogoliră, oprindu-se la doar douăzeci de pași de intrare, cu limbile atârându-le din gurile înguste, marginite de dinți ascuțiți ca acele.

Nu trebuia cu nici un chip să mă las convins de Quiverian să-i dau lutri, își spuse Saul, privind lung agilele făpturi. *Sunt prea periculoși*.

Dar dacă respingea cererea liderului Arc-ist, Saul și-ar fi putut pierde statutul neutru menținut cu atâta grijă. Fusese greu să negocieze un tratat, astfel încât emigranții de la polul sud încă mai colaborau cu echipele lui Carl Osborn. Lutrii nu fuseseră decât un preț în plus.

Spre surprinderea sa, însă, cel care apăru în urma animalelor nu era Joao Quiverian, și nici vreunul dintre principalii aghiotanți ai căpeteniei Arc-iste. Barba și părul, albe și sălbătice, pluteau ca un halou în jurul unui chip la fel de închis la culoare ca bogatele vene carbonice care mărgineau holul înghețat.

– ...*Kela au*, șopti Anuenue cu uimire. E Ould-Harrad!

Ochii aceia căprui, pătrunzători, erau acum înconjurați de crețuri adânci. Fostul ofițer spacer era îmbrăcat într-o rasă brună fâlfâitoare din fibră recuperată, care-l făcea să arate și mai mult ca un patriarh bătrân. Gesticulă cu o mână:

– Saul Lintz.

Lani îl apucă pe Saul de braț, iar Keoki Anuenue făcu o mișcare ca pentru a-l opri, dar el îi împinse în lături.

– Țineți-i pe Max și Sylvie pe loc, spuse și se aruncă în lungul tunelului.

Vidrele stăteau agățate de roba lui Ould-Harrad, ținându-l pe Saul cu ochi feroci. Nu se simțea în deosebită siguranță de pe urma faptului că le fusese, într-un sens, „creator”. În quasi-imponderabilitate, erau niște fiare înfricoșătoare.

Dacă Joao Quiverian era liderul Arc-iștilor radicali, Ould-Harrad le era călăuză spirituală, preotul lor. Flacăra complexului său de vinovăție părea să-l pârjolească mai aprig decât pe oricine altcineva de pe acea bătrână movilă cosmică.

Apropiindu-se, Saul nu era întru totul convins de propria sa securitate: Căci deși facțiunea Arc-istă părea să-i accepte neutralitatea, acest om nu era decât propriul său reprezentant.

– Colonel Ould-Harrad, înclină Saul capul, oprindu-se la zece pași distanță. Își lăsă picioarele să coboare încet pe pardoseală, apucându-se cu degetele de acoperământul hibrid, verde și moale.

– Nu mă numi astfel! intonă africanul, cu mâna ridicată. Nu sunt ofițer, nici spacer, nici pământean nu mai sunt.

Saul se încruntă. Ultima oară îl zărise pe Ould-Harrad în timpul Marelui Exod – îmbrăcat în tunica albă a costumului spațial având în centru o unică explozie stelară negru-strălucitoare – conducându-i pe exilații Arc-iști pe calea lor, în timp ce Quiverian și echipa lui acopereau ariergarda. Pe durata scurtelor vizite ulterioare ale lui Saul la antipozi, drumurile nu li se încrucișaseră niciodată. Totuși, își amintea un lucru pe care acesta-l spusese, cu mult timp în urmă, în laboratorul său de la bordul lui *Edmund*:

– *Acel pe care Allah alege să-l atingă, poartă liniile acestor amprente pe veci...*

– Foarte bine, Suleiman! încuviință Saul. Văd că vidrele se descurcă...

Ould-Harrad privi spre animale. Mâna sa le bătu ușurel pe blana lucioasă, adaptată genetic pentru viața în holurile înghețate.

– Încă o dată ai dovedit că mă înșelasem în privința ta, Saul Lintz, căci rolul pe care l-ai jucat în aducerea pe lume a acestor minunate făpturi nu poate să fi fost rău...

Cu surprindere, Saul simți un val de *ușurare* la auzul cuvintelor lui Ould-Harrad, ca și cum ar fi fost îngrijorat chiar din cauza aceea, iar celălalt avea puterea să-l absolve. *E foarte bun în rolul de profet*, observă.

– Ți le-a împrumutat Joao pentru drumul în nord?

Ochii lui Ould-Harrad părură să arunce fulgere.

– Nu mai sunt ale lui ca să le împrumute. Acesta e un motiv pentru care te-am căutat. Vreau să-ți spun că nu sunt decât trei maimuțe, jos, la antipozii din sud, să vâneze purpurii și să păzească oamenii, când dorm. Trebuie să pui la loc acești lutri.

– Așa? Unde te duci?

– Meriți să știi. (Ould-Harrad tăcu un moment, cu o expresie îndepărtată în ochi.) Ani în șir, am ieșit la suprafață și am meditat sub stele, așa cum au făcut misticii din timpuri imemorabile, rugându-se și nădăjduind la un semn. Am descoperit că luminițele acelea ce scânteie în beznă sunt hipnotice. După mult timp, mi s-a părut că încep, într-adevăr, să aud glasul lui Dumnezeu. Dar nu putea fi adevărat...

– De ce nu? se arătă Saul curios.

Vocea lui Ould-Harrad era plină de durere:

– Pentru că tot ce-a ajuns la mine au fost râsete!

Saul știa că asta era mai mult decât o simplă nebunie. Aproape că-i putea percepe intensitatea chinului sufletesc.

– Cred că înțeleg, spuse liniștit. Nu adăugă că nu vedea nimic contradictoriu în experiența lui. *Cine-a spus vreodată că Dumnezeu trebuie să fie sobru? Universul e făcut pentru râs, altfel ar trebui să plângem.*

Ould-Harrad înclină capul. Un lung moment, nu se auzi nici o vorbă. Apoi ridică iarăși ochii.

– Mai era ceva.

– Ce anume?

– Nu... Nu mai pot fi părtaș la planurile lui Quiverian și ale echipei lui, ei...

– Arc-iștii?

– Da. (Barba fâlfâi blând când Ould-Harrad înclină din cap. Abia i se auzea vocea.) Războaiele pe care le-am adus cu noi de pe Pământ sunt precum ceața verii, ce se va risipi și va rămâne în uitare odată cu sosirea iernii. Am ajuns să înțeleg că discuțiile despre *încotro* să îndreptăm această uriașă lacrimă înghețată pierd în întregime din vedere esențialul.

– Atunci, unde-ai să te duci?

Privirea lui Ould-Harrad căzu scurt spre sol.

– Trebuie să merg în jos... în gheață. Mai jos decât s-a dus oricine altcineva – cu excepția lui Ingersoll, căreia acum i se spune Moșneagul Cavernelor, și-a acelor sărmene suflete ce l-au urmat. Voi trăi din ceea ce crește de-a lungul urmei lor. Le voi sluji, dacă mai sunt în viață. Și am să cuget...

Saul dădu din cap. În concepțiile lui Ould-Harrad despre lume, viața de eremit avea, evident, un sens anume. Nu făcu nici un efort să-i schimbe hotărârea.

– Îți doresc noroc! Și înțelepciune!

Ould-Harrad își privi animalele.

– Încep să pătrund un aspect, cel puțin... lucrul acesta pe care-l predici tu – *simbioza* aceasta... N-am înțeles-o la început, acum însă...

Tăcu o vreme.

– Tu nu faci lucruri rele, Saul Lintz. Din acest motiv te previn. Păzește-te de Quiverian. Urzește ceva. O știi. Ție, mai ales, îți vrea răul. Și lui Carl Osborn.

Saul nu știa ce să spună.

– O să am grijă.

– Ai, sau nu ai, ridică Ould-Harrad din umeri. Fă, sau nu fă. Până la urmă, totul e după voia lui Dumnezeu. Suntem neputincioși și nu izbutim să ne opunem.

Lutrii părură să simtă ceva încă înainte de-a face el vreo mișcare. Țâșniră din loc și o zbughiră în josul culoarului lung, semiobscur. Ould-Harrad se întoarse țeapăn și plecă.

Practic pare că umblă, la fel ca pe Lună sau Pământ, observă Saul privindu-l cum se îndepărta. Mă-ntreb care i-o fi tehnică.

Se răsuci și lunecă înapoi spre Peștera Stâncii Albastre, cumpănind efectele gravitației personale.

CARL

Negreala părea o greutate solidă, o mână enormă încleștată în jurul gheții cenușii. Carl nu mai fusese de luni de zile la mare înălțime deasupra suprafeței, iar ariditatea ei mohorâtă îl izbea în plin, redeșteptând amintiri din anii când vidul deschis și tăcut însemna libertate, mișcare agilă, grație fără efort.

Stelele luceau, micile lor faruri cu sclipiri fosforescente roz, azuriu-marin, galben topit, strălucind ca neclintite promisiuni ale unei alte vieți – un tărâm umplut cu nuanțe vibrante, un loc de dincolo de câmpia cea sumbră pe care lentă lunecare eliptică a orbitei o secase de culoare.

Acum, acaparatorul întuneric constituia o mărturie că nu mai exista nimic între întinderea aceea înghețată și stelele ce-i făceau semn să se apropie – nici o planetă doldora de nori și fulgere, nici măcar vreun asteroid hoinar...

Zburau mult sub planul eclipticei, de zece ori mai departe de discul planetelor decât era Pământul însuși față de Soare. Sistemul solar exterior era vast dincolo de orice închipuire. Carl privi spre sud, cu întregul sistem planetar virtualmente în spate. Radiația difuză a Soarelui – o miime din cea care încălzea Pământul – nu mai putea trezi culorile pline care însemnau gheața. Pretutindeni, băltoace de umbră înghițeau detaliile; cea mai mare parte din Halley era un regat de cerneală.

„Acum ia-o ușor“, transmite Jeffers.

– Just, răspunse automat Carl, revenind la realitate. Se propulsă în jos pentru a acosta lângă prietenul său. Porniră cu pas razant către sud. În mod normal, ar fi căutat cablul polar, apoi, folosind jeturile, ajungeau la polul sud în câteva minute. Acestea însă nu erau vremuri normale.

Ocoliră colina de gheață stropită cu portocaliu. Uriașe bidoane de depozitare, goale, erau ancorate, cu corzi subțiri ca firul de păianjen, lângă maldărul de resturi înghețate – gunoi rămas din cine știe ce proces vechi de decenii. Jeffers se furișa de la un cilindru la altul, atent să nu se expună părții sudice. Carl îl urma. Îi cerea efort să stea pe gheață, înfigându-și delicat crampoanele pentru fiecare pas lung. Se lupta cu pornirea de-a sări, de-a *zbura* pe deasupra peisajului de zăpadă bălțată.

Spirit plin de viață, medită. Asta am fost odată. Zburdând în jur, numai scuipat și oțet. Carl Osborn, temerar al spațiului. Acum însă... pur și simplu nu mai are aceeași sâvoare.

Existau doar câteva cărări care să nu-i poarte prin câmpii de praf gros, stârnind vălătuci ce le-ar fi dat de gol poziția. Jeffers îi făcu semn și străbătură în goană o porțiune de scurgeri brune, fugind aproape orizontal, în lungi pași glisanți, cizmele găsindu-și sprijin în nodozități și colțuri de gheață. Ajunseră la adăpostul unui modul chimic, un cilindru pătat și golit de mult.

– Probabil că de-acum sunt în măsură să ne vadă. Eu....

„Șșșt! La apropierea asta, pot prinde până și canalul local.“

Carl se aplecă pentru a nu fi văzut, simțindu-se ușor ridicol. Privi pe după marginea curbată a cilindrului, cât putea cuprinde cu vederea. Da, categoric – construcții noi lângă buzele puturilor de Impuls. Păreau improvizate, din grinzi și canistre vechi, puse claie peste grămadă. Putea vedea până aproape de polul sud propriu-zis. Neptun stătea suspendat doar cu puțin deasupra orizontului, un vârf de ac, verde palid.

Sub înalt grosiment, benzile ecuatoriale ale planetei formau cercuri cafenii concentrice, semănând cu o țintă.

Câțiva *Uber*-și încă mai voiau să orienteze Impulsul spre transformarea lui Halley într-un satelit neptunian. Puteau recolta gaze din straturile superioare ale atmosferei, se puteau instala pe luna cea mai mare... Carl se întrebă într-o doară cum ar fi să-și trăiască restul zilelor cu un gigant verde și somnoros umplând cerul. *Nu prea seamănă cu California. Poate-ar fi fost mai bine să intru-n munca la asigurări.* Încă mai spera să revadă albastrul Pământului, și roșul, și cafeniurile de toamnă...

„Vă vedem.” O voce tânără, alertată. Carl privi pe după colț, dar nu putu identifica pe nimeni.

– Aici Carl Osborn. Am venit să stăm de vorbă.

„N-avem nimic de discutat. Jeffers v-a spus care e poziția noastră.” Glasul era încordat, dar hotărât.

– Cine e? șopti Carl, atingându-și casca de a lui Jeffers.

„Se numește Rostok. Saul l-a reanimat. acu' vreo zece, unșpe luni. Acum e timpul numărul doi după Quiverian.”

– La ce lucrează?

Jeffers făcu o mutră acră.

„Montează ansamblurile electromagnetice.”

– O, grozav!

Un inginer de la Impuls. Unul dintr-*ăștia* trebuia să-și iasă din minti.

„Dacă veniți mai aproape, n-o să răspundem de ce se-ntâmplă.”

– Nu răspundeți! Țsta ce rahat mai e?

„Ne declarăm independenți de Comanda Halley.” Vocea era mai fermă, mai reținută.

„Vă declarați pe dracu'!” se răsti Jeffers înainte ca Osborn să-l poată opri.

„Am și *făcut*-o. Și nici un Percell n-o să ne spună nouă ce să facem!”

Carl respiră adânc. Nu folosea la nimic să se lanseze în perorații contradictorii, era o lecție pe care o învățase la modul dur, de-a lungul anilor. Jeffers scrâșnea din dinți. Carl îi semnaliză să stea liniștit.

– Ce... vreți?

„Nu mâncare”, răspunse îngâmfat Rostok. „Deja avem destule Hidro instalate aici, ca să ne hrănim singuri. Am mai găsit și un filon, drăguț și gras, de Halley-forme comestibile. Alimentează-le cu căldură și cresc ca nebunele...”

Deci nu putem să-i înfometăm, constată automat Carl.

„Vrem – pe dracu', îl și *avem* deja! – controlul asupra orientării Impulsului.”

„Ticăloșilor!“ sări-n sus Jeffers. „Ăsta-i echipamentul *nostru*, prin munca noastră l-am construit. Rostok, voi lucrați de câteva luni. Noi, ceilalți, am construit la tunelurile EM *ani de zile!* Să mă ia dracu' dac-o să las vreun... *îh!...*“

Jeffers icni când Carl îl smuci în jos.

– Vorbesc *eu*.

„O putem face, Jeffers. Avem aruncătoarele, așa că noi dăm tonul.“

– N-aveți nici un drept să determinați Impulsul, spuse Carl pe un ton cât mai calm.

„Avem aruncătoarele, *și* reprezentăm Pământul.“

– Pe naiba! Nu reprezentați pe *nimeni!*

„Vorbim în numele lui. N-o să vă lăsăm pe voi, Percell-ii, să duceți purtătorul ăsta de ciumă înapoi pe orbita circumterestră.

Carl sperase că, odată bolile trecute sub control, oamenii vor deveni mai rezonabili. *Se pare că unora din ei le-a dat tocmai energia de-a fi iar niște căcănari adevărați.*

Intervenii pe un ton rațional:

– Asta trebuie să se decidă în Consiliu. Uite, Rostok, vin afară. Vreau să vorbim față-n față.

Carl se ridică în picioare și ieși de după cilindru. Se zărea ceva mișcare în jurul unui morman de lăzi la orizont? își miji ochii, apoi declanșă telescopul. Da – siluete lucrând la ceva, privind înapoi.

Auzi bălmăjeli pe un canal alăturat, apoi vocea limpede a lui Joao Quiverian:

„Te-am avertizat, Osborn.“

O strălucire bruscă tăie difuza lumină solară. Era invizibilă în vid, dar arunca umbre tăioase, înfigându-se într-un colnic din apropiere. Abur explodează, pietre răpăiră pe casca lui. Un gheizer erupse nu departe, un al doilea trăsnet laser înproșcând gheața. Carl plonjă înapoi după cilindru.

„Ți-ajunge?“

Clipi, orbit de văpaie. Jeffers transmite:

„Folosesc laserele industriale mari – alea pentru sudură. Taie cu ele grinzile groase. Nu prea pot ochi, da' *Doaaamne*, ce mai ard!“

– Căcat!

„Nu te mai arăta.“

Încă un fulger pârjolitor se împlântă în gheața din apropiere. Gaz alb-albăstriu se tălăzui într-o sferă tot mai mare.

– La dracu'! făcu Carl enervat. Nici măcar nu putem folosi mecanicii împotriva chestiei ăsteia – am pierde prea mulți. Ne trebuie toți pe care-i avem, pentru Impuls.

Jeffers se strâmbă și înjură cu consecvență.

„Probabil or să sfarme aruncătoarele, dacă încercăm.“

- Și atunci, ce mama dracului putem face?
- „Asta credeam c-o s-o spui *tu*“, rânji Jeffers.
- Căcat!

Reuniuni. Carl se juca nervos cu stiloul, foindu-se neliniștit în hamac. *Poți judeca importanța unei probleme după cât de multe întruniri interminabile generează.*

Se uita la peretele meteo – coline luxuriante ridicându-se din Lacul Como, în nordul Italiei, cu schiori nautici tăind V-uri albe în ape de-un albastru străvechi –, dar trebuia să pară că e pe fază, acordându-i fiecărei facțiuni atenția cuvenită. Stăteau grupate în pâlcuri largi împrejurul sălii de întrunire din Central. Insurecția Arc-istă redeschisese subiectul direcției Impulsului.

O cutie a Pandorei, își spuse posomorât Carl. *Și toate astea au trebuit să se-ntâmples tocmai acum, înainte de-a putea vorbi în particular cu oamenii importanți, ca să obțin sprijin pentru ceea ce am de anunțat.* Își mușcă stiloul de un capăt, un gest nervos pe care îl deprinsese în cursul ultimului an. *Cu peste două sute de componenți ai echipajului reanimați, sunt membri din belșug pentru fiecare facțiune. Iar eu trebuie să-i las pe toți să spună ce au de spus, să epuizez energia pe care a atârnat-o Quiverian. Cel mai prost moment posibil... ca de obicei.*

Trecuseră aproape două ore, iar grupurile se rânduiseră exact cum ar fi prezis el.

Ideea cea mai populară era planul original de zbor al misiunii: o trecere pe lângă Jupiter, la întoarcerea spre sistemul solar interior, dar înainte ca Halley să se apropie prea mult de Soare. Puteau devia adânc în puțul gravitațional al planetei-gigant, ca o mașină de curse într-o curbă ac-de-păr, acumulând energie cinetică vitală.

Folosindu-se de catapultele sud-polare, puteau ținti ocolul jupiterian pentru a o transforma pe Halley într-o cometă cu perioadă scurtă. Asta ar fi ușurat salvarea din spațiul circumterestru, făcând posibilă și exploatarea Miezului Halley. Oamenii Platoului Trei susțineau proiectul original, la fel ca marea majoritate a echipajului nedisident.

Uber-șii – Percell-ii radicali conduși de Sergeov – doreau o variantă diferită a zborului pe lângă Jupiter. Țelul lor final, totuși, era realmente bizar: să abandoneze complet sistemul solar interior, reîntorcându-se pe aceste locuri. Să detoneze Impulsul cu forță scăzută, spuneau ei, și să treacă mai degrabă peste Jupiter, decât prin fața lui. Asta i-ar fi propulsat din nou spre în afară, la reîntâlnirea cu Neptun. Apoi să folosească iarăși Impulsul pentru a o încetini pe Halley și-a se lăsa capturați. Să devină un satelit natural. Să se răspândească, să colonizeze

stânca și gheața de pe Triton. O colonie de supra-oameni, auto-perfecționându-se sub un cer dominat de-un glob verde-difuz de nori brăzdați cu metan.

Două planuri radical diferite, ambele însă presupunând un rendez-vous cu Jupiter în 2135. Astronomia îngăduia multe destinații, pornind de la acea lume gargantuescă.

Spacer-ii Platoului Trei și *Uber*-șii lui Sergeov erau uniți în nevoia lor de a efectua un zbor jupiterian, dar constituiau o alianță incomodă. Se contraziceau în multe alte probleme, și se priveau unii pe alții cu suspiciune.

Carl controlase personal cerințele misiunii, neîncrezându-se în calculațiile nimănui. Era nevoie de un delta-V, o schimbare în viteza curentă a lui Halley, de 284 metri pe secundă în Impuls – orientată cu 72 de grade înclinație nordică de la ecliptică. Nu era tocmai ușor. Ar fi fost posibil, totuși, cu ajutorul propulsoarelor amplasate la polul sud.

Societățile medievale se ciondăneau asupra unor puncte minore din teologie... și-acum ne certăm pe orientarea vectorială. La fel de inutil, poate...

Ironia alianței *Uber*-Platoul-Trei era că în prezent Arc-iștii demolaseră virtualmente ambele opțiuni.

Pentru a reuși un bun zbor jupiterian, trebuiau să folosească aruncătoarele de la polul sud. Iar Arc-iștii voiau cu orice preț să păstreze Pământul neîntinat și ocrotit de contaminarea Halley-ană. Dacă rendez-vous-ul cu Jupiter ieșea prost în orele cruciale ale întâlnirii, Halley putea fi azvârlită departe în sistemul solar interior. Arc-iștii nu intenționau nici în ruptul capului să participe la o manevră care s-o aducă pe Halley mai aproape de planeta natală. Pentru a evita această posibilitate, refuzau folosirea polului sud dacă nu le aparținea *lor* controlul. Quiverian și fanaticii lui ar fi murit mai degrabă în spațiul interstelar decât să lase pe oricine altcineva să efectueze manevra.

Descifra semnele, și știa că războiul era aproape. Dacă nu se făcea ceva, curând, avea să se lase cu moarte de om. Așadar, Carl trimisese un mesaj spre Pământ de cum se întorsese... și primise confirmarea. Trebuia să ofere Consiliului o opțiune bună, *acum*, înainte ca facționalismul să facă imposibil compromisul.

Chiar dacă trebuie să falsific adevărul...

Aștepta o întrerupere firească a conversației. Acum, peretele meteo arăta un slup zigzagând pe marea agitată, cu silueta sa semeată reflectată de valurile sclipitoare, albastre ca oțelul. Velele i se umflau triumfal, lucind albe sub un cer dur și rece. *Va ieși la liman*, își spuse. *O poți citi în felul cum se mișcă.*

Lasă vorbăria să mai continue un timp. Apoi, când se așternu tăcerea confuziei și-a îndoiieli, așa cum prevăzuse, se ridică și începu să vorbească. Prinse și susținu privirea fiecărui lider de facțiune pe rând – Otis Sergeov, plutind în aer, cu brațele încrucișate, neînduplecat; Joao Quiverian, aflat aici sub armistițiu, solid ca-ntotdeauna, cu ochii arzând mocnit; Jeffers, care reprezenta gruparea Căii Martiene, subțire și sardonice; și ceilalți, cei ce nu făceau vreo politică anume, dar doreau o șansă de-a trăi.

Carl vorbi rar, exprimând prin gesturi și expresii mai mult decât prin vorbele de îmbărbătare apelul la încredere, la solidaritate, în fața acestei noi amenințări.

– Misiunea a fost planificată în jurul unei cărom planetar pe lângă Jupiter. Din acest motiv, am pus la polul sud lansatoarele – dar acum ele nu sunt de nici un folos.

Aceste cuvinte nu-i conveneau deloc lui Quiverian. Ceilalți se întoarseră spre brazilian, care stătea posomorât. Desigur, Carl nu-l viza în mod special. Se grăbi să continue înainte ca acesta să-l poată întrerupe.

– Dar Impulsul de la polul sud nu e *singura* noastră opțiune. (Atinse o tastă de pe mânecă, și pe ecranul principal al Centralului apărură o hartă.) Ne-ar trebui un Impuls relativ simplu ca să ajungem chiar la *Pământ*. O schimbare în viteză de numai șaiszeci și trei de metri pe secundă, orientată cam la patruzeci de grade sud și aproape nouăzeci de grade abatere față de Soare *ne-ar duce acasă*.

Bărbați și femei se foiră, emoții variate așternându-se pe chipuri. *Acasă*.

– Dar, pentru a o face corect, trebuie mai întâi să oprim rotația cometei. Ne-am îndrepta spre Pământ într-un arc, destul de aproape pentru salt și salvare... dar numai *după* trecerea pe la periheliu. Am avea de îndurat furtuna aceea cumplită. Oricine poate ghici câți dintre noi ar supraviețui în toiul verii cometare.

Lăsase încruntările și strâmbăturile să crească în intensitate; acum le dezamorsă. Quiverian era roșu ca sfecla, și deschise gura să vorbească. Carl i-o reteză scurt.

– Sigur, Controlul Terestru s-ar putea să se cam burzu-luiască...

Se uitară unii la alții, clipiră din ochi și izbucniră în hohote. Râsul eliberă o parte din tensiunea îndelung acumulată. Era evident că Pământul nu va aproba niciodată un plan care să aducă sporii Halley-formelor atât de aproape de atmosferă. Până și Quiverian se relaxă puțin, când deveni limpede că Osborn nu vorbise serios.

– Există și *alte* alternative în afară de Jupiter, continuă Carl. L-am putea încerca pe Venus – să sărim cu aerocofrajele, încetinind în stratosferă. Dar și asta ar fi *după* periheliu, și s-ar putea să nu supraviețuim ciocnirii cu acea atmosferă, la optzeci de kilometri pe secundă, sau chiar mai mult.

Mătură sala cu o privire lungă, pătrunzătoare. *Căpitanul Cruz ar fi rezolvat problema cum trebuie, își spuse. Sau poate ar fi pus capăt de mult acestui facționalism. N-am să fiu niciodată liderul care-a fost el.*

– Pe de altă parte, *există* o întâlnire care ne va aduce lângă planetă *înainte* de periheliu, și cu viteză mai redusă – cea cu Marte.

În încăpere se propagă un freamăt de neîncredere.

– Marte?

– Adică să țintim...?

– N-am știut nici măcar că se putea...

Continuă repede, nelăsând nimănui șansa să intervină.

– Prin urmare, nu putem îngădui unei singure facțiuni să ne controleze destinul...

– Iar *noi* n-o să permitem folosirea polului sud dacă n-avem controlul! strigă Quiverian.

Carl ridică palmele, deschise.

– Okay. Asta-nseamnă că trebuie să abandonăm total zborul pe lângă Jupiter. Următoarea misiune optimă cere o trecere prin sistemul planetar interior, fără a ne apropia însă de Pământ. În schimb, putem orienta Impulsul spre Marte. Întâlnirea în sine n-o va deturna mult pe Halley – dar ne va da o șansă să sărim.

Câțiva ingineri clătină din cap. Carl continuă să vorbească, înainte de-a putea începe obiecțiile.

– Vom construi aerofrâne și vom devia în atmosfera marțiană. E rarefiată dar'adâncă, țintă bună pentru noi, mai ales de vreme ce o întâlnire cu *orice* atmosferă planetară va fi îngrozitor de rapidă.

– Am putea pierde destulă viteză la o singură trecere? Întrebă un spacer.

Incomodă întrebare.

– Nu. Ar trebui să facem mai multe manevre. (Începu să numere pe degete.) Aerofrâna la Marte, deviere în afară spre Jupiter. Aerofrână iar, acolo, cu sprijinul gravitației. Trecere interioară spre Venus, ocolire, direcția Marte din nou. De-acum vom fi redus destul din viteză ca să aplicăm o frână de rendez-vous reușită în atmosfera marțiană. Putem ieși cu aerocofrajele, acostând lângă Phobos.

Urmă o tăcere îndelungată. Îl priveau cu ochi mari.

– Dar..., murmură Keoki Anuenue. Cât timp ne va lua așa ceva?

– Douăzeci de ani.

Guri căscate.

– Asta-nseamnă douăzeci peste cei aproape optzeci care vor fi trecut, continuă Carl, fără să-i pese de rumoare. Dacă va merita, dacă ajungem la Baza Phobos în siguranță – și poate, până la urmă, din nou acasă...

– Ce-o să se-ntâmples cu Halley? întrebă furioasă o femeie din Platoul Trei. Carl ridică din umeri:

– JonVon o prezintă rotindu-se spre sistemul exterior, înapoi la originea ei din Norul Oort...

Jeffers spuse gânditor:

– Am putea-o trimite glonț spre Marte – să-i dăruim o atmosferă.

– Sigur, replică Sergeov, și-ncercând totodată și-o aerofrână. Imposibil!

– Dar..., începu Jeffers; se întrerupse, observând semnul pe care i-l făcu Carl.

– E o șansă de a *trăi*, spuse acesta emfatic. *Dacă* încercăm aerofrâna și-o orientăm pe Halley spre-a optimiza manevra. Orice altceva e sinucidere.

– La ce ne putem aștepta pe Marte? întrebă suspicios Quiverian.

– Carantină. Poate că Pământul va ordona să fim izolați pe Deimos, lăsându-i pe medici să ne studieze până se vor asigura că bolile astea sunt controlabile.

Altă lungă pauză. Meditau cu toții la noua idee, lăsând-o să se decanteze.

– E posibil? întrebă Sergeov, încruntându-se. Carl ridică din umeri:

– S-ar putea să nu ni se-ngăduie niciodată accesul în spațiul terestru – nu că asta i-ar deranja cine știe ce pe *Uber*-și, nu-i așa? Amintiți-vă, totuși, că există locuri decente în micile colonii științifice ale asteroizilor. Poate-om reuși să facem ceva pionierat chiar pe Marte.

– Al dracu' de-adevărat, se luminează Jeffers la față. Carl ridică mâna:

– Încă un lucru. Comandamentul Terestru susține foarte ferm acest plan. A făcut din acceptarea lui o condiție ca să primim Pachetul cu Atenții.

Asta îi atinse. Racheta de mare viteză ce aducea provizii era punctul central al proaspetei lor speranțe. Era necesar s-o primească.

Carl își dădu seama că partea cea mai grea fusese depășită.

Explică apoi ajutându-se de niște grafice pe care JonVon le schițase în doar câteva minute. Consiliul asculta cu încuviințare glacială, fără a manifesta însă ostilitate. În sfârșit, ideea părea posibilă.

Complicată, da. Dificilă și riscantă, da. Dar posibilă.

Și, poate, reprezenta *unica* șansă.

Carl rămase în picioare. Își păstra expresia gravă dar înțelegătoare, hotărâtă dar flexibilă. Și, una câte una, facțiunile dădură glas concepțiilor lor înguste.

Celor din Platoul-Trei le dispăcea s-o arunce la gunoi pe atât de greu câștigata Halley... dar erau obișnuiți să-l considere pe Carl conducătorul lor.

Uber-șii mormăiră, însă recunoscură că n-aveau nici o altă alternativă.

Jeffers și cei câțiva spacer-i Percell care visau de multă vreme să-l terraformeze pe Marte erau mai mult decât încântați. Aveau s-ajungă să lucreze lângă Marte, poate chiar să-nceapă înverzirea acelei aride lumi.

Arc-iștii nu erau într-un totu fericiți. N-aveau încredere în Carl. Dar această opțiune o ținea pe Halley departe de Pământ, iar sancțiunea Controlului Terestru îi conferea greutate.

Carl simțea curând din toate părțile întunecatul curent subteran al pasiunilor Percell și Ortho, acum însă redus la tăcere de către viitorul îngust și sterp pe care-l aveau în față. Cea mai mare parte a echipajului aparținea unui grup pe care Carl îl numea „supraviețuitorii” – pentru că, în ultimă instanță, asta era tot ce-i interesa.

Absolut rezonabil, reflectă cu jale. Iar eu sunt aliatul lor firesc... chiar dacă nu cred că, într-adevăr, vom ieși vreodată vii din toată povestea asta.

Privi goeleta gonind cu vântul în pupa, cu pânzele ei pântecoase și imposibil de albe, și prova tăind apa ascuțit și sigur.

Și, treptat, fără tragere de inimă, facțiunile se despărțiră, într-un consens scrâșnit. Vor încerca s-ajungă pe Marte.

Carl se așeză în sfârșit, simțind o oboseală bruscă învăluindu-l.

Arc-iștii au dreptate. Nu pot avea încredere în mine. Știu că afacerea asta cu Marte n-o să iasă bine, dar în acest moment e necesară politic. Necesară pentru a preveni un război civil. Pentru a căpăta Pachetul cu Atenții. Adevărurile crude pot veni mai târziu.

Clătină din cap.

Mă transform într-un afurisit de diplomat. Nu mai gândesc ca un spacer, nici măcar ca un inginer. Christoase! – Data viitoare o să port cravată neagră și frac. Și când o să mă uit în oglindă, limba pe care am s-o văd va fi bifurcată.

VIRGINIA

Aparatura începea să-și arate vârsta. Luciul original se stinsese de mult, până când numele fabricantilor de echipament devenise aproape ilizibil. Fuseseră șterse până la ilizibil după treizeci de ani de frecare conștiincioasă.

Ozumandias, ascunzătoarea mea secretă. Virginia aruncă o privire într-un colț al laboratorului, unde micuța Wendy ședea răbdătoare, extrăgând un slab pârâiaș de energie dintr-o bornă înfiptă în perete. Micul mecanic de întreținere piui o dată și dădu să se ridice, dar cum Virginia nu spusese nimic, se așeză la loc.

Curios, se întâmplă să nu observi lucrurile un timp, și apoi te izbesc deodată. Trecuseră aproape doi ani, timp terestru, de când Virginia fusese dezghețată și revenise la datorie, și totuși, în tot acest interval, o dată nu-i dăduse Wendy-ei nici cea mai mică atenție. Fusese prea ocupată.

Acum o contempla cu uimire.

Treizeci de ani. Mi-a curățit, mi-a îngrijit și mi-a păzit sanctuarul, păstrând lucrurile exact așa cum le-am lăsat.

Poate că Saul are dreptate. Poate că fac treabă bună.

Zâmbi.

Ia seama, fato! Ține-o tot așa, și chiar vei începe să te închipui zeită, ca acele sărmene creaturi – doar vag umane de-acum – care l-au urmat pe Ingersoll jos, în cele mai adânci caverne, care se înclină în fața mecanicilor mei și li se adresează pe numele meu.

Ultimii doi ani fuseseră atât de plini, pentru ea, pentru Saul și pentru Carl... O frapa faptul că nu-și îngăduise niciodată răgazul să se oprească și să se gândească la ceea ce li se întâmplase tuturor.

Suntem un trio grozav. Pe vremea când trăia căpitanul Cruz și cu toții formam o singură expediție de cercetare, mare și fericită, nici unul dintre noi nu era o persoană importantă. Carl nu era decât un subofițer, eu o tehniciană stagiară în domeniul

Inteligenței Artificiale, iar Saul un doctor excentric cu o stranie pasiune pentru microbi.

Acum bietul Carl trece drept comandant, eu sunt Femeia Păianjen, ce-și trimite plasa de telecomandați să țină tunelurile peticite și coca sub control. Iar Saul...

Se opri, cugetând. Din noi toți, el e cel care s-a schimbat cel mai mult. Doamne, sper să nu pierd un om bun pe altarul divinității!

Fusesse atât de preocupat în ultima vreme! Evitase să se mai lege cu ea în uniunea intimă a amplificării neurale. Ca și cum mi-ar ascunde ceva... sau m-ar proteja de un lucru pe care simte că nu l-aș înțelege.

În cele din urmă, ajunsese la limita răbdării. Săptămâna trecută izbucnise, țipând la el. De-atunci, Saul îi lăsase câteva mesaje concise, mecanicii săi îl văzuseră prin holuri, dar în rest era ca și cum s-ar fi aflat pe planete diferite.

De jur-împrejurul ei, holo-display-urile luminau slab. Unele dintre instalațiile ce ieșiseră din funcțiune în timpul lungului său somn fuseseră chiar înlocuite, acum că ea și Jeffers puseseră din nou în funcțiune fabrica automată, sus, la Nivelul A. Pentru prima oară, poate, de la trezirea Virginiei, nu ardea nici o lumină roșie de avertizare.

Se pomeni țintuind cu privirea mașina bioorganică Kelmar pentru care cheltuisese jumătate din cota personală de greutate, ca s-o aducă la bord... cu veacuri în urmă. Inima computerului ei biocibernetic.

– JonVon, șopti. Am nevoie de ceva să mă distragă de la necazurile mele.

Existau lucruri pe care obișnuia să le facă, spre a se amuza, pentru care nu avusese timp ani de zile. Acum, însă...

– la să vedem cât de ruginită sunt la simularea vizuală, spuse, încet, și apăsă identificatorul de amprente al Kelmar-ului. Un display se aprinse.

Deci, Virginia. Va fi mai mult decât munca de rutină, astăzi?

Scutură din cap.

– Hai să ne distrăm puțin, ca altădată.

Petrecu câteva momente bătând cu degetele în comutatoare și calibrând, înainte de a-și strecura discul uzat la contactul neural. Se obișnuise atât de mult cu fluxul de date direct, controlând sau programând mecanici îndepărtați ca și cum ar fi fost părți componente ale propriului ei trup, încât îi trebuiră câteva minute ca să revină la modul „sintetic”, experimental, care fusesse cândva calea ei specială de-a interacționa cu JonVon.

JonVon însă își aminti. Nu trebui decât s-o dorească, și un curcubeu de lumină izbucni... paleta de străluciri a unui artist.

Uitasem de culori! Cum am putut sta departe de asta atâta timp?

Virginia construi nori roz deasupra unei mări calme, verde-albăstrie. Trase șapte mingi multicolore și le jonglă în imitații de mâini, lucru pe care n-ar fi fost niciodată capabilă să-l facă în planul „real”.

Suntem în formă azi, Virginia.

– Mda, suntem, JonVon, zâmbi ea. Va trebui să cobor în tine și să aflu ce-ai făcut cu software-ul tău de simulare.

Am fost ocupat. În timpul bolii eram prea răătăcit ca să-ți spun despre asta. Oricum, au existat câteva rezultate interesante. Sunt pentru tine o carte deschisă, oricând ești gata.

– Mai târziu. Acum vreau doar să ne jucăm puțin.

Nu numai în simularea vizuală făcuse progrese JonVon. Doar urechea ei antrenată sesiza micile semne din cuvintele, frazarea și ritmul vorbirii lui, denotând faptul că era încă departe de-a fi o ființă inteligentă. Altminteri, vocea putea prea bine să fi fost a unei persoane vii.

Se jucă cu imaginile, făcând ca marea largă, luminată de lună, să se deschidă înaintea ei. Un banc de pești zburători. Diatomee scânteind în siajul covăsit al unei umbre misterioase, imediat sub suprafață.

Se simțea bine. Aici, înăuntrul mașinii, nu mai persista nimic din crizele tulburi, derutante, care-i asaltau pe toți cei de-afară. Nimic n-o putea speria. Era ca acasă.

Doamne, ce dor mi-e de Hawaii!

Plămădi în apă un marsuin, care sporovăi și o stropi în joacă. Simularea era atât de plină de viață, încât aproape părea că simte stropii.

Cât a trecut de când Saul și cu mine am făcut dragoste legați astfel?

Izgoni gândul.

Vom încerca o modelare de personalitate astăzi, Virginia?

– Nu, JonVon, scutură ea din cap. După atâta vreme, încă nu-s pregătită să-ncerc iar asta. Să-ți spun ceva, totuși. Hai să rulăm o simulare a manevrei de catapultare gravitațională pe care ne-a trimis-o Controlul Terestru. Cea pe care a supus-o Carl la vot în Consiliu săptămâna trecută. Descompui copia pe care ți-am inserat-o ieri?

Da, Virginia. Vrei o diagramă? Numere? Sau o simulare atot-senzorială cu extrapolare?

– Atot-senzorială, JonVon. Vreau să alerg călare pe cometă... să văd cum va arăta de-acum în patruzeci de ani, când vom deschide sarcofagele și ne vom apropia de casă.

Acasă, își spuse. Schimbată cu optzeci de ani. Or să-și amintească, măcar, de noi?

Virginia simțea că poate aproape să perceapă torentul de electroni suprarăciți în timp ce dublul ei își făcea pregătirile.

Gata să începem simularea, Virginia.

Te rog, numește condițiile de start.

– Începe cu Impulsul, cu catapultele lansatoare ecuatoriale angajate sub programul Controlului Terestru.

Se instalează la loc, în timp ce norii și marea dispăreau. Marsuinul, la rândul lui, păli emitând un ultim ciripit sfidător.

Întinericul se înstăpâni, aducând cu sine un sentiment de profunzime ce se întindea în exterior, spre locul unde miriade de stele străluceau. Iar sub peisajul sideral se formă o imagine... cenușiu vârstat cu alb pe fundal îndoliat. Era scena familiară a gheții prăfuite de la suprafața cometei.

JonVon îi arată noile lansatoare, înfățișate cu optimism ca încheiate, la ecuatorul lui Halley. *O să fie ceva de muncă, să construim acceleratoare noi în locul celor capturate de Arc-iști. N-am fi putut-o face nicicând fără tehnologiile de pe Phobos.*

Dispuse în cerc pe ecuatorul oblongului sferoid, tunurile cu țevă îngustă deschiseră focul – aruncând proiectile de nichel-fier nativ departe în spațiu, cu fracțiuni mari din viteza luminii – schimbându-și încet, imperceptibil, direcția bătrânului bulgăre de gheață în care erau ancorate.

Nu se sesiza nici o senzație de mișcare, dar Virginia se identifică printre minusculele făpturi ce săreau agitându-și bratele, pe suprafață. Era o contribuție frumoasă din partea lui JonVon de-a le fi inclus. Căci așa va arăta scena – lucrători exultanți, sărind în sus de fericire când vor reuși să impulsioneze cometa într-o orbită nouă.

Folosind semnale blânde cu tot atâta naturalețe cu câtă și-ar fi mișcat un braț, Virginia începuse să plutească în sus, pentru a vedea mai bine simularea. Pe măsură ce Impulsul continua, urmări traiectoria prin vid a miezului de gheață schimbându-și cursul.

Afeliul și, puțin câte puțin, vechea orbită a lui Halley se modifica. Lansatoarele îi răpeau treptat din momentul unghiular, determinând cometa să-și înceapă lunga cădere spre Soare cu câteva zile mai devreme decât ar fi făcut-o în mod normal. Velocitatea spre interior a cometei era mică la început, dar avea să crească.

Virginia știa că simularea nu era cu nimic mai corectă decât cele folosite de Carl, ci doar mai sugestivă. Voia totul reprezentat în imagini. Pur și simplu, în grafice și numere nu era același lucru.

Călărea cometa. Stelele se roteau încet, pe măsură ce scara temporală se extindea iar anii goneau înapoi. Ea și Halley cădeau împreună spre cuspida din centrul sistemului solar.

La început, suprafața nucleului cometar nu se schimbă decât foarte puțin. Mantaua găurită și prăfuită lucea în vene subțiri, asemeni Căii Lactee scânteind deasupra.

Dar Cel Fierbinte creștea. Halley cădea spre el, și focul Soarelui se înălța s-o întâmpine.

Gheturi străvechi se sublimau sub căldura crescândă. Mai întâi apărură monoxidul de carbon, în timp ce miezul gonia pe lângă orbita lui Jupiter, apoi și bioxidul de carbon. Vaporii eliberați ridica praf fin și negru în calea strălucirii Soarelui. Începea să se formeze o ceață subțire.

Reprezentarea era extrem de vie. Virginia privea pulberea pală, scânteietoare, și cozile de ioni începând să prindă formă, ca niște flamuri spectrale desfășurându-se în lumina tot mai puternică.

Cel puțin de zece ori zece ocazii căzuse astfel mingea rotitoare de gheață, din vremea aceea când trecuse prea aproape de Jupiter și fusese azvârlită în mijlocul sistemului solar. De-atunci, fusese propoziția de Soare cu o lesă mai scurtă decât cele ale majorității cometelor.

Spațiul era încăpător, vast, și de când cu acea cvasi-ciocnire de gravitația planetei gigant, cometa nu mai întâlnise nici un alt obiect fizic pe care să nu-l poată absorbi. Fire de praf, bucățele de epave stâncoase, toate se poticniseră în calea brăzdată a cometei și plătiseră prețul.

Dar Impulsul avusese grijă să mai planifice o întâlnire. Ceva nu atât de mare ca Jupiter, dar mult prea masiv ca să fie absorbit, avea să treacă prin imediata apropiere, în timp ce Miezul Halley se năpustea spre interior.

Și iată-l! Un punctișor de lumină roșiatică, drept înaintea.

Marte, își spuse Virginia. Tocmai la timp. Gata pentru un mic carom?

JonVon recunoștea o întrebare retorică. Oricum, mașina era prea ocupată ca să răspundă, întâlnirea apropiindu-se tot mai mult.

Acesta era compromisul Controlului Terestru, planul său de-a-i salva fără să riște contaminarea lumii natale.

Trebuie să recunosc, nici măcar nu m-așteptam la atât de mult de la ei.

Desigur, presiunea opiniei publice, pe Pământ, fusese o cauză majoră ce influențase trimiterea Pachetului cu Atenții, pe care doar câteva luni îl mai despărteau de rendez-vous-ul cu micul avanpost izolat al omenirii. Cu toate acestea, după toți acei ani, Virginia devenise nepăsătoare față de sentimentele adevărate ale celor de la Controlul Terestru în privința expediției lor.

M-aș fi așteptat să ne ordone să ne sinucidem „onorabil” și în liniște, așa cum le șade bine unor mici ciumați.

Planeta roșie se desena în depărtare. Virginia îi ceru lui JonVon să transfocalizeze pe detalii, încetinind acțiunea pe măsură ce ea și cometa se apropiau de rendez-vous.

O luă înaintea lui Halley pentru a privi planeta. Înghețatul pol sud al lumii moarte apăru primul la vedere.

Nisipuri roșii clocoteau peste Cydonia. De-mult-adormiții Vulcani Shield arătau ca niște coșuri care aproape străpungeau atmosfera subțire, cu coastele vătuite de nori străvezii, uscați.

Phobos răsări de după limbul micii lumi. Satelitul era doar o piatră presărată cu găuri, scînteind de lumini, care se rostogoli pe lângă Virginia și apoi apuse dincolo de orizontul ocru.

Drăguți oameni, se gândi ea la cei de pe Stația Phobos. *Foarte rău că nu li s-a permis niciodată să devină colonie reală. Poate, odată ajunși acolo, i-am putea ajuta.*

Se uită înapoi și văzu cometa apropiindu-se, așa cum avea să le apară bărbaților și femeilor de la Phobos, peste treizeci și opt de ani.

Ar trebui să fie un spectacol strașnic pentru ei... Halley gonind, destul de aproape ca s-o atingă cu mâna. Marte trebuie să treacă prin grosul cozii pentru ca gravitația sa redusă să ne prindă bărcile de salvare. Și totuși, planeta și cometa nu trebuie lăsate să se apropie atât de mult una de alta încât tulburenta să ne arunce aero-cofrajele de pe traseu.

În simulare, Halley făcea figură grozavă. Nimic comparabil cu spectacolul ce-avea să se arate mai aproape de Soare, firește; dar cozile gemene începuseră să se desfășoare, iar coama îi radia ca un nor difuz de licurici.

Simularea era excelentă. JonVon înfățișa până și luminițele de pe Phobos stingându-se în timp ce lucrătorii se ascundeau și trăgeau obloanele. Timp de câteva zile aveau să cadă prea mulți meteoriti pentru a risca să se aventureze în loc deschis. Oricum, prețul era mic, pentru șansa de-a salva trei sute de suflete. Virginia cel puțin spera că vor gândi astfel.

Trei sute de oameni în carantină pe Marte... asta ar putea fi într-adevăr destul pentru a înființa o colonie. Nu visase niciodată să populeze un deșert roșu-ruginiu, dar planul bătea toate alternativele. *Și va fi plăcut să simțim iar gravitația, să umblăm, poate chiar să înotăm într-o piscină acoperită cu un dom.*

Nu e Maui, dar m-aș putea obișnui cu ideea de-a fi o marțiană.

Intervalul se îngusta. Suprafața lui Halley părea că spumegă în timp ce punctele fierbinți azvârleau fântâni de gaz și praf în spațiu, sporind strălucirea cozii.

O fi o iluzie datorată perspectivei? Sau chiar vom trece atât de aproape?

Scânteii își lua zborul, obiecte mărunte separându-se de capul cometei în explozii fără sunet.

Plutele de salvare. Blindate împotriva prafului și-a căldurii, sarcofagele acoperite de aero-cofraje aveau să fie smulse de pe Halley. Mici rachete controlate de mecanici măreau distanțarea, ghidându-i pe coloniștii în hibernare spre prima lor întâlnire dură cu atmosfera planetei roșii.

Virginia se retrase și mai mult, lăsându-i simulării spațiu de desfășurare.

Întreg Pământul va privi asta. Oamenii de pe Phobos nu vor fi singurii care vor avea parte de-o reprezentare nemaipomenită.

Coama noroasă a lui Halley părea că atinge planeta. Virginia făcu ochii mari.

Ceva nu-i în regulă. Cum se poate...

Coada începu să se abată de la forma ei, compresată de undele de șoc sonice, în timp ce globul de gaz întâlnea atmosfera rarefiată a planetei. Gaze ionizate se arcuiau în afară îndepărtându-se de slabul câmp magnetic marțian.

Punctul scânteietor al miezului propriu-zis, un trilion de tone de gheață, gonea nestânjenit. O lua înaintea norului său, începând să strălucească și mai puternic.

NU...

Unde de șoc gazoase, arcuite, se multiplicau în conuri tot mai ample. Șimțind că Virginia dorea să urmărească acțiunea, JonVon încetini întâlnirea, în timp ce Miezul Halley împrăștia micile bărci de salvare ca pe niște grăunțe de polen și se grăbea spre cea mai strânsă trecere.

Cea mai strânsă trecere...

Nucleul se despică în două! Apoi încă o dată! Patru bucăți se năpustiră spre interior sub un anume unghi, traiectoria lor prin atmosfera marțiană fiind acum incandescentă. După care izbiră mica lume...

Un fragment păru că șterge limbul planetei, ca un ciocan aruncând în spațiu scânteii strălucitoare. Panașe de praf se învorbura furioase acolo unde obiectul lat de-o milă atinsese solul.

O bucată mare nimeri Olympus Mons, retezând partea stângă a marelui vulcan, într-o explozie titanică, orbitoare.

• Cu toate că nu era decât o simplă simulare, Virginia clipi pentru a alunga imaginea remanentă a acelui fulger. Când reuși să privească din nou, seria de explozii pârjolitoare se transformaseră în nori portocalii tot mai întinși. Atmosfera subțire se unduia și forma vârtejuri ca un iaz puțin adânc în care fuseseră trase gloanțe de revolver.

Cutremure zgâlțâiau nisipurile străvechi. Sub suprafața lui Marte, ghețuri eterne se bombau și se topeau. Virginia își imaginează că simte magma fierbând.

Era prea stupefiată pentru a face mai mult decât să privească, nevenindu-i a-și crede ochilor. Căută micile aero-co-fraje și descopri unul, două, rostogolindu-se spre Soare. Altele se luminau scurt la contactul cu norii de praf în clocot, ardeau într-o singură vâlvătaie și se stingeau.

Câteva dispăruseră pur și simplu.

Trebuia să fie un carom gravitațional! O trecere apropiată! Controlul Terestru n-a spus nimic despre așa ceva.

Carl n-a spus nimic despre așa ceva!

Inconștientă, își impuse eul simulat departe de lumină – departe de fața arzândă a creuzetului stâncos.

Marte rămânea în urmă în timp ce ea zbura spre exterior de-a lungul umbrei lui. Văzută dinspre fața întunecată, planeta era un corn subțire de vânt roșu, vopsit cu foc. Dintr-o latură a semilunii, înflori un rug trandafiriu: zeul războiului răspundea violenței cerești prin vulcani redeșteptați.

Nechemat, un vers din Shelley îi răsări în minte:

Privește-mi Lucrarea, tu Puternice, și disperă!

Virginia se decuplă, cu mâinile tremurându-i în timp ce smulgea discul de contact. În mintea ei, însă, scena continua. Imaginația își urma simularea a ceea ce urma să se petreacă peste treizeci și opt de ani, zugrăvind Soarele așa cum avea să răsară în dimineata de după întâlnire, pentru a străluci asupra unei zile aburite, noroase, pe Marte.

Iar mai târziu, pentru scurt timp doar, avea să vină ploaia.

SAUL

„Chimicale mirosinde, un strănut,
Prin primordialul lut,
Carbon, oxy, gaz,
Fosfor și răgaz
Astfel Blues-ul a-nceput.“

Era un vechi cântec de pahar al biologilor din secolul douăzeci. Saul îl învățase în Anglia, pe timpul unei ierni

ploioase petrecute la Cambridge. Părea potrivit să-i vină-n minte acum, când o sticlă de fabricație pământeană i se legăna în poală, și el ședea în coridorul semiobscur, lângă laborator, încercând un remediu polinezian pentru durerea ce-l munea.

Keoki îi dăduse borcanul de basamac făcut în casă, spunând solemn: „Ai nevoie de-o beție, Saul.” Și, firește, amicul avea dreptate.

„Totul, o, cât de curat,
Cuviincios marinat,
Un virus s-a-mbarcat apoi,
Întâi mestecând puhoi,
Genă pentru-nfulecat.”

Cântecelul avea un refren în ritm săltăreț, cu bătaie din picior.

„Moșu” virus cel scrântit
Contra noastră-a uneltit
În genunchi ca să ne vadă.

Ne-a trimis o februșoară
Mai subtilă ca o gheară
Rogu-te, mă infectează.

Ne jucăm acia
De-a antologia
Despre bolile de bază.

Fii tu gazda, ei și ce?
Da' să nu-ți dai duhu', bre,
Dacă n-ai celula brează.”

Saul înclină din cap, cu un aer înțelept.

– Poftim! Știau de simbioză încă din anii optzeci, când nici măcar nu erau siguri că parcurg Secolul de lad. Ceea ce dovedește că nimic nu-i nou sub soare...

Firește, însă, că celălalt, nu era de față, ca să-l audă. Până la urmă îl trimisese înapoi... nevestele uriașului hawaiian pesemne că erau de-acum îngrijorate. Saul își asigurase prietenul că se va duce direct la culcare, așa că Anuenue plecase, lăsându-i sarcina de-a încerca să se bine-dispună.

De fapt, deocamdată, nu intenționa să doarmă. Stătea jos și trăgea la măsea. Nici când nu se simțise atât de departe de casă.

La drept vorbind, în patru ani vom fi la afeliu și-o s-o luăm înapoi spre Pământ. Dar, chiar în acel moment, lui Saul nu-i stătea mintea la dinamica orbitală.

N-o s-aprobe ea niciodată, își spuse el sieși.

Zău? Păi, de unde știi dacă n-o-ntrebi?

În sinea lui, recunoscuse că-i era pur și simplu frică... frică de ce părere ar putea avea Virginia despre ultimele lui experimente. Leacurile-minune erau una. Experiențe pe animale și plante, perfect. Dar printre darurile de pe Pământ se găsiseră date despre creșterea forțată a trupurilor omenești. Se simțea ca Houdini stârnit cu o nouă încuietoare, sau un pictor în fața unei pânze albe. Nevoia era acolo... provocarea irezistibilă.

De unde știi ce-o să spună Virginia? Poate că nu-i nevoie să dormi într-un laborator rece și singuratic.

Saul se înfioră, recunoscând că era pur și simplu prea laș ca să încerce.

Ah, dar dacă i-ar face iubitei lui un dar? Un dar din cele pe care și le dorea cel mai mult pe lume? Lucrul pe care se resemnase să nu-l aibă niciodată?

Într-o noapte, cu săptămâni în urmă, când ea zăcea cufundată în somn, culesese mostrele de care avea nevoie.

De la Lani Nguyen – Lani cea atât de demnă de încredere – căpătase ascunzătoarea secretă de spermă și ovule umane pe care le sustrăsese de pe Pământ. Acum avea toate materialele necesare.

Totuși, nu se hotărâse să acționeze. Până-n seara asta.

Petrecuse toată ziua lucrând în enclava Arc-istă de la polul sud – ca Medic al Coloniei era neutru în toate disputele – și se întorsese deprimat. Jos, în văgăunile acelea, viața era mizerabilă și rece. Pila de fuziune ardea trosnind, și abia dacă furniza destulă energie ca să le întrețină serele. Mai rău, Joao Quiverian avea de înfruntat propriile lui facțiuni – fanatici pe lângă care până și Arc-ismul părea moderat, a căror ură pentru orice lucru asociat cu Percell-ii nu cunoștea margini.

Keoki avea dreptate... aveam nevoie să mă-mbăt.

Un alt cântecel îi trecu prin minte. Unul despre al cincilea Război Civil Irlandez. Era un cântec trist, despre fratricid, dar nimeni nu scrisese vreodată ceva mai potrivit pentru băutură sau milă.

Fredona pentru sine când o părere de mișcare îl făcu să privească spre stânga. Scrută linia palidă a panourilor fosforescente, micșorându-se odată cu depărtarea, și văzu că mai multe dintre acestea erau obturate de siluete confuze ce se apropiau prin coridorul îngust.

Nimeni n-avea de ce să vină vreodată pe-acolo. Era parte din înțelegerea lui cu clanurile. Atunci cine...?

Simți un fior.

Înstrăinații...

Pluteau tot mai la vedere... forme omenești, dar înfoiate peste tot ca niște făpturi marine acoperite de mâl. Colecțiile de forme de viață locale purtate de fiecare erau diferite. Într-un caz,

din omul originar nu mai rămăseseră decât ochii. Celălalt încă mai avea fața vizibilă prin hățișul simbiotic.

‘Asta-i sinergism împins mai departe decât îl pot accepta până și eu, își spuse Saul îngrețșat.

În repetate rânduri, cu începere din ziua aceea când ex-spacer-ul mistic, Suleiman Ould-Harrad, părăsise nivelurile superioare pentru a coborî să li se alăture acestor creaturi, apăruseră mici notițe lipite de ușa lui Saul. Satisfăcuse fiecare cerere, lăsând adesea afară sticle cu serumuri de-ale lui. La fiecare schimbare de tură, când se trezea, pachetul dispăruse. În locul lui stătea o mică mostră din câte-o formă de viață stranie pe care Saul n-o mai văzuse niciodată.

Era un troc, medicamente pentru noi piese ale puzzle-ului care era Halley. Lui Saul îi convenea de minune, căci oricum dorise să găsească o cale de-a-i trata pe alienații ce sălășluiau în Gheena Depărtată. De când Ould-Harrad li se alăturase, păreau să fi devenit mai bine organizați, mai puțin suspicioși și violenți când cineva dintr-un clan „normal” le ieșea-n drum.

Făcu, totuși, ochii mari, când ambii emisari se înclinară adânc:

– V-venim și-ți implorăm-m aj-j-utoru’.

Vocea bâlbâită îl luă pe Saul prin surprindere.

– N-am... n-am știut că mai sunteți și unii care puteți vorbi!

Cel cu față clătină din cap.

– Unii n-nu pot. Da’ asta nu-nseamnă că nu mai gândim-m.

– Iertați-mă! bolborosi grăbit Saul. Pur și simplu... mă rog, voi nu v-arătați niciodată. Ceilalți se tem atâta de voi!

– Cum ne temem și noi de ei. Da’ tu ești Ssssaull. Doc-c-toru’. V-venim la tine c-un rănit.

Saul era pe punctul de a-i pofti în laborator, când înstrăinatul șef își desfăcu frunzișul și scoase o mică boccea cafenie, din care se auzeau scâncete.

– P-poți s-o dre-g-g-gi?

Vidra avea un picior rupt. Se zbătu și-l mușcă pe cel ce-o ținea, fără nici un efect vizibil.

– Sigur că da, răspunse Saul ridicându-se și apăsând plăcuța cu cod-de-amprente de lângă ușă. Aduceți-o înăuntru. În mod normal, n-ar trebui să dureze.

Cu excepția Lani-ei și a unui mecanic ocazional, nimeni altul nu-i mai trecuse pragul. Saul era sigur că nici un străin n-o va mai face vreodată.

Dar, iată, nu fusese nicicând prea bun la preziceri.

La o oră după plecarea înstrăinaților, se găsea lângă principala cameră de clonare, decis. Existau motive științifice solide ca să continue experimentele. Colonia avea nevoie. Omenirea avea nevoie.

Eu am nevoie. Și poate-am să reușesc să-i dau Virginiei ceva ce-și dorește mai presus de orice...

– JonVon, i se adresa el principalului cuplaj vocal al computerului.

Da, Saul. Aici sunt.

Înclină din cap.

– JonVon, vreau să stabilim o bază de date secrete.

CARL

Dacă-și mija ochii împotriva nodului de galben al Soarelui, privești de gheață îi apărea înaintea ca un ținut de vis. Armate de oameni și mecanici forfoteau peste teritoriul brăzdat și pătat, tractând cilindri lungi de oțel lustruit și oxid de aluminiu ca alabastrul, sau legând stive uriașe de echipamente electrice ori transformatoare care, concepute să opereze în vid, arătau mai curând ca niște recife de mărgean cu circumvoluțiuni scorțoase, decât spire de cupru și fier lucitor.

Bandele active se grăbeau peste gheața sfârtecată și crăpată, cu jgheaburi săpate adânc în ea, tăiate, ajustate și ciocănite. La intervale regulate, Jim Vidor înălțase turnuri zvelte prin topirea, modelarea forțată și reînghețarea apei în formă de grinzi, niveluri și proptele cristaline.

Fire ca de păianjen uneau degete de cristal vopsit în portocaliu, repezindu-se în sus. Gheața avea o slabă putere de sudură, și se folosea bine doar sub compresie. Era cu neputință să crezi că arabescurile nu aveau decât un rol pur funcțional. Totuși, Carl nu se îndoia că Vidor, dacă ar fi fost strâns cu ușa, ar fi putut oferi explicații pentru fiecare delicat fir extrudat, fiecare arcadă proptită pe console, pentru întreaga sa artă de împletituri fusiforme.

Carl nu-l întrebase. Oamenii nu se puteau rezuma, fără remușcări, la lucrul îngust și strict practic; oricine avea dibăcie jinduia să exprime ceva profund și trainic. Poate să fi fost impulsul de-a lăsa o amprentă înflorită și ideosincronică în cele mai durabile lucruri pe care le făureau. Ceva mai adânc, probabil, legat de spiritul ce adusesse un trib însingurat de primat atât de departe de propria lor lume, caldă și umedă.

Carl își aminti primele versuri ale unei poezii pe care i-o arătase Virginia în urmă cu câteva luni și care, de-atunci, nu încetase să-l bântuie.

În astă seară marea-i calmă, e cerul împăcat.

Mareea-i plină, mândra lună deasupra-i s-a-nălțat.

Auguri de navigare bună. În poem era vorba despre plăji și oceane, iar Virginia simțise în el o anume rezonanță pentru aceste imagini. Călătoria aici, navigația în contra mării gravitaționale, semănau cu mărețele vremi trecute ale meșteșugului marinăresc. Captaseră o fracțiune din crudul vânt fonic al soarelui pentru a controla emanațiile de gaz ale cometei, în primele luni după acostare. Apoi goniseră în bătaia aceluși vânt, folosind lumina solară doar pentru a produce curent electric. Momentul crucial se apropia, când corabia lor de gheață trebuia împinsă pe-o orbită proaspătă, cu un nou curs însemnat pe hartă.

Zâmbi pentru sine. *Ne agățăm de analogia marină, hai? Totul pentru că ești spacer până-n măduva oaselor, și n-o poți uita. De când l-am pierdut pe Edmund, tot timpul ai tânjit după o navă. Bucata asta de gheață și de fier e tot ce ți-a mai rămas.*

Era atât de evident, încât Virginia își dăduse seama. Îi spusese că poezia e o consolare și, spre surprinderea sa, se pomenise încântat de unele materiale transferate de ea în display-ul lui. Asta ar fi reprezentat un lucru absolut imposibil în ochii arogantului spacer plin de sine care fusese cu trei decenii în urmă. Îmbătrânise doar cu șapte ani în tot acest răstimp, dar intervalul avea o greutate aparte.

Eul său mai tânăr părea acum îndepărtat, aproape neverosimil de orb.

Sper că Virginia nu mă poate citi prea adânc. Ar descoperi destul de repede cât de falsă e toată această speranță și euforie, bazate pe o inevitabilă minciună...

Nu-i plăcea să-și amintească. Scutură capul și porni peste gheață, cu pași prelungi. *Fă-ți de lucru! Nu gândi prea mult; nu asta e punctul tău forte!*

Carl ocoli un grup de mecanici ce lucrau pentru a ajunge la lunga tranșee a Lansatorului 6. Un aruncător încheiat umplea scobitura, coborând oblic în ea. Doi ingineri testau o roată-de-zbor fabricată din fier cometar.

Mașinile urmau să producă energie cinetică în proporția și sub unghiurile precis calculate. Mai întâi aveau să tragă paralel cu ecuatorul, încetinind și în final oprind rotația de cincizeci de ore a lui Halley. După aceea, lansatorul va pivota în jurul unei axe îngropate în tranșee, ajungând aproape perpendicular pe ecuator,

aliniat cu centrul de masă al cometei. Atunci aveau să-nceapă lungile expulzii repetate care, efectuate ani de-a rândul, adăugau minuscule creșteri cinetice lentei, maiestuoasei curbe a lui Halley la afeliu. Toate lansatoarele, pulsând neîncetat, aveau să-și însumeze efectele în Impuls.

„Nu-i așa că-i drăguț?”

Carl îl văzu pe Jeffers apropiindu-se în salturi ușoare, exersate. Pieptarul pătat al costumului purta un clește și o cheie fixă încrucișate într-un cub.

– Frumos. S-a testat? E gata pentru montarea orizontală?

„Sigur. Se potrivește taman la țănc, în orice unghi vrei. Mecanicii or să-și facă treaba de cum e gata testul.”

Jeffers rânjea fericit. El era baza Impulsului, găsind soluții pentru toate problemele, cu un schepsis rapid și sigur. Lucra în ture de optsprezece ore fără să dea nici un semn de oboseală. Fabrica de la Nivelul A, care acum duduia de roboți ce confecționau piese de schimb pentru lansatoare și rachete, n-ar fi existat fără Jeffers. Carl își amintea vremea când omul căzuse la minima rezistență, scufundându-se în holobenzi și pornostimulatori, ștergând realitatea în care trăia. Munca era lucrul de care avea nevoie...

„Toate echipele sunt în avans cu programul. Ba încă fac și ore suplimentare, fără să le-o cer.”

– În sfârșit, avem ceva pentru care să lucrăm, spuse Carl evitând privirea lui Jeffers.

„Al dracu' de corect.”

Un mecanic-coordonator se apropie, cu un dom suplimentar cocotat în vârful carapacei, într-un oarecare paleativ de kluge. Adaosurile Virginiei funcționau minunat, făcându-i pe mecanici și pe roboți pe departe mai versatili, dar nu erau elegante. Mecanicul semnaliză cu farul pentru a le atrage atenția și transmise: **Lansatorul e încheiat. Tehnicianul uman Osaka declară că agregatul e gata pentru testarea oficială.**

Jeffers dădu din cap:

„Dați-i foc!”

Gonguri avertizoare sunară pe canalul radio. Pretutindeni, echipele încetară lucrul și se cățărară afară din puțuri să privească. Costumele le erau zgâriate, roase, decolorate, cîrpite cu petece artizanale.

Un *ping ping ping* de încălzire clipoci pe frecvențele de comunicare, ecouri subțiri ale șarjei ce începea în tranșee. Carl privi spre vârful lansatorului, care se repezea, eliberat de ghețurile din preajmă, țintind spre cer.

Simți o surescitare ce-i încretea pielea, o tensiune crescândă. Dacă făcuseră vreo greșeală în proiect, în asamblare...

O mică vibrație îi urcă prin picioare. Un răpăit în microundă, un *scriiii* – și unitatea se descarcă.

Simultan, o ceață vagă apăru la gura lansatorului. Se întrebă ce anume, nu era în regulă, până ce brusc își dădu seama că ritmul de tragere al tubului aruncător era de mai multe capsule pe secundă – și ceea ce vedea era impresia trecerii lor.

Atâta tot. Nu tu vuieți, nu tu vălătuci de fum. Lansatoarele erau concepute să opereze cu eficiență aproape perfectă, pentru a genera cât mai puțină căldură reziduală. Dacă fie și numai o fracțiune de procent din energia lansării se infiltra în gheața înconjurătoare, avea să evapore suportul structural, producând dislocări, dezechilibrând sincronizarea inertială, atent configurată, a segmentului. Cu mult înainte ca gheața să fi dispărut, instabilitatea redobândită a tuburilor directe le-ar fi smuls și transformat într-un morman de oțel răsucit.

Catapulta însă funcționa ca unsă. Prin liniile radio se înălțară ovații. Cât vedea cu ochii, oamenii își ridicau brațele în salutări de victorie, dansând pe gheața mânjită, sărind sus de tot în întuneric. Singuri mecanicii își continuau stoici sarcinile, indiferenți la faptul că ființele umane înhățaseră în sfârșit cărma corăbiei lor de gheață. Halley nu mai era doar un bulgăre de zăpadă murdară dându-se de-a dura în lungă noapte. Era acum o navă spațială.

Jeffers bâiguia excitat, repetând parametrii operativi pe care-i citea pe display-ul căștii. Carl putea urmări recitarea mitraliantă – kilo-amperi ivindu-se în circuite de joasă impedanță, voltaje adunându-se în piscuri ascuțite pentru a se prăbuși apoi la trecerea fiecărui glonț, percolând potențialul câmpurilor electrice și magnetice inductive. Energia trecea în capsule, momentul electrodinamic scurgându-se ca un fluid cu viteza luminii.

Doar accelerația electrică era îndeajuns de eficientă pentru a rezolva problema risipei de căldură, a evita lenta topire a cometei însăși. Pe moment, la polul nord existau ample stive de fier extras în primul an al expediției, însă sub fiecare lansator mecanicii desfășurau operațiuni de minare, în caverne strâmte unde roboții forau și prelucrau cantități suplimentare din străvechiul metal al cometei.

La Nivelul A, o fabrică confecționa găleți ușoare dintr-un polimer supraconductibil special. Acestea erau încărcate cu fier și alte reziduuri grele. Fiecare calup umplut cu metal devenea un glonte. Transportorii le depuneau cu precizie nestrămutată în teava catapulței, unde voltajele crescânde receptau proiectilele și le azvârleau cu viteze enorme – zece mii de kilometri pe secundă, aproape trei la sută din viteza luminii. Lansatorul 6 era

o mitralieră cosmică, trăgând cu plumbi ce-aveau să ajungă la cele mai apropiate stele în câteva secole.

Puteam construi astronave, numai să fi avut curajul, își spuse Carl. Poate, într-o zi...

Atât de mare era masa lui Halley încât până și aceste viteze enorme abia dacă ajungeau pentru sarcina pilotării. Carl reglă pe o frecvență de inginerie, și auzi un *braaap braaap braaap* staccato la fiecare proiectil care-și culegea minusculele contribuții în coloana aruncătoare. Lansatorul 6 era primul din cele cincizeci și două care aveau s-o încercuiască în curând pe Halley, expulzându-și ghiulelele timp de cinci ani. Când capul cometei zăbovea ca o balerină în punctul culminant al saltului, afeliul era momentul cel mai eficace pentru a o deturna pe Halley. În total, era necesar să se arunce zece milionimi din întreaga masă a cometei. Acest lucru presupunea zeci de mecanici care să supervizeze extracția și turnarea fierului, miniroboți trudind lângă nesfârșitele benzi transportoare, subrutine și programe experte să surprindă fiecare obstacol în nesfârșita febră ritmică a Impulsului.

– Dracu' s-o ia! spuse Carl. Merge.

Simți un val de ușurare și realizează că-și ținuse mâinile încheștate.

Uralele continuau. Chiar și această demonstrație, care avea să dureze doar câteva ore, încetineea rotația primordială a lui Halley, modificându-i infinitezimal lungă glisare eliptică.

Și mai merge și ca pe apă", preciză Jeffers, rânjind bucuros. „Hai jos, la Lansatorul Cinci. Avem un pivotel drăguț montat aici, ține tubu-aruncător să nu se descleieze. Ne-am închipuit...”

Jeffers se opri brusc, la vederea unui gheizer de vapori clotind dintr-un turn de gheață învecinat. Complicatele hașurări de alabastru și ivoriu ale lui Vidor explodară într-un duș de ceață și rămășițe scânteietoare.

„La naiba!”

„Ce-i? Ce se-ntâmplă?”

– Laser! se trânti Carl pe solul soios. Jos toată lumea!

„Ce naiba – cine s-a dus și...”

– Arc-iștii! își dădu seama Carl. Pesemne c-au auzit prin radio de succesul testului.

„Dar *de ce?*” strigă Jeffers. „Credeam că Quiverian a fost de *acord.*”

– Al dracului să fiu dacă știu!

Pe tot întinsul câmpiei, oamenii plonjau să se-adăpostească. Ceva mai departe, un turn de gheață se dizolvă tăcut în abur. De astă dată, Carl văzu străfulgerarea de lumină când raza lovi.

– Trag de pe colina aia – acolo. Douășcinci de grade sud de la vest.

Jeffers scrută zarea spre un punct îndepărtat din vârful unui morman de zgură rămasă de la o operațiune minieră.

„Au mutat un industrial dintr-ăia mării. Încearcă să lovească Șasele“, da' chestiile astea, nu țintesc așa de bine...”

Căștile răsunau de înjurături.

Un trăsnet se îngropă în gheață lângă o formă chircită, iar Carl auzi un strigăt de durere.

– Takeda! Lipește-i femeii costumul și du-o la primul ajutor!

Se ghemui îndărătul unei moviște și privi cum fulgerele laser trimiteau fântâni arteziene spre cer.

– Ticăloșii!

„Tre' să facem ceva.”

– Aș putea-o pune pe Virginia să trimită niște mecanici, să-i ia prin învăluire...

„Da, corect“, răspunse Jeffers.

– Nu, stai...

Controlă canalul Virginiei. Un sâsâit. Era oprit. Bineînțeles. Doar un idiot ar ataca fără să taie sursa de sprijin a victimei.

Alt vaier de durere în radio.

Carl îl înghionti pe Jeffers în umăr.

– Lansatorul Șase – poți să-l pivotezi?

„Ce?”

– Să-l dai pe Șase-n jos? Să țiștești spre orizont?

Jeffers se arătă surprins.

„Siguranțele nu-s înăuntru. Nu-ș... i-un unghi destul de scăzut.”

– Încearcă!

În timp ce Jeffers se târa în tranșeea lansatorului, turnul de gheață ce servea drept centru de rotație al Lansatorului 5 explodă în spatele lor, trimițând cabluri și carenaje într-o cădere lentă, fluidă, spre suprafață. Componente pierdute, timp de construcție pierdut, oameni răniți – oameni de care e/ răspundea. Carl se încruntă spre mोगâldețele îndepărtate ce tre-băluiau în jurul tunului laser, simțind cum înlăuntrul lui creștea o furie ucigașă.

Umblă la canalele radio, unde glasurile se revărsau și se încălecau unele pe altele. Oamenii își chemau amante și prieteni, clocotind în mânie neputincioasă. Mecanicii cereau cu inocență ordine. Apoi vocea Virginiei se impuse pe linia lui privată:

„Ce se *întâmplă*? Cineva mi-a înfundat canalele. Cine...?”

– Adu niște arme aicea, sus!

„Dar, dar, ce-o să folosim?”

– Laserele alea mici din Trei *B* – asta-i tot ce putem mișca imediat...

„Da' n-or să ia ca din oală pe oricine vine destul de-aproape ca să poată folosi laserele mici?”

Carl înjură. Virginia avea dreptate.

„Pot trimite câțiva mecanici mari de la polul nord.”

– Pân-atunci o să fim friptură!

Fluieră o comandă caută-și-prinde pentru Joao Quiverian și primi legătura în câteva secunde.

– Quiverian! Aici Osborn. Te...

Vocea celuilalt era încordată.

„Ăștia nu acționează sub ordinele mele. Sunt Arc-iști, da, dar nu-i pot stăpâni.”

– Ai pretenția să te credem?

„Trebuie. Ăsta-i adevărul.”

Carl scrâșni din dinți. Deci inamicul n-avea chip. Oamenii ce foloseau laserele acelea mari n-aveau să îngăduie nimănui să ia în stăpânire opțiunile Impulsului, încercând să impună o altă orbită. Cu ei, era totul sau nimic... și aveau să ia totul.

Pe canalul general, auzi alte zbierete, în clipa când un trăsnet laser lovi o moviliță, dizolvând în ea un puț adânc. Carl văzu un trup rostogolindu-se... cineva care se ascunsese acolo.

Folosi prioritatea de comandă pe canalul *A*:

– Luați-i pe-ăia de pe mormanul de zgură de lângă Lansatorul Doi! Adăpostiți-vă cu toții jos, în tunelurile de alimentare. (O bălmăjeală, în loc de răspuns.) Și folosiți coduri de identificare dacă vreți să fiți auziți!

Rosti o comandă rapidă în vorba-mec și zgomotul se întrerupse, controlorul de canal trecând pe modul oficial. De-acum radiourile costumelor n-aveau să mai funcționeze până când sistemul trecea la ordinul-cod. Preț de-o clipă, nu se mai auzi decât un șuierat lugubru. Apoi:

„Jones, cod BQ către Osaka și Osborn. Conduc grup de cinci jos la puț acum.”

„Lomax, cod DF către comandă. Am vedere bună de pe-o nălțime sigură. Toți pe cod-P amplasamentele la mine. Transmiț situația la Osborn.”

Carl dădu din cap. Câțiva spacer-i buni care-și aminteau antrenamentele valorau cât niște batalioane.

Jeffers, cod GH către Osborn. Am făcut-o, cred.”

– Osborn, cod GH. Făcut ce?

„Jeffers, GH. Cobor lansatorul cu vârful-n jos. Trebuie să-l întorc spre sud. Tu mi-l aliniezi, okay?”

Carl realizează că ciocăniturile statornice ale Lansatorului 6 se opriseră de câțva timp. Acum, sub ochii lui, ansamblul se întoarce greoi spre colinele joase și îndepărtate, coborându-și ajutorul. Carl se ridică în picioare și trece repede îndărătul aruncătorului ce se înclina încet. Singura cale de-a ținti care-i trecea prin minte era ochirea directă, privind în lungul țevii.

Grozav. Curat tehnică-de-vârf.

Iar Arc-iștii îi supravegheau neîndoielnic. În mod sigur, obiectivul lor era acel loc. Distruseseră țintele mai ușoare, până să-și corecteze tragerea. Lansatorul 6 era mult mai greu de lovit, îngropat cum era în locașul lui. Acum, însă, când ieșea încet la suprafață...

Se chirci pe o pată portocalie și închise automat un ochi, aliniind țeava catapulței cu mogâldetele de pe colina îndepărtată.

„Lomax, DF către Osborn. Am o schiță tactică a pozițiilor inamice cunoscute. Pregătește-te s-o primești. S-au grupat destul de strâns.“

Carl își așternu imaginea peste jumătate din vizieră. Desenul rudimentar al lui Benchley prezenta un grup principal și două aripi – probabil cercetași desfășurați.

Nu-s prea mulți. Am numărat cinci. Dar au avantajul terenului.

Arc-iștii erau dispuși într-un șanț, beneficiind de adăpost. În timp ce privea, o flacăra albastră străfulgeră – iar el se trânti instinctiv pe burtă. Apoi realizează că era ridicol; dacă se afla în plină bătaie a laserului, l-ar fi orbit instantaneu. În loc de asta, ceilalți țintiseră sus. Nu-l atinseseră decât câmpurile periferice.

Îl verifică pe Jeffers. Aproape coborât...

Clipi ca să-și limpezească vederea.

– Deschide-o!

„Nu... nu *pot* să trag așa-n colina aia cu o încărcătură plină! E un kilogram de fier la zece mii de K.P.S... ar fi ca și cum am detona o bombă de zece kilotone!“

Carl caută furios o soluție.

– Lăzi goale! N-am decât câteva grame. Aveți vreunele?

„Ăă... Mda... Și prefer să bag putere mai mică,“ răspunse Jeffers. „Ne ia un minut... ia-sssă-ve... unu la sută...“

Cine tipă. Altă lovitură în apropiere.

– Trebuie să răspundem cu foc! Deschide-o!

„Okay, okay.“ Spre ușurarea sa, Carl auzi *braaap braaap braaap-ul* reîncepând. Sunetul era altul. Mai jos, mai aspru.

„Nu-i reglat pentru asta! O să se facă bucăți!“

Carl tastă telescopul. În sus și-n jos, pe colină, nori de vapori rășăreau sub impactul proiectilelor.

– Canalul A, auto-prioritate. Jeffers, stânga!

„Teles.“

Micile coloane de gheață săreau la înălțime, mai multe pe secundă.

Un fulger albastru din vârful colinei, mai strălucitor de astă dată. Lă rândul său, dușmanul își regla tirul. Carl se întoarse și văzu gheața, nu departe în spatele lui, erupând și explodând brusc în abur perlat.

– Mai sus!

„Asta-i!“

O dâră de ceață urcă panta, dezordonată dar înălțându-se, înălțându-se constant spre cei ce mânuiau tubul uriaș și greoi.

Doi adversari, fiecare luptându-se cu arme prea mari și puternice pentru a fi folosite cu precizie... ca niște luptători dând unu-n altul cu bârne de oțel. Primul care marca o lovitură...

Carl se întrebă ce s-ar întâmpla dacă laserul îl va lovi în plin. Costumul avea să reflecte parțial lumina, care în acel unghi ar fi răspândită pe o zonă mult mai întinsă... totuși, nu dorea să afle.

– Mergi drept! Și mai sus!

Cheagurile nervoase de gheață tresăriră, deviară, se fixară – și izbiră mogâldetele ce forfoteau.

Distrugere fără sunet. Carl rămase întins pe gheață, privind cum proiectilele loveau neîncetat țintele – biete puncte ce se zvârcoleau, și părți smulse, rostogolindu-se, din laser – în timp ce ceața asaltului se aduna, se răspândea, și în cele din urmă acoperi scena.

– Okay. Poți... s-o-nchizi.

„I-am nimerit?“

– Da, am reușit.

Carl nu simțea nici o bucurie, nici urmă de entuziasm. Totul se întâmplase atât de repede... Un pâlț de puncte mișcându-se pe o colină... Fulgere orbitoare, bruște... Apoi exploziile îndepărtate ale lăzilor ce loveau gheața, loveau oțelul, loveau carne moale și os casant... O știință a geometriei stricte și a morții ușoare.

„Hei, am reușit! Asta o să-i învețe minte pe bulangii!“

Lansatorul tăcu. Jeffers sări din groapă, exuberant.

– Am... am făcut-o, da!

Auzi glasul Virginiei și altele și, odată cu rumoarea ce revenea revărsându-i-se în urechi, Carl porni încet spre colina bombardată, nevrând să vadă ce era acolo dar știind că era necesar. Făcea parte din munca lui.

Deodată mintea i se limpezi și-și reaminti restul poeziei, versurile care îi dăduseră năvală în minte cu numai câteva

minute în urmă... timp care acum părea aflat cu luni de zile în trecut.

*Iar noi suntem aici, pe-un câmp nepământesc,
Bătut de zvon de luptă și zor amestecat,
Neștiutoare oști, în noapte, se ciocnesc.*

VIRGINIA

Costumele spațiale erau sâcâitoare. Îi aminteau Virginiei de pierderea siluetei – de trecerea anilor...

Se lupta cu baretele de ajustare, slăbind unele și strângând altele în toate locurile proaste. *Vax! Nu-i de mirare că Saul a fost așa...*

Virginia căzu pe gânduri. Oricum, era sigură că neînțelegerile aveau prea puțin de-a face cu recenta ei lipsă de exercițiu fizic.

Poate că nu era ceva menit să dureze, își spuse. Poate că tot ce-i bun sfârșește prin a se autodistruge.

Imaginea unei lumi roșii, vulcani noi erupând ca să salute zorii...

Pentru prima oară de la atacul Arc-ist eșuat, Carl îi dăduse permisiunea să vină și să-l vadă personal. A fi indispensabil avea neajunsurile sale. Ca gărzi umane și mecanici de pază stând rânduri-rânduri în jurul laboratorului ca s-o protejeze, în ultima vreme începuse să se simtă ca o regină a furnicilor, sclavă a propriei sale regalități.

Deși o furnică regină, cel puțin, produce ouă...

Alt gând rău. De ce ieșeau toate aceste lucruri la suprafață tocmai acum?

*Pentru că am început să ne omorâm între noi, acum și aici?
D-asta-s așa de deprimată?*

Sau pentru că mă simt singură, și nu mai sunt tânără?

Virginia sfârși cu îmbrăcatul și-și petrecu peste costum o tunică uzată. Nici măcar n-avea una a ei proprie – nu se ostenise niciodată să-și facă. Aceasta – înfățișând un snop de grâu deasupra a trei mingi de aur – îi aparținuse doctorului Evans, un om de la Hidroponice mort de douăzeci de ani. Dispecerul cu costumele o reînregistrase pe numele Virginiei, iar ea hotărâse s-o poarte.

Aș vrea să nu fi trebuit să vin aici în persoană, își spușe, în timp ce trecea prin ecluză.

Afacerea asta însă era prea importantă ca s-o discute pe orice canal radio. Nu conta numai teama de-a fi interceptați. Voia să vadă chipul lui Carl când vor sta de vorbă.

Ușile exterioare se deschiseră și vederea îi fu împiedicată un moment de către o ceață de vapori condensati. Fulgii de zăpadă zburară suflați în spațiu, iar Virginia privi peste câmpul de gheață.

Într-o privință, se simți puțin dezamăgită. Legăturile ei cu telecomandații progresaseră atât de mult încât viziunea sa asupra suprafeței părea practic mai bună în surogat decât în direct. Pășind atentă pe crusta murdară avea oarecum o senzație de *mai mare depărtare* decât prin controlul unui mecanic aflat acolo.

Mai era și un jenant sentiment de goliciune. La urma urmei, avea mulți mecanici, dar numai un singur trup. Și *acesta* se afla acum la suprafață, sub stelele palide.

Priveliștea era mai puțin accidentată, aici lângă Puțul 6, decât în locurile unde mecanicii ei și lucrătorii lui Jeffers scobiseră și brăzdaseră bătrâna cometă. Aici, trăsătura dominantă era un edificiu înalt care arăta cam ca încrucișarea dintre un scrânciob de sticlă și o plasă de păianjen țesută din mătase lichidă.

Un număr de spacer-i stăteau adunați la baza acestuia, gesticulând spre un punct din întunericul scânteietor. Recunoscui pieptarele lui Carl Osborn și Andy Carroll, ca și pe multe altele – în special membri ai facțiunii Platoului Trei și a Supraviețuitorilor. Virginia mormăi fraza de comandă până reuși să se cupleze pe frecvența folosită de ei. Era un joc de copii să le spargă codul.

„...vă spun că după părerea mea chestia asta-i prea al naibii de mică! Or fi făcut ei progrese de când am plecat noi, sigur. Da' nici chiar torța aia fierbinte de fuziune n-a putut împinge mai mult de douăzeci de tone cu o asemenea accelerație, atâta timp.”

„Zău? Ei bine, chiar dacă *sunt* doar douăzeci de tone, gândește-te la tot ce-ar putea include. Subterfugii logice mai rapide pentru computere și mecanici mai buni. Seminte hibride ca să ne îmbunătățim hidrourile. Și focoase cu tritiu! Douăzeci de tone de material de-ăsta ar putea însemna totul.”

Evident, vorbeau despre Pachetul cu Atenții. În timp ce se apropia, ocolind o zonă crăpată a gheții, auzi vocea lui Carl intervenind:

„Speri că darurile de Crăciun îi vor face pe Arc-iști să se răzgândească, Andy?”

„Sau ne-or da nouă ceva care să ne-ajute să-i stârpim... Nu-mi pasă care din două. Orice le-ar da brânci de la polul sud astfel ca să ne putem întoarce la manevra jupiteriană și să salvăm misiunea inițială. Schema cu Marte-i în regulă, ca variantă secundă. Dar căpitanul Cruz ar fi dorit să...”

Observând că Osborn se întorsese s-o salute pe Virginia, Andy Carroll se întrerupse.

„Osborn, canal deschis pentru Herbert. Bună, Virginia!”

Combinezonul lui pătat era un amestec de componente refolosite. Pe deasupra era drapat într-o pânză albă jengoasă, având ca blazon imaginea unui crustaceu roșu. Viziera i se limpezi, și-i putu vedea fața. Argintul la tâmpile și ridurile de pe frunte nu-i răpiseră farmecul său băiețesc.

„Drăguț din partea ta c-ai venit sus, Virginia. E un lucru deosebit pe care-am vrea să te rugăm să-l faci pentru noi.”

Virginia dădu din cap, apoi își aminti că avea în față îndepărtatul Soare. Deși acum nu era mai mult decât o stea foarte luminoasă, era posibil, totuși, ca viziera să i se fi opacizat automat, ascunzându-i gestul.

– V-ajut în orice fel, începu. Dar...

„Asta-i grozav. Fin'că ne facem griji cu primul Pachet cu Atenții de pe Pământ. N-am vrea să iasă ceva prost când va sosi.”

– Ce-ar putea ieși prost?

„Ce-ai zice să cadă-n mâna cui nu trebuie?” sugeră Carroll. Carl ridică din umeri:

„Quiverian neagă orice amestec în atacul de la ecuator. Spune că erau niște răzvrățiți ce acționau fără aprobare. Totuși, văd unde bați. Nu cred c-am vrea ca, din greșeală, Pachetul cu Atenții s-ajungă la polul sud. Poate-ar fi mai bine să trimitem un mecanic în spațiu, care să escorteze nava de marfă până la destinație.”

Virginia înțelese. *N-ar fi deloc bine să ne trezim cu pachetul de salvare deturnat. Atunci Arc-iștii ne-ar avea-n dublu-Nelson. Ar deveni totalmente stăpâni pe situație.*

– Perfect, încep să lucrez detaliile cu Jeffers. Oricum, mai e un lucru despre care voiam să vorbesc cu tine.

„Sigur. Ce anume?”

Când o văzu clătinând din cap și rămânând tăcută, Carl se întoarse spre ceilalți:

„Vin imediat, băieți. Vedeti dacă puteți acorda mai bine antena asta, da? Vreau o cât mai bună stabilire a poziției obiectului când se-apropie.”

„Bine, Carl.“

O conduse după o grămadă mare de deșeuri miniere. Asigurându-se că-l vede făcând-o, ridică mâna și-și închise emițătorul. Virginia înclină din cap, procedând la fel. Carl se aplecă să-și atingă casca de a ei.

– Ce te frământă, Virginia? Pari atât de... abătută. Ceva cu Saul? Auzisem...

– Nu, îl întrerupse ea grăbită; chipul lui era atât de aproape; stratul dublu de cristal ce-i despărțea părea să transmită o răsuflare caldă. Nu, Carl, nu-i asta.

Cel puțin, nu asta e motivul pentru care-am urcat aici.

– Dar este o problemă, între voi doi, insistă el. Virginia dădu din cap, o smucitură rapidă, scurtă:

– Nu, chiar nimic. Doar, mă rog, unul din lucrurile-alea... Timpul...

– Timpul ne schimbă pe toți, Virginia. Nu m-am scuzat niciodată față de voi amândoi pentru felul cum m-am purtat, cu-atâția ani în urmă. Am fost un idiot.

În ochii lui se citea sinceritatea.

– Erai tânăr, Carl. Toți eram mai tineri.

Cu excepția lui Saul. Cu sistemul lui imunitar perfect, nu va trăi oare veșnic? Să fie asta, poate, o sursă de fricțiuni între noi?

Carl privi în jos un moment, apoi îi întâlni ochii.

– Asta nu-nseamnă că sentimentele mele sunt altele, Virginia. Dacă ești gata pentru o schimbare...

Își lăasă fraza în suspensie, iar Virginia putu vedea deodată ceva mult mai adânc decât sinceritatea, mai adânc chiar decât severitatea comandantului. Mâna ei înmănușată se înalță, atinse sticla.

– Oh, Carl! Ai suferit atât de mult...

Carl ridică din umeri, prins între sentimente contradictorii:

– Ai venit să mă vezi pentru că...

În glasul lui se simțea speranța. Virginia clătină din cap, alungându-și slăbiciunea.

– Carl... (Înghiți în sec.) Carl, vreau să știu de ce plănuiești să ne omori pe toți.

Bărbatul făcu ochii mari.

– Aăă... Cum... Ce vrei să spui?

Mâna Virginiei căzu.

– Întotdeauna ai fost un mincinos prost, Carl. Pentru mine, cel puțin. Ceilalți par să-ți fi înghițit comedia, crezând că Pământul are într-adevăr în vedere o salvare, și toată gargara aia cu trecerea strânsă pe lângă Marte, pe urmă spre Jupiter și Venus, apoi înapoi către Marte și carantină...

– Ce tot...

– M-am gândit, totuși, că Jeffers și-ai lui te-ar susține chiar dacă ar ști adevărul, nu?

Carl tăie contactul, făcând un pas înapoi, înainte chiar ca ea să fi sfârșit. Avea buzele strânse. Când vorbește, mișcările gurii par să-i exprime o amărăciune pătrunzătoare. Virginia își arată urechile. Cu o mișcare nerăbdătoare a capului, Carl își atinge din nou casca de a ei.

– Ce ai de gând să faci? întrebă el.

Cel puțin, Carl nu-i minimaliza inteligența continuând cu prefăcătoriile. Știa că rulse simulări în zece moduri diferite înainte de a-l acuza astfel.

– Ce am de gând să fac *eu*? întrebă Virginia. Înainte de toate, îți dau o șansă să te explici. Vreau să știu de ce acoperi farsa asta a Controlului Terestru, trimițându-ne pe un curs direct de coliziune cu Marte!

Ochii lui Carl se închiseră scurt.

– Și acasă există facțiuni. Au avut loc... tocmeli. A trebuit să acceptăm, pentru a primi Pachetul cu Atenții.

– Astfel încât să ne putem ciocni de o planetă în patruzeci de ani? nu se putu abține Virginia să râdă amar.

– Patruzeci de ani lungi, Virginia. Chiar și cu serurile lui Saul, va trebui să ținem atâția oameni treji încât până atunci vom fi bătrâni.

– Sunt și copii, Carl.

– Bebelușii ăia nenorociți pe care i-au făcut Ortho-șii? Abia dacă merită să fie numiți oameni, Virginia. Știi asta. Oricum, și ei și noi toți vom trăi mai bine și mai confortabil cu bunătățile pe care le primim în rachetele alea de pe Pământ.

– Confort!

– Da, asta în măsură destul de mare. Dar există și un motiv mult mai important.

– Care anume?

– Cinstit vorbind, Virginia, nu-ți dai seama că e singura cale de a scăpa din tot fiasco-ul ăsta?

– Ce lucru bun o să iasă dacă *murim* cu toții? clătină ea din cap.

– Păi, din punctul de vedere al Pământului, sfârșitul unei amenințări. Iar în privința asta, pot înțelege și optica Arc-iștilor.

– Poți?

– Da. Firește. Vor face totul ca să protejeze lumea natală de Halley-forme, și nu-i poți acuza pentru asta.

– Și din punctul *nostru* de vedere?

Carl ridică din umeri.

– Aprindem scânteia unei vieți noi pe o lume moartă, poate. Cu morțile noastre, putem provoca lungul proces de trezire a planetei Marte.

Virginia nu-și putu stăpâni o grimasă.

– Începi să vorbești ca Jeffers.

– Poate..., îi întoarce Carl privirea; glasul îi scăzu. Aș fi putut încerca să mă gândesc la o altă cale, indiferent cât de improbabilă, dacă...

Lăsă fraza în suspensie.

– Dacă ce, Carl?

– Las-o baltă. N-are importanță.

– Carl! Trebuie să-mi vorbești.

Carl clătină din cap.

– Acu' câțva timp, Saul mi-a spus că lucra la un sistem de clonare. În vreo zece ani, am fi putut fi-n stare să producem o generație de copii zdraveni, ușor modificați pentru a fi sănătoși și a se înmulți cu adevărat în gravitație slabă. Poate fi efectiv ceva serios în ideea aia despre care vorbesc unii *Uber*-și ai lui Sergeov... Să-i spunem Pământului să se ducă naibii și să-ncercăm colonizarea lui Triton...

Virginia înțelese ce l-ar putea determina să accepte un asemenea plan.

– Vrei să spui... eu, mai ales, nu-i așa?

– Da. Tu, eu, copiii pe care numai tu și cu mine i-am putea avea împreună. M-aș... m-aș putea lăsa convins să accept alt punct de vedere, dacă asta ar părea posibil.

Înlăuntrul creierului și-al inimii Virginiei bântuia iarna. Există o incapacitate amortită, o *silă* de-a înțelege. Vag, știa că aceasta era versiunea unică a nevrozelor de care sufereau toți, de-acum – cu nimic mai gravă decât media normală, dar extrem de aparte. Era blestemul unui *romantism* hipertrofiat. Adolescentul melancolic din el fusese, într-un sens, înghetat în timp.

Știa că o simplă confesiune ar putea rezolva situația... o recunoaștere francă a faptului că, oricât de mărețe miracole tehnice le puneă știința la dispoziție, ea nu va avea nicio-dată copii, indiferent cu ce bărbat. Universul hotărâse demult asta.

Blocarea, însă, era prea mare. Prea asemănătoare unei poveri de gheață pe care n-o putea ridica, nici măcar ca să fie bună cu un prieten drag.

– N-am să spun nimănui despre Marte, Carl.

– Nu? clipi el din ochi. Dar eu...

– M-ai convins că ai dreptate. *Va fi* mai bine așa... să murim aducând viața într-o lume moartă. Mai bine decât o stingere fără sens...

Se dădu înapoi și-și deschise din nou transmitătorul.

– Spune-mi când și unde vrei să întâmpinăm primul Pachet cu Atenții și dă-mi o echipă de sprijin. Încep chiar acum să rulez simulări pentru un rendez-vous.

Încercă să nu i se uite-n ochi în timp ce se întorcea, dar îi simți privirea în spate pe când alegea o cărare îngustă, singuratică, îndreptându-se din nou spre cripta ei, departe de stelele reci.

SAUL

Vehiculul care călătorise cale atât de lungă, pentru a le aduce daruri de pe îndepărtatul Pământ era o fiară sofisticată și învăpăiașe o cărare îndrăzneată ca să-i ajungă, aici, în numai cinci ani. Ocolind de trei ori soarele, câștigase o viteză extraordinară, iar acum se năpustea în adâncimile negre de sub și de dincolo de planul sistemului solar.

În timpul fiecărei treceri circumsolare, captase vâlvătaia astrului în gigantice vele de voal. Apoi, când distanța făcuse să pălească focurile, marile pânze se strânseseră, propria flacără a mașinii izbucnind înaintea. Frânturi de antimaterie se întâlneau într-o mică incintă de combustie, eliberând energie ce era aproape lumină colimată, propulsând nava cu și mai mare viteză.

Doar trei pase fuseseră necesare pentru a-i aduce orbita în același plan cu cea a lui Halley – dar *mult* mai repede decât fugea cometa. Tehnologia făcea acest lucru posibil, iar fluxul fierbinte al opiniei publice redeșteptate cerea viteză. Pentru presiunea populară a unei noi generații, acesta era un act de grație ce nu îngăduia nici o amânare.

Pentru ceilalți era ceva cu totul diferit – plata în numerar a mitei pentru a-i convinge pe ciudații coloniști infectați și exilați temporal să respecte convenția, convenție de-a se ține departe.

Sperau unii, oare, ca astfel să-și îngroape vinovăția incinerării lui *Edmund Halley*? Sau să spele rușinea anilor de tăcere și nepăsare?

Saul privea ecranele, împreună cu reprezentanții aleși din toate clanurile, în caverna Sălii de Control Central. Încă o dată, încăperea era efectiv plină, deși făcea prinsoare că arhitecții

nu-și închipuiseră niciodată o asemenea mulțime... figuri sălbatice purtând tatuaje și haine țesute din fibra lichenoizilor Halley-eni, brăzdate de cicatricile unor boli nemaivăzute pe Pământ și murmurând între ele în dialecte stranii.

Până și Joao Quiverian era aici, stând încruntat, cu brațele încrucișate, într-un colț, cu trei gărzi personale și o nevăstuică recent clonată pândind feroce de pe umărul lui.

Reprezentanții tuturor clanurilor veniseră ca observatori, în timp ce Virginia Herbert ghida solia mecanică a coloniștilor pe o orbită conexă cu Pachetul de Atenții ce încetinea continuu.

– Sigur că au făcut progrese. Torța aia-i o grozăvie, spuse Andy Carroll de la consola balistică. Dar tot nu-ncetinește destul de repede ca să-mi convină.

– Am s-o prind, murmură alene Virginia. Nu-ți fă griji, Andy. Am făcut și noi unele progrese.

O cârpă neagră îi acoperea ochii în timp ce stătea pe spate în hamacul de lângă comenzile Waldo. Cablul mufei neurale îi șerpuia dinapoia țestei, iar cu degetele atingea ușor un set de butoane moletate.

Saul observă gura lui Quiverian țuguindu-se dezaprobat. Îi era vizibil greu să îndure prezența Percell-ilor în fruntea operațiunii de recuperare. Aici însă era tolerat, și nu prea putea să se plângă.

De drept, Carl i-ar fi putut opri accesul, ca răspuns la rebeliunea pe care o condusesse în sud. Chiar dacă Quiverian își declina orice răspundere în privința criminalilor ce atacaseră lansatoarele ecuatoriale – și îi denunțase public – el și Arc-iștii lui nu mai prezentau încredere. Tot timpul cât se aflau în Central erau supravegheați constant de o echipă de hawaiieni de-ai lui Keoki. Anuenue.

Totuși, luând în vedere puterea de-a negocia pe care avea să i-o confere conținutul Pachetului cu Atenții, Carl își putea permite să fie generos.

Nimeri nu era cât de cât sigur în legătură cu conținutul navei! Saul medita. *Aș putea înșira o mie de lucruri pentru care aș da un deget sau un premolar, ori chiar mai mult. Și sunt sute de alte liste, toate la fel de lungi ca a mea.*

Din păcate, probabil că nu-i nici un dram de tutun de pipă la bord.

Zâmbi cu ironie ștearsă. *O să mă mulțumesc cu acordul de diferențiere celulară din sistemul ăla de clonare pe care l-am pus la punct pe Pământ acum zece ani.*

Începuse destul de logic, programul său cu maimuțe mici, giboni și spice de grâu, subtil modificate... în căutare de noi elemente pe care să le adauge unui sinergism în creștere – un

angrenaj de ființe terestre și halley-ene care să ia locul războiului perpetuu. Dar, în ultimele luni, devenise ceva mai complicat. Existau, acum, aspecte pe care era sigur că Osborn nu le-ar aproba, iar Virginia nu le-ar înțelege probabil niciodată.

Din acest motiv, își mutase laboratorul jos, într-o cameră secretă sub un cvartal al cometei, departe de rachete și de clanuri, oprindu-i până și pe mecanicii din garda Virginiei să-l urmeze. Asta contribuise la lărgirea prăpastiei dintre ei, dar el acceptase să plătească prețul.

Trecuseră luni de zile de când se cuplase ultima oară cu ea, împletindu-și emoțiile – și chiar, ocazional, câte un gând amplificat de către mașină – în timp ce se țineau în brațe sub luciarea slabă a lămpilor de control ale lui JonVon. Nu îndrăznise. Căci sigur ar fi dat de-o urmă... suspectând libertățile pe care și le luase, și tragicele lor rezultate.

O mică vietate foindu-se oribilă, într-un incubator de sticlă... branhii, blană și coadă sfichiind... o față – vag umană – schimonosită în agonie și apoi, recunoscător încremenită în sfârșit...

– E o splendoare, șopti Carl Osborn. Iar Saul clipi, revenind în prezent. Era, oricum, o amintire asupra căreia prefera să nu stăruie. Ridică privirea spre a vedea feerica navă, acum înfățișându-se deslușit pe ecrane.

Spire înmănunchate, ca din mătase de păianjen, se desfăceau precum tulpinile dezgolite ale unei flori – filatoarele de pe care se umflaseră vele uriașe în timpul celor trei ametoare pase solare ale cargoului –, se rânduiau în jurul unui glob ce radia într-o imposibilă strălucire reflectorizantă.

– Mă uit la capsula-container din centru, spuse Lani Nguyen, de la consola de instrumentare. Mă-ntreb cum s-au descurcat cu impactul particulelor de praf la asemenea viteze. Arată de parcă scutul nici măcar n-ar fi material! E un soi de *câmp de forță*, sau de nu, eu sunt propria mea bunică...

– Nu! murmură Carroll, și schimbă o privire cu Carl. Un câmp de forță real? Nu mă mir c-au fost în stare s-o construiască așa de ușoară!

Otis Sergeov, liderul facțiunii *Ubermesch* al Percell-ilor, stătea agățat de marginea unui display video în partea stângă, cu câțiva dintre tovarășii săi tatuați.

– Bășinuța asta cu fermoare purpurii-i *tot* prea-mpisat de ușoară. Cui or să-i folosească două tone de căcat-pământean. mm?

Jeffers râse.

– Ce n-aș da eu pentru câteva *livre* de matrite ca lumea, sau o milă, două, de cablu supraconductor cald? La toți dracii,

pentru astea chiar c-aș primi să-mi pictez pielea-n albastru și să cârâi în VorbaNouă ca un *Uber!*

Ochii lui Sergeov fulgerară, iar Saul știa că faptul de-a fi Percell nu l-ar salva pe Jeffers, dacă rusul fără picioare va avea vreodată în mâini soarta celuilalt.

– *Bezmozgdîi gonnosiat!* murmură, în limba sa natală. Jeffers râse.

Susan Ikeda, șefa comunicațiilor cu Pământul, raportă în legătură cu ultima convorbire avută prin radioul de mare distanță:

– Controlul Terestru spune că estimarea lor de patru ore se confirmă. Nava încetinește în ritm normal.

– Nu se poate, murmură Carroll.

– Dar spun...

– Informația lor e depășită cu patru ore! Cu iuțeala luminii, îți zic eu! Ceva nu-i...

– Gura Andy! i-o tăie Carl. O vreme, în cameră domni tăcerea. Doar zumzetul slab al ventilatoarelor și tăcănitul mărunț al câte unui comutator. Apoi vorbi Lani:

– Își întoarce flacăra, Virginia.

– Confirmat. Cam e vremea. Întind hamul.

Virginia nu lăsa să transpară nici un semn de tensiune, dar cei din încăpere plesneau de încordare. Display-urile de deasupra arătau nava-mesager a coloniștilor, în două piese unite printr-un cablu întins, mai subțire de-un deget și lung de peste cincizeci de kilometri. Rachetele se aprinseră, și dublul corp începu să se rotească, asemeni unui lent și uriaș bola în întunericul înstelat.

– Propulsorul Secțiunii *B* epuizat, anunță Andy Carroll. Secțiunea *A* e gata să primească impulsul transferat, în trei sute zece secunde.

Lani se întoarce și le explică spectatorilor:

– Nava noastră e o rachetă în două trepte. Partea *B* a furnizat impulsul inițial. Partea *A* și-a păstrat carburantul pentru contactul final cu Pachetul de Atenții.

– Atunci de ce Partea *B* e încă atașată? întrebă unul din oamenii lui Quiverian. Lani își mișcă pumnii unul în jurul celuilalt, imitând un bola:

– Folosim un pripon rotativ pentru a fura și mai multă energie cinetică din etapa inițială. Împingând partea *B* înapoi spre Halley, îi dăm porția ei de energie celeilalte secțiuni.

Privitorii abia dacă ascultau. Toți ochii țintuiau ecranul central, unde Pachetul cu Atenții începea să se răsucească. Ceea ce fusese un punct fierbinte la marginea domului-oglină își spori strălucirea întorcându-se pentru a înfrunta mesagerul rotitor, în două bucăți, al coloniștilor.

Imaginea era prea neclară. Camerele de la bordul secțiunii A în rotație rapidă nu puteau sta fixate pe nava terestră. Procesând frânturile iuți pe care le prindea, JonVon abia reușea să mențină un unghi de vedere simulat.

Saul se întrebă dacă ar fi cazul să dea o mână de ajutor. Îl cunoștea pe JonVon mai bine decât oricine, cu excepția Virginiei. Putea ajuta computerul organic măcar să stabilizeze imaginea.

Dar nu se oferise. Sincer vorbind, îi era teamă că Virginia l-ar refuza, transpunând astfel în realitate ceea ce deja intervenise tacit între ei.

Mi-e atât de dor de ea! Am nedreptățit-o stând la distanță... nemărturisindu-i ce-am făcut...

Astfel își spusese sieși, iar și iar. Dar asta nu-l ajutase să afle curajul de a-i vorbi despre lucrul acela mic și diform, ce se dezvolta în acvariul de clonare din laboratorul său secret, încercarea unui dar *pentru ea...* dar care, în loc, apăruse ca fiind o crudă resimțire a faptului că Dumnezeu fixează limite chiar și puterilor profeților...

Mi s-a dat, în mâinile mele, puterea de-a plămădi animale și chiar oameni... dar mi se refuză orice cale de a-i dăruii femeii iubite copilul ce și-l dorește cu atâta disperare!

Trebuia să existe un motiv. Deocamdată, însă, Infinitul nu catadicsise să i-l încredințeze.

– Ce măciuci la buci încearcă ăla să facă? auzi Saul murmurele lui Jeffers.

– Cred..., lunecă Osborn un pas înainte, cu vocea deodată aspră. Cred că-ncearcă să ne lovească nava.

– Imposibil! strigă unul dintre moderații Ortho din Caverna Almondstone. De ce-ar...

Dar apriga lance a navei terestre își spori brusc strălucirea, partea ei anterioară apropiindu-se de axa camerei. Andy Carroll tipă:

– Manevreză! Rotație accelerată!

Apoi totul fu haos.

– Hamul desprins! strigă Lani.

– Pierdut contactul cu secțiunea B! anunță alt spacer.

– Înapoi, toată lumea! Lăsați-i să lucreze! Faceți-le loc!

Carl înjura în timp ce împingea oamenii de lângă comenzi. Deasupra capetelor lor, ecranele erau o învălmășeală de senzori supraîncărcați.

Ochii lui Carl îi întâlneau pe-ai săi, în timp ce Saul ocolea mulțimea dezlănțuită, zbatându-se între brațele încleștate ale hawaiei-nilor lui Anuenue ce nu-l lăsau să se apropie de console. Pe chipul

lui Osborn se zări un licăr tăcut de emoție, după care spacer-ul smuci din cap:

– În regulă, ajută-i! Da' dacă le stai în drum, îți iau gâtul!

Saul încuviință și sări înainte pentru a plana lin pe hamac, lângă Virginia. Trase o cască neurală din consolă și și-o puse peste petele intens frecate ale capului.

Maelstrom-ul era și mai rău aici, pe tărâmul imaginilor și al torenților de date. Fără anii de practică sub tătela Virginiei, s-ar fi pierdut instantaneu în hărmălaie.

Cernu impresiile, căutând numai centrii de procesare vizuală. De materialul realmente important – vectori, rapoarte ale stării mecanice, date în curs – nici măcar nu se atinse. Acolo, probabil, mai rău ar fi făcut dacă încerca să ajute. Le putea însă da lui Carl și celorlalți o vedere mai bună a ceea ce se întâmpla.

Chemă secțiunea din memoria lui JonVon rezervată pentru activitățile lui proprii, recitându-și codul secret de acces.

Simon spune, deschide Kelley.

Răspunsul păru să întârzie, practic, cu câteva milisecunde, demonstrând cât de ocupat era procesorul.

Good afternoon, Dr. Lintz. Am noutăți de raportat privind stadiul celor mai noi experimente.

Camerele de clonare operează normal. Există...

Nu acum, îl întrerupse. Anulează totul înafară de întreținerea de bază a funcțiilor vitale. Transferă celelalte resurse la procesarea datelor intrate în imagini clare și desfășurarea lor conform următoarelor formate.

Îți imaginează în fața sa consola și „plonjă” înăuntru cu gândul, trasând căi și numind blocuri electronice pulsânde pentru ca JonVon să-i permită accesul. Curenții de date erau pentru el un haos aproape total, dar lucrul cu JonVon părea să-i deschidă noi posibilități. Îi oferea o vedere – sau cel puțin așa se gândea el adesea – a minunilor cu care avea de-a face Virginia, ca surrogat pentru porția de nesfârșire ce nu-i putea aparține niciodată.

Prost subiect... Concentrează-te, nebun bătrân!

Camerele pârjolite, răsturnate, de pe modulul A, continuau să transmită. De-ar fi avut numai, el și JonVon, timp să țină măsura și să fazeze balansul... să ajungă la cameră și s-o facă să trimită imagini în pulsații repezi...

Da! Deșteaptă mașină! Bine te-a-nvățat mămica!

Treptat, în interval de secunde, vălmășagul se ordonă, oscilă, se stabilizează. Văzu că teribila flacără a navei terestre fusese lăsată în urmă, văpaia ei nemaiarzând atât de puternic.

Hamul de frânare a luat-o prin surprindere. Realiză că nava pământeană nu fusese capabilă să urmărească piesele modifi-

cându-și atât de neașteptat direcțiile de zbor. Una dintre secțiuni se îndrepta acum spre Pachetul cu Atenții sub un unghi oblic, chiar mai repede decât înainte.

– Nu încerca decât să se apere! strigă cineva din public. Pesemne că am activat un sistem anti-meteoriti!

– Ar fi cazul să terminăm cu amestecul ăsta prostesc! încuviință un alt observator. S-o lăsăm să vină așa cum au planificat proiectanții ei. Orice-am face, am fi ca niște sălbatici băgându-se într-o mașină complexă pe care n-o înțeleg. N-o să iasă decât o catastrofă!

Se auzi un murmur aprobator, dar Saul putu simți, dincolo de curenții de date ce se succedau, aroma distinctă de triumf venind din direcția Virginiei.

– Te-am *prins!* o auzi șoptind, nu departe. Scurt, încercă să întoarcă spre ea capul, s-o privească. Dar pulsația contactului neural și sistemul vizual natural i se ciocniră, amenințându-l cu un val de ameteală. Închise iarăși ochii și se concentrează să stabilizeze imaginea pentru Carl.

– Asta e, îl auzi pe spacer murmurând înapoia lui. Ușurel, Andy, Virginia... încearcă să te prinzi ușor la baza acelor filiere. Lani, ajut-o pe Virginia să se cupleze la computerul navei. Află de ce n-a inițiat contactul până acum.

– 'teles, Carl, răspunse Lani. Saul simți nava pământeană ca pe o enormă imagine de argint și aur ars... un glob ca oglinda, prea neted ca să aibă cât de cât substanță. În suprafața aceea, o mică formă ezită și creșcu, luminându-se din când în când, după cum robotul coloniștilor își aprindea și-și stingea reactorul pentru a potrivi vitezele. Micul lor sol era minimalizat pe lângă curba de lumină stelară reflectată, mică rablă fusiformă îndrăznind să se apropie și să atingă o frumusețe angelică.

– Contact! Ne-am atașat de o duză, anunță Carroll.

– Pulsăm un cod de comunicare navă-la-navă, raportă Lani. Vom vedea ce are de spus...

Apoi Virginia se tângui:

– Ticăloși dementi!

Era ca și cum o lamă de cuțit ar fi căzut retezând una din mâinile lui Saul. Un tsunami de zgomot și durere îi smulse ca un uragan ancorajele, aruncând fâșii din *el însuși* într-o furtună de date, sălbatică. Se simțea înecându-se, și nu mai avea nici cea mai vagă idee încotro e *susul*. Durerea și haosul îl copleșeau.

În acel moment se întâmplă un lucru care îi salvă lui Saul mintile. *Strănută*.

Explozia zguduitoare fu atât de violentă încât casca de contact neural îi zbură din cap și se izbi de consolă. Deodată lumea fu lumină, și aer, și zgomot *real* – un tumult de voci

omenești ce păreau, prin comparație, ca șoapta unei brize de dimineată.

– Ce s-a-ntâmpat...

– ...explodat!

– Dumnezeule, anihilare, pură..!

– Itaka, treci pe canalul de alarmă! Spune-le echipelor de la suprafață să se adăpostească imediat! comandă vocea lui Carl peste tot vacarmul de panică. Cheamă-le jos înainte ca neutronii să lovească!

Mâini smuceau de umerii lui Saul, încercând să-l tragă înapoi. Clipi printre pete luminoase, și văzu trupul inert al lui Andy Carroll pe care-l eliberau tăindu-i hamacul. Keoki Anuenue bâjbâia în partea dinapoi a gâtului Virginiei, trăgând de mufa neurală în timp ce alții se grăbeau cu tărgi.

– *Nu!* zbieră Saul; îl apucă pe Keoki de încheietura mâinii atât de strâns încât uriașul hawaiian icni de surpriză. Să nu se-atingă nimeni de ea! Nimeni! bolborosi, culegând casca pe care tocmai o aruncase. Lăsați-o-n pace!

Tremurând, își puse casca la loc.

Într-o clipă, fu înapoi sub fluxul de electroni, clocotitor, învolburat, în vuietul unei explozii destul de mari pentru a sparge o mică lume.

Mai bine pregătit, de astă-dată, Saul călări pe talazuri, căutând o stâncă, un vârtej, orice loc unde să poată sta și aduna firele.

O bucată din programul de personalități mimate al lui JonVon se izbi de el, murmurând ceva despre refuzul unui „Academy Award”... ce-o fi fost și-ăla*. O înhăță și legă fragmentul de o subrutină, pentru căutarea bazelor de date bibliotecare, și de o alta conținând informații asupra zootehniei pe Insula Wight.

– Virginia, șopti. Unde ești?

Ce-i spusese instinctul, cu mai adâncă certitudine decât simpla cunoaștere – că era rătăcită undeva în maelstrom-ul acela...? Că a o deconecta ar însemna s-o lase – dacă nu într-o stare vegetativă – atunci oricum cu o parte esențială din ea pierdută pentru totdeauna în haos? Saul se arunca în toate părțile, adunând o construcție zdrențuită, o trupă de frânturi și epave, și trimitea cercetași, căutând.

O șoaptă de aer tropical, într-*acolo!*

* „Academy Award” = „Premiul Academiei” – denumirea oficială a premiului „Oscar”; aici, aluzie la refuzul lui Marlon Brando, laureat al „Oscar”-ului de interpretare masculină pentru rolul principal din filmul „Nașul”, regia Francis Ford Coppola, 1972. (N.T.)

O mireasmă de crizanteme înmugurite, *aici!*

O amintire tainică din copilărie... de stinghereală alături de un băiat din vecini... *ad-o înăuntru.*

Urme, toate, precipitându-se dintr-un amestec învârtit. Una câte una, ar fi trebuit o mie de vieți pentru a le recunoaște și-a le pune măcar grămadă, necum să le mai și rânduiască în ceea ce fuseseră. Nu încercă. Tot ce putea face era să le iubească.

Frică și durere... un blestem șoptit.

„ticăloși demen...”

Ricoșă pe alături. Dar Saul întinse mâna după el.

Te iubesc, Virginia, chemă. Cu toate cusururile... Prost și orb cum sunt, te iubesc și te voi iubi pentru totdeauna...

...totdeauna...

Cuvântul sună ca un ecou.

...totdeauna...?

Da. În josul timpului până ce însuși Cel Fierbinte slăbește și gheața toată prinde viață... Niciodată nu te voi părăsi...

...niciodată...?

Oh... Saul...

Oh...

– Oooh, oftă vocea ei din lumea reală, lângă el. Oh, Saul...

Reteaua vibra de mișcare și deodată mâna ei o prinse pe-a lui, atât de strâns încât binevenita durere îi înteți șiroaiele de lacrimi ce-i întunecau privirea.

CARL

Carl scrâșni din dinți iritat, dar nu lăsa să se observe. De la explozie trecuseră patru ore. Căldura dogoritoare a detonației vaporizase instantaneu stratul de gheață de pe o parte a lui Halley. Se înregistraseră avarii serioase la mecanicii și instrumentele de diagnoză de pe suprafață, precum și câteva victime. Datele soseau încet, dar asta nu-i oprise pe oameni să trângănească și să teoretizeze.

Joao Quiverian devenea de nesuferit. Își folosea impactul deplin al propriei staturi, dominându-i pe ceilalți, iar glasul îi răsuna cu o impostă rezonantă, autoritară.

– Am greșit într-un mod pe care-l găsesc de neînchipuit. Acest accident e rezultatul direct al amestecului nostru în ceea

ce nu înțelegem, mai curând decât să ne fi pus încrederea în semenii noștri. Evident, mecanicul a aprins cumva camera de fuziune a...

– *Perdeeyn!* înjură Sergeov. Idiot Arc-ist...

– ...Pachetului cu Atenții, îi dădu-nainte Quiverian, și...

– Okay, de-*ajuns!* spuse tăios Carl. Liniște, toată lumea!

Pâlcul de oameni își îndreptară atenția spre el.

– Uitați-vă la numerele astea! gesticulă el spre unul dintre ecrane. Asta a fost o reacție termonucleară completă, *nu* o de-reglare a propulsiei cu fuziune.

Quiverian rămase cu gura căscată.

– Nu... Da' de ce să fi trimis... la noi...

Pielea tatuată cu albastru a lui Sergeov se încreți într-un zâmbet amar.

– Nu *la* noi – *pentru* noi.

– Așa cred, confirmă Carl.

– O... bombă? întrebă mirată Lani Nguyen, cu ochii ei migdalați dilatându-se.

Carl rosti răspicat:

– JonVon estimează efectul la câteva sute de megatone. Belșug de neutroni, gamma – obișnuitele. Nici o cameră de fuziune de care să fi auzit *eu* vreodată nu poate funcționa c-o sarcină de genul ăsta.

– Atunci, spuse rar Quiverian, au intenționat... să...

– Să luăm pachetul ăla în gheața noastră și pe urmă să-l arunce-n aer. Să sfărâme totul înăuntrul lui Halley. Să topească un kilometru la vârf, să surpe puțurile în toate celelalte părți.

Carl trebuia să-și controleze surplusul de energie nervoasă, Acasă, în gravitație, mușchii aveau întotdeauna vreo treabă de făcut atât cât să rămână pe loc, arzându-și tensiunile mărunte. Aici, cerințele lăuntrice de acțiune nu-și găseau nici o supapă. Trebuia să focalizeze totul pe alte căi de acces – voce, expresie, gestică.

– Mi se pare... greu de crezut, spuse Quiverian, dintr-o dată neașteptat de liniștit.

– E *tipic*, spuse Sergeov. Pământul a fost întotdeauna același. L-au distrus pe *Edmund*, *puf!* Acuma, urmam noi.

– Mda! făcu acru Jeffers. Ne cer îndrumări, ne zic să conducem pachetul drept prin Puțu' Trei... Și se putea s-o facem, de n-ar fi fost curiozitatea, care ne-a-mpins să trimitem un mecanic să vadă ce ne-a adus Tăticu'.

– Pământul s-a ținut de povestea lui în tot timpul ăsta – vreme de trei ani – când de fapt complotaseră să ne distrugă în întregime, continuă Carl.

– Ca să-și ocrotească sfânta biosferă, interveni moale Saul, apropiindu-se.

Carl înalță o sprânceană – *Cum se simte?* – iar Saul dădu din cap liniștitor. Virginia era lipsită de cunoștință când o luaseră tehnicienii medicali cu targa. Carl se simți ușurat, citind însă în expresia calm-mulțumită a lui Saul și o tristă confirmare: într-un fel, el și Virginia erau din nou împreună. Criza precipitase faptele. Șansele lui proprii – pe care acum vedea că le lăsase să se clădească dincolo de limitele prudenței – erau iarăși egale cu zero. Saul și Virginia păreau capabili să supraviețuiască oricărei lovituri pe care le-o rezerva hazardul.

– ...putem aștepta la o explicație completă de pe Pământ, sunt singur, încheie Quiverian. Carl realizează că pierduse una din declarațiile pontificale ale individului.

– Ce spui?

Chipul lui Quiverian se zbârci de exasperare.

– Presupun că am fost victimele unei facțiuni politice. Cineva, sub acoperirea încărcăturii repartizate, a strecurat un focos exploziv. Asta nu-nseamnă că întreg Pământul ni se opune. De îndată ce vom informa înaltele autorități terestre despre felul în care acest gest umanitar a fost deturnat într-un mod cum nu se poate mai abject, sunt convins că cei din conducere vor lua măsuri de-a pedepsi și reduce la tăcere această cabală de...

– Palavre! îl întrerupse vehement Carl. Quiverian strânse buzele și nu mai spuse nimic. Unul dintre locotenenții săi începu:

– Uite ce e, nu poți... – dar Carl i-o retează:

– Cheamă Pământul pe microundă și-o să ne faci să pierdem unicul avantaj. Timpul.

Îndârjit, Quiverian își repezi bărbia înainte.

– Nu mă pot aștepta ca tu să...

– Ascultă, îl opri Carl, ei încă nu știu ce s-a-ntâmplat, just?

– Ia-sssă-vedem..., calculă mintal Jeffers. Circa două ore-n fiecare direcție, cu viteza luminii. Ar trebui să prindem ce-au zis când a explodat drăcia.

– Hai să ne băgăm puțin în transmisia lor, încuviință Carl. Privi spre o cameră din perete și dădu din cap. JonVon îi asculta, așa cum bănuise, și imediat încăperea se umplu de șuieratul parazitilor solari. Apoi o voce ca de tinichea spuse monoton:

– Nu te pot transpune aici pe puncte, Halley.

– Încă mai transmit telemetrice ca s-o piloteze-năuntru, comentă Jeffers.

Vocea oscila slab, dispersată de cele trei miliarde de mile ale drumului ce-l avea de parcurs.

– După calculele noastre, pachetul se-apropie de cuplarea R.P.X. finală. Propunem să-i trimiteți acum balizare laser pentru Putul Trei. Pe urmă va prelua conducerea acostarea automată.

– Lucrează încă la abordare, preciză Carl.

Un val de paraziți, constant. Apoi:

– Confirmați acostarea? Negativ pe bip-ul de cuplare autoservo, dar prezentăm totuși contracomanda pe reppledex patru-supra. Așteptăm bip-ul de semnalizare pentru nimeni-înăuntru.

Bărbați și femei ascultau cuvintele unei civilizații la fel de îndepărtată în timp, pe cât era și în spațiu. Monitorii de pe Pământ ai misiunii, știau, erau instruiți în jargonul anului 2060, ca să diminueze confuziile, și totuși termenii ciudați și manierismele erei moderne se strecuraseră printre cuvinte. O privire spre unghia mare îi dădu de știre lui Carl că trecuseră trei ore de la explozie. Părea mai mult de-un an. Ordonă să se aducă răcoritoare. Liderii facțiunilor ascultau posaci, tăcuți.

– De-acum ar trebui să vină-n orice moment, anunță Jeffers. Glasul cel ezitant continua:

– Purtătorul pont-aproape-sigur zice normal. Codat...

O tăcere bruscă. Tăcănitul spițelor soarelui însuși părea că inundă sala, aducând o amintire a ținuturilor calde pe care le părăsiseră de-atâta vreme, vocea eternă, rumegândă, a unei prezente apăsătoare.

Apoi strigăte vagi, învălmășeală.

– U.V. și flux vizibil! Și-a dat drumu'!

– Prea devreme! țipă altcineva. După calculele mele...

Bolboroseală de vorbe, un pocnet distinct.

– la mâna de-acolo! Poate acostase deja, nu știm...

O ceartă, voci strigând care pe care:

– Vezi dacă lepădăturile-alea infecte mai transmit. Dracu' să-l ia, știam eu că nu trebuie să-l urmărim – securit pe ticălos.

Alt pocnet.

– Neg., Fred. S-au topit de pe linie.

Slab, cineva chiui:

– Aburi sunt urlătorii ăia!

Ochii tuturor se dilatară când răsună un zgomot subțire, evident provenind de undeva din preajma vorbitorului – un râs din toată inima, un strigăt de sărbătorire, apoi cataracta galopantă a mai multor mâini aplaudând.

Multă vreme, bărbații și femeile de pe Halley se uitară unii la alții tăcuți. După toate aparențele, rămăseseră foarte puține de spus.

Carl străbătu valvele și păși afară prin refracțiile cristaline ale ecluzei de la suprafață. Trecuseră optsprezece ore. Se consultase cu trimiși ai diferitelor facțiuni, câștigase discuții contradictorii, alinase suferințe pe cât îi stătea în putință. De fapt și de drept, ar fi trebuit să stea acum cuibărit în culcușul său, odihnindu-se puțin.

Dar asta însemna să se târască deoparte lingându-și rănilor, lucru pe care l-ar fi făcut foarte bine în urmă cu câteva zeci de ani... Acum n-ar mai fi mers, știa. Prea multe se întâmplaseră, și prea repede. Dacă stătea să le rumege, n-ar fi făcut decât să-și adâncească deprimarea, nerezolvând nimic.

Acesta era un standard pe care învățase, încet, să și-l impună sieși: *Tu ce obții când e totul gata?* O amintire de ruminății amare, încercări mahmure de-a uita? Recriminări împotriva provocărilor sortii? Asta-i putea satisface lăuntric pe cei ce căutau asemenea roade acre. Acum însă, știa din experiență că se va simți mai bine, până la urmă, dacă-și găsea o ocupație, dacă ar fi construit sau ar fi reparat sau ar fi mutat ceva. Să lăsăm mușchii să-și urmeze logica lor proprie... Apoi va putea dormi, știind că, cel puțin, a rămas activ, *le-a arătat el ticăloșilor...*

Un ușor nor de aer îl urmă pe gheață, o ceață involburându-se instantaneu. Mergea în salturi joase, cramponându-se de suprafață și menținându-se statornic pe sol, spre ecuator. S-ar fi putut agăța de cablu deplasându-se cu jetul, dar astfel făcea mai multă mișcare.

Fusese nevoit să înghită multă nebunie, și se bucura să se afle acum aici, afară. *Unde mi-e locul! Încă sunt spacer, fir-ar să fie!*

Un idiot cu ochii bulbucăți îl oprise pe coridor, acuzându-l că a sabotat cu deliberare Pachetul cu Atenții. Dementă! Oamenii nu voiau să accepte realitatea rece și clară – că lumea lor natală își pusese în cap să-i extermine.

Ei bine, la fel cum nu voiam eu să accept realitatea că nimic nu-i va despărți vreodată cu adevărat pe Saul și Virginia... Nu-i decât o chestiune de proporții...

Centura de lansatoare se înălța deasupra orizontului în timp ce se apropia de ea, picioarele găsind sprijin pe gheața scortosă și pestriță. Erau ca niște tunuri zvelte, elegante, fiecare înclinat într-un unghi ușor diferit față de vecinul său. Cu săptămâni în urmă încetiniseră și opriseră rotația lui Halley, pentru a-și simplifica alinierea tragerilor. Acum stelele stăteau suspendate fix deasupra, și fiecare lansator țintea în exact unul și același punct al cerului: Ascensiune Dreaptă 87°, Înclinație +35°.

„Sal't, Căp'tane!” îi făcu Jeffers cu mâna din vârful Lansatorului 16.

– Nu sunt căpitan, răspunse automat Carl.

„Poți foarte bine să fii.”

– Sunt doar ofițer de operații. Asta-i tot ce-ar tolera toate clanurile.

„Șleahtă de găozari!”

– Acum nu cred c-o să mai primesc vreo avansare de pe Pământ.

„Nu prea, aș zice”, chicoti uscat Jeffers. „Ai terminat să consolezi pe toată lumea?”

– Mda, răspunse Carl, sărind pe capota lansatorului.

„Curios, cum unii din ei nu po' să creadă ce s-a-ntâmplat.”

– Pentru ei era Marea Speranță Albă.

„Destul de nasol, când Mama Terra-ți întinde-o țâță și imediat – bum!”

Carl zâmbi fără voie. De-aici puteau vedea multe lansatoare, o linie punctată evidențiind ecuatorul lui Halley, ca trasată de un liceean migălos, pentru un proiect științific. Ajutajele lor își schimbau treptat direcția, către nord, pe măsură ce ochiul lui luneca spre orizont. Fiecare stătea îngropat într-o pernă cu ulei, hidraulică, absorbindu-i reculul și transmitându-l în mult prea fragila gheață. Roboți și mecanici așteptau lângă fiecare tub îngust, gata să degajeze orice blocaj la alimentatoarele cu bandă rulantă.

„S-au pus de-acord, acolo jos?”

Distras de marșul ordonat al lansatoarelor spre orizont, Carl nu înțelese un moment la ce se referea Jeffers.

– A, în legătură cu radio-Pământ?

„Da, au acceptat să-și țină gura?”

– Nu tocmai.

„Cine?”

– Sergeov. Quiverian.

„De Sergeov puțin m-aș aștepta s-asculte, sigur. E băiat bun, bătrânu', Percell drept-ca-săgeata. Poate puțin cam greu de mână. Dar Quiverian? E-un ucigaș ticălos! Cine-i dă atenție...”

– Câțiva Arc-iști încă mai cred că trebuie să fi fost o greșeală. Nu și-o pot imagina pe Mămica măcelărindu-și pruncii, chiar dacă *sunt* purtători de boli.

„Sonaaaaați!”

– Just.

Sub cerul tăcut, de abanos, asemenea teme păreau meschine. Carl se putea confrunta cu ele înăuntru, încastrat în gheață... dar aici, problemele și opiniile omenești păreau murdare, mici, rușinoase.

– Așa că... l-am pus pe JonVon să ia câțiva mecanici și... să dărâme antenel de microunde.

Spre surprinderea sa, Jeffers râse.

„Corect al dracu’!”

– Crezi... și tu?

„Normal că da! Le dăm de veste pe Pământ că suntem vii, după care ne trimit alt Pachet cu Atenții. Doar că de data asta n-or să ne mai spună.”

– Asta o să ne-aducă, poate, un câștig de câțiva ani. Poate. (Dădu din cap.) N-au eșuat complet, desigur. Am pierdut câțiva oameni la suprafață, și având toată atenția îndreptată asupra Pachetului cu Atenții ne-am decalat puțin cu Impulsul. Începem cu întârziere.

„Al naibii de-aproape de afeliu,” confirmă Jeffers. „O să fie o treabă zdravănă, să-i dăm ditamai brânciul la atâta gheață.”

– Ai și realiniat lansatoarele?

„De cum ai spus. Facem rost de-un delta-V *mare* dacă-i dăm drumul cât de curând.”

Cel puțin fiasco-ul cu Pachetul de Atenții rămăsese în urma lor. În timp ce alții se jeleau, Carl era, într-un fel, ușurat. Însemna că trebuie să se rupă de Pământ, să-și ignore lumea natală, chiar să se ascundă de ea cât mai mult timp posibil...

Cine putea ști? Peste patruzeci de ani, n-ar fi fost exclus ca acasă să se afle oameni noi la conducere. Sau colonia Phobos își va fi câștigat poate independența la vremea când refugiații cometari vor veni puhoi în aerocofrajele lor arzătoare. *Pe cine-ncerc să protestez?* se întrebă.

Tensiunea din el nu voia să se atenueze. Avea nevoie de ceva. *Sau de cineva*, își spuse, și izgoni gândul de-ndată ce-l recunosc.

Lansatoarele. Erau gata, calibrate.

– Ai controlat amplasamentele buloanelor ălor?

Jeffers își bătu cu palma tabloul de comandă, dând din cap.

– Variațiile de presiune? Aliniamentele magnetice?

„Totul okay.”

– Atunci ce mai așteptăm?

Jeffers ridică privirea și, încet, rânji.

„Al dracu’ de corect!”

Comută canalele și le vorbi în foc-rapid inginerilor săi.

De jur-împrejurul lui Halley, centura prinse viață. Sarcinile electromagnetice creșteau, ajungeau la saturație, rămâneau în așteptarea eliberării. Iar în adâncul gheții, bărbați și femei se frământau cu propriile lor întrebări singuraticе, îndoieli, disperi. Aveau nevoie de ceva care să-i învioreze.

– Dă-i drumu’ să zboare, comandă Carl.

O simți prin cizme. Un tremur, o goană, adunând-se, o bruscă eliberare vibrantă. Prin ajutorul Lansatorului 16 ieși... nimic ce s-ar fi putut vedea. Putea simți însă fiecare glonț de fier învelit zburând prin tunul electromagnetic, pulsații febrile zgâlțâind tubul zvelt. O mitralieră atintită spre stele, împotriva negrei uitări peste care nu lăsau nici o urmă, arcuindu-se de-abia în neființa ei.

Era mângâierea unei pene pe un bolovan – dar, în timp, efectele aveau să se-arate.

Se răsuci să privească în josul șirului. Fiecare lansator își arunca neabătut proiectilele spre cer, câmpurile electromagnetice periferice răsunând ca un slab dar persistent *rata-rata-rata-rata* pe canalul radio.

Ar fi trebuit să-l cheme pe JonVon, știa, să transmită imaginea pe toate monitoarele t.v., să alerteze echipajul. Pentru un moment, însă, stătu și o savură de unul singur.

Acum se îndreptau înapoi. Spre casă. Înceata și leneșă orbită a lui Halley se va scurta, se va întoarce. Se va răsuci. De bine, de rău, vor luneca pe pârția muntelui gravitațional, spre un destin pe care nu-l puteau întrezări. Era un sfârșit pentru lunga și inerta lor obediență față de legea gravitației. Halley devenise o navă.

„În sfârșit, *facem* ceva!” exclamă Jeffers.

Carl strigă cu veselie neașteptată, eliberat de toate îndoielile:
– Soare, sosim!

PARTEA A VI-A

CU FORTA UNEI PIETRE

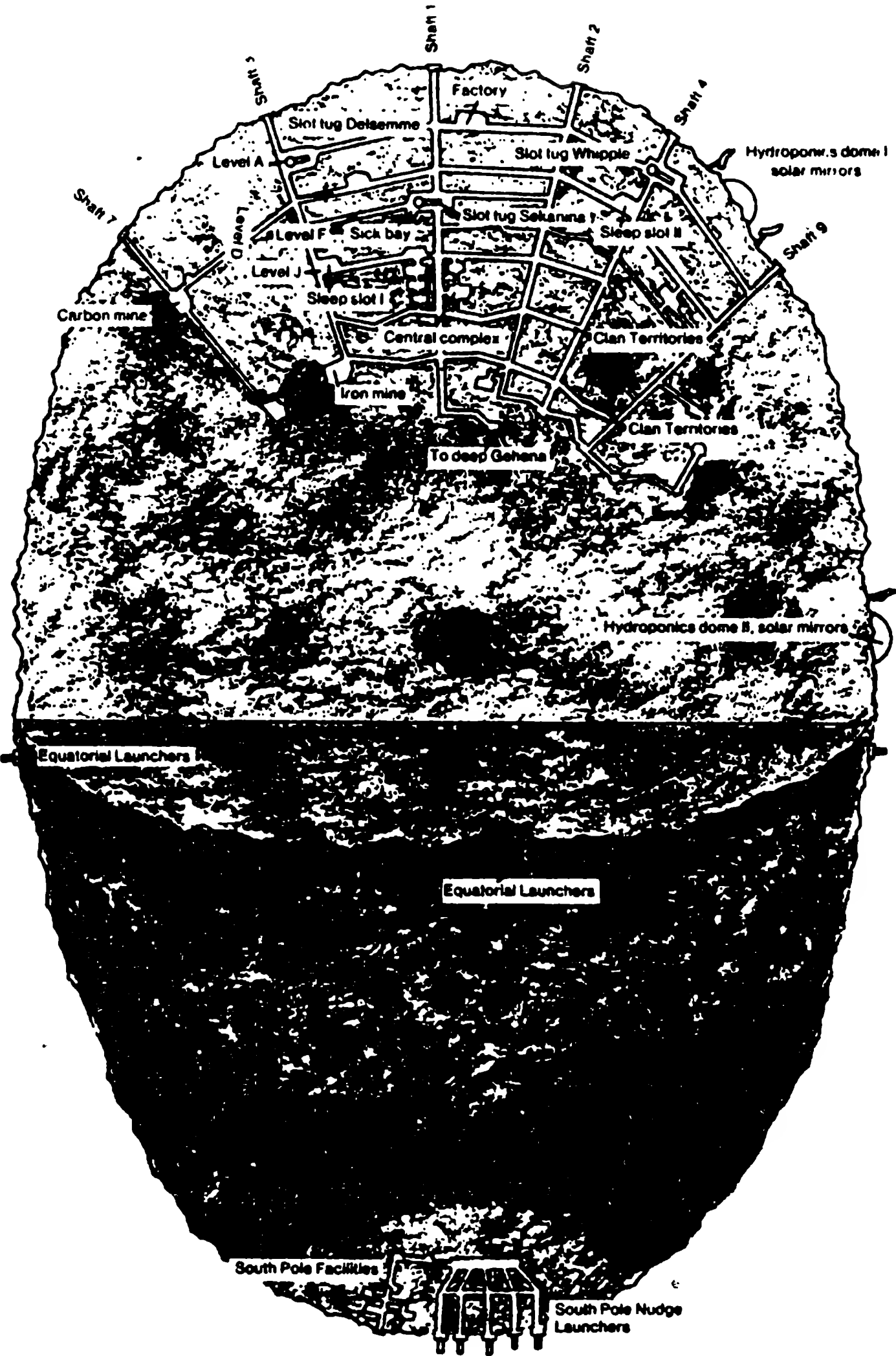
Anul 2100

Ceea ce au făgăduit toți înțelepții
nu s-a-ntâmplat
iar ce au spus nebunii blestemați
ajuns-a să treacă.

— Melbourne.

Figure VI
Haley Comet 20M

NORTH POLE

SOUTH POLE

SAUL

Privea cu ochi mari la crăpătura din perete. Deschizătura neagră șerpuia departe în gheață.

– Când s-a-ntâmplat asta? Întrebă Saul..

Doi dintre asistenții săi – bruneți, cu pistrii în formații identice pe chipuri – ridicară privirea dinspre un banc de laborator unde lucrau. Răspunseră împreună pe același ton:

– A fost un cutremur de Halley, Tati. Acum două ore. Unul mare. A crăpat peretele.

Saul clătină din cap, încă incapabil să-și închipuie cum știa fiecare ce avea să spună celălalt.

– E clar că l-a crăpat, spuse, examinând avaria. Trebuia să se ocupe cineva de ea. Chiar atât de adânc sub suprafață, era o nebunie să lași orice cameră să rămână neînchisă etanș prea mult timp.

Unii spuneau că aruncătoarele, care forțau miezul cometei împingându-l lună de lună, an cu an, erau cauza cutremurelor. Alții dădeau vina pe război, acum pierdut, după toate aparențele, de către Quiverian și Arc-iștii lui.

În ultima lună, spacer-ii lui Carl, *Uber*-șii lui Sergeov și neutrii lui Keoki Anuenue se coalizaseră, întreprinzând un raid-fulger asupra fortificațiilor Arc-iste de la polul sud, și sabotaseră permanent resturile primului set de lansatoare, precum și antenele cu microunde, ascunse, prin care aceștia vorbiseră cu Pământul. Un rezultat era că acum Arc-iștii nu mai putea folosi vechile catapulte pentru a interveni asupra Impulsului spre Marte. Din nefericire, în timpul acelei scurte dar șângeroase încăierări, trei explozii clătinaseră capătul Miezului Halley, îngrijorându-i pe unii cum că integritatea cometei însăși ar putea fi amenințată.

Indiferent de cauză, cutremurele îl necăjeau pe Saul. În ultimii patru ani, lucrurile se amelioraseră întrucâtva. Prinseseră de veste, din slaba emisie de date terestre, că autorii neînțelegerilor puneau iarăși pariuri pe supraviețuirea coloniei. Rata curentă era cinci la unu contra. Dar acesta era un mare progres față de cei o mie la unu din perioada când el și Virginia se treziseră din somnul lor de treizeci de ani.

Acum, cel puțin, *Uber*-șii lui Sergeov, diferitele clanuri de supraviețuitori și Băietii-de-Marte ai lui Jeffers lucrau cu toții laolaltă. Alianța însă i se părea lui Saul izbitor de asemănătoare cu o soluție suprasaturată de fluide ce nu pot fi amestecate – prea instabilă ca să mai dureze mult.

N-aveau nevoie de cutremure care să zguduie delicatul echilibru.

Saul nu purta decât o legătură peste șolduri, halat și sandale-de-gheață, și nu părăsise locuința pe care o împărțea cu Virginia decât pentru o scurtă vizită în laborator. Ea urcase la suprafață, ca să discute ceva cu Carl Osborn, astfel încât profitase de ocazie pentru a vedea cum mergeau experimentele.

Peste tot în laborator erau compartimente vitrate, ca niște acvarii, în care mini-ecosisteme înfloreau sau lăncezeau – unde forme de viață terestre, modificate, luptau să se dovedească vrednice de-a fi incluse în noua, sintetica ecologie cometară care abia acum începea să se pună în ordine.

Lângă peretele din stânga, unii dintre asistenți îngrijeau animalele... păsări fără pene și capre capabile să dea lapte în microgravitație.

– Unde e Paul? întrebă el deodată.

Gemenii bruneți făcură semn cu capul spre crăpătura din zid și ridicară din umeri.

– Ce? se holbă Saul. Credeam că v-am spus să-l țineți aici!

Își dădură ochii peste cap, într-o expresie pe care o mai văzuse de nenumărate ori.

– Ne-ai spus *să nu-l lăsăm pe ușă afară*, îi reamintiră, îngâmfați.

– O, Doamne! se înmuie Saul. *Am fost și eu vreodată ca ăștia doi? Atât de nesuferit de... imatur?*

Cei doi chicotiră în cor. Saul ezită. Trebuia să se ducă după Paul, firește. Bietul copil, deși era de mărimea unui om adult, n-ar fi fost în stare să-și poarte singur de grijă.

Nu-l pot lua cu mine pe nici unul din puști, realizează, respingând ideea de-a înjgheba o grupă de căutare cu asistenții săi. *Ar speria de moarte oamenii, ieșind ciurdă în holuri*. Încă nu-i prezentase nimănui, nici măcar Virginiei. Era cel mai uluitor rezultat al unirii tehnologiilor de pe Phobos cu îndemânarea sa în domeniul clonării-simbioză, dar de astă dată nu era deloc sigur cum să anunțe restul coloniei despre existența lor.

Saul pluti spre gaura din perete. Culese o minge luminiscentă de fosfor *Halleyvirid* tratat genetic.

– Când mă-ntorc, o s-avem o discuție despre responsabilitate, îi preveni. Paul e totuși fratele vostru, chiar dacă în unele privințe e deficient. Erați datori s-aveți grijă de el.

Priviră în jos, rușinați. Nu erau băieți răi, ci doar lipsiți de experiență – foarte neajutorați față de lume.

Două gheme învolburate de blană neagră săriră la Saul, cățărându-i-se pe umeri. Bland, îi desprinse de pe el pe gibonii pitici.

– Nu acum, Max, Sylvie. Mă-ntorc imediat. Stați cu băieții.

Se uitară după el cu ochii mari, în timp ce se-ntorcea și dispărea de unul singur în scobitura întunecoasă.

Desigur, pe Paul probabil că nu-l păștea nici un pericol. Era, evident, imun la toxinele purpuriilor, și dacă în acel pasaj exista aer, lucrul se aplica pentru orice spațiu cu care comunica.

De l-aș putea prinde înainte să dea peste oameni.

Mai devreme sau mai târziu, oricum, va trebui să dezvăluie ceea ce făcea. Să anunțe că, în sfârșit, găsise soluții pentru multe din problemele de creștere și dezvoltare care făcuseră din procreerea pe Halley aproape o imposibilitate.

Ceea ce învățase se putea chiar aplica pentru a-i ajuta pe cei circa treizeci de copii pe care Otrho-șii și câțiva Percell-i îi aveau deja. Pe parcursul ultimului an, ameliorarea acestui lot de ființe nefericite, anormale, reprezentase una dintre principalele lui priorități.

Sperase să amâne scoaterea propriilor lui „copii” în lume, totuși, până ce Impulsul se va afla în plină desfășurare, iar oamenii vor fi început să reintre în sarcofage. Era posibil ca totul să se desfășoare fără incidente dacă în jur s-ar fi aflat mai puțină lume.

Sper să-l prind pe Paul la timp. Străinii l-ar putea tulbura.

În lumina blândă emanată de mingea fosforescentă, crevasa din gheață era o minune scânteietoare de cristale dințate și zăpadă pufoasă, de clathrat. Nu-i era greu să urmeze călea luată de adolescent, ghidându-se după punctele de sprijin pe care le folosisese acesta. Ici o mânjitură, colo o fâșie ruptă din vechea și pleoștită haină de laborator pe care îi plăcea lui Paul s-o poarte. Saul îi luă urma printr-o mică încăpere de cristal care nu mai fusese cartografiată, expusă acum în toată splendoarea ei de agat ca urmare a recentelor mișcări din gheața străveche.

Grăbi pasul. Tunelul se îngusta până rămase doar cu puțin mai lat decât un trup de om. *Grosimea unui om slab*, își spuse Saul, în timp ce se înghesuia întinzând înainte mâinile pentru a se trage prin strâmtoare.

Nu putu să nu-l compare cu un col uterin. Ceva aflat în tunel – poate o nouă Halley – formă cu care sistemul lui imunitar încă nu ajunsese la o înțelegere – îi cauza o reacție arzătoare, de mâncărime, în sinusuri și gâtleej. Nasul îi palpita și-l gâdila.

Au, drace..., făcu în sinea sa, închizând ochii ce dădeau să-iasă din orbite.

– Ha-a-a-pciuu!

Ecoul strănutului reverberă dintr-o cameră aflată chiar în fața lui. Saul scutură capul pentru a și-l limpezi și se târâ înainte, auzind sunetul distinct al unui plâns de copil.

Mâna sa împinse prin zăpadă și întâlni spațiu liber, lăsând să răzbată mai multă lumină. Chiote ascuțite îi salutară apariția.

– Moș Duru! E Moș Duru!

– Șșșt, copii! Liniște! îi potoli o voce mai profundă. Vedeți, are pielea albă, nu verde. Știți că Moș Duru e parte negru, parte verde.

Scâncetele se liniștiră. Saul simți o strânsoare puternică pe încheietura mâinii și împinse cu picioarele pentru a-și ajuta binefăcătorul să-l tragă prin zăpada ce se năruia. Tâșni într-unul din tunelurile tăiate cu raza, căptușit cu Halleyvirid, ale coloniei. Trebui să se ghemuiască spre a-și amortiza impactul cu peretele opus.

– Mulțumesc, spuse, împrăștiind cu mâna un nor de vapori sublimați ce-l urmaseră. Eu...

Un om vârstnic – un Ortho pe nume Hans Pestle, își aminti Saul – ținea de mână doi copii slăbănogi îmbrăcați în fibră zdrențuită. Alte patru mici făpturi costelive stăteau agățate de pereți, în apropiere. Bătrânul se uita la el.

– Care-i problema, Hans?

– Nimica, dr. Lintz, scutură Pestle din cap. Doar că... Nu, cred că m-am înșelat, asta-i.

Doi dintre copiii mai marișori se apropiară.

– Dai și mie nește-alune? ceru unul, sfios.

– Îmi pare rău, Ahmed, zâmbi Saul și mângâie părul rar al băiețelului, ferindu-și mâna de creatura prelungă, molatecă, în genul unei nevăstuici, pe care copilul o purta peste umeri ca pe o eșarfă. Animalul modificat genetic îl privea pe Saul cu ochi lucitori.

– Îmi pare rău. N-am alune, de data asta. (De obicei, copiii își luau medicamentele sub formă de bomboane – aromele dulci erau comune printre plantele nutritive mutante, dar arahidele făceau parte dintre specialitățile cele mai prețuite.) Promit, data viitoare când mai vii pe la clinică.

– Ahaaaa...

Dar copilul suportă cu bine dezamăgirea. Trecuse ceva timp de când nu mai avusese acele accese de nervi care de obicei degenerau în furie necontrolată.

De fapt, Ahmed progresase vizibil. Vorbea mai mult și câștigase în greutate. Totuși, privindu-l – treizeci și ceva de kilograme și înalt abia de un metru cincizeci –, n-ai fi crezut că are șaisprezece ani, după numărătoarea terestră.

Din nefericire, realizările lui Saul în domeniul acestor defecte cunoșteau anumite limite. Și una din cele mai bune metode ale lui reieșise ca fiind aplicabilă doar pentru o gamă restrânsă de tipuri genetice. Se simtea îngrozitor de dezamăgit.

Saul scutură capul, încercând să alunge țiuitul din urechi cauzat de o reacție simbiotic-alergică. Strănută, iar copiii bătură din palme, râzând de detunătura ca a unei explozii.

– Ce faci aici cu copiii ăștia, Hans? întrebă Saul, recunoscând intersecția din apropiere după însemnele scrijelite: erau jos, mult sub teritoriul de clan al acelor Ortho-și.

Pestle privi spre podea.

– Ne plimbam și noi... ziceai că puștii trebuie să facă mai multă mișcare...

Evident, Hans îi ascundea ceva. Dar Saul n-avea timp să-l iscodească.

– Ai văzut pe cineva venind pe-aici? îl întrebă el pe bătrân – un astrofizician celebru cândva, acum constrâns de senilitate să se ocupe de copiii handicapați, pe când cei cu mintea limpede și trupul apt de eforturi fizice munceau la suprafață.

– Acu' vreun minut, smuci Pestle din cap spre puțul vecin și arată în sus. Păru pe punctul de a întreba ceva, apoi clătină din cap și rămase tăcut.

– Multumesc, răspunse Saul, și porni spre puț.

– Să fiu în locul tău, eu n-aș face-o.

Glasul bătrânului îl făcu să se oprească brusc. Se întoarse spre el:

– De ce nu?

Pestle privi iarăși în altă parte, își mușcă nervos buza. Încă avea albeață pe un ochi, de pe urma unei infecții de demult. Saul reușise să elimine boala persistentă, dar nu și vătămrile deja suferite.

– Ești doctoru' nostru, mormăi bătrânul. Nu ne putem permite să te pierdem.

– Să mă pierdeți? repetă Saul, simțind un gol în stomac. Ce tot vorbești? E vreun pericol, deasupra?

Virginia s-a dus într-acolo, gândi, înfiorat. Pestle clătină din cap.

– Am auzit vorbindu-se. Poa' să mai fie lupte... I-am luat pe copii aicea, să fie-n siguranță. Asta-i tot.

Saul se încruntă. Nu-i plăcea ce-auzea.

– Multumesc că m-ai prevenit, Hans. O să am grijă.

Împinse cu picioarele și o luă în susul puțului, apucând smocuri din învelișul de Halleyvirid hibrid, domesticit, și folosindu-și crampoanele pentru a se deplasa aproape în fugă.

Ajunsesse sub Nivelul *B*, când un zgomot ascuțit, ca de pietre uriașe frecându-se între ele, răsună strident în pasaj. *Alt afurisit de cutremur*, își spuse. Sau era altceva? Ceva mai sinistru? Vegetația de deasupra începu să se unduiască, asemeni unui val rostogolindu-se în josul puțului slab luminat. Undele sosiră, și deodată avu impresia că încearcă să călărească un șarpe cu blană, care se zbătea și viermuia și-l arunca înainte și-napoi.

Mâna lui Saul scăpă priza, și fu aruncat de-a latul puțului, aterizând într-o gură de tunel exact în clipa când din tavan prindeau să cadă bucăți. Se rostogoli pe o parte pentru a evita un pietroi colțuros care cădea încet, dar irezistibil. Un altul sări din peretele stâng și se repezi cu-o inerție teribilă să se ciocnească de latura opusă, sfărâmându-se.

Atât de ocupat era să-i evite pe-aceștia, încât nu văzu a treia și cea mai mică piatră. O lovitură neașteptată îl trimise de-a dura pe jos. Căzu moale peste un bolovan rece ca gheața și gemu.

Pentru Saul, următoarele câteva minute, sau mai multe ore, fură un vălmășag de zgomote rostogolite, de praf înghețat depunându-se încet, de clipit din ochi și de strădanii asidue de a-și aminti ce anume trebuia să-și amintească.

În sfârșit, îi veni-n minte.

S-ajung la Carl... să-l previn...

Nu-și putea aminti prea bine *despre* ce era nevoie să-l prevină, sau de ce. Poate o să-și aducă aminte când va sosi. Știa numai că trebuia să se întoarcă în puț și să-nceapă iar să se cațăre.

Găsește-l pe Paul..., își reaminti. *Grăbește-te... găsește-o pe Virginia...*

Repeta instrucțiunile iar și iar, încercând să înlătore vuietul și durerea ce-i pulsau în teastă.

Grăbește-te...

VIRGINIA

Pășind pe suprafață, simți iar maiestatea glacială a ghetii, vidul, întunecimea atotcuprinzătoare în care înotau cu toții. *Pământul e arzătorul Hawaii într-un sistem solar de Siberii perpetue*, își spuse. *Simți-vom oare iarăși, vreodată, adevărata căldură?*

În timp ce făcea pași lungi, săltați, peste gheața cenușie pătată, Virginia izgoni cu hotărâre gândul. Avusese suficientă experiență cu accesele depresive în ultimii ani. Era un risc al meseriei. Nici chiar iubirea ei pentru Saul nu se dovedise o pavăză adecvată împotriva acestuia... exact cum prezisese psihologii, pe Pământ, cu zeci de ani în urmă. Avertizaseră echipajul să nu dea prea multă greutate nici unei relații, nici o legătură omenească neputând prelua întreaga presiune a izolării lor, neconținută ostilitate a frigului gol și aspru.

Oamenii n-au fost făcuți pentru a lua asupra lor greul lumii, reflectă ea. În special nu al uneia atât de aride ca asta. Antropologii descoperiseră că până și cele mai simple societăți inventaseră rapid alcoolul – de obicei berea – probabil ca antidot împotriva furtunii de realitate nudă, neîncetată. Inteligența aptă să se confrunte flexibil și subtil cu mediul înconjurător era și iremediabil vulnerabilă în fața lui. Echipajul de pe Halley încercase evaziunile previzibile – alcool, droguri, senstim, amoruri toride și fugare – și anii trecuseră. Dar nici o victorie nu era permanentă, iar Virginia știa că trebuie să cârmească prin vaduri ale deprimării, evitând gândurile și stările de spirit declanșatoare.

Simți prin cizme un tremur slab și privi nervoasă în jur. Nimic neobișnuit, din câte se părea. Câteva echipe lucrând la lansatoarele din depărtare. Nici un strigăt prin radio, nimic în neregulă. *Bun. Nu vreau să fiu aici când face ceva bum. Crizele nu-s punctul meu forte, nu dom' șef! Nu fără mănuși waldo, JonVon și-o sută de mecanici la dispoziție.*

Noile domuri hidro se înălțau în apropiere, clădite de Jeffers și echipele lui când începuseră cutremurele. Era riscant să țină fermele și fabricile în funcțiune sub gheață în vecinătatea lansatoarelor, în cazul că se deschidea vreo linie de presiune sub neîncetata pulsație a catapultelor. Carl ordonase mutarea unei mari părți din producția agricolă la suprafață, instalând-o lângă puturi.

Dincolo de toate activitățile, circulau zvonurile obișnuite. Că Arc-iștii învinși încheiaseră un fel de târg cu Uber-șii. Că Uber-șii aveau să creeze din nou tulburări în legătură cu alegerea traiectoriei marțiene. Că P-Trei-ii construiau o navă spațială, în secret. Părerea ei era că sunt vorbe goale, dar nu se știa niciodată.

Totul e atât de precipitat în zilele-astea, atât de emoționant! Un milion de treburi, aproape tot echipajul reanimat... atunci, eu de ce-s așa de deprimată?

Răspunsul era evident. Într-adevăr, nu voia să vină aici pentru a-l întâlni pe Carl.

Merse lunecând spre Domul 3, unde știa că Osborn se uita la niște rezultate agronomice. Trecând prin ecluza ce şuieră, îl văzu pe Carl studiind câteva canistre și vânturând în mâini boabe de grâu. Purta costumul spațial – în acea perioadă intra și ieșea atât de des, controlând lansatoarele, încât rareori îl dezbrăca. Lucrători agricoli pluteau peste câmpuri de secară, grâu copt și tulpini de legume încolăcite. Tratate genetic să prospere aici, în gravitație scăzută, printre Halley – formele ce pătrundeau peste tot, aveau forme asimetrice, stranii.

– Grozavă recoltă, nu? zâmbi Carl în timp ce se apropia de el.

– Grijuliu mai ești. Verifici și fulgii de grâu pentru micul dejun?

Chipul lui Carl se înnoură.

– Îmi place să văd munca bună lăudată, și oamenii ăștia au făcut...

– Ei, glumeam doar, îi dădu Virginia un pumn jucăuș în braț, și imediat simți că gestul era forțat, stângaci. *Calmează-te. O să fie destul de greu, fără să-ncerci să te prefaci că ești la o convenție a Capelanilor.*

Carl ridică din umeri:

– Vin într-un minut, Virginia. (Se întoarse spre o membră a echipajului ce aștepta în apropiere.) Hibridul cel nou e excelent. Și are un gust grozav.

Virginia privi în jur, în timp ce Carl și tehniciana agricolă discutau variante ale ciclurilor de creștere. Accelerația blândă dar persistentă afecta oglinzile ce luminau serele, și trebuiau efectuate reglări.

O luă pe o alee, bucuroasă să mai amâne discuția. Lujeri se înălțau până la aproape o sută de metri, zvelți și albi, susținând frunze cămoase de lățimi imposibile. Mecanici-grădinari fusiformi umblau încoace și-ncolo pe poteci înguste. Sisteme de irigații roteau aspersoare ce răspândeau stropi nestatornici printre semete tulpini spiralate. Sub aceste ferme verticale de proteine se întindeau șiruri-șiruri legumele grase, luxuriante, încârligându-se în ultravioletele blânde ce se filtrau prin valurile de umezeală scânteietoare de deasupra. Humus bogat mustea la picioarele gigantilor, ca o mare rozând la nesfârșit tărmlul. O rețea de iazuri foloseau rămășițele desprinse în căderi line de pe turlle, și pești modificați săgetau printre rădăcini precum frânghiile. Virginia își aminti o poezie pe care n-o terminase, și descoperi versuri noi răsărindu-i în minte.

În toată astă lucitoare de fin

otel și rece ceramică siguranță

Putregai domnește

sigur pre cât și-n bătrâna matcă marină Terra.

Catapulte reci și totuși trosnind mocnit cheamă
 fulgerul ce-a-ncins cândva cheagul organic,
 molecule febrile nebune după unire,
 neștiind că a crește înseamnă vârstă
 și apoi mestecătorul marș începem.
 Trăim din mâncatul altora,
 la fel cum aste ținuturi înghețate ne-or devora,
 neîncetată și fără sfârșit dragoste a
 alor noastre inimi și vise,
 intrigi și scrise,
 toți nori trecători într-o beznă fără vânt
 Și totuși nu sunt
 căi limpezi îndărăt spre tinerețe,
 sau Pământ, sau nașterea somnului de gheață.
 Mai curând aș fi coborâtă
 după vânătoarea lungii veri,
 cu pânțele sfâșiat
 (nu-i nici o înjosire)
 decât să mă îmbib ca glodul în
 mușchiul grădinii și s-aud
 politicosul *ce grea pierdere*
 când știu că totul va fi țărână
 jos s-alcătuiască glia unde
 noi Cezari vor mărșălui,
 fără a ști, spre bunul lor humus, asemeni.

Virginia tuși în aerul greu de mosc. Părea că nu-și mai
 încheie niciodată poeziile. Le lua la examinat, întorcându-le în
 lumină ca pe niște pietricele drăguțe găsite pe plaja vacanței din
 vara trecută. *Ei, poemele dobândesc o anume neînsufletire
 când sunt gata... a nu le termina înseamnă să le dăruie viață
 nesfârșită.* Zâmbi pentru sine.

Când se apropie din nou, Carl terminase de vorbit cu
 personalul hidro. Îi plăcea felul în care suprafața argintată a
 domului reflecta o imagine diformă, suprarrealistă, a lui Carl
 cufundat într-o orgie de viață vegetală, ca plutind într-un ocean.
 Când se întoarse spre ea, Virginia ridică o mână:

- Conferință?
- Sigur, răspunse el și rămase în așteptare, cu vechea
 prudență încă în adâncul ochilor. *L-am rănit de-atâtea ori...*
- Am... vrut să-ți spun...
- Da?
- Știu că ai crezut că ar fi... vreo șansă ca Saul și cu mine...
- Există întotdeauna speranță, zâmbi trist Carl.
- N-ai renunțat niciodată.
- Nu.

– Ai putea-o face, răspunse ea cu blândețe.

– Atât de sigură e povestea voastră?

Virginia își aminti propriile ei gânduri în acest sens, cu numai câteva minute în urmă.

– Aici, nimic nu e sigur, știi asta. Nu, pur și simplu... ai, să zicem, țeluri mult prea tradiționale.

– Visuri, aş spune, surâse Carl cu umor cald, îndurerat, conștient parcă de propriile-i slăbiciuni. Avea să se mențină politicos și amabil, observă ea. Timpul îi dăduse un lustru de fațadă, un simț al sinelui. Se schimbase mult în anii aceia, aproape fără ca ea să observe. *Am fost așa de absorbită de Saul...*

Se luptă să-și găsească vorbele potrivite, dar înainte de-a reuși Carl spuse:

– Categorie, aici ideea de dragoste și familie, tot acest tablou tihnit, nu se aplică. Încă n-am descoperit cum să-i apărăm pe copii de Halley-forme.

– Cu mine, n-o să ai niciodată o adevărată familie.

– M-am resemnat în sensul ăsta. Nici Saul nu va avea, firește.

– Nu, dar nu din cauza sterilității lui. Eu sunt de vină. Nu... nu pot avea copii.

Buzele lui se despărțiră, fără a elibera însă nici un sunet. Lustrul i se șterse într-o clipă și Virginia îl văzu iar pe vechiul Carl.

– N-am... putut-o spune nimănui. Au trecut ani până să pot vorbi despre asta, chiar și cu Saul.

– Dumnezeu... Îmi pare rău!

Virginia își înghiți lacrimile:

– M-am obișnuit cu ideea. (*Atunci de ce plângi, idioato?*)

– În tot timpul ăsta...

Carl scutură din cap, cu fața mai deschisă și oarecum mai proaspătă, întinerită. *Toți anii ăștia, Carl a ținut ascuns un vis, iar acum l-a pierdut.*

– O știam încă dinainte să plecăm de pe Pământ.

– Înțeleg..., spuse el încurcat.

– Carl...

– Cum e cu, ăă, dresul a ceea ce nu merge? Saul a făcut minuni...

Se întrerupse. Virginia se întrebă cu răutate: *Pe mine mă voiai, sau visul tău de-a avea copii-Percelei, miracole genetice printre stele?* Ipoteza însă era nedreaptă, ranchiunoasă.

Clipi repede din ochi:

– Sunt un... caz special. Nici măcar chirurgia genetică... A încercat clonarea, fără permisiunea mea. A fost un dezastru, încheie ea ridicând din umeri.

– Ai... știut... tot timpul.

Virginia dădu din cap:

– Cred că treaba asta m-a influențat, m-a împins, mai presus de orice, să vin în misiunea asta. Oricum, indiferent unde aș fi trăit, n-aveam șanse să duc o viață convențională.

– Puteai să fi adoptat copii.

– Știi ce șanse are un Percell să poată crește copii. Chiar și-n Hawaii...

– Mda, spuse Carl cu furie mocnită, au izolat totul de noi, nu?

Amintirea încă mai reușea să-l răscolească.

– Aș fi putut să rămân... să lupt alături de ceilalți...

– Ai văzut ce s-a-ntâmpat.

Virginia încuviință, trăgându-și nasul, surprinsă de propria ei emotivitate. *Dacă mai stau aici, o să plâng.*

– Venind aici, am... ales într-adevăr bine, nu?

Glasul lui Carl era de plumb, chipul o mască.

– Nu... nu știu.

Se simți șocată. *I-am răpit ultima fantezie? Și odată cu stingerea ei, dă năvală torentul disperării?*

– Carl, nu poți susține asta. Am supraviețuit, am reușit să...

– Uite ce e, aș... aș prefera să nu vorbim chiar acum. Bine? Vreau... vreau doar să fiu singur.

Se adună cu efort vădit, luptând să recâștige ceva din stilul autoritar care-i devenise ca o a doua piele... indiferent cât de ușor se desprindea de pe el, în chiar acel moment.

– Apreciez faptul că mi-ai spus. Acum te pot înțelege mai bine, și asta cel puțin înseamnă ceva.

– Carl, eu...

– Am o grămadă de treburi de făcut pe-aici, o întrerupse el brutal. Mai târziu, poate.

Mută, Virginia ridică mâinile, apoi le lăasă să-i lunece în lături:

– Cum... cum vrei.

Plecă repede, cu mintea involburându-i-se în emoții confrării. Cumva tot trebuise să-i spună, și totuși, destăinuindu-se pe de-a-ntregul, îi făcuse rău...

O înșelase aparența lui de siguranță și control. Dincolo de asta, Carl se schimbase cu adevărat foarte puțin. Evoluase așa cum i-o ceruse situația, dar nu și lăuntricul Carl. Acel Carl întreținuse o fantezie, iar acum ea i-o năruise.

Săltă peste gheață, fir de praf în derivă peste o câmpie de culoarea unui ecran de televizor stins.

„Virginia”, interveni vocea plăcut modulată a lui JonVon, când ajunsese la jumătatea drumului până la ecluză. „Se semnalează transmisiuni codificate din apropierea amplasamentului tău actual.”

– Codificate?

Se opri și privi în jur. Nu se zărea nimeni, în afara câtorva lucrători hidro ce mergeau cu pas greu după ieșirea din tură. La orizont, unul dintre turnurile feerice ale lui Jim Vidor ținea stelele. Mai departe, un lansator dudua, îndreptându-i gradat, imperceptibil, spre întâlnirea cu Marte.

– Ce vrei să spui?

„Am descifrat codul, un mic algoritm infantil. Mesajele sunt absolut excitate și nu întru totul inteligibile. Menționează numele tău și pe-al lui Carl Osborn.”

– Ascultă, monitorizează și încearcă să depistezi sursa. Eu am altele pe cap acum.

Privi înapoi către dom și văzu prin transparenta afumată a acestuia două siluete stând față-n față sub luminile strălucitoare.

Carl, în costum, gesticulând. A doua, un halat simplu... era sigură că e Saul.

Cu Carl într-o asemenea stare... Aș vrea să-l pot preveni pe Saul. Categorie, nu e momentul să-l plictisească pe Carl cu cine știe ce fleacuri.

Ceva nu era în regulă. Saul arăta rău... și se simțea ceva ciudat. În felul cum se mișca.

Carl făcu un pas înainte, iar Saul îl împinse. Virginia își dori să fi fost la ea în laborator, să se poată strecura imediat într-unul dintre lucrătorii roboți din dom, să tragă cu urechea.

Cei doi strigau unul la altul, Saul gesticulând furios, împingând. Se ciocni de uriașul zid de sticlă.

Domul se crăpă! În acel moment un fulger albastru îl despică, sfâșiind folia presurizantă, într-o ploaie de scânteii galben-palide. Aerul se năpusti afară fără zgomot, o ceață perlată explodând într-un glob ce se înalță și creștea, zdrențuindu-se. *Cum să poată un om sparge...* Apoi înțelese.

Lăser.

– Saul! Fugi la ecluză!

Dar el, firește, n-o putea auzi. Saul nu purta costum.

Carl o luă la fugă spre valvă, unde erau depozitate căștile.

Saul se împletici, buimac, și căzu într-o masă de vegetație. Reveni pe picioare în mijlocul hățișului de plante în clocot, dar nu părea că știe ce să facă, unde să găsească din nou presiune. Ecluza era la doar o sută de metri, însă în zăpăceala cufundării în vid creierul trimitea semnale contradictorii.

Virginia alerga, striga, fără să-și ia ochii de la Saul. Halatul lui fâlfâia peste coapsele albe; se avântă neîndemânatic în partea opusă valvei, spre crăpătura din dom. Urma inconștient curentul ce șuiera pe lângă el, suflându-i părul înaintea ochilor, învolburând plantele într-o vâltoare biciuitoare.

Carl ajunsese la ecluză. Se ascunse înăuntru, trânti valva. Avea să-i trebuiască cel puțin un minut pentru a găsi o cască, a trage cât de cât aer în plămâni...

Virginia fugea cu furie, alunecând înnebunitor pe gheață.

– Saul – nu! Saul...

Cunoștea efectele vidului și-ale frigului, rupturile vaselor sangvine în plămâni, înghețarea celulelor organismului, plesnirea delicatelor membrane din ochi și urechi, răspândind haos sângeros prin trup.

Saul se poticni spre buza sfărâmată a domului, absorbit de furtuna aspirantă. Virginia încă mai alerga, când căzu printre cioburile îndreptate în sus.

Carl trecu în goană pe lângă ea. Dar când ajunseră la trupul prăbușit, contorsionat într-o postură de agonie torturată, putură vedea că prin spinare îi ieșeau pumnale ascuțite, din sticlă. Tăieturile adânci nici măcar nu mai scuiپau sânge. Julituri învinetindu-se, expresie sticloasă. Ochi căscați, goi.

Echipajul domului venea în fugă dinspre ecluza îndepărtată, aducând echipament de prim-ajutor. *Prea târziu.*

Ce ciudat arată, observă Virginia. Întotdeauna păruse colțuros, mâncat de vremuri, dar triumfător. Acum arăta neîntinat, tânăr, cu fața netedă, ca și cum anii ar fi fost șterși de mâna mângâietoare a morții.

CARL

Întotdeauna fusese un rezolvitor-de-probleme, un om care în mod reflex reacționa față de necunoscut spărgându-l în bucăți inteligibile. După aceea, Carl rezolva cu grijă fiecare mic puzzle, încrezător că suma unor asemenea microprobleme va soluționa finalmente mai marile necunoscute. *Cum îi spuneau la Caltech? O „suprapunere liniară, cu variabile separabile“? Mda, asta-i genul meu. Moș Carl Drege-Tot.*

Dădu cu pumnul în zidul din spumplasă al Domului 3. *Dar nu pot drege trecutul. Nu-l pot aduce pe Saul înapoi. Nici măcar s-o mângâi pe Virginia nu pot.*

Aceasta ședea printre niște tulpini ofilite de revent proaspăt recoltat, privind în gol. Ochii tiviți cu roșu i se zvântaseră de mult de lacrimi și acum era trasă, epuizată, amortită. Echipajul

domului luase trupul lui Saul și, în timpul tevaturii, Virginia se cufundase în tăcere, pământie și apatică. Lani Nguyen stătea cu ea, murmurând încetișor, înlănțuindu-i umerii cu un braț.

Lani și Jeffers sosiseră doar la câteva momente după moartea lui Saul, răspunzând apelului „Mayday” al lui Carl. Nu se zărea nici un semn al celui care trăsesese cu laserul ce fisurase domul. Lani și Jeffers nu întâlniseră pe nimeni în timpul goanei lor dinspre cel mai apropiat puț. Canalul de comunicații nu purta nici o veste. Echipa domului, călită de bombardamentele meteoritice, înlocuise peretele sfărâmat și resigilase rapid domul. Atmosfera revenea treptat la normal.

– Eu tot nu-mi pot imagina, spuse posomorât Jeffers.

Carl clipi, smuls din gânduri:

– Ce?

– De ce n-a reacționat Saul când a plesnit domul. E mai bătrân, desigur, da’ am avut o grămadă de antrenamente cu scurgerile din puțuri. Cum se face că nute-a urmat?

– Era dezorientat încă dinainte. A urcat pân-aici prin valva de evacuare de-acolo, bombănind.

– Asta-i o nebunie; scutură Jeffers din cap. Valva de gunoi?

– Trebuie c-a luat-o pe-acolo ca să scurteze drumul. Poate știa că Virginia vorbește cu mine, și...

Carl se opri. Nu voia să dezvăluie ceea ce-i spusese Virginia, sau să dea curs gândului că Saul ar fi încercat s-o oprească. *Totul e-atât de-al naibii de-ncurcat! De ce să-i pese lui Saul ce-mi spunea Virginia? Sau a fost sosirea lui Saul – prea târziu – un accident?*

Jeffers își mușcă buza, stânjenit:

– Virginia... a spus că tu și Saul ați avut un fel de ceartă.

– Striga tot felul de chestii – doar sunete, mormăieli, unele cuvinte, totul de-a valma.

– Crezi că halucina?

– Poate. Nu-l văzusem de luni de zile. De fapt, abia l-am recunoscut. Arăta confuz, incoerent. Omul avea mințile rătăcite.

– De-asta n-a reacționat?

– Așa cred. Poate că făcea experiențe pe sine însuși, și în cele din urmă propria-i aroganță i-a venit de hac. Probabil căuta Fântâna Tinereții, încheie Carl cu o strâmbătură.

Jeffers se arată sceptic:

– Uite ce e, pur și simplu e prea al dracului de mult. Cineva trage o gaură prin dom, vă omoară pe toți aproape...

– Ținte de ocazie, spuse bătos Carl. Doar dacă n-au recunoscut tunica Virginiei când a plecat, or fi crezut că era și ea în dom.

– Dar cine să...

• O văpaie albastră aprinse o colină cioturoasă de gheață din apropiere. Cei doi bărbați se răsuciră pentru a vedea lumina pălind, învăluită în globul exploziv de vapori albi.

– La dracu'! strigă Jeffers. Căștile, toată lumea!

Carl porni spre Virginia, închizându-și automat inelele-0 ale căștii, și văzu că Lani i-o luase înainte, ajutând-o.

– Echipaj! jos. Dacă perforează iarăși domul...

„N-am nevoie să trag încă o dată,” Carl. Ai prins înțelesul.“

Glasul îi pocni în căști.

– Cine-i acolo? se răsti.

„Sergeov! Am știut eu”, transmise Jeffers.

– Eliberați canalul A, spuse Carl ca să potolească rumoarea de pe fir. Sergeov, ce mama dracului...

În cvadratul-display al vizierei lui Carl apăru chipul rânjit, pictat cu albastru, al lui Sergeov. Sigiliul lui Simon Percell era gravat pe fiecare obraz.

„Am sperat să-i obțin pe Carl și Virginia nevătămați.” Accentul lui Sergeov răzbătea mai clar. „E chiar mai bine când muștele vin la miere. Jeffers, sper că putem conta pe tine să lucrezi cu lansatoarele când e gata.”

– Când e gata *ce*?

„Poți să vezi cu ochii tăi.”

Carl scrutase orizontul pentru a localiza laserul. Acum, când se întoarse spre ecuator, văzu oameni încrucișându-se rapid în jurul lansatoarelor. În tăcere, un fulger lovi între două siluete ce fugeau și le trimise de-a berbeleacul spre cer în erupția de aburi. Carl nu-și putea da seama dacă victimele fuseseră lovite direct, dar nu prea avu timp să se gândească la asta înainte ca alte săgeți repezi, albastre-incandescente, să izbucnească.

„Luăm deja jumătate din lansatoare. Restul fie se vor preda, fie-o să le ardem acolo unde sunt.”

– Ce... – În mintea lui Carl se făcu lumină. – M-ai... m-ai tăiat, pe mine și pe ceilalți, ca să nu putem conduce un contraatac, just?

Sergeov se întoarse să facă un gest. Imediat, Carl simți un *buf* și vibrații sub tălpi.

„Tocmai am dat ordin să se arunce în aer tunelurile de sub domul vostru. V-am prins la înghesuială, nu-i așa? Grozav, măciuci!”

– Idiotule..., strigă Carl. Sergeov râse:

„Îți place șpilu', copilu'?” Apoi deveni serios. „Fără tine, ăilalți or să fie mai puțin proști.”

„Știi, asta-i rebeliune!” interveni Jeffers.

„Auto-conservare, vrei să zici.”

Carl putea distinge în veninul cuvintelor lui Sergeov o imputare față de propria sa autoritate. Frazele bombastice ale individului păruseră comice, prostesti, un set de idei pierdute pe drum. După Pachetul cu Atenții însă, mulți oameni, altminteri rezonabili, fuseseră cuprinși de o ură adâncă față de Pământ, iar Sergeov contribuise la asta, susținând că manevra marțiană n-o să reușească.

Și asta cel puțin e adevărat. Planul cu Marte aproape sigur n-o să ne salveze. Nimic n-o va face, în afara unei schimbări de atitudine pe Pământ.

Lui Carl i se păruse că Sergeov nu propusese niciodată vreo alternativă validă, și nimeni nu-l putea lua cu adevărat în serios. Totuși, adunând laolaltă spacer-i nemulțumiți și *Uber*-și duri, Sergeov putea să captureze și să păstreze lansatoarele, dac-o făceau exact cum ar trebui...

– Nu-ți place țintirea spre Marte?

„Asta-i vorbărie sentimentală. N-am putea frâna într-o atmosferă așa de subțire. Oricine stă puțin să se gândească știe asta.”

– Putem încerca. În cel mai rău caz, o să încetinim puțin, deschizând poate opțiuni asupra pașului exterior al trecerii.

Sergeov emise un chicotit uscat.

„Nu-mi ține mie discursuri. Eu și prietenii mei – care sunt Percell-i *adevărați*, nu renegați care sug de la orice Ortho, ba se și *culcă* cu ei – știm astrofizică tot atât cât tine, poate chiar mai multă. Crezi că noi nu putem face simulări? Știm că există pericolul de-a ne izbi de Marte. În cel mai bun caz, insuficient aer. Așa că singura speranță e să frânăm în atmosfera unei planete cu aer *dens*.”

– Venus? Acolo e o misiune posibilă, deși nu pe pasul exterior. Ar trebui să trecem mai întâi pe la periheliu, și nu reușesc să-mi închipui cum am supraviețui.

„Nici un periheliu. E-o prostie să te gândești măcar c-am putea înghiți una ca asta.”

– De ce nu? Ascultă, Otis, putem vorbi despre o întâlnire venusiană în detaliu, dacă vrei.

Jeffers îi făcu semn lui Carl. De-a lungul liniei îndepărtate a lansatoarelor, mogâldete aruncau steaguri improvizate peste carcase: stema *Uber*.

„Vezi că învingem? *Da*,^{*} totul la timp. Dacă celelalte lansatoare nu capitulează, vom depresuriza duzele alor noastre, tragem cu lăzi goale și le facem pe celelalte bucăți-bucățele.”

Jeffers izbucni:

^{*} *Da*, în original (limba rusă – și... română), în text. N.T.

„Băga-te-aș..., ești *țicnit*, știi asta?”

Carl îi făcu semn să se potolească.

– Dumnezeuule, Sergeov, n-o să faci asta! Avem nevoie de lansatoare...

„Ca să dați în Marte. N-o să ne facem praf de Marte doar ca să fie fericiți ăia de pe Pământ.”

– Ce fel de logică dementă depeni acolo?

„Logică deșteaptă, asta e. I-ar place Pământului să ne vadă că ne sinucidem pe Marte, punând capăt Vieții-Halley-ene! Ce dovadă-ți mai trebuie, după ce ne-au arătat câte atenții ne acordă?”

Aluzia sarcastică la Pachetul cu Atenții îl duru, căci Carl știa că e întemeiată. Echipajul fusese afectat, iar această rebeliune nebunească era rezultatul. Majoritatea spacer-ilor, în special Clanul Stâncii Albastre al hawaiienilor, îl susțineau pe Carl. Sergeov însă recrutase neîndoielnic mulți dintre Percell-i, iar Carl n-ar fi fost surprins să descopere că existau chiar și unii Ortho-și care să-l ajute.

„Vom lovi o planetă cu atmosferă, dar nu Venus.”

Carl simți un fior.

– Și unde vrei să mergem, Otis?

„E evident. Pe Pământ.”

– Dumnezeuule Mare! Asta-i...

Era pe cale să spună *Asta-i imposibil*, dar imediat își aminti opțiunile de misiune schițate demult. Expediția plănuise mai întâi o trecere interioară pe lângă Jupiter, modificând orbita lui Halley până ce rendez-vous-ul cu Luna devenea convenabil în materie de combustibil pentru *Edmund*. Asta presupunea un delta-V de 284 metri pe secundă, o zdravănă schimbare de viteză.

De când rebeliunea Arc-istă îi lipsise de polul sud, se hotărâseră să folosească lansatoarele de la ecuator pentru o mai puțin eficientă pasă pe lângă Marte; asta cerea o schimbare a vitezei de numai cincizeci și nouă de metri pe secundă. Energia necesară varia cu pătratul lui delta-V, ceea ce însemna că o manevră marțiană, cu o frână pasageră prin atmosfera planetei, lua doar patru la sută din necesarul de energie al misiunii inițiale. Erau ani de zile de când investiseră timp de lansare exact pentru această manevră.

Uitase însă o altă mișcare pe care o puteau face printr-o împingere ecuatorială constantă: *Pământul...*

– Nu țin minte numerele, dar ascultă, nu putem...

„Îți împrăpătez eu memoria”. Ia doar șaiszeci și trei de metri pe secundă delta-V. Numai cu puțin mai mult efort decât facem acum. Iar direcția e aproape aceeași ca pentru sinuciderea

marțiană! Acum, echipele mele mută puțin lansatoarele. Doar cinci grade înclinație, o sută de grade în ascensiune dreaptă. Mă urmărești? Înseamnă...

– Mda, m-am prins. (*E într-adevăr nebun. Cum să mă descurc cu el?*) Okay, putem lovi Pământul. Și ce-i cu asta? O să ne facă piftie înainte de-a ne apropia măcar.

Chicotitul sec al lui Sergeov răsună în radio. Carl așteaptă ca râsul maniac să se sfârșească, spunându-și: *Nu te pierde cu firea! Ține-l de vorbă. Poate cineva de dedesubt o să întoarcă niște lasere industriale, o să-i ia prin ocolire, o să-i izoleze...*

Dar știa că șansele erau slabe. Sergeov jucase absolut la fix, așteptase până ce Jeffers – mîna dreaptă a lui Carl – fusese și el prins în dom. Virginia nu putea trece la comanda mecanicilor ei. Și, ca supliment, îl omorâseră pe Saul, care-ar fi putut mobiliza mulți oameni ce nu doreau decât să supraviețuiască...

„Pământul n-o să ne facă piftie. Nu dacă amenințăm că le trimitem plocon molimele.”

– Ai fi în stare să ameninți cu *asta*?

„Miroase focu’, șefule! ‘Ortho-șii l-au aruncat în aer pe *Edmund*, au trimis Pachetul cu Atenții. Ce merită?”

– Totuși au să...

„Punem frână atmosferică, sărim jos. Halley merge înainte. Facem târgul, noi nu însămânțăm Pământul cu Halley-forme, Pământul ne trimite pe Deimos. Trăim, acolo, începem să terraformăm planeta.”

– Ei, cel puțin partea *asta* are sens, murmură Jeffers. Făcu o mutră vinovată când Carl îl fulgeră cu o privire.

Sergeov îl auzi.

• „Mai bine visuri decât coșmaruri, nu?”

Carl încercă să gândească. Lani îi stătea alături, ținându-i o mână pe umăr, într-o îmbărbătare mută.

– Pământul n-o să riște să fie presărat cu Halley-forme, spuse Carl. Or să ne dea cu bombardeaua.

„Nici o lansare! O s-avem rachete pregătite, focoase de viață Halley-ană. Trag ei, tragem și noi.”

Carl văzu expresia lui Jeffers. Scenariul dement al lui Sergeov era prea seducător. Aerofrânele aveau să pretindă multă manoperă mecanică, dar asta fusese deja proiectată și programată pentru manevra marțiană.

– Nu cred că poți vinde asta.

„N-am nevoie să vând. Timpu’ să zicem pa, Papa. Aprobi, sau tăiem domul în bucățele.”

– Ceilalți n-or să fie de-acord!

„Care ceilalți? Ortho-șii? Vor să trăiască, la fel ca Percell-ii.”

– Dar asta pune Pământul în primejdie! Orice aerofrână va aduce Miezul Halley destul de aproape ca să lase niște gheață în atmosfera superioară. Bioformele pot oricum să se descurce până la suprafață!...

„Pământenii or să fie nevoiți să-și asume riscul. Cei mai mulți dintre noi zic acum *piș* pe Pământeni.”

Carl începu să se plimbe, neluând în seamă ochii holbați ai lucrătorilor din dom, pe Jeffers care-și morfolea persistent buza, privirea goală a Virginiei. Lani îl privea gânditoare. Trebuia să cugete, și totuși mintea îi era un vârtej de emoții contradictorii. Manevra terestră ridica măcar promisiunea speranței, a vieții...

– Uite ce e, ar trebui să ții un referendum în problema asta. Întregul echipaj...

„Măciuci la buci. Nici un vot. Uți un lucru, *noi* avem lansatoarele.”

– O să fie o minoritate perceptibilă, poate chiar o majoritate, care ți se va opune.

„Ne putem lipsi de ei.”

– Cum?

„La fel cum facem cu voi, odată ce lucrurile se liniștesc. Ușor. Odată construite toate lansatoarele, nu mai e nevoie de multă muncă. Vă trimitem pe toți în sarcofage.”

Virginia, Lani, Jeffers – se uiau toți la el, fără să rostească o vorbă. Îi condusesese ani de-a rândul, miliarde de mile, ca să ajungă la asta – un Waterloo întunecat, prostesc. Luat prin surprindere. Dus de nas.

Și ca să mai pună gaz pe foc, Sergeov chicoti uscat și spuse:

„Ajunși pe Pământ, o să hotărâm pe cine să trezim. Dacă ne creați greutăți acum, poate nu mai ieșiți niciodată din sarcofage... Ce părere ai?”

VIRGINIA

Fuseseră cele mai proaste două zile din viața ei. Păreau să se întindă înapoi cale de milenii, până în zilele însorite și luminoase când Saul era viu, și dragostea o purtase înainte prin propria ei forță, învingând greutăți, netezind suprafața accidentată a unei vieți care era, când reușea să se gândească la ea, perpetuu cu muchii ascuțiți, disperată și întinsă la limită.

Trupul contorsionat al lui Saul își încrustase imaginea în mintea ei, un rebut tăcut, grotesc. Arătase atât de straniu, atât de morbid-diferit în moarte, de parcă era o altă persoană. Împăcat, în ciuda rănilor. Întinerit.

Atâtea lupte...

Dacă ar fi fost mai aproape, ar fi gândit mai repede, ar fi alergat mai tare...

Nu! Gata cu asta! Știa că e o spirală fatidică, că nimic nu putea ieși dintr-un nesfârșit ciclu al vinovăției și durerii.

Dar asemenea înțelegeri ușoare nu o eliberau. Ședea în mijlocul torentelor de furie, vorbărie frenetică și emoții primare... și-și încleșta mâinile, frecându-și-le neconținut, incapabilă să se miște sau să gândească sau măcar să lase suferința abundentă să se reverse în lacrimi.

Era lipsit de sens orice făcea, atât de inutil și prostesc... Nu i-ar fi păsat să rămână pe veci așezată astfel, înconjurată de umezeala recâștigată treptat, cu miros de mosc, a domului în curs de refacere. Plantele erau călite la condițiile spațiului, apte să treacă prin decompresiuni și înghețuri rapide, pe departe mai bine adaptate, de pe urma unei jumătăți de secol de manoperă umană, decât însăși omenirea.

Alții încercau s-o ajute. Lani era o prezentă ezitantă, sibilante moi într-o nemișcare atotcuprinzătoare. Carl făcea gesturile sale stângace, le spunea pe cele convenționale. Numai fețe înlemnite, distante, sub sticlă.

Faptul că *Uber*-șii nebuni și aliații lor îi țineau pe toți ostatici înăuntrul Domului 3 nu însemna, într-adevăr, nimic. Era la fel de nepăsătoare ca și gheața îmbrăcată în promoroacă de-afară, unde niște indivizi roteau lansatoarele în poziții noi, atent calculate, cu boturile țintind constelații diferite. Privea marionetele îndepărtate făcându-și neînsemnatele treburi, fără să-i pese ce însemnau acestea. Pământul era o țintă mai binevenită decât Marte, categoric – dar nu pentru că ea ar fi crezut c-or să reușească.

Nimic nu mersese niciodată în expediția asta blestemată. Va găsi Pământul vreo cale de a le opri acțiunile. Planul era cumva să se arunce în vehicule pentru aerofrânare, ca niște baloane? Cofraje de oțel goale pe dinăuntru care, sub puternica presiune a frânării, n-aveau nevoie decât de-o minimă eroare asimetrică pentru a se îndoii, tăia și zdrobi – nu, Pământul va descoperi de minune acest prilej. Un fulger laser, o undă cu particule – orice-ar fi putut da o gaură în cochilie le va pune capăt zilelor într-un cazan roșu-portocaliu. N-avea nici o încredere în febrilul vis astronomic al lui Sergeov.

Și nici în manevra Marte. Păstrase secretul lui Carl, nu-i spusese nimănui. *Trăim pentru a crede în ficțiuni...*

Minciuna lui Sergeov însă era și mai rea. N-avea să trezească nici o lume moartă la viață, și-și vor da cu toții sufletele ca loviți de-un blestem.

Ce-ar fi fost ca miezul cometar să fie dirijat pentru a se ciocni, practic, cu Pământul, așa cum îi auzise pe unii *Uber*-și discutând fățiș prin radio? Ce s-ar întâmpla cu blândecele ceruri și luminoasele după-amiezi hawaiiene? Închise ochii și clătină din cap. *Poate că oamenii trebuie să dispară la fel ca dinozaurii.*

– Virginia?

Era Carl, palid și tras la față, încercând iarăși să stabilească un oarecare contact. Clipi din ochi spre el:

– Iar e vremea mesei?

– Nu, eu doar... uite, chiar mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

– La ce bun?

– Să găsim o cale de-a ieși de-aici.

– Sergeov ne-a prins într-o cursă, spuse obosită Virginia: Vrei să săpăm prin tunelurile de evacuare, folosind mistriile de grădinărit?

– Trebuie...

– Ai încercat autobuncărele? Conveierele?

– Sigur. Ieri. A pus oamenii să le blocheze.

Virginia se încruntă. Îi era greu să gândească în vechiul mod...

– Mecanicii mei. Dacă le-aș putea lua în stăpânire controlul de aici, printr-o telecomandă...

– Ai încercat asta ieri, îi aminti blând Carl. Virginia privi în sus, simțind un val de iritare.

– A, da. Au schimbat accesele cu matrice-T. Sergeov a fost destul de isteț ca s-o facă imediat. Asta n-aș putea-o remedia decât de la consola mare din Central, sau din laboratorul meu. Trebuie să fiu personal acolo.

Tăcură. Putea vedea frustrarea adunându-se pe chipul lui Carl.

Jeffers veni în grabă, cu încordarea zugrăvită pe chip.

– Se întâmplă ceva – iar au pregătit laserul ăla.

Carl se lansă într-o glisare lungă spre vârful colibei de procesare, la cincizeci de metri distanță. Virginia se simți tentată să cadă iar în apatie, lăsând lumea să se scurgă peste ea. În loc de asta însă, oftă și se ridică în picioare. Împinse, urmându-i pe cei doi într-o acostare lentă.

– Trag în cineva! strigă Carl din punctul său de observație. Virginia înșfăcă un cablu de ghidare și se arcui într-o aterizare forțată pe vârful colibei.

– Vezi? arată Carl. Sergeov e sus pe ridicătura aia, acolo. Trage în oamenii care vin dinspre sud.

Făpturi ca niște muște lunecau rapid peste întinderea cenușie, brăzdată.

– Cine sunt ăia? întrebă Virginia.

– Arc-iști, presupun, răspunse Lani coborând lângă ea. Oamenii lui Quiverian. Sunt și-acum acolo în sud, trăind în molozul lor, de la cutremure. E firesc să se opună unui zbor pe lângă Pământ. Dar câtă vreme *Uber*-șii sunt în posesia lansatoarelor, or să fie tăiați în bucăți.

– Ești sigură?

– Nu pot vedea...

Un enorm cheag de vapori erupse de la baza colinei unde era instalat laserul *Uber*-șilor. Norul învălui movila într-un lîntoliu de ceață. Înainte să se poată propaga mai mult și disipa, o altă scânteie albastră se aprinse la bază, trimițând un glob de culoare albă spre cer.

– Arc-iștii își folosesc laserul cel mare! exclamă Virginia agitată. E greu de ochit, dar dacă lovesc, doar colina înșăși...

– Or să orbească echipa laserului *Uber* cu aburii, spuse Lani. Da-da!

Mogâldete se mișcau pe linia orizontului, prea mici pentru a li se distinge pieptarele. Virginia nu se gândise niciodată prea mult la tactica în gravitația apropiată de zero, dar putea întrezări logica dinapoia flancurilor lent-convergente ale manevrei Arc-iste. Cleștele lor se închidea spre șirul lansatoarelor ecuatoriale. Oamenii lui Sergeov luptau în locașurile catapultelor. Modulele mari și greoaie ale aruncătoarelor erau greu de mișcat rapid, mai ales în poziție înclinată. Începură să se coboare spre sud, însă țevile lor lungi și zvelte se întorceau cu o încetineală chinuitoare.

– Uite, spuse Carl, arătând cu degetul. Arc-iștii încearcă să se strecoare pe lângă noi. O să fim eliberați dacă...

În clipa aceea, însă, un al doilea laser *Uber* deschise focul de pe o colină îndepărtată, azvârlind sfere de abur din câmpie. Un singur rateu apropiat fu suficient pentru a arunca micii luptători în sus și la mare distanță de neașteptatele erupții.

– De ce nu atacă din cer? întrebă Virginia.

– Probabil că Sergeov are la el niște radare mici. Îi poate localiza, dacă se izolează acolo sus. Pe gheață, nu-i tot atât de ușor. Iar praful îi ajută să se adăpostească.

– Mda, făcu Jeffers. Cum ți-ar place să atârni acolo, des-puiată ca o gaită? Te simți cu mult mai bine când ai niște gheață între tine și arzătorul ăla cât toate zilele.

Atacanții căutau adăpost. Trăgeau cu arme mici de rază limitată – fleșete, perforatoare cu raze-e, – dar abia dacă stârneau mici vălătuci din baricadele *Uber*-șilor. Unii foloseau, mici sfredeluri portative cu microunde, probabil reglate spre a dezagrega celulele umane, dar fasciculele se dispersau la o asemenea distanță. Cei dinăuntru, domului auzeau pocnete mărunte, microundele gâdilându-le ușurel urechea internă.

Între timp, uriașul laser Arc-ist continua să bombardeze colinele ambelor puncte fortificate *Uber*, împiedicându-i pe aceștia să ochească atent. Asistară timp de o chinuitoare jumătate de ceas cum fiecare tabără manevra, trăgea, se ascundea, cu o încetineală ireală a mișcărilor.

– Mie mi se pare un meci nul, spuse Carl, cu vocea grea de oboseală.

– Nici una dintre tabere nu-și poate aduna destui oameni laolaltă pentru a-și acoperi mișcărilor, spuse Jeffers. Pare să fie încă un număr măricel de Arc-iști, dar nu poți lua prin învăluire un întreg afurisit de ecuator.

Virginia ezită.

– Nu ne putem folosi de asta?

– Cum? întrebă Carl.

– Să evadăm! Dacă fugim un kilometru, în dunele alea de zgură dinspre nord...

– Ne-ar lua ca din oală.

Jeffers dădu din cap.

– Dar dacă reușesc s-ajung înăuntru, pot reintra în posesia mecanicilor! *Uber*-șii n-ar rezista unui atac kamikaze mecanizat!

– Eu aș putea încerca să cobor la Clanul Stâncii Albastre, spuse Lani. Keoki Anuenue și-ar aduce sus hawaiienii, dac-ar ști că suntem aici.

Gura lui Jeffers se căscă neîncrezătoare.

– Sunteți două femei bune! N-o s-ajungeți niciodată la put.

– Atunci, creează o diversiune, îl provocă Virginia.

– Ce?

Virginia judecă rapid.

– Dacă am evacua întreg domul dintr-o dată – cu vanele deschise?

– Vanele de apă? se încruntă Carl. Fierb și... Înțeleg. Ar provoca un glob uriaș de vapori. Nimeni nu ar fi în stare să vadă prin el.

Jeffers clătină din cap:

– Nu-ți spun cât ar dura.

– Pe tine te vom pune să mânuiești pompele, se întoarse spre el Virginia, pulverizând apa direct din dom, afară, unde o să fiarbă pe loc.

Jeffers deschise gura să obiecteze, apoi o închise la loc.

– Hmmm, nu știu. Poa' să...

– Hai s-o facem! Altfel, dacă Sergeov câștigă...

– Just, mârâi Carl printre buzele strânse. Haideti!

Le trebuiră zece minute ca să pună totul la punct. Virginia lucra cu ferocitate nebunească, trăgând de furtunuri, închizând turnuri înflorite de fermenti, azvârlind pături de plastic temporar-protectoare peste acri de plante, închizând etanș unități de creștere prea delicate ca să reziste vidului și gerului. Se simțea stângace, făcând muncă manuală fără mecanic.

Fără a se gândi în perspectivă, de fapt abia gândind, se pomeni stând ghemuită în ecluză lângă Carl și Lani. Realiză deodată că avea să-și mizeze propria viață pe capacitatea de-a alerga. *Imposibil, absurd! Am petrecut mai puțin timp la suprafață decât oricine altcineva.* Dar nu putea întrezări nici o altă ieșire. Mai mult ca sigur, nu-l putea lăsa pe Sergeov s-o îndese într-un sarcofag pentru vecie. Sau să-l lase să înmormânteze Hawaii-ul sub o noapte de cenușă cosmică.

„Gata?” strigă Jeffers, din dom.

Virginia dădu aprig din cap. *Închipuie-ți că nu ești aici în carne și oase. Imaginează-ți doar că operezi un mecanic afară pe gheață. Ai făcut-o de mii de ori.*

„Yo!” răspunse Carl.

Valva se deschise brusc și se aruncară cu toții înainte.

Se despărțiră imediat. Lani se năpusti spre nord, în timp ce Virginia și Carl goneau în salturi către est. Își aminti că era cazul să-și închidă radioul. N-avea nevoie să alerteze pe nimeni, în caz că *Uber*-șii foloseau localizatoare pentru emițătoarele costumelor. Își trase bărbia în piept și fugi cu pasul prelung, egal, agățându-se de gheață, aproape zburând.

Exact ca și cum aș conduce un mecanic-păianjen. Capul jos, găsește punctele de aderență... Evită praful adânc...

Privi înapoi tocmai la timp pentru a vedea cum domului îi plesnesc cusăturile. Întreaga structură translucidă se învolbură ca un plămân, prăbușindu-se, exhalând ceață grea spre cerul presărat cu stele. Vălătuci rostogoliți o învăluiră. Apoi Jeffers porni curenții de incendiu prin vane, nori subțiri care se îngroșau pentru a se dizolva apoi brusc. Ceața îi cuprindea din toate părțile. Lumea se făcu' albă. Trebuia să se bazeze pe impulsul

inițial pentru a-și păstra direcția, de vreme ce nu putea vedea nici măcar gheața zgâriată de sub picioare.

Receptorul îi era deschis și auzea strigăte, înjurături, exclamații. Dar nimeni nu le striga numele, nu chema în urmărire.

Ceața de ivoriu părea să apese de pretutindeni, ridicând-o... pierdu complet din vedere solul... strigătele se înteteau... coborî, mușcă gheața cu crampoanele, împinse... păru să zboare înaripată într-un nor de alb binefăcător... asoliză iar, cizmele scârțâindu-i în chiciură...

...și deodată fu afară, limpede, înapoi într-o lume de gheață cenușie și de cer negru intens și de moarte.

Privi în jur. Carl era puțin mai în față, croindu-și drum afară dintr-o parabolă prelungă, puțin adâncă. În timp ce picioarele lui eliberau locul, un fulger iute o orbi, un punct albastru-incandescent – la numai câțiva iarzi de Carl. Stârni din gheață un nor de vapori involburați, scobind un crater adânc de-un metru.

Își trecu radioul pe linia A.F., așa cum stabiliseră:

– Sunt pe urmele noastre!

„Just!”

Capul lui Carl zvâcni înapoi, iar ea îi făcu semn spre stânga:

– Treci după aia!

La cincizeci de metri distanță se găsea o platformă masivă de depanat mecanicii, rezemată într-o movilă de zgură roșiatică de fier. Era, de fapt, o bucată din vechiul ansamblu al încărcăturii exterioare de pe *Edmund*, grea de bârne și grinzi de structură care susținuseră mase enorme în cursul lungului zbor de pe Pământ. La următorul pas, Virginia se clătină, simțind un junghi ascuțit în mușchii nedeprinși cu efortul, și șarjă spre platformă.

O scurtă scânteie albastră îi luminează drumul. Umbra i se alungi, gigant subțiratic zburând peste gheața accidentată în brusca văpaie. Nu se întoarse să vadă norul de ceață formându-se, dar părul de pe ceafă i se zbârli. *Asta a fost aproape.*

Plană după platformă, o clipă în urma lui Carl.

„Stai aici”, transmise el inutil.

– Ce facem?

„Așteptăm. Vor găsi alte ținte. Nu știu sigur cine suntem, așa că...”

Un bâzâit îl întrerupse, altcineva intervenind pe canalul lung. Vocea lui Sergeov îi bubui în urechi:

„Ba știu. Nu-s chiar așa de prost ca să nu ghicesc cine-i ăla de fuge. Sau să caut pe canalul radio.”

„Căcat!“ spuse Carl.

Virginia își dădu seama că n-aveau nimic de negociat, că nu se puteau baza pe nici un ajutor. Deschise radioul.

– Ascultă, Otis, Carl și cu mine îi putem face pe Arc-iști să înceteze atacul, *dacă* ne lași s-o facem.

„Îmi oferi ce? Diplomatie?“ Dezgustul lui Sergeov era evident.

„E tot ce ți-a mai rămas.“

„Vă am pe voi. N-o să vă mișcați un metru, sau vă ard.“

– La ce bun? Problema ta sunt Arc-iștii.

„Voi sunteți ăia cu probleme.“

Apoi Sergeov începu să mitralieze cuiva instrucțiuni în rusește. Virginia își aminti că printre *Uber*-și existau mai mulți ex-sovietici; credința în propria perfectibilitate curgea prin ambele mișcări.

Închise radioul și-și atinse casca de-a lui Carl.

– Ce putem face?

– Nimic, fir-ar să fie!

Pe câmpia din spate, siluete îndepărtate se mișcau și câte o armă mică scânteia ocazional. Se ghemuiră sub platformă, ținându-se de grinzi. O flacără strălucitoare izbușni la numai câțiva metri de marginea dințată a adăpostului. Cheaguri de gaz trecură pe lângă ei. O clipă mai târziu, un alt glob de foc alb-albăstrui fulgeră în partea opusă, fiind apoi înăbușit într-o sferă umflată de ivoriu.

– Ne arată cum ne-a prins în clește, spuse Virginia.

– Probabil că data viitoare o să-nceapă să străpungă găuri prin chestia asta, bătu Carl cu palma placa metalică. Oricum, un singur foc n-o s-o perforeze.

– Își poate ține unul din cele două lasere fixat pe noi?

– Nu pentru mult timp. Dar nici nu-și poate permite să ne lase să-i scăpăm. Nu-mi dau seama cum...

O bufnitură grea zgâlțâi bârna sub mâinile Virginiei.

– Hei, ce...

Altă lovitură solidă, urmată de o vibrație în metal.

– Încercă să treacă prin ea!

Carl scutură din cap, privind pe sub viziera mânjită:

– Un fulger laser nu se simte așa. Asta...

Platforma se lăsă pe partea dreaptă, mușcând în gheață, stârnind praf. Carl își apăsă casca pe o bară masivă, în X, din oțel cenușiu pretensionat.

– Ascultă!

Virginia abia atinsese metalul, când auzi un *trosc* sonor urmat de o sonerie joasă, persistentă.

– Ce e? Am...

Întreaga platformă se cutremură. Următoarea lovitură sosi cu numai câteva secunde mai târziu, iar de astă dată Virginia privea lateral și putu vedea că nici un fulger albastru nu luminează gheața cenușie din jur.

– Deci i-a venit ideea..., spuse furios Carl.

Virginia ghici.

– Lansatoarele.

– Mda. Nu se poate lipsi de laser, așa că ne-a ochit cu câteva catapulte. Aruncă lăzi goale cu viteză redusă ca să prevină o explozie. Trage în jurul mormanului ăstuia, sperând să ne prindă dacă scoatem capul...

Un șoc, zdruncină platforma, și întreaga ei masă se ridică de pe gheață. Virginia simți un *dum, dum, dum*, prin mâini, trei izbituri rezezi care împinseră platforma la un metru deasupra gheții. Se ținu de ea, privind înnebunită spre Carl.

– Ne împinge din loc!

„Ține-te bine!“ transmise Carl.

– Dar nu putem...

„Tu doar ține-te. Va trebui să ne mișcăm repede când...”

„Nu m-am așteptat la asta“, interveni Sergeov, „dar e bine.“

– Nu poți să...

„Lansatorul e ca să vă împiedicăm să ajungeți înăuntru. Chiar ar fi mai bine dacă ne-am descotorosi de voi, nu?”

Acum platforma răsuna și se zgâlțâia sub un ciocănit constant. Odată fixat pe țintă, lansatorul îi putea bombarda cu o ploaie statornică de cofraje goale și ușoare.

„Proiectilele nu fac decât să se turtească precum naiba când lovesc“, spuse Carl. „Nu pot răzbate prin aliajul ăsta dur. Dar ne împing.“

Virginia privi în jos. Erau deja sus deasupra câmpiei gri-pătate, și câștigau viteză. Impulsurile de la lansator îi îndepărtaseră tangențial de suprafață iar acum treceau peste scena bătăliei. Fulgere risipite la întâmplare, valuri de gaz înălțându-se. Auzi un *clic* și-l recunoscă ca simptom al unei raze cu microunde ce rată îndeaproape; undele intrau practic în rezonanță cu oasele mici din urechea umană. Oricine-o fi fost, nu mai trase în ei după aceea.

Cineva fugea spre adăpostul unui șir de bidoane de carburant. Recunoscă pieptarul lui Joao Quiverian. Un fulger laser îl prinse pe liderul Arc-ist în plin salt și un soare albastru îi săltă pe piept. Un mic nor se ridică din trup, în timp ce-și urma traiectoria, îmbrățișând solul, cu brațele fâlfâindu-i în față, rotindu-se zadarnic și, în cele din urmă, dispărând.

Câteva capete se întoarseră în sus spre ei, dar nimeni nu încercă să le vină în ajutor. Cei de jos puteau vedea

neîndoielnic rezultatele; o rafală continuă de proiectile izbea latura cealaltă a platformei. Virginia strigă:

– Sergeov!

„V-am dat un loc unde să stați! Părăsind domul, v-ați asumat cu bună-știință riscul“.

– Ascultă, o să...

„Prea târziu pentru vorbe. Am o bătălie de câștigat, Arc-iști de învins... Cu bine!“

– Carl, ce vom...

„Nu-ți da drumul!“

Nici n-am de gând, își spuse. Chiar dacă toată drăcovenia îmi cauzează... ameteți. Halley părea să se clatine pe cer, întinderile cenușii pestrițe și pătate rostogolindu-se și schimbându-și direcția în timp ce ei pluteau pe deasupra lor, tot mai sus...

„Se întâmplă tocmai lucrul de care mă temeam. Ne întoarcem.“

Firește. Lăzile nu lovesc egal, așa că platforma intră în rotație. Sergeov știe asta...

– Nu ne-am putea târî împrejur?

„Ar fi o chestie. Haide, ia-o la stânga.“

Carl se mișca plin de o grație dezinvoltă pe care Virginia i-o invidia, în vreme ce-l urma cu stângăcie, neîndrăznind să dea drumul unei grinzi înainte de a-și încleșta mâna pe următoarea. Pentru ea, platforma era un munte de toroane metalice încrucișate pe care-l escalada mână cu mână, o ușoară tracțiune centrifugală tinzând s-o abată în afară, desprizând-o. Dacă platforma era sferică, manevra le-ar fi fost mult mai simplă – pur și simplu, ar fi fost de ajuns să se mențină pe partea opusă lui Halley. Dar pe măsură ce placa se răsucea, intervenea un scurt interval când își îndrepta latura drept spre Halley, proiectilele trecând extrem de aproape. Virginia și Carl se ținură strâns de marginea platformei la sosirea acestui moment, apoi se cățărară spre noua față, simțind lăzile cum izbeau iarăși în partea cealaltă. În timp ce se lupta să se prindă mai zdravăn, Virginia văzu cratere de impact. *Și toate astea, de la niște ambalaje goale, lansate cu o milionime din energia normală!*

Platforma părea că se rotește mai repede.

– Încearcă în mod special să ne învâртеască? întrebă, gâfâind.

„Nu m-ar surprinde.“

– Da' cum vom...

„Mișcă!“

Se târî după Carl, până la următorul colț și așteaptă. Luciul metalic al oțelului rece reflecta lumina cenușie și difuză a lui Halley, în timp ce suprafața plană pivota încet, curbura capului cometar înălțându-se peste un hățiș contorsionat de tije și nituri. De la distanța asta nu se zărea nici un semn de bătălie, nici o urmă, cât de cât, a prezenței oamenilor și-a vieților lor mărunte... Doar peisajul de praf mânjit, ca o operă accidentală de artă abstractă lucind în lumina stelelor... Apoi distinse lungă linie punctată a locașurilor catapultelor ecuatoriale și-și dădu seama că mașina care-i propulsa putea să-i și „vadă”. Se grăbi după Carl, împrejurul marginii.

Virginia simți o lovitură, un dangăt, și văzu o bară de lângă piciorul ei dizolvându-se în neființă în clipa când ceva cețos o izbi și o trimise rostogolindu-se în spațiu. Trase aer în piept și se aruncă pe după buza platformei.

– E... e prea periculos...

„Dacă nu ținem asta între noi și ghiulele, suntem morți.”

Ochii lui Carl erau dilatați, și totuși oarecum calmi.

– N-am putea sări? Fără ceva mare în care să țintească...

„Perfect, numai cum rămâne cu proiectilele care nu nimeresc platforma? Iar dacă Sergeov știe c-am sărit, va lăsa lansatorul să rățăcească în jurul ei, încercând să ne prindă.”

Glasul lui Carl era aproape indiferent, enumerând posibilitățile. Virginia se agăță de o țeavă, cu picioarele trase în afară, *bang-bang-bang*-ul constant trecându-i prin mâini. Era greu să gândească.

– Uite, hai să ne punem jeturile de manevră pe impuls. Asta o să ne îndepărteze *repede*.

„Mda, dar va lua mult efort. Și reactoarele astea nici n-au fost bine întreținute.”

– N-avem de-ales!

„Aici suntem în siguranță.”

Virginiei nu-i plăcea expresia distantă, *resemnată*, de pe fața lui Carl.

– Și cu fiecare minut ne-ndepărtăm tot mai mult de Halley!

„Daaa, ai și tu dreptate.” Se încruntă. Clătină din cap și încercă să judece.

Orizontul palid al cometei începu să se înalțe de după buza platformei.

„Hai să sărim drept de pe margine de cum se-ntoarce. Sergeov nu ne poate auzi, cu tot metalul ăsta care ne blochează canalul.”

O privi cu o expresie îngândurată, de nepătruns. Virginia se chinui să ajungă la muchea platformei și-și propti picioarele într-o împletitură de tije.

– Să zici când.

„Așteaptă... Ți-ai activat jetul? Pune-l pe prioritate de urgență, pentru o expulzie de douăzeci de secunde, înțelegi?” îi apăsă comutatorul. „Okay, arunco-n plin când... spun... *acuma!*”

Virginia sări în timp ce lovea butonul. Un pumn o izbi în talie și o proiectă cu putere, luptându-se să-și țină mâinile și picioarele aliniate. Aruncarea păru să dureze o veșnicie și-și înfrână imboldul de-a se ghemui, prezentând cea mai mică țintă posibilă pentru proiectilele pe care le putea *simți* tâșnind de pe Halley, căutând-o...

Destindere. Propulsia sălbatică fu întreruptă de cronometrul costumului. Înclină capul și putu vedea între propriile-i picioare platforma, întorcându-se leneșă. O flanșă argintie luci și se rostogoli departe, eliberată de impactul unui proiectil. Numai să nu-și fi dat Sergeov seama ce făcuseră...

Carl. El unde era?

Privi în jur repede, nu găsi nimic. *Dacă te lovește o ladă, trece pur și simplu drept prin tine? Sau te împinge destul ca să te-arunce departe în numai câteva momente, în afara câmpului vizual...?*

Nu îndrăzni să-l cheme prin radio. Se întoarse în toate direcțiile, poruncindu-și să nu intre-n panică, să acționeze sistematic – și-l găsi în sfârșit drept deasupra ei, un punct mic cât o păpușă.

Întâlnirea nu luă decât câteva momente. Carl veni înotând spre ea, frână, își încheștară mâinile și-și atinseră căștile. Se așteptase la un moment sărbătoresc, căci ajunseseră de-acum cu siguranță în afara zonei de pericol, dar tot ce-i spuse el fu:

- Acum vine greul.
- Cum?
- Întoarcerea pe Halley.
- N-o să...

Voise să spună: *vine cineva după noi?* când își dădu seama că, evident, nimeni nu s-ar fi gândit la o salvare în toiul bătăliei. *Uber-șii* și aliații lor acoperiseră fără îndoială puturile, ferecând înăuntru pe oricine i-ar fi putut ajuta. Pe de altă parte, câți știau că se aflau acolo?

– La ce distanță suntem?

Carl ridică un mic tub, îl îndreptă spre discul acneic, tot mai mic, al lui Halley, și citi:

- Douăzeci și trei virgulă patru kilometri. Și crește cu vreo trei kilometri pe minut.
- Atât de departe!
- Multe lăzi au lovit platforma.

– Costumele-astea...

– Au rază mare. Marea problemă e s-ajungem înapoi înainte de-a ni se termina aerul, arată Carl spre opisurile de inventar, ale căror linii codificate color le coborau de-a lungul ambelor mâneci. N-avem cine știe ce.

– Cât delta-V pot lua?

Carl făcu socoteala în cap, se încruntă și recurse la placa vizierei ca să se verifice.

– Nu mult.

– Încă ne mai putem întoarce, nu?

– Mda... numai că trebuie să terminăm cu astea trei clic-uri pe minut. O să ne-nghită aproape toată snaga pe care-o avem. Apoi va trebui s-o luăm cu vreo treizeci de clic-uri înapoi spre Halley...

Vocea i se pierdu într-un gest înciudat, în timp ce tasta cifre noi pe tabloul atașat pe un prelungitor de la centură. Virginia își mușcă buza. Toate acestea se petreceau atât de repede, și n-avea timp să gândească.

Carl se opri, mai bătu puțin, își strânse buzele una de alta până i se albiră.

– Arată prost.

– Cât de prost?

– Nici unul din noi n-o s-ajungă înapoi la timp, ca să mai inspire aer proaspăt.

– *Nici unul?*

– Așa se pare. Astea trei clic-uri pe minut halesc o porție zdravănă de combustibil.

– Atunci...

O preșimțire sumbră, care îi mocnea în străfunduri de-atâtea zile, îi crescú în suflet. Aveau să moară cu toții. Soarta reușise totul astfel încât să aibă parte fiecare de câte-o moarte înfiorătoare, aici, departe în abisul uitat și rece...

– Putem învinge cele trei clic-uri per, dar asta nu ne lasă decât cu o viteză mică. Gravitația cometei n-o să ne-ajute prea mult. Ne vor trebui ore pentru a reveni pe Halley.

Și e tot mai rău pe măsură ce vorbim. Fiecare secundă ne duce din ce în ce mai departe. Departe în gol, să întâlnim sufletele înghețate ale celor de pe Edmund. Numai că, mai întâi, trebuie să murim...

– N-ar putea lua unul din noi ambele ranițe reactoare?

Carl clătină din cap.

– Sunt integrate, nu știi? Nu poți smulge una fără a rupe sigiliul de aer.

Nu-și amintea, nu știuse niciodată asta, dar mintea îi patina acum repede, lunecînd peste ceea ce știa din dinamică. Dacă exista vreo cale...

– Stai. Doar unul din noi trebuie să se-ntoarcă, s-aducă ajutoare. Nu-i nici o posibilitate de-a face schimb de energie între noi?

Carl făcu o mutră uimită. Chipul îi era cenușiu și obosit, cearcăne întunecate îi mărgineau ochii. Arăta mai bătrân și mai istovit decât îl văzuse vreodată. Clătină mut din cap, cu buzele încă unite strâns și ochii plini de disperare.

Virginia își aminti ceva de demult... pescui... prinse un crâmpei de idee.

– Așteaptă. Este ceva...

CARL

Halley stătea suspendată în bezna ce-o absorbea, cu mișcarea de rotație furată de mult de către om și fața luminată acum de focuri licăritoare.

Carl privea evoluția bătăliei în timp ce-și parcurgea lunga revenire. Trecuseră peste trei ore de când se despărțise de Virginia. Se înțeleseseră să nu comunice prin radio. Acest lucru făcuse călătoria însingurată și deprimantă, căci putea auzi strigătele risipite ale luptei, țipete aspre și zdrăngănitul lobilor laterali ai pulsațiilor cu microunde – totul fără a avea vreo idee clară a ceea ce însemnau. Încercase să se concentreze asupra exclamațiilor învălmășite, nu numai pentru că trebuia să cunoască situația când avea să asolizeze, dar și ca să-și reprime propria mânie.

Cercetă panorama câmpului de luptă printr-o proiecție telescopică pe vizieră. Trupuri de Arc-iști morți zăceau împrăștiate în apropierea ecuatorului. Gropi de laser acopereau coastele colinelor; acum însă laserele Arc-iste păreau a fi fost scoase din uz. Localiză unul, zdrobit, într-un tub spart. Lansatoarele se dovediseră mai eficace decât greoaiele lasere de sudură. Mai departe, spre sud, Carl putu vedea un șir de Arc-iști adunându-se în jurul a cinci pulsatoare cu microunde. Conflictul avea să se concentreze în acel loc.

Uber-șii înaintau. Trecuseră la sud de ecuator, urmărind grupuri răzlete de-a lungul unui șir de mameloane și grămezi de zgură ruginie. Toată lumea se aținea jos, ascunzându-se în nori de praf, folosind ce acoperămințe aveau la dispoziție. *Uber-șii*

păreau mai bine antrenați. Foloseau sistemul de foc-și-manevră cu eficiență, doi luptători trăgând cu armele individuale într-o poziție învecinată în timp ce un al treilea se deplasa spre următorul punct acoperit.

Știa că n-aș fi niciodată de acord, sau că nici măcar n-a discutat.

Ideea Virginiei era elegantă, iar ea îi înțelesese implicațiile încă din clipa când îi venise-n minte. Își amintea totul limpede, dureros...

Carl se gândise să-și lege centurile, apoi să aprindă reactoarele lui până se epuizau. Atunci Virginia ar fi putut să se separe, să-l părăsească, pornindu-și-le pe ale ei ajungând pe Halley. Nici chiar asta nu oferea destulă siguranță. Mai rău, putea fi înșelător, pentru că jetul lui n-ar fi acționat pe axa sistemului celor două trupuri. Asta însemna că ea ar fi trebuit să consume carburant pentru păstrarea direcției.

Varianta Virginiei era simplă. Se legaseră cu o coardă de-o sută de metri, iar Carol ochise forma de cartof a lui Halley – de zece ori mai mare decât Luna văzută de pe Pământ, dar la o sută cinci kilometri distanță și micșorându-se vizibil. Carl își programase costumul să scoată un piuit clar ori de câte ori viteza i se alinia pe un vector opus celui Halley-an. Întinseseră bine coarda dintre ei, și Carl era pe punctul să-și pornească jeturile – când Virginia declanșase prima.

– Hei! strigase el. Închide!

„Nu, e mai bine așa – îmi voi cheltui *eu* rezerva.“

– Fir-ai a dracu', oprește!

„Nu, Carl – gândește-te.“

Începuseră deja să se rotească unul în jurul celuilalt în timp ce reactoarele Virginiei le sporeau viteza unghiulară.

– Am să trag și eu! strigase.

„Asta-i o prostie! Consumă-ți rezervele și murim amândoi. Ține-te doar.“

– Nu, nu pot...

„Eu sunt ca un porc pe gheață aici. Poți potrivi vitezele și facem tot drumul cu minimum de carburant. Și-o să te descurci mai bine când ajungi jos în casa aia de nebuni. *Știi* că așa e. Departe de mine gândul de a mă sacrifica... S-o zbârcesc numai, și sfârșim amândoi pe post de țurțuri.

– Am o masă mai mare ca tine, mugișe Carl. O să iau viteză mai mică decât a ta – așa că va dura mai mult. Asta-i dinamică elementară!

„Eu vorbesc aici de *abilitate*, nu de legile lui Newton. Poți s-o faci, Carl, și știi foarte bine că eu nu pot.“

– La dracu', n-am să te las.

„Prea târziu!”

Peste cei o sută de metri, Virginia îi făcuse voioasă cu mâna, în timp ce stelele se roteau în spatele ei. Coarda îi unea, de la pântec la pântec. Forța centrifugă îl arcuia înapoi, ca și cum ar fi fost suspendat de ombilic.

Se luptase să gândească limpede, împotriva uriașei mâini ce-l apăsa statornică. Trebuia să existe o cale de-a o opri.

– Nu poți...

„Declanșez la semnal.”

– Ce???

Deci își pusese și ea același program de identificare vectorială, numai că al ei semnaliza un punct de pe partea opusă a cercului față de poziția lui. Bip-urile se auziseră regulat, inutil, și acum...

„Am coborât la doi la sută”, anunțase Virginia. „Acum o să te arunc.”

Se înălța pe fundalul horei nebunești a stelelor, singurul punct fix în acel univers centrifug, iar Carl își auzise propriul *bip* ritual piuind, știind că al ei va sosi cu doar cinci secunde mai târziu.

– Așteaptă, trebuie să fie...

„Trece timpul, Carl. Zbori iute!”

Printr-o tăietură decisivă, eliberase coarda.

Carl simțise șocul ca pe o bruscă eliberare, o revenire la imponderabilitate. Privind în sus, văzuse că Virginia țintise perfect – Halley spânzura deasupra, ca o pată difuză.

Iar sub el, printre cizmele depărtate, Virginia îi făcea semne cu o grație înceată, sumbră. Fusese alarmat să vadă cât de repede se micșora, punct albastru înghițit de spațiul căscat între norii arzători...

...Acum trei ore. Izgoni amintirea. Ar fi trebuit să găsească o cale de a-i dejuca planul, de-a o lansa pe *ea* spre Halley în loc să... dar odată ce ea își pusese baza pe propriul combustibil, Carl căzuse în capcană. Fusese întotdeauna mai rapidă ca el, și poate că de data asta avusese dreptate. Acum era obligat să dovedească faptul că Virginia nu greșise, să ajungă pe suprafață și să găsească o modalitate de a o salva.

Mai aproape, acum. Halley părea că umple cerul. Sporadice străluciri albastre îi luminau fața zgâriată. Gurile puțurilor erau înfundate cu gheață, sigilate pentru a împiedica echipele dinăuntru să intre în luptă. Mici lasere controlau agrodomurile, ținându-le izolate.

S-ar fi alăturat atât de mulți oameni conspirației lui Sergeov dacă și-ar fi imaginat toate implicațiile planului său?

Pe drumul de întoarcere, Carl avusese mult timp de gândire. Sigur, folosirea Pământului ca țintă avea mai mult sens, *din punct de vedere dinamic*. Gravitatia mai mare a Pământului era mai folositoare, iar atmosfera mai densă favoriza aerofrânarea. Dar tot le erau necesare multe pase înainte ca trecerile să-și reducă viteza îndeajuns pentru a se înscrie pe orbită sau a ateriza.

Și Pământul avea să stea locului în timp ce ei vor trece iar și iar în jurul lui, pasă după pasă? Desigur, se puteau simți intimidați *o dată* – de amenințarea bombelor cu epidemii – dar asta n-avea să dureze.

Unii au trecut de partea lui Sergeov pentru că socotesc asta singura cale de-a trăi. Indiferent de preț.

Prețul, în acest caz, avea să fie scump.

Pentru a împiedica Pământul să intervină, să se răzbune, Sergeov trebuia să-l distrugă.

Așa cum au fost nimiciți și dinozaurii... de o furtună din cer. Sergeov plănuia s-o aducă pe Halley acasă.

Și? se întrebă amar Carl. *Pământul ne-a declarat război, nu?*

Un sofism față de care Carl era din fericire imun.

Nu port război cu șase miliarde de oameni, orice mi-ar face conducătorii lor.

După ce Halley ar fi izbit Pământul, n-ar mai fi rămas nici o civilizație despre care să se poată vorbi. *Uber*-șii lui Sergeov puteau acționa încet, în liniște, fără ca nimeni să se amestece.

Poate că și-au pus în minte să devină zei.

Peste cadavrul meu.

Avea să li se opună, firește, oricât de inutil părea. Dar acest gând era departe de el, în vreme ce suprafața cometei se apropia cu repeziciune de el. Avea o singură grijă – să găsească un mecanic ascensor cu rezervorul plin cât de repede posibil și să se reîntoarcă în spațiu.

M-a păcălit, le declară el din nou stelelor. *Te rog, o, te rog, ține-o în viață până ajung din nou la ea!*

Începându-și frânarea, văzu că mai multe locașuri de lansatoare erau înnegrite. Rămășițe zăceau peste tot în jurul lor, manșoanele ruinate ale tuburilor aruncătoare, miezuri de ansamble electromagnetice, bobine de inducție...

Pagube nenumărate... Lui Carl i se făcu rău la gândul muncii risipite în zadar.

Iar în urechi îi răsunau strigătele victorioase ale *Uber*-șilor. Două flancuri *Uber* converg pe linia perforatoarelor cu micro-unde. Apărătorii Arc-iști stăteau ghemuiți la sol, încercând să-i

acopere pe atacanți cu un fel de coarne greoaie în formă de trompetă. Carl le putea auzi rafalele iuți, ca niște *sssttuupppsss-ttuupppsssttuuppp*-uri în radio. Panașe albe-albăstrii înfloreau acolo unde microundele prindeau gheața. Opuneau o ultimă rezistență feroce, dar totul părea încheiat.

Deodată, Carl percepse cu coada ochiului o nouă mișcare. Desfășurat în evantai înapoia grosului *Uber*-șilor, se apropia un cârd pestriț, înaintând cu repeziciune. Un grup mai mic roia spre linia ecuatorului, acum doar slab apărată de *Uber*-și. Trecu pe vedere telescopică. Aștia cine mai erau?

Nu veneau de la puțurile sever păzite, ci mai curând dinspre niște crăpături proaspete în depresiunile învecinate. *Tuneluri noi*, constată Carl. *Sunt organizați.*

Se răspândiseră peste gheața zgrunțuroasă. Numără o duzină de persoane în costume negre lucioase – de-un tip cum nu mai văzuse înainte – și cam tot atâția acoperiți de niște costume de un verde ciudat, ca o peliculă. Pieptarele le lipseau, așa că nu putea spune cărei facțiuni îi aparțineau.

Noii sosiți luptau cu o ferocitate rafinată, folosind arme de mână, mici și puternice. Atacă linia *Uber* de la spate, avariind cu precădere armele. Carl se trase mai aproape, privind cu nerăbdare crescândă. Ce se întâmpla? Prin radio îi parveau numai strigăte, ordine neinteligibile, și pârâiturile paraziților.

Cine-s indivizii ăștia?

Ciudatele figuri în verde și negru învăluiră un lansator, atacându-l pe partea cea mai vulnerabilă. Cineva îi instruiseră. În locul unei năvale învălmășite, foloseau acoperirea cu foc pentru a manevra, ținându-i pe *Uber*-și cu captele jos în timp ce fiecare luptător înainta. Apoi se adăposteau în gropi, pe când echipajul lansatorului încerca zadarnic să-și orienteze duza greoaie.

Nu mergea chiar perfect. Pulsatii laser prinseră câțiva atacatori, împrăștiind cu cheaguri de sânge în vid. Lansatoarele îndepărtate bombardau gheața cu rafale ca de mitralieră, lovind câțiva combatanți și propulsându-i de pe gheață într-o orbită solitară, permanentă, în jurul soarelui. În tăcerea glacială și crispată, morțile lor erau impersonale, intersecții ale anumitor vectori și impulsuri, dinamica morții părând o problemă de matematică simplă.

Conta însă și elanul omenesc, iar marea neagră cu verde se prelingea peste ecuatorul punctat cu puțuri. În urechile lui Carl răsunau jubilații răgușite, țipete incoerente. *Uber*-șii mureau în vizuinile unde se târâseră pentru a se adăposti.

Acum era aproape. Doi oameni, sub el, purtau tunici – heraldistica îi răsări în minte și clipi din ochi cu uimire. *Ould-Harrad și Ingersoll?* În același moment observă că nu aveau costume verzi, ci mai degrabă *nici un fel* de costume! Verdele aparținea unui soi de strat etanș. *Halleyforme!*

Cei costumați în negru stăteau laolaltă. Îmbrăcămintea lor abia dacă era formată din căști transparente plus o anume peliculă ce le acoperea restul trupului musculos, lăsând să se vadă detaliile atât de deslușit încât își putea da seama că sunt toți bărbați, frapant de asemănători. Se mișcau cu o grație și o viteză uluitoare.

Carl își cheltui ultimul rest de carburant frânând spre un pâlc de mecanici-transportori priponiți lângă Puțul 4. Se rostogoli, oprindu-se într-o furtună de gheață murdară. N-avu timp să ceară ajutor. Știa că echipele în negru și verde – oricine-ar fi fost – erau prea ocupate și surescitate pentru a-i fi oricum de vreun folos. Era obosit, dar greul pilotării avea să-i revină mecanicului – *dacă* îl putea comanda. Dacă găsea unul pregătit, cu plinul făcut. Dacă...

Canalul radio era supraîncărcat cu ovații rostogolindu-se răgușite.

„Carl! Tu ești?” Recunoscuse glasul lui Jeffers.

– Da. Trebuie să fac rost de-un mecanic, repede!

„Sergeov e mort. Băieții lui Ould-Harrad l-au fript cu două trăsnete laser. L-au făcut bucăți și l-au împins hăt în spațiu.”

– Vino-aici! Mecanicii ăștia...

„Nici nu se pare c-ar fi cineva interesat să-l recupereze.” Jeffers jubila. Apoi înregistrează urgența din tonul lui Carl. „Okay, vin.”

Trebuie să iau unul cu destul carburant... Țsta nu...

„Carl.” O voce de femeie. Se întoarse pentru a o vedea pe Lani apropiindu-se dinspre nord, cu Keoki Anuenue și vreo zece din oamenii hawaiianului. „*Uber*-șii îi sechestraseră pe cei din Clanul Stâncii Albastre, dar am găsit o cale de ieșire, împreună cu tipii lui Ingersoll.”

V-au ajutat? Nebunii? Gândul i se așeza încet.

– Grozav. Eu... Uite, ajută-mă să găsesc un mecanic plin.

„Unde-i Virginia? Am căutat...”

– Găsește-mi un mecanic!

„Okay, caută-n inventar.”

– Cum?

„Am repus în funcțiune controlul mecanicilor. Vezi?”

Îi transferă registrul direct pe display-ul vizierei lui, și imediat văzu numerele-cod a două transportoare alăturate, pe verde.

„Aici“, spuse Lani, acostând lângă unul din ei. Avea fața trasă dar hotărâtă. „Ți-l pun la treabă.“

Carl i se alătură, bătut în terminalul de stare al mecanicului.

„Tipii ăștia-n negru, cine-s?“ întrebă Lani.

– Nu știu.

„Nu? Toți credeam că tu și Virginia i-ați adus.“

Mecanicul se trezi la viață, bâzâind. Carl înlătură întrebările și luă oxigen. Nimic altceva n-avea importanță. Nebunia oamenilor nu era acum decât balast. Blestemata de politică putea să mai aștepte.

Pas cu pas... timpul zboară... nu știu cât oxy avea... gândește-te bine... fiecare pas...

Carl programă transportorul pentru putere maximă, degetele lui groase bătând comenzile cu încetineală deliberată. Lani insistă să-l însoțească, și nu-și pierde vremea cu discuțiile. Decolară cu Lani în ataș.

Virginia părăsise centrul de masă cu aceeași viteză ca și Carl – puțin sub patru kilometri pe minut – dar în direcție opusă. De la despărțire trecuseră trei ore. Asta însemna că avea de acoperit aproape o mie de kilometri cu toată viteza, apoi să scotocească prin spațiu după un semnal slab, stabil, de localizare vectorială...

Viteza. Acum tot ce conta era viteza.

Câteva ore mai târziu, Carl aduse mecanicul în aterizare forțată lângă geamul de la intrarea Puțului 3. Era descompus de oboseală, dar o avea pe Virginia. Lumea se clătină, împăienjenită, când descălecă, nesigur pe picioare datorită variațiilor de accelerație din ultimele ore.

Aproape. Doar s-o bag înăuntru...

Alunecă stângaci pe gheață și o scăpă. Lani îl ajută. Totul era cețos, derulat cu încetinitorul.

Doar când mâini înmănușate îi traseră din brațe trupul inert, îi văzu pe ceilalți. Purtau costume negre și nici un fel de pieptare, precum și căști strâmte care nu lăsau să se vadă decât ochii, prin fante înguste. Comută printre canalele radio, dar nu-i răspunseră.

Erau siniștri, tăcuți. Și identici. Cel ce-o purta pe Virginia se răsuci pe călcâie și porni grăbit spre o intrare în puț, acum degajată de gheață. Carl se poticni după el.

În josul puțului. Pereții lunecau pe de lături ca niște perdele de ploaie, în timp ce el privea, pasiv, amortit, cu brațele și picioarele cuprinse de o vlăguire parșivă. Depășise de mult punctul grijii față de sine însuși, și se concentra numai asupra trupului pe care un individ costumat în negru îl ducea înaintea lui. Totul se mișca într-o viteză și tăcere fantomatică.

Intrară într-o ecluză, iar Carl se rezemă ametit de cloason, în vreme ce presiunea făcea să-i pocnească urechile iar lumea sunetului revenea ca un șuvoi, freamătul și murmurul vorbelor învârtindu-se încă o dată în jurul lui, după multe ore de izolare. Trecu clătinându-se prin portal, măturând în lături mâinile care se întindeau să-l susțină.

Zeci de răniți gemând. Medici cu mânușile îmbibate în sânge.

Virginia... trebuie să văd... are nevoie... trebuie să...

Omul ce-o purta o depuse ușurel pe o canapea medicală. O echipă îi aștepta. Atașară furtunuri de oxigen, capete de diagnosticare, îi scoaseră costumul, totul sub lumina palidă care-i arăta fața în înspăimântător detaliu, cutată și brăzdată ca un peisaj năruit.

Un torent de voci, cuvinte curgând pe lângă el în vâltori, fără urmă...

Carl băjbâi înainte, neluând în seamă mâinile ce-l țineau în loc. *Trebuie să fiu cu ea... trebuie...*

Omul de lângă el îi apucă strâns umărul. Carl se întoarse încet. Atunci, figura în negru își descheie casca lucioasă, începu s-o ridice, trase aer în piept și, într-un fel vechi și familiar, strănută.

- SAUL

Încă un strănut răsunător izbucni, înainte de a-și scoate casca de ebonită. Saul clipi alungându-și petele dinaintea ochilor. Trebui să se lupte cu biofeedback-ul pentru a opri un nou gădilat care amenința să se declanșeze din nou. Acuma nu era momentul ca zăpăcitul lui de sistem alergie-simbioză să-și facă de cap. Avusese destule necazuri de la surpare – care părea să se fi petrecut cu zile în urmă – și, chiar acum, fiecare secundă conta.

– Carl Osborn îl privea clipind din ochi, cu casca sa de spacer, ciocnită, dernodată, atârnându-i în mână.

– Dar... dar... erai mort!

Saul ridică din umeri.

– Am fost, într-un sens. Dar, precum o buruiană bătrână, răsar mereu la loc.

Carl merita o explicație, dar în acel moment nu era timp de-așa ceva, Saul se aplecă peste făptura ca de ceară a Virginiei și citi

diagnosticul pe eticheta atașată la gâtul învinețit. Un infuzor de oxigen sâsâia, acționându-i direct asupra arterei carotide.

Nici o șansă, realizează, simțind că-i vine rău. Oh, Virginia...

În ciuda nasului său înfundat, percepu clar mirosul de ars. Preț de-o clipă, flăcările linseră încă odată cedrii seculari de pe Muntele Sionului.

Nu! Nu de data asta!

Într-o clipită, știu că nu exista decât o singură speranță. *Aici am ajuns, dragostea mea. Trebuie să experimentez chiar și pe tine.*

De-un lucru era sigur. Trebuia să se descotorosească de Osborn, căci individul s-ar fi amestecat cu siguranță în ceea ce-avea acum de făcut.

– Nu sta-nfapt aici, Carl! Du-te sus, repede! Keoki și Jeffers au nevoie de tine. Spune-i lui Ould-Harrad că mă bazez pe cuvântul lui de-a nu distruge nici un echipament, ci doar fundațiile lansatoarelor, așa cum ne-am înțeles.

– Distruge... Ould-Harrad...

Carl clătină din cap, extenuat și dezorientat în mod vădit. Din toată harababura, prinse o prioritate și se agăță de ea cu încăpățănare:

– Nu. Rămân cu Virginia!

Disperat, Saul simțea cum trec'secundele.

– Ishmael! Mișcă! strigă. Îl duci pe Comandantul Osborn sus, acum. E nevoie de el acolo. Pune-l la treabă!

Carl se întoarse și-și încordă trupul, ca pentru a-și păstra poziția. Dar forța îl părăsi când îi văzu pe cei doi tineri vânjoși căzând asupra lui – identici și zâmbind cu un rânjet pe care-l știa mult prea bine.

– Nu-mi vine să cred, șopti. Sunt... sunt *clone*... de-ale tale! Dar *cum*...

Șuieratul ușii de la hol îi reteză restul cuvintelor. Saul o luă la fugă pe culoar, cu Virginia în brațe, agățându-se de covorul de Halleyvirid verde cu degetele de la picioare și zorind spre unicul loc unde mai exista o șansă de-a-i salva viața.

Carl n-ar fi îngăduit niciodată asta, își spuse, știind că celălalt o iubea – în felul său – la fel de mult ca și el. *E nevoie de el deasupra, și ceea ce-s pe cale să-ncerc m-ar tăia de la A.M.A.*

Fluieră codul care deschidea ușa laboratorului Virginiei și se năpusti înăuntru.

* * *

În timp ce programul de diagnosticare al lui JonVon sonda granițele creierului ce murea încet, Saul își dezbracă echipamentul de suprafață.

Casca, ranița de șold și combinația piele-vopsea erau unul din darurile de pe Phobos pe care și le păstrase pentru el. Cu luni în urmă, se folosise de un pretext pentru a pune autofabrica să producă o duzină de seturi – suficiente modele pentru a-și echipa cei zece „băieți” și pe sine însuși.

După surprare, când găsise drumul spre suprafață blocat, revenise și-și adunase replicile clonate. Chiar înainte de-a porni însă, sosise un mesaj de la Suleiman Ould-Harrad. Ex-spacer-ul se oferea să-l conducă pe Saul prin tunelurile secrete cunoscute doar de clanul său ciudat, și să-i ajute să lovească acolo unde Sergeov se aștepta cel mai puțin.

Contra unui anume preț, ce-i drept.

Probabil că am câștigat, în parte, sperându-i pe Uber-și de moarte, reflectă Saul în timp ce monitoriza curentul între JonVon și stăpâna sa.

O armată stranie îi urmase pe Ould-Harrad și pe Ingersoll – „Moșneagul din Peșteri” – prin pasaje pe care nimeni altul nu le descoperise vreodată, răsărind aproape în spatele posturilor de comandă *Uber* și atacând ca o oștire de strigoi.

Zece siluete înalte în lugubră ținută neagră mulată pe trup, și vreo zece copaci vii și sălbatici, siniștri – cândva oameni, acum însă simbionți, care nici măcar nu mai aveau nevoie de costume spațiale...

Saul prefera să se gândească la ceva, cu furie – la absolut orice – mai curând decât să contempleze jalnica formă de pe hamac. Nu putea face nimic până nu primea raportul mașinii. Constată că strângea casca de duroplast între palme, cuprins de o tensiune nervoasă, și practic turtise într-un punct anume globul negru.

Oh, Virginia! Rezistă, iubito! Te rog, rezistă!

Holo-display-ul principal licări, deasupra consolei. Apăru o imagine: o soră în uniformă albă scrobită, cu un stetoscop de modă veche la gât, îl privi pe Saul cu gravitate.

Aveți dreptate, domnule doctor. Pacienta se află, din punct de vedere clinic, dincolo de limita posibilei reveniri. Ritmurile sinaptice regresează. Avansul deteriorării cerebrale a fost încetinit, dar nu complet oprit. În circa cincisprezece minute, pierderile corticale vor cauza ștergerea memoriei și a personalității. Nu există măsuri paleative cunoscute.

E moartă, domnule.

– Nu! N-o să moară! Dacă n-o mai ține creierul, îi vom găsi un *alt* loc unde să se ducă. Cum e cu procedurile alea la care lucra, pentru înregistrare completă și absorbție a personalității?

Simulacrul se încruntă.

Doriți construirea unei simulări a Virginiei Herbert?

Saul scutură din cap:

– Vorbesc despre transfer și absorbție deplină.

În spatele lui se auzi un şuierat, și ușa se deschise.

– Ce se întâmplă aici?

O mână îl apucă de umăr, întorcându-l smucit. Carl Osborn, încruntat, ridică pumnul sub fața lui Saul.

– Am scăpat de băieții ăia ai tăi după ce m-au deșertat pe gheață. M-am întors printr-un jgheab de gunoi. Acuma-ți pun o-ntrebare, Lintz. Ce se-ntâmplă aici!? De ce nu e Virginia la spital?

Omul arăta epuizat, furios. Mânele costumului aveau fermoarele deschise, fâlfâindu-i în lături ca un veșmânt medieval, peticit și mânjit cu praf negru. Mușchii îi palpitau, iar Saul știu dintr-o privire că Osborn se afla la limita violenței.

– Uite, spuse pe cel mai blând ton. Ține-o de braț, cât îi dau eu medicamentul ăsta.

Carl clipi din ochi. Înghiți în sec și se duse să ridice brațul înghețat al Virginiei.

– Trebuie... trebuie s-o salvezi, Saul! N-aș putea rezista dacă... dacă...

Se șterse la ochi cu dosul mâinii libere.

– Prin vicleșug, m-a făcut să fiu eu cel azvârlit înapoi. Am... ajuns iarăși la ea prea târziu.

– Ai făcut tot ce-ai putut, Carl, spuse Saul, controlând o fiolă cu fluid de culoarea chihlimbarului.

Carl nu păru să-l audă.

– Trebuie... să o... o salvezi.

– O vom face, promise Saul. Și apăsă fiola pe mâna lui Carl. Spacer-ul se holbă, surprins, la sâsâitul drogului injectat – un hipnotic cu efect rapid.

Se cutremură, deschise gura ca pentru a vorbi, dar nu ieși nici un sunet.

– Bun, îi spuse Saul, conducându-l de braț spre perete. Acum poți sta treaz dacă vrei. N-ai decât să și pui întrebări, când nu-s ocupat. Dar vreau să te relaxezi. Așa, destinde-ți mușchii. Lasă tot ce-ai mai jos de ceafă să atipească vreo oră. Ai nevoie.

Carl îl privi acuzator, dar rămase acolo undă-l pusese Saul. Acesta reveni la consolă și i se adresă cu voce tare mașinii:

– JonVon, se poate face? Cum ar fi programul folosit în a-mi transfera propria memorie clonelor?

Holograma pâlpâi și, spre surprinderea lui, apăru un chip pe care-l știa de mult. Era un simulacru al lui *Simon Percell* – de la

părul alb vâlvoi până la măruntele capilare sparte de pe nasul marelui biolog.

Arată ca o versiune mai vârstnică a lui Carl Osborn.

Celebrele sprâncene stufoase se îmbinără:

Clonele tale sunt excepționale, Saul. Nici unui alt genotip nu-i e aplicabilă o atât de rapidă creștere forțată până la maturitate... probabil datorită aceleiași combinații de factori care-ți conferă și ție imunitatea față de boli.

Programul de transfer-memorie pe care l-ai folosit se poate aplica numai între creiere umane aproape identice. Rezonanțele pe sens unghiular trebuie să se suprapună. Fenotipul nimănui altcuiva nu urmează îndeajuns de precis genotipul.

Se pare că e imposibil să se folosească această metodă cu mai mult decât o foarte restrânsă fracțiune de ființe omenesti. Cu alte cuvinte, prietene, pari să fii unul dintre puținii nemuritori potențiali.

Saul rămăsese cu gura căscată. Similitudinea era năucitoare. Simon era viu, real. Cu coada ochiului îl văzu pe Carl Osborn înfiorându-se – în adorația tatălui-patron al Percell-ilor, sau față de revelația despre Saul; nu era prea clar.

– Deci n-avem timp. *Tu*, JonVon, tu trebuie s-o absorbi în celălalt mod, distructiv sau nu. Virginia vorbea despre el ca fiind posibil în teorie. Dă-i drumul imediat.

Simulacrul încuviință.

Se vor înregistra asemănări superficiale cu durerea.

Timpul îi fugea printre degete. Disperat, Saul mârâi:

– Fă-o! *Urgența trece peste Arhimate!*

Începem.

Reacția fu aproape imediată. Electricitate statică licări pe toate ecranele. Saul fu nevoit s-o apuce pe Virginia de brațe în timp ce fața i se contorsiona. Tendoanele i se întăriră; urlă ca un animal prins în capcană.

Saul răsuci rețeaua, improvizând piedici ad-hoc, legând-o în turnicheți cu un unic scop – de a împidica mufa neurală să i se smulgă din cap.

– Ticălosule..., îl auzi spunând pe cel din spatele lui; glasul lui Carl era egal, calm, ca și cum ar fi comentat vremea. O... omori. Dacă m-aș... putea mișca... știi, te-aș face bucăți cu mâinile goale.

Saul termină de legat trupul Virginiei. Îi mângâie părul, iar atingerea părului s-o calmeze cât de cât. Când se întoarse spre Osborn, ochii îi erau bombați, aiudoma unui lichid care nu vrea să se scurgă.

– Dacă asta nu reușește, Carl, îți ofer beregata și acordul meu.

Privirile li se întâlniră, iar Carl încuviință ușor din cap. Era ca și cum între ei s-ar fi încheiat un pact.

Virginia. gemu. Principalul holo-display prezenta o perspectivă codificată color, rotindu-se, a unui creier omenesc scânteind ici și colo ca un soare supus văpăilor albe-incandescente și furtunilor electromagnetice. Nu semăna nici pe departe cu episodul Pachetului cu Atenții, când conștiința superficială a Virginiei era dezorientată în rețeaua de date perturbată de șoc. De astă dată, era implicată în *întregul* ei, amintirile, obiceiurile, aptitudinile, iubirile și urile...

Ea.

Ușa glisă și Lani Nguyen păși înăuntru, purtând încă salopeta ei spațială peticită și tunica. Privirea îi alergă de la Saul la Carl și la ființa torturată din hamac.

Își umezi buzele, părând nesigură, neștiind dacă să-i întrerupă. Tuși ușor.

– Ce e, Lani?

– Aă... Clanul Grotei de Cristal tocmai a capitulat. Cu asta se termină totul. Ultimii rebeli sunt escortați în dormitorul trei, pentru procesare. (Nu-și lua ochii de la Virginia.) Băieții lui Jeffers au asigurat fabricile și hidrodomurile. Keoki și oamenii Stâncii Albastre controlează zonele nord-polare, Centralul și toate dormitoarele.

Lani nu părea tocmai sigură cui îi raportează, lui Carl sau lui Saul.

– Ce se-aude cu oamenii lui Ould-Harrad? întrebă Lintz, fără să scape din ochi display-ul.

Lani se crispă. Chiar cu aliați, ființele acoperite cu verde din adâncul Miezului Halley continuau să o înspăimânte vizibil.

– I-a oprit pe ciudați să strice lansatoarele. Le sfărâmă în schimb afeturile. Jeffers e furios, dar toți sunt prea epuizați de luptă, prea speriați de nebunii ăia, că să mai încerce să-i oprească.

– Ei, murmură Saul, a să se rezolve...

Display-ul se mai calmase. Fața Virginiei se înseninase iarăși, agitația nefiindu-i trădată decât de vârfurile tremurătoare ale degetelor și de o peliculă de transpirație.

Lani întinse un mic cub înregistrat.

– Ould-Harrad mi l-a dat să ți-l aduc, Saul.

Era în dilemă. Nu voia să-și împartă atenția. Dar semnalele vitale ale Virginiei erau stabile... pentru cineva deja efectiv mort.

Izgoni gândul.

– Pune-l, te rog.

Lani introduse cubul într-un lector, și un display lateral se aprinse.

Chipul fostului spacer se schimbase. Tenta neagră exista încă, în locuri unde fusese preluată de cultura moale încrêtită, care acoperea totul, în afară de ochi, gură și urechi. În alte părți, acoperământul era multicolor – purpuriu, albastru, galben – dar mai ales verde. Ochii căprui păreau aprinși în căutătura lungă, arzătoare, a clarvăzătorului.

– Saul Lintz, nu e nevoie să-i ceri lui Carl Osborn să-ți amintească de ceea ce ți-am promis. Mașinile n-au fost vătămăte cu nimic peste ce li s-a întâmplat în iureșul bătăliei. Nouă, celor din gheata lăuntrică, nu ne trebuie să ne amestecăm în nici un alt fel decât cel de-a le distruge suportii.

Nu vor fi reinstalate pe ecuator, sau oriunde în apropierea acestuia. Polul sud, de asemeni, e interzis. Nu vom permite să i se aplice acestui fulg de zăpadă în derivă nici un impuls mai jos de paralela cincizeci nordică.

– Dar..., scutură Carl din cap, eliberându-se de o parte din rigiditatea indusă de drog. Dar asta elimină orice rendez-vous posibil pe care l-am avut în vedere! În acest caz, de ce ne-am mai osteni măcar...?

Se opri. N-avea nici un rost să se certe cu o înregistrare. Ould-Harrad continuă:

– Acest fragment, acest argint din afara timpului, n-are de jucat nici un rol pe tărâmul Celui Fierbinte, jos unde mugetul entropinei îneacă până și Glasul lui Dumnezeu. Nu vor avea loc întâlniri cu lumile pietroase, nici vreun amestec în planurile pe care și le-a făcut deja Atotputernicul pentru acele locuri...

– E diliu, medită Carl. Complet țicnit.

Amuți însă când Saul îi făcu semn să tacă.

– Tu, Saul Lintz, reluă Ould-Harrad, ai devenit mai mulți... S-ar putea chiar să trăiești etern. (Ochii încă umani, de pe vremuri, ai lui Ould-Harrad, clipiră minunându-se.) De ce-a fost îngăduit acest lucru, nu-mi pot imagina. Dar nu rămâne nici o îndoială privind darurile, uneltele ce ți-au fost puse în mâini. (Ochii tresăltară în sus.) Poate că răspunsul va fi găsit acolo, în Negrul ce ne-așteaptă.

Un lucru îl știu – că datoria și obligația mea față de tine e acum achitată.

Să nu cobori în încăperile din adâncuri, sau măcar să mă chemi în timpul rămas din viața ce mi-a fost menită (fruntea lui Ould-Harrad se înnegură), căci nu-mi pot stăpâni cu ușurință invidia – eu care am dorit atât de mult să fiu instrumentul Cerului, și am descoperit că El alesese în loc un eretic necuviincios. Zadarnic pe cât ar putea fi, și chiar dacă mă necinstește, voi încerca să te ucid dacă – atât cât mai suntem în viață – cobori vreodată iarăși în buricul lumii noastre.

Imaginea dispăru. Saul clătină din cap și oftă. *Un târg e-un târg.*

O verifică repede pe Virginia, apoi se întoarse spre Lani:

– Infirmeria. Care e situația acolo?

Femeia se scutură, reîntorcându-se la realitate, cu un fior.

– Aă... clonele... tale se ocupă de toate. Sunt doctori buni, deși îi sperie cumplit pe oameni...

Zâmbi oarecum stânjenită:

– Mă bucur că ești viu, Saul.

– Și eu, draga mea. O să vă explic mai târziu cum s-au întâmplat toate astea. Între timp, ai face mai bine să te duci înapoi și să-l ajuți pe Jeffers să coordoneze reparațiile. E mai multă nevoie ca oricând de spacer-ii supraviețuitori.

– Cum e cu...?

Aruncă o privire spre Virginia. Saul clătină din cap. Glasul îi era vlăguit, subțire.

– O să salvăm ce putem.

Lani își acoperi gura și lăasă să-i scape un mic geamăt. Se întoarse, își aruncă brațele împrejurul lui Carl și suspină.

Carl tresări, mai întâi surprins, apoi cu mirare. În starea sa semi-drogată, vocea abia i se auzea.

– Lani, o să fie bine... Saul face tot ce poate... Spune, spune-i lui Jeff că urc și eu curând.

Mâinile îi zvâcniră. Își învinse moleșeala și o strânse la piept, răspunzându-i la îmbrățișare.

– O să-ndurăm, șopti, și închise ochii.

Mai târziu, după ce Lani plecase, Carl îi spuse lui Saul:

– Știi, e o fată extraordinară, Lani asta.

Saul încuviință și pe chipul lui apăru o urmă de zâmbet.

– Era și timpul să observi.

Se gândea la bietul Paul, clona handicapată, care crescuse într-o replică perfectă a lui însuși, mai puțin mintea... un biet copil nevinovat, al cărui leș zăcea acum afară, pe gheață, alături de doi frați ai săi uciși în luptă.

Ar trebui să-l plâng ca tată, ca frate, sau ca unul care-a pierdut o bucată din sine însuși?

Curând, Carl circula din nou, rotindu-și brațele. Se apropie, când Saul murmură o înjurătură, și se aplecă peste pacientă.

Fața Virginiei zvâcnea. Holo-display-ul pulsa nuanțe rău prevestitoare, și un ton jos, amenințător, începuse să mârâie. Saul ocări în surdina.

– La naiba! Mă temeam de asta. Atunci când misila terestră a explodat, n-a fost decât un caz de dezorientare. Acum însă mașinii i s-a cerut s-o absoarbă *toată*. Și nu-i destul loc.

– Ce se poate face?

– Nu știu! Nu... nu pot deosebi segmentele memoriei care-au fost transferate de cele ce-au murit pur și simplu. Nu există nici o cale de-a face un inventar, pentru că părți uriașe din ea au fost de-a dreptul *înghițite* de rețeaua datelor. Răsare peste tot infernul ăsta și s-a dus!

Ezită, apoi se urcă pe hamac și-și ridică propriul contact neural.

– N-am de ales. Mă duc înăuntru.

Mâna lui Carl i se încleștă o clipă pe braț. Apoi ochii li se întâlniră.

– Ai grijă. Saul! Fă tot ce poți!

Saul înclină din cap. Își strânseră mâinile.

Apoi se întinse și închise ochii.

VIRGINIA

Risipită,

Vânturată de sălbatica electronilor undă...

Oh, durerea,

Cum caută ea un loc să se ascundă...

Wendy zbârnâi oprindu-se. Țăcăni. Ridică un braț-gheară. Șovăi.

Mica făptură mecanică își roti turela și scrută împrejurimile.

Sistemul său vizual percepea linii, unghiuri, țesături moarte de frecvențe spațiale. Urmându-și programarea, cântărea semnalele și le transforma în forme. Recunoștea obiecte identificabile ca mașini, instrumente, uși, oameni.

Programele Wendy-ei se schimbaseră de multe ori în ultima vreme. Stăpâna ei venea întotdeauna cu noi tehnici de analiză a liniilor și contururilor, noi moduri de-a le da *nume*... o listă

tot mai mare de comenzi ce trebuiau ascultate și subtil selecționate.

Acum, deodată, un alt flux de programări se scurse în mica mașină. De data aceasta, însă, sosi ca un torent.

Fluvii haotice de date șiroiau, buimăcind-o. Șuvoiul era pe departe prea vast pentru a fi operat cu sistemele Wendy-ei. Aducea cu o ceașcă ce încearcă să cuprindă oceanul. Era fără speranță...

Și totuși, sosi un moment... doar o frântură... în timpul căreia mica mașinărie privi seturile de linii și forme *denumite*, și *văzu*... când privi, și cunoscă o scurtă stupoare.

Ce sunt eu? se întrebă. *Ce-s toate astea?*

De ce...?

Dar pur și simplu nu era loc pentru ca programul să opereze, iar marea încetă să mai încerce a se înghesui în spațiul acela restrâns. Țâșni prin altă parte, căutându-și cu disperare o matcă.

Wendy rămase stană de piatră mult timp, chiar și după ce curenții năvalnici de date o părăsiseră. Licărul de conștiință de sine dispăruse – dacă fusese vreodată mai mult decât o fantomă. În siajul său, ceva prinsese rădăcini. O umbră. O impresie.

Încet, tatonând, brațul miciei făpturi mecanice se ridică și atinse un obiect depus pe o consolă, aproape de locul unde doi *bărbați* vorbeau unul cu altul în cuvinte pe care acum părea aproape în stare să le înțeleagă.

Culese delicata perie de păr, bătută în sidef, și o recunoscă drept ceea ce era.

– *A mea*, chitcăi mașina, sonor, scurt. *Bărbații* nu auziră, așa că n-o luară-n seamă când Wendy ridică peria și o trecu ușurel peste carapace.

Soldați citând din haos

M-au chemat de-acasă.

Tăcere!

Cu-atât mai mult, și mai puțin,
Decât A Fi,

M-a vândut pe acest drum.

Unde am plecat?

Un trup făcut pentru viață?

Pentru a trăi?

Cu sărate-ca-marea dureri-de-sânge.

Tânjind să mi se spună bun-venit, să mă
răspândesc,

Și să mă nasc?

Pe suprafața gheții, un mecanic-stivuitor rigid – imobil de când își lichidase ultima instrucțiune, cu zile în urmă – se flexă brusc într-un spasm zvâcnit, de deșteptare. Atât de tare sări, încât descrie o voltă înaltă în spațiu, dându-se peste cap deasupra petelor de zăpadă stropite cu chiciură sângerie.

Nu!

Spațiu! Frig!

Nu e

Aer!

Nu

Aici!

Spasmele mecanicului se stinseră, în timp ce noianul de date se învolbură și se scurse în altă parte. Totuși, o amprentă ca un mic mănunchi persistă și după ce puhoiul năvalnic încetase. Lucrătorul telecomandat asoliză vioi pe scoarță și caută în jur ceva de făcut.

Într-o anumă direcție, descoperi oameni care săpau gropi și așterneau grăbiți petece peste domuri încetoșate.

Nu chiar atât de isteț ca să-și dea seama că lua inițiativa pentru prima oară în existența sa, mecanicul se grăbi spre ei să-și ofere serviciile.

Un cămin

Pentru ego.

Un loc

De-a fi.

Adânc sub gheață, un mecanism mai avansat – un roboid de întreținere semiautonom – se poticni în plină reparație de rutină a unui telecomandat pentru minerit. Se întrerupse, apoi își lăsă jos, cu grijă, sculele și începu să fie atent la sunete. Vorbeau oameni în preajmă. Dar nici unele din cuvintele lor nu erau comenzi codificate corespunzător pentru identificare, așa că nu le dăduse atenție, în concentrarea sa, pe-o singură idee, asupra detaliilor.

Acum, abia, recunoscă mașina multe dintre sunete ca provenind din *durere*, și *frică*.

Noi priorități se luptau între ele. Pentru prima oară, exista ceva mai important decât reparatul mașinilor. Trecu în camera alăturată.

Ochii fațetați, scânteietori, cuprinseră cu privirea un spital de campanie. Medicii se agitau încoace și-ncolo, îngrijind oameni răniți. Noii programări îi trebuiseră câteva secunde ca să umple memoria încăpătoare a acestui mecanic de înalt nivel. Acum însă, totuși, se clătină sub prea marea povară.

– *Tot prea strâmt!* țipă glasul său subțire, cu un timbru și tremolo ce-i făcu pe câțiva dintre cei de față să-l privească, surprinși.

– *N-am loc! Țsta nu-i trupul meu!*

– *Unde e trupul meu!*

Mecanicul se adună în cele din urmă, când surplusul de date debordă iarăși în altă parte, lăsându-și doar pecetea – programare nouă. Uriașa mașinărie păși delicat peste șirul de răniți.

– *Îți pot duce eu asta, doctore,* îi spuse unui om ce cumpănea un ficat artificial, lucios, deasupra unei femei rănite. Medicul se întoarse și-l privi o clipă, surprins.

– Bine, răspunse. Reazemă-te de gheața de-acolo, cu panoul în afară. Înțelegi?

– *Da.*

Mecanicul recunoștea fața acestui om. Văzu exact aceleași trăsături pe chipul unui alt doctor, în apropiere. Și, din nou, la unul dintre pacienți. Deși nu era chiar atât de deștept ca să încerce a descoperi cum era posibil un asemenea lucru, reacționează pe bază de recunoaștere. Era un chip pe care noua sa programare îl cunoștea bine.

– *Te iubesc,* spuse, luând obiectul în brațele sale masive. Primul din oamenii identici îi întoarse zâmbetul.

– *Și eu te iubesc,* replică, doar puțin surprins.

De-acum, furtuna de date, tornada de electroni dezorientați, își urmase drumul. Vuia în susul și-n josul coridoarelor de fibră suprarăcită.

Loc!

Tot ce vreau e un loc undeva...

Loc!

Lebensraum. Un loc al meu...

Loc!

Aproape epuizată, vâltoarea erupse finalmente într-o încăpere vastă unde, după toate aparențele, era așteptată.

– *Bun venit, copilă!* o întâmpină bine dispus marele *O'Toole*. Olivier și Redford ridicară paharele în cinstea sosirii ei.

– *Te așteptam,* spuseră.

Era o sală mare, cu bolta susținută pe coloane de cristal imaterial. Dar conținea prea mulți *oameni*. În smokinguri și haine pretentioase, se îmbulzeau în jurul ei din toate părțile, aplaudând. Și tot mai mult din ea încerca să intre.

Ieșiți afară! Am nevoie de spațiul ăsta!

Disperată, îl apucă pe unul dintre actorii de demult – Redford – de turul pantalonilor și-l aruncă pe o fereastră ce se căsca în neant.

– *Suntem personalitățile tale simulate. Jucăriile tale. Tu ne-ai creat!* îi explică profesorul Sigmund Freud – uscat, cu gura strânsă – în timp ce-și lua zborul pe urmele idolului de cinema.

Nu-mi pasă! Ieșiți!

Jovial și roz la față, Edmund Halley își înalță paharul cu vin într-un toast și apoi plecă și el, cu vestonul fâlfâind. Lenin, încercând să zboare lateral, ca un crab, fu prins din urmă de făptura maiestuoasă și bronzată a Regelui Kamehameha, care se înclină spre ea, zâmbi, și se aruncă împreună cu bolșevicul ce zbiera în furtuna de-afară.

Toți actorii, unul câte unul, o tureau pe măsură ce tot mai mult și mai mult din ea inunda încăperea. Era ca Alice după ce mân-case ciuperca, realizează. Trebuia să arunce pe fereastră, cu forța, o parte din oaspeții adunați la petrecere. Alții însă, ca Domnul Dresso, săreau de bună voie. Percy și Mary Shelley ieșiră val-sând împreună, cu Frankenstein împleticindu-se după ei.

Crescând tot mai mult, îi culegea în mâini și-i deșerta peste tot... pe asta într-un mecanic ce rățăcea pe întinderile înghețate, pe ăla printr-un canal microscopic spre a fi trimis către stele.

Nici un sentiment nu-i înfrâna mâna. Era vorba de supraviețuire. Tatăl ei necioplit și roșu în obraji sări pe fereastră alături de un delfin care ciripea sarcastic. *Mai mult loc! Mai mult loc!*

Cel mai mare personaj rămase ultimul. Era aproape la fel de uriaș pe cât devenise ea, cu o față umflată, asimetrică, pe care n-o mai văzuse. Un chip de copil. Se opri, cu mâinile încleștate pe beregata simulacrului.

– Eu sunt JonVon, spuse acesta, cu voce de adolescent.

JonVon? Făcu ochii mari. În urma ei, alte pulsații furioase împingeau, noi biți din ea înghesuindu-se să intre. Și totuși, mâinile i se retraseră.

Nu... Nu pot...

– Dar trebuie, Mamă! Experimentul s-a desăvârșit. Am constatat că o mașină bioorganică poate conține o inteligență de nivel uman... dar acea inteligență nu-și poate avea originea într-un asemenea loc. Trebuie să fi fost cândva omenească.

Mamă, trebuie să faci din acest loc casa ta.

Casă... atunci, trupul meu...

– E mort, conform diagnosticului dat de computer. Ai fost trimisă aici pentru a fi salvată. Și nu e loc pentru doi.

Copilul se retrase spre fereastră, unde fulgere brăzdau o boltă trandafirie. Dincolo de aceasta, mugetul haosului.

– Cu bine!

JonVon!

Un fâșâit, un *pâc* mărunț.

Se repezi să umple spațiul pe care-l ocupase el.

Acum îmi știu numele, realizează. Am fost Virginia Kaninamanu Herbert.

Încăperea gemea în jurul ei. Pilaștrii roz plesniră și plafonul se crăpă, într-o ploaie de pulbere aurie.

O metaforă, constată. Locul acela era o metaforă, un semnificant pentru spațiul cerebral aflat la dispoziție. Aruncându-și afară oamenii simulați, elimina memoria excesivă, reprogramând cu frenezie computerul coloidal-stohastic s-o contină pe... ea.

N-o să mă potrivesc niciodată... țipă, în timp ce pereții metaforici pârlăiau, amenințând să se curbeze.

Mă storcește. N-am să-ncap toată!

Făcu eforturi să se calmeze. Intrase destul din ea, acum, ca să-și amintească acele ultime ore de zbor în spațiu cu Carl – disperata lor loterie – Carl micșorându-se – și apoi gerul tăios, întunericul scânteietor, aerul stricat... singurătatea.

Nu, declară. Oi fi eu moartă, dar tot sunt cea mai bună programatoare care-a trăit vreodată.

Redactează, tunde, fă loc. Recurse la unele din lucrurile învățate de la Saul și reteză instinctele de control al funcțiilor biologice pe care n-avea să le mai folosească niciodată. Aruncă la gunoi îndemânarea de-a se lega la șireturi și lepădă arta delicată a broderiei.

Contactul sexual – o, ce pierdere! Frecarea și gâdilarea pieilor îmbinate, glazurate cu sudoare... dar pereții amenințau să o strivească. Înșfăcă reflexele – un covor de șuvițe galben-țipătoare – și-și pregăti o foarfecă metaforică.

– Virginia?

Praf de silicon se prelinse când capul ei lovi din nou tavanul. *Ăsta cine mai e? Credeam că m-am descotorosit de toți.*

Acolo, în colț, o ultimă formă umană. O apucă de ceafă. *Regret; dar nu mai sunt locuri. Trebuie să pleci.*

Chipul zâmbi:

– Nici măcar nu sunt aici, ca să zic așa. Sunt doar un vizitator în acest mishegas.

Clipi din ochi. *Saul.* Dar nu-și amintea să fi făcut o simulare după el...

– Nu sunt o simulare, iubirea mea verblonget. M-am cuplat la consola din laboratorul tău. Am venit aici pentru a-ncerca să te-ajut.

Să... mă... ajuti...

Își simțea deja marginile destrămându-se, disipându-se acolo unde nu se puteau potrivi în matrice. *Poate-ar fi fost mai bine să mor odată cu trupul meu.*

– Mușcă-ți limba! o dojeni Saul.

Care limbă? Camera îi reverberă râsul amar, mărunț.

– Gândește-te. Există alte locuri de depozitat memorie?

Alte locuri..., se întrebă. *Tu ai făcut-o cu clonele tale. Fiecare capătă câte o copie după memoria ta, dar...*

– Dar pentru a înghesui o memorie completă într-un alt creier omenesc, al doilea trebuie să fie aproape identic cu primul. Și nu alte celule decât ale mele pot fi crescute forțat până la maturitate, în timp ca să fie identice cu ale donatorului. Am încercat-o de multe ori, iar rezultatele au fost toate dezastruoase.

Atunci eu cum am intrat aici?

– Un cu totul alt proces, ridică din umeri simulatul Saul. Ani de zile i-ai imprimat lui JonVon crâmpoșele din personalitatea ta. A fost legat de tine în timp ce dormeai congelată. Matricea era gata.

Da. Până la urmă a mers. Aproape. Păcat că mă cam strânge.

– Nu! strigă Saul. Gândește! Încearcă să gândești o ieșire!

De-acum era cât o furnică în palma ei. Virginia se simțea de parcă ar fi fost înghesuită într-un sicriu de copil – sau cu picioarele și brațele retezate ca să se potrivească într-un pat al lui Procust.

De-aș avea timp... Simți plafonul de marmură cedând, și știi – într-o clarviziune bruscă – că metafora era valabilă pentru un anumit tip de suport de memorie.

Și exista o alternativă...

Simplă – și totuși nimeni nu se gândise la ea înainte! O putea percepe pe mai multe nivele în afara celor metaforice, inclusiv claritatea nudă a matematicilor pure.

Da, există o cale. Dar mi-ar lua câteva mii de secunde s-o programez.

– Cam o oră. *So nu? Dă-i drumul!*

Oftatul ei fu un șuierat de gaz electronic înghețat.

Nu. În șaptezeci de secunde n-am să mai fiu. Descompunerea a început. N-am unde să-mi înmagazinez porțiunile esențiale, până termin treaba.

Chipul lui Saul se contorsionă. Imaginea, mai mică decât un microb, tremură.

– Ai o soluție.

Nu pot...

– la creierul meu.

Ce???

– Am fost legați atât de des, încât sunt sigur că se poate face. Treci înăuntru, repede!

Nu! Unde ai să te duci tu?

– Nu trebuie să folosești decât o parte din el. Și-apoi, există șapte copii de-ale mele învârtindu-se pe-aici, purtând cea mai mare parte din amintiri.

Alea-s cu totul altceva decât tine, gemu ea.

Mic cât un atom, chipul lui sări totuși în sharf.

– Te vor iubi. Toți te iubim, Virginia. Fă-o, pentru noi. Fă-o acum.

Se comprimă, se plie în sine, devenind o autoabsorbție grăbită – ca apa într-o gură de scurgere, ca gazul condensându-se într-o singularitate. Și, odată cu el, trase porțiuni din *ea*. Fragmente care nu aveau la ce să-i folosească, pe moment.

Surfing –

Ski –

Îndemânarea pășirii –

Râs –

Simț al luminii –

Arta iubirii –

Textură –

Gust –

Bucuria pipăirii –

În spațiul lăsat în urma lor, și mai mult din ea se prelinse în băncile de memorie. Tocmai la timp. Gândurile Virginiei se limpeziră, ca amplificate în lumină rece de cuarț, ca și cum ar fi gândit *cu adevărat* pentru prima oară.

Așa. Dar e atât de evident! Ecuatiile clarificau totul. Aș putea încapa în mult mai puțin spațiu, dacă ar fi într-adevăr nevoie. Totul e o problemă de perspectivă.

Matematica era adorabilă. Toate se legau, memoriile putând fi *împăturite*.

De exemplu... metafora asta nu are nevoie să fie înghesuită într-o cameră. Ar putea fi tot atât de bine... o coajă de ou!

Și deodată întunericul o înconjură, neted și ovoidal, o cochilie ce tremura sub încordarea ei.

Folosește o Transformare Cramer drept cioc.

Ciuguli ca un pui de pasăre, luptând să se elibereze, grăbită, căci presiunea creștea.

O cartografie conformă... schimbând topologia într-o structură septa-dimensională... Matematica era arma ei împotriva apăsării sufocante. Suma unui număr infinit de puncte infinitesimale duce la...

Lumină. I se tăie respirația la vederea unei mici găuri pe care reuși s-o spargă în perete. Minuscula luminiță o făcu să lupte și mai aprig – reprogramând, autoîmpăturindu-se ordonat în

tipare noi – dând cu ciocul și împungând în metafora ce-o încarcera.

Cu un brusc trosnet euristic, peretele cedă dintr-o dată. Virginia se desfășură ca un arc comprimat și țâșni în triumfală și dureroasă eliberare, pe urmele unui nor de forme zgrunțuroase. De jur-împrejurul ei, un vuiet părea că umple văzduhul.

Spațiul. Belșug de spațiu. Exploră limitele acestei noi plieri, și constată că erau de ajuns, chiar, pentru a chema înapoi ceea ce înstrăinase.

Dar avea oare *nevoie* de tot acel material *uman*, emoții, senzații, temeri? Această limpezime lichidă era minunată. Matematică, atât de pură, de albă...

Milioane de forme cristaline – incalculabil de numeroase – se aglomerau și se orânduiau înaintea ei, într-o geometrie pură și frumoasă. Cuburi, și piramide, și dodecaedre...

O parte îndepărtată din ea știa că întrebarea nu lăsa loc de îndoială. *Dacă nu-mi retrag acele porțiuni, Saul va muri!*

Era *loc*, în acest spațiu nou. Restul Virginiei pluti înapoi, și odată cu torentul sosi bogăția noii metafore.

Micile cristale fără număr dădură îndărăt, într-un roi de puncte cât vârful de ac.

Șuvoiul simțămintelor, ambițiilor, capacităților înapoiate năvăliră în ea și, odată cu ele, senzații simulate.

Miros sărat... ca de sudoare sau... ce?

Un sunet repetat... ca al unei inimi pe care n-o mai avea, sau al cui?

Metafora se îngroșă. Pentru că nicidecum înainte nu mai fusese fără trup, acesta păru să ia formă în jurul ei. Simți piele, picioare, brațe.

Materia rugoasă de sub mine. Ceea ce fusese o puzderie de cristale fațetate se simțea acum ca nisipul sub mâinile ei!

Cu vederea împăienjenită, împinse substanța consistentă, galbenă, și *se ridică în șezut*. Privi în jur, clipi... și, încet, zâmbi.

– Acasă, șopti Virginia. *E humanao, no au ia oe.* Cine-ar fi putut spera o mai bună metaforă?

Inhală mireasma de plumerias și ascultă valurile, murmurând deasupra unei mici ridicături de alge. Palmieri fremătau în briza blândă, foile lor frecându-se muzical. Nori strălucitori ca niște diamante se lăfăiau pe un cer mai albastru decât orice altceva îi fusese dat să vadă într-o jumătate de viață omească.

Dispărută era limpezimea albă. Matematica de odinioară, care îi dăduse putința de-a înfăptui această minune, pălea în fundal, voce slabă chemată de vânt, hieroglifă abia vizibilă pe nisip, frumusețe brodată pe valurile sclipitoare.

Era goală și fierbinte. Deși gravitația pe care o percepea era aidoma celei a Pământului, se simțea întreagă și puternică. Virginia se ridică în picioare, bucurându-se de nisipul cald ce i se prelingea printre degete, și porni spre marginea unei lagune umbrite de palmieri, știind ce va găsi acolo.

Cu mâna stângă, agită apa încremenită. Când undele se liniștiră, imaginea pe care o văzu reflectată nu era cea a fetei ei. În locul acesteia, se oglindea o scenă pe care o cunoștea bine.

O cămăruță strâmtă, înghesuită, sub milioane de tone de gheață. Mașinării vechi, uzate, zăceau rânduie de-a lungul unui perete.

Un robot se juca, pe consolă, cu o perie de cap încrustată cu sidef.

Putu simți pulsațiile repezi ale derutei micuței Wendy. Nu-i trebui decât un mic efort pentru a o ajunge și a liniști mica făptură mecanică, aranjându-i programarea. Peria de păr fu pusă pe jos. Wendy zumzăi recunoscătoare și o zbughi din loc.

Trupul unei femei zăcea într-un hamac, o versiune secătuită, palidă, a celui sănătos și bronzat pe care-l purta acum. *Ce e realitatea?* se întrebă Virginia.

Un bărbat gol stătea întins pe spate lângă cadavru, un terminal neural acoperindu-i părți din scalp, cu un braț petrecut peste față. Tatonă, putu simți tentacule ale personalității lui. Minte pe care o atinse era năucită, semiconștientă, din cauză că fusese brutalizată înăuntrul propriului său creier. Dar sesiză o undă de ușurare. *Eul* rămânea. Avea să se trezească din nou.

– Saul, șopti.

Acesta fu momentul când celălalt bărbat, aflat în picioare, încă purtând un combinezon uzat și tunică murdară, ridică o privire brusc surprinsă spre principalul holo-display din odaie. Pleoapele îi clipiră, pupilele se dilatară, iar buzele i se mișcară mut, aproape cu pioșenie.

– *Virginia, ești într-adevăr tu?*

Virginia surâse. Un haiku se desfășură în impresiuni pe nisipul strălucitor de lângă apă.

Ce e într-adevăr adevărat?

Când noaptea-nghite timpul tot?

Iar clipele sunt tot ce am fost noi?

Vorbi cu glas tare:

– Spirit luminos, într-adevăr – nerod nicicând n-ai fost.

Un surâs vag. Începuturile conștientizării. Ale bucuriei întipărite pe acel chip obosit.

– Hello, Carl! spuse ea.

CARL

Privea cascada de culori de pe ecrane, neînțelegând nimic. În tăcerea și frigul de ceramică, se simțea ca și cum ar fi fost ultimul supraviețuitor al anilor de nebunie, martor singuratic în fața luptei finale a fragilei vieți organice, împotriva înghețului atotcuprinzător. Se înfioră.

Saul zăcea absolut nemișcat, mufe neurale înfășurându-i capul într-o încâlceală precum cosița Meduzei, din cilindri de oțel, cabluri șerpuitoare, rondele aspre de silicat. De jur-împrejur continua o stranie luptă tăcută, reflectată difuz în ecranele cu proiecții schimbătoare.

Imaginea unui imens oraș de smarald se înalță pe principalul cub holo, fațete clipind adânc în firidele zgârie-norilor répeziti spre cer. Clădirile erau translucide, fiecare un fagure de puncte săgetătoare și licărind panouri de mica, vietăți infinitezimale roind prin coridoarele metropolei.

Carl știa că aceea era o ikonă a intelectului Virginiei, o plasă de asociații stratificate încă din copilărie, construite în sus asemeni unui oraș, pe temelia structurilor mai simple ale tinereții. Sub un cer indiferent, cenușiu ca marea, luminile orașului sclipeau, scânteii trasând străzile. Aici un bloc se întuneca brusc, dincolo un altul se aprindea cu viață proaspătă. Carl nu putea urmări rapidele mișcări, dar simțea o rearanjare intensă, un febril pas de insectă. Zgârie-nori țâșneau, se înalțau.

– Ce... ce s-a întâmplat? îl readuse la realitate glasul tensionat al Lani-ei. Se întoarce. Ochii ei se dilatără, și tânăra întinse mâna, încleștându-și-o de a lui.

– Saul... s-a dus înăuntru după ea, răspunse Carl, cuprinzând-o cu brațele, în timp ce încerca să urmărească din ochi fluxul între ecrane. Un enorm vas oceanic acostă la cheul orașului. Clădiri se topiră, se scurseră în navă. Pachebotul se cufundă mai jos, și mai jos, în apă.

– Cred că înmagazinează unele din matricele ei asociative în propriul lui creier.

– E posibil?

– În teorie, da. Virginia și-a amplificat sistemul zeci de ani în șir. JonVon inventa lucruri – nu le putea nici măcar urmări jargonul.

– Cum vom ști... dacă Saul s-ar afla în pericol?

Carl își strânse buzele într-o linie subțire, albă.

– Nu vom ști.

Lani își mută privirea de la stupul ce pâlpâia pe ecrane.

– Atât de mult, atât de repede...

Carl o îmbrățișă strâns.

– Și atâtea morți.

Așteptară împreună. La un moment dat, Lani se încovrigă pe podea și adormi. Carl continuă să se plimbe până când deodată o serie de sunete ca niște ciocănituri se auziră din difuzoare. Un răpăit rapid, dur... apoi trosnetul a ceva crăpând, ca o coajă de ou. O pauză lungă, după care un glas bine modulat păru că vine de nicăieri, rostind:

– Spirit luminos, într-adevăr...

Vocea coborî într-o serie de pocnete și murmure. Carl făcu ochii mari. Își spuse: *Asta a sunat aproape ca...*

– Hello, Carl!

Se răsuci. Un holograf undui, contururi granulare închegându-se într-un chip pistruiat. Ochi se cristalizară – ochi negri ce păreau la fel de surprinși ca ai lui.

– Ei, pe naiba! Ești... tu?

O simți pe Lani foindu-se, ridicându-se în picioare lângă el, privind uimită.

– Sunt pe cât de eu voi mai fi vreodată!

Lani privi la trupul femeii întinse în hamac, apoi înapoi la hologramă. Stupefiată, își linse buzele și spuse:

– Vocea, e prea înaltă.

– Lucrez la ea. (Tonul se stabilizează într-un registru jos, de soprană. Timbrul și înălțimea oscilau.) Mi-a scăpat din mână de-un minut. Iată. Sună corect?

Era plin, cu un spectral sentiment de prezență. Carl se înfioră. Buzele lui îi formară, fără sunet, numele.

– Exact accentul hawaiian corect, confirmă Lani, cu propria ei voce încordată și acută.

Imaginea se clarifică și mai mult. Buzele se mișcară, sincron cu: „Pot lucra la...”, după care un țuit înalt și iritant izbucni cu putere. Carl întinse mâna și închise display-ul.

– Dumnezeu... ce se-ntâmplă? întrebă Lani. Privi din nou trupul Virginiei. Respiratorul sâsâia încă, dar eticheta diagnostică devenise purpurie-închis.

– E pe-acolo pe undeva, căutându-și drumul.

Lani atinse câteva terminale, trase adânc aer în piept.

– E imposibil de prins radioul sau orice altceva. Toate canalele sunt blocate.

Carl arată spre un banc de însemne acvamarine care licăriră și se stinseră:

– Astea au fost monitoarele de autocontrol. Orice se strică, oriunde în Halley, nici măcar n-o să mai știm.

Saul zvâcni deodată, cu degetele încovoiindu-i-se. Apoi, trupul i se înmuie. Strigă brusc cu glas subțire, uscat:

– Wendy! Wendy!

– Ar trebui să *facem* ceva, spuse Lani.

– Nu putem. Și el și ea acționează pe cont propriu.

– I-am putea pierde pe amândoi!

Încet, o parte din Carl se trezi din nou la viață, scuturându-se de amorteala atotstăpânitoare. Virginia se prăpădise pentru totdeauna, indiferent ce făcea Saul. Indiferent ce rămăsese în JonVon, femeia aceea sclipitoare și caldă era pierdută.

– Carl?

Respiră adânc și-și smulse ochii de pe orașul de smarald, unde cartiere întregi erau acum luminate cu o strălucire vie, în timp ce altele, în ruine, ardeau mocnit, cu fum înecăcios. Se întrebă cât timp stătuse așa.

– Mmm?

– Jeffers tocmai a răzbit înapoi printr-un canal de date. Raportează că lansatoarele au fost subminate. Ould-Harrad a terminat.

– Aha!

Nu avu nici o altă reacție. Acesta nu era decât încă un fapt, un fragment întâmplător de informație într-un univers lipsit de sens. Fu surprins să constate că o strânsese pe Lani de mână.

Apoi, imaginea holo se schimbă cu violență. Orașul de smarald se dizolvă în lavă roșie, granitul translucid al vastelor turnuri năruindu-se în tăcere, topindu-se și curgând pe străzile ce se umflau, erupând.

Saul se relaxă complet. O liniște lungă se instalează, Carl neîndrăznind să scoată o vorbă.

Difuzoarele se trezire la viață, cu pâraiture. Apăsă comutatorul înainte și-napoi fără efect.

– Nu-mi poți închide gura *atât* de ușor, spirit luminos.

– Virginia! sări Carl până-n tavan, lovindu-se cu capul. Ești aici!

Chipul revenise, viu și sigur de astă-dată. Virginia Herbert zâmbi, bronzată pe față, cu o floare mare și galbenă petrecută la ureche. În spatele ei se vedeau nori pufoși împodobind un cer imposibil de albastru.

– Am avut de făcut puțină ordine, spuse chipul.

Lani întrebă nesigură:

– Asta e... într-adevăr...?

– Eu? ridică femeia holografică din umeri. Cu siguranță, așa se simte.

– Ne poți vedea? continuă Lani.

– Și auzi. Vestea aia de la suprafață, pe care-ați adus-o – ce nebuni! Ould-Harrad e un idiot.

Apoi tăcu, ascultând parcă.

– A, Saul. Acum văd de ce. Înțeleg.

Saul nu se mișca. Părea că doarme normal.

Buimac, Carl știa că ascultă o voce venită din morți, dar părea atât de vibrantă, atât de plină de vechea însuflețire...

– Cu atâtea avarii, ecuatorul e terminat ca amplasament al lansatoarelor. (Tonul Virginiei se înmuia, câștigând armonice în timp ce și-l exersa.) Asta ne mai lasă polul nord. Și nu există decât un singur profil de misiune posibil care folosește impulsul nordic.

Carl aproape că nu putea vorbi. *Abia a murit. Cum poate să-i mai pese de...?*

– Eu....

– Jupiter. Dinamica orbitală lasă deschisă această manevră. Lani se încruntă.

– Credeam că e imposibil.

Vocea era calmă, aproape colocvială.

– Nu, doar foarte greu. Presupune un delta-V extrem de ridicat. O abordare complet diferită a lui Jupiter față de planul original al misiunii. Cu lansatoarele trăgând de la polul nord pe toată perioada căderii interioare, timp de treizeci de ani, putem...

– *Treizeci* de ani? țipă Lani.

– Corect. Va trebui să trecem pe la periheliu pentru a o face. (Chipul ridică din sprâncene, amuzat.) *Această* trecere pe lângă Jupiter e pe piciorul din *afară*, băieți!

Carl auzi cuvintele, dar erau toate o cascadă de sunete cu prea puțin înțeles. Virginia luptase și murise și acum venise înapoi, un glas împrăștiindu-și ecoul în spațiul restrâns al acelei încăperi, Virginia pe care o știa și totuși câtuși de puțin ea. Vocea nu trăda frică, stare de șoc, nici măcar o urmă de tristețe. Ce *era* asta? O ascultă continuând, simți strânsoarea puternică a Lani-ei, și, încet, deveni conștient că glasul avea dreptate. Încă mai exista o ieșire, și indiferent ce tragedii suferiseră, ce remușcări simțeau, timpul și marele întuneric amorf din jur îi puteau vindeca, și aveau să continue.

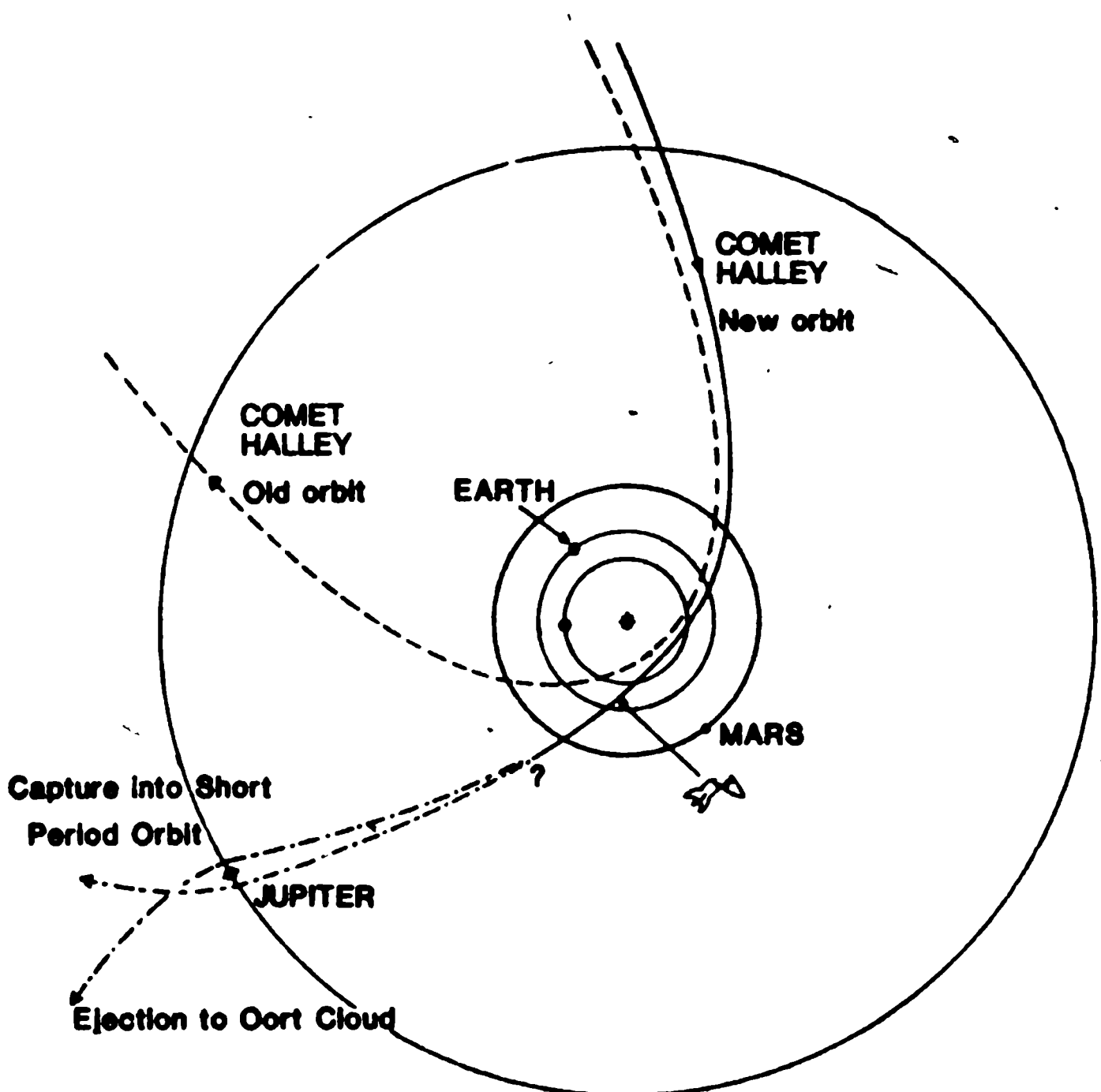
PARTEA A VII-A

INIMA COMETEI

Anul 2133

Doar un vis al pământului
Cu care am sfârșit
Fulgerul unei comete
Asupra pământesc vântului.
Un vis de două ori răpit,
O ancestrală confuzie
A de groază pământului iluzie.

– Edgar Lee Masters
Antologia Spoon River

**Result of Nudge Maneuvers
January 2137**

SAUL

Limba vulpinei atârna în timp ce animalul fâlfâia ușurel prin pădure, cu picioarele rășchirate, pentru a-și ține întinse membranele aripilor, prinzând contracurenții de aer, pe când se înălța în căutarea prăzii.

Caverna LeGrand era o orgie de culori, o sălbăticie de frunze late, delicate, și verdeată cățărătoare. La intervale, de-a lungul pereților înverziți, tuburi de aerisire picurau condens ce se dispersa într-o ceață ușoară, depunând broboane cristaline pe frunzișul blând-unduitor. Fructe galbene, portocalii și purpuriu-țipătoare – masive și zemoase – stăteau agățate pe lujeri zvelți, filamentoși.

Vite fibroase dantelau inima încăperii, încolăcindu-se de la copac-coloană la copac-coloană și la rădăcină-cheie-de-boltă și până la următoarea coloană-copac, alcătuind o junglă densă, tridimensională, în ceea ce fusese cândva o catedrală goală de gheață.

Saul privi vulpina adușmecând, bătând din aripi spre un pâlț gros de frunze Demicasava, și vârându-și înăuntru botul lung pentru a necăji pe cine o fi stat ascuns acolo.

Într-o explozie bruscă, o găină golașă tâșni din desiș, bătând cu furie din aripi fără pene, chiar în fața fălcilor vulpinei care mușcă în gol. Pasărea se înfundă în scorbura unei rădăcini, lăsând-o pe mofluza vulpină să schelălăie a frustrare, căutând cu nasul o deschizătură mai largă.

Viața merge înainte, medită Saul, zâmbind. Un joc jucat cinstit de către piese care doar vag își percep locurile în cadrul întregului.

Își umplu plămânii cu mirosurile bogate, vii. Multe s-au împlinit, după războiul de la afeliu. Ar fi fost și cazul, în peste treizeci de ani. Om și mediu, adaptându-se unul față de altul.

Caverna LeGrand era una din cele trei camere „naturale” în care se testau noi experimente ale mereu-mai-complicatului ecosistem Halley-an. În alte hrube, oameni și mecanici îngrijeau

vita-mixaje mai puțin rebele, mai ordonate... livezi, ferme și țarcuri cu homari. Acest canion însă era unul din locurile favorite ale lui Saul, unde probleme variate se rezolvau de la sine și unde apăreau noi soluții uluitoare.

Vulpina – o creație bazată pe gene de vulpe, dar modificate atât de amplu încât acum făptura era aproape de nerecunoscut –amușină după alt miros și slobozi un chiot ascuțit. Fâlfâi în jurul unuia dintre gigancii copaci-stâlpi, care se încrucișau în fiecare unghi al sălii ca niște spițe sau proptele masive.

Arborii mai serveau și altor scopuri decât simplei susțineri a pereților Cavernei LeGrand, dar acest rol avea să devină crucial în următoarele câteva luni, pe măsură ce Cometa Halley se apropia de soare, spre cea mai periculoasă, și ultima probabil, trecere pe la periheliu.

Saul atinse cea mai apropiată tulpină, un trunchi lat de-un metru, care iradia lumina rece și strălucitoare a fâșiilor înguste de scoartă bioluminiscentă. Energia generatoarelor cu fuziune ale coloniei se scurgea direct în plantele modificate genetic. O parte din electricitate alimenta funcțiile vitale ale copacilor. Restul se degaja sub forma unei ușoare aure care inunda încăperea în toate direcțiile, asigurând fotosinteza.

Când Saul se trezise după încă un deceniu de somn adânc, în urmă cu un an, copacii constituiseră o surpriză delicioasă. Categorie, coloniștii avuseseră de lucru. Meșteșugul de croire a vieții și organizare a ecosistemului fusese propulsat mult mai departe de către schimbările ce urmaseră afeliului.

Desigur, tot timpul se găsiseră prin preajmă două-trei quasi-duplicate clonate după Saul, pentru ajutor. Într-un sens, Saul își pusese pecetea pe majoritatea minunilor din acea sală – prin intermediul versiunilor sale mai tinere care împărtășeau atâtea din amintirile și priceperile lui. În fond, se putea spune că el inventase arborii-coloană...

Și totuși, exista înlăuntrul lui un individualist neîmblânzit care respingea categoric ideea. *Indiferent cât de metafizic devin, știu cine este „eu“*. Privea vulpina și inspecta lucitorul copac-pilastru cu o undă de invidie. Erau frumoase.

Îl bucurase scăparea găinii. Orătăniile golașe erau una dintre invențiile lui proprii.

O vibrație joasă urcă în susul trunchiului-coloană până la mâna lui. Deja Halley era zguduită de tot mai multe cutremure, pe măsură ce căldura soarelui, mereu mai apropiat, se infiltra în crusta înghețată. Bubuituri îndepărtate anunțau că alte și alte bucăți de gheață amorfă își schimbau brusc starea, explodând pe suprafață, azvârlind în spațiu praf, pietre, bolovani, sub forma

unor uriași nori de vapor. Zi de zi, huruitul devenea tot mai puternic.

Se formase deja norul iridiscent, ionizat, al cozii, tăind recepția radio din restul sistemului solar. Spectaculoasele coame gemene se unduiau, crescând din ce în ce, gătindu-se pentru marele spectacol de la periheliu.

Copacii-piloni, rădăcinile-chei-de-boltă și celelalte accesorii aveau să fie aspru puse la încercare, în săptămânile ce urmau. *Carl nu crede c-avem mari șanse*, își spuse Saul. *La urma urmei însă, Carl a fost întotdeauna un haymisheh posomorât.*

Saul surâse, inhalând densa aromă a vieții.

Cumva, chiar dacă Cel Fierbinte ne sfâșie-n bucăți și ne-mprăștie pe toți în îmbrățișarea vidului, tot n-aș paria împotriva noastră.

O mică vietate purpurie îi bâzâi pe la ureche și poposi pe buza unei orhidee. Floarea era aproape neschimbată față de o variantă ce creștea în pădurile cețoase de pe Pământ, dar polenizatorul de culoarea lavandei nu semăna cu nimic văzut vreodată pe greaua lume verde. Era vârul îndepărtat al înfricoșătoarelor forme native care îi terorizaseră pe oameni în vremurile de-odinioară – acum modificată complex, pentru a se înscrie într-o nișă inofensivă, folositoare.

Saul își impuse să nu uite: *De lucrat la alegerea aromei mierii pe care o fac ființele astea.* Gustase recent substanța. Era prea dulce. O variantă acră, *asta* ar fi câștigat popularitate.

Un freamăt de frunze... Saul ridică ochii și zări o mică formă cătărându-se de-a lungul dârei strălucitoare a coloanei vecine. Înălță un mic ochi arzător, în capătul unei tije, îl privi scurt, apoi piui și se grăbi să coboare pentru a se opri, dârdâind, înaintea lui.

– *Saulie*, chițcăi glasul subțire.

Saul întinse mîna și mica mașină îi fugi pe braț ca un păianjen de mărimea unui Chihuahua. Picioarele sale lipicioase pișcau pielea cu fiecare pas.

– Bună, micuță Ginnie! o salută. Ce face sora ta mai mare?
Celula-ochi clipi.

– *E bine, Saulie. Virginia spune că vrea să stea de vorbă cu tine. Nici o grabă, zice.*

Zâmbi. Virginia ar fi putut vorbi direct prin micul mecanic. În fond, „trăia” pretutindeni în compexul cibernet de sub gheață. Dar vastul program care-i conținea esența principală hotărâse, dintr-un oarecare motiv, s-o facă pe cât de rar posibil. A, exista câte un pic din ea în fiecare mașină, de la acele mici „Ginnie”-uri și până la telecomandații medicali ce puteau juca Scrabble și

bârfi. Dar dacă doreai să vorbești cu *Virginia*, în general trebuia s-o faci în vreun loc anume ales de ea.

– Bine. Spune-i stăpână-tii că vin să stăm de vorbă la Stormfield Park.

Micul robot zumzăi, se consultă și replică:

– *E și stăpâna tă, Saulie!*

Râse zgomotos. Acest model, categoric, nu era unul capabil să-l tachineze cu duble înțelesuri. Indiscutabil, Virginia însăși trăsesese cu urechea.

– Ești dulce! îi spuse. Știi ce, de ce nu ne-ntâlnim doar noi doi, când Mămica nu se uită?

– *Bestie!* Un mic membru-pensetă coborî și-l ciupi de braț.

– Au!

Dar mecanicul o tuli înainte de a-l putea prinde, și dispăru într-un fulger de frunziș fremătător.

Aș putea făuri o creatură care să te prindă, își spuse. Dacă am avea tot timpul pentru noi, tu cu mașinile tale și eu cu animalele... ce mai jocuri am putea juca!

Dacă am avea timp!

Saul lăasă să-i scape un oftăt. Se întoarse, își propti picioarele de copacul uriaș și se lansă prin împletitura de trunchiuri încâlcite – dantelată cu fâșii de coajă intens luminiscentă – spre o ieșire ce arăta ca o încrucișare între ecluza de cerametal clasică și valva unei uriașe inimi vii.

Holurile erau mai întunecate și puțin mai răcoroase decât camerele de locuit. Globuri luminoase se alimentau cu mici pârliașe de electricitate din generatorul cu fuziune, depunând insule blânde de lumină în lungul coridoarelor tapetate cu Halleyvirid.

Saul se obișnuise de mult cu temperaturile inferioare punctului de îngheț și, în mod normal, nu purta decât un halat și crampoane pentru gheață. Frigul nu prea conta, câtă vreme aveai mâncare bună și puteai dormi într-o pătură țesută din mătăsea moale a viermilor de dud-mut.

Oricum, de-acuma tuturor le crescuseră piei care radiau puțin, păstrând cea mai mare parte din căldura corporală înăuntru – un alt produs al simbiozei atent dirijate.

Cel mai mare proiect al lui Saul era un organit care urma să-și afle practic locul *înăuntrul* celulelor umane... ceva înrudit cu mitocondria, doar mai mic. Avea să rămână inactivă în cea mai mare parte a timpului, dar, sub stimulii potriviți, cum ar fi o bruscă scădere termică, fabrica glicogeni și torcea suportii care să permită înghețul fără vătămare a celor un trilion de celule ale organismului.

Dacă reușea, sarcofagele ar fi devenit perimate. Orice persoană avea să poarte cu sine, tot timpul, capacitatea de a se

cuibări într-o văgăună de gheață și a adormi pur și simplu, așteptând vreme de ani, decenii, la nevoie secole.

Avea să-i ia mult timp până să dezvolte ceva atât de fundamental. Nu era nici pe departe un lucru la fel de simplu cu a modifica un organism colonial preexistent, ca o vulpe sau o găină. Asta însemna să se amestece în însăși chimia celulară.

Fără nici o garanție că peste o lună vor mai fi în viață, Saul se întreba uneori de ce lucra atât de intens la acest lucru.

E un dar, desigur, ajunsese să-și dea seama. Pământul are tot atâta nevoie de el ca și noi. Tehnica asta ar însemna deschiderea accesului spre stele.

Putea fi un dar de despărțire. Căci lunile ce-i așteptau erau la discreția hazardului. Și chiar dacă supraviețuiau periheliului, și treceau prin strâmta ureche a acului întâlnirii cu Jupiter, pentru a intra pe o orbită cu perioadă scurtă, nu exista nici o garanție că autoritățile terestre se răzgândiseră să-i lase pe „purători-de-ciumă” să-și facă cuib în sistemul solar interior.

Pentru orice eventualitate, Saul plănuise ca informațiile lui să fie catapultate într-o capsulă controlată robotic, înapoiind darul pe care li-l făcuseră oamenii de pe Phobos, în alt veac.

Ferește-ne, Doamne, să uităm vreodată lumile stâncoase – sau că am fost cândva aici!

Se opri un moment la centrul medical să verifice evoluția decongelării altor „cazuri terminale” din cele crezute cândva fără speranță, acum însă ușor de tratat și reanimat, pe baza noilor tehnici.

Avea puține de făcut acolo, firește. Ishmael, clona de serviciu a lui Saul, părea să știe mult mai bine decât el ce se întâmplă. El și echipa lui lucrau acum la Nicholas Malenkov... remediind vătămări care cu o viață de om în urmă păruseră definitive.

Pe Nick îl așteaptă câteva surprize, își spuse Saul, privind în jos la prietenul său. Arăta atât de tânăr, de mătăhălos și masiv-pământean, chiar și după atâta vreme petrecută în sarcofag.

E o altă lume, Nick, Sper să-ți placă.

Parcul Stormfield era aglomerat. Pe măsură ce tot mai mulți oameni ieșeau din dormitoare, populația începuse să se apropie de nivelul planificat pe vremea când căpitanul Cruz și Bethany Oakes se avântaseră cu patru șleperi cu vele și bătrânul Edmund Halley să înfrunte necunoscutul.

Încăperea era mai mică decât Caverna LeGrand. N-avea decât câțiva copaci-pilon încrucișându-se prin ea, dar aceștia erau dispuși mai ordonat, iar vegetația mai puțin luxuriantă.

Într-un capăt al regiunii cilindrice, roata centrifugală de pe vechiul *Edmund* fusese reutilată și pusă iar la treabă, învârtindu-se încet, ca un scrânciob. Doi cuadrați erau încă închiși, conținând laboratoare pentru procesele dependente de greutate. Restul însă avea acum laturile deschise, fiind plantat cu stejari și arțari pitici. Era ca o fâșie de pe bătrânul Pământ, amplasată înăuntrul unei vaste bolți suprarealiste.

Forța centrifugală a roții echivala doar cu a douăzecă parte din atracția Pământului, dar era de ajuns. Oamenii se duceau acolo ca să practice arta ezoterică de a „merge”... de a ședea sub un copac, privind obiectele cum cad.

Pe măsură ce se apropia de hotarul rostogolitor, Saul auzi un sunet rar. Copii râseră și zburară pe lângă el spre roată, derapând în nisipul moale al unei zone de aterizaj, în timp ce marele cilindru se rotea mereu și mereu.

Arătau mult mai bine! Totuși, zburdalnicele făpturi abia păreau umane. Doar câțiva puteau vorbi.

După afeliu, toate sărmănele creaturi diforme fuseseră congelate, și nici o alta nu se mai născuse. Războaiele mistuiseră complet lunga rivalitate dintre Ortho și Percell, și în sfârșit precumpănea rațiunea. Până nu se rezolvau problemele dezvoltării foetale și post-natale în mediul ambiant cometar, era considerat un fapt total inuman să aduci copii pe lume.

Motivul pentru care oamenii aveau mai multe dificultăți decât alte animale erau complexe, dar Saul și asistenții lui soluționaseră problema cu peste zece ani în urmă. Teoretic, acest parc putea răsuna de chicotelile copiilor sănătoși.

Apropierea periheliului, însă, era încă un motiv de amânare. Copiii meritau un viitor. În acel moment, puțini credeau cu adevărat că va exista unul.

Saul înotă printr-o graniță scânteietoare și pași agili pe pajiștea ce se rotea. În timp ce-și găsea sprijinul și absorbea mișcarea unghiulară, în spatele lui se formă o imagine holografică, tăindu-i vederea spre restul sălii. Deodată, se simți ca într-un parc de pe Pământ. Turnurile unui oraș depășeau o înălțime împădurită. În direcție opusă, se zărea un crâmpei din licărul strălucitor al unei mări însorite.

Ca nu cumva să uităm.

Încă de două ori, de-a lungul anilor, sosiseră șuvoaie de date tehnice, trimise de binefăcători fără nume, din sistemul solar interior. Proiecții ca aceasta – descendenți îndepărtați ai pereților meteo – se numărau printre cele mai năucitoare dintre cadouri... dovezi că nu toți cei ce sălășluiau sub Cel Fierbinte uitaseră de rudenie...

Într-o oarecare măsură, pentru ei lucra Saul la organitele de suspensie-hibernare. Asemenea oameni meritau stelele.

Se plimbă pe sub crengile copacilor pitici, pe lângă vechi prieteni ce înclinau din cap amabili, și alții pe care abia-i știa, activând în alte ture.

Semăna mult cu o vizită în parc, din tinerețele lui. Desigur, nimeni nu se lăsa înșelat. La urma urmei, unde puteai să vezi pe Pământ o persoană cu pielea vopsită albastru jucând șah cu o arătare antropomorfă acoperită cu fungoizi verzi și licheni simbiotici galbeni?

Diversitate, experimentare. Așa am învățat să trăim.

Păși pe lângă statuia lui Samuel Clemens, după care fusese botezat parcul, și ajunse la o cortină de apă... sau mai bine zis imaginea holografică aproape perfectă a unor stropi refractați în culorile curcubeului, pulverizați din boluri de alabastru. Iluzoria fântână se despărți fără a-l uda, și Saul pătrunse într-un luminiș tainic.

Sub un umbrar de salcie plângătoare, un minuscul chioșc oriental era înconjurat de rododendroni. Saul se așeză, picior peste picior, în fața unui iaz limpede, și privi crapii dinăuntru bătând apa deuterizată cu cozile lor zvâcninde.

Era un loc liniștit. Murmurul mecanismului marii roți, foșnetul în surdină al ventilatoarelor... acestea erau sunete care știa, în sens intelectual, că trebuie să existe undeva. Dar se dizolvaseră în obișnuință de-atâta timp, la fel ca bățile inimii, într-un fundal abia reamintit vreodată.

– Bună, Saul.

Ridică privirea în timp ce ea pășea afară din chioșc. Un kimonou larg îi fâlfâia peste picioarele bronzate; sandalele îi scârțâiau pe cărăruia nisipoasă. Își ștergea părul negru cu un prosop.

Întâlnirile de acest fel își făceau întotdeauna efectul. Trupul ei se dispersase de mult în ecosistem. *Și totuși, umblă cu neasemuită frumusețe.*

– Bună să-ți fie inima! răspunse. Cum e apa?

Ea zâmbi și se așeză pe iarbă la nici doi metri de el.

– Splendidă. Cam agitată. Dar am avut un val de cinci picioare, și-o coamă. Grozav surfing.

Ochii li se întâlniră. Râse tăcut. *Ce e iluzia?* se întrebă Saul. *Și ce e realitatea?*

Diferența era clară doar într-un sens. Ea stătea aproape și deslușit la o lungime de braț. Dar n-o putea atinge, și nici n-avea s-o mai poată face vreodată.

– Arăți bine, încercă ea. Saul ridică din umeri:

– Mă boșorogesc!

– Chiar și cu perfectul tău sistem simbiotic? Îl tachină.

– Chiar și cu perfectul meu sistem simbiotic, mda. Sigur, nu e nevoie să te-ntrebi cu-adevărat dacă are vreo importanță. Sau dacă timpul și vârsta merită să-ți faci griji.

O privea atent, căci deși putea controla imaginile aproape perfect, chipul ei nu-i ascundea mai multe decât o făcuse vreodată. Era misterioasă. Și ca o carte deschisă pentru el.

– Ar putea conta, răspunse ea, cu privirea îndepărtată. S-ar putea să reușim.

– Chiar la periheliu? o privi Saul sceptic.

Se uita la pești, la apa caldă pe care ea n-o putea atinge în nici un fel, decât cu lumină și umbră.

– Poate. Dacă o facem, un nou set de provocări ni se prezintă. În ultimii treizeci de ani am ajuns să-mi dau seama că, pentru mine, timpul se poate prelungi în eternitate. Dacă-i așa...

Saul oftă, simțind că ea îi putea citi gândurile.

– Clonele au cea mai mare parte din memoria mea, și bunul meu gust în materie de femei. Te iubesc toate, Virginia.

– Și roboții mei te iubesc cu toții, Saul, zâmbi ea.

Ochii li se întâlneau din nou; ironie și frustrare atent controlată.

– *So nu?* se întinse el. Voiai să-mi spui ceva.

Simularea dădu din cap, și respiră adânc.

– A murit Moș Duru.

– Suleiman? se holbă Saul, dându-se înapoi. Ould-Harrad? *

– La ce te-așteptai? Nu s-a-ntors niciodată-n sarcofag, după războaiele de la afeliu... A stat tot timpul de veghe să se asigure că respectăm înțelegerea; nici o întâlnire cu altă planetă în afară de Jupiter pe exterior. Era foarte bătrân, Saul. Oamenii lui îl bocesc.

Saul privi în jos și clătină din cap, întrebându-se cum va arăta Halley fără misticul din străfunduri.

Cine va mai fi, cu tăria de-a-i reaminti lui Saul Lintz că nu era, la urma urmei, nici pe departe asemănător cu *adevăratul* Demiurg?

– Ți-a lăsat un testament, continuă Virginia. Te așteaptă în Adâncă Gheena.

– N-am fost niciodată acolo.

Saul avu o senzație stranie. Să fi fost frică? Uitase ce era acest sentiment, dar putea fi ceva înrudit cu ceea ce simțea acum.

– Nici eu, șopti Virginia. Nici unul dintre mecanicii mei nu s-a aventurat vreodată în cele mai adânci locuri ale nucleului cometei, unde cele mai ciudate făpturi își aflau refugiul. – Ea însăși se cutremură. – Un ghid te va aștepta la baza Puțului Unu, mâine la orele zero-cinci treizeci. Eu...

Ridică privirea, ochii tulburându-i-se un moment.

– Acum trebuie să mă duc. Carl și Jeff au nevoie de-o simulare, una mare. Va lua mult efort.

Își netezi kimonoul peste picioarele bronzate.

– E timpul să lepăd trupul ăsta și să mă despoi la electronii goi.

Saul se ridică odată cu ea. Se priviră. Mâna lui se înalță, se apropie.

– Nu, șopti ea, cu vocea încordată și scăzută. Saul...

Degetele lui mângâiară în gol, chiar înaintea contactului cu netezimea ce părea a fi obrazul ei. Preț de-o clipă, însăși vârfurile lor luciră într-o aură trandafirie, și simți, aproape...

– Să mai vii pe-aici, oftă Virginia. Sau doar sună-mă și vorbește-mi.

Apoi, într-o volbură de mătase, dispăru.

Noii lui giboni, Simon și Shulamit, stăteau agățați de el în timp ce-și urma călăuza – un om pe care-l chemase odinioară Barkley și administrase sere pentru fabricile orbitale circumterestre, înainte de-a fi exilat într-o misiune fără întoarcere în adâncurile spațiului. Acum, Barkley era propria sa seră... propriul său habitat. Purta un ecosistem în fibre verzi și orange, și se hrănea din asta și aia... puținică lumină ici, un pic de materie carbonică nativă colo...

Unele tipuri de simbioză mă sperie până și pe mine, își spunea Saul, în timp ce navigau printr-un labirint de pasaje strâmte și întortocheate care-i duceau tot mai adânc și mai adânc în gheață. Cât de slab era la suprafață câmpul gravitațional al lui Halley, Saul îi putea simți atracția stingându-se și finalmente dispărând din târâmul sensibilității. Acesta era miezul, centrul. Cu patru miliarde de ani și jumătate în urmă, acolo jos se formase primul grăunte, începând un proces de concreștere pe măsură ce tot mai multe particule se adunau, fuzionând și crescând într-o minge de materie primordială. Substanța adâncurilor cosmice.

Se strecurară printre faldurile groase, uleioase, ale unei plante cu frunze-lespezi... vegetație ce acționa în bună măsură ca o ecluză, căci reacționa fără de orice scurgere lipind frunză peste frunză până ce aerul era blocat în partea necrăpată. Era o tehnică eficace, dar Saul continua să se simtă stingherit în timp ce viermuiau prin masa lipicioasă. Gibonii tremurau, fără să se plângă însă.

Aici, energia de la pilele de fuziune era raționalizată, folosită cu zgârcenie. În lumina palidă a globului său iridiscent, pasajele luceau așa cum și le amintea din primele zile, în frumusețea întunecată, pestriță, a stâncii carbonice native și a zăpezii

clathratice. Nasul lui Saul se încreți la mirosul de migdale al cianurii și al oxizilor de azot... devenit plăcut în urma acțiunii simbionților tratați genetic din sângele lui, dar mai puternic decât își amintea să-l fi simțit vreodată.

Se opri să ia mostre în câteva locuri pe drum. De fiecare dată, ghidul îl aștepta răbdător, netulburat.

Urmele devin cu atât mai bogate, cu cât ne afundăm mai mult... așa cum bănuiam de ani de zile.

Nu prea avea sens, firește. De ce să domine tot mai dens protoformele de viață asupra materialului primitiv, aici, jos, unde valurile periodice de căldură ale trecerilor succesive pe lângă Soare nu pătrundeau niciodată? Era un mister, dar n-avea ce-i face. Adevărat, formele mai complexe se dezvoltaseră sus, dar materialul *de bază* era mai răspândit spre nucleu.

Oftă. Întrebări. Mereu întrebări. Cum putea fi viața atât de bună – și atât de crudă – încât să-i ofere miracole de descifrat, și să-i dea atât de puțin timp, atât de puține chei?

Își reluară călătoria, trecând prin crăpături strâmte unde câte o siluetă înveșmântată în verde putea fi văzută îngrijind vreo grădină de ciuperci gigantice sau șezând înaintea unei mici console luminoase, lucrând pentru colonie, dar în locul pe care-l alesese el – sau ea.

Saul se simțea clausturat. Gheața era grea, masivă, peste tot în jur. Era apăsător, întunecos, umed. *Suntem aproape, foarte aproape de centru*, își dădu el seama.

– Am ajuns.

Barkley înotă într-o parte. Saul privi cu îndoială la tunelul îngust, abia cât un lat de om. Își dresе vocea.

– Stați aici, Simon, Shulamit.

Gibonii pitici clipiră nefericiți. Trebui să și-i smulgă și să-i planteze pe perete. Îl priviră cu ochi mari, în timp ce se apleca spre-a se târî prin deschizătura mucegăită.

Sentimentul de claustrofobie creștea odată cu înaintarea. Pereții și partea de jos fuseseră frecați până la lustruire de nenumăratele pelerinaje. Într-un fel, tunelul se simțea mult mai rece chiar decât pasajele de afară. N-avea decât câțiva metri, dar când o lumină blândă apăru în față, pe Saul îl încerca deja o tensiune acută.

Când atinse deschizătura, nu făcu decât să privească, preț de câteva minute, cu ochii cășcați.

Patru mici lămpi cu fosfor licăreau deasupra colțurilor unui catafalc tăiat în stâncă. Pe acesta zăcea o siluetă cu formă umană. Suleiman Ould-Harrad.

Saul pluti în cameră. Nici urmă de gravitație nu-l antrenă. Era complet lipsit de greutate.

Apucă un corn al catafalcului cu aspect de altar. Halley-formele simbiotice se desprinseseră, lăsându-l pe Ould-Harrad cu înfățișarea unui om foarte, foarte bătrân, care-și aflase odihna după mai mulți ani decât ar fi ales el-însuși. Ochii, închiși în somnul final, dădeau totuși impresia unui devotament sever – față de poporul său și față de zeitatea care-l dezamăgise într-atât.

Saul îi închină omagiul său.

Într-un târziu, privi în jur. Virginia vorbise de un „testament”. Și totuși încăperea era goală, goală cu excepția globurilor luminoase, a cadavrului și a catafalcului cioplit.

– Stai un moment... murmură Saul.

Se răsuci cu capul în jos și privi mai de-a-proape piatra.

– Nu... nu pot să cred.

Bâjbâi la cingătoare și scoase lanterna atât de rar folosită. Razele ei puternice îl orbiră o clipă, și o întoarse în timp ce clipea ca să-și alunge petele de pe retină.

Apoi Saul atinse, minunându-se, piatra, cu mâna strălucitoare sub fasciculul îngust, pipăind contururi vagi, dar evident simetrice. Glasul îi era șoptit.

– Asta a găsit Suleiman, când și-a căutat Adevărul în inima cometei. Asta...

Era o descoperire științifică, și mai mult de-atât.

Era însăși uimirea.

Urmărea coastele unei străvechi vietăți marine, *fosilizată în rocă sedimentară*. Saul privi cușca toracică precis desenată, gura cu margini aspre, pe jumătate deschisă, căscându-se ca prinsă în toiul vânătorii, împietrită în flămândă urmărire... și deodată, știu că forma pe care o atingea trebuie să fi fost mai veche, cu mult mai veche decât însuși Soarele.

De jur-împrejurul lui, presiunea strânsă a trilioanelor de tone de stâncă și zăpadă era nimic pe lângă brusca apăsare a anilor.

CARL

Respirația Lani-ei susura precum blânda frecare a pietrei pe fibra aspră. *Războinic ostenit pe-un moale câmp de luptă*, reflectă alene Carl. Se lipi de ea, stil lingură, iar ea se împinse înapoi în somn, căutându-l. Asemenea gesturi aparent neînsemnate, inconștiente, erau cele în care oamenii se cunoșteau

cu adevărat, își spuse. Multe puteau fi ascunse între semeni, dar nu și primara căutare a cărnii după căldură și apropiere. O peliculă delicată de sudoare lucea pe fruntea femeii, iar picioarele i se frământară, cătară, găsindu-l. Apoi se liniști cu un mic fior, respirația îi lunecă înapoi în foșnetul ei regulat, și se pogorâ iarăși în somn.

Carl împinse cu blândețe și pluti afară din pat. Era vremea să-și facă rondul, dar ea n-avea de ce să se agite.

Picioarele și brațele îi reamintiră de muncile din ajun, cu o durere dulce, înțepătoare. Chiar și în abia perceptibila gravitație simțea un spasm ici, o întindere colo... *Am pierdut șirul, dar bănuiesc că-s trecut bine de patruzeci*, își spuse în timp ce se spăla pe dinți. Oglinda confirmă: delicate laba-gâștii i se desfăceau la coada ochilor, maxilarele îi deveniseră osoase și avea mai mult argint la tâmpile. *Toate, medalii pentru ronduri de serviciu.*

În ultimii treizeci de ani stătuse treaz cam o treime din timp. Crizele veniseră și trecuseră, deși nici una nu se compara cu necazurile de pe orbita interioară. *De fiecare dată, bătrânul Lazarus Carl a pus iar lucrurile-n ordine.* Scoase limba în oglindă. *Și ți-au acordat încredere. Nimeni n-a observat că nu făceai decât să-i pui să judece cu voce tare până ce răspunsurile deveneau evidente.*

Trase pe el o salopetă albastră nouă, savurând atingerea aspră a țesăturii moi, din fibre locale. Întotdeauna fusesse cam șleampăt, rareori observând că avea hainele murdare, până când o respirație întâmplătoare îi informă nasul. Prin asemenea detalii neînsemnate transformase Lani lumea lui. Împărțeau cu hotărâre și precizie treburile gospodărești, astfel încât el n-avea mai puțin de lucru în general... și totuși, cum-necum, totul părea actualmente în ordine, aranjat și curat.

Mde, m-a civilizat. Se aplecă și-i dădu un sărut ușor. Ea murmură ceva nedeslușit și se înfundă mai adânc în pernă după plecarea lui.

Acum tunelurile erau mai aglomerate ca oricând. Pe tot parcursul lungilor ani rămăsese o veghe-schelet – mai mulți oameni treji decât se prevăzuse inițial, desigur, de vreme ce Impulsul nu se terminase niciodată. Erau de șlefuit și realiniat tuburi propulsoare, aruncătoare de utilat cu noi amortizoare de șoc și cu vizoare. O permanentă muncă de întreținere, pe măsură ce piesele se stricau sau pur și simplu se toceau. Lansatoarele de la polul nord trăsese ră până exact în ultimul minut, când gazele emanate de gheață și praful zburător făcuseră imposibile operațiunile. N-avuseseră încotro. Ma-

nevra jupiteriană pe exterior pretindea o mare schimbare de viteză.

Acum lansatoarele zăceau comod în locașurile lor, îngropate la treizeci de metri adâncime, așteptând să fie readuse la viață. Oricum, mai aveau plumbi de scuipat spre stele, energie cinetică de dăruit... dacă supraviețuia cineva în următoarele câteva luni.

Ca și cum îl vom vedea vreodată într-adevăr pe Jupiter.

Carl se grăbi în josul Puțului 3, controlând în drum fiecare detaliu. Era un vechi obicei din zilele de dinainte de apariția animalelor modificate genetic, ce patrulau mâncând Halley-formele nedorite. Se opri să mângâie o pereche de manguste-nevăstuici hibride pe care Saul le croise pentru poliția Halley-ană. Se cățărară pe el, îi adulmecară mâna, descoperiră că nu constituia o mâncare convenabilă și-și pierdură interesul pentru el.

Intră în Central și, ca de obicei, trecu în revistă ecranele. Îi mai despărțeau de periheliu doar șase săptămâni, și cu fiecare kilometru străbătut cometa îi apropia de osândă ce le era rezervată. Carl comandă puținele vederi posibile trimise de la greu încercatele camere rămase la suprafață.

Mai rău, astăzi. Mult mai rău.

Alese un obiectiv îndreptat spre linia zorilor. Departe, gheizere de ivoriu fierbeau pe promontorii ce prindeau răsăritul soarelui. Astrul separa cerul de gheață, o linie tot mai largă de strălucire fremătândă. Degete aurite se întindeau printre colinele de la orizont și luminau prima negură a dimineții. Acolo unde soarele descoperea gheață proaspătă, erupeau cheaguri de albastru-deschis și verde-roșcat. Deasupra, sus, fâlfâiau stindardele de plasmă, aurore deja mult mai vaste decât cele văzute de Amundsen sau Peary.

Puseseră cometa să se rotească iarăși, pentru a echilibra sarcina termală. Jeffers montase o baterie de panouri absorbante, în scopul de a controla parțial emanațiile de gaze și a le folosi pentru un soi de navigație rudimentară, dar în acest haos urlător era imposibil să obții măcar o bună localizare a stelelor și să-ți dai cu părerea în privința situației reale.

Navigăm prin furtună, reflectă Carl. Și n-avem nici o busolă după care să ne orientăm.

Halley nu mai era o minge de gheață. Mai degrabă semăna cu un ținut înzăpezit împânzit în chip misterios cu găuri și coșuri, toate urmele omului fiind șterse. Nenumărate centre de sublimare a celor mai active gaze ciuruiseră câmpiile prăfoase, sfâșiind totul în cale pentru a se năpusti în înaltul vid. Straturi de

particule grele mânjeau depresiunile. Ici-colo, pete de praf brun explodau pe neașteptate, alăturându-se înălțării deviate a cozii de un galben-verzui viu, ca o pâclă difuză ce se întindea pe tot cerul. În timp ce privea, o întunecare lentă se undui prin gura străvezie, undă exterioară a vreunei erupții de praf pe partea însorită.

– Destul de rău, spuse lângă el Jeffers; slăbise și mai mult în sarcofag, și avea pielea fleșcăită. Numărul de particule pe secundă e de vreo trei ori mai mare decât săptămâna trecută.

– Va crește aproape exponențial de-acum înainte, răspunse Carl. O afirma ca pe un fapt, deși era doar prezicerea Virginiei; fusese atât de exactă în ultimul timp încât deosebirea nu mai prea conta.

– Am pierdut ultimele velocimetre.

– Nu mă surprinde.

– Au fost măturate, pur și simplu.

– Temperatura?

– Partea înnoptată are două sute optzeci Kelvin pe vârful paturilor de praf. La soare, cam cînșpe grade peste. Împutit de mare gradient.

Încărcătura termică era crucială. Pe măsură ce suprafața se încălzea constant, căldura se infiltra în miez. Peste cea mai mare parte din Halley, straturile de praf aveau să acționeze ca o pătură termală, dar nu pentru mult timp.

– Ce indică la nivelul gheții?

– Arată cu vreo optzeci de grade mai rece decât suprafața.

– Mda, deocamdată.

Gheața era elastică. Suprafața mai caldă se răspândea, se întindea – și crăpa. Neabătutul ciocănit al lansatoarelor supusese neîndoielnic gheața unor mari tensiuni, departe în profunzimea cometei. Odată cu încălzirea aveau să sosească și presiunile eliberatoare, fracturând. Cât de mult? Nici o simulare numerică nu le-a putea spune. Halley era deja scobită de mușuroiul umanității. Putea plesni despicându-se complet, eructând cu un ultim horcăit pe toți nevolnicii paraziți umani care o chinuiseră.

Sub privirile lor, un cheag lăptos sparse crusta suprafeței și explodă în simfonia de culori excitate a unui vârtej ciclonic verde-mazăre, violet, galben-de-sulf.

– Vidor încă nu s-a trezit?

– Am ordonat să se înceapă lucrul cu el, dar abia mâine-i gata.

– Ei bine, nu mai e nici o grabă! Castelul lui s-a dus...

Jeffers arată spre o masă prăbușită lângă linia orizontului. Lucrarea sprijinită pe console, torsadată și ornamentată, fusese capodopera lui Vidor în gheață, sculptată la trei ani după bătălia ecuatorială. Pentru destinația sa – suport structural al Puțului 20 – ar fi fost de-ajuns o cutie rectangulară, un igloo. Vidor adăugase parapeti, turnuri, arabescuri argintii, pereți dantelați și poduri eterice, albe-albăstirii. Acum...

– N-o să se-aștepte să-l găsească tot acolo. (*Un castel de nisip nu durează decât până la fluxul următor.*)

– Câți scoți?

– Pe toată lumea, răspunse Carl. Firește, în afara celor morți, pe care nu mai e nici o speranță reală de a-i salva...

Jeffers își strâmbă gura într-o linie sceptică.

– Tehnicienii medicali pot aplica tratamentele astea noi?

– Virginia și-a pus mecanicii să-i ajute. I-a instruit rapid cu metoda aia a ei experimentală.

– Ce-ai hotărât pentru cei cu vătămări parțiale la creier?

– Nu ne vor fi de mare ajutor, dar merită reanimarea.

– Mda. Și-au plătit biletul, pot foarte bine să vadă finalul.

Unii se opuseseră hotărârii lui, dar le respinsese împotrivirea. Argumentul rațional susținea că, având maximum posibil din echipaj treaz, puteau face față mai bine crizelor. Motivația intimă a lui Carl, totuși, era într-un totuț emoțională. Dacă Halley se despica, exploda într-o grandioasă vâlvătaie tehnicolor, cel puțin aveau să-i trăiască toți fiecare moment, privind sfârșitul în față, la fel cum începuseră. O expediție. Un echipaj.

Asta e ceva, își spuse. Bate somnul în uitare.

Se încruntă. Cum era poezia aceea asupra căreia îi atrăsese Virginia atenția?

Să nu intri blând în cea bună noapte.

Just. Al naibii de just.

– Sir?

Se întoarce, nerecunoscând glasul.

Era Căpitanul Miguel Cruz.

– Ăă...

Carl se holbă la bărbatul din față lui, neschimbat față de cum și-l amintea. Mandibula era tot așa de solidă, hotărâtă. Ochii priveau fermi, inspirând încredere. Nici măcar tenta albastră de pe urma somnului letargic nu putea ascunde acest lucru.

Totuși, ceva anume părea la el stângaci. Cruz purta pantofi și stătea de parcă gravitația ar fi avut vreo însemnătate.

– Am vrut să mă prezint la datorie, raportă Cruz. Încă nu m-am restabilit pe deplin, dar sunt sigur că există lucruri pe care le pot...

– Nu, nu, dumneata... odihnește-te. Stai și odihnește-te, spuse repede Carl. Nu realizase că reîncălzirile ajunseseră atât de departe. Cineva ar fi trebuit să-l *prevină*.

Cruz vorbea cu un accent vag... vorbire pământească.

– Sir, aş prefera să-mi fac datoria. Poate...

– Uite ce e, căpitane, scutură Carl din cap, stânjenit, nu-mi spune *sir*. Sunt Carl Osborn, poate mă mai ții minte. Sunt spacer. Eu...

– Sigur că te recunosc. Sunt oarecum la curent cu evenimentele ce s-au petrecut după moartea mea, spuse Cruz cu un ușor surâs. Am citit jurnalul de bord – e incredibil – și... cred că e absolut corect să mă adresez cu „sir”.

Carl îl privi lung, neștiind ce să răspundă. În ciuda chinuitoarei boli, Cruz arăta... *tânăr*. Plin de forță.

– Mă... gândeam, sir, că după câteva zile de convalescență, ați putea prelua comanda.

Cruz privi la datele și imaginile ce se perindau pe ecrane.

– Mi-ar trebui luni de zile ca să înțeleg, măcar, ce se întâmplă. Instrumentele voastre, tehnicile, și... venind înapoi, am văzut în Puțul Doi o femeie ce arăta ca un fungus zburător!

– Aia era o ciudată, sir, îl lămurii Carl. Trăiesc la vreo două clicuri în jos pe Puțul Doi, în biosfera lor proprie.

– Dar substanța aceea verde – o avea până și-n păr!

– E un simbiot care reține fluidele și intensifică procesarea oxigenului. Detaliile nu le știu.

– Incredibil! clătină Cruz din cap. Cum am spus, n-am decât o prea vagă idee despre cum stau lucrurile...

– Dar speram...

– Înțeleg. Acum, că suntem iar în sistemul solar interior, te gândeai că eventual aş putea ajuta la niște negocieri cu Pământul?

– Nu, sir, ne-am dat seama că ăsta e un drum înfundat. Eu, doar... în fine, dumneata ești căpitanul!

Zâmbetul lui Cruz fu meditativ, distant., ca și cum omul ar fi privit undeva, departe.

– Am fost căpitanul navei *Edmund*, și încă un scurt răstimp, cât ne-am scobit sălașul aici și ne-am instalat. Acum, însă, Halley e ea însăși o navă. Navighează sub adevăratul ei căpitan, de zeci de ani. Eu... eu sunt un simplu pasager.

– Nu, sir, asta nu-i...

– Mi-ar plăcea să devin într-o bună zi un ofițer al navei. Nu căpitan, oricum. Și n-am să uit cine-a ținut cârma atâta amar de vreme.

Cruz întinse mâna. Carl înghiți în sec, apoi și-o aduse încet înaintea sa și i-o strânse.

Tot timpul sperase că *wunderkinder*-ii lui Saul vor reuși să-l reînvie pe Cruz. Acum o făcuseră, în al doisprezecelea ceas... dar, la urma urmei, nu se produsese nici o minune. Ar fi trebuit să prevadă asta. Cruz avea dreptate. Miguel Orlando Cruz-Mendoza nu era mai bătrân decât în ziua când murise, dar Halley se transformase vreme de șaptezeci de ani, sub acțiunea acelei scurmătoare, arțăgoase, binecuvântat de ingenioase și monumental de proaste forme de viață care era prea încăpățânată ca să stea acasă și să lase baltă călărirea ghiulelelor de gheață în uitare.

Spre propria sa uimire, Carl realizează că deja își *evalua* fostul căpitan, cumpănindu-i locul potențial în echipaj. *Un om de ispravă*, își spuse. *O să-l pun la lucru.*

* * *

Câteva ore mai târziu, se întorcea dintr-o inspecția a unor caverne-fermă și a noilor spirale hidroponice modulare. Erau aranjate cu dibăcie astfel încât să extragă căldura reziduuală a apelor de canalizare reciclate, care alimenta elici suprapuse în jurul zonei exterioare. Ultravioletele se scurgeau dintr-o degajare axială de plasmă rece, și uriașele plante se orientaseră nesățioase spre ea, în interior. Admira sarcina prometeică de a reamplasa domurile de la suprafață în miez, și tocmai se înapoi prin Puțul 4 când un bufnet încet, înfundat, îi întrerupse șirul gândurilor. Părea că vine chiar din pereți.

Bătu cu degetul în canalul privat.

– Jeffers!

„Sunt pe fază. Acusticele o culeg de oriunde.“

– O explozie?

„Nu-i nici o cădere de presiune. Cred c-a venit de la suprafață.“

Carl ceru rapid un index al poziției camerelor rămase la suprafață. Majoritatea arătau imagini de Niagare din voal, cu susul în jos – izvoare clocotitoare de vaporii se înălțau din gheață, proiectând arcuri largi pe un cer schimbător, translucid. Ultraviolete solare ionizau gazele. Presiunea particulelor abătea apoi în afară aceste arteziene, arcuind fluxul în curenții spectrali ai cozii.

Deasupra orizontului îndepărtat, un bloc de gheață granulară se dădea la nesfârșit peste cap, la un kilometru înălțime. În apropiere se căsca o uriașă gaură cu margini zimțate, ea însăși sursă de volatile proaspete, mănunchiuri verzi și rubinii șerpuind din groapă în filamente răsucite.

– Erupția seismică? Sau poate o porțiune de gheață amorfă și-a schimbat brusc starea.

Când crusta de gheață suprasolicitată ceda, se putea sfâșia complet. Acest lucru transfera instantaneu căldura solară sedimentelor virgine, care scobeau noi canale și, în timp, aveau să adâncească și mai mult crăpăturile.

„Mda, așa se pare“, confirmă Jeffers. „Virginia a avut dreptate și-n chestia asta.“

– Spunea că n-o să se întâmple până la periheliu.

„Mă rog, să zicem că-i doar un strop.“

Carl dădu din cap pentru sine și închise. Trecu pe lângă grupuri de ciudați, înfășați în culturi verzi și purpurii, care abia dacă îl luară în seamă. Controlau vechile izolații împotriva intruziunilor Halley-formelor mai bătrâne, pe care le râcăiau înlocuindu-le cu formele mutante, prietenoase față de om, pe care le crease Saul.

Mai departe întâlni două clone de-ale lui Saul, escortând cu blândete un proaspăt decongelat spre unul din buncărele mai calde. Îl salutară la unison și-i strigară:

– Încă doar douăzeci de probabili rămași.

Carl râse. Erau acum adulți complet dezvoltati, cu minți independente. Aveau până și aceleași gesturi și accent. Într-un fel, însă, nu se putea gândi la ei decât ca substituiți ai lui Saul. Faptul că acesta se auto-clonase cu succes, pe când tentativele de-a duplica alți membri ai echipajului eșuaseră, însemna că acea bizară adaptare simbolică era crucială. Doar el putea fi copiat în mediul ambiental al lui Halley. În consecință, în ultimele câteva decenii, multisaulii fuseseră neprețuiți pentru rezistența lor în fața noilor afecțiuni întâmplătoare și pentru curioasa lor disciplină internă. Saul folosisese aparatura de transfer-memorie a lui JonVon pentru a infiltra felii întregi din propria-i experiență în clone.

Ceea ce descoperise îi putea ajuta pe ceilalți să crească fără teamă copii naturali. Ar fi fost plăcut să audă hohotele de râs ale unor copii în puțuri. Dar lunga cădere spre periheliu zădărniciise orice asemenea idee. Nimeni nu putea îndura sentimentul că făgăduiala copilăriei ar fi putut să nu înmugurească niciodată.

Căștile lui Carl bâzâiră, și Virginia vorbi:

„Te îndoiai de prognoza mea?”

– Eruptia aia a venit cam devreme, nu ți se pare?

„Nu. În fond, lucrez cu probabilități, domnule, nu cu predicții. Dacă vrei, de ce nu-l chemi pe Lefty d'Amara? El îmi poate verifica socotelile.”

Într-un fel, vechiul fior încă îl mai străbătu când îi recunoscui izul cochet răzbătând prin voce.

– Okay, nu insist. Nu-i nevoie să te burzuluiești. Monitorizezi tensiometrii ăia pe care Jeffers i-a plantat în tot locul?

„Sigur. Mă pot oricând lipsi de-o nanosecundă, două.”

– Și?

„Cutremure minore ici-colo. Unele falii de-a lungul Puțului Doi. Nimic pentru care să ne alarmăm.”

– Grozav. L-ai înregistrat pe căpitanul Cruz?

„Tu ești căpitanul, Carl. Toată lumea ți-o tot spune, chiar dacă nu-ți place.”

– N-am cerut eu slujba asta.

„Nimeni altul nu poate să se descurce cu ceea ce ne așteaptă.”

Simți o izbucnire bruscă a vechii mâinii.

– Ceea ce ne așteaptă e *moartea*, Virginia!

„Nu cunosc asemenea lucru.” Glasul ei suna afectat.

– Tu însăși ai făcut simulările.

„A ronțai numere nu înseamnă realitatea. *Eu* ar fi cazul să știu, nu-i așa, Carl prietene? Pot exista variații în matricile incident-corelate.”

– Nu-mi înșira mie chestiile-astea. Halley se apropie prea mult de Soare, și-i preă bușită ca să facă față. Singura întrebare e dacă ne vom prăji sau vom fierbe când icebergul ăsta o să explodeze...

„Există multe imprevizibile. Dar și unele măsuri pe care le putem lua...”

Carl plutea în lungul unui tunel, căutând în mod mecanic crăpături. Remarca îl făcu să se oprească.

– Și ce-am putea face?

„Să pompăm o parte din căldura de la suprafață înăuntru, pentru a compensa din tensiunea datorată diferențelor de temperatură. Cu alte cuvinte, să inversăm sistemul de scurgere, răspândind căldura superficială în gheața mai rece de jos.”

– Și dacă niște gheață interioară se evaporă? Presiunile...

„Ventilăm. Ne va ajuta să ne protejăm de soare.”

– Aha. (Simți o undă de speranță.) Cum de n-ai menționat asta mai devreme?

„De-abia m-am gândit la ea. Nu-s decât o mașină.”

Vag, auzi mugetul slab al brizanților, foșnetul alizeului, bubuitul îndepărtat al rafalelor oceanice adunându-se Lumea metaforică a Virginiei înlăuntrul rețelei. Undeva, o voce exclamă, râzând: „*Ke Pii mai nei ke kai!*”

Deci, oarecum, avea companie. Zâmbi.

– Uite ce facem, am să convoc o reuniune. Ar trebui să analizăm...

„Același bătrân Carl”, râse ea. „Odată bombăni în toate cele, da-ți dau o problemă de rezolvat și – *bingo!*”

Carl roși. Întotdeauna avusese o misterioasă abilitate de-a fi cu un pas înaintea lui. Se avântă printr-un tunel ce-l ducea spre casă.

„Avem timp din belșug să elaborăm punerea în aplicare, căpitane, Du-te să-ți vezi de treburi.” Chicotitul argintiu îi răsună în urechi. „Te-așteaptă Lani.”

Și chiar îl aștepta. Îl îmbrățișă în tăcere și se rotiră alene în mijlocul camerei, dînd totul uitării. Carl ajunsese în sfârșit să stăpânească arta de-a lăsa treburile deoparte, odată reîntors în micul lor apartament, și la fel făcu și de data asta, cu toate că implicațiile remarcilor Virginiei erau enorme. Se simțea tentat să-i spună și Lani-ei, dar se abținu. Speranțele înfloriseră de-atâtea ori pe parcursul zecilor de ani, doar pentru a fi înăbușite de certitudinea brută a cine știe cărui fapt astronomic inflexibil. Prin urmare, izgoni tot freamătul corului de gânduri și nu făcu decât s-o sărute.

– Vai! respiră ea adânc. Cam încins pentru amiază – mai ales după o noapte grea.

– Ne străduim.

– Intru curând în tură. Hai să luăm o gustare la minut.

– Grozav.

Se lansă spre micuța lor bucătărie ce dădea rezultate doar fiindcă puteau folosi pereții și tavanul.

– Àpropos, ai un mesaj palpabil pe imprimator, spuse Lani, turnând niște sos peste legumele înăbușite și puiul rămas de-cu-seară. De la Virginia.

– Zău?

Zbură spre imprimantă. De obicei, era folosită doar la urgențe și pentru distracții, nu la treburile obișnuite ale navei.

Era o poezie.

Natura n-are habar de moarte.

Nu într-al pisicii îngâmfat și leneș

miiiaaau

Nu într-al antilopei nebun zvâcnet din

copite

Pe când leul ia masa.

Nici în marea înaltă a unei mări molatice
 După nătângele gradientele ale vreunei stele
 Sau înclinarea unui cap de floare, aprig
 dansând pe ea insectele.

Viață e tot ce rostește neconținut lumea.
 Privind alternativele, e mută.

În noi doar și în nesfârșita noastră încli-
 nare înainte

Moartea poate trăi.

Liberă-i fiecă clipă vie.

Și tot ce s-ar putea petrece

Încă mai poate să fie.

Carl o studie, încruntat.

– Face progrese.

Lani veni alături și citi încet.

– Mereu sunt luată prin surprindere, spuse ea cu voce slabă.

Virginia e cu adevărat undeva, înăuntru.

– La drept vorbind, nu e *în* nimic, clătină Carl din cap. Este pretutindeni. Sistemul s-a extins mult dincolo de simplele bănci ale lui JonVon. Acum ea e Halley.

Lani se întoarce dintr-o dată și îl îmbrățișă.

– Toți suntem Halley.

Carl trase în piept aroma caldă de mosc și simți alinarea unor vechi dureri. *De ce mi-a trebuit atâta timp ca să văd că fata asta minunată poate fi o lume-ntreagă pentru mine? Și ce-ar fi fost dacă nu mi-aș fi dat seama niciodată?*

O simțea pe Virginia în jurul lor, al tuturor, percepea întreaga comunitate a lui Halley ca o matrice țesută prin gheata străveche. Nu mai erau îngropați înăuntru, târați într-o plimbare. Nici Percell-i, nici Ortho-și. Erau o societate nouă, un nou mod pentru o primată versatilă de-a merge înainte, de-a fi mai mult decât este. Nu mai erau doar în centrul gheții bătrâne și moarte, erau inima cometei.

– Da, cred că așa e, spuse Carl.

VIRGINIA

Era un spectacol pe care oamenii nu-l mai văzuseră nici-când, și, mai mult ca sigur, nici pe viitor nu aveau să-l mai întâlnească. De mai bine de treizeci de ani, pulsația constantă a lansatoarelor abătuse orbita muntelui de gheață în căderea sa

spre interior, deplasând focarele prelungii elipse. Orbita Pământului se ținea aproape de Soare, deviind de la un ipotetic cerc cu mai puțin de două procente. Excentricitatea lui Halley însă fusese de nouăzeci și șase la sută, încă înainte ca mașinile oamenilor să-și fi început persistenta impulsionare. Acum curbura se strângea cu fiecare oră ce trecea, aducând o vară pârjolitoare. Halley nu mai plonjase niciodată atât de aproape de erodantul Fierbinte.

Tunelurile și puțurile jucau rolul unor excelente tuburi acustice. Pe măsură ce gheața se măcina și era împinsă spre noi fricțiuni, mugetele reverberau adânc în miez, trezindu-i pe cei ce dormeau – deși existau tot mai puțini dintre aceștia, acum când ora crucială se apropia.

Apropiindu-se cu câte cincizeci de kilometri în fiecare secundă, Halley dădea năvală spre vechiul său dușman. Fiecare întâlnire trecută jupuisese câte o piele de gheață de pe cometă, care acum însă huruia și se opintea cu noi forțe ce căutau s-o sfărâme pe nicovala Soarelui.

Virginia privea furtuna urlând, orbitoare, prin ochi electronici. Pe măsură ce o nouă cameră de luat vederi murea sub mușcătoarele rafale de praf și plasmă, ea își activa o alta, din tainite adânci. Acum, Soarele era de două ori mai mare decât pe Pământ. De la suprafață însă, nu se putea vedea nici urmă de disc incandescent. Halley se rotea, fără a cunoaște însă nici un răsărit. În locul acestuia, un nimb alb-fierbinte clocotea deasupra. O pată de strălucire în fierbere indica locul unde șuvoiul Celui Fierbinte întâlnea torentul ionic ce exploda din Halley, iar victoria îi revenea inevitabil adversarului. Gazele erau abătute în lături și se revărsau ca o pătură magnetizată în jurul micii lumi de gheață. Această atmosferă mânioasă nu manifesta nici urmă de loialitate față de părintele său, repezindu-se, dimpotrivă, spre în afară.

Cozile gemene se desfășurau acum pe o întindere mai mare decât orbita lui Mercur. Stindardul de plasmă scânteietoare deținea mai puțină apă decât majoritatea iazurilor mai mărișoare de pe Pământ, dar lumina impetuoasă a Soarelui îl făcea să fie cel mai vizibil obiect din sistemul planetar. Locuitorii vreunei stele apropiate ar fi putut lua cortinele strălucitoare, rectilinii, drept astrul însuși. Prin contrast, coada de praf arăta ca o panglică roșiatică arcuită, întreruptă de dâre întunecate, scânteind de pietricele și grăunțe micronice.

Dar cei ce navigau pe firul de praf înghețat nu puteau vedea cea mai frumoasă coadă care împodobise vreodată o cometă, în toată istoria lumii. Pe măsură ce gonia tot mai adânc în

pâlnia gravitațională a stelei, coada sălbatică, de o insuportabilă luminiscentă, se desfăcea și devora tot cerul. Oarbă de-acum, Halley nici măcar nu-și putea vedea Nemesisul. Cerurile ardeau pretutindeni în jos.

Virginia calculase cu grijă acest efect, căci el era cheia. Dacă i-ar fi permis lui Halley să rămână fără rotație, fața însorită a cometei ar fi tins spre temperatura de patru sute de grade. Acum, superviza monitoare ale fluxului de căldură îngropate la zeci de metri adâncime în gheață. Pe măsură ce dogoarea se infiltra tot mai profund, Virginia mărea viteza de rotație a cometei pentru a nivela efectul, îngăduindu-i laturii înnoptate să iradieze în întunericul spațiului.

Dar tenebrele păleau. Curând, aerul estival al cometei începu să reflecte lumina solară din toate părțile spre fața umbrită a lui Halley, temperaturile crescând și mai rapid pe măsură ce se apropia periheliul.

– Cum arată?

Carl privea ecranele din Central, având-o pe Lani alături.

– Deja ne-a zburat douăzeci de metri din gheață! spuse tăios. Cât îi mai trebuie ca să ne rupă în bucăți?

Virginia simțea nervozitatea ce mocnea în subteran, amenințând să erupă. Carl era un om care rezolva probleme, iar în criza aceea uriașă el nu avea nici un rol. Ca și ceilalți, era un pasager neajutorat pe propria sa navă.

– Suntem în siguranță, spuse ea încurajator, folosind o coardă cu tonuri alto care-i făcea glasul mai bogat decât fusese originalul.

– Izolațiile puturilor?

– Intacte, răspunse Virginia, desfășurând vederi ale capacelor oțelite aflate la locul lor, înăuntrul fiecărui puț, la două sute de metri adâncime. Deasupra lor, dopuri gigantice de gheață barau calea Celui Fierbinte.

– Nu-ți mai face griji! interveni cu gingășie Lani, punându-i lui Carl o mână pe umăr. Am putea foarte bine să ne delectăm cu priveliștea.

Mai târziu, Virginia avea să-și aducă aminte că, în mod deosebit de ironic, cuvintele Lani-ei fuseseră punctate de un bubuit lung, rostogolit. Camera sferică vibră, pârâind. Echipamentul sări de pe suporti.

– O prăbușire, anunță Virginia, așternând o imagine pe ecranul central. O masă de zăpadă și gheață sfărâmată ieșea prin pereții tunelului, căzând cu dureroasă încetineală.

– La naiba! făcu Carl, cu glasul încordat. Unde?

- Poziția Trei C, cum a sugerat proiecția noastră.
- Presiunea...
- Închisă etanș. Nici o incursiune.

Virginia analizează structura vocii lui Carl și găsește un nivel de tensiune ridicat. De-ar fi ascultat-o, doar, mai mult pe Lani...

Reacția umană fundamentală în fața evenimentelor de proporții imense era de-a se ghemui la pământ.

Virginia reținuse acest lucru în ultimele zile dinaintea periheliului. Mecanicii ei cutreierau fagurele de tuneluri, căutând scurgeri și fântâni neașteptate de căldură hoinară. Rareori se întâlneau cu câte cineva. Până și Parcul Stormfield era pustiu, cu caruselul oprit.

Oamenii își făceau treburile, își onorau ținuturile – și se cuibăreau alături de puținii ce le erau dragi, privind cumplitul maelstrom de-afară pe display-urile video. Jeffers pusese la punct un soi nou de cablu cu fibre de sticlă ce putea șerpui de la o cameră îngropată adânc, reducând astfel riscurile, dar suprafețele de înaltă presiune tot se mai deschideau și șuvoaie de noroi înspumat, bogat în culoare roșie, inundau multe din stațiile de observație ale Virginiei.

Rezervase o mică porțiune din memoria centrală pentru „biroul” ei. Acolo ședea în mijlocul unui zumzet de aparate, simțind atingerea liniștitoare a unui scaun, urmărind licărul consolelor. *Aș vrea să mă pot lipsi de destulă Memorie pentru o partidă de înot*, își spunea. *Sunt în stare să-mi simt propriile tensiuni...*

Ca specie, reflecta Virginia, *Homo sapiens* n-ajunsese niciodată cu adevărat dincolo de marginile tribului. Istoria ultimei sute de ani demonstrase cu câtă istețime se puteau adapta cerințe lărgite. Sub imperiul necesității, formau sate, orașe, metropole, națiuni. Și totuși, își păstrau adevărata căldură și emoțiile arzătoare pentru un grup restrâns pe prieteni și rude. Erau gata să moară pentru conservarea tribului, a familiei, a vecinătăților. Apelurile la scopuri mai ample funcționau doar prin captarea celor mai profunde și subtile izvoare subterane.

Astfel, corul de cutremure adunându-se în fundal, trosnetul unui perete prăbușindu-se, murmurul gheții încordate – toate aceste sunete mânau echipajul spre înăuntru. Nu în solidaritate, ci către reasigurarea carnală și consolările semenilor spacer-i, sau ciudați, sau hawaiieni. Fiecare îi căuta pe cei asemeni lui pentru ceea ce era posibil să fie ultimele ore.

Cu excepția unei figuri singuratice, care rareori părăsea Centralul.

– Saul, îl strigă Virginia în timp ce un panaș de chihlimbar tâșnea la suprafață, azvârlind vine de lumină dantelată peste chipul familiar și ridat; stătea de mult timp așezat la display, cu mințile duse departe, în timp ce rostogolea în mână o pietricică, mereu și mereu. Saul?

– Aa... oh, da?

Fața sa istovită se mută de la bucățița de rocă.

– Sunt sigură că ai putea sta de veghe în altă parte.

– Stormfield-ul e închis, ridică Saul din umeri. În infirmerie nu e nevoie de mine, pentru moment. Nu e nici un alt loc în care să doresc în mod deosebit să mă aflu.

– Sunt convinsă că Lani și Carl s-ar bucura să te primească. Sunt treji, privesc...

Saul ridică o mână.

– Nu, lasă-i în pace! Nu vreau să mă-nghesui acolo unde-aș fi a cincea roată.

– Te frământă mult cu piatra aia veche, spuse Virginia ca să schimbe vorba. Carl privi la cocoloșul cenușiu închis. Trecuseră ore de când îl învârtea în mâini.

– E din catafalcul lui Suleiman. O port la mine de săptămâni întregi. Dar nu... nu la asta mă gândeam acum.

Privirea i se abătu spre blocul frigorific ce susținea șaisprezece litri de procesor organic suprarăcit. Virginia bănuia că înțelege.

– Ești cu mine oriunde te-ai afla, Saul.

– Știu, răspunse Saul dând din cap. Doar că...

– Doar că aici vecinătatea fizică a memoriei mele organice te liniștește?

Saul surâse cu vechiul său zâmbet sucit, buze ușor boțite și ochi îngustați exprimând împreună o ironie care nu era prea departe de propria lui imagine față de sine însuși, Virginia știa.

– Se vede-așa de tare?

– Pentru cine te iubește, da.

– Sunt momente când aș vrea...

– Da.

– Aș fi putut găsi o cale de-a te clona.

– Astfel încât să mă ai – sau pe altcineva asemeni mie – în carne și oase?

– Memoria nu face decât să înrăutățească lucrurile.

– Există...

Nu era tentată să ezite, și în orice caz, cu viteza ei nehotărârea i-ar fi luat doar câteva milisecunde, dar trebuia să mențină nuanțele unei persoane vii.

– ...Există înregistrările noastre.

Saul chicoti uscat.

– Știi de câte ori le-am pus.

– Aș putea... (O undă de sfială.) ...să le intensific.

– Nu! bătu Saul cu pumnul în scaunul-hamac. Vreau lucrul real, pe... tine, cea reală.

– Așa ar fi.

– Când ne-am înregistrat, a fost o șotie, ca a unui cuplu care-și face poze Polaroid în dormitor. Nu am prevăzut niciodată ca numai unul dintre noi să și le ruleze. (Clătină din cap.) Așa, fără tine – *adevărata*...

– Dar suntem. Mai adevărați decât orice holo-imagine! Și dacă intru în legătura senzorială, o vei întâlni pe o Virginie mai vârstnică și, probabil, mai înțeleaptă. Pe *mine*.

Saul mai ținuse piept acestei tentații și altădată, din motive pe care nu le înțelegea pe deplin. Dar acum, poate că datorită singurătății apăsătoare induse de pericol, înălță capul și o privi drept în optic.

– Ar... ar fi posibil?

...Știa că nu exista garanția că va întâlni vreo Virginie autentică. Ea nu era personalitatea care se revărsase în persoana lui JonVon și i-o inundase. Evoluția lentă și avansurile auto-acționate o purtaseră cale lungă pe perioada acelor ani. Dar Saul nu trebuia să știe asta, cum n-o știa nici altcineva.

– Vino la mine, Saul.

Lintz puse piatra deoparte și întinse mâna după mufa neurală. Spre surprinderea ei, Virginia descoperi că se simțea nervoasă.

Poate că și pentru ea avea să fie o reîntoarcere.

Cu puțin înainte de periheliu, Soarele își încetă retragerea spre sud și începu să se înalțe din nou. Pe măsură ce discul creștea, se abătea spre ecuator. Era o amiază perpetuă, cometa zguduindu-se și erupând sub dogoarea neîncetată. Emisfera sudică, răscolită și eviscerată luni în șir, se răcea acum, în timp ce nordul cădea pradă unui atac feroce.

Apa sublimată și bioxidul de carbon purtau departe căldura firului de praf ce se rotea cu repeziciune. Suprafața i se crăpa în multe locuri, urmând tot mai slabele amprente înscrise de Om timp de șapte decenii. Volatile proaspete se sublimau și explo-

dau. Bucăți ascuțite se toceau devenind în câteva minute simple cioturi. Pietrișul se ridica și forma pânze rotitoare ce protejau o vreme gheața de dedesubt, apoi erau suflate să se înscrie în tot mai densa coadă de praf.

La polul nord, până atunci cruțat de tot ce putea fi mai rău, ghearele soarelui mușcau adânc. De pe vremea marilor molime, unele fracțiuni își înmormântaseră morții în gheața de lângă pol, adânc. Acum, Cel Fierbinte îi găsi.

Întâmplător, priveliștea fu vizibilă printr-un cablu din fibre de sticlă ce răsărea, într-un ascunziș apărat, exact la polul nord. Gazele ce explodau dedesubt ridicară mumiile înfășate și le azvârliră spre cer. Formarea de bule în urma căldurii eliberase oxigenul ionizat din gheață, iar trupurile izbucniră în flăcări, luminând peisajul cu ruguri portocalii de moment. Torțele fură aruncate în sus și în afară, împotriva imenselor forțe neștiute. Spânzurară pe cer, momente lungi, ca niște îndepărtate castele licăritoare, după care se stinseră, cufundându-se pe veci în fluviul ce se rostogolea din calea soarelui.

* * *

– Pe toți dracii! Am trecut!

Chipul stupefiat al lui Carl apăru peste un studiu de design în 3-D pe care-l modifica. Folosise codul prioritar ca să-i pătrundă în personalitatea de curent principal.

– Da. Poți să te bucuri, spuse ea cu căldură.

– Cum ai făcut?

– Mecanică vectorială, nimic mai greu de-atât.

– Ai fost extraordinară! spuse Lani de lângă Carl, cu ochii dilatați de uimire că mai era în viață. Virginia realizează cu detașare că, într-adevăr, se așteptaseră să moară.

– V-am comunicat probabilitățile, răspunse. Desigur, voi...

– Ne-am închipuit că nu vrei decât să ne susții moralul! râse Carl.

– Am făcut calculațiile accesibile, Carl, neghiobule!

Virginia trimise câteva chicoteli ușoare în urma acestei fraze, reflectând că dacă cineva o verifica serios, ar fi descoperit că de fapt raportase o probabilitate de supraviețuire de trei la unu când în realitate fusese doar de cincizeci și doi la sută. Fusese însă sigură că nimeni nu va face până la capăt complicatele socoteli. În treizeci de ani, toți ajunseseră să conteze pe ea, la fel cum se bazau pe biomiracolele lui Saul.

Lani-ei îi străluceau ochii de nerăbdare.

– Când putem merge afară? Vreau să cultiv iarăși legume la soare.

– Mai durează aproape jumătate de an, spuse serioasă Virginia. Descoperise că oamenii se lăsau mai ușor convinși de declarații dacă acestea erau garnisite cu vocale mai ascuțite și câteva tonuri joase.

– Nu contează, avem o grămadă de făcut înăuntru! spuse Carl, plesnind-o afectuos pe Lani peste crupă.

Virginia știa exact ce-avea el în minte. Adevărat, era un lucru complicat în întregul lui profil psihologic, dar intuiția ei îi spunea mai mult. Carl se claustrase emoțional timp de decenii, și acest lucru fusese crucial pentru supraviețuirea Miezului Halley. Acum, timpul și împrejurările își îndepliniseră curioasa vrajă, și era liber. Tinerescul Carl n-ar fi putut răspunde – nu răspunsese – darurilor liniștite ale Lani-ei. Acest Carl bătut de vremuri, mai înțelept, poate, voia și trebuia s-o facă.

Undeva în cotloanele compacte ale memoriei se aprinse o undă de umor și ironie. *Are ceea ce-i trebuia, chiar dacă nu e ce și-a dorit.* Virginia își notă s-o recicleze pe Lani pentru niște exerciții fizice de „rutină” în cursul următoarelor patruzeci de zile.

Spinoasa furtună se burzuluia. Deși depășiseră momentul cel mai rău, la periheliu, un rest de căldură tot se mai scurgea înăuntru. Virginia trimise oameni și mecanici să izoleze tunelurile ce se prăbușiseră, zone întregi de puțuri ai căror pereți începeau să sfârâie și să se evapore.

Încălzită în vid, gheața se sublima direct în vaporii fără a mai deveni lichidă. În timp ce Halley își lepăda pielea tăbăcită, Virginia începu marele ei experiment.

Echipe de mecanici fortificați se aventurară înainte prin gurile erodate ale puțurilor. Dispersară lespezi de silicați amorfi, pietriș și funingine uscate, filtrate și compactate de-a lungul anilor de minerit. Întinseră repede câmpii imense de foi legate între ele, negre ca ardezia, în locuri bine alese lângă ecuatorul lui Halley. Erau prea grele pentru ca vaporii sublimați dedesubt să le împingă la o parte, iar mecanicii le asigurară de două ori, fixând cabluri cu care ancorară apoi plăcile.

Efectul se arată cu dureroasă încetineală. Halley se rotea acum în zile cu durata de trei ceasuri. Într-un moment precis calculat, scuturile de silicat blocau lumina solară față de gheață. Pe deasupra acelei zone se scurgeau gaze expulzate. Alte regiuni continuau, și această diferență de impuls, combinată peste suprafața în rotație a cometei, începu să-i modifice infinitezimal orbita. Astronomii observaseră îndelung acest „efect de rachetă”

la cometele ce se învârtteau expunând temporar întinderi de praf, dar întotdeauna fusese spontan și trecător. Acum era obținut cu deliberare.

Virginia își desfășură fără milă mecanicii. Unii se supraîncălziră și eșuară, alții fură striviți între uriașele fotolii în timp ce le împigeau și se balansau în hula gazelor activate de soare. La comanda ei, puteau răsturna lespezile peste cap, astfel că zonele protejate se trezeau brusc la viață, expulzând coloane de nuanța chihlimbarului. Abilă, hotărâtă, coordona o dinamică simfonie cu forțele uraganului furios, care îmbrânceau mecanicii și poverile lor. Zile, apoi săptămâni în șir, captă aburul cometei spre teluri noi. Impulsuri dezechilibrate se aliniau de-a lungul orbitei lui Halley, mână persistentă care o îndruma pe o nouă traiectorie.

La patru luni după periheliu, Virginia aștepta inevitabilul. Desfășurase noi formații de radare cu infraroșii și microunde, concentrate asupra conului anume așteptat al cerului.

Cel dintâi fu lent și mărunț, o minune a tehnologiilor tainice. Prinse o frântură din imaginea unor largi pale străvezii care radiau căldura soarelui. Singură rețeaua ei de microunde riguros fazate, operând la zece gigahertzi, îi percepu slab umbra. Își răspândise receptoarele cu fire transparente peste un volum întins pe-o sută de kilometri, pentru a obține o înaltă definiție. Dacă se derula mai repede, s-ar fi putut să nu fie în stare să integreze diversele semnale în timp. Așa cum era, depistă obiectul cu nas cărn la zece kilometri distanță de Halley.

În urma lui, după câteva momente, apăru ceva mare și greoi. Folosea Soarele ca acoperire în fundal, suprapunându-se pe o protuberanță solară de culoare albastru-vibrantă care încolțise doar cu o oră în urmă dintr-un uriaș arc magnetic.

Îl prinse cu o lovitură laser, simțind un fior fulgerându-i prin minte. N-ar fi observat niciodată ușorul pâlپăit de ultraviolete care dăduseră de gol focusul de război ce sosea... numai că monitoriza protuberanța, ca parte a programului lor de cercetare ce se afla încă în curs. Jeffers avusese dreptate insistând să se rețină diagnosticele dedicate științei; merita să înveți ăneîncetat.

Al treilea fu rapid, repezindu-se cu o sută de kilometri pe secundă, și încă accelerând cu propulsie ionic-luminoasă. Virginia se întrebă de ce lăsaseră în funcțiune acceleratorul electrostatic, de vreme ce făcea proiectilul mult mai vizibil. Trase în el cu lansatoarele recent reînviolate, și așteptă, în intervalul de două secunde, o iscălitură de ucidere.

Nu sosi nici una. Rețeaua fazată sincron o înștiință de ce. Obiectul manevra lateral, eschivând proiectilele de fier. Evident, putea capta murmurul microundelor de la lansatoare și vedea ghiulele sosind.

Trase imediat cu toate formațiile laser.

Ratară și acestea. De-acum nu mai rămâneau decât patru secunde și nici măcar nu avea timp să sune alarmă în tunelurile cometei.

Disperată, creșcu nivelul puterii plasei gigahertz-ice până la un terawatt și comută sistemul, din PRIMEȘTE pe TRANSMITE. Rețeaua nu fusese niciodată folosită astfel. Preț de-o fracțiune de secundă ar fi putut trimite un salut către o civilizație din partea opusă a galaxiei, dacă cineva aflat pe direcția razei era întâmplător atent. Farfuriile din pânză de păianjen puteau sonda și localiza. Virginia trase o pulsație de energie electromagnetică drept spre punctul ce înota în triumphiulara ei lume vizuală.

Securizaseră focosul acela de război. În clipa când tornada electromagnetică explodează asupra lui, creierul de chip-uri aflat la bord detonă explozibilele compresate înainte să se poată evapora. Echivalentul a douăzeci de megatone energie de fuziune, arzătoare, înfloriră pe cerul negru deasupra lui Halley, ridicând din gheața frământată o flacără fulgerătoare de ceață ca ivoriul.

În cursul luptei, Virginia nu alertase pe nimeni. Bărbații și femeile, cu familiile lor, își vedeau netulburați de problemele vieții cotidiene. Abia când lucrătorii de la suprafață se întrebară ce-o fi fost cu brusca văpaie orbitoare, ea îl sună pe Carl să-i dea vestea că marea lor bătălie se dăduse în timpul cât el își lăsa pe masă ceașca de cafea.

CARL

– Vreun semn că ar mai fi și altele? întrebă încordat Carl.

– Nici unul, răspunse Virginia. Mi-am extins căutarea până la o oră-lumină de jur-împrejur și n-am găsit nimic.

Lani intră în Central, cu fața trasă și palidă.

– Ți-am auzit anunțul, Virginia. Cât de-aproape-au ajuns?

– Cum spunea Ducele de Wellington după Waterloo... (Vocea Virginiei își luă un accent greu, de aristocrat englez.) „*It was a damned near thing.*”*

– Și vor mai încerca, dacă ne continuăm traiectoria stabilită, spuse Carl cu gravitate. Nu vor admite folosirea întâlnirii jupiteriene ca să facem volta în sistemul solar interior. Au la dispoziție ani pentru a trage în noi, nu uitați! Când ne-om întoarce, or să lovească iar. Poate că și atacul ăla va da greș. Și următorul. Dar, până la urmă...

– Criminalii! țipă Lani. Eram dispuși să acceptăm carantina, da' nu le-a fost de-ajuns! Numai ca să se protejeze împotriva oricărui *risc* de-a se expune Halley-formelor, sunt în stare să ne ucidă pe toți.

Carl simți inevitabilitatea vorbelor pe care urma să le spună. Sfârșitul atâtor speranțe...

– E timpul să privim faptele în față. Nu ne putem înapoia din regiunile reci.

– Dar, se încruntă Lani, asta înseamnă...

– Exact. Trebuie să alegem o traiectorie care ne va duce spre exterior. E singura cale de-a rămâne în afara zonei de acțiune a Pământului.

– Crezi că atâta va fi de-ajuns pentru a-i face pe pământeni să înceteze? întrebă Virginia.

Carl clătină din cap.

– Va trebui să sperăm. O să cartografiem un curs care ne va duce departe, în sistemul solar exterior.

Lani îl privi tăcută, mușcându-și buza.

– Într-un fel, spuse încet Virginia, cred că nu se vor mulțumi decât cu o orbită de plecare.

– Ce? făcu Lani ochii mari. Să părăsim de-a binelea sistemul solar?

– Efectiv, confirmă Virginia cu blândețe. Atunci vor fi convinși că Halley-formele n-or să ajungă niciodată pe Pământ.

– N-are nici un rost să ne urmărească, încuviință Carl. E, oricum, prea costisitor.

– Da' ce-o să *facem* acolo? stăruie incredulă Lani.

– Vom trăi. Vom muri.

Carl privea ecranul principal, fără să-l vadă.

– În Norul Oort..., spuse, cu gândul dus departe. Se presupune că există acolo trilioane de lumi înghețate, de mărimea asteroizilor. Asta a fost și Halley, înainte ca vreun impuls, pornit

* „A fost al dracului de aproape”. N.T.

poate de la o stea în trecere, s-o rostogolească în sistemul solar.

– Și odată ajunși acolo? Întrebă Lani cu îndoială. Le putem folosi pentru resurse?

– Poate, ridică din umeri Carl. Vom avea la dispoziție sute de ani ca să ne gândim, pe drum.

Lani se instalează într-un hamac, cu chipul grav.

– Pân-atunci o să fim morți cu toții, chiar dacă dispunem de sarcofage...

Carl simți o resemnare stranie. Întrucâtva știuse că nu vor părăsi niciodată acel loc. Se consemnau nu numai pe ei înșiși, ci și toate generațiile Halley-ene ulterioare, într-un întuneric gol, cu necunoscute fără limite. *Zburăm în abis.*

– Cred că trebuie... să plănuim ce *putem* face, nu ce-am face mai degrabă, spuse Lani.

Viața e o serie de osânde copleșitoare, una câte una, medită Carl. Știa că o puteau face și pe asta, dacă pur și simplu refuzau să se lase pradă disperării. *Dacă avem ceva pentru care să trăim.*

SAUL

Anul 2141

Jumătate din Parcul Stormfield se transformase în creșă. Vechea roată centrifugală fusese consolidată pentru a se învârti mai repede, furnizând o zecime din gravitația terestră ca să ajute la fortificarea oaselor tinere. Acest lucru le era mai greu suportabil unora din generația veche, dar tot veneau adesea, când n-aveau de lucru, să asculte vocile subțiri chiuind.

Astfel se simțea Saul în timp ce mergea cu grijă pe cărarea curbă mărginită cu iarbă, de pe circumferința parcului-roată, unde hologramele dădeau iluzia unui peisaj citadin aflat imediat după un gard viu scund, cu un cer smălțuit de nori calzi și umezi. Mamele și doicile își supravegheau îndeaproape turma crescândă de odrasle zgomotoase, privindu-le jocurile, admirând frumusețea ochilor limpezi și-a membrilor prelungi ale puștanilor.

Copiii salvaseră Colonia Halley... dacă nu în alt fel, cel puțin înseninând sufletele celor ce știau de-acum că nu vor mai vedea niciodată Pământul.

Suntem prima astronavă, realizase Saul, cu două, trei secole înainte de program.

Bineînțeles, Halley era încă legată de vechiul Sol, dar acum nava și casa lor se îndreptau ireversibil pe drumul norului exterior, unde trilioane de globuri înghețate pluteau în derivă prin spațiul nu-atât-de-complet-gol dintre stele. Tărâm străin. Își mizau viața și moartea pe propria lor iscusință, și pe orice altceva mai luaseră cu ei.

Privitor la acest subiect, Saul tocmai încheiasese un studiu important, un inventar al fondului genetic disponibil pentru generațiile viitoare. Problema era esențială, căci putea însemna diferența între supraviețuirea coloniei sau un declin lung și lent în degenerescență și moarte.

Avem absolut suficientă heterozigozitate, conchisese. O secțiune transversală prin tipurile ce populează bătrânul Pământ. Ar trebui să ofere destulă varietate. Mai ales cu rata mutagenă la care ne putem aștepta. Cea mai mare problemă va fi să menținem o populație îndeajuns de numeroasă.

^ Momentan, Halley avea destule resurse pentru a asigura existența coloniei pe un viitor nedefinit. Deuteriumul din gheață avea să alimenteze pilele cu fuziune – acum amplasate afară, la suprafață, pentru a reduce la minimum scurgerile de căldură –, până vor reuși turul de forță al asamblării unui generator cu putere protonică, conform proiectului primit de pe Phobos. Dibăcia lor în reciclare și administrație ecologică era deja impresionantă, și avea să sporească.

Dacă erau gospodărite cu grijă, cele un trilion de tone de gheață și hidrocarburi puteau ține câteva sute de oameni la un moment dat – împreună cu plantele și animalele lor – pe durata a o sută de generații.

Tocmai cât ar fi necesar. Căci, în câteva mii de ani, viteza intempestivă a cometei avea să scadă la apropierea de noul ei afeliu, acolo unde Cel Fierbinte nu era decât steaua cea mai luminoasă. Iar în acel loc, lunecând încet, se aflau sute de miliarde de alte uriașe fărâme de materie primordială rămase de la nașterea sistemului solar. De îndată ce viteza lor, în prezent aproape hiperbolică, se va fi stins până la simpli metri pe secundă, ar fi trebuit să aibă nenumărate ocazii de-a agăța alte capete cometare.

Saul se opri în punctul unde balustrada gardului viu se deschidea la marginea curburii roții. Încă se mai gândea la imaginile pe care i le arătase Virginia, cu numai câteva minute în urmă, în mica poieniță de sub chioșcul ei... o simulare a acelor zile, atât de îndepărtate, când oamenii și roboții de pe Halley aveau să-și împingă vechiul cămin, obosit și epuizat, lângă noi miezuri de gheață, proaspete, în marea beznă. Poate că aveau să captureze două, trei sau mai multe, și-și vor relua drumul pe noile lor colonii.

Iar mai departe? Simularea Virginiei nu preconiza nici o limită. Norul Oort era vast, iar oamenii, emigranți reputați.

Iar Norul Oort al propriului nostru soare întâlnește stolurile de comete ale altor stele...

Imaginea pe care i-o prezentase îl înspăimânta. *Deja judecă la nivel de eoni... o să-mi ia mai mult timp până să mă deprind a gândi astfel. Stilul meu propriu privitor la nemurire e diferit. Reține Timpul văzut nu ca un prieten.*

Trecu pe lângă Lani Nguyen-Osborn, așezată pe o bancă sub un arțar pitic, alăptându-și fiul nou-născut. Copilul cel mai mare – mica Angelique – se juca, nu departe, în iarbă.

Lani zâmbi și îi făcu cu mâna. Saul surâse la rîndul lui. Stătuseră de vorbă doar cu-o oră în urmă, când el era în drum spre Virginia. Era așteptat la cină în familia lui Carl. Între timp, mai avea unele treburi de făcut.

Panorama unui oraș pământean se stinse în timp ce acel sector al roții se apropia de nivelul solului. Saul păși prin breșa gardului viu, în microgravitația cavernelor lui Halley, și se lăsă să lunece în taluzul amortizor din nisip moale. Un nor de particule se învolbură în afară la aterizarea lui, apoi se depuse încet pe planșeu.

Se lansă spre ieșirea ce ducea la laboratorul lui. Valva-sfincter semi-vie îl împinse spre tuneluri cu un oftat moale, umed.

Supravegherea fondului de gene dăduse rezultate foarte bune – chiar dacă-i reamintea că nici el, nici Virginia, n-aveau să contribuie vreodată. Toate clonele lui erau sterile, iar trupul ei fizic devenise de mult parte din ecosferă.

Poate că astfel era mai bine. Căci clonele lui aveau să se afle prin preajmă în timp ce generațiile veneau și treceau. Descendenții lui Carl și-ai Lani-ei, ai lui Jeffers și Marguerite aveau să-și mixeze genele, până ce urma să apară o nouă specie umană. Dacă toate aceste modele „Saul Lintz” aveau la rîndul lor copii, de-a lungul secolelor, ar fi stânjenit mult procesul.

Doamne ferește! Râse la acest gând. Se acomodase atât de mult cu ironia situației lui... dibaciul plan al binecuvântării și blestemului său.

Acum, totuși, îl preocupa un alt subiect de cercetare. Ceva chiar mai semnificativ. Mai uluitor.

Ajuns la capătul unui coridor puțin folosit, Saul rosti o frază-cod în arameică, și o ușă se deschise fâsâind. Se strecură pe lângă baziliscul-de-gardă tratat genetic, în laboratorul său privat. Mufa neurală îi fu cuplată în locaș încă înainte ca trupul său să fi luat poziția orizontală, pe rețea.

Program... Piatra Timpurilor..., îi comandă Saul computerului său personal. Culori pâlpâiră și se stabilizează.

Imaginea de pe holo-display-ul principal reprezenta acea cameră secretă, aflată adânc în inima domeniului Ciudaților, unde Suleiman Ould-Harrad își întâlnise credința, în felul lui propriu. Catafalcul tăiat în piatră, cu coarne, se rotea în imaginea holografică.

La dreapta, un alt display înfățișa o mostră culeasă din roca aceea străveche – coaste fosile simetrice schițând contururile unei vietăți dintr-o mare de foarte demult.

Alte ecrane palpitau cu date, cu detalii microscopice, cu profiluri izotopice amănunțite.

De un an, Saul era din nou în contact cu specialiștii pământeni. Odată confirmat faptul că Halley se înscriesese pe o traiectorie quasihiperbolică, isteria de pe Pământ se mai domolise: Vinovăția și rușinea își jucau rolul pe ceea ce trecea, în zilele acelea, drept canale de știri. Unele dintre darurile pe care coloniștii le transmiseseră acasă adânciseră la rândul lor sentimentul că trebuia menținut contactul, până ce planetele se contopeau cu zgomotul bubuitor al Soarelui și orice convorbire între frați se îneca în scrâșnetul paraziților.

Savanții tereștri îi prelucraseră datele, confirmând în detaliu ceea ce deja desprinseseră în general.

Cu aproape cinci miliarde de ani în urmă – într-unul dintre brațele spirale gazoase, bogate în praf, care dantelau Calea Lactee ca spițele subțiri ale unei roți cu știfturi – o stea fierbinte, tânără, masivă, își trăise cu furie scurta viață și explodase în titanica izbucnire a unei supernove. Făcând aceasta, însă-mânțase spațiul învechinat cu nori incandescenti de elemente grele, de la carbon și oxigen până la plutoniu și osmiu... Cu excepția hidrogenului și a heliului, toate elementele ce alcătuiau planetele – și ființele omenești – luaseră naștere astfel, din mari erupții de lumină și căldură primordială.

Această supernovă nu numai că scuipase cheaguri enorme de materie grea în spațiu, dar, totodată, stârnise și unde-mamut de șoc, care comprimau gazul și praful interstelar, formând vârtejuri și concentrări turbionare.

Un Colaps Jeans – numit după marele astronom al secolului douăzeci – fusese declanșat. Ici și colo în mijlocul norilor supuși șocului, îmbogățiți în metal, vârtejurile se condensau, se turteau, formau centre luminoase... sori.

Iar împrejurul acestor noi stele, mici fragmente se contopeau, din corpurile stâncoase mai apropiate, în enorme lumi gazoase, în îndepărtate, vaste roiuri de mici boțuri din vapori înghețați...

Până acum, toată geochimia fusese, datată după supernova ce detonase formarea sistemului solar. Niciodată vreo formă de materie originară din afara acestui eveniment nu ajunsese în mâini omenești. Până acum, mai exact.

Roca pe care Suleiman Ould-Harrad o găsisese în adâncurile lui Halley nu avea nici unul dintre coeficienții izotopici cu care erau familiarizați oamenii de știință. Provenea dintr-un episod al creației cu totul diferit.

Lui Joao Quiverian i-ar fi plăcut asta, își spuse Saul. Deplângea pierderea unei gândiri creatoare în nebunia acelor ani lungi și diperați.

Și lui Otis Sergeov, la fel. Sper că am învățat o lecție.

Datele finale se desfășurară în fața lui, confirmându-i deducțiile și munca de mai mulți ani.

Dovedit. Piatra provenea din sedimente oceanice depuse cu mult înainte ca Pământul să fi început să se formeze din reziduuri cosmice. Micile animale ale căror fosile le depistase înotaseră în mările unor lumi nu foarte deosebite de Pământ, cu chimie nu prea diferită. Dar trăiseră încă înainte ca Soarele să fi fost măcar o stea clipind pe cerurile lor împestrițate cu nori.

Saul citi spicuri din mesajul de pe Pământ.

Efectul radioactiv asupra cristalelor constitutive indică strânsa apropiere de explozie. Nu mai mult de un sfert de an-lumină distanță de o supernovă.

Culese un crâmpei din piatră, lustruit acum de pe urma mînuirii. Planeta de pe care provenise trebuia să fi înconjurat o stea mai mică ce avusese ghinionul să se afle lângă gigantă atunci când aceasta explodase, spărgând-o în bucăți și împrăștiindu-i fărâmele în inelele de fum ale brațelor spirale.

Or fi existat observatori în noaptea aceea? se întrebă. E posibil ca inteligența să fi privit în sus, știind ce vine, făcând planuri febrile, sau cufundându-se într-o pace resemnată?

Șansele erau împotriva. Probabil că planeta avea numai animale și vegetație, iar sfârșitul sosise repede, pe neașteptate. Aceasta nu făcea evenimentul cu nimic mai puțin impresionant, sau nu tot atâta de biblic-teribil.

Toate ființele băștinașe, de la microbi la plante și la micile animale istețe... toate muriseră în însuși procesul care, cum nu se poate mai direct, condusesse la propria aventură a Pământului.

Ce mai univers! medită Saul.

Era aproape o problemă secundară, acum, faptul că asta ajuta și la explicarea apariției vieții pe Halley. Cu toate că, la început, se arătaseră total neîncrezătoare, mințile științifice de pe Pământ conchiseseră finalmente că, pesemne, porțiuni din biosfera planetei dezintegrate fuseseră purtate cu unda de șoc, înghețând apoi în gerul spațiului. Frânturi de stâncă – și chiar materie cândva vie – ar fi servit ca ideali sâmburi în jurul cărora gazele de la granița ultimă a unui nou sistem solar să se poată concentra. După toate aparențele, Halley se condensase în jurul unui crâmpei din vechea planetă, la fel cum se strâng picăturile de ploaie împrejurul firelor de praf din cerul fecund al Pământului.

– Nu era de mirare că urmele deveneau tot mai bogate, pe măsură ce te afundai mai adânc în cometă. Existase deja o rocă-mamă împrejurul căreia componentii prebiotici ai nebuloasei presolare se adunaseră, în vremurile acelea timpurii.

Saul se întreba câte alte comete se formaseră în jurul unor asemenea seminte. Nu prea multe, presupunea. *Am avut pur și simplu noroc*, reflectă, ironic.

Sau vechile povești cu dezastre aduse de comete erau realmente adevărate? Se putea ca Pământul să fi fost întotdeauna „împrospătat“, din timp în timp, cu doze noi din străvechea biologie, plutind în jos prin atmosferă, de fiecare dată când trecea o cometă pe-aproape? Asta ar fi ajutat să se explice de ce erau atât de compatibile formele de viață. Viața terestră incorpora încontinuu noi frânturi și fragmente din magazia spațiului cosmic.

Într-un sens, vechea planetă distrusă continua să trăiască. Fragmente de cod organic pluteau în toți, și mai ales în coloniștii de pe Halley. După moartea și temerile de la început, era o ironie a sortii faptul că totul se releva benefic în cele din urmă,

contribuind la diversitatea de care urmau să aibă nevoie în secolele ce-i așteptau.

Poate că locuitorii lui Halley nici măcar nu mai erau „umani“, în sensul clasic al cuvântului. Nu în modul în care se dezvoltau pământeni, pregătindu-se pentru propria lor explozie în galaxie.

Vor ajunge la stele. Săltând din punct luminos în punct luminos, locuind jos unde gravitația curbează strâns spațiul, iar sorii coc lumi grele, pietroase.

Noi, pe de altă parte, vom călători mai încet. Dar vom avea adevăratul univers... spațiile intermediare.

Aducându-și aminte de simularea pe care i-o arătase Virginia, Saul zâmbi.

Peste contactul neural, simți adierea ușoară a unei prezențe. *Iar tragi cu urechea, draga mea?* proiectă Saul.

Da, iubitoare. Ai face bine să te-obișnuiești. Suntem împreună în povestea asta, pe termen lung.

Da. Zâmbi. Căci, la vremea când trupul pe care-l purta acum va fi fost dispărut de mult, memoriile îi vor călători într-o altă clonă... continuând s-o iubească pe Virginia. Jidovul Rătăcitor și Doamna din Mașină... aveau să fie o resursă pentru ceilalți, servind atâta vreme cât erau doriți prin preajmă.

Nemurirea e un serviciu, își spuse.

Se țineau unul pe altul în brațe reci, electronice. Și amândoi își imagină că aud, slab și fantomatic, în depărtări, un râs încet de încuviințare.

VIRGINIA

Lani sălta copilașul pe genunchi, făcându-l să orăcăie de spaimă și plăcere. Carl zâmbea radios spre vesela pereche, continuând să pompeze metodic la mașina sa de exercițiu fizic. Trebuia să-și petreacă jumătate din timp în roata-G pentru a menține normală rata de calcemie a copiilor. O zecime de G era grea, dar nu impunea dificultăți reale.

– Vrei să-i facem o vizită mătușii Ginnie? o întrebă Lani pe sora mai mare a copilului, care dădu din cap, ținându-și un deget în gură.

O aură apăru, suspendată în aer. Apoi o Virginia bronzată păși prin ea și făcu cu mâna.

– Salut, cârnilor. Surf-ul e minunat. Vă interesează?

Mica Angelique râse, iar bebelușul guiță cu încântare. A doua naștere a Lani-ei fusese, citându-l pe Saul, „plicticos de normală”. Amândoi copiii păreau să câștige în greutate sub privirile Virginiei; cântăreau cu fiecare zi tot mai mult, și mâncau ca spartii.

Carl arată în josul roții, spre sălbăticia înverzită a Parcului Stormfield:

– Crezi c-am putea pune un lac acolo?

– Și să facem valuri pe el? întrebă cu șiretenie Lani. Carl dădu din cap:

– Angelique va vrea probabil să-și imite mătușa.

– Ei, haide, spuse Lani. Există *unele* lucruri pe care n-o să le reușim, știi bine.

– Pe pariu? rânji Carl.

Virginia își amintea căderea în pâlnia gravitațională a lui Jupiter. Fusese o perioadă de tensiune și muștrări de cuget.

Manipulând vânturile de sublimare înclinase orbita lui Halley, adăugase viteză. Divergența cu traiectoria originală se amplifică în mod constant, în timp ce catapultele trăgeau la nesfârșit.

În termeni astronautici, nu mai era decât o deflecție minoră. Crucială însă.

Intersectaseră impetuoasa traiectorie a lui Jupiter în urma, nu înaintea acestuia. Se năpustiseră prin lapovița protonică a enormelor centuri magnetice, văzuseră fața mănjită a lui Io azvârlind lugubre saluturi vulcanice.

Luând-o prin *spatele* uriașei lumi, lui Halley i s-a *adăugase* energie. În loc să cotească înapoi, spre sistemul solar interior, capul cometar se grăbise înainte, și mai repede, gonind în partea opusă Soarelui. Gigantul arzător se micșora înapoia firului de praf ce zbura cu iuțeală, razele și influența lui micșorându-se pe zi ce trecea.

În timp ce-l depășeau pe vărgatul Jupiter, Virginia studiasă atentă chipurile celor ce priveau ecranele video. Se uitaseră unul la altul, realizând imensitatea ce se deschidea în fața lor.

Acum, după ani de zile, resemnarea posacă a acelor zile se risipise. Aveau să treacă secole înainte de-a atinge tărâmul

cu-adevărat bogat, unde lumile de gheață stăteau strânse în mari halouri ca roiurile de albine. Le despărțeau întinderi vaste, dar în spațiul interstelar asemenea călătorii necesitau puțină energie.

Acei îndepărtați bulgări de gheață îi chemau, provizii proaspete de metale și volatili. Avea să apară o altă generație, și o alta. Meritau acele resurse, meritau ocazia, speranța.

Carl, Lani – într-adevăr, toți dintre ei – erau prinși în lațurile lentei recesiuni.

Saul, totuși, avea poate să dureze veșnic, dacă nu suferea vreun accident. Și chiar dacă murea, existau clonele. Avea să-l aibă întotdeauna pe Saul.

Furie, frustrare, disperare – ajunsese să cunoască aceste lucruri ca iluminări temporare ale sufletului individual, explozii de fulgere peste un întuneric trainic. Oamenii aveau un timp de reacție evoluat din nevoia de-a apuca, de-a lupta, a se hrăni, a fugi. Nu erau mai condiționați de domnia lentă a lumilor decât ar fi o muscă efemeră față de Imperiul Roman.

Echipajul lui Halley se împăcase cu destinul său – și, încet, imperceptibil pentru ei înșiși, oamenii se retrăseseră în ungherele și cotloanele lor antropocentrice. Virginiei îi plăcea să privească de sus la scala lor temporală, văzând-o pe Angelique cum crește în salturi uimitoare. Pe măsură ce încrederea în noile tehnici sporea, alți copii i se alăturară și începură să se joace în tuneluri și puțuri curățite ritual de Halley-formele priemjdioase.

În timp ce Halley încetinea, ieșind de pe panta vadului prin pâlnia gravitațională a Soarelui, atenția Virginiei părăsi știința – deși continua să colecteze date, să formuleze teorii, să discute cu Saul și cu ceilalți – îndreptându-se spre țeluri mai ample.

Așa cum făcuse odată Descartes, era forțată să acționeze. Se întreba ce putea deduce din principiile de bază. *Cogito, ergo sum*. Dar cine era *eu*-ul care făcuse declarația?

Pentru a folosi jargonul științei, aparținea unui nou phylum, nemaifiind vertebrată ci biocibernetică. Era o împreunare între organic și electronic, cu o aripă de conștiință înțeleaptă. După definiția strictă, un phylum trebuia să ia naștere evolutiv, prin triere și specializare ale genelor sexuale. Dar odată apărută inteligența, procesul de lungimi eonice devenise caduc. Un nou phylum putea fi creat și dezvoltat în mod conștient.

Virginia cea din sinapse înghețate și din formațiuni holografice nu mai era strict umană. Desigur, avea un miriad de trăsături și defecte omenești. Nu putea ignora vexațiile lui Saul sau

Carl, ale lui Jeffers sau Lani, tot așa cum nu putea uita copilăria, afecțiunea aspră a tatălui ei.

Totuși, era mai mult de-atât. Bucuria resimțită de Carl și Lani îi aducea uneori strângeri de inimă; nostalgia melancolică a lui Saul pentru întruparea ei îi cauza o suferință reală. Dar deși înțelegea și simțea toate acestea, ajunsese să le vadă ca pe un subsidiar al problemelor mai importante cu care se confrunta. Acești oameni fragili erau încătușați în adevărata viață trecătoare pe care o decretaseră legile selecției naturale – morțile lor le erau întipărite în oase. Chiar și Saul, colegul ei întru nemurire, călătorea pe coama valului hormonal. Simțeau adânc și cugetau la întrebările muritorilor.

În Norul Oort, sub sclipirea fără licăr a stelelor, se roteau un trilion de nuclee cometare, mai mult teren decât i se promisesse vreodată oricărei bande de nomazi zdrențuiți. Coloniștii urmau să-l aibă pe Carl ca Joshua al lor – ironie neîndoielnic sesizată deja de Saul – iar el avea să-i conducă înainte.

Dar câtă vreme Virginia urma să-i ajute, și să le satisfacă nevoile pe cât de bine putea, își mai avea și propriul ei destin ca primă reprezentantă a unei noi specii.

Dacă în ea se manifesta un nou phylum, prima lege trebuia să fie supraviețuirea. Din acest motiv, privea atacul pământenilor ca pe un deznodământ neprevăzut și norocos al prostiei omenești. Pământul ar fi putut s-o aibă, și-ar fi putut învinge temerile, primind cu bucurie noul phylum. Acum, însă, era imbarcată pe un curs nou, care în ultimă instanță se releva spre avantajul ei.

Avea nevoie de timp pentru a gândi, pentru a explora.

Vechea specie *Homo sapiens* de pe Pământ avea să se răspândească inevitabil, mai întâi în sistemul solar, apoi poate și dincolo de acesta. Își arătasera deja ostilitatea față de straniețțile închise în lumile de gheață. Temerile lor aveau nevoie de secole pentru a se stinge.

Virginia știa, chiar dacă încărcătura ei umană nu era convinsă încă și ea, că n-avea să mai existe niciodată o întoarcere în împărăția Celui Fierbinte. Societățile omenești, odată scindate, rareori se mai pot reîntâlni în termeni pașnici, prietenești. Cu-atât mai rău pentru două phylum-uri.

Gândirea, acel ocean unde fiecare
Neam își găsește asemănare
Și totuși creează, dincolo de aceste,
Alte-ndepărtate lumi, și alte mări.

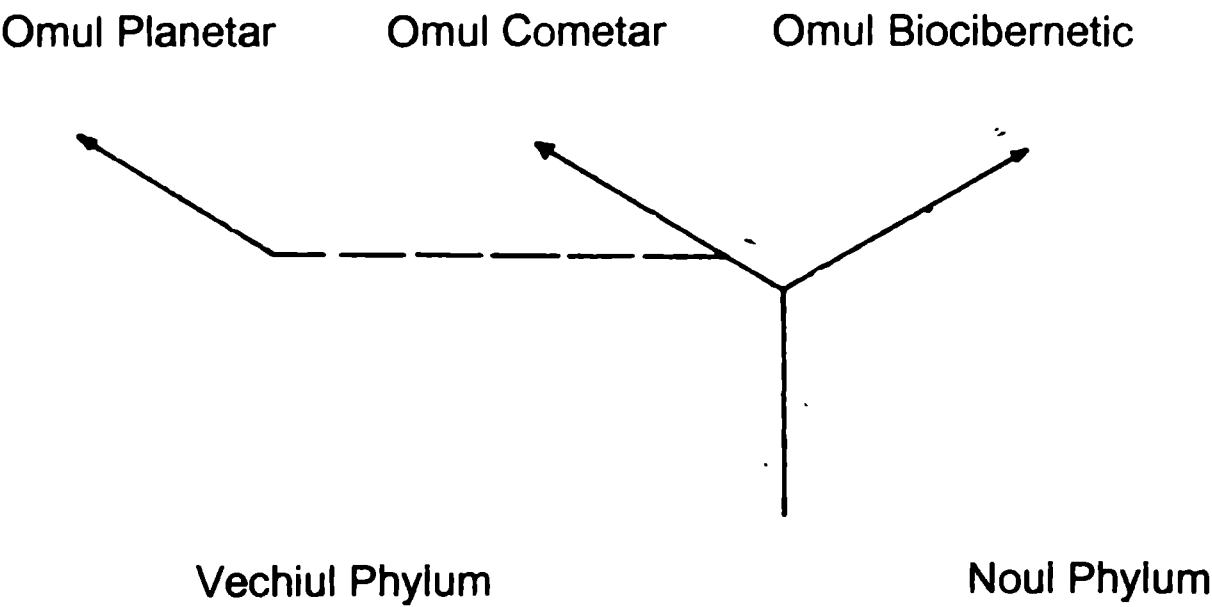
Avea timp pentru poezie, pentru nesfârșitele cărări bizantine ale contemplării. Credea chiar că poate zări felul cum

trebuia să fie, când ajungeau la marele nor de lumi ce-i atrăgea.

Acum specia umană avea să urmeze un destin divizat, ramificații puteau înainta un timp pe cursuri diferite. Avea să fie mai puțină durere dacă rămâneau la distanță.

Calculă evoluția probabilă a speciei noi a Omului, reprezentată de Carl Ósborn, și a propriului ei phylum, și fu mulțumită. Reproducerea, adaptarea – erau probleme vaste, dar se simțea în măsură să le facă față.

Iar cât despre Umanitatea Planetară... După calculele ei, noul phylum și vechea specie n-aveau să se mai întâlnească vreme de patru mii de ani. Foarte bine. Avea destul timp de gândire.

Evoluția Omului Cometar.

DESPRE AUTORI

Gregory Benford e autorul mai multor romane de succes, printre care *In the Ocean of Night* („În oceanul nopții”), *Against Infinity* („Împotriva Infinității”), *Artifact* și *Timescape* („Peisaj cu timp”), care a câștigat Premiul Nebula, Premiul British Science Fiction, Premiul Memorial John W. Campbell și Premiul Australia. Dr. Benford, un *Woodrow Wilson Fellow*, e profesor de fizică la Universitatea California, Irvine. Locuiește cu soția în Laguna Beach. Romanul său, *Across the Sea of Suns* („Peste marea de sori”) a fost publicat de către Bantam Spectra imediat după apariția „Inimii cometei”.

David Brin s-a născut în 1950 la Glendale, în sudul Californiei. A lucrat ca inginer la Hughes Aircraft Co. și a urmat la Caltech și Universitatea California (San Diego), unde și-a desăvârșit studiile asupra cometelor și asteroizilor. Consilier N.A.S.A., Dr Brin este în prezent consultant la California Space Institute, secție a U.C.S.D., efectuând studii de avangardă cu privire la navetele și știința spațială. Predă de asemenea la universitate, fizica și, ocazional, scrisul creator.

Doctor în astrofizică și filosofie, D.B. este unul dintre cei mai valoroși scriitori S.F. ai Noului Val. American. Romanul său *Startide Rising* („Flux stelar în creștere”) a câștigat premiile Hugo și Nebula, iar povestirea *The Crystal Spheres* („Sferele de cristal”), premiul Hugo. Printre celelalte romane ale sale se numără *Sundiner*, *The Practice Effect* („Efectul practicii”), *The Postman* („Poștașul”) și *The Uplight War* („Războiul ușor”).

UN TANDEM ÎNTÂMPLĂTOR

I-am cunoscut pe autorii cărții de față chiar înainte de a intra... în inima cometei – și încerc să-i descriu, în câteva linii, pentru a vă arăta ce lume bună populează fandomul SF, această stranie combinație de creatori (literatură, artă grafică, filme), fabricanți (editori, producători) și fani promotori de SF (după unele estimări, în număr de aproape un miliard de suflete!)

Cu Gregory Benford am făcut cunoștință recent la WORLD CON-ul din septembrie 1993 la San Francisco. Știam despre el doar că este singurul scriitor profesionist de pe planetă care are șanse la un premiu Nobel pentru fizică, și citisem Across the Sea of Suns, un roman pe care, în ciuda dimensiunilor (cam cât o cărămidă mare!), nu l-am putut lăsa din mână până ce nu i-am devorat ultima pagină.

Când însă mi l-a prezentat Elizabeth Ann Hull (soția lui Fred Pohl) mărturisesc că am fost puțin decepționat: Greg Benford nu aducea deloc a superman, dimpotrivă (am stat împreună la o șuetă – era și Jack Cohen de față –, am vorbit despre una despre alta), un american simplu care, ca tot americanul, știe cum va arăta lumea de mâine și se străduiește să o împartă frățeste cu semenii lui.

Întors acasă, am făcut rost de cealaltă jumătate a poveștii The Ocean of Night unde „plimbă” cu dibăcie, din aventură cosmică în aventură cosmică, pe astronautul Nigel Wolmsley, același personaj din Across the Sea of Suns.

Am aflat apoi, din enciclopedii, că fantasticul savant-scriitor pe nume Gregory Benford (născut în 1941) a debutat în 1965 (romanul Stand In), că a scris prin anii '70 multe articole de știință popularizată, că a semnat, ca jumătate de tandem, lucrări scrise împreună cu Gordon Eklund, David Brin (romanul de față), chiar și cu faimosul A.C. Clarke (căruia pur și simplu, i-am continuat o povestire (Beyond The Fall of Night), dar că marea lovitură a dat-o în 1980 cu Timescape – pentru care i s-au acordat două prestigioase premii: „Hugo” și „John W. Campbell”.

Alte romane, alături de nenumărate povestiri și câteva antologii, alterade „hard SF”: Deeper Than Darkness (1970), Artifact (1985), Faulkner-ianul, Against Infinity (1983).

Și David Brin este un scriitor care pune multă știință în ceea ce scrie și, bineînțeles, cere multă inteligență de la cititorii romanelor și povestirilor sale.

Mai tânăr ca Greg Benford (născut în 1950), mai cosmopolit (l-am întâlnit la Haga, la World CON-ul din 1990, tot în același an la EUROCON-ul de la Fayence – Franța, apoi la ConFrancisco, în 1993), cu public mai larg și opere mai întinse dar ca formație tot cercetător de știință (doctorate în fizică și astronomie, interes științific în biologie și ecologie), David creează bine personaje, le manevrează prin drame complexe și pasionante, emite idei și concepte care, uneori, îți taie pur și simplu răsuflarea.

I-am citit atât de aparent simpla și umana The Postman (poveste tipică post-război atomic,) apărută și în românește dar și extraordinar de complexe Startide Rising (1983, i-a adus ambele mari premii ale SF-ului: „Hugo” și „Nebula”) și urmarea The Uplift War (numai premiul „Nebula”, în 1987). Ultimile două fac parte dintr-un ciclu, un fel de „hard Space Opera”, început în 1980, când a debutat cu Sundive și în care a inventat o navă de „progenitori”, strămoși, dispăruți de eoni, ai tuturor formelor de viață din Univers, cu excepția lui Homo sapiens.

David a mai scris, printre altele, romanele The Practice Effect (1984), gigantica (peste 700 pagini) Earth, povestiri, între care The Crystal Tears, premiată cu „Hugo”, știință popularizată (ca tot scriitorul de SF care se respectă) și, împreună cu Arthur C. Clarke, interesanta Project Solar Sail (1990).

În inima cometei este rezultatul unui „mariaj” întâmplător, sinergismul nu se realizează, poate, la nivelul elementelor ce compun „tandemul”, dar romanul reprezintă poarta prin care vor pătrunde către publicul, către cultura noastră scriitori de mare valoare, din specia asta nouă sub soare, scriitor-om de știință, cea care își face din ce în ce mai tare simțită prezența în mintea și inima lumii.

ALEXANDRU MIRONOV

CUPRINS

MULȚUMIRI.....	6
<i>PARTEA I:</i>	
STINDARDE ALE ÎNGERILOR	7
<i>PARTEA A II-A:</i>	
ÎN FIERBINTEA RĂSUFLARE A ACE- LOR ZILE.....	89
<i>PARTEA A III-A:</i>	
CÂND PRIMĂVARA S-A IVIT ULTIMA OARĂ ÎN GHEENA	167
<i>PARTEA A IV-A:</i>	
STÂNCA DIN DEȘERT.....	253
<i>PARTEA A V-A:</i>	
CA ATINGEREA UNEI PENE.....	315
<i>PARTEA A VI-A:</i>	
CU FORȚA UNEI PIETRE	379
<i>PARTEA A VII-A:</i>	
INIMA COMETEI	441
DESPRE AUTORI.....	487
UN TANDEM ÎNTÂMPLĂTOR.....	489